Fascinanta geneză a seriei *Kingsbridge*

KEN FOLLETT

ȘI A FOST SEARĂ, ȘI A FOST DIMINEAȚĂ

Prolog al volumului *Stâlpii pământului*

Ken Follett

Şi a fost seară, ŞI A FOST DIMINEAŢĂ

PROLOG AL VOLUMULUI *STÂLPII PĂMÂNTULUI*

Traducere din limba engleză
Alex Marinescu

Editura RAO
Bucureşti, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FOLLETT, KEN
Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă
Prolog al volumului Stâlpii pământului

KEN FOLLETT
The Evening and The Morning
2020

In memoriam,
E.E

Când Imperiul Roman a început să decadă, Britannia a intrat în regres. Pe măsură ce vilele romane se prăbuşeau, oamenii construiau locuinţe cu o singură cameră, fără hornuri. Tehnologia ceramicii romane – importantă pentru depozitarea alimentelor – s-a pierdut în mare parte. Educaţia a decăzut.

Această perioadă este numită, uneori, Evul întunecat, căci progresul a fost dureros de lent, timp de cinci sute de ani.

Apoi, în sfârşit, lucrurile au început să se schimbe...

PARTEA ÎNTÂI
NUNTA
997 d.Hr.

CAPITOLUL 1
Joi, 17 iunie 997

Edgar descoperi că era dificil să rămână treaz toată noaptea, chiar şi în cea mai importantă noapte a vieţii lui.

Îşi întinsese pelerina peste stuful de pe podea şi acum stătea peste ea, îmbrăcat cu tunica de lână maro lungă până la genunchi, care era tot ceea ce purta vara, zi şi noapte. Iarna şi-ar fi înfăşurat pelerina în jurul lui şi s-ar fi întins lângă foc. Dar acum vremea era caldă: miezul verii avea să fie peste doar o săptămână.

Edgar ştia întotdeauna ce zi este. Cei mai mulţi oameni trebuiau să-i întrebe pe preoţi, care ţineau calendarele. Erman, fratele mai în vârstă al lui Edgar, îi spusese odată: „Cum de ştii când este Paştele?”, iar el îi răspunsese: „Pentru că este în prima duminică de după prima lună plină, după cea de-a douăzeci şi una zi a lunii martie, evident”. Fusese o greşeală să adauge „evident”, pentru că Erman îl lovise în stomac, pedepsindu-i sarcasmul. Asta se întâmplase cu ani în urmă, când Edgar era mic. Acum crescuse. Urma să împlinească optsprezece ani la trei zile după miezul verii. Fratele lui nu-l mai pocnea.

Scutură din cap. Gândurile aiurite îl făceau să adoarmă. Încercă să se aşeze mai puţin confortabil, sprijinit în pumn, ca să rămână treaz.

Se întrebă cât de mult mai avea de aşteptat.

Întoarse capul şi privi în jur, la lumina focului. Casa lui era aproape la fel ca oricare alta din oraşul Combe: pereţi din scânduri de stejar, acoperiş din stuf şi o podea de pământ, acoperită parţial cu stuf de pe malurile râului din apropiere. Nu avea ferestre. În mijlocul singurei camere se afla un spaţiu pătrat din piatră care înconjura vatra. Deasupra focului se înălţa un trepied din fier de care puteau fi

atârnate oalele pentru gătit, iar umbrele picioarelor acestuia pe partea inferioară a acoperişului păreau un păianjen uriaş. Peste tot, pe pereţi, se găseau cârlige din fier de care erau atârnate haine, ustensile de gătit şi unelte pentru construcţia bărcilor.

Edgar nu ştia sigur cât de mult trecuse din noapte, pentru că era posibil să fi aţipit, poate chiar de mai multe ori. Mai devreme, ascultase sunetele oraşului care se pregătea pentru noapte: un cuplu de beţivi care cântau un cuplet obscen, acuzaţiile amare ale unor certuri casnice în locuinţa vecină, o uşă trântită şi un câine care lătra şi, undeva în apropiere, o femeie care suspina. Dar acum nu se mai auzea nimic în afară de cântecul de leagăn molatic al valurilor care se spărgeau pe plaja adăpostită. Se holbă în direcţia uşii, în căutarea liniilor revelatoare ale luminii pe lângă marginile acesteia, şi nu văzu decât întuneric. Asta însemna fie că luna apusese, deci noaptea era destul de înaintată, fie că cerul era înnorat, ceea ce nu-i spunea mare lucru.

Ceilalţi membri ai familiei sale erau întinşi prin cameră în apropierea pereţilor, unde era mai puţin fum. Pa şi Ma stăteau spate în spate. Uneori, se trezeau în miezul nopţii şi se îmbrăţişau, şoptind şi mişcându-se împreună, până când se lăsau pe spate gâfâind; dar acum adormiseră repede, iar Pa sforăia. Erman, fratele lui mai mare, în vârstă de douăzeci de ani, era întins lângă Edgar, iar cel mijlociu, Eadbald, se afla în colţ. Edgar le putea auzi respiraţiile regulate, netulburate.

În cele din urmă, bătu clopotul bisericii.

În partea cealaltă a oraşului se afla o mănăstire. Călugării aveau o metodă de măsurare a orelor din timpul nopţii: făceau nişte lumânări mari, gradate, care le indicau ora pe măsură ce ardeau. Cu o oră înaintea zorilor, trăgeau clopotul, apoi se trezeau ca să-şi spună rugăciunile de dimineaţă.

Edgar mai rămase nemişcat puţin. Era posibil ca bătaia clopotului să o fi deranjat pe Ma, care avea somnul uşor. Îi lăsă timp să se scufunde din nou într-un somn adânc, apoi, în sfârşit, se ridică în picioare.

Fără zgomot, îşi ridică pelerina, pantofii şi centura, de care

atârna pumnalul băgat în teacă. În picioarele goale, traversă camera, evitând mobila: o masă, două scăunele şi o bancă. Uşa se deschise în linişte: cu o zi în urmă, Edgar unsese balamalele de lemn cu un strat generos de seu de oaie.

Dacă cineva din familie s-ar fi trezit atunci şi i-ar fi vorbit, el i-ar fi spus că se ducea afară ca să se uşureze, sperând să nu observe că îşi ducea pantofii în mână.

Eadbald mormăi. Edgar îngheţă. Se trezise oare Eadbald sau doar scotea zgomote în somn? Nu putea să-şi dea seama. Dar Eadbald era pasiv, dornic întotdeauna să evite o ciondăneală, la fel ca Pa. El nu i-ar fi făcut probleme.

Edgar ieşi şi închise uşa cu grijă în urma lui.

Luna apusese, dar cerul era senin şi plaja era luminată de strălucirea stelelor. Între casă şi marcajul pentru flux se afla un atelier pentru construcţia bărcilor. Pa era constructor de bărci, iar cei trei fii ai săi lucrau împreună cu el. Pa era un meseriaş bun, dar un om de afaceri slab, aşa că Ma lua toate deciziile financiare, în special stabilirea preţului care trebuia cerut pentru ceva atât de complicat cum era o barcă sau un vas. Dacă un client încerca să tragă în jos de preţ, Pa ar fi acceptat, dar Ma rămânea fermă pe poziţii.

Edgar aruncă o privire spre şantier, în timp ce îşi lega şireturile şi îşi prindea centura. Era doar un singur vas în construcţie, o barcă mică pentru vâslit în amonte pe râu. Alături se înălţa o stivă mare şi valoroasă de cherestea, trunchiuri de copac tăiate în două sau în patru, gata să fie transformate în piese pentru bărci. Cam o dată pe lună, întreaga familie se ducea în pădure şi dobora un stejar matur. Pa şi Edgar începeau treaba, lovind alternativ cu topoarele cu cozi lungi şi tăind cu precizie o felie din trunchi. Apoi se odihneau, iar Erman şi Eadbald preluau ştafeta. După ce copacul era doborât, îl curăţau, apoi îl lăsau să plutească la vale, pe râu, până în Combe. Trebuiau să plătească, desigur: pădurea îi aparţinea lui Wigelm, aristocratul căruia cei mai mulţi oameni din Combe îi plăteau chirie, aşa că el le cerea doisprezece penny de argint pentru fiecare copac.

În afara stivei de cherestea, în curte se mai aflau un butoi de smoală, un colac de funie şi o piatră pentru ascuţit

uneltele. Toate erau păzite de un mastiff legat în lanţ, numit Grendel, negru cu botul gri, prea bătrân ca să le mai poată face rău hoţilor, dar încă în stare să latre şi să dea alarma. Grendel era tăcut acum, privindu-l pe Edgar lipsit de curiozitate, cu capul aşezat pe labele din faţă. Edgar îngenunche şi îl scărpină pe cap. „Adio, bătrâne”, murmură el, iar Grendel dădu din coadă fără să se ridice.

În şantier se mai afla şi un vas terminat, la care Edgar se gândea ca şi cum ar fi fost al său. îl construise singur, după un proiect original, bazat pe un vas viking. De fapt, Edgar nu văzuse niciodată un viking – aceştia nu jefuiseră Combe în timpul vieţii lui –, dar, în urmă cu doi ani, pe plajă eşuase o epavă goală şi înnegrită de foc, cu dragonul de la proră pe jumătate spart, probabil în urma unei lupte. Edgar fusese uluit de frumuseţea ei mutilată: curbele graţioase, prora şerpuită şi carena zveltă. Cel mai mult fusese impresionat de chila proeminentă care se întindea pe toată lungimea navei şi care, înţelesese el după ce se gândise puţin, oferea acea stabilitate ce le permitea vikingilor să traverseze mările. Nava lui Edgar era o variantă mult redusă, cu două vâsle şi o pânză mică, pătrată.

Edgar ştia că avea talent. Întotdeauna fusese un constructor de nave mai bun decât fraţii lui mai în vârstă şi, nu demult, îl depăşise chiar şi pe Pa. Avea un simţ intuitiv al modului în care se puteau combina formele pentru a crea o structură stabilă. Cu ani în urmă, îl auzise pe Pa spunându-i lui Ma: „Erman învaţă încet şi Eadbald învaţă repede, dar Edgar pare să înţeleagă înainte ca vorbele să-mi iasă din gură”. Era adevărat. Unii oameni puteau să apuce un instrument muzical la care n-au mai cântat niciodată, un fluier sau o liră, şi să scoată din el o notă după doar câteva minute. Edgar avea astfel de instincte pentru bărci şi pentru case. El putea spune: „Barca se va înclina spre tribord” sau „Acoperişul acesta va curge” şi avea întotdeauna dreptate.

Dezlegă barca şi o împinse în jos, pe plajă. Sunetul carenei ce se freca de nisip era acoperit de freamătul valurilor care se spărgeau pe ţărm.

Fu surprins de un chicotit de fată. La lumina stelelor, văzu o femeie goală întinsă pe plajă şi un bărbat care stătea

deasupra ei. Probabil că Edgar îi cunoştea, dar feţele lor nu se distingeau clar, aşa că îşi îndepărtă grăbit privirea, pentru că nu dorea să-i recunoască. Presupunea că îi surprinsese în timpul unei întâlniri interzise. Femeia părea să fie tânără şi poate bărbatul era însurat. Preoţii predicau împotriva unor astfel de aventuri, dar oamenii nu respectau întotdeauna regulile. Edgar ignoră cuplul şi îşi împinse barca în apă.

Aruncă o privire înapoi, spre casă, simţind un junghi de regret şi întrebându-se dacă o va mai vedea vreodată. Era singura casă pe care şi-o putea aminti. Ştia, pentru că i se spusese, că se născuse într-un alt oraş, Exeter, unde tatăl său lucrase pentru un meşter constructor de vase; apoi familia se mutase, pe când Edgar era doar un bebeluş, şi îşi construise o casă în Combe, unde Pa îşi începuse propria afacere cu o comandă pentru o barcă mare cu vâsle. Dar Edgar nu îşi putea aminti nimic din toate acestea. Era singura casă pe care o cunoştea şi acum o părăsea pentru totdeauna.

Fusese norocos să-şi găsească de lucru în altă parte. Afacerile scăzuseră de când vikingii îşi reîncepuseră atacurile în partea de sud a Angliei, pe când Edgar avea doar nouă ani. Comerţul şi pescuitul erau ocupaţii periculoase când prădătorii se aflau prin împrejurimi. Doar cei curajoşi cumpărau bărci.

Văzu la lumina stelelor că în port se aflau doar trei nave: două bărci pentru pescuit heringi şi o navă comercială a francilor. Trase pe plajă, se mai aflau câteva vase mai mici, nave pentru navigaţie costieră şi pe râuri. Edgar ajutase la construcţia uneia dintre bărcile de pescuit. Dar îşi amintea vremurile când în port se aflau zece nave sau chiar mai multe.

Simţi briza proaspătă dinspre sud-vest, vântul predominant în zonă. Barca lui avea o pânză mică, pentru că acestea erau foarte scumpe: o pânză de dimensiuni normale pentru o navă maritimă necesita munca unei femei timp de patru ani. Dar nu merita să o desfăşoare pentru scurta călătorie peste golf. Începu să vâslească, ocupaţie care nu îl obosea prea tare. Edgar era musculos ca un fierar. Tatăl şi fraţii lui erau la fel. Întreaga zi, şase zile pe

săptămână, lucrau cu topoare, tesle şi sfredele, modelând trunchiurile de stejar din care erau făcute carenele vaselor. Era o muncă grea şi forma bărbaţi puternici.

Inima îi tresăltă. Scăpase. Şi urma să o întâlnească pe femeia pe care o iubea. Stelele erau strălucitoare şi plaja sclipea, albă. Iar când vâslele lui spărgeau suprafaţa apei, spuma dantelată semăna cu părul ei, care îi cădea pe umeri.

Numele ei era Sungifu, care se prescurta, de obicei, Sunni. Era deosebită în toate privinţele.

Edgar vedea construcţiile de la malul mării, cele mai multe dintre ele fiind locurile de muncă ale pescarilor şi ale comercianţilor: forja unui fierar, care făcea obiecte inoxidabile pentru nave; curtea lungă în care frânghierul îşi împletea funiile; cuptorul uriaş al celui care făcea smoala, în care ardeau trunchiuri de pin pentru a produce lichidul lipicios cu care constructorii de bărci îşi izolau vasele. Oraşul arăta întotdeauna mai mare văzut de pe apă: adăpostea câteva sute de oameni, dintre care cei mai mulţi îşi câştigau traiul, direct sau indirect, de pe urma mării.

Privi spre destinaţia lui, dincolo de golf. În întuneric n-ar fi putut să o vadă pe Sunni, chiar dacă ea s-ar fi aflat acolo, ceea ce nu era posibil, deoarece vorbiseră să se întâlnească în zori. Dar nu se putea opri să nu se uite spre locul în care avea să ajungă în curând.

Sunni avea douăzeci şi unu de ani, fiind cu trei ani mai în vârstă decât Edgar. Îi atrăsese atenţia într-o zi, când el stătea pe plajă, privind spre epava vikingilor. O ştia din vedere, desigur – cunoştea pe toată lumea care locuia în micul lor oraş –, dar nu o remarcase în mod special înainte şi nici nu-şi amintea nimic despre familia ei. „Unde ai găsit epava asta? îl întrebase ea. Stăteai atât de nemişcat, încât mă gândeam că eşti de lemn”. Trebuia să aibă imaginaţie, observă el imediat, ca să spună aşa ceva din capul ei; iar el îi explicase ce îl fascinase la silueta vasului, cu sentimentul că ea îl înţelegea. Vorbiseră timp de o oră şi el se îndrăgostise.

Atunci, ea îi spusese că era măritată, dar era deja prea târziu.

Bărbatul ei, Cyneric, avea treizeci de ani. Ea avusese doar

paisprezece ani când se măritase cu el. Cyneric avea o cireadă mică de vaci de lapte şi Sunni conducea lăptăria. Era isteaţă şi făcea o mulţime de bani pentru soţul ei. Nu aveau copii.

Edgar aflase repede că Sunni îl ura pe Cyneric. În fiecare noapte, după ce mulgeau vacile, seara, el se ducea la o berărie numită The Sailors şi se îmbăta. În timp ce el se afla acolo, Sunni se putea strecura în pădure ca să se întâlnească în secret cu Edgar.

Oricum, din ziua aceea n-aveau să se mai ascundă. Intenţionau să fugă împreună sau, ca să fim mai exacţi, să navigheze împreună. Edgar primise o ofertă de muncă şi o casă, într-un sat pescăresc aflat la vreo optzeci de kilometri pe coastă. Avusese noroc să găsească un constructor de bărci care căuta să angajeze pe cineva. Edgar nu avea bani – nu avusese niciodată, Ma îi spusese că nu avea nevoie –, dar uneltele lui se aflau într-un dulap pe care-l construise pe barcă. Aveau să înceapă o viaţă nouă.

Imediat ce lumea avea să înţeleagă că ei fugiseră, Cyneric urma să se simtă liber să se însoare din nou. O soţie care fugise cu un alt bărbat practic divorţase de el: era posibil ca bisericii să nu-i placă, dar acesta era obiceiul. După câteva săptămâni, spunea Sunni, Cyneric avea să se ducă la ţară şi să caute o familie disperat de sărăcăcioasă, cu o fată drăguţă de paisprezece ani. Edgar se întreba de ce îşi dorea bărbatul o soţie: din câte spunea Sunni, nu prea îl interesa sexul. „Îi place să aibă pe cineva căruia să-i comande”, spusese ea. „Problema mea este că am crescut suficient cât să-l dispreţuiesc”.

Cyneric n-ar fi venit după ei, chiar dacă ar fi aflat unde se instalaseră, ceea ce era destul de improbabil pentru o vreme. „Iar dacă greşim în privinţa asta şi Cyneric ne găseşte, o să-l bat măr”, spusese Edgar. Expresia lui Sunni îi confirmase că asta fusese o laudă prostească şi el ştia că ea avea dreptate. Adăugase în grabă: „Dar probabil că nu se va ajunge la asta”.

Ajunse pe partea cealaltă a golfului şi trase barca pe plajă, apoi o legă de un bolovan.

Putea să audă cântecul călugărilor la rugăciune. Mănăstirea era în apropiere, iar casa lui Cyneric şi Sunni se

afla la câteva sute de metri mai în spate.

Se aşează pe nisip, privind spre marea întunecată şi spre cerul nopţii, şi se gândi la ea. Va putea oare să se strecoare la fel de uşor ca el? Ce se întâmpla dacă Cyneric se trezea şi o împiedica să plece? S-ar fi putut ajunge la o luptă; ea ar fi putut să fie bătută. Brusc, se simţi tentat să schimbe planul, să se ridice de pe plajă şi să meargă la casa ei ca să o ia.

Cu efort, îşi reprimă această dorinţă. Ea s-ar fi descurcat mai bine singură. Cyneric ar fi trebuit să fie într-o stare de mahmureală de beţiv, iar ea s-ar fi mişcat asemenea unei pisici. Plănuise să se ducă la culcare purtând în jurul gâtului singura ei bijuterie, un inel de argint lucrat cu măiestrie, care atârna de un şnur de piele. În buzunarul centurii ar fi trebuit să aibă un ac şi aţă, foarte utile, şi banda de pânză brodată pe care o purta la ocazii speciale. La fel ca Edgar, putea să iasă din casă în câteva secunde de tăcere.

În curând va ajunge acolo, cu ochii strălucitori de emoţie, cu trupul ei suplu plin de dorinţă şi de iubire pentru el. Se vor îmbrăţişa, îşi vor strânge mâinile şi se vor săruta pasional; apoi ea se va urca în barcă, iar el o va împinge în apă spre libertate. Se gândi că va vâsli puţin, ca să se îndepărteze, apoi o va săruta din nou. Cât de curând puteau oare să facă dragoste? Ea va fi la fel de nerăbdătoare ca el. Ar fi putut să vâslească dincolo de promontoriu, apoi să arunce în apă piatra legată cu funie pe care o folosea drept ancoră şi să se întindă amândoi în barcă, pe sub bănci; ar fi fost puţin cam ciudat, dar ce importanţă avea? Barca se va legăna uşor pe valuri, iar ei vor simţi căldura soarelui care răsărea pe pielea lor goală.

Dar poate că ar fi fost mai înţelept să desfacă pânza şi să pună mai multă distanţă între ei şi oraş înainte să rişte o oprire. El îşi dorea să ajungă la distanţă de o zi. Ar fi fost foarte dificil să reziste tentaţiei cu ea atât de aproape, privindu-l şi zâmbind fericită. Dar era mai important să-şi asigure viitorul.

Se hotărâseră ca, atunci când aveau să ajungă la noua lor casă, să spună că erau deja căsătoriţi. Până atunci nu-şi petrecuseră nicio noapte în pat. Dar începând din acea zi, aveau să cineze împreună în fiecare seară, să stea unul în

braţele celuilalt toată noaptea şi să îşi zâmbească unul altuia complice în fiecare dimineaţă.

Observă o licărire de lumină la orizont. Zorii erau pe cale să apară, iar ea ar fi trebuit să ajungă în orice clipă.

Se simţea trist doar atunci când se gândea la familia lui. Ar fi putut să trăiască fericit fără fraţii săi, care încă îl tratau ca pe un copil prostuţ şi care încercau să pretindă că nu crescuse, devenind mai deştept decât amândoi.

Avea să îi lipsească Pa, care îi spusese toată viaţa lucruri pe care n-ar fi putut să le uite vreodată, cum ar fi: „Nu contează cât de bine prinzi două scânduri între ele, îmbinarea va fi întotdeauna punctul cel mai slab”. Iar gândul că o părăsea pe Ma îi aduse lacrimi în ochi. Era o femeie puternică. Atunci când lucrurile mergeau prost, ea nu pierdea timpul să se văicărească pentru soarta ei, ci se apuca să îndrepte treburile. În urmă cu trei ani, Pa se îmbolnăvise de febră şi aproape că murise, dar Ma preluase conducerea şantierului – le spunea celor trei băieţi ce să facă, aduna datoriile, se asigura că niciun client nu anula comenzile – până când Pa îşi revenise. Ea era un conducător – şi nu doar al familiei. Pa era unul dintre cei doisprezece bătrâni din Combe, dar Ma era cea care îi condusese pe săteni să protesteze atunci când Wigelm, stăpânul, încercase să crească chiriile tuturor.

Gândul că o părăsea ar fi fost insuportabil dacă nu ar fi existat posibilitatea fericită a unui viitor plin de Sunni.

În lumina slabă, Edgar văzu ceva ciudat în mare. Avea privirea bună şi era obişnuit să recunoască vasele de la distanţă, distingând forma unei carene de cea a unui val sau a unui nor; dar acum nu era prea sigur de ceea ce vedea. Se strădui să audă măcar un zgomot îndepărtat, dar tot ce reuşi să desluşească fu zgomotul valurilor care se spărgeau pe plajă, exact în faţa lui.

După câteva clipe, i se păru că vede capul unui monstru şi fu străbătut de un fior rece. Pe fundalul cerului, care strălucea slab, crezu că vede nişte urechi ascuţite, nişte fălci uriaşe şi un gât lung.

O clipă mai târziu, înţelese că lucrul la care se uita era chiar mai rău decât un monstru: era o navă a vikingilor, cu un dragon în vârful prorei lungi şi curbate.

Pe urmă mai văzu una. Apoi o a treia şi o a patra. Velele lor erau umflate de briza din sud-vest care se înteţea, făcând navele uşoare să se mişte rapid peste valuri. Edgar sări în picioare.

Vikingii erau hoţi, violatori şi criminali. Ei atacau atât de-a lungul coastei, cât şi în interior, pe râuri. Dădeau foc oraşelor, furau tot ceea ce puteau să ducă şi ucideau pe oricine, cu excepţia tinerilor, bărbaţi şi femei, pe care-i luau să-i vândă ca sclavi.

Edgar ezită încă o clipă.

Acum putea să vadă zece vase. Asta însemna cinci sute de vikingi.

Oare chiar erau nave ale vikingilor? Şi alţi constructori adoptaseră inovaţiile lor, copiindu-le proiectele, la fel cum făcuse şi Edgar. Dar el putea sesiza diferenţa: la vasele scandinave exista o curbură ameninţătoare, pe care nu reuşise să o obţină niciun imitator.

Oricum, cine altcineva s-ar fi apropiat de ţărm în zori, într-un număr atât de mare? Nu, nu exista nicio îndoială.

Iadul venea la Combe.

Trebuia să o avertizeze pe Sunni. Dacă ar fi putut să ajungă la ea la timp, ar fi reuşit încă să scape.

Vinovat, îşi dădu seama că primul lui gând fusese la ea, mai degrabă decât la familia lui. Trebuia să-i avertizeze şi pe ei. Dar ei se aflau în cealaltă parte a oraşului. Avea să o găsească pe Sunni mai întâi.

Se întoarse şi începu să alerge pe plajă, scrutând drumul în faţa lui, ca să descopere obstacolele pe jumătate ascunse. După un minut se opri şi privi înapoi, spre golf. Fu îngrozit când văzu cât de repede se mişcaseră vikingii. Deja aprindeau torţe în timp ce se apropiau rapid. Unele vase încă se oglindeau în marea schimbătoare, dar altele erau deja purtate pe nisip, debarcând.

Păreau însă tăcuţi. Edgar putea încă să-i audă pe călugării care se rugau, neştiutori în legătură cu soarta care-i aştepta. Ar fi trebuit să-i avertizeze şi pe ei. Dar nu putea preveni pe toată lumea!

Sau poate că ar fi putut. Privind către turla bisericii călugărilor, ce se profila pe cerul tot mai luminos, descoperi o cale de a-i anunţa pe toţi: pe Sunni, familia lui, călugării şi

întregul oraş.

Se întoarse către mănăstire. Din întuneric apăru un gard jos, iar el sări peste acesta fără să-şi încetinească goana. Când ateriză pe partea cealaltă, se împiedică, dar îşi regăsi echilibrul şi începu din nou să alerge.

Ajunse la uşa bisericii şi aruncă o privire înapoi. Mănăstirea se afla pe o mică ridicătură şi de acolo putea să vadă întregul oraş, dar şi golful. Sute de vikingi înaintau prin apa puţin adâncă, îndreptându-se spre plajă, spre oraş. Văzu un acoperiş din stuf, cu paiele uscate de arşiţa verii, izbucnind în flăcări; apoi altul şi altul. Cunoştea toate casele din oraş şi pe proprietarii lor, dar, în lumina difuză, nu putea să-şi dea seama care dintre acestea erau şi se întrebă întristat dacă şi propria lui casă luase foc.

Deschise violent uşa bisericii. Nava era luminată de numeroase lumânări. Cântecul călugărilor deveni furios atunci când unii dintre ei îl văzură fugind spre baza turnului. Apucă funia clopotului şi trase de ea. Spre dezamăgirea sa, clopotul nu scoase niciun sunet.

Unul dintre călugări se desprinse din grup şi se îndreptă spre el. Creştetul său ras era înconjurat de bucle albe şi Edgar îl recunoscu pe stareţul Ulfric.

— Pleacă de acolo, băiat nebun! spuse preotul indignat.

Edgar nu se putea obosi să dea explicaţii.

— Trebuie să trag clopotul! spuse el disperat. Ce nu e în regulă?

Slujba se întrerupse şi toţi călugării îl priviră. Un al doilea bărbat se apropie de el: bucătarul, Maerwynn, un bărbat tânăr, mai puţin pompos decât Ulfric.

— Ce se întâmplă, Edgar? întrebă el.

— Au venit vikingii! strigă Edgar, trăgând din nou de funie.

Nu mai încercase niciodată să tragă clopotul şi greutatea lui îl surprinse.

— O, nu! strigă stareţul Ulfric. Expresia lui dojenitoare deveni speriată. Domnul să ne ajute!

— Eşti sigur, Edgar? întrebă Maerwynn.

— I-am văzut de pe plajă.

Maerwynn alergă la uşă şi privi afară, întorcându-se apoi cu faţa albă.

— E adevărat, zise el.

— Fugiţi! Toată lumea! strigă Ulfric.

— Aşteptaţi! spuse Maerwynn. Edgar, trage de funie în continuare! E nevoie de câteva balansuri ca să înceapă să sune. Ridică-ţi picioarele şi agaţă-te. Noi, ceilalţi, mai avem doar câteva minute până ca ei să ajungă aici. Apucaţi câte ceva înainte să plecaţi. În primul rând, relicvariile, apoi ornamentele împodobite cu pietre preţioase şi cărţile – pe urmă, fugiţi în pădure!

Agăţat de funie, Edgar îşi ridică trupul de la podea şi, o clipă mai târziu, auzi bubuitul marelui clopot.

Ulfric apucă o cruce din argint şi dispăru, iar ceilalţi călugări începură să-l urmeze, unii dintre ei adunând cu calm obiectele preţioase, alţii strigând panicaţi.

Clopotul începu să se balanseze şi să sune repetat. Edgar trăgea frenetic de funie, folosindu-se de toată greutatea propriului corp. Dorea ca toată lumea să înţeleagă imediat că nu era o simplă chemare pentru călugării adormiţi, ci un strigăt de alarmă pentru întregul oraş.

După un minut era sigur că făcuse destul. Dădu drumul funiei şi se repezi afară din biserică.

Îi ajunse la nări mirosul înţepător al stufului care ardea: briza vioaie din sud-vest răspândea flăcările cu o iuţeală teribilă. În acelaşi timp, lumina zilei creştea. În oraş, oamenii ieşeau din casele lor strângându-şi la piept copiii, dar şi orice altceva era preţios pentru ei, unelte, găini şi pungi de piele cu bani. Cei mai rapizi deja traversau câmpurile spre pădure. Edgar se gândi că, datorită clopotului, unii aveau să reuşească să scape.

Porni împotriva curentului, împingându-şi prietenii şi vecinii, îndreptându-se spre casa lui Sunni. îl văzu pe brutar care probabil se dusese devreme la cuptorul lui: acum alerga dinspre casa lui, cu un sac de făină în spinare. Berăria The Sailors era încă liniştită; ocupanţii ei se trezeau greu, chiar şi după alarmă. Wyn, bijutierul, trecu călare cu un cufăr legat de spate; calul galopa panicat, iar el avea braţele în jurul gâtului acestuia, ţinându-se cu disperare. Un sclav numit Griff trecu pe lângă el ducând în spate o femeie bătrână, stăpâna lui. Edgar scruta fiecare faţă care trecea pe lângă el, în caz că Sunni ar fi fost printre oamenii care alergau, dar nu o văzu.

Apoi se întâlni cu vikingii.

Avangarda forţei lor era compusă din doisprezece bărbaţi voinici şi două femei care arătau înspăimântător. Erau toţi îmbrăcaţi în pieptare de piele, având suliţe şi topoare în mâini. Edgar observă că nu purtau căşti şi înţelese, în timp ce frica i se ridica în gât ca o vomă, că nu aveau nevoie de prea multă protecţie în faţa orăşenilor slabi. Unii cărau deja prada: o sabie cu garda bătută în pietre preţioase, făcută mai degrabă pentru paradă decât pentru luptă, un sac cu bani, o robă de blană, o şa scumpă, cu harnaşamentul montat în bronz poleit. Unul dintre ei ducea un cal alb, pe care Edgar îl recunoscu ca fiind al proprietarului bărcii de pescuit heringi; altul căra o fată pe umăr, dar Edgar văzu fericit că nu era Sunni.

Se retrase, dar vikingii veneau în continuare. Nu putea să fugă, pentru că trebuia să o găsească pe Sunni.

Câţiva orăşeni curajoşi opuneau rezistenţă. Stăteau cu spatele spre Edgar, aşa că nu putea să spună cine erau. Unii foloseau topoare şi pumnale, altul, un arc şi săgeţi. Timp de câteva clipe, Edgar continuă să se holbeze, paralizat de felul în care lamele ascuţite tăiau în carnea oamenilor, de ţipetele oamenilor răniţi, care urlau ca animalele în suferinţă, de mirosul oraşului incendiat. Singurele violenţe la care asistase vreodată erau bătăile cu pumnii între băieţi agresivi sau beţivi. Tot ce vedea era ceva nou: sânge care ţâşnea şi intestine ce se vărsau, alături de urlete de agonie şi de teroare. Era înţepenit de groază.

Negustorii şi pescarii din Combe nu le puteau face faţă acestor atacatori, a căror pasiune era violenţa. Localnicii fură spintecaţi în câteva momente, iar vikingii îşi continuară înaintarea în spatele liderilor, venind din ce în ce mai mulţi.

Edgar îşi veni în fire şi se ghemui în spatele unei case. Trebuia să scape de vikingi, dar nu era atât de speriat încât să uite de Sunni.

Atacatorii se deplasau pe strada principală, urmărindu-i pe oamenii oraşului, care fugeau pe acelaşi drum; dar în spatele caselor nu erau vikingi. Fiecare casă avea cam o jumătate de hectar de teren: cei mai mulţi oameni aveau pomi fructiferi şi o grădină de legume, iar cei mai bogaţi

aveau un coteţ de găini sau o cocină de porci. Edgar alergă dintr-o curte în alta, îndreptându-se spre casa lui Sunni.

Sunni şi Cyneric locuiau într-o casă la fel ca oricare alta, cu excepţia lăptăriei, o extensie sprijinită de aceasta, construită din coceni, un amestec de nisip, pietre, argilă şi paie, cu un acoperiş din plăci subţiri de piatră, toate cu scopul de a păstra locul răcoros. Clădirea se ridica la marginea unui mic câmp, pe care păşteau vacile.

Edgar ajunse la casă şi deschise uşa, repezindu-se înăuntru.

Îl văzu pe Cyneric pe podea, un bărbat greu, scund, cu părul negru. Paiele din jurul lui erau îmbibate în sânge, iar el stătea perfect nemişcat, între umăr şi gât avea o rană deschisă, care nu mai sângera, şi Edgar nu avu niciun dubiu că era mort.

Câinele alb cu maro al lui Sunni, Brindle, stătea într-un colţ, tremurând şi sughiţând, aşa cum fac câinii atunci când sunt speriaţi.

Dar unde era ea?

În spatele casei se afla un culoar ce ducea spre lăptărie. Uşa era deschisă şi, când Edgar se îndreptă într-acolo, o auzi pe Sunni plângând.

Intră în lăptărie şi văzu spinarea unui viking înalt, cu părul galben. Se petrecea un fel de luptă: pe podeaua de piatră se vărsase o găleată de lapte, iar troaca lungă din care mâncau vacile fusese răsturnată.

O fracţiune de secundă mai târziu, Edgar observă că adversarul vikingului era Sunni. Faţa ei bronzată era schimonosită de furie, gura larg deschisă lăsa să i se vadă dinţii albi, iar părul negru îi flutura. Vikingul avea un topor într-o mână, dar nu se folosea de el. Cu cealaltă mână încerca să o trântească pe Sunni la pământ, în timp ce ea se repezea la el cu un mare cuţit de bucătărie. Era clar că el dorea să o prindă, mai degrabă decât să o ucidă, pentru că o femeie tânără şi sănătoasă era un sclav valoros.

Niciunul din ei nu-l văzu pe Edgar.

Înainte ca Edgar să se poată mişca, Sunni îl atinse pe viking cu o lovitură de cuţit peste faţă, iar el mârâi de durere, în timp ce sângele îi ţâşnea din obrazul tăiat. Înfuriat, îşi aruncă toporul, o prinse cu mâinile de umeri şi o

aruncă la podea. Ea păru să cadă greu şi Edgar auzi o bufnitură neplăcută când capul ei lovi treapta de piatră din prag. Spre oroarea lui, ea păru să-şi fi pierdut cunoştinţa. Vikingul se lăsă într-un genunchi, băgă mâna în pieptarul de piele şi scoase o bucată de curea de piele, cu intenţia evidentă de a o lega.

Cu o uşoară răsucire a capului, îl observă pe Edgar.

Pe faţa lui se citi îngrijorarea şi se întinse după arma căzută; dar era prea târziu. Edgar smulse toporul cu o clipă înainte ca vikingul să poată pune mâna pe el. Era o armă asemănătoare cu unealta pe care Edgar o folosea pentru a doborî copaci. Strânse mânerul şi, într-un ungher întunecat al minţii lui, observă că lama şi mânerul erau foarte bine echilibrate. Se trase un pas înapoi, unde vikingul nu-l putea ajunge. Bărbatul începu să se ridice, iar Edgar balansă toporul într-un cerc larg.

Îl duse în spate, apoi îl ridică deasupra capului şi, într-un final, îl coborî rapid, puternic, precis, într-un arc perfect. Lama ascuţită ateriză exact în vârful capului bărbatului, trecând prin păr, piele şi craniu şi tăind adânc, împrăştiindu-i creierul.

Spre oroarea lui Edgar, vikingul nu căzu mort imediat, ci păru, pentru o clipă, că se străduieşte să rămână în picioare: apoi viaţa dispăru din el, ca lumina dintr-o lumânare stinsă, şi căzu la pământ într-o îngrămădeală de membre flasce.

Edgar lăsă toporul să cadă şi se aşeză în genunchi lângă Sunni. Ochii ei erau deschişi şi holbaţi. El îi murmură numele.

— Vorbeşte cu mine, îi spuse el.

Îi prinse palma şi îi ridică braţul. Era moale. O sărută pe gură şi realiză că nu respira. Îi căută inima imediat sub curba sânului moale, pe care-l adora. Îşi ţinu mâna acolo, cu speranţa disperată că avea să simtă o bătaie de inimă, şi suspină când înţelese că nu exista. Ea plecase, iar inima ei n-avea să mai bată niciodată.

Se uită la ea, fără să-i vină să creadă, preţ de un lung moment, apoi, cu o tandreţe nemărginită, îi atinse pleoapele cu vârfurile degetelor – cu blândeţe, de parcă s-ar fi temut să nu o rănească – şi îi închise ochii.

Încet, căzu în faţă până când capul i se lipi de pieptul ei şi lacrimile lui înmuiară lâna maro a rochiei ei modeste.

O clipă mai târziu se umplu de furie la adresa bărbatului care-i luase viaţa. Sări în picioare, apucă toporul şi începu să ciopârţească faţa vikingului mort – îi zdrobi fruntea, îi tăie ochii şi îi spintecă bărbia.

Această stare dură doar câteva momente înainte să înţeleagă inutilitatea macabră a gesturilor sale. Când se opri, auzi strigăte afară, într-o limbă care semăna cu cea pe care o vorbea el, dar nu chiar aceeaşi. Asta îl readuse abrupt la realitate, conştientizând pericolul cu care se confrunta. Era posibil să fie aproape de moarte.

„Nu-mi pasă, o să mor”, se gândi el. Dar starea asta nu dură mai mult de câteva secunde. Dacă dădea peste un alt viking, era posibil ca propriul lui cap să fie despicat precum cel al bărbatului de la picioarele lui. Deşi îndurerat, încă putea simţi frica la gândul că putea fi ciopârţit şi omorât.

Dar ce putea să facă? îi era teamă că avea să fie găsit în interiorul lăptăriei alături de cadavrul victimei sale, care striga după răzbunare; dar dacă ieşea afară, cu siguranţă ar fi fost capturat şi omorât. Privi sălbatic în jurul său: unde se putea ascunde? Ochii îi căzură pe troaca răsturnată, o construcţie grosolană din lemn. Era întoarsă cu fundul în sus, iar jgheabul ei părea suficient de mare ca să-l ascundă.

Se întinse pe podeaua de piatră şi o trase deasupra lui. După ce se gândi mai bine, ridică marginea, apucă toporul şi îl luă lângă el.

Prin crăpăturile dintre scândurile troacei intra puţină lumină. Edgar rămase nemişcat şi ascultă. Lemnul atenua oarecum zgomotele, dar putea să audă o mulţime de strigăte şi de ţipete de afară. Aşteptă cu teamă: în orice moment putea să intre un viking şi să fie suficient de curios încât să se uite sub troacă. Dacă s-ar fi întâmplat asta, se hotărî Edgar, ar fi încercat să-l ucidă imediat cu toporul; dar ar fi fost în mare dezavantaj, întins pe pământ cu inamicul în picioare, deasupra lui.

Auzi scâncetul unui câine şi înţelese că, probabil, Brindle stătea alături de troaca răsturnată.

— Pleacă, şopti el.

Sunetul vocii lui nu reuşi decât să încurajeze câinele, care

începu să scâncească mai tare.

Edgar blestemă, apoi ridică marginea troacei, se întinse şi trase câinele înăuntru, lângă el. Brindle se întinse pe jos şi tăcu.

Edgar aşteptă, ascultând zgomotele oribile ale măcelului şi distrugerii.

Brindle începu să lingă creierii vikingului de pe lama toporului.

* * *

Nu ştia cât de mult rămăsese acolo. Începu să simtă căldura şi presupuse că soarele trebuia să se fi ridicat mult pe cer. În cele din urmă, zgomotul de afară se reduse, dar el nu putea fi sigur că vikingii plecaseră şi, de fiecare dată când se gândea să privească afară, se hotăra să nu-şi rişte viaţa încă. Apoi în minte îi reveneau gândurile la Sunni şi începea din nou să plângă.

Brindle moţăia lângă el, dar, din când în când, scâncea şi tremura. Edgar se întreba dacă şi câinii aveau coşmaruri.

El avea uneori coşmaruri: se afla pe un vas ce se scufunda, sau stătea sub un stejar care se prăbuşea şi nu putea să se dea la o parte, sau fugea de un incendiu în pădure. Când se trezea după astfel de vise, trăia un sentiment de uşurare atât de puternic, încât îi venea să plângă. Acum se tot gândea că atacul vikingilor ar fi putut să fie un coşmar din care avea să se trezească imediat, găsind-o pe Sunni în viaţă. Dar nu se trezi.

În sfârşit, auzi voci vorbind în anglo-saxonă curată. Dar tot mai ezita. Cei care vorbeau păreau tulburaţi, dar nu panicaţi; îndureraţi, mai degrabă decât înspăimântaţi pentru vieţile lor. El se gândi că asta însemna, cu siguranţă, că vikingii plecaseră.

Pe câţi dintre prietenii lui îi luaseră cu ei, ca să-i vândă ca sclavi? Câte cadavre ale vecinilor lăsaseră în urma lor? încă mai avea o familie?

Brindle scoase un zgomot optimist şi încercă să se ridice. Nu reuşi să o facă în spaţiul îngust, dar simţea, cu certitudine, că se putea mişca acum în siguranţă.

Edgar ridică troaca şi Brindle ieşi imediat afară. Apoi se

rostogoli şi el, încă ţinând în mână toporul viking, şi lăsă troaca înapoi pe podea. Se ridică în picioare, cu membrele dureroase de la nemişcare. Îşi agăţă toporul la centură, apoi privi afară prin uşa lăptăriei.

Oraşul dispăruse.

Pentru o clipă, fu dezorientat. Cum putea să dispară Combe? Dar ştia cum, desigur. Aproape fiecare casă arsese până la temelie. Unele încă mai fumegau. Ici şi colo, structurile din piatră rămăseseră în picioare şi avu nevoie de ceva timp ca să le identifice. Mănăstirea avea două clădiri din piatră, biserica şi un edificiu cu două niveluri, cu o sală de mese la parter şi un dormitor la etaj. Mai existau încă două biserici de piatră. Îi luă ceva vreme să identifice casa lui Wyn, bijutierul, care avea nevoie de zidărie de piatră ca să-l protejeze împotriva hoţilor.

Vacile lui Cyneric supravieţuiseră, adunându-se înspăimântate în mijlocul păşunii lor, ce era înconjurată de garduri: vacile erau valoroase, dar, se gândi Edgar, prea voluminoase şi prea agitate ca să fie transportate la bordul unei nave – asemenea tuturor hoţilor, vikingii preferau banii peşin sau obiectele mici, de valoare, cum erau bijuteriile.

Locuitorii oraşului stăteau printre ruine, ameţiţi şi abia vorbind, rostind sunete monosilabice de suferinţă, de oroare şi de uluire.

În golf erau ancorate aceleaşi vase, dar cele ale vikingilor dispăruseră.

În cele din urmă, se decise să privească spre trupurile din lăptărie. Vikingul era aproape de nerecunoscut ca fiinţă umană. Edgar se simţi ciudat ştiind că el făcuse asta. Aproape că nu-i venea să creadă.

Sunni arăta surprinzător de liniştită. Nu era niciun semn vizibil al rănii care-i adusese moartea. Ochii îi erau pe jumătate deschişi şi Edgar îi închise din nou. Îngenunche şi încercă să-i simtă bătăile inimii, deşi ştia că era o prostie. Trupul ei era deja rece.

Ce ar fi trebuit să facă? Poate că putea să-i ajute sufletul să urce la ceruri. Mănăstirea era încă în picioare. Ar fi trebuit să o ducă la biserică.

O ridică în braţe. Era mult mai grea decât se aşteptase. Ea era subţire, iar el era puternic, dar trupul ei inert îl

dezechilibra şi, în timp ce se străduia să stea în picioare, o strânse la piept mai tare decât şi-ar fi dorit. Să o ţină într-o îmbrăţişare atât de strânsă, ştiind că ea nu mai simţea durerea, îi aminti cu duritate că ea nu mai era în viaţă şi îl făcu să plângă din nou.

Trecu prin casă pe lângă trupul lui Cyneric şi ieşi pe uşă.

Brindle îl urmă.

Părea să fie jumătatea după-amiezii, deşi era greu de spus: aerul era plin de cenuşă, de fumul tăciunilor şi de mirosul dezgustător al cărnii de om arse. Supravieţuitorii se uitau în jurul lor dezorientaţi, de parcă nu puteau să înţeleagă ce se petrecuse. Alţii îşi croiau drum afară din pădure, unii dintre ei ducând animale.

Edgar se îndreptă spre mănăstire. Braţele începeau să-l doară de la greutatea lui Sunni, dar el se bucura, în mod pervers, de această durere. Oricum, ochii ei nu stăteau închişi şi, cumva, lucrul acesta îl tulbura. Îşi dorea ca ea să arate de parcă ar fi fost adormită.

Nimeni nu-i acordă prea multă atenţie: aveau şi ei propriile lor tragedii. Ajunse la biserică şi îşi croi drum în interior.

Nu era singurul care avusese această idee. În navă se aflau trupuri întinse pe jos, cu oameni care stăteau în picioare sau în genunchi alături de ele. Stareţul Ulfric se apropie de Edgar, arătând tulburat, şi întrebă preventiv:

— Moartă sau vie?

— Este Sungifu. Este moartă, îi răspunse Edgar.

— Morţii, la capătul dinspre est, spuse Ulfric, prea ocupat ca să se poarte cu blândeţe. Răniţii, în navă.

— Vrei să te rogi pentru sufletul ei, te rog?

— Va fi tratată la fel ca toţi ceilalţi.

— Eu am dat alarma, protestă Edgar. E posibil să-ţi fi salvat viaţa. Te rog, roagă-te pentru ea!

Ulfric se îndepărtă grăbit, fără să răspundă.

Edgar îl observă pe fratele Maerwynn, care îngrijea un bărbat rănit, bandajându-i piciorul, în timp ce acesta scâncea de durere. Când Maerwynn se ridică, în cele din urmă, Edgar îi spuse:

— Vrei să spui o rugăciune pentru sufletul lui Sunni, te rog?

— Da, sigur, zise Maerwynn şi făcu semnul crucii pe fruntea lui Sunni.

— Mulţumesc!

— Deocamdată, aşaz-o la capătul dinspre est al bisericii.

Edgar merse prin navă spre altar. La capătul dinspre est al bisericii, vreo douăzeci sau treizeci de trupuri erau întinse pe jos, în rânduri strânse, cu rudele îndurerate uitându-se la ele. Cu blândeţe, Edgar o lăsă pe Sunni jos. Îi îndreptă picioarele şi îi încrucişă mâinile pe piept, apoi îi netezi părul cu degetele. Îşi dorea să fi fost preot, ca să poată avea grijă chiar el de sufletul ei.

Rămase îngenuncheat multă vreme, privindu-i faţa nemişcată şi luptându-se să înţeleagă că ea nu-l va mai privi şi nu-i va mai zâmbi niciodată.

În cele din urmă, îl copleşiră şi gândurile despre cei vii. Părinţii lui erau oare în viaţă? Fraţii săi fuseseră oare luaţi ca sclavi? Cu doar câteva ore în urmă, fusese pe punctul de a-i părăsi pentru totdeauna. Acum avea nevoie de ei. Fără ei ar fi rămas singur pe lume.

Mai zăbovi alături de Sunni încă un minut, apoi ieşi din biserică, urmat de Brindle.

Afară, se întrebă de unde să înceapă. Se decise să se ducă acasă. Casa se prăpădise, desigur, dar poate îşi mai găsea părinţii şi fraţii acolo sau vreun indiciu despre ce se întâmplase cu ei.

Drumul cel mai rapid era pe plajă. În timp ce se îndrepta spre mare, spera că îşi va găsi barca la ţărm. O lăsase la oarecare distanţă de cele mai apropiate case, aşa că exista o şansă destul de mare să nu fi fost arsă.

Înainte să ajungă la malul mării, se întâlni cu mama lui, care mergea în oraş, după lemne. Când văzu trăsăturile ei puternice, hotărâte şi pasul voluntar, se simţi atât de copleşit de uşurare, încât aproape se prăbuşi. Ea ducea o oală de gătit din bronz, poate singurul lucru pe care reuşise să-l salveze din casă. Faţa îi era marcată de amărăciune, dar gura ei exprima o hotărâre sumbră.

Când îl văzu pe Edgar, expresia ei se transformă în bucurie. îl luă în braţe şi îşi lipi faţa de pieptul lui, oftând:

— Băiatul meu, of, Eddie al meu, îi mulţumesc lui Dumnezeu!

El o îmbrăţişă cu ochii închişi, mai recunoscător pentru prezenţa ei decât fusese vreodată.

După o clipă, privi peste umărul ei şi îi văzu pe Erman, întunecat ca Ma, dar încăpăţânat mai degrabă decât hotărât, şi pe Eadbald, care era blond şi pistruiat, dar nu şi pe tatăl lor.

— Unde este Pa? întrebă el.

— Ne-a spus să fugim, răspunse Erman. El a rămas în urmă să salveze şantierul.

Edgar ar fi vrut să-i spună: „Şi l-ai lăsat?” Dar nu era momentul pentru reproşuri – şi, în orice caz, şi Edgar plecase.

Ma îi dădu drumul din braţe.

— Ne întoarcem la casa noastră, spuse ea. La ce a mai rămas din ea.

Se îndreptară spre ţărm. Ma mergea repede, nerăbdătoare să afle adevărul, bun sau rău.

Erman spuse acuzator:

— Ai dispărut rapid, frăţioare, de ce nu ne-ai trezit şi pe noi?

— V-am trezit, spuse Edgar. Eu am tras clopotul bisericii.

— Nu se poate.

Era stilul lui Erman să încerce să pornească o gâlceavă într-un astfel de moment. Edgar privi în altă parte şi nu spuse nimic. Nu-i păsa ce credea Erman.

Când ajunseră pe plajă, Edgar observă că barca lui dispăruse. Vikingii o luaseră, desigur. Puteau să recunoască un vas de calitate. Şi era uşor de transportat: puteau, pur şi simplu, să o lege la pupa unuia dintre vasele lor şi să o remorcheze.

Era o pierdere grea, dar el nu simţi nicio durere: în comparaţie cu moartea lui Sunni, era un lucru trivial.

Mergând de-a lungul ţărmului, dădură peste mama unui băiat de vârsta lui Edgar care zăcea moartă, şi el se întrebă dacă fusese ucisă în timp ce încerca să-i împiedice pe vikingi să-i ia băiatul ca sclav.

La câţiva metri distanţă, se afla încă un cadavru, iar altele zăceau mai departe. Edgar cercetă toate feţele: toţi erau prieteni şi vecini, dar Pa nu se afla printre ei şi începu prudent să spere că tatăl lui putea să fi supravieţuit.

Ajunseră apoi la casa lor. Tot ce mai rămăsese era vatra de foc, cu trepiedul de fier încă în picioare, deasupra ei.

Într-o parte a ruinelor se afla trupul lui Pa. Ma scoase un strigăt de oroare şi de durere şi căzu în genunchi. Edgar se lăsă jos alături de ea şi îşi puse braţul în jurul umerilor ei, care tremurau.

Braţul drept al lui Pa fusese tăiat de lângă umăr, probabil de lama unui topor, şi părea să fi sângerat până la moarte. Edgar se gândi la forţa şi îndemânarea care existaseră în acel braţ şi vărsă lacrimi de furie pentru această pierdere şi risipă.

Îl auzi pe Eadbald spunând:

— Priveşte la şantier!

Edgar se ridică şi îşi şterse ochii. La început, nu fu foarte sigur de ceea ce vedea, aşa că se şterse din nou la ochi.

Şantierul arsese. Nava care se afla în construcţie şi stocul de cherestea fuseseră transformate în cenuşă, împreună cu smoala şi funia. Tot ce rămăsese era piatra pe care o folosea ca să-şi ascută uneltele. Prin cenuşă, Edgar descoperi nişte oase arse, prea mici ca să fie umane, şi presupuse că bătrânul Grendel arsese la capătul lanţului său.

Toată averea familiei fusese în şantierul acela.

Nu numai că pierduseră şantierul, înţelese Edgar, dar rămăseseră şi fără mijloacele de trai. Chiar dacă un client ar fi dorit să le comande o barcă celor trei ucenici, nu mai aveau lemn cu care să o construiască, nici unelte cu care să lucreze lemnul şi nici bani ca să cumpere ceva din cele necesare.

Ma avea, probabil, câţiva bănuţi de argint în geanta ei, dar familia nu avusese niciodată prea mult de economisit, iar Pa folosise mereu orice surplus ca să cumpere cherestea. Lemnul de calitate era mai bun decât argintul, îi plăcea lui să spună, pentru că era mai greu de furat.

— Nu ne-a rămas nimic şi nici vreo cale ca să ne câştigăm traiul, spuse Edgar. Ce naiba o să ne facem?

CAPITOLUL *2*
Sâmbătă, 19 iunie 997

Episcopul Wynstan de Shiring îşi struni calul pe vârful unei movile şi privi în jos, spre Combe. Nu mai rămăsese prea mult din oraş: soarele de vară strălucea peste o sălbăticie cenuşie.

— E mai rău decât mă aşteptam, spuse el.

Singurul semn de speranţă erau cele câteva nave şi bărci în stare bună din port.

Fratele său, Wigelm, i se alătură şi spuse:

— Toţi vikingii ar trebui arşi de vii.

Era un aristocrat, un membru al elitei, şi deţinea multe pământuri. Cu cinci ani mai tânăr decât Wynstan, având treizeci de ani, obişnuia să se înfurie repede.

Dar de data asta, Wynstan fu de acord cu el.

— La foc mic, spuse el.

Fratele lor vitreg, mai în vârstă decât ei, îi auzi. După cum era obiceiul, fraţii aveau nume care sunau asemănător, iar cel mai în vârstă, de patruzeci de ani, era Wilwulf căruia i se spunea, de obicei, Wilf. Era conte de Shiring şi conducător al părţii de vest a Angliei, care includea şi Combe.

— N-aţi văzut niciodată o localitate după un raid viking, spuse el. Aşa aratã.

Intrară călare în oraşul devastat, urmaţi de o escortă de bărbaţi înarmaţi. Erau o apariţie impunătoare, Wynstan ştia asta: trei bărbaţi înalţi, în haine scumpe, călărind cai de rasă. Wilf purta o tunică albastră, lungă până la genunchi, şi cizme din piele; Wigelm avea o ţinută asemănătoare, dar roşie. Wynstan purta o robă complet neagră, până la glezne, după cum se cuvenea pentru un preot, dar ţesătura era de calitate. El mai purta şi o cruce mare de argint, atârnată pe o curea de piele în jurul gâtului. Cei trei fraţi aveau mustăţi blonde, stufoase, dar nu şi bărbi, în stilul la modă printre englezii bogaţi. Wilf şi Wigelm aveau părul blond şi des; Wynstan îşi răsese vârful capului, aşa cum făcuseră toţi preoţii. Ţinuta lor demonstra cât de bogaţi şi de importanţi erau.

Oamenii din oraş se mişcau nefericiţi printre ruine, alegând, săpând şi făcând grămezi patetice din bunurile lor modeste, recuperate: bucăţi contorsionate de unelte de bucătărie din fier, piepteni din os înnegriţi de foc, oale de gătit crăpate şi unelte distruse. Găinile ciuguleau şi porcii scurmau după orice putea fi mâncat. Era un miros neplăcut de foc stins şi Wynstan se trezi cu respiraţia întretăiată.

Pe măsură ce fraţii se apropiau, oamenii din oraş ridicau privirile spre ei, cu feţele strălucind de speranţă. Mulţi îi cunoşteau pe fraţi din vedere, iar cei care nu-i văzuseră niciodată îşi puteau da seama, după aspectul lor, că erau oameni puternici. Unii le strigau saluturi, alţii ovaţionau şi aplaudau. Toţi lăsară baltă ceea ce făceau şi îi urmară. Cu siguranţă, spuneau expresiile oamenilor, asemenea fiinţe măreţe puteau să-i salveze cumva.

Fraţii îşi struniră caii pe o bucată de teren deschis, între biserică şi mănăstire. Băieţii se întrecură care să le ţină caii când descălecară. Stareţul Ulfric îşi făcu apariţia ca să-i salute. În părul lui alb erau fulgi negri.

— Domnii mei, oraşul are nevoie disperată de ajutorul vostru, spuse el. Oamenii...

— Aşteaptă, zise Wynstan cu o voce care ajunse la toată mulţimea din jur.

Fraţii lui nu păreau surprinşi: Wynstan îi avertizase despre intenţiile sale.

Orăşenii tăcură.

Wynstan îşi scoase crucea din jurul gâtului şi o ridică deasupra capului, apoi se întoarse şi se îndreptă cu paşi ceremonioşi şi lenţi către biserică.

Fraţii lui porniră după el, iar mulţimea îi urmă.

El intră în biserică şi se îndreptă cu paşi rari spre altar, observând rândurile de răniţi întinşi pe podea, dar fără să-şi întoarcă privirea. Cei care erau în stare se înclinară sau îngenunchează pe măsură ce trecea, ţinând crucea încă ridicată. El observă mai multe trupuri la capătul dinspre est, unde erau cei morţi.

Când ajunse la altar, se prosternă şi rămase complet nemişcat, cu faţa în jos, pe podeaua de pământ, cu braţul drept, care ţinea crucea ridicată, întins spre altar.

Rămase aşa un moment lung, în timp ce oamenii priveau

în tăcere. Apoi se ridică în genunchi, îşi deschise braţele într-un gest de implorare şi spuse cu vocea sa puternică:

— Cu ce am greşit?

Din mulţime se auzi un suspin colectiv.

— Cu ce am păcătuit? declamă el. De ce meritǎm asta? Cum am putea să fim iertaţi?

Continuă o vreme pe acelaşi ton. Cuvintele lui erau pe jumătate rugăciune, pe jumătate predică. Avea nevoie să le explice oamenilor din oraş că ceea ce se întâmplase era voinţa lui Dumnezeu. Raidul vikingilor trebuia să pară o pedeapsă pentru un păcat.

Oricum, erau treburi practice de rezolvat, iar asta era doar o ceremonie preliminară, aşa că o scurtă.

— Când vom începe reconstrucţia oraşului, spuse, ca o concluzie, vom face legământul de a ne dubla eforturile, fiind, totodată, evlavioşi, umili, creştini cu frica Domnului, în numele lui Iisus, Domnul nostru. Amin!

Congregaţia spuse:

— Amin!

Apoi se ridică şi se întoarse, arătându-şi spre mulţime faţa scăldată în lacrimi. Îşi agăţă crucea din nou la gât.

— Şi acum, sub privirile Domnului, îi cer fratelui meu, contele Wilwulf, să ţină sfatul.

Wynstan şi Wilf se traseră deoparte, în lateralul navei, urmaţi de Wigelm şi de Ulfric. Apoi ieşiră afară şi oamenii îi urmară.

Wilf privi în jur şi spuse:

— Voi ţine sfatul chiar aici.

— Prea bine, domnul meu, răspunse Ulfric. Pocni din degete către un călugăr. Adu scaunul cel mare. Se întoarse din nou spre Wilf şi adăugă: Aveţi nevoie de cerneală şi de pergament, domnule conte?

Wilf era capabil să citească, dar nu să şi scrie. Wynstan putea să şi citească, să şi scrie, precum cei mai mulţi clerici. Wigelm era analfabet.

— Mă îndoiesc că voi avea nevoie să scriu ceva, spuse Wilf.

Wynstan fu distras de o femeie înaltă, în jur de treizeci de ani, care purta o rochie roşie, ruptă. Era atrăgătoare, în ciuda obrajilor murdari de cenuşă. Ea vorbi cu o voce

scăzută, dar în tonul ei se putea simţi disperarea.

— Trebuie să mă ajutaţi, stăpâne episcop, vă implor, spuse ea.

— Nu vorbi cu mine, curvă proastă, răspunse Wynstan.

O cunoştea. Era Mergenswith, cunoscută drept Mags. Locuia într-o casă mare împreună cu zece sau douăsprezece fete – unele sclave, altele voluntare –, şi toate făceau sex pe bani. Wynstan îi răspunse fără să se uite la ea.

— Nu poţi să fii prima persoană din Combe căreia să-i plâng de milă, spuse el vorbind încet, dar imperativ.

— Dar vikingii mi-au luat toate fetele şi toţi banii!

Toate erau sclave acum, se gândi Wynstan.

— Voi vorbi cu tine mai târziu, murmură el. Apoi ridică vocea, pentru urechile oamenilor din jur. Pleacă din faţa mea, păcătoasă mizerabilă!

Ea se retrase imediat.

Doi călugări aduseră un scaun mare, de stejar, şi îl aşezară în mijlocul spaţiului deschis. Wilf se lăsă în scaun, cu Wigelm în picioare în stânga lui şi cu Wynstan în dreapta.

În timp ce oamenii din oraş se adunară în jurul lor, fraţii purtară o conversaţie îngrijorată, pe un ton scăzut. Toţi trei aveau venituri din Combe. Era al doilea cel mai important oraş de pe domeniul contelui, după oraşul Shiring. Fiecare casă îi plătea chirie lui Wigelm, care împărţea veniturile cu Wilf. Oamenii plăteau o dijmă şi bisericilor, care o împărţeau cu episcopul Wynstan. Wilf aduna taxe vamale pentru importurile şi exporturile ce treceau prin port. Wynstan beneficia de un venit de la mănăstire. Wigelm vindea lemnul din pădure. Cu două zile în urmă, tot acest flux de bogăţie secase.

Wynstan spuse supărat:

— Va dura multă vreme până când cineva va putea să plătească vreun lucru. Va trebui să reducem cheltuielile.

Shiring nu era o dioceză bogată. „Acum, se gândi el, dacă aş fi arhiepiscop de Canterbury, n-ar trebui să-mi mai fac griji niciodată: toate bogăţiile bisericii din sudul Angliei ar fi sub controlul meu”. Dar fiind doar un amărât de episcop de Shiring, avea limite. Se întreba la ce putea să renunţe. Ura

să renunţe la o plăcere.

Wigelm spuse dispreţuitor:

— Toţi aceşti oameni au bani. Îi găseşti când le despici burţile.

Wilf scutură din cap.

— Nu fi prost! Era ceva ce îi spunea adesea lui Wigelm. Cei mai mulţi dintre ei au pierdut totul, continuă el. Nu au mâncare, nu au bani să cumpere ceva şi nici mijloace să-şi câştige existenţa. Când va veni iarna, vor începe să adune ghinde ca să facă supă. Cei care le-au supravieţuit vikingilor vor fi slăbiţi de foame. Copiii se vor îmbolnăvi şi vor muri; cei în vârstă se vor prăbuşi şi îşi vor rupe oasele; doar cei tineri şi puternici vor supravieţui.

Wigelm se bosumflă.

— Şi atunci, ce putem să facem?

— Ar fi înţelept să ne reducem pretenţiile.

— Nu-i putem lăsa să trăiască fără chirie!

— Prostule, morţii nu plătesc chirie. Dacă există câţiva supravieţuitori care se pot întoarce la pescuit, la manufactură şi la comerţ, aceştia ar putea să înceapă din nou să plătească abia în primăvara viitoare.

Wynstan fu de acord. Wigelm nu, dar nu mai spuse nimic: Wilf era cel mai în vârstă şi cu cel mai înalt rang dintre ei.

Când toată lumea fu gata, Wilf zise:

— Acum, stareţe Ulfric, povesteşte-ne ce s-a întâmplat!

Contele ţinea sfatul.

— Vikingii au venit acum două zile, la crăpatul zorilor, când toţi dormeam, începu Ulfric.

— De ce nu v-aţi luptat cu ei, laşilor? întrebă Wigelm.

Wilf ridică mâna, în semn de tăcere.

— Să luăm lucrurile pe rând, spuse el. Se întoarse apoi spre Ulfric. Asta este prima dată când vikingii au atacat Combe, din câte îmi amintesc eu, Ulfric. Ştii de unde anume a venit acest grup?

— Nu ştiu, domnul meu. Poate că unul dintre pescari a văzut flota vikingilor în călătoriile sale?

Un bărbat voinic, cu fire cărunte în barbă, spuse:

— Nu i-am văzut niciodată, stăpâne.

Wigelm, care-i cunoştea pe oamenii din oraş mai bine decât fraţii săi, zise:

— Ăsta este Maccus. El e proprietarul celei mai mari bărci de pescuit din oraş.

Maccus continuă:

— Noi credem că vikingii au acostat pe cealaltă parte a Canalului, în Normandia. Se spune că îşi iau provizii de acolo, apoi pornesc în raid peste apă şi se întorc ca să-şi vândă prada normanzilor, Dumnezeu să le blesteme sufletele nemuritoare!

— Este plauzibil, dar nu ne ajută prea mult, spuse Wilf. Normandia are un litoral foarte lung. Presupun că Cherbourg trebuie să fie portul cel mai apropiat.

— Aşa cred, zise Maccus. Mi s-a spus că se află pe o peninsulă lungă, care iese mult în Canal. Eu însumi n-am fost acolo.

— Nici eu, spuse Wilf. A fost cineva din Combe acolo?

— În vremurile de demult, poate, răspunse Maccus. În zilele noastre, nu ne aventurăm atât de departe. Vrem să-i evităm pe vikingi, nu să-i întâlnim.

Wigelm deveni nerăbdător faţă de acest mod de a vorbi şi spuse:

— Ar trebui să adunăm o flotă, să mergem la Cherbourg şi să ardem locul, aşa cum au ars ei Combe!

Unii dintre bărbaţii mai tineri din mulţime strigară aprobator.

— Cei care vor să-i atace pe normanzi nu ştiu nimic despre ei, spuse Wilf. Vă amintesc că sunt descendenţii vikingilor. Poate că s-au civilizat, dar nu sunt mai puţin duri. De ce credeţi că vikingii ne atacă pe noi, şi nu pe normanzi?

Wigelm păru zdrobit.

— Aş fi vrut să ştiu mai multe despre Cherbourg, zise Wilf.

Un tânăr din mulţime rosti:

— Eu am fost odată la Cherbourg.

Wynstan îl privi cu interes.

— Cine eşti?

— Edgar, fiul constructorului de bărci, stăpâne episcop.

Wynstan îl cercetă pe flăcău. Era de înălţime medie, dar musculos, aşa cum erau, de obicei, constructorii de bărci. Avea părul castaniu-deschis şi doar o urmă de barbă. Vorbea politicos, dar părea neînfricat, evident puţin intimidat de situaţia bărbaţilor cărora li se adresa.

— Cum se face că ai fost la Cherbourg? întrebă Wynstan.

— M-a dus tatăl meu. Trebuia să livreze o barcă pe care o construiserăm. Dar asta a fost acum cinci ani. Se poate ca locul să se fi schimbat.

— Orice informaţie e mai bună decât niciuna, zise Wilf. Ce îţi aminteşti?

— Este un port mare, în care încap multe bărci şi nave. Era condus pe atunci de contele Hubert – probabil încă este, nu era prea în vârstă.

— Altceva?

— Mi-o amintesc pe fiica contelui, Ragna. Are părul roşu.

— Numai un băiat şi-ar aminti aşa ceva, spuse Wilf.

Toată lumea râse şi Edgar roşi. Flăcăul îşi ridică însă vocea peste râsul mulţimii şi zise:

— Şi era un turn de piatră.

— Ce vă spuneam? îi zise Wilf lui Wigelm. Nu e uşor să ataci un oraş cu fortificaţii de piatră.

— Poate că aş putea să fac o sugestie, interveni Wynstan.

— Desigur, răspunse fratele său.

— Ne putem împrieteni cu contele Hubert. El ar putea fi convins că normanzii creştini şi englezii creştini ar trebui să se alieze ca să li se împotrivească vikingilor, adoratori ai lui Odin.

Acei vikingi care îşi făcuseră casele în nord-estul Angliei se convertiseră în general la creştinism, din câte ştia Wynstan, dar navigatorii încă ţineau la zeii lor păgâni.

— Poţi să fii foarte convingător când vrei ceva, Wilf, adăugă el cu un rânjet.

Era adevărat: Wilf avea farmec.

— Nu sunt prea sigur de asta, răspunse Wilf.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise Wynstan repede. Îşi coborî vocea, ca să aducă vorba despre câteva lucruri care nu-i interesau pe oamenii din oraş. Te întrebi ce ar crede regele Ethelred despre asta? Diplomaţia internaţională este apanajul regelui.

— Exact.

— Lasă asta în seama mea. Mă descurc eu cu regele.

— Trebuie să fac ceva înainte ca vikingii să-mi ruineze comitatul, spuse Wilf. Iar asta este prima sugestie practică pe care am auzit-o.

Oamenii se agitau şi murmurau. Wynstan simţi că discuţia despre împrietenirea cu normanzii era prea teoretică. Ei aveau nevoie de ajutor atunci şi sperau să-l primească de la cei trei fraţi. Nobilimea avea datoria să-i protejeze pe oameni – aceasta era justificarea pentru statutul şi bogăţia lor –, iar cei trei fraţi nu reuşiseră să protejeze Combe. Acum se aşteptau cu toţii ca ei să facă ceva în acest sens.

Wilf simţi acelaşi puls.

— Acum să trecem la probleme mai practice, zise el. Stareţe Ulfric, cum sunt hrăniţi oamenii?

— Din rezervele mănăstirii, care n-au fost jefuite, răspunse Ulfric. Vikingilor le-au displăcut fasolea şi peştele călugărilor, preferând să fure aurul şi argintul.

— Şi unde dorm oamenii?

— În nava bisericii, acolo unde sunt aşezaţi răniţii.

— Şi morţii?

— În capătul dinspre est al bisericii.

— Dacă-mi permiţi, Wilf? interveni Wynstan.

Wilf încuviinţă.

— Mulţumesc. Wynstan ridică vocea, astfel încât să-l poată auzi toată lumea. Astăzi, înainte de apusul soarelui, voi ţine o slujbă colectivă pentru sufletele celor morţi şi voi autoriza un mormânt comun. Pe căldura asta, există pericolul ca trupurile lor să provoace boli, aşa că vreau ca toate să fie îngropate până la sfârşitul zilei de mâine.

— Prea bine, stăpâne episcop, spuse Ulfric.

Privind spre mulţime, Wilf zise agitându-se:

— Trebuie să fie o mie de oameni aici.

Jumătate din populaţia oraşului supravieţuise. Cum de reuşiseră atât de mulţi să scape de vikingi?

Ulfric îi răspunse:

— Un băiat, care se trezise mai devreme, i-a văzut venind şi a alergat la mănăstire ca să ne avertizeze, trăgând clopotul.

— Foarte inteligent, zise Wilf. Cine-i băiatul?

— Edgar, care tocmai a vorbit despre Cherbourg. Este cel mai tânăr dintre cei trei fii ai constructorului de nave.

„Un flăcău isteţ”, se gândi Wynstan.

— Te-ai descurcat bine, Edgar, zise Wilf.

— Mulţumesc.

— Ce o să faci acum?

Edgar încercă să pară curajos, dar Wynstan putea să vadă că se temea pentru viitor.

— Nu ştim, spuse Edgar. Tatăl meu a fost ucis şi ne-am pierdut toate uneltele şi tot stocul de cherestea.

— Nu putem să discutăm despre fiecare familie, zise Wigelm nerăbdător. Trebuie să hotărâm ce se va întâmpla cu întregul oraş.

Wilf aprobă din cap şi continuă:

— Oamenii trebuie să încerce să-şi reconstruiască locuinţele înainte de venirea iernii. Wigelm, tu vei uita de chiriile care îţi sunt datorate la miezul verii.

De obicei, chiriile se plăteau de patru ori pe an, în rate trimestriale: în miezul verii, care era a douăzeci şi patra zi a lunii iunie; de Sfântul Mihail, douăzeci şi nouă septembrie; de Crăciun, douăzeci şi cinci decembrie; şi de Buna Vestire, douăzeci şi cinci martie.

Wynstan aruncă o privire spre Wigelm. Părea nemulţumit, dar nu spuse nimic. Era stupid să te înfurii din cauza asta: oamenii nu aveau posibilităţi ca să-şi plătească chiriile, aşa că Wilf nu dădea nimic.

O femeie din mulţime strigă:

— Şi chiriile de Sfântul Mihail, vă rog, stăpâne!

Wynstan privi spre ea. Era micuţă, cu un aspect viguros, având în jur de patruzeci de ani.

— Când ajungem de Sfântul Mihail, vom vedea cum ne descurcăm, spuse Wilf cu viclenie.

— Vom avea nevoie de lemn ca să ne reconstruim casele – dar nu putem plăti pentru el, continuă femeia.

Wilf vorbi într-o parte, adresându-i-se lui Wigelm:

— Cine este?

— Mildred, soţia constructorului de vase, răspunse Wigelm. E o agitatoare.

Pe Wynstan îl fulgeră o idee.

— S-ar putea să reuşesc să te scap de ea, frate, murmură el.

— Poate că e agitatoare, dar are dreptate, răspunse Wilf încet. Wigelm va trebui să-i lase să-şi ia lemn gratuit.

— Foarte bine, spuse Wigelm reticent. Apoi ridică vocea şi vorbi spre mulţime: Lemn gratuit, dar numai pentru

locuitorii din Combe şi doar pentru construcţia de case. Şi numai până la Sfântul Mihail.

Wilf se ridică.

— Asta este tot ce putem pentru moment, spuse el. Se întoarse spre Wigelm şi adăugă: Vorbeşte cu bărbatul acela, Maccus. Află dacă ar vrea să mă ducă până la Cherbourg, cât ar putea să vrea ca plată şi cât este de aşteptat să dureze călătoria... şi aşa mai departe.

Mulţimea murmura nemulţumită. Erau cu toţii dezamăgiţi. Acesta era dezavantajul puterii, se gândi Wynstan, oamenii aşteptau miracole. Câţiva dintre ei ieşiră în faţă, pentru a solicita un tratament special. Soldaţii se deplasară ca să menţină ordinea.

Wynstan se îndepărtă. La uşa bisericii, dădu din nou peste Mags. Femeia se hotărâse să schimbe tonul şi, în loc să fie disperată, devenise rugătoare.

— N-ai vrea să ţi-o sug în spatele bisericii? întrebă ea. Întotdeauna ai spus că o fac mai bine decât fetele tinere.

— Nu te prosti, spuse Wynstan.

Unui marinar sau unui pescar poate că nu-i păsa cu cine era văzut că face sex, dar un episcop trebuia să fie mai discret.

— Treci la subiect, spuse el. Cât ai nevoie?

— Ce vrei să spui?

— Să înlocuieşti fetele, explică Wynstan. Avusese parte de momente bune în casa lui Mags şi spera să fie la fel în continuare. Câţi bani ai nevoie să împrumuţi de la mine?

Mags era obişnuită să reacţioneze rapid la schimbările de dispoziţie ale bărbaţilor şi îşi adaptă din nou atitudinea, devenind înclinată spre afaceri.

— Dacă sunt tinere şi proaspete, fetele costă cam o liră în piaţa din Bristol.

Wynstan dădu din cap – la Bristol era o piaţă mare de sclavi. Era o călătorie de câteva zile de acolo. Se hotărî repede, ca întotdeauna.

— Dacă îţi împrumut zece lire astăzi, poţi să-mi plăteşti înapoi douăzeci peste un an?

Ochii ei se luminară, dar se prefăcu nesigură.

— Nu ştiu dacă vor reveni clienţii atât de repede...

— Vor exista întotdeauna marinari în trecere. Iar fetele

proaspete vor atrage mai mulţi bărbaţi. Te ocupi de o afacere care nu duce lipsă niciodată de clienţi.

— Lasă-mi optsprezece luni.

— Plăteşte-mi douăzeci şi cinci de lire de Crăciun, anul viitor.

Mags păru din nou îngrijorată, dar spuse:

— În regulă.

Wynstan îl chemă pe Cnebba, un bărbat masiv, cu o cască de fier, care era custodele banilor episcopului.

— Dă-i zece lire, spuse el.

— Cufărul este la mănăstire, îi zise Cnebba lui Mags. Vino cu mine!

— Şi nu o înşela, adăugă Wynstan. Poţi să i-o tragi, dacă vrei, dar dă-i toate cele zece lire.

— Domnul să te binecuvânteze, stăpâne episcop, spuse Mags.

Wynstan îi atinse buzele cu un deget.

— Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu, după ce se întunecă.

Ea îi luă mâna şi îi linse lasciv un deget.

— Abia aştept.

Wynstan se îndepărtă înainte să observe cineva.

Cercetă apoi mulţimea. Erau cu toţii nefericiţi şi indignaţi, dar nu putea face nimic în această privinţă. Fiul constructorului de nave îi prinse privirea, iar Wynstan îi făcu semn să se apropie. Edgar veni lângă uşa bisericii cu un căţel alb cu maro la picior.

— Adu-o pe mama ta, spuse Wynstan. Şi pe fraţii tăi. E posibil să vă pot ajuta.

— Mulţumesc, stăpâne! zise Edgar cu un entuziasm zelos. Vreţi să vă construim o navă?

— Nu.

Chipul lui Edgar se posomorî.

— Atunci, ce?

— Adu-o pe mama ta şi vă spun.

— Da, stăpâne!

Edgar plecă şi se întoarse cu Mildred, care privi îngrijorată spre Wynstan, şi cu încă doi tineri, care erau, evident, fraţii lui, amândoi mai mari decât Edgar, dar lipsiţi de inteligenţa cercetătoare din privirea sa. Trei băieţi puternici şi o mamă dură: era o combinaţie bună pentru ceea ce punea la cale

Wynstan.

— Ştiu o fermă părăsită, le spuse el.

Wynstan i-ar fi făcut o favoare lui Wigelm dacă l-ar fi scăpat de răzvrătita Mildred.

Edgar păru consternat.

— Suntem constructori de nave, nu fermieri!

— Închide gura, Edgar, zise Mildred.

— Poţi să te descurci cu o fermă, femeie? întrebă Wynstan.

— M-am născut la o fermă.

— Cea despre care spun se află pe malul râului.

— Dar cât de mult teren este acolo?

— Cincisprezece hectare. În general, e considerat suficient ca să hrănească o familie.

— Asta depinde de pământ.

— Şi de familie.

Ea nu se lăsa amăgită.

— Cum este pământul?

— Cam cum te aştepţi: puţin mlăştinos lângă râu, uşor şi argilos mai sus, pe pantă. Iar în pământ este o recoltă de ovăz, care tocmai înverzeşte. Tot ce aveţi de făcut este să o culegeţi şi sunteţi aranjaţi pentru iarnă.

— Vreun animal de povară?

— Nu, dar nu aveţi nevoie. Pe solul acela uşor nu este nevoie de o arătură adâncă.

Ea îşi îngustă ochii.

— De ce e liber?

Era o întrebare vicleană. Adevărul era că ultimul chiriaş fusese incapabil să cultive suficient cât să-şi hrănească familia în solul acela sărac. Nevasta şi cei trei copii mici muriseră, iar chiriaşul fugise. Dar familia aceasta era diferită, cu trei muncitori buni şi doar patru guri de hrănit. Tot ar fi fost o provocare, dar Wynstan avea senzaţia că se puteau descurca. Oricum, nu intenţiona să le spună adevărul.

— Chiriaşul a murit de febră, iar nevasta s-a întors la maică-sa, minţi el.

— Atunci, locul este nesănătos.

— Nu tocmai. Este lângă un mic cătun cu un minister. O biserică deservită de o comunitate de preoţi care locuiesc

împreună şi...

— Ştiu ce înseamnă minister. Este un fel de mănăstire, dar nu la fel de strictă.

— Diacon este vărul meu, Degbert, şi tot el este şi stăpânul cătunului, inclusiv al fermei.

— Ce clădiri are ferma?

— O casă şi un hambar. Iar chiriaşul anterior şi-a lăsat uneltele.

— Cât e chiria?

— Va trebui să-i daţi lui Degbert patru purcei graşi de Sfântul Mihail, pentru şunca preoţilor. Asta-i tot!

— De ce e chiria atât de mică?

Wynstan zâmbi. Era o vacă suspicioasă.

— Pentru că vărul meu e un om de treabă.

Mildred pufni sceptică.

Se lăsă tăcerea. Wynstan încă o privea, dându-şi seama că ea nu voia ferma; nu avea încredere în el. Dar în ochii ei se citea disperarea, pentru că nu avea nimic altceva. Avea să primească propunerea. Nu avea încotro.

— Unde este locul ăsta? întrebă ea apoi.

— La o zi şi jumătate în amonte, pe râu.

— Cum se numeşte?

— Dreng’s Ferry.

CAPITOLUL 3
Sfârşitul lunii iunie 997

Merseră o zi şi jumătate, urmând o potecă abia vizibilă pe malul râului şerpuitor; trei bărbaţi tineri, mama lor şi un câine alb cu maro.

Edgar se simţea dezorientat, temător şi tulburat. Plănuise să înceapă o viaţă nouă, dar nu aceasta. Destinul luase o turnură care era complet neaşteptată, iar el nu avusese timp să se pregătească pentru ea. În orice caz, el şi familia lui nu ştiau prea bine ce îi aştepta. Nu ştiau aproape nimic despre locul numit Dreng’s Ferry. Cum arăta? Oamenii aveau să fie suspicioşi faţă de nou-veniţi sau urmau să îi primească bine? Ce era cu ferma? Solul era lejer şi uşor de cultivat sau din argilă grea? Erau oare peri, sau gâşte sălbatice gălăgioase, sau cerbi precauţi? Familia lui Edgar credea în planuri. Tatăl lui spunea adesea că trebuia să-ţi construieşti în minte întreaga barcă, înainte să pui mâna pe prima bucată de lemn.

Avea să fie multă muncă pentru revigorarea fermei abandonate, iar Edgar descoperea că era dificil să se arate entuziasmat. Asta era înmormântarea speranţelor lui. N-avea să ajungă niciodată să aibă propriul lui şantier naval, nici să construiască propriile vase. Era sigur şi că nu dorea să se mai însoare vreodată.

Încercă să-şi trezească interesul pentru împrejurimi. Nu mersese niciodată atât de departe până atunci. Odată, navigase mulţi kilometri, până la Cherbourg şi înapoi, dar între cele două locuri nu văzuse altceva decât apă. Acum, pentru prima dată, descoperea Anglia.

Era o pădure întinsă, asemănătoare celei în care familia lui doborâse copaci de când îşi putea aminti. Aceasta era întreruptă de sate şi de câteva proprietăţi mai mari. Pe măsură ce avansau în interiorul ţinutului, peisajul devenea tot mai ondulat. Pădurile păreau mai dese, dar tot mai existau locuinţe: o cabană de vânătoare, o groapă de var, o mină de cositor, coliba unui vânător de cai, o mică familie care făcea cărbuni de lemn, o vie pe o pantă sudică, o turmă de oi care păşteau pe o pantă însorită.

Întâlniră şi câţiva călători: un preot gras pe un ponei slăbănog, un argintar bine îmbrăcat cu patru gardieni cu feţe încruntate, un fermier solid care ducea la piaţă o scroafă mare şi grasă şi o femeie bătrână, încovoiată, care avea de vânzare nişte ouă maro. Se opriră să discute cu fiecare dintre ei, schimbând ştiri şi informaţii despre drumul care îi aştepta.

Fu nevoit să le povestească tuturor celor pe care-i întâlniră despre raidul vikingilor de la Combe: acesta era modul în care oamenii aflau ştirile, de la călători. Ma le oferi celor mai mulţi dintre ei o versiune prescurtată, dar în satele de pe drum se aşeză şi le spuse întreaga poveste şi toţi patru primiră de mâncare şi de băut în schimb.

Salutau toate bărcile care treceau pe râu. Nu existau poduri, ci doar un singur vad, într-un loc numit Mudeford Crossing (trecerea de la vadul noroios). Ar fi putut să-şi petreacă noaptea în berăria de acolo, dar vremea era frumoasă şi Ma hotărî că aveau să doarmă afară, ca să economisească nişte bani. Oricum, îşi pregătiră culcuşul la distanţă de un strigăt faţă de clădire.

Pădurea putea să fie periculoasă, spuse Ma şi îi avertiză pe băieţi să fie vigilenţi, accentuând senzaţia lui Edgar că se afla într-o lume care, brusc, nu mai avea reguli. Acolo trăiau oameni care nu cunoşteau nicio lege şi care furau de la călători. În acea perioadă a anului, astfel de oameni se puteau ascunde cu uşurinţă în vegetaţia de vară, putând sări asupra lor pe neaşteptate.

Edgar şi fraţii lui erau în stare să se apere, îşi spuse el. Încă purta toporul luat de la vikingul care o omorâse pe Sunni. Şi aveau un câine. Animalul era inutil în luptă, după cum dovedise în timpul raidului vikingilor, dar putea să miroasă un hoţ în tufişuri, apoi să latre ca să-i avertizeze. Mai important, cei patru nu păreau să aibă ceva ce merita să fie furat: fără animale, fără săbii strălucitoare, fără cufere legate în fier, care puteau să conţină bani. „Nimeni nu prăduieşte un sărăntoc”, se gândi Edgar. Dar nu era sigur nici măcar de acest lucru.

Ma stabilea ritmul de mers. Era o femeie dură. Puţine femei ajungeau la vârsta ei, de patruzeci de ani: cele mai multe mureau în primii ani de după naşteri, între căsătorie

şi mijlocul celor treizeci de ani. Pentru bărbaţi, lucrurile stăteau diferit. Pa avea patruzeci şi cinci de ani când murise şi erau destul de mulţi bărbaţi mai în vârstă.

Ma era ea însăşi doar atunci când avea de rezolvat probleme practice, de luat decizii şi de dat sfaturi; dar în lungii kilometri de mers în tăcere, Edgar observă că suferea profund. Atunci când credea că nu o vede nimeni, lăsa garda jos, iar faţa ei era cuprinsă de tristeţe. Fusese împreună cu Pa mai mult de jumătate din viaţa ei. Edgar descoperi că îi venea greu să-şi închipuie că, odată, ei trăiseră furtuna pasiunii la fel ca el şi Sunni, dar presupunea că aşa trebuie să fi fost. Făcuseră trei copii şi îi crescuseră împreună. Şi, după toţi acei ani, încă se trezeau ca să se îmbrăţişeze în mijlocul nopţii.

El n-avea să cunoască niciodată o astfel de relaţie cu Sunni. În timp ce Ma plângea pentru ceea ce pierduse, Edgar suferea pentru ceva ce nu putea să mai aibă niciodată. N-avea să se căsătorească niciodată cu Sunni, nici să crească împreună cu ea câţiva copii, nici să se trezească în mijlocul nopţii pentru sex, la vârsta mijlocie; n-avea să existe niciodată vremea când el şi Sunni ajungeau să se obişnuiască unul cu celălalt, să capete obiceiuri, să considere firesc faptul că se aveau unul pe celălalt. Şi se simţi atât de trist, că abia putea suporta. Găsise o comoară îngropată, ceva ce valora mai mult decât tot aurul din lume, şi apoi o pierduse. Viaţa care se desfăşură în faţa lui era pustie.

Pe drumul cel lung, când Ma se cufunda în doliu, Edgar era asaltat de imagini ale violenţelor recente. Abundenţa luxuriantă de frunze de stejar şi de carpen din jurul lui părea să dispară. În schimb, vedea despicătura din gâtul lui Cyneric ca pe ceva de pe masa măcelarului; simţea trupul moale al lui Sunni răcindu-se în moarte; şi era îngrozit iar şi iar de priveliştea a ceea ce îi făcuse vikingului, de mizeria însângerată de pe faţa cu barbă blondă a vikingului desfigurat de el însuşi, într-un acces de ură nebunească, necontrolată. Vedea câmpul de cenuşă acolo unde fusese un oraş, oasele arse ale bătrânului mastiff Grendel şi braţul tăiat al tatălui său, pe plajă, ca un gunoi. Se gândi la Sunni, care zăcea acum într-un mormânt comun, în Combe. Deşi

ştia că sufletul ei era cu Dumnezeu, încă i se părea oribil să se gândească la faptul că trupul pe care-l iubise era îngropat în pământul rece, amestecat cu sute de alţi oameni.

În cea de-a doua zi, când Edgar şi Ma mergeau cu vreo cincizeci de paşi în faţă, ea îi spuse gânditoare:

— Evident, te aflai destul de departe de casă când ai văzut navele vikingilor.

El se aşteptase la asta. Erman îi pusese întrebări nedumerite, iar Eadbald bănuia că se întâmplase ceva clandestin, dar Edgar nu era nevoit să se explice în faţa lor. Oricum, Ma era altceva.

Chiar şi aşa, nu era sigur de unde să înceapă, aşa că spuse doar: „Da”.

— Presupun că erai la o întâlnire cu vreo fată.

El se simţi stânjenit, dar ea continuă:

— N-ai avea niciun alt motiv să te strecori afară din casă în mijlocul nopţii.

El ridică din umeri. Întotdeauna fusese dificil să ascundă ceva faţă de ea.

— Dar de ce ai fost atât de secretos în privinţa asta? îl întrebă ea, urmând firul logic. Eşti destul de mare ca să faci curte unei fete. Nu ai de ce să te ruşinezi. Făcu o pauză. Doar dacă nu cumva era deja măritată.

El nu spuse nimic, dar îşi simţi obrajii devenind roşii ca focul.

— Aşa, roşeşte, zise ea. Meriţi să-ţi fie ruşine.

Ma era severă, iar Pa fusese la fel. Ei credeau cu toată convingerea în respectarea regulilor bisericii şi ale regelui. La fel simţea şi Edgar, dar îşi spunea în sinea lui că aventura cu Sunni fusese ceva excepţional.

— Îl ura pe Cyneric, spuse el.

Ma nu avea să înghită asta. Îi spuse sarcastic:

— Deci tu crezi că porunca spune aşa: „N-ar trebui să comiţi adulter decât dacă îţi urăşti bărbatul”.

— Ştiu ce spune porunca. Am încălcat-o.

Ma nu reţinu mărturisirea lui şi gândurile ei trecură mai departe.

— Probabil că femeia a murit în timpul raidului, spuse ea. Altfel nu ai fi venit cu noi.

Edgar încuviinţă.

— Presupun că era nevasta lăptarului. Care era oare numele ei? Sungifu. Ghicise totul. Edgar se simţi ca un prost, ca un copil prins cu minciuna.

— Plănuiai să fugiţi în noaptea aia? întrebă Ma.

— Da.

— Ei, ai ales bine, trebuie să recunosc asta, zise ea apucând braţul lui Edgar. Îmi plăcea Sunni. Era inteligentă şi muncitoare. Îmi pare rău că a murit.

— Mulţumesc, Ma.

— Era o femeie de treabă, zise ea, apoi îi eliberă braţul şi vocea i se schimbă din nou. Dar era femeia altuia.

— Ştiu.

Ma nu mai spuse nimic. Conştiinţa lui Edgar avea să îl judece, şi ea ştia asta.

Se opriră lângă un pârâu, să bea apă rece şi să se odihnească. Trecuseră ore bune de când nu mai mâncaseră, dar nu aveau niciun fel de mâncare.

Erman, fratele mai în vârstă, era la fel de deprimat ca şi Edgar, dar nu avea sens să se plângă de asta.

— Sunt un meşteşugar, nu un ţăran ignorant, mârâi el când porniră din nou la drum. Nu ştiu de ce merg la ferma asta.

Ma avea prea puţină răbdare pentru văicăreli.

— Atunci, ce alternativă aveai? izbucni ea, întrerupându-i văicăreala. Ce ai fi făcut dacă nu te obligam eu să mergi în călătoria asta?

Desigur, Erman nu avea ce să răspundă la asta. Murmură că ar fi aşteptat să vadă ce se mai întâmpla.

— Îţi spun eu ce s-ar fi întâmplat, zise Ma. Sclavie. Asta este alternativa ta. Asta se întâmplă cu oamenii atunci când mor de foame.

Cuvintele ei îi erau adresate lui Erman, dar Edgar avu un şoc mult mai puternic. Nu-i trecuse prin minte că s-ar fi putut confrunta cu perspectiva de a deveni sclav. Gândul acesta era înnebunitor. Asta era soarta care-i aştepta familia dacă nu puteau să pună ferma pe picioare?

Erman răspunse irascibil:

— Nimeni nu o să mă înrobească pe mine.

— Nu, spuse Ma. Te vei duce de bunăvoie.

Edgar auzise despre oameni care deveniseră sclavi de bunăvoie, deşi nu cunoştea pe nimeni el însuşi. Întâlnise destui sclavi în Combe, desigur: cam o persoană din zece era sclavă. Băieţi şi fete tinere care arătau bine deveniseră jucăriile bogătanilor. Ceilalţi trăgeau la plug, erau biciuiţi când oboseau şi îşi petreceau nopţile legaţi în lanţuri, asemenea câinilor. Cei mai mulţi dintre ei erau britani, oameni de la sălbatica periferie vestică a civilizaţiei, Ţara Galilor, Cornwall şi Irlanda. Din când în când îi atacau pe englezii bogaţi, furând vite, găini şi arme; iar englezii îi pedepseau, atacându-i la rândul lor, incendiindu-le aşezările şi luând sclavi.

Sclavia de bunăvoie era altceva. Exista un ritual prestabilit şi Ma i-l descria acum dispreţuitoare lui Erman.

— Vei îngenunchea în faţa unui nobil sau a unei femei, cu capul aplecat foarte jos, în semn de supunere, spuse ea. Nobilul ar putea să te refuze, desigur; dar dacă persoana respectivă îşi pune palma pe capul tău, vei fi sclav pe viaţă.

— Mai degrabă mor de foame, spuse Erman într-o încercare de sfidare.

— Nu, n-ai face asta, zise Ma. N-ai fost niciodată înfometat mai mult de o zi. Tatăl tău s-a asigurat de acest lucru, chiar şi atunci când el şi cu mine am fost nevoiţi să flămânzim ca să vă hrănim pe voi, băieţi. Nu ştii cum este să nu mănânci nimic timp de o săptămână. Îţi vei pleca imediat capul, doar de dragul acelei prime farfurii cu mâncare. Însă apoi va trebui să munceşti tot restul vieţii tale pentru nimic mai mult decât supravieţuire.

Edgar nu era convins că o credea pe Ma. El simţea că mai degrabă ar face foamea.

— Oamenii pot să scape din sclavie, spuse Erman cu un aer de sfidare îmbufnată.

— Da, dar îţi dai seama cât este de dificil? Poţi să-ţi cumperi libertatea, e adevărat, dar de unde ai putea să iei banii? Uneori, oamenii le dau bacşişuri sclavilor, dar nu prea des şi nu prea mult. Ca sclav, singura ta speranţă adevărată este ca un stăpân binevoitor să te elibereze prin testament. Şi atunci ajungi înapoi de unde ai plecat, fără casă şi sărăntoc, dar cu douăzeci de ani mai bătrân. Asta este alternativa, băiat prost ce eşti. Acum, spune-mi că nu

vrei să fii fermier.

Eadbald, fratele mijlociu, se opri brusc, îşi încruntă fruntea pistruiată şi zise:

— Cred că e posibil să fi ajuns.

Edgar privi dincolo de râu. Pe malul nordic se afla o clădire care arăta ca o berărie: mai lungă decât o casă obişnuită, cu o masă şi câteva bănci în faţă şi cu un petic mare de verdeaţă pe care păşteau o vacă şi două capre. În apropiere era legată o barcă rudimentară. De la berărie urca, pe o pantă, o cărare bătătorită de paşi. În stânga drumului se mai aflau încă cinci case din lemn, în dreapta erau o biserică, o casă mai mare şi două dependinţe, ce păreau să fi fost hambare sau grajduri. Dincolo de acestea, drumul dispărea în pădure.

— Un bac, o berărie şi o biserică, spuse Edgar cu entuziasmul în creştere. Cred că Eadbald are dreptate.

— Hai să aflăm! spuse Ma. Strigă-i!

Eadbald avea o voce puternică. Îşi puse mâinile în jurul gurii şi strigătul lui bubui până dincolo de râu.

— Hei! Hei! E cineva acolo? Alo? Alo?

Aşteptară un răspuns, dar nu se auzi nimic.

Edgar privi în aval şi observă că râul se despărţea în jurul unei insule ce părea să fie lungă de vreo patru sute de metri. Era împădurită, dar el reuşi să observe printre copacii deşi ceva ce părea a fi o porţiune dintr-o clădire de piatră. Se întrebă, cu o curiozitate nerăbdătoare, ce putea să fie.

— Strigă din nou, zise Ma.

Eadbald îşi repetă strigătele.

Uşa berăriei se deschise şi o femeie îşi făcu apariţia în prag. Privind peste râu, Edgar îşi dădu seama că era ceva mai mare decât o fetiţă, probabil cu vreo patru sau cinci ani mai tânără ca el. Ea privi dincolo de apă spre nou-veniţi, dar nu îi salută în niciun fel. Ducea o găleată din lemn şi se îndreptă fără grabă spre marginea apei. Goli găleata în râu, o umplu din nou, apoi se întoarse în tavernă.

— Va trebui să înotăm până dincolo, zise Erman.

— Eu nu pot să înot, spuse Ma.

— Fata aia avea ceva de demonstrat, rosti Edgar. Vrea să ştim că este o persoană superioară, nu un servitor. Va

aduce barca încoace când va considera de cuviinţă şi se va aştepta ca noi să-i fim recunoscători.

Edgar avea dreptate: fata ieşi din nou din tavernă. De data asta se îndreptă, cu acelaşi pas domol, către locul în care era legată barca. Desfăcu funia, apucă o singură vâslă, apoi se urcă în barcă şi o împinse. Folosind vâsla alternativ pe ambele părţi, avansă spre mijlocul râului. Mişcările ei păreau exersate şi aparent fără efort.

Edgar studie barca consternat. Era un trunchi de copac scobit, foarte instabil, deşi fata părea să fie destul de obişnuită cu el.

Edgar o studie pe măsură ce se apropia. Arăta ca o fată obişnuită, cu părul castaniu şi cu pielea pătată, dar nu se putu împiedica să nu observe că avea o faţă plinuţă, aşa că îşi revizui părerea despre vârsta ei: avea vreo cincisprezece ani.

Ea vâsli către malul sudic şi opri, cu îndemânare, la câţiva metri de ţărm.

— Ce vreţi? întrebă ea.

Ma îi răspunse cu o întrebare:

— Cum se cheamă locul ăsta?

— Oamenii îi spun Dreng’s Ferry.

„Deci, se gândi Edgar, asta este noua noastră casă”.

— Tu eşti Dreng? o întrebă Ma pe fată.

— Acela este tatăl meu. Eu sunt Cwenburg. Privi cu interes spre cei trei băieţi. Voi cine sunteţi?

— Suntem noii chiriaşi ai fermei, spuse Ma. Episcopul de Shiring ne-a trimis aici.

Cwenburg refuză să se lase impresionată.

— Chiar aşa?

— Vrei să ne treci dincolo?

— Costă un gologan de persoană şi fără tocmeală.

Singura monedă emisă de rege era un penny de argint. Edgar ştia, pentru că era interesat de astfel de lucruri, că un penny cântărea a douăzecea parte dintr-o uncie[1]. O livră avea douăsprezece uncii, deci o livră avea două sute patruzeci de penny. Metalul nu era pur: treizeci şi şapte de

1 Unitate de măsură anglo-saxonă pentru greutate, cu valoarea de 28,35 de grame (n.tr.).

părţi din patruzeci – argint, iar restul – cupru. Cu un penny puteai cumpăra şase găini sau un sfert de oaie. Pentru lucrurile mai ieftine, un penny trebuia divizat în două jumătăţi de penny sau în patru gologani. împărţirea exactă dădea mereu naştere unor certuri.

— Uite aici un penny, spuse Ma.

Cwenburg ignoră moneda ce îi era oferită.

— Sunteţi cinci cu câinele.

— Câinele poate să înoate până dincolo.

— Unii câini nu pot să înoate.

Ma deveni exasperată.

— În cazul ăsta, poate să rămână pe mal şi să moară de foame sau să sară în râu şi să se înece. Nu plătesc pentru câine ca să treacă râul cu bacul.

Cwenburg ridică din umeri, apoi trase barca la malul râului şi luă moneda.

Edgar se îmbarcă primul, după care îngenunche şi se apucă de ambele margini cu mâinile, ca să stabilizeze barca. Observă că bătrânul trunchi de copac avea mici crăpături şi că pe fundul bărcii era o băltoacă.

— De unde ai luat toporul? îl întrebă Cwenburg. Pare scump.

— L-am luat de la un viking.

— Chiar aşa? Şi el ce-a avut de spus?

— Nu putea să spună prea multe, pentru că i-am crăpat capul în două cu el.

Edgar simţi o oarecare satisfacţie după ce rosti asta.

După ce se urcară şi ceilalţi, Cwenburg împinse barca. Brindle sări fără ezitare în râu şi înotă în urma bărcii. Dincolo de umbra pădurii, Edgar simţi soarele arzându-l în cap.

— Ce se află pe insulă? o întrebă el pe Cwenburg.

— O mănăstire de maici.

Edgar dădu din cap. Asta trebuia să fie clădirea de piatră pe care o întrezărise.

— Mai este şi un grup de leproşi, adăugă Cwenburg. Trăiesc în adăposturi pe care şi le fac din crengi de copac. Călugăriţele îi hrănesc. Noi numim locul „Insula leproşilor”.

Edgar se înfioră. Se întrebă cum supravieţuiau călugăriţele. Oamenii spuneau că, dacă atingeai un lepros,

puteai să iei boala – deşi, de fapt, el nu auzise niciodată de cineva care făcuse într-adevăr acest lucru.

Ajunseră pe malul de nord şi Edgar o ajută pe Ma să coboare din barcă. Simţi mirosul puternic al berii fermentate.

— Cineva face bere, spuse el.

— Mama mea face o bere foarte bună, răspunse Cwenburg. Ar trebui să intraţi în casă şi să vă răcoriţi.

— Nu, mulţumim, spuse Ma imediat.

Cwenburg insistă:

— Poate vreţi să dormiţi aici până reparaţi clădirile fermei. Tatăl meu vă poate oferi cina şi micul dejun pentru jumătate de penny de fiecare. E ieftin.

— Înseamnă că toate clădirile fermei sunt în stare proastă? întrebă Ma.

— Ultima dată când am trecut pe acolo erau găuri în acoperişul casei.

— Şi hambarul?

— Vrei să spui cocina?

Edgar se agită. Toate acestea nu sunau prea bine. Totuşi, aveau cincisprezece hectare: ar fi trebuit să fie în stare să scoată ceva de acolo.

— Vom vedea, spuse Ma. În care casă locuieşte diaconul?

— Degbert Baldhead? E unchiul meu, sublinie Cwenburg. În casa mare de lângă biserică. Toţi clericii locuiesc acolo, împreună.

— Mergem să vorbim cu el.

O lăsară pe Cwenburg şi străbătură distanţa scurtă, în sus, pe pantă.

— Diaconul acesta este noul nostru proprietar, spuse Ma. Purtaţi-vă frumos şi prietenos. O să fiu fermă cu el, dacă e nevoie, dar nu vrem să ne poarte ranchiună din vreun motiv oarecare.

Mica biserică părea aproape părăsită, se gândi Edgar. Arcada de la intrare stătea să cadă şi era împiedicată să se prăbuşească doar pentru că fusese sprijinită cu un trunchi de copac solid, care se afla exact în mijlocul intrării. Lângă biserică văzură o casă din lemn, de două ori mai mare decât berăria. Politicoşi, rămaseră afară şi Ma strigă:

— Este cineva acasă?

Femeia care apăru în uşă ţinea un copil pe coapsă şi era însărcinată cu un altul, în timp ce un ţânc se ascundea după fustele ei. Avea părul murdar şi sânii grei. Se poate să fi fost frumoasă pe vremuri, cu pomeţii ridicaţi şi nasul drept, dar acum părea atât de obosită, că abia putea să stea în picioare. Aşa arătau multe dintre femeile de douăzeci şi ceva de ani. Nu era de mirare că mureau tinere, se gândi Edgar.

— Diaconul Degbert este aici? întrebă Ma.

— Ce treabă aveţi cu bărbatul meu? spuse femeia.

În mod cert, se gândi Edgar, nu era chiar cea mai strictă comunitate religioasă. În principiu, biserica prefera ca preoţii să rămână celibatari, dar această regulă era încălcată mai des decât era respectată şi chiar şi episcopii obişnuiau să se însoare.

— Ne-a trimis episcopul de Shiring, zise Ma.

Femeia strigă peste umăr:

— Degsy? Vizitatori.

Se holbă la ei încă o clipă, apoi dispăru înăuntru.

Bărbatul care îi luă locul avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, dar avea capul ca un ou şi nu avea frizură de călugăr. Poate că chelia lui se datora vreunei boli.

— Eu sunt diaconul, spuse el cu gura plină de mâncare. Ce vreţi?

Ma explică din nou.

— Trebuie să aşteptaţi, zise Degbert. Sunt în toiul cinei.

Ma zâmbi fără să spună nimic, iar cei trei fraţi îi urmară exemplul.

Degbert păru să înţeleagă că fusese neospitalier, dar, chiar şi aşa, nu se oferi să îşi împartă cina.

— Mergeţi la berăria lui Dreng, spuse el. Beţi ceva.

— Nu ne permitem să cumpărăm bere, răspunse Ma. Suntem săraci lipiţi. Vikingii au atacat oraşul Combe, unde locuiam.

— Atunci aşteptaţi acolo.

— De ce nu îmi spuneţi unde se află ferma? continuă Ma amabilă. Sunt sigură că o pot găsi.

Degbert ezită, apoi zise pe un ton iritat:

— Presupun că va trebui să vă duc acolo. Se uită în spate şi strigă: Edith! Pune-mi cina lângă foc. Va dura cam o oră.

Ieşi din casă şi zise: Urmaţi-mă!

Coborâră dealul împreună.

— Cu ce vă ocupaţi în Combe? întrebă Degbert. N-aveaţi cum să fiţi fermieri acolo.

— Soţul meu a fost constructor de nave, răspunse Ma. Vikingii l-au omorât.

Degbert îşi făcu o cruce superficială.

— Ei bine, aici nu avem nevoie de bărci. Fratele meu, Dreng, are bacul şi nu este loc pentru două.

— Dreng are nevoie de o barcă nouă, interveni Edgar. Aceea se crapă. Foarte curând se va scufunda.

— Se poate.

— Acum suntem fermieri, zise Ma.

— Ei bine, pământul vostru începe de aici. Degbert se opri în capătul îndepărtat al tavernei. Este al vostru de la marginea apei până la marginea pădurii.

Ferma consta într-o fâşie cu lăţimea de vreo două sute de metri, aflată la marginea râului. Edgar studie terenul. Episcopul Wynstan nu le spusese cât era de îngustă, aşa că Edgar nu-şi imaginase că o porţiune atât de mare de teren ar fi putut fi inundată. Pământul aflat mai departe de apă se îmbunătăţea, devenind o argilă nisipoasă, din care creşteau nişte lăstari verzi.

— Continuă spre vest, încă vreo şapte sute de metri, apoi este din nou pădure, zise Degbert.

Ma începu să se plimbe între mlaştină şi terenul mai ridicat, iar ceilalţi o urmară.

— După cum vezi, o recoltă serioasă de ovăz creşte deja, spuse Degbert.

Edgar nu putea să deosebească ovăzul de alte cereale şi crezuse că mugurii verzi erau doar smocuri de iarbă.

— Sunt la fel de multe buruieni cât ovăz, spuse Ma.

După mai puţin de opt sute de metri, ajunseră la un grup de clădiri aflate pe o muchie. În spatele clădirilor, terenul desţelenit se termina, iar pădurea cobora până pe malul râului.

— Acolo este o mică livadă, foarte utilă, spuse Degbert.

Nu era chiar o livadă. Existau câţiva meri mici şi un grup de tufişuri de moşmon. Moşmonul era un fruct care se cocea iarna, prea puţin apetisant pentru oameni şi dat

uneori ca hrană porcilor. Pulpa era acră şi dură, deşi uneori putea fi moale, fie din cauza îngheţului, fie când fructul era lăsat să se coacă prea mult.

— Chiria constă în patru purcei şi se plăteşte la Sfântul Mihail, spuse Degbert.

Asta era, înţelese Edgar – văzuseră toată ferma.

— Sunt cincisprezece hectare, e adevărat, spuse Ma, dar pământul este foarte sărac.

— Din acest motiv chiria e atât de mică.

Edgar ştia că Ma negocia. O văzuse făcând acest lucru de atâtea ori, cu clienţii şi cu furnizorii. Se pricepea la asta, dar acum era o provocare. Ce avea de oferit? Degbert ar fi preferat, desigur, ca ferma să fie închiriată şi poate că dorea şi să-i facă pe plac vărului său, episcopul; dar, pe de altă parte, nu avea mare nevoie de chiria scăzută şi putea să-i spună, cu uşurinţă, lui Wynstan că Ma refuzase să ia în chirie un teren atât de neofertant. Ma se târguia de pe o poziţie dezavantajoasă.

Cercetară apoi casa. Edgar observă că avea stâlpi de lemn înfipţi în pământ, cu ziduri de nuiele şi chirpici între aceştia. Stuful de pe podea era mucegăit şi mirosea rău. Cwenburg avusese dreptate, în acoperişul de papură erau găuri, dar acestea puteau fi reparate.

— Locul este o mizerie, spuse Ma.

— Are nevoie de câteva reparaţii simple.

— Mie mi se pare că e o grămadă de lucru. Va trebui să luăm lemn din pădure.

— Da, da, spuse Degbert nerăbdător.

În ciuda tonului irascibil, Degbert le făcuse o concesie importantă. Puteau să doboare copaci şi nu se menţionase niciun fel de plată. Lemnul gratuit valora foarte mult.

Clădirea mai mică era într-o stare şi mai proastă decât casa principală. Ma spuse:

— Hambarul practic se dărâmă.

— Deocamdată nu aveţi nevoie de hambar, răspunse Degbert. Nu aveţi ce să depozitaţi aici.

— Ai dreptate, suntem faliţi, zise Ma. Aşa că nu vom putea să plătim chiria la Sfântul Mihail.

Degbert păru învins. Abia dacă mai reuşi să comenteze.

— Puteţi să-mi rămâneţi datori, spuse el. Cinci purcei de

Sfântul Mihail, anul viitor.

— Cum pot să cumpăr o scroafă? Ovăzul ăsta abia dacă ajunge să-mi hrănesc băieţii peste iarnă. Nu-mi va rămâne nimic de vânzare.

— Refuzi să iei ferma?

— Nu, spun că, pentru a face ferma să fie rentabilă, e nevoie să-mi dai mai mult ajutor. Am nevoie de o păsuire pentru chirie şi am nevoie de o scroafă. Şi am nevoie de un sac de făină pe credit – nu avem niciun fel de mâncare.

Era o listă îndrăzneaţă de cereri. Proprietarii de teren se aşteptau să fie plătiţi, nu să plătească. Dar, uneori, trebuiau să-i ajute pe chiriaşi să pornească, iar Degbert trebuia să ştie asta.

Deşi frustrat, acesta cedă.

— În regulă, zise el. Vă împrumut făină. Nu plătiţi chirie anul ăsta. Vă aduc un purceluş femelă, dar îmi veţi fi datori cu o purcică din prima serie de pui, iar asta este peste chirie.

— Presupun că va trebui să accept, spuse Ma aparent reticentă, dar Edgar fu destul de sigur că ea făcuse o afacere bună.

— Şi trebuie să mă întorc la cina mea, zise Degbert morocănos, simţind că fusese înfrânt.

Plecă şi se îndreptă înapoi, spre cătun.

— Când primim purcelul? strigă Ma după el.

El răspunse fără să întoarcă privirea.

— Curând.

Edgar inventarie noua lor casă. Era deprimantă, dar se simţi surprinzător de bine. Aveau de făcut faţă unei provocări, iar asta era cu mult mai bine decât disperarea pe care o simţise mai devreme.

— Erman, spuse Ma, mergi în pădure şi adună lemn de foc. Eadbald, du-te la berărie şi roagă-i să-ţi dea un lemn aprins din şemineul lor – foloseşte-ţi farmecul cu fata de la bac. Edgar, vezi dacă poţi să faci nişte petice improvizate pentru găurile din acoperiş – nu avem timp să reparăm acoperişul cum se cuvine. Daţi-i drumul, băieţi! De mâine începem să prăşim câmpul.

* * *

Degbert nu aduse purcelul la fermă în următoarele câteva zile.

Ma nu pomeni nimic despre asta. Prăşi ovăzul cu Erman şi cu Eadbald, aplecaţi de mijloc toţi trei pe câmpul lung şi îngust, în timp ce Edgar repara casa şi hambarul, cu lemn adus din pădure, folosind toporul vikingului şi câteva unelte ruginite, lăsate în urmă de chiriaşul anterior.

Dar Edgar era îngrijorat. Degbert nu era mai de încredere decât vărul lui, episcopul Wynstan. Edgar se temea că, dacă Degbert avea să îi vadă cum se pregătesc, avea să considere că sunt hotărâţi şi să se răzgândească. Atunci, familia trebuia să se lupte să plătească chiria – şi, odată ce asta devenea obicei, era foarte dificil să mai schimbe ceva, după cum aflase Edgar, observând soarta vecinilor lipsiţi de prevedere din Combe.

— Nu te îngrijora, spuse Ma când Edgar îşi exprimă îngrijorarea. Degbert nu poate scăpa de mine. Chiar şi cei mai răi preoţi trebuie să ajungă la biserică la un moment dat.

Edgar spera că ea avea dreptate.

Când auziră clopotul bisericii, duminică dimineaţa, străbătură toată lungimea terenului fermei lor, până în cătun. Edgar presupunea că urmau să ajungă ultimii, având în vedere că se aflau cel mai departe.

Biserica nu era nimic altceva decât un turn pătrat, lipit de partea de est a unei clădiri cu un singur nivel. Edgar observă că întreaga structură se înclina spre vale: într-o bună zi, avea să se prăbuşească.

Pentru a putea intra, fură nevoiţi să se strecoare prin intrarea blocată parţial de trunchiul de copac ce susţinea arcada. Edgar reuşi să vadă de ce se prăbuşea arcada. îmbinările cimentate dintre pietrele unei arcade rotunde trebuiau să fie toate îndreptate spre centrul unui cerc imaginar, asemenea spiţelor unei roţi de căruţă bine construite, dar, la arcada aceea, ele erau aşezate la întâmplare. Asta făcea ca structura să fie slabă şi să arate urât.

Nava era parterul turnului. Tavanul înalt făcea ca locul să pară şi mai înghesuit. Cam doisprezece adulţi şi câţiva copii

mici stăteau în picioare şi aşteptau să înceapă slujba. Edgar le salută din cap pe Cwenburg şi pe Edith, singurele două persoane pe care le mai întâlnise până atunci.

Pe una dintre pietrele ce susţineau zidul era sculptată o inscripţie. Edgar nu reuşi să citească, dar presupuse că acolo era înmormântat cineva, poate un nobil care construise biserica pentru a-i fi loc de odihnă veşnică.

O arcadă îngustă, în zidul dinspre est, conducea spre altar. Edgar aruncă o privire prin deschizătură şi observă un altar pe care se afla o cruce de lemn, cu o pictură murală cu Iisus copil în spatele ei. Degbert se afla acolo, împreună cu alţi clerici.

Membrii congregaţiei erau mai interesaţi de nou-veniţi decât de preoţi. Copiii se holbau la Edgar şi la familia lui, în timp ce părinţii lor aruncau priviri furişate, apoi se întorceau să discute cu voce joasă despre ceea ce văzuseră.

Degbert termină slujba rapid. Părea grăbit până la a părea lipsit de respect, se gândi Edgar, şi el nu era o persoană tocmai evlavioasă. Poate că nu avea importanţă, căci congregaţia oricum nu înţelegea cuvintele în latină; dar Edgar fusese obişnuit cu un ritm mult mai liniştit în Combe. Oricum, asta nu era problema lui atâta vreme cât păcatele îi erau iertate.

Edgar nu era prea preocupat de sentimentele religioase. Când oamenii se întrebau cum îşi petreceau morţii vremea în ceruri sau dacă diavolul avea coadă, Edgar devenea nerăbdător, căci credea că nimeni n-avea să afle vreodată adevărul despre astfel de lucruri în această viaţă. Lui îi plăceau întrebările care aveau răspunsuri clare, cum ar fi cât de înalt ar trebui să fie catargul unei nave.

Cwenburg stătea alături de el şi zâmbea. Evident, se hotărâse să fie drăguţă.

— Ar trebui să treci pe la mine într-o seară, spuse ea.

— N-am bani pentru bere.

— Chiar şi aşa poţi să-ţi vizitezi vecinii.

— Poate.

Edgar nu dorea să fie neprietenos, dar nu voia să-şi petreacă seara în compania lui Cwenburg.

La sfârşitul slujbei, Ma îi urmă hotărâtă pe preoţi în afara

bisericii. Edgar se duse cu ea, iar Cwenburg îi urmă. Ma îl acostă pe Degbert înainte ca acesta să poată dispărea.

— Am nevoie de purceluşul pe care mi l-ai promis, spuse ea.

Edgar era mândru de mama lui. Era hotărâtă şi neînfricată şi îşi alesese perfect momentul. Degbert nu dorea să poată fi acuzat că-şi încălcase o promisiune în faţa întregului sat.

— Vorbeşte cu grăsana de Bebbe, spuse el curtenitor, apoi îşi continuă drumul.

Edgar se întoarse spre Cwenburg.

— Cine este Bebbe? o întrebă el.

Cwenburg arătă spre o femeie grasă care se strecura pe lângă trunchiul de copac.

— Ea aprovizionează mănăstirea cu ouă şi carne, dar şi cu alte produse din gospodăria ei.

Edgar i-o arătă pe femeie lui Ma, care o abordă imediat.

— Mi-a spus să discut cu tine despre purcel, zise ea.

Bebbe avea faţa roşie şi era prietenoasă.

— O, da, spuse ea. Trebuie să primeşti o purcică înţărcată. Vino cu mine şi poţi să-ţi alegi.

Ma se duse cu Bebbe, iar cei trei băieţi le urmară.

— Cum te descurci? întrebă Bebbe amabilă. Sper că ferma nu este prea ruinată.

— E în stare proastă, dar o reparăm, răspunse Ma.

Edgar se gândi că Ma şi Bebbe erau cam de aceeaşi vârstă. Părea că se puteau înţelege şi chiar spera asta: Ma avea nevoie de un prieten.

Bebbe avea o casă mică pe un teren întins. În spatele casei se afla un iaz cu raţe, un coteţ de găini şi o vacă legată, cu un viţel nou. Lipit de casă era un ţarc îngrădit, cu o scroafă care avea opt purceluşi. Bebbe era destul de avută, deşi, probabil, depindea de mănăstire.

Ma studie cu atenţie purceluşii timp de câteva minute, apoi arătă spre unul mai mic şi vioi.

— Bună alegere, spuse Bebbe şi apucă micul animal cu o mişcare iute, exersată.

Acesta guiţă înspăimântat. Ea scoase câteva şnururi de piele din buzunarul centurii şi îi legă picioarele.

— Cine îl duce? întrebă apoi.

— Îl iau eu, spuse Edgar.

— Bagă-ţi mâna pe sub burta lui şi ai grijă să nu te muşte.

Edgar făcu aşa cum i se spusese şi apucă purcelul murdar.

Ma îi mulţumi lui Bebbe.

— Am nevoie să-mi aduceţi înapoi legăturile imediat ce nu vă mai trebuie, spuse Bebbe.

Orice fel de şnururi erau valoroase, fie din piele, fie din tendoane sau sfoară.

— Desigur, zise Ma, apoi plecară.

Purcelul guiţa şi se agita neîncetat pentru că fusese luat de lângă mama lui. Edgar îi închise fălcile cu mâna ca să oprească gălăgia. Drept răzbunare, purcelul făcu un rahat lichid, urât mirositor, pe partea din faţă a tunicii lui.

Se opriră la tavernă şi o rugară pe Cwenburg să le dea nişte resturi ca să hrănească purcelul. Ea aduse un braţ de coji de brânză, cozi de peşte, cotoare de măr şi alte rămăşiţe.

— Puţi, îi spuse ea lui Edgar.

El era conştient de asta.

— Va trebui să mă arunc în râu, zise el.

Apoi se îndreptară spre fermă. Edgar duse purcelul în hambar; reparase deja gaura din zid, aşa că micul animal nu putea să evadeze. Avea să o bage pe Brindle în hambar pe timpul nopţii, ca să-l păzească.

Ma încălzi apă pe foc şi aruncă resturile în ea ca să facă un terci. Edgar era bucuros că aveau un porc, dar asta însemna încă o gură de hrănit. Nu puteau să-l mănânce: trebuiau să-l hrănească până când se maturiza suficient încât să facă pui. Pentru un timp, n-avea să fie decât o altă risipă a resurselor lor amărâte.

— În curând se va hrăni singură din pădure, mai ales după ce vor începe să cadă ghindele, spuse Ma. Dar va trebui să o învăţăm să vină acasă noaptea, altfel va fi furată de hoţi sau mâncată de lupi.

— Cum îţi dresai porcii pe vremea când erai la fermă? întrebă Edgar.

— Nu ştiu – întotdeauna veneau când îi chema mama. Presupun că ştiau că era posibil ca ea să le dea ceva de mâncare. Nu veneau la noi când eram copii.

— Purcelul nostru ar putea învăţa să răspundă la vocea ta, însă atunci s-ar putea să nu vină la altcineva. Avem nevoie

de un clopot.

Ma scoase un fornăit sceptic. Clopotele erau scumpe.

— Am nevoie de o broşă de aur şi de un ponei alb, spuse ea. Dar nu o să le obţin.

— Nu ştii niciodată peste ce poţi să dai, zise Edgar.

Apoi se duse în hambar. Îşi amintea că văzuse acolo o seceră veche, cu mânerul putrezit şi cu lama curbată, ruginită şi ruptă în două. O aruncase într-un colţ, împreună cu alte ciudăţenii şi resturi. Acum recuperă capătul rupt al lamei, un corn de fier lung de treizeci de centimetri, ce părea că nu mai putea fi folosit la nimic.

Găsi o piatră netedă sub soarele dimineţii, se aşeză şi începu să cureţe rugina de pe lamă. Era o treabă obositoare şi plictisitoare, dar el era obişnuit cu munca grea şi continuă să facă asta până când metalul deveni suficient de curat pentru ca soarele să strălucească în el. Nu ascuţi tăişul: nu intenţiona să taie nimic cu el.

Folosind pe post de sfoară o crenguţă îndoită, agăţă lama de o creangă, apoi o lovi cu piatra. Aceasta răsună, însă nu cu un sunet de clopot, ci cu un clinchet nemuzical, care era, în orice caz, suficient de puternic.

Îi arătă lui Ma şi îi zise:

— Dacă suni asta în fiecare zi, înainte să hrăneşti purcica, ea va învăţa să vină la sunet.

— Foarte bine, spuse Ma. Cât de mult îţi ia să faci o broşă de aur?

Tonul ei era zeflemitor, dar se simţea o undă de mândrie în el. Ea considera că Edgar moştenise mintea ei şi probabil că avea dreptate.

Masa de prânz era gata, dar se compunea doar din pâine goală şi ceapă sălbatică. Edgar dorea să se spele înainte să mănânce, aşa că porni de-a lungul râului, până când ajunse la o mică plajă noroioasă. Îşi scoase tunica şi se spălă în apa puţin adâncă, apoi frecă şi stoarse haina de lână pentru a scoate putoarea din ea. După aceea o întinse pe o piatră să se usuce la soare.

Se scufundă în apă, apoi îşi aplecă puţin capul, ca să-şi spele părul. Oamenii spuneau că băile făceau rău la sănătate, iar Edgar nu făcuse baie niciodată iarna, dar cei care nu se spălau niciodată puteau toată viaţa lor. Ma şi Pa

îi învăţaseră pe băieţii lor să se menţină proaspeţi, făcând baie cel puţin o dată pe an.

Edgar crescuse lângă mare şi învăţase să înoate în acelaşi timp în care învăţase să meargă. Acum se hotărî să traverseze râul, doar pentru distracţie.

Curentul era moderat şi traversarea fu uşoară. Se bucură de senzaţia pe care i-o dădea apa rece pe piele. Când ajunse pe malul celălalt, se întoarse şi porni înapoi. În apropierea malului, puse picioarele jos şi se ridică. Suprafaţa apei era la nivelul genunchilor şi apa îi picura de pe corp, în curând, soarele avea să îl usuce.

În clipa aceea, realiză că nu era singur.

Cwenburg stătea pe malul râului şi îl privea.

— Arăţi bine, spuse ea.

Edgar se simţi pros. Jenat, îi răspunse:

— Vrei, te rog, să pleci?

— De ce? Oricine se poate plimba pe malul râului.

— Te rog!

Ea se ridică şi se întoarse.

— Mulţumesc, zise Edgar.

Dar el îi interpretase greşit intenţiile. În loc să se îndepărteze, ea îşi trase rochia peste cap cu o mişcare iute. Pielea ei goală era palidă.

— Nu! Nu! spuse Edgar.

Ea se întoarse, iar Edgar o privi oripilat. Înfăţişarea ei nu avea nimic în neregulă – de fapt, o parte a minţii lui observă că avea o siluetă drăguţă, plinuţă –, dar era femeia nepotrivită. Inima lui era plină de Sunni şi niciun alt trup nu-l putea mişca.

Cwenburg intră în râu.

— Părul tău are o altă culoare acolo jos, spuse ea cu un zâmbet de intimitate nedorită. E cumva roşcat.

— Nu te apropia de mine, zise el.

— Chestia ta s-a zbârcit toată de la apa rece – vrei să ţi-o încălzesc? spuse ea întinzându-se spre el.

Edgar o împinse. Pentru că era încordat şi jenat, o împinse mai tare decât era nevoie. Ea îşi pierdu echilibrul şi căzu în apă. În timp ce se ridica, el trecu pe lângă ea şi ieşi pe plajă.

— Ce-i cu tine? zise ea în urma lui. Eşti un băiat-fetiţă

căruia îi plac bărbaţii?

El îşi ridică tunica. Era încă umedă, dar o îmbrăcă oricum. Simţindu-se mai puţin vulnerabil, se întoarse către ea.

— Da, ai dreptate, zise el. Sunt un băiat-fetiţă.

Ea îl privea cu furie.

— Nu, nu eşti, spuse. Inventezi.

— Da, inventez. Controlul de sine al lui Edgar începea să se topească. Adevărul este că nu-mi place de tine. Acum mă laşi în pace?

Ea ieşi din apă.

— Porcule! rosti ea. Sper să mori de foame la ferma aia stearpă. Îşi trase rochia peste cap. Şi pe urmă sper să ajungi în iad, spuse ea îndepărtându-se.

Edgar se simţi uşurat să scape de ea. Apoi, o clipă mai târziu, îi păru rău că fusese răutăcios. Parţial era vina ei, pentru că fusese prea insistentă, dar el ar fi putut să se poarte mai frumos. Îşi regreta adesea impulsurile şi şi-ar fi dorit să aibă o stăpânire de sine mai bună.

Uneori, se gândi el, era greu să faci ceea ce trebuie.

* * *

Zona rurală era liniştită.

În Combe era întotdeauna gălăgie: veselia zgomotoasă a pescăruşilor, loviturile ciocanelor în cuie, murmurul mulţimii şi strigătul câte unei voci izolate. Până şi noaptea se auzea scârţâitul bărcilor, când se ridicau şi coborau odată cu apa neobosită. Dar la ţară, adesea, era o linişte desăvârşită. Dacă bătea vântul, arborii şopteau nemulţumiţi, dar dacă nu bătea, putea să fie la fel de linişte ca într-un mormânt.

Aşa că, atunci când Brindle lătră în mijlocul nopţii, Edgar se trezi rapid.

Se ridică imediat în picioare şi apucă toporul din cârligul său de pe perete. Inima îi bătea cu putere şi respira cu greutate.

Din întuneric se auzi vocea lui Ma:

— Ai grijă!

Brindle se afla în hambar, iar lătratul său agitat părea să se audă de la depărtare. Edgar pusese câinele acolo ca să păzească purceluşul şi ceva îl alertase, simţind probabil un

pericol.

Edgar se îndreptă spre uşă, dar Ma ajunse acolo înaintea lui. Observă lumina focului strălucind ameninţător pe lama cuţitului din mâna ei. Ascuţise şi curăţase cuţitul el însuşi, pentru a o scuti de acest efort, aşa că ştia că putea fi mortal.

— Pleacă de lângă uşă, îi şopti ea. Unul dintre ei ar putea să stea la pândă.

Edgar făcu aşa cum i se spusese. Fraţii săi se aflau în spatele lui. Spera că şi ei apucaseră vreo armă, de orice fel.

Ma ridică piedica în tăcere, aproape fără să facă niciun zgomot, apoi deschise uşa brusc.

Imediat, în cadrul uşii apăru o siluetă. Ma avusese dreptate să-l avertizeze pe Edgar: hoţii anticipaseră faptul că familia s-ar fi putut trezi şi unul dintre ei era pregătit să-i ia prin surprindere, în cazul în care s-ar fi repezit, neprevăzători, afară din casă. Era o lună strălucitoare şi Edgar văzu clar pumnalul lung din mâna dreaptă a hoţului. Bărbatul împunse orbeşte în întunericul din casă, fără să înjunghie însă pe nimeni.

Edgar balansă toporul, dar Ma fu mai rapidă. Cuţitul ei străluci în întuneric, apoi hoţul gemu de durere şi căzu în genunchi. Ea se apropie şi lama fulgeră pe lângă gâtul bărbatului.

Edgar îşi făcu loc pe lângă amândoi. În timp ce ieşea în lumina lunii, auzi purceluşul guiţând. O clipă mai târziu, văzu încă două siluete furişându-se din hambar. Unul dintre hoţi purta un fel de bonetă ce-i acoperea parţial faţa şi ducea în braţe purceluşul care se zbătea.

Cei doi îl observară pe Edgar şi o luară la fugă.

Edgar se înfurie: porcul era foarte preţios. Dacă îl pierdeau, nu aveau să mai primească încă unul: oamenii ar fi spus că nu erau capabili să aibă grijă de animalele lor. Într-un moment de anxietate acută, Edgar acţionă fără să gândească. Ridică toporul deasupra capului, apoi îl azvârli în spatele hoţului care ducea purcelul.

Se gândi că ratase şi mormăi dezamăgit; dar lama ascuţită muşcă din braţul fugarului. Acesta scoase un strigăt ascuţit, scăpă purcelul şi căzu în genunchi, apucându-se cu mâna de rană.

Al doilea bărbat îl ajută să se ridice. Edgar se repezi spre ei şi aceştia o luară la fugă, lăsând purcelul în urmă.

Edgar ezită doar o clipă: îşi dorea să prindă hoţii. Dar dacă lăsa purcelul să scape, acesta ar fi putut fugi foarte departe în spaima lui, fiind posibil să nu-l mai găsească niciodată. Abandonă urmărirea bărbaţilor şi porni după animal. Era tânăr şi avea picioarele scurte, aşa că, după un minut, îl ajunse din urmă, apoi se aruncă asupra lui şi îl prinse cu ambele mâini de un picior. Purcelul se zbătu, dar nu reuşi să scape din strânsoare.

El luă în braţe animalul micuţ, se ridică în picioare şi porni înapoi spre fermă.

Băgă purcelul în hambar şi se opri o clipă ca să o felicite pe Brindle, care dădea mândră din coadă. Îşi recuperă toporul de unde căzuse şi şterse lama pe iarbă, curăţând-o de sângele hoţului. În sfârşit, reveni la familia lui.

Stăteau cu toţii în picioare în jurul celuilalt hoţ.

— E mort, spuse Eadbald.

— Haideţi să-l aruncăm în râu! zise Erman.

— Nu, rosti Ma. Vreau ca ceilalţi hoţi să ştie că l-am omorât.

Nu erau în pericol din punct de vedere al legii: era clar stabilit faptul că un hoţ prins asupra faptei putea fi omorât pe loc.

— Urmaţi-mă, băieţi! Aduceţi şi cadavrul.

Erman şi Eadbald îl ridicară. Ma îi conduse în pădure şi merse cam o sută de metri prin vegetaţia crescută în umbra copacilor, pe o cărare abia vizibilă, până când ajunse într-un loc în care aceasta se intersecta cu o alta, la fel de greu de observat. Oricine venea la fermă prin pădure trebuia să treacă prin această răscruce.

Ea privi la lumina lunii spre copacii din jur şi arătă spre unul care avea crengile ramificate mai jos.

— Vreau să agăţaţi corpul în copacul acela, spuse ea.

— Pentru ce? întrebă Erman.

— Ca să le arătăm oamenilor ce se întâmplă cu cei care încearcă să ne jefuiască.

Edgar era impresionat. Nu ştiuse niciodată că mama lui putea să fie atât de dură. Dar împrejurările se schimbaseră.

— Nu avem niciun fel de funie, zise Erman.

— Se va gândi Edgar la o soluţie, răspunse Ma.

Edgar dădu din cap, apoi arătă spre o creangă ramificată, aflată la vreo trei metri înălţime.

— Înfigeţi-l acolo, cu câte o ramură sub fiecare subsuoară, spuse el.

În timp ce fraţii săi manevrau trupul ca să-l urce în copac, Edgar găsi un băţ de vreo treizeci de centimetri lungime şi gros de doi şi începu să ascută un capăt cu ajutorul lamei toporului său.

Fraţii săi aşezară corpul în poziţie de drepţi.

— Acum trageţi de braţe până când palmele se împreunează în faţă.

Când braţele fură trase în faţă, Edgar apucă una din încheieturile mortului şi înfipse băţul în ea. Avu nevoie să o bată cu capul toporului ca să pătrundă în carne. Curse doar foarte puţin sânge: inima omului se oprise de ceva vreme.

Edgar alinie şi cealaltă încheietură şi introduse băţul şi prin ea. Acum, palmele împreunate erau bătute în cuie, iar corpul era bine fixat în copac.

Se gândi că avea să rămână acolo până când urma să putrezească.

Dar probabil că ceilalţi hoţi se întorseseră, pentru că trupul dispăru până dimineaţă.

Câteva zile mai târziu, Ma îl trimise pe Edgar în sat să împrumute o bucată de sfoară solidă, ca să-şi lege pantofii, care se rupseseră. împrumutul era o practică obişnuită între vecini, dar nimeni nu avea, niciodată, suficientă sfoară. Oricum, Ma spusese de două ori povestea raidului vikingilor, o dată la casa preotului şi apoi la berărie; deşi ţăranii nu erau niciodată prea grăbiţi să accepte nou-veniţii, locuitorii din Drengs Ferry o primiră călduros pe Ma după ce auziră despre tragedia ei.

Era seara devreme. Câţiva săteni erau aşezaţi pe băncile din faţa berăriei lui Dreng şi toţi beau din căni de lemn, în timp ce soarele apunea. Edgar încă nu gustase berea, dar clienţilor părea să le placă.

Îi întâlnise deja pe toţi sătenii şi îi recunoscu pe membrii grupului. Diaconul Degbert discuta cu fratele său, Dreng, iar Cwenburg şi Bebbe, cea cu faţa roşie, ascultau. Mai erau de faţă încă trei femei: Leofgifu, numită Leaf, era mama lui

Cwenburg; Ethel, o femeie mai tânără, era cealaltă nevastă a lui Dreng sau, poate, concubina; iar Blod, cea care umplea cănile dintr-o carafă, era sclavă.

Când Edgar se apropie, sclava ridică privirea şi îi spuse într-o anglo-saxonă stâlcită:

— Vrei bere?

Edgar scutură din cap.

— N-am bani.

Ceilalţi se uitară spre el. Cwenburg spuse cu un rânjet:

— De ce ai venit la berărie dacă nu-ţi permiţi o cană cu bere?

În mod clar, era încă afectată de faptul că Edgar îi respinsese avansurile. Îşi făcuse un duşman. El oftă în sinea lui.

Adresându-i-se grupului, mai degrabă decât lui Cwenburg, spuse umil:

— Mama mea vă roagă să îi împrumutaţi o bucată de sfoară solidă, ca să-şi repare pantoful.

— Spune-i să-şi facă singură sfoara, zise Cwenburg.

Ceilalţi rămaseră tăcuţi, privind. Edgar se simţi stânjenit, dar rămase pe loc.

— Împrumutul ar fi un semn de bunăvoinţă, spuse el printre dinţii încleştaţi. Vă vom plăti atunci când ne vom pune pe picioare.

— Dacă se va întâmpla vreodată, rosti Cwenburg.

Leaf scoase o exclamaţie de nerăbdare. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, aşa că trebuie să fi avut vreo cincisprezece când o născuse pe Cwenburg. Fusese drăguţă pe vremuri, presupuse Edgar, dar acum arăta de parcă ar fi băut prea mult din propria băutură. Oricum, era suficient de trează încât să se simtă jenată de purtarea necioplită a fiicei ei.

— Nu fi atât de neprietenoasă cu vecinii, fato! spuse ea.

Dreng zise furios:

— Las-o în pace. Are dreptate.

Era un tată indulgent, observă Edgar; asta ar fi putut explica într-un fel comportamentul fiicei lui.

Leaf se ridică.

— Vino înăuntru, îi spuse ea lui Edgar pe un ton prietenos. Să văd ce pot găsi.

El o urmă în casă; ea umplu o cană cu bere dintr-un butoi şi i-o dădu.

— Din partea casei, spuse ea.

— Mulţumesc, zise el luând o înghiţitură zdravănă.

Părea să fie pe măsura reputaţiei: era gustoasă şi îi ridică moralul imediat. Goli cana şi spuse:

— E foarte bună.

Ea zâmbi. Lui Edgar îi trecu prin minte că era posibil ca Leaf să aibă cam aceleaşi planuri cu el ca fiica ei. Nu era încrezut şi nu considera că femeile trebuiau să fie toate atrase de el; dar presupunea că, într-o aşezare atât de mică, orice bărbat nou era interesant pentru femei.

În orice caz, Leaf se întoarse cu spatele şi răscoli într-un cufăr. O clipă mai târziu, scoase un metru de sfoară.

— Uite aici!

Realiză că era doar amabilă.

— Eşti foarte drăguţă, zise el.

Ea îi luă cana goală şi spuse:

— Transmite-i urările mele de bine mamei tale. Este o femeie foarte curajoasă.

Edgar ieşi. Degbert, evident relaxat de ceea ce băuse, tocmai ţinea un discurs.

— Conform calendarelor, ne aflăm în al nouă sute nouăzeci şi şaptelea an al Domnului nostru, spuse el. Iisus are nouă sute nouăzeci şi şapte de ani. Peste trei ani, va avea un mileniu.

Edgar se pricepea la numere, aşa că nu putea lăsa acest lucru să treacă pur şi simplu.

— Iisus nu s-a născut în anul unu? zise el.

— Ba da, răspunse Degbert, apoi adăugă îngâmfat: Orice om educat ştie acest lucru.

— Asta înseamnă că a avut prima aniversare în anul doi.

Degbert începu să pară nesigur.

Edgar continuă:

— În anul trei, a împlinit doi ani – şi aşa mai departe. Astfel că anul acesta, nouă sute nouăzeci şi şapte, el împlineşte nouă sute nouăzeci şi şase.

Degbert izbucni:

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, puşti arogant!

O voce ascunsă din fundul minţii lui Edgar îi spuse să nu

se certe, dar vocea aceea era acoperită de nevoia lui de a corecta o eroare de aritmetică.

— Nu, nu, spuse el. De fapt, ziua de naştere a lui Iisus va fi de Crăciun, aşa că, deocamdată, are doar nouă sute nouăzeci şi cinci şi jumătate.

Leaf, care privea din cadrul uşii, rânji şi spuse:

— Aici te-a făcut, Degsy!

Degbert deveni livid.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti în felul ăsta cu un preot? îi spuse el lui Edgar. Cine te crezi? Nu ştii nici măcar să citeşti.

— Nu, dar ştiu să socotesc, răspunse Edgar încăpăţânat.

Dreng spuse:

— Ia-ţi sfoara şi cară-te! zise el. Şi să nu te mai întorci până când nu înveţi să-i respecţi pe cei mai în vârstă şi mai buni decât tine.

— Sunt doar numere, spuse Edgar retrăgându-se, când era deja prea târziu. Nu voiam să fiu lipsit de respect.

— Dispari din faţa mea, zise Degbert furios.

— Haide, dispari! adăugă Dreng.

Edgar se întoarse şi se îndepărtă, mergând deprimat de-a lungul malului râului. Familia lui avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea obţine, iar el îşi făcuse deja doi duşmani.

De ce trebuise să-şi deschidă gura proastă?

CAPITOLUL 4
Începutul lunii iulie 997

Lady Ragnhild, fiica contelui Hubert de Cherbourg, era aşezată între un călugăr englez şi un preot francez. Ragna, cum i se spunea, îl considera pe călugăr interesant, iar pe preot, încrezut – dar preotul era cel pe care trebuia să-l cucerească.

La castelul din Cherbourg era vremea mesei de la miezul zilei. Impunătoarea fortificaţie de piatră se înălţa pe vârful dealului ce domina portul. Tatăl Ragnei era mândru de acea construcţie inovatoare şi neobişnuită.

Contele Hubert era mândru şi pentru multe alte lucruri. Preţuia moştenirea lui războinică de viking, dar era mult mai încântat de felul în care vikingii se transformaseră în normanzi, cu propria lor versiune a limbii franceze. Mai presus de orice, preţuia felul în care adoptaseră creştinismul şi restauraseră bisericile şi mănăstirile ce fuseseră devastate de strămoşii lor. În doar o sută de ani, foştii piraţi creaseră o civilizaţie care respecta legea, egală oricărei alte civilizaţii europene.

Masa lungă, cu grinzi, era aşezată în sala mare, la etajul de sus al castelului. Era acoperită cu o pânză albă de in ce ajungea până la podea. Părinţii Ragnei stăteau în capul mesei. Numele mamei ei era Ginnlaug, dar şi-l schimbase în Genevieve, un nume cu o rezonanţă mult mai franceză, ca să-i facă pe plac bărbatului ei.

Contele, contesa şi oaspeţii lor importanţi mâncau din boluri de bronz, beau din căni de lemn de cireş, cu montură de argint, şi foloseau cuţite şi linguri aurite – tacâmuri costisitoare, totuşi nu extravagante.

Călugărul britanic, fratele Aldred, era incredibil de arătos. El îi amintea Ragnei de o sculptură antică, romană, în marmură, pe care o văzuse la Rouen, capul unui bărbat cu părul scurt şi cârlionţat, pătat de vreme şi lipsit de vârful nasului, dar, în mod clar, o parte din ceea ce fusese cândva statuia unui zeu.

Aldred sosise în după-amiaza anterioară, strângând la piept o cutie cu cărţi pe care le cumpărase de la marea

mănăstire normandă de la Jumieges. „Are un scriptoriu la fel de bun ca oricare altul din lume! se entuziasmase Aldred. Şi o armată de călugări care copiază şi decorează manuscrise, pentru iluminarea lumii”. Cărţile şi înţelepciunea pe care o aduceau acestea constituiau, în mod cert, marea pasiune a lui Aldred.

Ragna nu avea habar că această pasiune înlocuise, în viaţa lui, ceea ce altfel ar fi fost un fel de dragoste romantică, ce îi era interzisă de credinţă. El se purta drăguţ cu ea, dar pe faţa lui apărea o expresie diferită, înfometată, atunci când se uita la fratele ei, Richard, care era un băiat înalt, de paisprezece ani, cu buze pline, ca de femeie.

Acum, Aldred aştepta un vânt favorabil care să-l ducă înapoi, peste Canal, în Anglia.

— Abia aştept să ajung acasă, la Shiring, şi să le arăt fraţilor mei felul în care călugării de la Jumieges îşi împodobesc scrierile, spuse el.

El vorbea franceza amestecând şi câteva cuvinte latine şi anglo-saxone. Ragna cunoştea latina şi prinsese ceva anglo-saxonă de la o doică englezoaică; aceasta fusese măritată cu un marinar normand şi venise să locuiască la Cherbourg.

— Iar două dintre cărţile pe care le-am cumpărat sunt lucrări despre care n-am mai auzit până acum! continuă Aldred.

— Eşti stareţ de Shiring? întrebă Ragna. Pari destul de tânăr.

— Am treizeci şi trei de ani şi nu sunt eu stareţul, spuse el cu un zâmbet. Eu sunt bibliotecarul, am grijă de scriptoriu şi de bibliotecă.

— E o bibliotecă mare?

— Avem opt cărţi, dar, când o să ajung acasă, vom avea şaisprezece. Iar la scriptoriu lucrez împreună cu un asistent, Tatwine. El colorează literele mari. Eu scriu textul – mă interesează mai mult cuvintele decât culorile.

Preotul le întrerupse conversaţia şi îi aminti Ragnei despre datoria ei de a face o impresie bună. Părintele Louis întrebă:

— Spune-mi, lady Ragnhild, citeşti?

— Sigur că da.

El ridică o sprânceană în semn de uşoară surpriză. Nu exista „desigur” în această chestiune: în orice caz, nu toţi nobilii ştiau să citească.

Ragna înţelese că tocmai făcuse genul de comentariu care îi atrăgea reputaţia de a fi trufaşă. În încercarea de a fi mai amabilă, adăugă:

— Tatăl meu m-a învăţat să citesc încă de când eram mică, înainte de naşterea fratelui meu.

Când sosise părintele Louis, în urmă cu o săptămână, Ragna fusese chemată în camera privată a contelui şi contesei şi mama ei îi spusese:

— Cine crezi că a venit?

Ragna se încruntase.

— Nu ştiu.

— Este un bărbat important, secretarul contelui de Reims şi canonic la catedrală.

Genevieve avea o ţinută statuară, dar, în ciuda prezenţei ei impunătoare, era uşor de intimidat.

— Şi ce anume îl aduce la Cherbourg?

— Tu, îi spusese Genevieve.

Ragna începuse să înţeleagă.

Mama ei continuă:

— Contele de Reims are un fiu, Guillaume, care este de vârsta ta şi necăsătorit. Contele caută o soţie pentru fiul său. Iar părintele Louis este aici ca să vadă dacă tu ai putea să fii potrivită.

Ragna simţise un junghi de antipatie. Genul acesta de lucruri erau normale, dar, chiar şi aşa, o făceau să se simtă ca o vacă evaluată de un eventual cumpărător. Îşi reprimă indignarea.

— Cum este Guillaume?

— Este nepotul regelui Robert.

Robert al II-lea, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, era regele Franţei. Pentru Genevieve, cel mai mare avantaj al unui bărbat era o legătură cu familia regală.

Ragna avea alte priorităţi. Ea era nerăbdătoare să afle cum era el, indiferent de statutul său social.

— Şi altceva? spusese ea pe un ton care, înţelesese imediat, era mai degrabă arogant.

— Nu fi sarcastică! Este exact genul de lucru care îi

îndepărtează pe bărbaţi de tine.

Lovitura nimeri în plin: Ragna descurajase deja câţiva peţitori perfect corespunzători. Cumva, reuşise să-i sperie. Faptul că era atât de înaltă nu ajuta – avea silueta mamei ei –, dar era mai mult de atât.

Genevieve continuase:

— Guillaume nu e bolnav, nu e nebun şi nu e imoral.

— Parcă ar fi visul oricărei fete.

— Şi ajungem aici din nou.

— Îmi pare rău. O să mă port frumos cu părintele Louis. Promit.

Ragna avea douăzeci de ani şi nu putea să rămână nemăritată la nesfârşit. Nu dorea să sfârşească într-o mănăstire.

Mama ei devenea tot mai îngrijorată.

— Tu cauţi marea pasiune, o iubire pentru toată viaţa, dar astea există numai în poeme, îi spusese Genevieve. În viaţa reală, noi, femeile, ne mulţumim cu ce putem obţine.

Ragna ştia că avea dreptate.

Probabil că avea să se mărite cu Guillaume, presupunând că nu era complet respingător; dar dorea să facă acest lucru în condiţiile impuse de ea. Voia ca Louis să o accepte, dar dorea şi ca el să înţeleagă ce fel de nevastă urma să devină. Nu plănuia să rămână pur decorativă, ca o tapiserie minunată, pe care bărbatul ei să fie mândru să le-o arate oaspeţilor; nici nu dorea să fie doar o gazdă, care să organizeze banchete şi să întreţină vizitatorii importanţi. Avea să fie partenera bărbatului ei în conducerea domeniului. Nu era neobişnuit ca femeile să joace un astfel de rol: de câte ori un nobil pleca la război, trebuia să lase pe cineva să se ocupe de pământurile şi de averea sa. Uneori, adjunctul său era un frate sau un fiu matur, dar, adesea, era soţia lui.

Acum, în faţa unei farfurii de biban de mare proaspăt, gătit în cidru, Louis începea să-i testeze capacităţile intelectuale. El o întrebă, cu o notă evidentă de scepticism:

— Şi ce fel de lucruri citeşti, doamna mea?

Tonul lui dovedea că putea cu greu să creadă că o femeie tânără şi atrăgătoare era capabilă să înţeleagă literatura.

Dacă ea l-ar fi plăcut mai mult, i-ar fi fost mult mai uşor

să-l impresioneze.

— Îmi plac poemele care spun o poveste, zise ea.

— De exemplu...?

Era evident că el nu o credea în stare să numească vreo operă literară, dar se înşela.

— Povestea sfintei Eulália este foarte emoţionantă, răspunse ea. Până la urmă, ea se ridică la ceruri în chip de porumbiţă.

— Într-adevăr, aşa este, rosti Louis, cu o voce care sugera că ea nu-i putea spune nimic despre sfinţi din ce el nu ştia deja.

— Şi mai este un poem englezesc numit *Bocetul nevestei*. Se întoarse către Aldred şi adăugă: îl cunoşti?

— Da, deşi nu sunt sigur că este, la origini, englezesc. Poeţii călătoresc. Ei distrează curtea nobililor timp de un an sau doi, apoi se duc mai departe când poemele lor se învechesc. Sau pot să câştige aprecierea unui patron mai bogat şi să fie atraşi în altă parte. Pe măsură ce se plimbă dintr-un loc în altul, admiratorii le traduc lucrările în propriile limbi.

Ragna era fascinată. îl plăcea pe Aldred: ştia o mulţime de lucruri şi era capabil să-şi împărtăşească aceste cunoştinţe fără să le folosească pentru a-şi dovedi superioritatea.

Ea se întoarse din nou spre Louis, pătrunsă de misiunea ei.

— Nu crezi că este fascinant, părinte Louis? Eşti din Reims – acesta se află lângă ţinuturile în care se vorbeşte germana.

— Aşa este, zise el. Eşti foarte bine educată, doamna mea.

Ragna simţi că trecuse un test. Se întrebă dacă atitudinea lui condescendentă fusese intenţionată, ca să o provoace. Era bucuroasă că nu muşcase momeala.

— Eşti foarte amabil, spuse ea deloc sincer. Fratele meu are un profesor, iar mie îmi este permis să stau acolo în timpul lecţiilor, dacă nu deschid gura.

— Foarte bine. Puţine fete ştiu atât de multe. Cât despre mine, eu citesc mai ales scripturile sfinte.

— Normal.

Într-o anumită măsură, Ragna îi câştigase aprobarea. Soţia lui Guillaume trebuia să fie cultivată şi să se descurce într-o conversaţie, iar Ragna dovedise că era capabilă de acest

lucru. Spera că se revanşase pentru aroganţa ei de mai devreme.

Un soldat, numit Bern Uriaşul, intră în încăpere şi i se adresă în şoaptă contelui Hubert. Bern avea o barbă roşie şi un abdomen impresionant.

După o scurtă discuţie, contele se ridică de la masă. Tatăl Ragnei era un bărbat scund şi părea chiar şi mai mărunt alături de Bern. Avea aspectul unui băiat năzdrăvan, în ciuda celor patruzeci şi cinci de ani ai săi. Ceafa îi era rasă, în stilul la modă printre normanzi. El veni lângă Ragna şi spuse:

— Trebuie să plec pe neaşteptate la Valognes. Plănuisem ca astăzi să lămuresc o dispută în satul Saint-Martin, dar acum nu mai pot să merg. Ai vrea să-mi ţii locul?

— Cu plăcere, răspunse Ragna.

— Este un iobag numit Gaston care nu-şi plăteşte chiria, într-un fel de protest.

— Mă ocup eu de asta, nu-ţi face griji!

— Mulţumesc.

Contele părăsi încăperea, împreună cu Bern.

— Tatăl tău este foarte apropiat de tine, remarcă Louis.

Ragna zâmbi.

— Ca şi cum aş fi parte din el.

— Îi iei locul de multe ori?

— Satul Saint-Martin este foarte important pentru mine. Tot ţinutul acela face parte din dota mea de cununie. Dar da, îl înlocuiesc adesea pe tatăl meu, atât acolo, cât şi în alte părţi.

— Ar fi mult mai obişnuit ca soţia lui să-i ţină locul.

— Adevărat.

— Tatălui tău îi place să facă lucrurile altfel. Îşi deschise apoi braţele arătând spre castel. Clădirea asta, de exemplu.

Ragna nu putea să-şi dea seama dacă Louis era dezaprobator sau doar interesat.

— Mamei mele nu-i place munca de guvernare, dar eu sunt fascinată de ea.

— Uneori, femeile se descurcă foarte bine, interveni Aldred. Regele Alfred al Angliei avea o fiică pe nume Ethelfled, care a condus marea regiune Mercia după moartea soţului ei. Ea a fortificat oraşele şi a câştigat

bătălii.

Ragna îşi dădu seama că avea ocazia să-l impresioneze pe Louis. Putea să-l invite să vadă cum se descurca ea cu oamenii obişnuiţi. Făcea parte din datoria unei femei din nobilime, iar ea ştia că o făcea foarte bine.

— Te-ar interesa să vii cu mine la Saint-Martin, părinte?

— Aş fi încântat, spuse el imediat.

— Pe drum, poate îmi povesteşti despre gospodăria contelui de Reims. Cred că are un fiu cam de vârsta mea.

— Într-adevăr, aşa este.

Acum, când invitaţia îi fusese acceptată, ea descoperi că nu prea avea chef de o zi întreagă de discuţii cu Louis, aşa că se întoarse spre Aldred.

— Vrei să vii şi tu? întrebă ea. Vei fi înapoi până la mareea de seară, aşa că, dacă se schimbă vântul în timpul zilei, tot vei putea să pleci diseară.

— Aş fi încântat.

Se ridicară toţi de la masă.

Slujnica personală a Ragnei era o fată cu părul negru, de vârsta ei, numită Cat. Avea nasul cârn, cu vârful ascuţit, iar nările ei arătau precum găurile a două pene de scris, aşezate una lângă alta. În ciuda acestui lucru, era atrăgătoare, cu un aspect vioi şi o scânteie de neastâmpăr în privire.

Cat o ajută pe Ragna să-şi scoată papucii de mătase şi apoi îi aşeză în cufăr. După aceea scoase nişte ciorapi groşi din în care să protejeze pielea de pe pulpele Ragnei în timpul călăritului, şi îi înlocui papucii cu nişte cizme din piele. Apoi îi dădu un bici de călărie. Mama Ragnei intră în cameră şi zise:

— Să te porţi frumos cu părintele Louis. Nu încerca să pari mai deşteaptă decât el – bărbaţii urăsc acest lucru.

— Da, mamă, răspunse Ragna cu umilinţă.

Ragna ştia foarte bine că femeile nu ar fi trebuit să încerce să pară mai deştepte, dar ea încălcase această regulă atât de des, încât mama ei era îndreptăţită să-i amintească acest lucru.

Ieşi din casă şi se îndreptă spre grajduri. Patru soldaţi, conduşi de Bern Uriaşul, o aşteptau ca să o escorteze: contele îi avertizase deja, probabil. Slujbaşii de la grajduri îi

înşeuaseră calul favorit, o iapă gri numită Astrid.

Fratele Aldred, care lega o pernă de piele pe spatele poneiului său, privi admirativ spre şaua ei din lemn, încrustată în alamă.

— Este foarte frumoasă, dar nu răneşte calul?

— Nu, spuse Ragna cu siguranţă în voce. Lemnul distribuie greutatea, în timp ce o şa din piele îi dă calului dureri de spate.

— Uită-te la asta, Dismas! îi spuse Aldred poneiului său. Nu ţi-ar plăcea ceva atât de grozav?

Ragna observă că Dismas avea un semn alb pe frunte, ce semăna, mai mult sau mai puţin, cu forma unei cruci. Părea să fie foarte potrivit pentru calul unui călugăr.

— Dismas? întrebă Louis.

— Acesta era numele unuia dintre hoţii răstigniţi alături de Iisus, spuse Ragna.

— Ştiu acest lucru, răspunse Louis cu greutate, iar Ragna îşi zise că era cazul să nu mai facă atât pe deşteapta.

— Şi acest Dismas fură, mai ales mâncare, adăugă Aldred.

— Ha!

În mod cert, Louis nu se gândise că un astfel de nume ar fi putut fi folosit într-un chip atât de glumeţ, dar nu mai spuse nimic şi se întoarse spre armăsarul său înşeuat.

Plecară călare de la castel. În timp ce coborau dealul, Ragna aruncă o privire expertă spre navele din port. Fusese crescută în port şi putea identifica diferitele tipuri de nave. În ziua aceea predominau bărcile de pescuit şi barcazurile costiere, dar ea remarcă la doc o navă comercială engleză, care trebuie să fi fost cea cu care plănuia să navigheze Aldred; şi nimeni nu putea să confunde profilul ameninţător al navelor de război ale vikingilor, ancorate în afara radei.

Se întoarseră spre sud şi, câteva minute mai târziu, lăsară în urmă casele micului oraş. Peisajul plat era măturat de briza marină. Ragna urmă un drum familiar, care trecea pe lângă păşuni pentru vaci şi câteva livezi de meri.

— Acum, că ai ajuns să ne cunoşti ţara, frate Aldred, cum ţi se pare? întrebă ea.

— Am observat că nobilii de aici par să aibă o singură nevastă şi nicio concubină, cel puţin oficial. În Anglia, concubinajul şi chiar poligamia sunt tolerate, în ciuda

învăţăturilor clare ale Bisericii.

— Astfel de lucruri ar putea să fie ascunse, spuse Ragna. Nobilii normanzi nu sunt sfinţi.

— Sunt convins, dar cel puţin oamenii de aici ştiu ce este păcat şi ce nu este. Un alt lucru este că nu am văzut sclavi nicăieri în Normandia.

— Există o piaţă de sclavi la Rouen, dar cumpărătorii sunt străini. Aici, sclavia a fost aproape complet abolită. Clericii noştri o condamnă, în special din cauza faptului că atât de mulţi sclavi sunt folosiţi pentru desfrâu şi sodomie.

Louis scoase un sunet de surpriză. Nu era deloc obişnuit ca tinerele femei să discute despre desfrâu şi sodomie. Ragna înţelese, cu inima grea, că făcuse încă o greşeală.

Aldred însă nu era şocat. El continuă discuţia fără pauză.

— Pe de altă parte, spuse el, ţăranii voştri sunt iobagi, aşa că au nevoie de permisiunea stăpânilor lor ca să se căsătorească, să-şi schimbe stilul de viaţă sau să se mute în alt sat. Spre deosebire de ei, ţăranii englezi sunt liberi.

Ragna reflectă la acest lucru. Nu îşi dăduse seama că sistemul normand nu era universal.

Ajunseră într-un cătun numit Les Chênes. Ragna observă că, pe câmpuri, iarba era foarte înaltă şi presupuse că sătenii aveau să o cosească peste o săptămână sau două şi să facă fân, pentru a hrăni animalele pe timpul iernii.

Bărbaţii şi femeile care munceau pe câmpuri se opriră din ceea ce făceau şi îi salutară.

— Deborah! strigară ei. Deborah!

Ragna îi salută la rândul ei.

— I-am auzit cumva că te strigau Deborah? întrebă Louis.

— Da. Este o poreclă.

— De unde provine?

— O să vezi, zâmbi Ragna.

Zgomotul celor şapte cai îi scoase pe oameni afară din case. Ragna văzu o femeie pe care o recunoscu şi îşi struni calul.

— Tu eşti Ellen, brutăreasa.

— Da, doamna mea. Mă rog pentru sănătatea şi fericirea ta.

— Ce s-a întâmplat cu băieţelul tău care a căzut din copac?

— A murit, doamna mea.

— Îmi pare foarte rău!

— Oamenii spun că n-ar trebui să jelesc, pentru că mai am încă trei fii.

— Atunci, sunt nişte proşti, oricine ar fi ei, răspunse Ragna. Pierderea unui copil este o durere teribilă pentru o mamă şi nu are importanţă cât de mulţi copii mai are.

Pe obrajii înroşiţi de vânt ai lui Ellen curgeau lacrimi. Întinse o mână şi Ragna i-o luă, strângându-i-o cu blândeţe. Ellen sărută mâna Ragnei, apoi spuse:

— Tu înţelegi...

— Poate că înţeleg puţin, zise Ragna. La revedere, Ellen!

Îşi continuară drumul şi Aldred spuse:

— Biata femeie!

— Îţi recunosc meritele, lady Ragna, adăugă Louis. Femeia aceea te va venera până la sfârşitul zilelor ei.

Ragna se simţi jignită. Era evident că Louis se gândea că ea fusese amabilă doar ca să devină populară. Îşi dori să-l întrebe dacă el credea că oamenii nu simţeau niciodată compasiune adevărată. Dar îşi aminti de datoria ei şi rămase tăcută.

— Dar tot nu înţeleg de ce te numesc Deborah, continuă Louis.

Ragna îi oferi un zâmbet enigmatic. „Lasă-l să-şi dea seama singur!”, se gândi ea.

— Am observat că foarte mulţi oameni de pe aici au minunatul păr roşu pe care-l ai şi tu, lady Ragna, zise Aldred.

Ragna era conştientă că avea un păr minunat, cu bucle roşii-aurii.

— Este sângele viking, zise ea. Pe aici, mulţi oameni încă vorbesc limba scandinavă.

— Normanzii sunt diferiţi faţă de noi, ceilalţi, din ţinuturile francilor, comentă Louis.

Ăsta putea să fie un compliment, dar Ragna nu credea că era.

După o oră, ajunseră la Saint-Martin şi Ragna se opri la periferie. Câţiva bărbaţi şi femei lucrau într-o livadă înfrunzită şi, printre ei, îl observă pe Gerbert, consilierul sau capul satului. Ea descălecă şi traversă pajiştea, ca să stea

de vorbă cu el, iar însoţitorii săi o urmară.

Gerbert se înclină în faţa ei. Era un personaj cu un aspect straniu, având nasul strâmb şi dinţii atât de aiurea dispuşi, încât nu-şi putea închide gura complet. Contele Hubert îl numise capul satului pentru că era inteligent, dar Ragna nu era sigură că avea încredere în el.

Toţi se opriră din ceea ce făceau şi se adunară în jurul Ragnei şi al lui Gerbert.

— Ce lucraţi astăzi aici, Gerbert?

— Culegem câteva dintre merele micuţe, doamna mea, astfel încât celelalte să crească mai mari şi mai suculente, spuse el.

— Ca să puteţi face un cidru bun.

— Cidrul de la Saint-Martin este mai tare decât cele mai multe, prin graţia Domnului şi printr-o bună cultivare.

Jumătate dintre satele din Normandia pretindeau că fac cel mai tare cidru, dar Ragna nu menţionă acest lucru.

— Ce faceţi cu merele necoapte?

— Hrănim caprele, ca să facă o brânză mai dulce.

— Cine este cel mai bun brânzar din sat?

— Renée, răspunse Gerbert imediat. Foloseşte lapte de oaie.

Câţiva dintre ceilalţi clătinară din cap şi Ragna se întoarse spre ei.

— Voi, ceilalţi, ce credeţi?

Doi sau trei oameni spuseră:

— Torquil.

— Veniţi cu mine, atunci! Să mergem toţi şi să gustăm de la amândoi.

Şerbii o urmară bucuroşi. În general, se bucurau de orice schimbare în rutina plictisitoare a zilelor lor şi rareori şovăiau să-şi întrerupă munca.

Louis spuse cu o urmă de iritare:

— N-ai călărit tot drumul până aici ca să guşti brânză, nu-i aşa? Nu eşti aici ca să arbitrezi o dispută?

— Ba da. Dar asta este metoda mea. Ai răbdare.

Louis mormăi morocănos.

Ragna nu se întoarse la calul ei, ci merse pe jos până în sat, urmând o potecă prăfuită, printre lanurile aurii de grâne. Dacă mergea pe jos, putea să vorbească mult mai

uşor cu oamenii pe drum. Ea le acorda o atenţie specială femeilor, care îi ofereau informaţii şi bârfe şi pe care bărbaţii nu se osteneau să le bage în seamă. Pe drum află că Renée era soţia lui Gerbert, că fratele lui Renée, Bernard, avea o turmă de oi şi că Bernard era implicat într-o dispută cu Gaston, cel care refuza să-şi plătească chiria.

Se străduise întotdeauna să-şi amintească numele lor. Îi făcea pe toţi să simtă că are grijă de ei. De câte ori auzea un nume într-o conversaţie întâmplătoare, îşi nota în memorie.

Pe măsură ce mergeau, li se alăturau tot mai mulţi oameni. Când ajunseră în sat, îi găsiră şi pe alţii care îi aşteptau. Exista un fel de comunicare mistică, peste câmpuri, Ragna ştia asta: nu o putuse înţelege niciodată, dar bărbaţii şi femeile care lucrau la o distanţă de un kilometru sau mai mult păreau să afle dinainte că soseau vizitatori.

În sat exista o biserică mică, elegantă, din piatră, cu şiruri drepte de ferestre arcuite. Ragna ştia că preotul, Odo, deservea acel sat şi încă trei din apropiere, vizitând câte unul, pe rând, în fiecare duminică; dar în ziua aceea se afla acolo, în Saint-Martin – din nou acea comunicare rurală, magică.

Aldred se duse imediat să discute cu părintele Odo. Louis însă nu: poate că el considera că era sub demnitatea lui să stea la taclale cu un preot de ţară.

Ragna gustă brânza lui Renée şi pe cea a lui Torquil şi le declară pe ambele atât de gustoase, încât nu putu să aleagă un câştigător; cumpără câte o roată din fiecare, mulţumind pe toată lumea.

Apoi se plimbă prin sat, intră în fiecare casă şi în fiecare hambar, schimbă câteva vorbe cu fiecare adult şi cu mulţi dintre copii, iar când simţi că i-a asigurat pe toţi de bunăvoinţa ei, se declară gata să ţină sfatul.

O mare parte din strategia Ragnei venea de la tatăl ei. El se bucura să discute cu oamenii şi se pricepea foarte bine să şi-i facă prieteni. Mai târziu, poate, unii aveau să îi devină duşmani – niciun conducător nu putea să mulţumească pe toată lumea, tot timpul –, dar i se împotriveau cu reţinere. El o învăţase pe Ragna multe

lucruri, iar ea prinsese încă şi mai multe doar observându-l în mijlocul sătenilor.

Gerbert aduse un scaun şi îl plasă în faţa laturii vestice a bisericii. Ragna se aşează, în timp ce toţi ceilalţi rămaseră în picioare. Gerbert i-l prezentă apoi pe Gaston, un ţăran mare, puternic, în jur de treizeci de ani, cu o claie de păr negru. Faţa lui exprima indignare, dar ea presupuse că, în mod normal, era un tip amabil.

— Deci, Gaston, începu ea, a venit momentul să ne spui – nu doar mie, ci şi vecinilor tăi – de ce nu vrei să-ţi plăteşti chiria.

— Doamna mea, stau în faţa ta...

— Aşteaptă! Ragna ridică mâna ca să-l oprească. Aminteşte-ţi că asta nu este Curtea regelui francilor. Sătenii chicotiră. Nu avem nevoie de discursuri formale, cu fraze pompoase. Nu erau prea multe şanse ca Gaston să rostească un astfel de discurs, dar probabil că ar fi încercat dacă nu i s-ar fi trasat o cale clară. Imaginează-ţi că bei cidru cu un grup de prieteni şi că ei te-au întrebat ce te-a scos din sărite atât de tare.

— Da, doamna mea! Doamna mea, n-am plătit chiria pentru că nu pot.

— Prostii! spuse Gerbert.

Ragna se agită înspre Gerbert.

— Aşteaptă-ţi rândul! spuse ea tăios.

— Da, doamna mea!

— Gaston, care este chiria ta?

— Sunt crescător de vaci pentru carne, doamna mea, şi îi datorez nobilului tău tată două animale de un an, în fiecare an la miezul verii.

— Şi spui că nu ai animalele?

Gerbert îi întrerupse din nou:

— Ba da, le are.

— Gerbert!

— Îmi pare rău, doamna mea!

— Păşunea mea a fost invadată, zise Gaston. Toată iarba a fost mâncată de oile lui Bernard. Vacile mele au fost nevoite să mănânce fân vechi, aşa că laptele lor a secat şi doi dintre viţeii mei au murit.

Ragna privi în jur, încercând să-şi amintească rapid care

dintre ei era Bernard. Ochii i se opriră asupra unui bărbat mic, subţirel, cu părul ca paiul. Pentru că nu era sigură, ridică privirea şi spuse:

— Să auzim ce are de spus Bernard!

Avusese dreptate. Bărbatul subţirel tuşi şi începu:

— Gaston îmi datorează un viţel.

Ragna înţelese că asta avea să ducă la o dispută întortocheată, cu un istoric lung.

— Aşteaptă o clipă! spuse ea. Este adevărat că oile tale au trecut pe păşunea lui Gaston?

— Da, dar îmi era dator.

— Ajungem şi acolo. Ţi-ai lăsat oile pe câmpul lui.

— Aveam un motiv.

— Dar din cauza asta au murit viţeii lui Gaston.

Gerbert, consilierul, interveni din nou:

— N-au murit decât viţeii născuţi anul acesta. Încă îi are pe cei de anul trecut. Are doi viţei de un an pe care poate să i-i dea contelui pentru chirie.

— Însă atunci nu o să mai am anul viitor viţei de un an, zise Gaston.

Ragna începu să aibă senzaţia ameţitoare pe care o avea întotdeauna când încerca să descurce certurile ţăranilor.

— Tăcere, toată lumea! spuse ea. Până acum, am stabilit că Bernard a invadat păşunea lui Gaston – poate cu un motiv, vom vedea acest lucru – şi, prin urmare, Gaston simte – corect sau greşit – că este prea sărac ca să poată plăti chiria anul acesta. Acum, Gaston, este adevărat că îi datorezi lui Bernard un viţel? Răspunde cu da sau nu.

— Da.

— Şi pentru ce nu l-ai plătit?

— Îl voi plăti, doar că nu am putut încă.

Gerbert spuse indignat:

— Plata datoriilor nu poate fi amânată la nesfârşit!

Ragna ascultă cu răbdare în timp ce Gaston explica pentru ce împrumutase de la Bernard un viţel şi ce dificultăţi îl împiedicaseră să-şi plătească datoria. Pe parcurs apărură diverse elemente cu prea puţină relevanţă: insulte între ei, insulte între neveste, dispute despre ce cuvinte se folosiseră şi cu ce ton fuseseră spuse. Ragna lăsă lucrurile să meargă – aveau nevoie să-şi descarce mânia dar, în cele

din urmă, îi puse capăt.

— Am auzit destul, spuse ea. Iată care este hotărârea mea. În primul rând, Gaston îi datorează tatălui meu, contele, doi viţei de un an. Nu există scuze. El a greşit când a decis să nu-i plătească. Nu va fi pedepsit pentru această încălcare pentru că a fost provocat; dar ceea ce datorează rămâne valabil.

Sătenii primiră această decizie cu reacţii amestecate. Unii murmurau dezaprobator, alţii clătinau capul în semn de încuviinţare. Faţa lui Gaston era o mască de inocenţă rănită.

— În al doilea rând, Bernard este responsabil pentru moartea celor doi viţei ai lui Gaston. Datoria neplătită a lui Gaston nu este o scuză pentru încălcarea proprietăţii de către Bernard. Aşa că Bernard îi datorează lui Gaston doi viţei. Oricum, Gaston deja îi datorează un viţel lui Bernard, aşa că nu mai rămâne decât un singur viţel de plătit.

Acum, Bernard fu cel care privi şocat. Ragna era mai dură decât se aşteptaseră oamenii, dar ei nu protestară: deciziile ei erau legale.

— În sfârşit, această dispută nu ar fi trebuit lăsată să se amplifice, iar vina pentru acest lucru îi aparţine lui Gerbert.

Gerbert spuse indignat:

— Doamna mea, pot să vorbesc?

— Cu siguranţă, nu, răspunse Ragna. Ai avut ocazia. Acum e rândul meu. Linişte!

Gerbert închise gura şi Ragna continuă:

— Gerbert este consilierul şi ar fi trebuit să rezolve acest lucru cu mult timp în urmă. Cred că a fost convins să nu facă acest lucru de soţia lui, Renée, care dorea să-l favorizeze pe fratele ei, Bernard.

Renée păru ruşinată.

Ragna continuă:

— Din cauză că toate acestea s-au întâmplat parţial şi din vina lui Gerbert, el va plăti un viţel. Ştiu că are unul, l-am văzut în curtea lui. El îi va da viţelul lui Bernard, care i-l va da lui Gaston. Astfel, datoriile sunt plătite, iar cei care au greşit sunt pedepsiţi.

Ea îşi dădu seama imediat că sătenii îi aprobau judecata. Insistase pentru respectarea regulilor, dar o făcuse într-un

mod inteligent. Îi observă dând din cap unul spre altul, unii dintre ei zâmbind, dar niciunul nu obiecta.

— Şi acum, spuse ea ridicându-se în picioare, puteţi să-mi daţi o cană din faimosul vostru cidru, iar Gaston şi Bernard pot să bea împreună pentru împăcare.

Bâzâitul conversaţiei crescu pe măsură ce lumea începea să discute despre cele ce tocmai se întâmplaseră. Părintele Louis se apropie de Ragna şi spuse:

— Deborah a fost una dintre judecătoarele lui Israel. Aşa ţi-ai primit porecla.

— Corect.

— Este singura femeie judecător.

— Până acum...

El dădu din cap.

— Te-ai descurcat bine.

„În sfârşit, l-am impresionat”, se gândi Ragna.

Îşi băură cidrul şi îşi văzură de drum. În timp ce călăreau înapoi spre Cherbourg, Ragna îl întrebă pe Louis despre Guillaume.

— Este înalt, spuse Louis.

„Asta ar putea fi de ajutor”, se gândi ea.

— Ce lucruri îl enervează?

Privirea lui Louis îi dezvălui Ragnei că el recunoscuse viclenia întrebării.

— Nu prea multe, răspunse el. De obicei, Guillaume tratează viaţa cu ironie. Poate să fie iritat dacă un servitor este neglijent: mâncare prost gătită, o şa prost legată, aşternuturi de pat şifonate...

Părea destul de pretenţios, se gândi Ragna.

— Este foarte bine văzut la Orléans, continuă Louis. Orléans era principalul sediu al Curţii Franţei. Unchiul lui, regele, îl apreciază foarte mult.

— Guillaume este ambiţios?

— Nu mai mult decât se obişnuieşte în cazul unui tânăr nobil.

Un răspuns precaut, se gândi Ragna. Fie Guillaume era ambiţios până la extrem, fie se întâmpla tocmai invers.

— Ce lucruri îl interesează? continuă ea. Vânătoarea? Creşterea cailor? Muzica?

— Îi plac lucrurile frumoase. Colecţionează broşe emailate

şi curele împodobite. Are gusturi rafinate. Dar nu mi-ai adresat ceea ce credeam eu că ar trebui să fie prima întrebare a unei fete.

— Care anume?

— Dacă este chipeş.

— Ah, zise Ragna, în această problemă va trebui să judec eu însămi.

În timp ce călăreau spre Cherbourg, Ragna observă că vântul se schimbase.

— Nava ta va pleca în seara asta, îi spuse ea lui Aldred. Mai durează o oră înaintea refluxului, dar ai face bine să te îmbarci.

Se întoarseră la castel şi Aldred îşi recuperă lada cu cărţi. Louis şi Ragna îl însoţiră când plecă împreună cu Dismas spre malul apei.

— A fost o încântare să te cunosc, lady Ragna, spuse Aldred. Dacă aş fi ştiut că există fete ca tine, poate că nu m-aş mai fi făcut călugăr.

Era primul comentariu cochet pe care-l făcea faţă de ea, iar Ragna ştiu imediat că nu făcea altceva decât să fie politicos.

— Îţi mulţumesc pentru compliment, zise ea. Dar te-ai fi făcut călugăr chiar şi aşa.

El zâmbi întristat, înţelegând clar la ce se gândea ea.

Probabil că Ragna n-avea să-l mai vadă niciodată, ceea ce era păcat, îşi spuse ea.

Odată cu fluxul se apropia o navă, iar Ragna se gândi că arătau ca un vas pescăresc englezesc. Echipajul strânse pânza şi nava pluti în derivă spre ţărm.

Aldred urcă împreună cu poneiul său la bordul corăbiei pe care o alesese. Echipajul desfăcea deja parâmele şi ridica ancora. Între timp, barca de pescuit englezească făcea exact pe dos. Aldred îşi flutură mâna spre Ragna şi spre Louis şi vasul începu să se îndepărteze de ţărm odată cu refluxul. În acelaşi timp, de pe vasul proaspăt sosit debarcă un mic grup de bărbaţi. Ragna îi privi cu o curiozitate vie. Aveau mustăţi mari, dar nu purtau bărbi, ceea ce îi identifica drept englezi.

Ochii Ragnei fură atraşi de cel mai înalt dintre ei. În vârstă de vreo patruzeci de ani, acesta avea o claie mare de păr

blond. O pelerină albastră, umflată de briză, era înfăşurată în jurul umerilor săi şi prinsă cu un ac de argint atent lucrat; centura lui avea o cataramă de argint frumos decorată; iar mânerul sabiei sale era încrustat cu pietre preţioase. Ragnei i se spusese că bijutierii englezi erau cei mai buni din lumea creştină.

Englezul mergea cu un pas plin de încredere, iar însoţitorii săi se grăbeau să îl urmeze. Se îndreptă direct spre Ragna şi spre Louis, ghicind, fără îndoială, după hainele lor, că erau persoane importante.

— Bine ai venit la Cherbourg, englezule! spuse Ragna. Ce te aduce aici?

Bărbatul o ignoră şi se înclină spre Louis.

— Bună ziua, părinte, zise el într-o franceză jalnică. Am venit să discut cu contele Hubert. Eu sunt Wilwulf, nobil de Shiring.

* * *

Wilwulf nu era chipeş în felul în care era Aldred. Nobilul avea nasul mare şi o falcă proeminentă, iar mâinile şi braţele îi erau desfigurate de cicatrice. Dar toate slujnicele şi toate cameristele din castel chicotiră când trecu pe lângă ele. Un străin era întotdeauna interesant, dar atractivitatea lui Wilwulf consta în mult mai mult de atât. Avea legătură cu statura lui, cu felul dezlânat în care mergea şi cu intensitatea privirii sale. Mai presus de toate, avea o încredere de sine care părea pregătită pentru orice. Fiecare fată avea senzaţia că o putea ridica fără efort, în orice clipă, şi că o putea căra cu el.

Ragna era intrigată de Wilwulf, dar el părea să o ignore cu desăvârşire – atât pe ea, cât şi pe toate celelalte femei. Discută cu tatăl ei şi cu nobilul normand aflat în vizită şi li se adresă militarilor săi într-o anglo-saxonă guturală şi repezită, pe care Ragna nu o putea înţelege; dar abia dacă vorbi cu vreo femeie. Ragna se simţi dispreţuită: nu era obişnuită să fie ignorată. Indiferenţa lui era o provocare şi simţea că ar fi trebuit să-i intre pe sub piele.

Tatăl ei era mai puţin încântat. Nu era înclinat să le ia partea englezilor împotriva vikingilor, care erau rudele sale

mai necivilizate. Wilwulf îşi pierdea vremea acolo.

Ragna dorea să-l ajute pe Wilwulf. Nu simţea nicio afinitate pentru vikingi şi simpatiza cu victimele acestora. Şi, dacă îl ajuta, poate că nu avea să o mai ignore.

Deşi contele Hubert era prea puţin interesat de Wilwulf, un nobil normand avea datoria să fie ospitalier, aşa că organiză o vânătoare de mistreţi. Ragna era încântată: iubea vânătoarea şi poate că avea să fie o şansă de a-l cunoaşte mai bine pe Wilwulf.

Grupul se adună la grajduri la prima geană de lumină şi luă în picioare micul dejun, constând în cotlete de miel şi cidru tare. Îşi aleseră apoi armele: se putea folosi orice, dar arma preferată era o suliţă specială, grea, cu lama lungă şi mânerul la fel de lung, având o cruce care le separa. Ragna încălecă pe Astrid şi porniră călare cu toţii alături de o haită de câini agitaţi până la isterie.

Tatăl ei deschidea drumul. Contele Hubert rezistă tentaţiei pe care o simţeau mulţi bărbaţi mărunţi, de a compensa înălţimea prin a călări un cal masiv. Calul său preferat pentru vânătoare era un ponei negru, solid, numit Thor. În pădure era la fel de rapid precum un animal mai mare, dar mult mai sprinten.

Ragna observă că Wilwulf călărea bine. Contele îi oferise englezului un armăsar pătat, energic, numit Goliath. Wilwulf stăpânise calul fără efort şi se aşezase simplu, ca într-un scaun.

Un cal de povară venea în urma grupului de vânători, cu câteva coşuri pline cu pâine şi cidru din bucătăria castelului.

Călăriră spre Les Chênes, apoi se întoarseră către Bois des Chênes, cea mai întinsă zonă împădurită care rămăsese în peninsulă, unde se găseau cele mai multe animale sălbatice. Urmară o potecă printre copaci, în timp ce câinii amuşinau frenetic terenul, căutând prin tufişuri mirosul rămas în urma unui porc-sălbatic.

Astrid păşea uşor, bucurându-se de plăcerea trapului prin pădure, în aerul proaspăt al dimineţii. Ragna simţea o agitaţie tot mai mare. Exuberanţa era intensificată de pericol. Mistreţii erau masivi, cu colţi lungi şi maxilare puternice. Un mistreţ matur putea doborî un cal şi putea

omorî un om. Atacau chiar şi atunci când erau răniţi, mai ales dacă erau încolţiţi. Motivul pentru care suliţa pentru mistreţi avea crucea transversală era acela că, fără ea, un mistreţ se putea înfige în suliţă ca să atace vânătorul, în ciuda faptului că era rănit mortal. Vânătoarea de mistreţi necesita un cap limpede şi nervi puternici.

Unul dintre câini prinse o urmă şi lătră triumfător, luând-o la goană. Ceilalţi îl urmară în haită şi călăreţii porniră în spatele lor. Astrid se strecura prin desişuri cu pasul ferm. Fratele mai tânăr al Ragnei, Richard, o depăşi, călărind încrezător aşa cum făceau băieţii tineri.

Ragna auzi guiţatul specific unui mistreţ agitat. Câinii o luară la goană şi caii porniră în urma lor. Cursa începuse şi inima Ragnei păru să bată mai repede.

Mistreţii puteau fugi. În teren deschis, nu erau la fel de iuţi precum caii, dar în pădure, alergând în zigzag prin vegetaţie, erau greu de prins.

Ragna observă prada traversând cărarea în grup: o femelă mare, lungă de un metru şi jumătate de la rât până în vârful cozii, cântărind probabil mai mult decât Ragna, plus două sau trei femele mai mici şi o ciurdă de purcei vărgaţi, care se puteau deplasa surprinzător de repede pe picioarele lor scurte. Grupurile familiilor de mistreţi erau matriarhale: masculii trăiau separat, cu excepţia perioadei de împerechere, din timpul iernii.

Caii iubeau emoţia urmăririi, mai ales atunci când alergau în mare viteză, în haită, alături de câini. Se repeziră în tufişuri, culcând la pământ arbuştii şi lăstarii. Ragna călărea cu o singură mână, strângând frâurile în stânga, în timp ce îşi ţinea suliţa pregătită în dreapta. Îşi coborî capul lângă gâtul lui Astrid pentru a evita crengile care atârnau, ce puteau să fie mai periculoase decât un mistreţ pentru un călăreţ neatent. Dar, deşi călărea prudent, se simţea nesăbuită, asemenea lui Skadi, zeiţa norvegiană a vânătorii, atotputernică şi invulnerabilă, ca şi cum nu i s-ar fi putut întâmpla nimic în acea stare de excitare.

Grupul de vânători năvăli afară din pădure, ajungând într-o păşune. Vacile se împrăştiară, mugind înspăimântate. Caii ajunseră din urmă mistreţul în câteva clipe. Contele Hubert înfipse suliţa într-una dintre femelele mai mici şi o ucise.

Ragna fugări un purceluş care se ferea şi îl prinse din urmă, apoi se aplecă şi îi înfipse suliţa în spinare.

Femela mai bătrână se întoarse periculos, gata să riposteze. Tânărul Richard o atacă neînfricat, dar şarja lui era nebunească, iar suliţa i se blocă în greabănul musculos. Pătrunse doar câţiva centimetri, apoi se rupse. Richard îşi pierdu echilibrul şi căzu de pe cal, lovindu-se de pământ cu o bufnitură. Femela bătrână se repezi spre el ca să-l atace şi Ragna ţipă temându-se pentru viaţa fratelui ei.

Wilwulf apăru din spate, călărind în viteză cu suliţa ridicată, şi sări cu calul pe deasupra lui Richard, apoi se aplecă periculos de jos şi înjunghie mistreţul. Fierul trecu prin gâtul bestiei până în piept. Vârful trebuie să-i fi atins inima, pentru că mistreţul căzu mort într-o clipă.

Vânătorii se adunară în jur şi descălecară, fericiţi şi cu respiraţia tăiată, felicitându-se unul pe altul. Richard fu palid la început, din cauza primejdiei prin care trecuse, dar ceilalţi îi lăudară curajul şi, curând, începu să se poarte ca eroul momentului. Servitorii eviscerară carcasele şi câinii se repeziră să mănânce măruntaiele aruncate pe jos. Era un miros puternic de sânge şi de măruntaie. Apoi îşi făcu apariţia un ţăran, care părea furios, dar îşi mână vitele speriate spre un câmp alăturat.

Calul de povară care căra coşurile îi ajunse din urmă şi vânătorii băură însetaţi şi rupseră pâinile.

Wilwulf se aşeză pe pământ, cu o cană de lemn într-o mână şi cu o bucată de pâine în cealaltă. Ragna consideră că era o ocazie bună să vorbească şi se aşeză alături de el.

El nu păru prea încântat. Era obişnuită ca bărbaţii să fie impresionaţi de ea, iar lipsa lui de interes îi stârnea mândria. Cine se credea? Dar avusese un impuls tocmai pe dos, iar acum dorea, cu atât mai mult, să-l aducă sub vraja ei.

Ea rosti într-o anglo-saxonă ezitantă:

— Mi-ai salvat fratele. Îţi mulţumesc.

El îi răspunse destul de amabil:

— Băieţii de vârsta lui trebuie să-şi asume riscuri. Are destul timp să fie prudent, când îmbătrâneşte.

— Dacă trăieşte atât de mult...

Wilwulf ridică din umeri.

— Un nobil temător nu are parte de respect.

Ragna decise să nu-l contrazică.

— Erai nechibzuit când erai tânăr?

El făcu o grimasă, de parcă amintirile l-ar fi amuzat.

— Complet nesăbuit, spuse el, sunând mai degrabă ca o laudă decât ca o confesiune.

— Acum eşti mai înţelept, desigur.

— Părerile diferă, rânji el.

Ea simţi că pătrunde dincolo de reţinerea lui şi trecu la un alt subiect.

— Cum merge cu tatăl meu?

Expresia lui se schimbă.

— Este o gazdă generoasă, dar nu pare înclinat să îmi dea lucrul pentru care am venit aici.

— Şi anume...?

— Vreau să înceteze să-i mai adăpostească pe vikingi în portul lui.

Ea dădu din cap: tatăl ei îi spusese deja asta. Dar ea dorea ca Wilwulf să vorbească.

— În ce fel te afectează pe tine acest lucru?

— Ei pornesc de aici şi traversează Canalul ca să-mi atace satele şi oraşele.

— Nu au mai cauzat tulburări pe coasta asta de vreun secol. Şi asta nu pentru că suntem descendenţi ai vikingilor. Ei nu mai atacă Bretania şi ţinuturile francilor şi Ţările de Jos. De ce atacă Anglia?

El păru surprins, de parcă nu s-ar fi aşteptat la o întrebare despre strategie din partea unei fete. Oricum, ea atinsese cu certitudine un subiect care era apropiat de sufletul lui, pentru că îi răspunse cu înflăcărare:

— Suntem bogaţi, mai ales bisericile şi mănăstirile noastre, dar nu prea ne pricepem să ne apărăm. Am discutat cu oameni învăţaţi, episcopi şi abaţi, despre istoria noastră. Marele rege Alfred i-a alungat pe vikingi, dar el a fost singurul monarh care a luptat eficient împotriva lor. Anglia este o doamnă bătrână şi bogată, cu un cufăr plin de bani şi cu nimeni care să-l păzească. Normal că suntem jefuiţi.

— Şi ce spune tatăl meu despre solicitarea ta?

— Îmi închipuiam că, în calitate de creştin, el ar fi de

acord, cu dragă inimă, cu o astfel de cerere – dar n-a fost aşa.

Ea ştia acest lucru şi se gândise la el.

— Tatăl meu nu doreşte să fie părtinitor într-o dispută care nu-l priveşte, zise ea.

— Mi-am dat seama şi eu.

— Vrei să ştii ce aş face eu?

El ezită, privind-o cu o expresie aflată undeva între scepticism şi speranţă. Era clar că nu-i venea foarte uşor să primească sfaturi de la o femeie. Dar mintea lui nu era complet închisă faţă de această noţiune, observă ea bucuroasă. Aşteptă, nedorind să-şi impună părerile în faţa lui, şi, în cele din urmă, el spuse:

— Ce ai face tu?

Ea avea răspunsul pregătit.

— I-aş oferi ceva la schimb.

— Este atât de mercenar? Mă gândisem că ne-ar ajuta din camaraderie. Ea ridică din umeri.

— Eşti într-o negociere. Cele mai multe tratate implică un schimb de beneficii.

Interesul lui creştea.

— Poate că ar trebui să mă gândesc la asta – să-i ofer tatălui tău un stimulent ca să facă ceea ce îi cer.

— Merită o încercare.

— Mă întreb ce ar putea să-şi dorească.

— Aş putea să-ţi sugerez ceva.

— Spune.

— Negustorii de aici, din Cherbourg, vând bunuri în Combe, în special butoaie de cidru, roţi de brânză şi haine din ţesături fine.

El clătină din cap.

— De multe ori, de bună calitate.

— Dar suntem constant obstrucţionaţi de autorităţile din Combe.

El se agită, vizibil enervat.

— Eu sunt autoritatea în Combe.

Ragna insistă:

— Dar oficialii tăi par să fie capabili să facă orice le place. Întotdeauna apar întârzieri. Oamenii cer mită. Şi nu ai de unde să ştii ce taxe îţi vor fi impuse. Prin urmare, negustorii

evită să trimită mărfuri în Combe, dacă se poate.

— Trebuie să fie plătite taxe. Am dreptul la asta.

— Dar taxele ar trebui să fie aceleaşi de fiecare dată. Şi nu ar trebui să existe întârzieri şi mită.

— Asta ar putea crea dificultăţi.

— Mai multe decât un atac al vikingilor?

— Bine spus, zise Wilwulf gânditor. Vrei să-mi spui că asta este ceea ce-şi doreşte tatăl tău?

— Nu. Nu l-am întrebat şi nu îl reprezint. Va vorbi pentru el însuşi. Eu îţi ofer doar un sfat, bazat pe faptul că îl cunosc îndeaproape.

Vânătorii se pregătiră să plece şi contele Hubert anunţă:

— Ne vom întoarce prin carieră – cu siguranţă mai sunt mistreţi şi pe acolo.

Wilwulf îi spuse Ragnei:

— Am să mă gândesc la asta.

Încălecară şi porniră. Wilwulf călărea alături de Ragna, fără să vorbească, pierdut în gânduri. Ea era mulţumită de conversaţie. În sfârşit, îl făcuse să fie interesat.

Vremea se încălzea. Caii mergeau mai repede, ştiind că erau pe drumul spre casă. Ragna începea să creadă că vânătoarea se terminase când observă un petic de pământ răscolit, acolo unde mistreţii săpaseră după rădăcini şi ghinde. Bineînţeles, câinii luară o urmă.

Porniră din nou la atac, caii urmărind câinii, şi în curând Ragna observă prada: de data asta, un grup de masculi, trei sau patru care alergau spre un grup de stejari şi fagi. Apoi trei se îndreptară spre o cărare îngustă şi cel de-al patrulea se afundă într-un desiş. Vânătorii îi urmară pe cei trei, dar Wilwulf se duse după al patrulea, iar Ragna îl însoţi.

Era o bestie matură, cu dinţi lungi şi curbaţi, dar, în ciuda pericolului, nu scotea niciun sunet. Wilwulf şi Ragna călăriră în jurul desişului şi observară mistreţul în partea cealaltă. Wilwulf sări cu calul peste un copac căzut; Ragna, hotărâtă să nu rămână în urmă, se duse după el, iar Astrid făcu o săritură perfectă.

Mistreţul era puternic. Caii ţineau ritmul, dar nu se puteau apropia de el. De fiecare dată când Ragna credea că ea şi Wilwulf erau suficient de aproape încât să lovească, bestia

schimba brusc direcţia.

Ragna era vag conştientă că nu mai auzea restul grupului.

Mistreţul se năpusti într-un luminiş, unde nu se putea ascunde, iar caii izbucniră într-o explozie de viteză. Wilwulf ajunse în stânga fiarei, iar Ragna, în dreapta.

Wilwulf se îndreptă în şa şi împunse cu suliţa, dar mistreţul se feri în ultimul moment. Lama suliţei îi intră în greabăn, rănindu-l, dar fără să-l încetinească. Se răsuci şi atacă direct spre Ragna. Ea se aplecă spre stânga şi trase de hăţuri, iar Astrid se întoarse spre mistreţ, cu pasul sigur, în ciuda vitezei. Ragna înaintă spre mistreţ cu suliţa îndreptată în jos. Fiara încercă să se ferească din nou, dar era prea târziu, iar arma Ragnei intră direct în gura ei deschisă. Strânse puternic mânerul, apăsând până când rezistenţa ameninţa să o dărâme din şa, apoi îi dădu drumul. Wilwulf îşi răsuci calul şi lovi din nou, străpungând gâtul gros al mistreţului şi făcându-l să se prăbuşească.

Descălecară, îmbujoraţi şi gâfâind.

— Bine lucrat! zise Ragna.

— Bine lucrat datorită ţie, răspunse Wilwulf, apoi o sărută.

Începu ca un sărut exuberant de felicitare pe buze, dar se transformă rapid. Ragna simţi dorinţa lui bruscă. Îi simţi mustaţa, când gura i se mişcă înfometată peste buzele ei. Ea era mai mult decât doritoare şi îşi deschise lacomă gura, ca să-i primească limba. Apoi auziră amândoi vânătorii apropiindu-se de ei şi se despărţiră.

O clipă mai târziu, erau înconjuraţi de ceilalţi vânători. Fură nevoiţi să le explice că vânatul fusese rezultatul unui efort comun. Mistreţul era cel mai mare din ziua respectivă şi fură felicitaţi iar şi iar.

Ragna se simţea ameţită de excitaţia omorului, dar şi mai mult de sărut. Fu fericită când toată lumea încălecă, pentru a se îndrepta spre casă.

Călări o parte din drum departe de restul lumii, ca să se poată gândi. Ce înţelegea Wilwulf prin acel sărut, însemna oare ceva?

Ragna nu ştia prea multe despre bărbaţi, dar înţelegea că erau bucuroşi să fure câte un sărut la întâmplare, de la o femeie frumoasă, aproape oricând. Erau capabili, de asemenea, să uite de asta foarte repede. Simţise interesul

lui fulgerător pentru ea, dar poate că se bucurase de ea în felul în care se bucura de o pană, fără să se mai gândească la asta mai târziu. Dar ce simţise ea în legătură cu sărutul? Deşi nu durase mult, o zguduise. Mai sărutase băieţi şi până atunci, deşi nu prea des, dar niciodată nu fusese aşa.

Îşi aminti cum se scălda în mare pe când era copil. Întotdeauna iubise apa şi devenise între timp o înotătoare puternică, însă odată, pe când era mică, fusese răsturnată de un val brizant uriaş. Ţipase, dar îşi regăsise echilibrul şi se repezise înapoi spre ţărm. Acum îşi amintea de acel sentiment de completă neajutorare, de împotrivire la ceva ce era atât încântător, cât şi puţin înspăimântător.

De ce fusese atât de intens sărutul? Poate din cauza a ceea ce se întâmplase înainte. Discutaseră despre problema lui Wilwulf ca nişte egali, iar el o ascultase. Asta în ciuda impresiei anterioare pe care o lăsase el, cum că ar fi un nobil cu tipica agresivitate masculină, care nu avea timp pentru femei. Şi omorâseră mistreţul împreună, colaborând de parcă ar fi fost o echipă de vânătoare care opera împreună de ani întregi. Toate acestea, se gândi ea, îi oferiseră un nivel de încredere în el care însemna că putea să-l sărute şi să se bucure de asta.

El dorea să o facă din nou – nu avea nicio îndoială în legătură cu asta. Ea îşi dorea să-l sărute mult mai lung data viitoare. Dar îşi mai dorea şi altceva de la el? Nu ştia. Urma să aştepte şi să vadă.

Se hotărî să nu-şi schimbe atitudinea faţă de el în public. Avea să se poarte cu răceală şi cu demnitate. Orice alt comportament ar fi fost remarcat. Femeile înţelegeau genul acesta de lucruri în felul în care câinii luau urma unui mistreţ. Nu-şi dorea ca servitoarele de la castel să o bârfească.

Dar, în particular, avea să fie altceva – şi era hotărâtă să-l prindă singur cel puţin încă o dată înainte să plece. Din nefericire, nimeni nu se bucura de intimitate în afara contelui şi a contesei. Era dificil să faci ceva secret în castel. Ţăranii erau mult mai norocoşi, se gândi ea; ei se puteau strecura în pădure sau să se culce nevăzuţi într-un câmp de grâu nesecerat. Cum să aranjeze o întâlnire clandestină cu Wilwulf?

Ajunse înapoi la castelul din Cherbourg fără să găsească un răspuns.

O lăsă pe Astrid în mâinile celor de la grajduri şi se duse în casă. Mama ei o chemă în camera ei. Genevieve nu era interesată să afle despre vânătoare.

— Veşti bune! spuse ea cu ochii strălucitori. Am vorbit cu părintele Louis. Pleacă mâine spre Reims. Dar mi-a spus că este de acord cu tine!

— Sunt foarte bucuroasă! zise Ragna fără să fie convinsă de acest lucru.

— Spune că eşti puţin cam îndrăzneaţă – de parcă n-am fi ştiut dar el crede că asta se va atenua odată cu vârsta. Şi mai crede că vei fi un sprijin foarte solid pentru Guillaume atunci când va deveni conte de Reims. Se pare că ai rezolvat foarte bine problema de la Saint-Martin.

— Louis crede că Guillaume are nevoie de sprijin? întrebă Ragna suspicioasă. Este slab?

— Oh, nu fi atât de negativistă! spuse mama ei. S-ar putea să-ţi fi câştigat un soţ – fii fericită!

— Sunt fericită, spuse Ragna.

* * *

Ea găsi un loc unde se puteau săruta.

În afara castelului, în interiorul fortificaţiei de lemn, se mai aflau multe alte clădiri: grajduri şi hambare pentru animale; o brutărie, o berărie şi o bucătărie; case pentru familii şi depozite pentru carne afumată şi peşte, făină, cidru, brânză şi fân. Şura pentru fân nu era utilizată în luna iulie, când era suficientă iarbă proaspătă de păscut pentru animale.

Prima dată, Ragna îl luă sub pretextul că avea să-i arate un loc în care oamenii lui şi-ar fi putut depozita temporar armele şi armurile. îl sărută imediat ce închise uşa, iar sărutul o excită chiar mai tare decât prima dată. Clădirea deveni rapid un loc al întâlnirilor regulate. La căderea nopţii – foarte târziu în acea perioadă a anului –, părăseau gospodăria, aşa cum făceau cei mai mulţi oameni în ora de dinainte de a merge la culcare, şi se duceau separat spre şura de fân. Încăperea mirosea a mucegai, dar lor nu le păsa. Se mângâiau unul pe altul, tot mai intim cu fiecare zi

care trecea. Apoi Ragna opri totul, gâfâind şi plecând în grabă.

Erau foarte grijulii cu discreţia, dar nu o păcăliră cu totul pe Genevieve. Contesa nu ştia despre şură, dar putea simţi pasiunea dintre fiica ei şi oaspete. În orice caz, vorbi indirect, aşa cum prefera să facă întotdeauna.

— Anglia nu este un loc confortabil, spuse ea într-o zi, ca într-o pălăvrăgeală oarecare.

— Când ai fost acolo? o întrebă Ragna.

Era o întrebare vicleană, pentru că ştia deja răspunsul.

— N-am fost niciodată, recunoscu Genevieve. Dar am auzit că este rece şi plouă tot timpul.

— Atunci, sunt bucuroasă că nu trebuie să merg acolo.

Dar mama Ragnei nu putea fi redusă la tăcere cu uşurinţă.

— Englezii nu sunt de încredere, continuă ea.

— Chiar aşa?

Wilwulf era inteligent şi surprinzător de romantic. Când se întâlneau în şură, era tandru şi blând. Nu era dominator, dar era irezistibil de fermecător. El îi spusese că într-o noapte visase că era legat cu o funie făcută din părul roşu al Ragnei şi se trezise cu o erecţie. Ea considera că acest gând este extrem de excitant. Oare chiar nu era de încredere? Ea era convinsă că este, dar, evident, mama ei nu era de acord.

— De ce spui asta? întrebă Ragna.

— Englezii îşi ţin promisiunile doar atunci când le convine, nu altfel.

— Şi crezi că bărbaţii normanzi nu fac asta niciodată?

Genevieve oftă.

— Eşti deşteaptă, Ragna, dar nu chiar atât de deşteaptă pe cât crezi.

„Asta este valabil pentru mulţi oameni, se gândi Ragna, de la părintele Louis până la cusătoreasa Agnes, de ce n-ar fi adevărat şi în cazul meu?”

— Poate că ai dreptate, spuse ea.

Genevieve insistă cât era în avantaj.

— Tatăl tău te-a răsfăţat când te-a învăţat despre problemele guvernării. Dar o femeie nu poate fi niciodată conducător.

— Nu e chiar aşa, spuse Ragna, vorbind cu mai multă

pasiune decât intenţionase. O femeie poate fi regină, contesă, stareţă.

— Întotdeauna sub autoritatea unui bărbat.

— Teoretic da, dar multe depind de caracterul femeii în cauză.

— Deci, vei deveni regină, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce voi deveni, dar mi-ar plăcea să conduc alături de soţul meu, să discut cu el, iar el să discute cu mine despre tot ce este necesar pentru ca domeniul nostru să fie fericit şi prosper.

Genevieve clătină din cap cu tristeţe.

— Visuri, spuse ea. Toate le-am avut.

Şi nu mai zise nimic.

Între timp, negocierile dintre Wilwulf şi contele Hubert progresau. Lui Hubert îi plăcea ideea de a avea o cale mai netedă pentru exporturile normande în portul Combe, întrucât profita de pe urma taxelor pentru toate corăbiile care intrau şi ieşeau din portul Cherbourg. Discuţiile erau detaliate: Wilwulf ezita să reducă taxele vamale şi Hubert prefera să nu existe deloc, dar amândoi erau de acord că era importantă consecvenţa.

Hubert îl întrebă pe Wilwulf dacă putea obţine o aprobare din partea regelui Ethelred al Angliei pentru acordul pe care îl negociau. Wilwulf recunoscu că nu ceruse permisiunea în prealabil şi spuse cinstit că avea să îi ceară cu siguranţă regelui să ratifice afacerea, dar era sigur că nu era decât o formalitate. Hubert îi mărturisi în particular Ragnei că nu era chiar mulţumit de toate acestea, dar nu avea prea multe de pierdut.

Ragna se întreba de ce Wilwulf nu adusese cu el pe vreunul dintre sfetnicii săi importanţi ca să-l ajute, dar, în cele din urmă, înţelese că acesta nu avea sfetnici. El lua multe decizii la sfatul comitatului, la care participau nobilii lui, şi uneori primea sfaturi de la un frate care era episcop, dar în cea mai mare parte a timpului conducea singur.

În cele din urmă, Hubert şi Wilwulf ajunseră la un acord, iar secretarul lui Hubert schiţă un tratat. Martori erau episcopul de Bayeux şi câţiva cavaleri şi clerici normanzi, care se aflau la castel în acel moment.

Apoi Wilwulf se pregăti să plece spre casă. Ragna se

aştepta ca el să vorbească despre viitor. Îşi dorea să-l revadă, dar cum era posibil acest lucru? Trăiau în ţări diferite.

El privea aventura lor doar ca pe o chestiune trecătoare? Sigur că nu. Lumea era plină de fete de ţărani care n-ar fi ezitat să petreacă o noapte cu un nobil, ca să nu mai pomenim de sclavele care nu aveau de ales în această chestiune. Wilwulf trebuie să fi văzut ceva special la Ragna ca să conspire să se întâlnească în secret cu ea în fiecare noapte, doar ca să o mângâie şi să o sărute.

Ea ar fi putut să-l întrebe direct ce intenţii avea, dar ezita. Nu dădea bine pentru o fată să fie disperată. În afară de asta, era prea mândră. Dacă el o dorea, ar fi trebui să spună asta; iar dacă nu spunea, însemna că nu o dorea suficient.

Nava lui era în aşteptare, vântul era favorabil, iar el plănuia să plece în dimineaţa următoare când se întâlniră, pentru ultima oară, la şură.

Faptul că el pleca şi că ea nu ştia dacă avea să îl mai vadă vreodată ar fi putut să-i tempereze patima, dar, până la urmă, avu tocmai efectul contrar. Ea se agăţă de el de parcă l-ar fi putut păstra la Cherbourg dacă îl ţinea strâns. Când el îi atinse sânii, ea se simţi atât de excitată, încât simţi umezeala cum i se scurge în vagin.

Îşi lipi corpul de al lui ca să-i simtă erecţia prin haine şi se mişcară împreună de parcă ar fi făcut dragoste. Apoi ea îşi ridică fusta rochiei până deasupra taliei, ca să-l simtă mai bine. Asta nu făcu altceva decât să-i întărească dorinţa. Într-un colţ ascuns al minţii ei, ştia că pierdea controlul, dar nu se putea concentra suficient încât să-i pese de asta.

El era îmbrăcat la fel ca ea, cu excepţia faptului că tunica lui era lungă până la genunchi, şi cumva aceasta se ridică şi fu împinsă într-o parte. Niciunul dintre ei nu purta lenjerie – nu o îmbrăcau decât în scopuri speciale, cum ar fi fost confortul la călărit – şi, cu o tresărire, ea simţi carnea lui goală lipită de a ei.

O clipă mai târziu, el era înăuntrul ei.

Ea îl auzi vag spunând ceva de genul: „Eşti sigură…?”

— Împinge, împinge! îi răspunse în schimb.

Simţi o durere ascuţită, bruscă, dar nu dură decât câteva

secunde, apoi totul fu plăcere. Ea îşi dori ca această senzaţie să dureze la nesfârşit, dar el trecu repede peste şi, brusc, amândoi fură zguduiţi de plăcere, apoi ea simţi lichidul lui fierbinte în interiorul ei şi parcă era sfârşitul lumii.

Se sprijini de el, simţind că picioarele i-ar fi putut ceda în orice clipă. El o ţinu alături mult timp, apoi, în sfârşit, se retrase puţin ca să o privească.

— Cuvântul meu, spuse el.

Arăta de parcă îl surprinsese ceva. Când, în sfârşit, reuşi să vorbească, ea spuse:

— Întotdeauna este aşa?

— Oh, nu, spuse el. Aproape niciodată.

* * *

Servitorii dormeau pe podea, dar Ragna, fratele ei Richard şi câţiva slujitori importanţi aveau paturi, bănci late sprijinite de perete, cu saltele de pânză umplute cu paie. Ragna avea un cearşaf de pânză vara şi o pătură de lână iarna, când era frig. În noaptea aceea, după stingerea lumânărilor, ea se ghemui sub cearşaful ei şi îşi aminti.

Îşi pierduse virginitatea cu bărbatul pe care-l iubea şi se simţea minunat. Pe furiş, îşi băgă degetul în interior şi îl scoase lipicios din cauza lichidului lui. Simţi mirosul de peşte, apoi gustă şi i se păru sărat.

Ştia că făcuse ceva ce urma să-i schimbe viaţa. Un preot ar fi spus că, în ochii lui Dumnezeu, era acum măritată, iar ea simţi adevărul acestui lucru. Şi era bucuroasă. Emoţia care o copleşise în şură era exprimarea fizică a apropierii ce crescuse atât de repede între ei. El era bărbatul potrivit pentru ea, ştia acest lucru cu certitudine.

Îi era dedicată lui Wilwulf şi într-un mod mai practic. O femeie nobilă trebuia să fie virgină pentru soţul ei. De atunci încolo, Ragna nu se mai putea mărita, cu siguranţă, cu nimeni altcineva în afară de Wilwulf, nu fără o înşelăciune care ar fi umbrit căsătoria.

Şi ar fi putut să fie însărcinată.

Se întrebă ce avea să se întâmple de dimineaţă. Ce avea de gând să facă Wilwulf? Trebuia să spună ceva: el ştia la

fel de bine ca ea că, acum, totul se schimbase după ce făcuseră ceea ce făcuseră. El ar fi trebuit să discute cu tatăl ei despre căsătorie. Urma să se ajungă la o înţelegere financiară. Atât Wilwulf, cât şi Ragna erau nobili şi puteau exista consecinţe politice care trebuiau discutate. Wilwulf ar fi putut să aibă nevoie de permisiunea regelui Ethelred.

El trebuia să discute şi cu Ragna – despre când aveau să se căsătorească şi unde şi despre cum urma să se desfăşoare ceremonia. Ea era nerăbdătoare gândindu-se la toate aceste lucruri.

Era fericită şi credea că toate aceste probleme puteau fi rezolvate. îl iubea, iar el o iubea pe ea, urmând să fie parteneri pentru tot restul vieţilor lor.

Ea se gândise că n-avea să închidă ochii toată noaptea, dar, în curând, căzu într-un somn adânc şi nu se trezi până când nu fu ziuă de-a binelea şi servitorii zdrăngăneau oalele pe masă şi aduceau pâini uriaşe de la brutărie.

Sări din pat şi privi în jur. Soldaţii lui Wilwulf îşi împachetau cele câteva lucruri personale în cutii şi în saci de piele, gata de plecare. Wilwulf nu se afla în sala mare: probabil că se dusese să se spele.

Părinţii Ragnei ieşiră din camerele lor şi se aşezară în capul mesei. Genevieve n-avea să fie fericită auzind noutăţile dimineţii. Hubert urma să fie mai puţin dogmatic, dar, în orice caz, permisiunea lui n-avea să fie uşor de obţinut. Amândoi aveau alte planuri pentru Ragna. Dar, dacă era necesar, ea le-ar fi spus că deja îşi pierduse virginitatea cu Wilwulf, iar ei erau obligaţi să cedeze.

Ragna luă o felie de pâine, întinse pe ea o pastă făcută din fructe de pădure şi vin şi o mâncă înfometată.

Wilwulf intră şi îşi ocupă locul la masă.

— Am vorbit cu căpitanul, spuse el pentru toată lumea. Plecăm într-o oră.

„Acum, se gândi Ragna, le va spune şi lor”. Dar el îşi scoase cuţitul, tăie o felie groasă de şuncă dintr-un calup şi începu să mănânce. „Vor discuta după micul dejun”, îşi spuse ea.

Dintr-odată, deveni prea tensionată ca să mai mănânce. Pâinea părea că îi rămâne în gât şi avu nevoie să ia o înghiţitură sănătoasă de cidru ca să o facă să alunece.

Wilwulf discuta cu tatăl ei despre vremea din Canal şi despre cât timp avea să îi ia să ajungă la Combe, iar discursul lor părea dintr-un vis în care cuvintele nu aveau niciun sens. Prea repede, masa ajunse la sfârşit.

Contele şi contesa se hotărâră să se plimbe până la malul mării şi să-l conducă pe Wilwulf, iar Ragna îi însoţi, simţindu-se ca o fantomă invizibilă, fără să spună nimic, urmând mulţimea, ignorată de toţi. Fiica primarului, o fată de vârsta ei, o văzu şi îi spuse:

— Minunată zi!

Ragna nu îi răspunse.

La malul apei, oamenii lui Wilwulf îşi ridicară tunicile şi se pregătiră să pornească spre navă. Wilwulf se întoarse şi zâmbi către familia ei. Acum, cu siguranţă avea să spună: „Vreau să mă însor cu Ragna”.

El se înclină formal spre Hubert, Genevieve, Richard şi, în sfârşit, spre Ragna. Îi luă ambele mâini într-ale lui şi îi spuse într-o franceză poticnită:

— Îţi mulţumesc pentru bunătatea ta.

Apoi, cu totul incredibil, se întoarse, înaintă prin apa puţin adâncă şi se căţără la bordul navei.

Ragna rămase fără cuvinte.

Marinarii dezlegară parâmele. Ragna nu putea să creadă ceea ce vedea. Cu siguranţă era un coşmar din care avea să se trezească în curând. Echipajul desfăcu pânza. Aceasta flutură preţ de o clipă, apoi prinse vântul şi se umflă. Vasul începu să ia viteză.

Sprijinit de balustradă, Wilwulf salută odată cu mâna, apoi se întoarse şi dispăru.

CAPITOLUL 5
Sfârşitul lunii iulie 997

În timp ce călărea prin pădure, într-o după-amiază călduroasă de vară, privind modelul schimbător al luminii filtrate a soarelui pe cărarea bătătorită din faţa lui, fratele Aldred cânta imnuri cu toată puterea vocii lui. Între ele, vorbea cu poneiul lui, Dismas, întrebând animalul dacă îi plăcuse ultimul imn şi ce ar vrea să asculte în continuare.

Aldred se afla la două zile distanţă de Shiring şi avea senzaţia că se întoarce acasă triumfător. Misiunea lui în viaţă era să aducă învăţătură şi înţelegere acolo unde înainte fusese ignoranţă oarbă. Cele opt cărţi noi din cufărul legat pe spinarea lui Dismas, scrise pe pergament şi minunat ilustrate, aveau să constituie fundaţia modestă a unui proiect măreţ. Visul lui Aldred era să transforme abaţia Shiring într-un mare centru de învăţătură şi şcoală, cu un scriptoriu care să rivalizeze cu cel de la Jumieges, o bibliotecă mare şi o şcoală care să-i înveţe pe fiii nobililor să citească; să socotească şi să se teamă de Dumnezeu.

În acel moment, abaţia se afla departe de acest ideal. Superiorii lui Aldred nu îi împărtăşeau ambiţiile. Abatele Osmund era amabil şi leneş. Fusese bun cu Aldred, îl promovase când era tânăr, dar asta se întâmplase în special fiindcă ştia că, dacă îi dădea lui Aldred o treabă, putea să o considere rezolvată şi nu mai trebuia să se preocupe el însuşi. Osmund ar fi fost de acord cu orice propunere ce nu necesita vreo muncă pe care să o facă el. Din partea trezorierului, Hildred, avea să întâmpine o opoziţie mai încăpăţânată, pentru că acesta se opunea oricărei propuneri care implica cheltuieli, de parcă misiunea mănăstirii ar fi fost aceea de a economisi bani, mai degrabă decât de a aduce iluminarea lumii.

Poate că Osmund şi Hildred fuseseră trimişi de Dumnezeu ca să-l înveţe pe Aldred ce însemna răbdarea.

Aldred nu era chiar singur cu speranţele lui. Printre călugări exista de multă vreme o mişcare pentru reformarea vechilor instituţii, care alunecaseră spre trândăvie şi mulţumire de sine. La Winchester, Worcester şi

Canterbury se produceau multe manuscrise minunate. Dar valul progresului încă nu ajunsese şi la abaţia Shiring.

Aldred cânta:

„Acum trebuie să-i slăvim pe păzitorii cerurilor.

Lucrarea Tatălui spre gloria...”

Se opri brusc când zări un bărbat care apăruse în faţa lui pe potecă.

Aldred nici măcar nu observase de unde venise. Picioarele lui goale erau murdare, era acoperit de zdrenţe şi purta o cască militară din fier ruginită, ce-i ascundea cea mai mare parte a feţei. În partea de sus a braţului avea legată o cârpă însângerată, care scotea în evidenţă o rană recentă. Stătea în picioare în mijlocul potecii, blocându-i calea lui Aldred. Ar fi putut să fie un amărât de cerşetor fără adăpost, dar arăta mai degrabă a bandit.

Inima lui Aldred se opri. N-ar fi trebuit să-şi asume riscul de a călători singur. Dar în dimineaţa aceea, la berăria din Mudeford Crossing, nu mai fusese nimeni care să meargă în direcţia lui, iar el ardea de nerăbdare să pornească, în loc să aştepte o zi sau mai multe până când putea călători împreună cu un grup.

Încercă să se stăpânească. Era important să nu pară înfricoşat, ca şi cum ar fi fost faţă în faţă cu un câine periculos. Se strădui să-şi păstreze vocea calmă şi spuse:

— Domnul să te binecuvânteze, fiule!

Bărbatul răspunse cu o voce răguşită, iar lui Aldred îi trecu prin minte că încerca să-şi mascheze vocea.

— Ce fel de preot eşti?

Tunsoarea lui Aldred, cu porţiunea rasă din vârful capului, indica un om al Domnului, dar asta putea să însemne orice, de la cel mai amărât acolit în sus.

— Sunt călugăr la abaţia Shiring.

— Călătoreşti singur? Nu ţi-e teamă că ai putea să fii jefuit?

Aldred se temea să nu fie omorât.

— Nimeni nu mă jefuieşte pe mine, spuse el cu o falsă încredere. Nu am nimic.

— În afară de cutia aceea.

— Cutia nu este a mea. Îi aparţine lui Dumnezeu. Un prost ar putea să-l jefuiască pe Dumnezeu, desigur, şi să-şi

condamne sufletul la veşnica pierzanie.

Aldred observă un alt bărbat, pe jumătate ascuns în tufişuri. Chiar dacă ar fi fost dispus să se lupte pentru ea, nu putea să se descurce cu amândoi.

— Ce ai în cufăr? întrebă banditul.

— Opt cărţi sfinte.

— Asta înseamnă că-s valoroase.

Aldred şi-l închipui pe bărbat bătând la uşa unei mănăstiri şi oferind cărţile spre vânzare. Ar fi fost biciuit pentru obrăznicie şi cărţile i-ar fi fost confiscate.

— Valoroase poate pentru cineva care le-ar putea vinde fără să ridice suspiciuni, spuse Aldred. Ţi-e foame, fiule? Vrei nişte pâine?

Bărbatul păru să ezite, apoi zise sfidător:

— N-am nevoie de pâine. Îmi trebuie bani.

Ezitarea îi spunea lui Aldred că omul era flămând. Era posibil ca mâncarea să-l satisfacă.

— N-am niciun ban să-ţi dau.

Ceea ce era adevărat, tehnic vorbind: banii din punga lui Aldred aparţineau abaţiei Shiring.

Bărbatul părea să-şi fi pierdut graiul, neştiind cum să răspundă la întorsătura neaşteptată pe care o luase conversaţia. După o pauză, spuse:

— Un om poate să vândă un cal mai uşor decât o ladă de cărţi.

— S-ar putea, zise Aldred. Dar cineva ar putea spune: „Fratele Aldred avea un ponei cu o cruce pe frunte, exact ca ăsta. Aşa că de unde ai animalul ăsta, prietene?” Şi ce ar răspunde hoţul la aşa ceva?

— Eşti un tip isteţ.

— Iar tu eşti un tip îndrăzneţ. Dar nu eşti prost, nu-i aşa? N-ai să ucizi un călugăr pentru opt cărţi şi un ponei, din care nu poţi vinde nimic.

Aldred se hotărî că acela era momentul să încheie schimbul de replici. Cu inima în gât, îl îndemnă pe Dismas înainte.

Banditul rămase proţăpit pe loc un moment sau două, apoi se trase într-o parte, şovăind nehotărât. Aldred trecu pe lângă el, prefăcându-se indiferent.

După ce îl depăşi, se simţi tentat să-l mâne pe Dismas la

trap, dar asta i-ar fi trădat frica, aşa că se strădui să lase poneiul să meargă în pas lent. Îşi dădu seama că tremura.

Apoi bărbatul spuse:

— Aş vrea nişte pâine.

Asta era o rugăminte pe care un călugăr nu o putea ignora. Era datoria sfântă a lui Aldred să le dea de mâncare celor flămânzi. Iisus însuşi spusese: „Hrăneşte-i pe mieii mei!” Aldred trebuia să se supună, chiar cu riscul vieţii, aşa că se opri.

În sacul de la şa avea o jumătate de pâine şi o coajă de brânză. Scoase pâinea şi i-o dădu banditului, care rupse imediat o bucată şi o băgă în gură, îndesând-o prin gaura din casca sa ponosită. Era clar că era lihnit de foame.

— Împarte şi cu prietenul tău, îi spuse Aldred.

Celălalt bărbat ieşi din tufişuri cu gluga pe jumătate trasă peste faţă, astfel încât Aldred abia dacă îl putea vedea.

Primul bărbat păru reticent, dar rupse pâinea şi o împărţi. Celălalt murmură:

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi mie, mulţumeşte-i lui Dumnezeu, care m-a trimis!

— Amin!

Aldred îi dădu apoi brânza.

— Împarte şi asta.

În timp ce ei împărţeau brânza, Aldred plecă mai departe.

Un minut mai târziu, privi în spate şi nu văzu nici urmă de bandiţi. Părea că se afla în siguranţă. Spuse o rugăciune de mulţumire. Era posibil să rămână flămând la noapte, dar se putea împăca foarte uşor cu asta, mulţumit că Dumnezeu îi ceruse în ziua aceea să-şi sacrifice pâinea, dar nu şi viaţa.

După-amiaza se transforma în seară. În cele din urmă văzu, dincolo de apă, un cătun cu o biserică şi câteva case. La vest de case se afla un câmp cultivat, ce se întindea de-a lungul malului nordic al râului.

Pe cealaltă parte era legată un fel de barcă. Aldred nu mai fusese niciodată la Dreng’s Ferry – când plecase, o apucase pe un alt drum –, dar presupunea că acesta era locul. Descălecă şi strigă dincolo de apă.

Imediat apăru o fată care dezlegă barca, se urcă în ea şi începu să vâslească peste râu. Era bine hrănită, dar arăta

obişnuit, observă Aldred pe măsură ce ea se apropia, şi avea o expresie ursuză. Când ajunse la o distanţă la care putea fi auzit, preotul spuse:

— Sunt fratele Aldred de la abaţia Shiring.

— Numele meu este Cwenburg, îi răspunse ea. Barca aceasta îi aparţine tatălui meu, Dreng. La fel şi berăria.

Deci Aldred se afla în locul corect.

— Costă un bănuţ trecerea, spuse ea. Dar nu pot să iau şi calul.

Aldred înţelegea acest lucru: barca primitivă se putea răsturna foarte uşor.

— Nu-ţi face griji, Dismas va înota, spuse el.

Îi plăti bănuţul, apoi descărcă poneiul şi aşeză lada cu cărţi şi şaua în barcă. După ce urcă, ţinu frâiele şi se aşeză, apoi trase cu blândeţe, ca să-l încurajeze pe Dismas să intre în apă. Pentru o clipă calul ezită, de parcă ar fi vrut să se împotrivească.

— Haide, spuse Aldred încurajator şi, în acelaşi moment, Cwenburg împinse barca de la mal, apoi Dismas intră în apă.

Imediat ce deveni suficient de adâncă, începu să înoate. Aldred ţinea frâiele. Nu se gândea că Dismas ar fi încercat să scape, dar n-avea niciun rost să-şi asume riscul.

În timp ce traversau râul, Aldred o întrebă pe Cwenburg:

— Cât de mult mai este de aici până la Shiring?

— Două zile.

Aldred privi spre cer. Soarele era coborât. Urma o seară lungă, dar era posibil să nu mai găsească un alt loc în care să stea înainte de căderea întunericului. Ar fi fost mai bine să-şi petreacă noaptea acolo.

Ajunseră pe celălalt mal şi Aldred simţi mirosul specific fabricării berii.

Dismas ajunse din nou pe picioare. Aldred lăsă hăţurile şi poneiul se căţără pe malul abrupt, scuturându-se viguros ca să scape de apă. Apoi începu să pască iarba de vară.

Din berărie ieşi o altă fată. Avea în jur de paisprezece ani, părul negru şi ochii albaştri şi, în ciuda tinereţii ei, era însărcinată. Ar fi putut să fie drăguţă, dar nu zâmbea deloc. Aldred fu surprins să vadă că nu purta niciun fel de acoperământ pentru cap. O femeie care-şi lăsa părul la

vedere era, în mod obişnuit, o prostituată.

— Ea este Blod, zise Cwenburg. Sclava noastră. Blod nu spuse nimic. Vorbeşte galeză, adăugă Cwenburg.

Aldred îşi luă cufărul din barcă şi îl aşeză pe malul râului, apoi făcu acelaşi lucru cu şaua. Blod apucă de jos cufărul, ca să-l ajute. îl săltă cu greutate, dar reuşi să-l ducă până la berărie.

O voce de bărbat spuse:

— Poţi să i-o tragi pentru un bănuţ!

Aldred se întoarse. Nou-venitul ieşise dintr-o clădire micuţă, ce era, probabil, locul în care fermenta berea şi sursa mirosului puternic. Părea să aibă treizeci şi ceva de ani, tocmai vârsta potrivită ca să fie tatăl lui Cwenburg. Era înalt şi cu umerii largi, amintindu-i vag lui Aldred de Wynstan, episcopul de Shiring. Aldred îşi aminti că auzise spunându-se că Dreng era vărul lui Wynstan. În orice caz, Dreng mergea şchiopătat.

Privi întrebător spre Aldred, zâmbind nesincer.

— Un bănuţ e foarte puţin, adăugă el. Costa un penny când era proaspătă.

— Nu, spuse Aldred.

— Nimeni nu o vrea. Din cauză că este gravidă. Vaca proastă!

Aldred nu putea să ignore toate acestea.

— Presupun că este gravidă pentru că o prostituezi, sfidând legea lui Dumnezeu.

— Îi place, asta e problema ei. Femeile rămân gravide doar când le place.

— Chiar aşa?

— Oricine ştie asta.

— Eu nu ştiam.

— Tu nu ştii nimic despre genul ăsta de lucruri, nu-i aşa? Eşti călugăr.

Aldred încercă să înghită insulta într-o manieră creştinească.

— Este adevărat, spuse el plecându-şi capul.

Să te porţi umil în faţa insultelor avea uneori efectul de a-l face pe cel care te jignea să se jeneze să meargă mai departe, dar Dreng părea să fie imun la ruşine.

— Obişnuiam să am şi un băiat – poate că el te-ar fi

interesat, spuse el. Dar a murit.

Aldred privi într-o parte. Era sensibil la aceste acuzaţii, pentru că, în tinereţea lui, suferise tocmai din cauza acestui gen de tentaţie. Ca novice la Glastonbury Abbey, fusese îndrăgostit pasional de fratele Leofric, un tânăr călugăr. Lui Aldred i se părea că ceea ce făcuseră ei fusese doar o prostească de băieţi, dar fuseseră prinşi în flagrant şi asta adusese o condamnare teribilă. Aldred fusese transferat, pentru a fi îndepărtat de iubitul lui, şi aşa ajunsese la Shiring.

Nu se mai repetase niciodată de atunci: Aldred încă avea gânduri tulburătoare, dar era în stare să li se opună.

Blod ieşi din nou din tavernă şi Dreng îi spuse, prin gesturi cu mâna, să ia şaua lui Aldred.

— Nu pot să car greutăţi, am dureri de spate, spuse Dreng. Un viking m-a trântit de pe cal în bătălia de la Watchet.

Aldred se uită după Dismas, care rămăsese pe păşune, apoi intră în berărie. Arăta aproape la fel ca oricare alta, în afară de mărimea ei. Avea o mulţime de mobilă, mese şi scaune, cufere şi cuiere. Mai erau şi alte semne ale prosperităţii: un somon mare atârnat de tavan, ce se afuma la fumul de la foc; un butoi cu cep aşezat pe o bancă; găini care ciuguleau din stuful de pe podea; o oală ce fierbea pe foc, emanând o mireasmă îmbietoare de miel de primăvară.

Dreng arătă spre o femeie tânără şi subţire care mesteca în oală. Aldred observă că purta un disc de argint gravat, atârnat de un şnur trecut în jurul gâtului.

— Aceea este soţia mea, Ethel, spuse Dreng.

Femeia aruncă o privire spre Aldred, fără să vorbească. Dreng era înconjurat de femei tinere, se gândi Aldred, şi toate păreau nefericite.

— Aveţi mulţi călători care trec pe aici? întrebă el.

Nivelul de prosperitate era surprinzător pentru o aşezare atât de mică şi îi trecu prin minte gândul că aceasta se putea baza pe jafuri.

— Destui, spuse Dreng scurt.

— Nu departe de aici am întâlnit doi bărbaţi care arătau ca nişte bandiţi. Privi spre faţa lui Dreng şi adăugă: Unul dintre ei purta o cască veche de fier.

— Îi spunem Ironface, zise Dreng. Este un mincinos şi un ucigaş. Jefuieşte călătorii în partea de sud a râului, acolo unde poteca trece mai mult prin pădure.

— De ce nu l-a arestat nimeni?

— Am încercat, crede-mă. Offa, consilierul din Mudeford, a oferit două lire de argint pentru cel care îl poate prinde pe Ironface. Evident, are o ascunzătoare undeva în pădure, dar nu o putem găsi. I-am avut pe oamenii şerifului pe aici şi tot tacâmul.

Era destul de plauzibil, se gândi Aldred, dar rămase suspicios. Dreng, cu şchiopătatul lui, nu putea fi Ironface – doar dacă şchiopătatul nu era fals –, dar putea să beneficieze într-un fel de pe urma jafurilor. Poate că ştia unde era ascunzătoarea şi era plătit pentru tăcere.

— Are o voce ciudată, spuse Aldred testându-l.

— Probabil este irlandez, sau viking, sau ceva de genul ăsta. Nu ştie nimeni. Dreng schimbă subiectul. Mai bine ţi-ai lua o carafă cu bere, să te împrospătezi după călătorie. Soţia mea face o bere foarte bună.

— Poate mai târziu, răspunse Aldred.

Nu cheltuia banii mănăstirii în berării, dacă putea să evite asta. Apoi i se adresă lui Ethel.

— Care-i secretul pentru a face o bere bună? o întrebă el.

— Nu ea, zise Dreng. Cealaltă soţie a mea, Leaf, face berea. Acum este în distilerie.

Biserica se lupta cu acest lucru. Cei mai mulţi bărbaţi care-şi puteau permite aveau mai mult de o singură nevastă sau o nevastă şi mai multe concubine şi sclave tinere. Biserica nu avea autoritate asupra căsătoriilor.

Dacă doi oameni schimbau jurămintele în faţa unor martori, erau căsătoriţi. Un preot le putea oferi binecuvântarea, dar nu era esenţial. Nimic nu era trecut în scris, mai puţin atunci când cei doi erau bogaţi, caz în care putea să existe un contract referitor la transferul de proprietate.

Obiecţiile lui Aldred cu privire la acest lucru nu erau doar morale. Când un bărbat ca Dreng murea, apărea deseori o dispută înverşunată pentru moştenire, care se referea la legitimitatea copiilor având mame diferite. Caracterul informai al căsătoriilor lăsa loc unor dispute ce puteau

distruge familiile.

Aşa că gospodăria lui Dreng nu era ieşită din comun. În orice caz, era surprinzător să descopere asta în acel cătun micuţ, lipit de o mănăstire.

— Preoţii de la biserică ar fi tulburaţi dacă ar afla despre aranjamentele tale casnice, spuse el cu severitate.

Dreng râse.

— Chiar aşa?

— Sunt sigur de asta.

— Ei bine, te înşeli. Ei ştiu toate astea. Diaconul, Degbert, este fratele meu.

— Asta n-ar trebui să conteze!

— Asta crezi tu.

Aldred era prea furios ca să continue discuţia. îl considera pe Dreng dezgustător. Ieşi afară, pentru a evita să-şi piardă cumpătul. Se plimbă pe malul râului, încercând să-şi alunge gândurile negre.

Acolo unde se termina câmpul cultivat existau o fermă şi un hambar, ambele vechi şi reparate din greu. Aldred observă un grup care stătea în faţa casei: trei bărbaţi tineri şi o femeie în vârstă – o familie fără tată, presupuse. Ezită să se apropie de ei, de teamă că locuitorii de la Dreng's Ferry ar fi putut să fie toţi precum Dreng. Era pe punctul să se întoarcă şi să pornească înapoi când unul dintre ei îl salută cu mâna.

Dacă salutau străinii, poate că erau în regulă.

Aldred urcă panta spre casă. Era evident că familia nu avea mobilă, pentru că se aşezaseră cu toţii pe pământ ca să ia masa de seară. Cei trei băieţi nu erau înalţi, dar aveau umerii laţi şi pieptul puternic. Mama era o femeie obosită, cu o privire hotărâtă. Feţele celor patru erau trase, de parcă n-ar fi mâncat destul. Lângă ei stătea un câine alb cu maro; şi acesta era slăbuţ.

Femeia vorbi prima.

— Stai cu noi, părinte, odihneşte-ţi picioarele dacă doreşti, zise ea. Eu sunt Mildred. Arătă apoi spre băieţi, de la cel mai în vârstă la cel mai tânăr.

Băieţii mei sunt Erman, Eadbald şi Edgar. Cina noastră nu e prea luxoasă, dar eşti bine-venit să o împarţi cu noi.

Cu siguranţă masa lor nu era luxoasă. Aveau o bucată de

pâine şi o oală mare care conţinea legume sălbatice uşor fierte, probabil salată, ceapă, pătrunjel şi usturoi sălbatic. Nu se vedea niciun fel de carne. Nu era de mirare că nu se îngrăşau. Aldred era flămând, dar nu putea să ia mâncare de la cei care erau disperat de săraci. Refuză politicos.

— Miroase tentant, dar nu mi-e foame, iar călugării trebuie să evite păcatul lăcomiei. În orice caz, o să stau cu voi şi vă mulţumesc pentru buna primire.

Se aşeză pe pământ, gest pe care călugării nu-l făceau prea des, în ciuda jurămintelor lor. „Există sărăcie, se gândi Aldred, şi există sărăcie cu adevărat”.

Ca să poarte o conversaţie, spuse:

— Iarba pare aproape gata să fie cosită. În câteva zile veţi avea o recoltă bună de fân.

Mildred răspunse:

— Nu eram sigură că vom reuşi să facem fân, pentru că terenul de la malul râului este prea mlăştinos, dar s-a uscat de la vremea caldă. Sper să se întâmple aşa în fiecare an.

— Înseamnă că sunteţi nou-veniţi aici? întrebă Aldred.

— Da, răspunse ea. Am venit din Combe.

Aldred putea să presupună de ce plecaseră.

— Trebuie să fi suferit din cauza atacului vikingilor. Am văzut distrugerile când am trecut prin oraş alaltăieri.

Edgar, cel mai tânăr dintre fraţi, părând să aibă în jur de optsprezece ani, doar cu o urmă de păr moale, adolescentin, pe bărbie, spuse:

— Am pierdut totul. Tatăl meu a fost constructor de bărci – vikingii l-au omorât. Rezerva noastră de cherestea a ars, iar uneltele noastre au fost distruse. Aşa că a trebuit să începem din nou de la zero.

Aldred îl studie pe tânăr cu interes. Poate că nu era foarte chipeş, dar era ceva atrăgător în aspectul lui. Deşi discuţia era informală, propoziţiile lui erau clare şi logice. Aldred se simţi atras de Edgar. „Stăpâneşte-te”, se gândi el. Păcatul dorinţei era mult mai dificil de stăpânit pentru Aldred decât cel al lăcomiei.

— Şi cum vă descurcaţi în noua voastră viaţă? îl întrebă apoi pe Edgar.

— Vom putea să vindem fânul, în cazul în care nu plouă în următoarele câteva zile, şi atunci vom avea ceva bani, în

sfârşit. Pe terenul mai înalt avem ovăz, care se coace. Şi mai avem un purceluş şi un miel. Ar trebui să trecem de iarnă.

Toţi ţăranii trăiau într-o astfel de nesiguranţă, neştiind niciodată dacă recolta din anul respectiv avea să fie suficientă pentru a-i ţine în viaţă până în anul următor. Familia lui Mildred era într-o situaţie mai bună decât alţii.

— Poate că aţi avut noroc să obţineţi locul ăsta.

— Vom vedea, spuse Mildred amar.

— Cum s-a întâmplat să ajungeţi la Dreng’s Ferry? întrebă Aldred.

— Episcopul de Shiring ne-a oferit ferma asta.

— Wynstan?

Aldred îl cunoştea pe episcop, desigur, şi avea o părere foarte proastă despre el.

— Moşierul nostru este Degbert Baldhead, diaconul de la biserică, şi este vărul episcopului.

— Fascinant.

Aldred începea să înţeleagă cum stăteau lucrurile la Dreng’s Ferry. Degbert şi Dreng erau fraţi, iar Wynstan era vărul lor. Formau un trio de coşmar.

Wynstan vine vreodată aici? continuă el.

— A venit în vizită puţin după miezul verii.

— La două săptămâni după ziua de la miezul verii, adăugă Edgar.

— A dat un miel fiecărei gospodării din sat. Aşa l-am căpătat pe al nostru, continuă Mildred.

— Generosul episcop, cugetă Aldred.

Mildred prinse repede subînţelesul din tonul său.

— Pari să fii sceptic, spuse ea. Nu crezi în bunătatea lui?

— N-am crezut niciodată că ar putea să facă un bine fără să aibă un motiv ascuns. Nu vă aflaţi în faţa unuia dintre admiratorii lui Wynstan.

Mildred zâmbi.

— Nu te contrazic.

Un alt băiat vorbi apoi. Era Eadbald, băiatul mijlociu, cel cu faţa pistruiată. Vocea lui era adâncă şi răsunătoare.

— Edgar a omorât un viking, spuse el.

Cel mai în vârstă, Erman, adăugă:

— Aşa spune el.

— Ai omorât un viking? îl întrebă Aldred pe Edgar.

— I-am căzut în spate, spuse Edgar. Se lupta cu... o femeie. Când m-a văzut, a fost prea târziu.

— Şi femeia?

Aldred observase ezitarea şi presupuse că era o persoană specială.

— Vikingul a aruncat-o la pământ exact înainte să-l lovesc. Ea s-a izbit cu capul de o treaptă de piatră. Am ajuns prea târziu ca să o mai salvez. A murit.

Ochii căprui şi frumoşi ai lui Edgar se umplură de lacrimi.

— Cum o chema?

— Sungifu.

Numele ei se auzi ca o şoaptă.

— O să mă rog pentru sufletul ei.

— Mulţumesc.

Era clar că Edgar o iubise. Aldred îl compătimea. De asemenea, se simţea uşurat: un băiat care putea să iubească atât de mult o femeie nu ar fi putut să păcătuiască vreodată cu un alt bărbat. Aldred ar fi putut fi tentat, dar Edgar, nu, aşa că renunţă să se mai îngrijoreze.

Eadbald, pistruiatul, vorbi din nou.

— Diaconul îl urăşte pe Edgar, spuse el.

— De ce? întrebă Aldred.

— M-am contrazis cu el, răspunse Edgar.

— Şi ai câştigat disputa, presupun, prin urmare l-ai enervat.

— El a spus că ne aflăm în anul nouă sute nouăzeci şi şapte, ceea ce înseamnă că Iisus are nouă sute nouăzeci şi şapte de ani. Eu am subliniat că, dacă Iisus s-a născut în anul unu, prima lui aniversare ar fi în anul doi şi ar împlini astfel nouă sute nouăzeci şi şase de ani de Crăciun. Este simplu. Dar Degbert a spus că sunt un puşti arogant.

Aldred râse.

— Degbert se înşală, deşi este o greşeală pe care o fac şi alţii.

— Nu te cerţi cu preoţii nici chiar când se înşală, spuse Mildred dezaprobator.

— Mai ales atunci când se înşală, zise Aldred ridicându-se în picioare. Se întunecă. Ar fi bine să mă întorc la casa parohială cât mai este un pic de lumină, ca să nu cad în râu

pe drumul de întoarcere. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe toţi.

Îşi luă rămas-bun şi plecă înapoi, pe malul râului. Se simţea uşurat că întâlnise câţiva oameni plăcuţi în acel loc dezagreabil.

Urma să-şi petreacă noaptea în casa parohială. Se duse la berărie şi îşi luă cufărul şi sacul de la şa. Vorbi politicos cu Dreng, dar nu rămase la poveşti. îl lăsă pe Dismas pe deal.

Prima casă la care ajunse era o clădire mică pe un teren foarte întins. Uşa era deschisă, aşa cum erau de obicei în acea perioadă a anului, şi Aldred privi înăuntru. O femeie grasă, având în jur de patruzeci de ani, stătea lângă intrare cu o bucată pătrată de piele în poală şi cosea un pantof la lumina care intra pe fereastră. Ea ridică privirea şi spuse:

— Cine eşti?

— Aldred, călugăr la Shiring Abbey. îl caut pe diaconul Degbert.

— Degbert Baldhead locuieşte dincolo de biserică.

— Cum te numeşti?

— Eu sunt Bebbe.

La fel ca berăria, şi locul acesta părea prosper. Bebbe avea o ladă pentru brânză, o cutie cu marginile de muselină, ca să lase aerul să intre şi să ţină şoarecii afară. Pe o masă, alături de ea, se aflau o cană din lemn şi o carafă mică din ceramică, ce părea să conţină vin. De un cârlig era atârnată o pătură grea, din lână.

— Cătunul ăsta pare să fie bogat, remarcă Aldred.

— Nu chiar, răspunse Bebbe repede. După o clipă de gândire, adăugă: Deşi, de la casa parohială, se împrăştie ceva bogăţie.

— Şi de unde vine bogăţia bisericii?

— Eşti un tip curios, nu-i aşa? Cine te-a trimis să ne spionezi?

— Să spionez? spuse el surprins. Cine s-ar deranja să spioneze un mic cătun din ţara nimănui?

— Ei bine, atunci n-ar trebui să fii aşa de curios.

— O să ţin minte asta, zise Aldred, apoi plecă.

Urcă pe deal, spre biserică, şi văzu în partea de est o casă mare, ce ar fi trebuit să fie reşedinţa clericilor. Observă că în spate se construise un fel de atelier, sprijinit de zid. Uşa

era deschisă şi înăuntru ardea un foc. Arăta ca o fierărie, dar spaţiul era prea mic: un fierar avea nevoie de mai mult.

Curios, se duse la uşă şi privi înăuntru. Văzu un foc de cărbune pe o vatră înălţată, cu o pereche de foale alături, pentru a mări temperatura. Un bloc de fier bine înfipt într-o bucată masivă a unui trunchi de copac forma o nicovală, cam la înălţimea taliei. Peste ea era aplecat un preot, care lucra cu un ciocan şi cu o daltă îngustă, cioplind un disc ce părea să fie din argint. Pe nicovală era aşezată o lampă, care îi lumina lucrul. Avea lângă el o găleată de apă, fără îndoială pentru a căli metalul fierbinte, şi o pereche de foarfeci de categorie grea, probabil pentru tăierea foilor de metal. În spatele lui se afla o uşă care era de presupus că dădea în casa principală.

Bărbatul era bijutier, presupuse Aldred. Avea un raft cu unelte îngrijite, de precizie: sule, cleşti, cuţite grele de fasonare şi foarfeci cu lame scurte şi mânere lungi. Părea să aibă în jur de treizeci de ani şi era un bărbat mic şi plinuţ, cu bărbie dublă, foarte concentrat.

Pentru că nu dorea să-l sperie, Aldred tuşi.

Precauţia fu inutilă. Bărbatul sări, scăpă uneltele şi spuse:

— Oh, Dumnezeule!

— N-am vrut să te deranjez, zise Aldred. Te rog să mă ierţi.

Bărbatul păru înfricoşat.

— Ce vrei?

— Nimic, răspunse Aldred, pe tonul cel mai încurajator de care era în stare. Am văzut lumină şi m-am temut să nu fi luat foc ceva. Improviza, pentru că nu dorea să pară curios. Sunt fratele Aldred de la Shiring Abbey.

— Eu sunt Cuthbert, sunt preot aici, la biserică. Dar vizitatorii nu au voie în atelierul meu.

Aldred se agită.

— De ce eşti atât de înfricoşat?

Cuthbert ezită.

— Am crezut că eşti un hoţ.

— Presupun că ai metale preţioase aici.

Fără să vrea, Cuthbert privi peste umăr. Aldred îi urmări privirea până la un cufăr cu montură metalică, aflat lângă uşa dinspre casă. Acolo era trezoreria lui Cuthbert, locul în

care îşi ţinea aurul, argintul şi cuprul cu care lucra, presupuse Aldred.

Mulţi preoţi practicau diferite arte: muzică, poezie, pictură murală. Nu era nimic ciudat în faptul că Cuthbert era bijutier. Probabil că făcea podoabe pentru biserică, având, totodată, şi o afacere colaterală profitabilă, cu bijuterii de vânzare: nu era nicio ruşine ca un cleric să facă bani. De ce părea vinovat atunci?

— Trebuie să ai ochi foarte buni pentru o muncă de o asemenea precizie. Aldred privi spre ceea ce se afla pe bancul de lucru. Cuthbert părea să graveze un desen complicat cu animale ciudate pe un disc de argint. Ce faci acolo?

— O broşă.

O altă voce spuse:

— Ce naiba faci, de ce îţi bagi nasul pe-aici?

Bărbatul care i se adresase lui Aldred nu era chel în felul obişnuit, ci era complet lipsit de păr. Probabil că era Degbert Baldhead[2], diaconul. Aldred spuse calm:

— Pe cuvântul meu, băieţi, chiar sunteţi sensibili. Uşa era deschisă şi m-am uitat înăuntru. Ce naiba e cu voi? Aproape că pare că aveţi ceva de ascuns.

— Nu fi ridicol! spuse Degbert. Cuthbert are nevoie de linişte şi de intimitate ca să facă o muncă de o asemenea fineţe, asta-i tot. Te rog, lasă-l în pace!

— Nu asta e povestea pe care mi-a spus-o Cuthbert. El zicea că e îngrijorat din cauza hoţilor.

— Şi asta. Degbert trecu pe lângă Aldred şi trase uşa trântind-o cu putere, astfel încât să rămână cu Aldred în afara atelierului. Cine eşti?

— Sunt armanus[3] la Shiring Abbey. Numele meu este Aldred.

— Un călugăr, zise Degbert. Presupun că te aştepţi să-ţi oferim cina.

— Şi un loc în care să dorm la noapte. Vin dintr-o călătorie lungă.

---

2 Cap chel (în lb. engleză în original) (n.tr.).

3 Bibliotecar într-o mănăstire medievală, care păstra, repara şi cataloga manuscrisele şi cărţile (n.red.).

Degbert era clar ezitant, dar nu-i putea refuza ospitalitatea unui frate cleric, nu fără vreun motiv întemeiat.

— Ei bine, încearcă să-ţi păstrezi întrebările pentru tine, spuse el îndepărtându-se, intrând apoi în casă pe uşa principală.

Aldred rămase locului gânditor preţ de câteva momente, dar nu-şi putu imagina niciun motiv pentru ostilitatea pe care o întâmpinase.

Renunţă să se mai întrebe şi îl urmă pe Degbert în casă.

Nu era ceea ce se aşteptase însă.

Ar fi trebuit să existe un crucifix mare pe un piedestal impozant, care să arate că această clădire era dedicată serviciului lui Dumnezeu. O casă parohială ar fi trebuit să aibă, întotdeauna, o strană pe care să se afle o carte, astfel încât clericilor să le poată fi citite pasaje din ea, în timp ce îşi serveau masa frugală. Orice obiecte atârnate pe perete ar fi trebuit să prezinte scene biblice, care să le reamintească legile Domnului.

Locul acela nu avea nici crucifix, nici strană, iar tapiseria de pe perete prezenta o scenă de vânătoare. Cei mai mulţi dintre bărbaţii prezenţi aveau porţiunea rasă din vârful capului, numită tonsură, dar erau de faţă şi femei, şi copii, care păreau să se simtă ca acasă. Avea aerul unei locuinţe de familie, mare şi înstărită.

— Asta este o casă parohială? întrebă el suspicios.

Degbert îl auzi.

— Cine te crezi, de vii aici cu atitudinea asta? răspunse el.

Aldred nu era surprins de reacţia lui. Preoţii permisivi erau adesea ostili faţă de călugării mai stricţi, pe care îi suspectau că aveau o atitudine mai sfântă decât papa – uneori, pe bună dreptate. Acea casă parohială părea să arate ca genul de loc către care ţintea mişcarea de reformă. În orice caz, Aldred îşi suprimă judecata. Poate că Degbert şi echipa lui îndeplineau toate slujbele şi îndatoririle impecabil şi acesta era lucrul cel mai important.

Aldred îşi puse cufărul şi sacul de piele lângă perete. Scoase din sac nişte seminţe şi ieşi afară să îl hrănească pe Dismas, apoi împiedică picioarele scurte ale poneiului astfel încât să nu hoinărească prea departe în timpul nopţii şi

reveni înăuntru.

Sperase că în casa parohială avea să găsească o oază de calm şi de contemplare, în afara lumii agitate. Îşi imaginase că avea să îşi petreacă seara discutând cu bărbaţi care aveau interese asemănătoare cu ale sale. Poate că ar fi putut discuta anumite probleme legate de cunoaşterea Bibliei, cum era autenticitatea *Scrisorii lui Barnabas*. Ar fi putut să discute despre necazurile regelui englez asediat, Ethelred cel Şovăielnic, sau chiar despre probleme de politică internaţională, cum era războiul dintre Iberia musulmană şi nordul creştin al Spaniei. Sperase că aveau să fie nerăbdători să afle totul despre Normandia şi în special despre mănăstirea Jumieges.

Dar aceşti bărbaţi nu duceau felul acesta de viaţă. Ei discutau cu nevestele lor şi se jucau cu propriii copii, bând bere şi cidru. Un bărbat monta o cataramă de fier la o centură de piele; un altul tăia părul unui băieţel. Nimeni nu citea, nici nu se ruga.

Desigur, nu era nimic rău într-o viaţă domestică; un bărbat trebuia să aibă grijă de soţia şi de copiii lui. Dar clericii mai aveau şi alte îndatoriri.

Apoi sună clopotul bisericii. Bărbaţii se opriră fără grabă din ceea ce făceau şi se pregătiră pentru slujba de seară. După câteva minute, ieşiră afară din casă şi Aldred îi urmă. Femeile şi copiii rămaseră în urmă şi din sat nu veni nimeni.

Biserica se afla într-o stare dărăpănată care îl şocă pe Aldred. Arcada de la intrare era sprijinită cu un trunchi de copac şi întreaga clădire părea să nu fie tocmai dreaptă. Degbert ar fi trebuit să-şi cheltuiască banii ca să o întreţină. Dar, desigur, un bărbat însurat punea familia înainte de toate. Din cauza asta preoţii ar fi trebuit să fie celibatari.

Intrară înăuntru şi Aldred observă o inscripţie cioplită într-o piatră. Literele erau uzate de timp, dar reuşi să descifreze mesajul. Lordul Begmund de Northwood construise biserica şi era îngropat acolo, spunea inscripţia, lăsând bani prin testament ca să-i plătească pe preoţi să se roage pentru sufletul său.

Aldred fusese îngrozit de stilul de viaţă din casă, dar slujba îl şocă de-a dreptul. Imnurile erau o cântare atonală, rugăciunile erau bolborosite, iar în timpul ceremoniei cei

doi diaconi se certară, întrebându-se dacă o pisică sălbatică putea să omoare un câine de vânătoare. Până la aminul final, Aldred fumega.

Nu era de mirare că Dreng nu arăta niciun pic de ruşine faţă de cele două soţii ale sale şi sclava prostituată. În acel cătun nu exista niciun fel de conduită morală. Cum ar fi putut diaconul Degbert să-i reproşeze unui bărbat că sfidează învăţăturile Bisericii referitoare la căsătorie când el era la fel de rău?

Dreng îl dezgustase pe Aldred, dar Degbert îl înfurie. Acei oameni nu-L serveau nici pe Dumnezeu, nici comunitatea lor. Clericii luau bani de la ţăranii săraci şi trăiau în confort: cel mai mic lucru pe care-l puteau face în schimb era să îndeplinească slujbele cu conştiinciozitate şi să se roage pentru sufletele oamenilor care îi susţineau. Dar aceşti bărbaţi pur şi simplu luau banii bisericii şi duceau o viaţă de trândăveală. Erau mai răi decât hoţii. Asta era blasfemie.

Dar, îşi spuse în sinea lui, nu avea nimic de câştigat dacă îi servea lui Degbert o parte din gândurile lui şi îl certa.

Devenise acum extrem de curios. Degbert nu avea nicio teamă de încălcarea regulilor, probabil pentru că se bucura de protecţia unui episcop puternic – dar asta nu era totul. În mod normal, sătenii erau grăbiţi să se plângă în legătură cu un preot leneş sau necinstit; le plăcea ca liderii morali să aibă o credibilitate care venea din respectarea propriilor reguli. Dar niciunul dintre cei cu care vorbise Aldred în ziua aceea nu îl criticase pe Degbert sau biserica. De fapt, cei mai mulţi oameni ezitaseră să răspundă la întrebări. Doar Mildred şi băieţii ei fuseseră prietenoşi şi deschişi. Aldred ştia că nu avea abilitatea de a le intra pe sub piele – şi-ar fi dorit să fie ca lady Ragna din Cherbourg şi să se împrietenească uşor cu toată lumea –, dar nici nu credea că manierele lui erau atât de îndoielnice încât să explice oarecum comportamentul taciturn al locuitorilor din Dreng’s Ferry. Se întâmpla altceva.

Şi era hotărât să afle ce anume.

CAPITOLUL 6
Începutul lunii august 997

Printre uneltele vechi şi ruginite lăsate în urmă de chiriaşul anterior al fermei se afla şi o coasă, o unealtă de secerat cu mâner lung, care permitea unei persoane să taie recolta fără să se aplece. Edgar curăţase fierul, ascuţise lama şi montase un mâner nou şi potrivit. Cei trei fraţi făceau cu schimbul la cositul ierbii. Ploile se opriseră, iar iarba se transformase în fân, pe care Ma i-l vânduse lui Bebbe pentru un porc gras, un butoi de anghile, un cocoş şi şase găini.

În ziua următoare cosiră ovăzul, apoi urmă treieratul. Edgar confecţionă un mai din două beţe, un mâner mai lung şi un bătător scurt, unite printr-o fâşie de piele pe care nu i-o dăduse înapoi lui Bebbe. O încercă într-o zi răcoroasă, urmărit de câinele său, Brindle. împrăştie nişte spice de ovăz pe un petic drept de pământ uscat şi începu să le bată. Nu era fermier şi îşi dădea seama cum ar fi trebuit să procedeze pe măsură ce încerca, mereu cu ajutorul lui Ma. Dar maiul părea să facă ceea ce trebuia: separa seminţele hrănitoare de pleava inutilă, care era purtată de vânt.

Seminţele rămase în urmă erau mici şi uscate.

Edgar se odihni un moment. Soarele strălucea, iar el se simţea bine. Carnea de ţipar din tocana familiei îi dăduse puteri. Ma afuma cele mai multe dintre creaturile acelea pe grinzile casei. Când avea să se termine ţiparul afumat, ar fi trebuit să sacrifice porcul şi să facă şuncă. Şi să obţină şi nişte ouă de la găini înainte să le mănânce. Nu era prea mult pentru patru adulţi, pe timp de iarnă, dar cu ovăzul probabil că n-aveau să moară de foame.

Casa era acum locuibilă. Edgar cârpise toate găurile din pereţi şi din acoperiş. Aveau stuf proaspăt pe pământ, o inimă de piatră pentru vatră şi o grămadă de crengi moarte, din pădure, pentru lemn de foc. Edgar nu dorea să-şi petreacă viaţa în felul acesta, dar începea să simtă că el şi familia lui reuşiseră să supravieţuiască crizei.

Apoi apăru Ma şi spuse:

— Am văzut-o pe Cwenburg acum câteva minute, spuse ea. Te căuta pe tine?

Edgar se simţi jenat.

— Sunt sigur că nu.

— Pari foarte sigur de asta. Mi se părea că este... ei bine, interesată de tine.

— A fost. Şi a trebuit să-i spun cinstit că eu nu simţeam acelaşi lucru pentru ea. Din păcate, s-a supărat.

— Mă bucur. Mi-era teamă că ai putea să faci vreo prostie după ce ai pierdut-o pe Sungifu.

— N-am fost nici măcar tentat. Cwenburg nici nu este drăguţă, nici nu are un suflet bun, dar chiar dacă ar fi fost un înger, tot nu m-aş fi îndrăgostit de ea.

Ma dădu din cap în semn de simpatie.

— Şi tatăl tău era la fel – un bărbat pentru o singură femeie, zise ea. Mama lui mi-a spus că nu s-a arătat niciodată interesat de vreo altă fată în afară de mine. La fel a fost şi după ce ne-am căsătorit, ceea ce este şi mai neobişnuit. Dar tu eşti tânăr. Nu poţi să rămâi îndrăgostit de o fată moartă pentru tot restul vieţii tale.

Edgar se gândi că ar putea, dar nu dorea să intre în dispută cu mama lui pe acest subiect.

— Poate, zise el.

— Va exista altcineva într-o zi, insistă ea. Probabil că te va lua prin surprindere. Vei crede că eşti încă îndrăgostit de fosta şi, brusc, vei înţelege că de ceva timp te gândeşti la o altă fată.

Edgar deturnă discuţia spre ea.

— Te vei mărita din nou?

— Ah, spuse ea. Eşti isteţ. Nu, n-am să fac asta.

— De ce nu?

Ea rămase tăcută un moment lung şi Edgar se întrebă dacă o ofensase. Dar nu, doar se gândea. Apoi ea spuse:

— Tatăl tău a fost ca o stâncă. Vorbea serios şi făcea întotdeauna ceea ce promitea. Mă iubea pe mine şi vă iubea pe voi trei, iar asta nu s-a schimbat de-a lungul celor douăzeci de ani. Nu era frumos şi, uneori, îşi ieşea din fire, dar aveam încredere deplină în el şi el niciodată nu mi-a înşelat-o. Din ochi îi curgeau lacrimi, dar continuă: Nu vreau un al doilea bărbat, dar, chiar dacă aş vrea, ştiu că nu aş

mai putea găsi un altul ca el. Vorbise pe un ton liniştit, cumpătat, dar în final emoţiile izbucniră. Ridică privirea spre cerul de vară şi spuse: îmi lipseşti atât de mult, iubitul meu!

Edgar simţi că-i vine să plângă. Rămaseră împreună preţ de un minut, fără să spună nimic. Apoi Ma înghiţi în sec, îşi şterse ochii şi spuse:

— Destul cu asta.

Edgar îi înţelese semnalul şi schimbă subiectul.

— Fac corect treieratul ăsta?

— Oh, da. Şi maiul funcţionează bine. Dar văd că boabele sunt puţin necoapte. Vom avea o iarnă de foame.

— Am făcut ceva greşit?

— Nu. E din cauza pământului.

— Dar crezi că vom supravieţui.

— Da. Totuşi, sunt uşurată că nu eşti îndrăgostit de Cwenburg. Fata aia arată de parcă ar mânca sănătos. Ferma asta nu poate hrăni un al cincilea adult – ca să nu mai vorbim despre copiii care ar putea să apară. Am face foamea toţi.

— Poate că la anul va fi mai bine.

— Vom pune îngrăşământ pe pământ înainte să arăm din nou, iar asta ar trebui să ajute. Dar, până la urmă, nu e nicio cale prin care să poţi obţine recolte bogate din pământ sărac.

Ma era la fel de puternică şi de iscusită ca întotdeauna, dar Edgar era îngrijorat pentru ea. Se schimbase de la moartea lui Pa. În ciuda entuziasmului ei, nu mai părea invulnerabilă. Întotdeauna fusese puternică, dar acum el se grăbea să o ajute să ridice un butuc mai mare pentru foc sau o căldare plină cu apă din râu. Nu discuta cu ea despre aceste griji ale lui: ea ar fi respins orice aluzie la slăbiciune. Din punctul acesta de vedere, ea era mai asemănătoare unui bărbat. Dar el nu se putea împiedica să nu se gândească la perspectiva sumbră a vieţii fără ea.

Brindle lătră brusc şi cu furie şi Edgar se agită: câinele dădea adesea alarma înainte ca oamenii să-şi dea seama că era ceva în neregulă. O clipă mai târziu, auzi ţipete – nu doar o discuţie zgomotoasă, ci strigăte şi mârâieli agresive, furioase. Erau fraţii lui şi le putea auzi vocile amândurora:

probabil că se certau.

Alergă spre zgomot, ce părea să vină din hambarul din apropiere, aflat de cealaltă parte a casei. Brindle fugi împreună cu el, lătrând. Cu colţul ochiului, Edgar o văzu pe Ma aplecată să culeagă orzul treierat, ca să-l salveze de păsări.

Erman şi Eadbald se rostogoleau pe pământ în afara hambarului, lovindu-se şi muşcându-se unul pe altul, ţipând cu furie. Nasul pistruiat al lui Eadbald sângera, iar Erman avea o zgârietură adâncă pe frunte.

Edgar strigă:

— Voi doi, opriţi-vă!

Ei îl ignorară. „Ce proşti, se gândi Edgar, avem nevoie de toată puterea noastră pentru nenorocita asta de fermă”.

Motivul luptei deveni imediat vizibil. Cwenburg stătea în picioare în uşa hambarului, privindu-i şi râzând încântată. Era goală. Când o văzu, Edgar se umplu de dezgust.

Erman se rostogoli deasupra lui Eadbald şi îşi trase pumnul înapoi ca să-l lovească în faţă. Edgar profită de ocazie şi apucă din spate mâna lui Erman, prinzându-i ambele braţe şi trăgându-l în spate. Dezechilibrat, Erman nu reuşi să reziste şi se prăvăli la pământ, eliberându-l pe Eadbald.

Eadbald sări în picioare şi îl lovi pe Erman. Edgar apucă piciorul lui Eadbald şi îl ridică, aruncându-l pe spate pe pământ. Dar Erman se săltă din nou şi îl îmbrânci pe Edgar într-o parte, ca să ajungă la Eadbald. Cwenburg bătea din palme cu entuziasm.

Apoi se auzi vocea autorităţii.

— Opriţi-vă imediat, băieţi proşti! spuse Ma, venind de după colţul casei.

Erman şi Eadbald rămaseră imediat nemişcaţi.

— Ai stricat toată distracţia! protestă Cwenburg.

— Pune-ţi rochia pe tine, copil neruşinat! spuse Ma.

Pentru o clipă, Cwenburg păru că ar vrea să o sfideze pe Ma şi să-i spună să se ducă dracului, dar nu avea atâta tupeu. Se întoarse, făcu un pas în interiorul hambarului şi se aplecă să-şi ia rochia. Făcu asta foarte încet, ca să se asigure că toată lumea îi vedea fundul. Apoi se întoarse şi îşi ridică rochia deasupra capului, înălţând braţele astfel

încât sânii să-i iasă în faţă. Edgar nu se putu împiedica să o privească şi observă că se mai îngrăşase puţin de când o văzuse goală pe malul râului.

În sfârşit, îşi coborî îmbrăcămintea peste trup. Pentru o tuşă finală, se zvârcoli în interiorul rochiei până când aceasta se aşeză confortabil.

— Ferească sfântul! murmură Ma.

Edgar li se adresă fraţilor lui.

— Presupun că unul dintre voi i-o trăgea şi celălalt n-a fost de acord.

— Erman a obligat-o! spuse Eadbald enervat.

— N-am obligat-o, ripostă Erman.

— Ba trebuie să o fi făcut – mă iubeşte pe mine!

— N-am obligat-o, repetă Erman. Ea m-a vrut.

— Nu-i adevărat.

— Cwenburg, te-a obligat Erman? întrebă Edgar.

Ea părea sfioasă, bucurându-se de asta.

— A fost foarte poruncitor.

Edgar continuă:

— Ei bine, Eadbald spune că-l iubeşti. E adevărat?

— Oh, da! făcu o pauză, apoi adăugă: îl iubesc pe Eadbald. Şi pe Erman.

Ma scoase un sunet de dezgust.

— Vrei să ne spui că te-ai culcat cu amândoi?

— Da, zise Cwenburg mulţumită de sine.

— De multe ori?

— Da.

— De cât timp?

— De când aţi ajuns aici.

Ma scutură din cap cu dezgust.

— Slavă Domnului că n-am avut niciodată fete.

Cwenburg protestă:

— N-am făcut-o singură!

Ma oftă.

— Nu, e nevoie de doi pentru asta.

— Eu sunt cel mai mare, spuse Erman. Eu ar trebui să mă însor primul!

Eadbald râse dispreţuitor.

— Cine ţi-a spus că asta e regula? O să mă însor cu ea când o să vreau eu, nu când spui tu.

— Dar eu îmi permit o soţie, spre deosebire de tine. Nu ai nimic. Eu o să moştenesc ferma într-o zi.

Eadbald se revoltă.

— Ma are trei fii. Ferma va fi împărţită la trei când va muri Ma, ceea ce sper că nu se va întâmpla mulţi ani de-acum încolo.

Edgar spuse:

— Nu fi prost, Eadbald! Ferma asta abia dacă poate să ne susţină familia acum. Dacă fiecare dintre noi ar încerca să-şi întemeieze o familie pe o treime din pământ, toţi am muri de foame.

— Edgar este singurul dintre voi care vorbeşte cu cap, ca de obicei, zise Ma.

Eadbald păru sincer rănit.

— Deci, Ma, asta înseamnă că o să mă dai afară?

— N-aş face niciodată aşa ceva. Ştii asta.

— Ar trebui să rămânem toţi trei celibatari, ca o mănăstire de călugări?

— Sper că nu.

— Şi atunci, ce o să facem?

Răspunsul lui Ma îl surprinse pe Edgar.

— Vom discuta cu părinţii lui Cwenburg. Haideţi!

Edgar nu era convins că ar fi putut ajuta la ceva. Dreng avea prea puţin bun-simţ şi ar fi putut încerca să-şi arunce povara de pe umeri. Leaf era mai deşteaptă şi mai prietenoasă. Dar Ma avea un as în mânecă şi Edgar nu-şi putea da seama ce anume.

Porniră de-a lungul malului râului. Iarba începuse să crească din nou acolo unde cosiseră fânul. Cătunul se încingea sub soarele de august. Era o tăcere deplină, cu excepţia susurului permanent al râului.

La berărie le găsiră pe Ethel, soţia mai tânără, şi pe Blod, sclava. Ethel îi zâmbi lui Edgar: părea cu adevărat să-l placă. Le spuse că Dreng era plecat la casa parohială a fratelui său şi Cwenburg se duse să-l cheme. Edgar o găsi pe Leaf în distilerie, amestecând în malţ cu o furcă. Fu încântată să facă o pauză de la lucru. Umplu o carafă cu bere şi o aduse la banca din faţa berăriei. Cwenburg reveni cu tatăl ei.

Erau toţi aşezaţi în soare, bucurându-se de briza uşoară ce

venea dinspre apă. Blod îi turnă fiecăruia câte o cană cu bere, iar Ma expuse problema în câteva cuvinte.

Edgar cercetă feţele celor din jurul său. Erman şi Eadbald începeau să înţeleagă cât de proşti păreau, fiecare gândindu-se că-l păcăleşte pe celălalt şi fiecare fiind păcălit la rândul lui. Cwenburg era, pur şi simplu, mândră de puterea pe care o avea asupra lor. Părinţii ei nu păreau surprinşi de ceea ce făcuse: poate că mai existaseră astfel de incidente şi înainte. Dreng se zbârlea la orice semn de critică la adresa fiicei lui, dar Leaf părea îngrijorată. Ma se afla la conducere, încrezătoare; până la urmă, se gândi Edgar, ea avea să decidă ce urma să se întâmple.

Când Ma termină, Leaf spuse:

— Cwenburg trebuie să se mărite curând. Altfel va rămâne însărcinată cu vreun călător oarecare, care va dispărea şi ne va lăsa cu un bastard de crescut.

Edgar ar fi vrut să zică: „Bastardul ăsta ar fi nepotul vostru!” Dar îşi ţinu gândul pentru sine.

— Nu vorbi aşa despre fiica mea, spuse Dreng.

— Este şi fiica mea.

— Eşti prea aspră cu ea. Poate că are defectele ei...

Ma îl întrerupse:

— Toţi dorim ca ea să se mărite – dar cum va trăi? Ferma mea nu poate hrăni încă o gură – ca să nu mai spunem două.

— Nu o să o mărit cu un bărbat care nu o poate susţine, zise Dreng. Sunt vărul nobilului de Shiring. Fata mea se poate mărita cu un nobil.

Leaf râse batjocoritor, dar Dreng continuă:

— În afară de asta, nu pot să o las să plece. E prea mult de muncă pe-aici. Am nevoie de cineva tânăr şi puternic care să vâslească la bac. Blod este însărcinată, iar eu nu pot să fac asta – am spatele stricat. Un viking m-a dărâmat de pe cal...

— Da, da, în bătălia de la Watchet, spuse Leaf nerăbdătoare. Am auzit că erai beat şi că ai căzut de pe o curvă, nu de pe un cal.

Ma continuă:

— Cât despre asta, Dreng, când te părăseşte Cwenburg, poţi să-l angajezi pe Edgar.

„Ei bine, se gândi Edgar, la asta nu mă aşteptam”.

— E tânăr şi puternic şi, ceea ce este şi mai important, poate să-ţi construiască o barcă nouă în locul trunchiului ăluia vechi, care se va scufunda în curând.

Edgar avea sentimente contradictorii în legătură cu asta. I-ar fi plăcut să construiască o altă barcă, dar îl ura pe Dreng.

— Să-l angajez pe puiul ăsta obraznic? spuse Dreng dispreţuitor. Nimeni nu vrea un câine care latră la stăpânul lui, iar eu nu-l vreau pe Edgar.

Ma ignoră remarca.

— Poţi să-l plăteşti cu jumătate de penny pe zi. Nu o să ai niciodată o barcă mai ieftină.

Pe faţa lui Dreng apăru o expresie gânditoare, când încercă să socotească dacă Ma avea dreptate. Apoi spuse:

— Nu, nu-mi place asta.

— Trebuie să facem ceva, zise Leaf.

Dar Dreng rămase la fel de îndărătnic.

— Sunt tatăl ei, eu am să hotărăsc.

— Mai există încă o posibilitate, spuse Ma.

„Iată-ne şi aici! se gândi Edgar. Ce schemă şi-a mai imaginat?”

— Haide, scuipă tot! spuse Dreng.

Încerca să rămână la conducere, dar nimeni altcineva nu credea asta.

Ma rămase tăcută un moment lung, apoi spuse:

— Cwenburg să se mărite şi cu Erman, şi cu Eadbald.

Edgar nu se aşteptase nici la asta. Dreng era revoltat.

— Şi să aibă doi bărbaţi?

Leaf spuse apăsat:

— Ei bine, destui bărbaţi au câte două neveste.

Dreng părea furios, dar preţ de un moment nu reuşi să găsească argumente prin care să explice în ce fel greşea Leaf.

— Am auzit de astfel de căsătorii, spuse Ma cu calm. Se întâmplă atunci când doi sau trei fraţi moştenesc o fermă care este prea mică pentru mai mult de o familie.

— Dar cum funcţionează? spuse Eadbald. Vreau să spun... noaptea?

— Fraţii fac cu schimbul când se culcă noaptea cu nevasta lor, răspunse Ma.

Edgar era convins că nu dorea să ia parte la aşa ceva, dar îşi ţinu gura pentru moment, pentru că nu voia să o submineze pe Ma. Avea să îşi declare poziţia mai târziu. Dacă stătea să se gândească, Ma bănuia, probabil, ce simţea el despre asta.

— Am cunoscut odată o astfel de familie, spuse Leaf. Pe când eram copil, mă jucam uneori cu o fată care avea o mamă şi doi taţi.

Edgar se întrebă dacă să o creadă sau nu. Privi intens spre faţa ei şi observă o expresie autentică de amintire. Ea adăugă:

— Numele ei era Margaret.

— Aşa ar trebui să fie, spuse Ma. Când se naşte un copil, nimeni nu ştie care dintre fraţi este tatăl şi care este unchiul. Şi, dacă sunt rezonabili, nimănui nu-i pasă. Pur şi simplu îi cresc pe toţi ca şi cum ar fi ai lor.

— Şi cum se face nunta? întrebă Eadbald.

— Veţi face toate jurămintele obişnuite de faţă cu câţiva martori – aş sugera doar membri ai celor două familii.

Erman spuse:

— Niciun preot nu şi-ar da binecuvântarea pentru o astfel de căsătorie.

— Din fericire, spuse Ma, nu avem nevoie de un preot.

Leaf adăugă usturător:

— Dar, dacă am avea, fratele lui Dreng ne-ar servi, cu siguranţă. Degbert are două femei.

— O nevastă şi o concubină, spuse Dreng defensiv.

— Mă gândeam că niciuna nu ştie care ce este.

— Foarte bine, zise Ma. Cwenburg, ai ceva să-i spui tatălui tău?

Cwenburg părea nedumerită.

— Nu prea cred.

— Ba eu cred că ai.

Edgar se gândi: „Ce mai e acum?”

Cwenburg se agită.

— Nu. Nu am.

— Nu ai mai avut sângerarea lunară de când am ajuns noi la Dreng’s Ferry, nu-i aşa?

Edgar se gândi: „Asta este a treia oară când mă surprinde Ma”.

Cwenburg îi spuse lui Ma:

— De unde ştii asta?

— Ştiu pentru că ţi s-au schimbat formele. Ai pus ceva greutate în jurul mijlocului, iar sânii tăi sunt mai mari. Mă gândesc că sfârcurile te dor.

Cwenburg părea speriată şi deveni palidă.

— De unde ştii toate astea? Cred că eşti o vrăjitoare!

Leaf înţelese unde dorea să ajungă Ma.

— Of, dragă, spuse ea. Ar fi trebuit să observ semnele.

Edgar se gândi: „Vederea ta e tulburată de bere”.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Cwenburg.

Ma spuse cu blândeţe:

— Urmează să ai un copil. Când ţi se întrerupe sângerarea lunară, ştii că eşti însărcinată.

— Chiar aşa?

Edgar se întrebă cum de putea o fată să ajungă la vârsta de cincisprezece ani fără să ştie aceste lucruri.

Dreng se înfurie.

— Vrei să spui că are deja un copil?

— Da, răspunse Ma. Mi-am dat seama când am văzut-o goală. Iar ea nu ştie dacă tatăl este Erman sau Eadbald.

Dreng se uită cu răutate la Ma.

— Vrei să spui că nu este mai bună decât o curvă!

— Calmează-te, Dreng, zise Leaf. Tu ţi-o tragi cu două femei – asta te face să fii o curvă masculină?

— Cu tine nu mi-am mai tras-o de ceva vreme.

— O milostenie pentru care îi mulţumesc Cerului în fiecare zi.

— Cineva trebuie să o ajute pe Cwenburg să crească copilul, Dreng, zise Ma. Şi nu există decât două posibilităţi. Poate să rămână aici, cu voi, iar voi o puteţi ajuta să vă crească nepotul.

— Un copil are nevoie de tată.

Dreng devenise neobişnuit de decent. Edgar observase că se înmuia când se afla Cwenburg prin preajmă.

Ma continuă:

— Alternativa este ca Erman şi Eadbald să se însoare cu Cwenburg şi să crească împreună copilul. Iar dacă se va întâmpla asta, Edgar va trebui să vină să locuiască aici şi să fie plătit cu o jumătate de penny pe zi, pe lângă mâncare.

— Nu-mi place niciuna dintre variante.
— Atunci, sugerează alta.
Dreng deschise gura, dar nu scoase niciun sunet.
— Tu ce zici, Cwenburg? întrebă Leaf. Vrei să te măriţi cu Erman şi cu Eadbald?
— Da, spuse Cwenburg. Îi plac pe amândoi.
— Când ar trebui să facem nunta? întrebă Leaf.
— Mâine, zise Ma. La prânz.
— Ce? Aici?
— Toată lumea din sat va fi prezentă.
Dreng spuse morocănos:
— Nu vreau să le dau tuturor bere pe gratis.
— Şi nici nu vrei să explici această căsătorie de zece ori, fiecărui prostovan din Dreng's Ferry, adăugă Ma.
— Atunci, la fermă, zise Edgar. Ceilalţi vor afla despre asta mai târziu.
— O să aduc un butoi mic de bere, adăugă Leaf.
Ma se uită întrebătoare spre Ethel, care nu spuse nimic.
— Eu o să fac prăjituri cu miere, zise Ethel.
— O, foarte bine, adăugă Cwenburg. Îmi plac prăjiturile cu miere.
Edgar se holbă neîncrezător la ea. Tocmai fusese de acord să se mărite cu doi bărbaţi şi încă putea să fie emoţionată pentru nişte prăjituri.
— Ei bine, Dreng? zise Ma.
— O să-l plătesc pe Edgar cu un bănuţ pe zi.
— S-a făcut, spuse Ma ridicându-se. Atunci, vă aşteptăm pe toţi mâine, la prânz.
Cei trei băieţi ai ei se ridicară şi o urmară, în timp ce se îndepărta de berărie.
Edgar se gândi: „Nu mai sunt fermier de acum".

CAPITOLUL 7
Sfârşitul lunii august 997

Ragna nu rămăsese însărcinată.

Ea suferise însă agonia neliniştii timp de două săptămâni după plecarea lui Wilwulf de la Cherbourg. Să fie însărcinată şi părăsită ar fi fost umilinţa supremă, mai ales pentru o fecioară de viţă nobilă. Fata unui ţăran care ar fi suferit aceeaşi soartă ar fi fost batjocorită şi dispreţuită, dar ar fi putut, în cele din urmă, să găsească pe cineva care să o ia de nevastă şi care să-şi asume creşterea copilului altui bărbat, dar o doamnă nobilă ar fi fost evitată de orice bărbat din clasa ei.

În orice caz, scăpase de această soartă. Sosirea sângerării lunare fusese întâmpinată cu multă bucurie.

După toate acestea, ar fi trebuit să-l urască pe Wilwulf, dar ea descoperi că nu putea. Deşi el o trădase, ea încă tânjea după el. Fusese o proastă, ştia asta. Oricum, nu prea avea importanţă, pentru că, probabil, n-avea să-l mai vadă niciodată.

Părintele Louis plecase acasă, la Reims, fără să observe semnele iniţiale ale idilei dintre Ragna şi Wilwulf şi se părea că raportase faptul că Ragna ar fi putut fi o soţie potrivită pentru tânărul viconte Guillaume, pentru că acesta sosise la Cherbourg ca să ia decizia finală.

Guillaume o consideră pe Ragna perfectă.

Şi îi spunea asta întruna. O studia, iar uneori îi atingea bărbia pentru a-i întoarce faţa într-o parte sau alta, în sus şi în jos, ca să o surprindă în lumină. „Perfect, spunea el. Ochii verzi ca marea, cu o nuanţă cum n-am mai văzut până acum. Nasul atât de drept, atât de fin... Obrajii, perfect potriviţi. Pielea palidă. Şi, mai presus de orice, părul”. Ragna îşi ţinea părul acoperit în cea mai mare parte a timpului, aşa cum făceau toate femeile respectabile, dar câtorva bucle li se permitea să scape artistic. „Un auriu atât de strălucitor – aripile îngerilor trebuie să aibă această culoare”.

Ea se simţea flatată, dar nu se putea împiedica să nu observe că el o privea aşa cum admira o broşă emailată,

cea mai preţioasă din colecţia lui. Wilwulf nu-i spusese niciodată că era perfectă. El obişnuia să zică: „Pe toţi zeii, nu-mi pot lua mâinile de pe tine”.

Şi Guillaume arăta bine. Ea îl observă în timp ce stăteau pe parapetul înalt al castelului din Cherbourg, privind în jos către navele din golf, cu briza răsfirându-i părul lung şi strălucitor, şaten-închis cu nuanţe de toamnă. Avea ochii căprui şi trăsături regulate. Era mult mai chipeş decât Wilwulf, dar, chiar şi aşa, servitoarele de la castel nu roşeau niciodată şi nici nu chicoteau când trecea pe lângă ele. Wilwulf emana un magnetism masculin pe care Guillaume pur şi simplu nu-l avea.

Când îi oferi Ragnei un cadou, un şal de mătase brodat de mama lui, ea îl desfăcu şi cercetă desenul, care reprezenta nişte frunze întrepătrunse şi păsări monstruoase.

— Este minunat, spuse ea. Cred că i-a luat un an să îl facă.

— Are gusturi bune.

— Cum este ea?

— Este absolut minunată, zâmbi Guillaume. Cred că orice băiat consideră că mama lui este minunată.

Ragna nu era convinsă că acest lucru era adevărat, dar îşi ţinu gândurile pentru ea.

— Cred că o femeie de viţă nobilă ar trebui să aibă autoritate absolută asupra a tot ceea ce are legătură cu materialele textile, spuse el, iar Ragna simţi că era pe cale să asculte un discurs pregătit dinainte. Torsul, ţesutul, vopsitul, cusutul, broderiile şi, desigur, spălatul. O femeie ar trebui să conducă această lume în felul în care un bărbat îşi conduce domeniul.

El vorbea de parcă i-ar fi făcut o concesie generoasă.

Ragna spuse plat:

— Urăsc toate astea.

Guillaume fu surprins.

— Nu faci broderii?

Ragna rezistă tentaţiei de a evita răspunsul: nu dorea că el să rămână cu vreo neînţelegere. „Sunt ceea ce sunt”, se gândi ea.

— Dumnezeule, nu! spuse apoi.

El era nedumerit.

— De ce nu?

— Îmi plac hainele frumoase, ca majorităţii oamenilor, dar nu doresc să le fac eu. Mă plictiseşte.

El păru dezamăgit.

— Te plictiseşte?

Poate că era momentul să pară mai pozitivă.

— Nu crezi că o femeie de viţă nobilă are şi alte îndatoriri? Ce se întâmplă atunci când soţul ei pleacă la război? Cineva trebuie să aibă grijă ca dreptatea să fie împărţită şi chiriile să fie plătite.

— Ei bine, da, desigur. În cazuri de urgenţă.

Ragna se hotărî să se exprime suficient de clar. Cedă la acest capitol, pentru a reduce tensiunea.

— Asta voiam să spun, zise ea fără s-o creadă. În caz de urgenţă.

El păru uşurat şi schimbă subiectul.

— Ce privelişte splendidă!

Castelul oferea vedere spre tot ţinutul înconjurător, astfel încât armatele duşmane să poată fi văzute de la distanţă, la timp pentru a face pregătirile de apărare – sau de fugă. Castelul Cherbourg avea şi vedere spre mare, din acelaşi motiv. Dar Guillaume cerceta oraşul. Râul Divette şerpuia la stânga şi la dreapta printre casele din lemn şi stuf, înainte de a ajunge la mare. Străzile erau aglomerate de căruţe care se deplasau spre şi dinspre port, ridicând praful pe drumurile uscate de soare cu roţile lor de lemn. Vikingii nu mai ancorau aici, după cum îi promisese contele Hubert lui Wilwulf, dar la chei erau amarate câteva nave ale altor ţări şi, în larg, erau ancorate altele. Un vas francez care intra în port părea foarte lăsat la apă, aducând probabil fier sau piatră. În spatele lui, în depărtare, se apropia un vas englezesc.

— Un oraş comercial, comentă Guillaume.

Ragna surprinse o urmă de dezaprobare.

— Ce fel de oraş este Reims? îl întrebă ea.

— Un loc sfânt, răspunse el imediat. Cu mult timp în urmă, Clovis, regele francilor, a fost botezat acolo de episcopul Remi. Cu această ocazie, a apărut o porumbiţă albă cu o sticlă, numită Sfânta Ampulla, care conţinea ulei sfinţit, iar acesta a fost folosit, de atunci înainte, la multe încoronări.

Ragna se gândi că şi la Reims trebuiau să fie unele lucruri

care se vindeau şi se cumpărau, în afară de miracole şi încoronări, dar, din nou, îşi reţinu reflecţiile. Părea că întotdeauna trebuia să se reţină când vorbea cu Guillaume.

Răbdarea ei era pe terminate însă. Îşi spuse că îşi făcuse datoria.

— N-ar trebui să coborâm? spuse ea. Şi, cu totul nesincer, adăugă: Abia aştept să-i arăt mamei mele şalul acesta superb.

Coborâră scările de lemn şi intrară în sala cea mare. Genevieve nu se vedea prin apropiere şi asta îi oferi Ragnei un pretext de a-l părăsi pe Guillaume şi de a intra în apartamentul privat al contelui şi contesei. O găsi pe mama ei căutând printr-o cutie cu bijuterii, încercând să-şi aleagă un ac pentru rochie.

— Bună, draga mea, spuse contesa. Cum te înţelegi cu Guillaume? Pare cumsecade.

— Este foarte îndrăgostit de mama lui.

— Ce drăguţ!

Ragna îi arătă şalul.

— A brodat asta pentru mine.

Genevieve luă şalul şi îl admiră.

— Foarte frumos din partea ei.

Ragna nu se mai putu stăpâni.

— Of, mamă, nu-mi place de el!

Genevieve scoase un sunet de exasperare.

— Acordă-i o şansă, bine?

— Am încercat. Chiar am încercat.

— Ce nu e în regulă cu el, pentru numele lui Dumnezeu?

— Vrea să mă ocup de materiale textile.

— Ei bine, e normal când eşti contesă. Doar nu crezi că ar trebui să-şi coasă singur hainele, nu-i aşa?

— E pedant.

— Nu, nu este. Îţi imaginezi lucruri. Este perfect în regulă.

— Aş vrea să fiu moartă.

— Trebuie să încetezi să mai plângi după englezul ăla. Era cu totul nepotrivit şi, oricum, a plecat.

— Cu atât mai rău.

Genevieve se întoarse ca să o înfrunte pe Ragna.

— Ascultă-mă, nu poţi să mai rămâi nemăritată multă vreme. Va începe să pară că este permanent.

— Poate că este.

— Nici măcar să nu spui asta. O femeie de viţă nobilă care e singură nu-şi găseşte locul nicăieri. Este inutilă, dar tot are nevoie de haine, bijuterii, cai şi servitori, iar tatăl ei ajunge să obosească plătind pentru toate astea fără să primească nimic în schimb. Şi, ceea ce este cel mai important, femeile măritate o urăsc, pentru că vor crede mereu că ar vrea să le fure bărbaţii.

— Aş putea deveni călugăriţă.

— Mă îndoiesc de asta. N-ai fost niciodată prea devotată.

— Călugăriţele cântă, citesc şi au grijă de oamenii bolnavi.

— Şi uneori au relaţii amoroase cu alte călugăriţe, dar nu cred că asta este înclinaţia ta. Îmi amintesc de fata aia ciudată de la Paris, Constance, dar nu prea mi-a plăcut de ea.

Ragna roşi. Nu avusese habar că mama ei ştia despre ea şi Constance. Se sărutaseră şi îşi atinseseră sânii, privindu-se una pe alta în timp ce se masturbau, dar inima Ragnei nu fusese acolo şi, în cele din urmă, Constance îşi îndreptase atenţia către o altă fată. Cât de multe ghicise Genevieve?

Oricum, instinctele mamei sale erau corecte: o poveste de dragoste cu o femeie n-avea să o facă fericită niciodată pe Ragna.

— Deci, reveni Genevieve, Guillaume este, probabil, o alegere avantajoasă în acest moment.

„O alegere avantajoasă, se gândi Ragna. Voiam o poveste de dragoste care să-mi facă inima să cânte, dar tot ce primesc este o alegere avantajoasă”.

În orice caz, se gândea că ar fi trebuit să se mărite cu el.

Plecă de lângă mama ei într-o dispoziţie sumbră. Trecu prin sala mare şi ieşi afară, în lumina soarelui, cu speranţa că asta ar putea să o înveselească.

La poarta complexului se afla un mic grup de vizitatori, probabil de pe navele care se apropiaseră mai devreme. În centrul grupului era un nobil cu mustaţă, dar fără barbă, probabil un englez, şi, pentru o clipă, inima îi stătu în loc, cu speranţa că era Wilwulf. Era înalt şi blond, cu nasul mare şi falca puternică, iar asta declanşă în mintea ei o întreagă fantezie, în care Wilwulf se întorsese ca să se însoare cu ea

şi să o ia de acolo. Dar, o clipă mai târziu, îşi dădu seama că bărbatul avea capul cu tonsură şi că purta roba lungă şi neagră a unui cleric; şi, pe măsură ce el se apropie, Ragna observă că avea ochii mai apropiaţi şi urechile uriaşe şi, deşi părea să fie mai tânăr decât Wilwulf, faţa lui era deja ridată. Şi el mergea deferent: dar dacă Wilwulf era plin de încredere în sine, acest bărbat era arogant.

Tatăl Ragnei nu se afla prin preajmă şi nici vreun secretar important, aşa că era de datoria Ragnei să-l întâmpine pe vizitator. Se îndreptă spre el şi spuse:

— Bună ziua, domnule. Bine ai venit la Cherbourg! Eu sunt Ragna, fiica contelui Hubert.

Reacţia lui o uimi. O privi cu intensitate şi, pe sub mustaţă, îi adresă un zâmbet batjocoritor.

— Chiar aşa? spuse el fascinat. Eşti de-adevăratelea?

Vorbea o franceză bună, cu accent.

Ea nu ştiu ce să-i răspundă, dar tăcerea ei nu păru să-l deranjeze pe vizitator. O privi de sus până jos, ca şi cum ar fi studiat un cal, verificând toate punctele esenţiale. Privirea lui începea să pară grosolană.

Apoi vorbi din nou.

— Sunt episcopul de Shiring, spuse el. Numele meu este Wynstan. Sunt fratele contelui Wilwulf.

* * *

Ragna era insuportabil de agitată. Simpla prezenţă a lui Wynstan o făcea să se înfioare: era fratele lui Wilwulf! De fiecare dată când îl privea pe Wynstan, se gândea la cât de apropiat era de bărbatul pe care-l iubea. Fuseseră crescuţi împreună. Probabil că Wynstan îl cunoştea foarte bine pe Wilwulf; poate că îi admira calităţile, îi înţelegea slăbiciunile şi îi recunoştea stările mult mai bine decât putea să o facă Ragna. Şi chiar arăta puţin ca Wilwulf.

Ragna îi spuse cameristei ei, Cat, să flirteze cu una dintre gărzile lui Wynstan, un bărbat masiv numit Cnebba. Gărzile nu vorbeau nicio limbă în afară de engleză, deci comunicarea era greoaie şi nesigură, dar Cat credea că înţelesese câte ceva despre familie. Episcopul Wynstan era, de fapt, fratele vitreg al contelui Wilwulf. Mama lui Wilwulf

murise, tatăl său se recăsătorise, iar a doua nevastă îi născuse pe Wynstan şi pe fratele lor mai mic, Wigelm. Cei trei formau un trio puternic în partea de vest a Angliei: un conte, un episcop şi un nobil. Erau bogaţi, deşi prosperitatea le era ameninţată de raidurile vikingilor.

Dar ce anume îl adusese pe Wynstan la Cherbourg? Dacă gărzile ştiau, nu spuneau.

Cel mai probabil, vizita avea legătură cu aplicarea tratatului asupra căruia conveniseră Wilwulf şi Hubert. Poate că Wynstan venise să verifice dacă Hubert îşi ţinea promisiunea şi refuza să-i lase pe vikingi să ancoreze în portul Cherbourg. Sau poate că vizita avea de-a face cu Ragna.

Ea află adevărul în seara aceea.

După cină, când contele Hubert se retrăgea, Wynstan îl încolţi şi îi vorbi cu voce scăzută. Ragna se strădui să asculte, dar nu putea să înţeleagă cuvintele. Hubert îi răspunse tot în şoaptă, apoi dădu din cap şi continuă să se îndrepte spre apartamentul său privat, urmat de Genevieve.

La scurtă vreme după aceea, Genevieve o chemă pe Ragna.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ragna cu răsuflarea tăiată, imediat ce intră în cameră. Ce a spus Wynstan?

Mama ei părea furioasă.

— Întreabă-l pe tatăl tău, spuse ea.

— Episcopul Wynstan a venit cu o propunere de căsătorie pentru tine, din partea contelui Wilwulf, zise Hubert.

Ragna nu-şi putu ascunde încântarea.

— Abia dacă îndrăzneam să sper asta! spuse ea. Trebui să se înfrâneze ca să nu ţopăie ca un copil. Mă gândeam că a venit în legătură cu vikingii!

— Te rog să nu te gândeşti nici măcar o clipă că vom consimţi la aşa ceva, spuse Genevieve.

Ragna abia dacă o auzi. Putea să scape de Guillaume şi să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea.

— Mă iubeşte, până la urmă!

— Tatăl tău a fost de acord să asculte oferta contelui, asta-i tot!

— Trebuie, spuse Hubert. Dacă nu aş face asta, aş sugera,

nepoliticos, că bărbatul este inacceptabil în orice condiţii.

— Ceea ce şi este! spuse Genevieve.

— Probabil, zise Hubert. Oricum, este genul de lucruri pe care cineva le gândeşte, dar nu le şi spune. Nu trebuie să ai nicio intenţie de a jigni.

— După ce va asculta condiţiile, tatăl tău va refuza politicos, zise Genevieve.

— O să-mi spui care este oferta, tată, înainte să-l refuzi? întrebă Ragna.

Hubert ezită. Nu-i plăcuseră niciodată uşile trântite.

— Sigur că o să-ţi spun, zise el.

Genevieve scoase un sunet de dezgust.

Ragna îşi forţă norocul.

— Mă vei lăsa să particip la întâlnirea ta cu Wynstan?

— Eşti în stare să rămâi tăcută pe toată durata discuţiei? zise el.

— Da.

— Promiţi?

— Jur.

— Foarte bine.

— Du-te la culcare, îi spuse Genevieve Ragnei. Vom discuta despre asta mâine-dimineaţă.

Ragna îi lăsă şi se duse să se întindă în patul ei de lângă perete. Îi era foarte greu să stea locului – era atât de fericită! El *o iubea*!

Pe măsură ce luminile se stinseră şi camera se întunecă, ritmul inimii ei se linişti şi corpul i se relaxă. În acelaşi timp, începu să gândească mai clar. Dacă el o iubea, de ce fugise fără nicio explicaţie? Avea să ofere Wynstan vreo justificare pentru asta? Dacă nu, avea să-l întrebe direct, decise ea.

Gândul acesta sobru o aduse cu picioarele pe pământ şi, curând, adormi.

Se trezi la prima geană de lumină şi gândul la Wilwulf fu primul care-i trecu prin minte. Care era oferta lui? în mod normal, unei neveste din rândul aristocraţiei trebuia să i se garanteze un venit suficient, care să-i ajungă în cazul în care soţul ei murea şi rămânea văduvă. Întrucât copiii deveneau cei mai probabili moştenitori ai banilor şi ai titlurilor, ei trebuiau să fie crescuţi în ţara tatălui, chiar dacă el murea. Uneori, oferta era condiţionată de

aprobarea regelui. O logodnă putea să fie la fel de deranjantă ca un contract comercial.

Principala îngrijorare a Ragnei era aceea că oferta lui Wilwulf n-ar fi trebuit să conţină nimic care să le ofere părinţilor ei un motiv de a obiecta.

Odată ce se îmbrăcă, îşi dori să fi dormit până mai târziu. Personalul de la bucătărie şi de la grajduri se trezea întotdeauna devreme, dar toţi ceilalţi încă dormeau duşi, inclusiv Wynstan. Ea trebui să reziste tentaţiei de a-l apuca de umăr şi de a-l scutura să se trezească, pentru a-l lua la întrebări.

Se duse la bucătărie, unde bău o cană de cidru şi mâncă o bucată de pâine prăjită în tigaie şi înmuiată în miere. Luă un măr copt pe jumătate, se duse la grajduri şi i-l dădu lui Astrid, calul ei. Astrid sforăi recunoscătoare. „Tu n-ai cunoscut niciodată dragostea”, murmură Ragna în urechea calului. Dar nu era chiar adevărat: erau anumite ocazii, mai ales vara, când Astrid obişnuia să îşi ridice coada şi trebuia să fie bine legată pentru a sta departe de armăsari.

Paiele de pe podeaua grajdului erau umede şi miroseau. Ajutoarele de la grajd erau leneşe şi nu le schimbau suficient de des. Ragna le ordonă să aducă imediat paie proaspete.

Castelul începea să se trezească la viaţă. Bărbaţii veneau la fântână ca să bea apă, iar femeile, pentru a se spăla pe faţă. Servitorii duceau pâine şi cidru în sala cea mare. Câinii cerşeau resturi şi pisicile pândeau şoarecii. Contele şi contesa ieşiră din apartamentul lor şi se aşezară la masă, apoi micul dejun începu.

Imediat ce se termină masa, contele îl invită pe Wynstan în apartamentul privat. Genevieve şi Ragna îi urmară şi se aşezară toţi în anticameră.

Mesajul lui Wynstan era simplu.

— Când contele Wilwulf a fost aici, în urmă cu şase săptămâni, s-a îndrăgostit de lady Ragna. Ajuns acasă, simte că, fără ea, viaţa lui este incompletă. Astfel, cere permisiunea contelui şi a contesei de a o cere în căsătorie.

— Ce măsuri va lua contele pentru securitatea ei financiară? întrebă Hubert.

— În ziua nunţii, îi va oferi Vale of Outhen. Este o vale

fertilă cu cinci sate mari, care au, împreună, aproape o mie de locuitori şi care, toate, îi vor plăti chirie, în bani sau în natură. Acolo se mai află şi o carieră de calcar. Pot să vă întreb, domnule conte Hubert, ce va aduce lady Ragna în această căsătorie?

— Ceva comparabil: satul Saint-Martin şi opt sate mai mici din apropiere, care ajung la un număr similar de locuitori, puţin peste o mie.

Wynstan dădu din cap, dar nu comentă, iar Ragna se întrebă dacă voia mai mult.

— Veniturile din cele două proprietăţi vor fi ale ei? întrebă Hubert.

— Da, răspunse Wynstan.

— Şi va deţine ambele proprietăţi până la moarte, când va putea să le lase moştenire oricui va dori?

— Da, spuse din nou Wynstan. Dar va exista şi o dotă în bani?

— Mă gândeam că Saint-Martin ar fi suficient.

— Pot să sugerez douăzeci de lire de argint?

— Va trebui să mă gândesc la asta. Regele Ethelred al Angliei va aproba această căsătorie?

Era un lucru obişnuit să soliciţi permisiunea regală pentru nunţile aristocratice.

— Mi-am luat precauţia de a-i cere consimţământul în avans, zise Wynstan afişând un zâmbet alunecos înspre Ragna. I-am spus că este o fată frumoasă şi bine-crescută, care îi va aduce o mare onoare fratelui meu, dar şi comitatului Shiring şi Angliei. Regele a acceptat bucuros.

Genevieve vorbi pentru prima dată.

— Fratele dumitale locuieşte într-o casă ca aceasta? întrebă ea ridicându-şi mâinile ca să arate spre piatra castelului.

— Doamnă, în Anglia nimeni nu trăieşte într-o clădire ca aceasta şi cred că există doar câteva chiar şi în Normandia şi în ţinuturile francilor.

Hubert spuse cu mândrie:

— E adevărat. Nu există decât o singură altă clădire ca aceasta în Normandia – la Ivry.

— În Anglia nu există niciuna.

Genevieve spuse:

— Poate că din cauza asta voi, englezii, păreţi incapabili să vă protejaţi împotriva vikingilor.

— Nu chiar, doamna mea. Shiring este un oraş înconjurat de ziduri, puternic apărat.

— Dar, evident, nu are un castel sau o clădire construită din piatră.

— Nu.

— Mai spune-mi ceva, dacă eşti drăguţ.

— Orice, desigur.

— Fratele tău are treizeci şi ceva de ani?

— Arată tânăr la patruzeci de ani, doamnă.

— Cum de este necăsătorit la această vârstă?

— A fost căsătorit. De fapt, din acest motiv nu a propus căsătoria cât timp s-a aflat aici, la Cherbourg. Dar, din păcate, soţia lui nu mai este printre noi.

— Ah...

Deci asta era, se gândi Ragna. Nu putuse să o ceară în căsătorie în iulie, pentru că atunci era însurat.

Capul îi era plin de speculaţii. De ce îi fusese necredincios soţiei lui? Poate că era deja bolnavă şi moartea ei era aşteptată. Poate că suferise o degradare lentă şi nu fusese în stare, de multă vreme, să-şi îndeplinească datoria de soţie – asta putea explica de ce Wilwulf fusese atât de înfometat după dragoste. Ragna avea zeci de întrebări, dar promisese să rămână tăcută şi îşi încleştă dinţii frustrată.

— Pot să duc acasă un răspuns pozitiv? întrebă Wynstan.

— Vă vom anunţa, răspunse Hubert. Trebuie să cântărim cu mare atenţie ceea ce ne-aţi spus.

— Desigur.

Ragna încercă să descifreze faţa lui Wynstan. Avea senzaţia că el nu era prea entuziasmat de alegerea fratelui său. Se întreba de ce era ambivalent. Fără îndoială că îşi dorea să reuşească în misiunea pe care i-o încredinţase fratele său sus-pus. Dar poate că era ceva ce nu-i plăcea în treaba asta. Ar fi putut să aibă un candidat al lui: căsătoriile aristocratice erau foarte politizate. Sau poate că, pur şi simplu, nu o plăcea pe Ragna – ceea ce, era conştientă, era cu totul neobişnuit la un om normal cu sânge aprins. Oricare era motivul, el nu părea să fie prea deranjat de lipsa de entuziasm a lui Hubert.

Wynstan se ridică şi îşi luă rămas-bun. Imediat ce uşa se închise în urma lui, Genevieve spuse:

— Revoltător! Vrea să o ducă să locuiască într-o casă de lemn şi să devină pradă pentru vikingi. Ar putea să sfârşească la piaţa de sclavi de la Rouen!

— Asta e o uşoară exagerare, draga mea, spuse contele.

— Ei bine, nu poate exista niciun dubiu că Guillaume este superior.

— Nu-l iubesc pe Guillaume! explodă Ragna.

— Tu nu ştii ce înseamnă dragostea, spuse mama ei. Eşti prea tânără.

— Şi n-ai fost niciodată în Anglia, adăugă tatăl ei. Nu este ca aici, să ştii. Este frig şi umed.

Ragna era convinsă că se putea descurca bine cu ploaia, de dragul bărbatului pe care-l iubea.

— Vreau să mă mărit cu Wilwulf!

— Vorbeşti ca o fată de ţăran, spuse mama ei. Dar eşti odraslă de nobil şi nu ai dreptul să te căsătoreşti cu oricine alegi tu.

— Nu mă mărit cu Guillaume!

— Ba da, o vei face, dacă tatăl tău şi cu mine spunem aşa.

— Ai douăzeci de ani şi n-ai ştiut niciodată ce înseamnă să îngheţi sau să mori de foame, zise Hubert. Dar există un preţ pe care trebuie să-l plăteşti pentru viaţa ta privilegiată.

Ragna era redusă la tăcere. Logica tatălui ei era mult mai eficientă decât explozia mamei. Nu se gândise niciodată la viaţa ei în acest fel. Simţi că se trezeşte la realitate.

Dar tot îl dorea pe Wilwulf.

— Wynstan are nevoie de o ocupaţie, spuse Genevieve. Du-l la călărie. Arată-i ţinutul.

Ragna suspecta că mama ei spera ca Wynstan să spună ceva care să o determine să nu mai vrea să meargă în Anglia. Ea îşi dorea să rămână singură cu gândurile ei, dar avea să îl distreze pe Wynstan şi să înveţe mai multe despre Wilwulf şi Shiring.

— Aş fi bucuroasă să fac asta, spuse ea, apoi ieşi.

Wynstan acceptă bucuros ideea şi plecară împreună la grajduri, luându-i pe Cnebba şi pe Cat cu ei. Pe drum, Ragna îi spuse încet lui Wynstan:

— Îl iubesc pe fratele tău. Sper că el ştie asta.

— Îi era teamă că modul în care a plecat din Cherbourg ar fi putut să amărască sentimentele pe care le nutreai pentru el.

— Mi-am dorit să-l urăsc pentru asta, dar n-am putut.

— O să-l asigur în legătură cu acest lucru imediat ce ajung acasă.

Ea avea mult mai multe să-i spună lui Wynstan, dar fu întreruptă de zgomotul unei mici mulţimi excitate. La câţiva metri în spatele grajdurilor se luptau doi câini, un câine de vânătoare negru, cu picioare scurte, şi un mastiff gri. Ajutoarele de la grajduri ieşiseră să asiste. Le strigau încurajări câinilor şi puneau pariuri în legătură cu cine avea să câştige lupta.

Iritată, Ragna intră în grajd, ca să vadă dacă era cineva acolo care să-i ajute să pună şeile pe cai. Văzu că grăjdarii aduseseră paie uscate, aşa cum le ceruse, dar toţi abandonaseră lucrul ca să asiste la lupta dintre câini, iar cea mai mare parte a paielor se afla într-o grămadă, chiar lângă uşă.

Era pe punctul să-i tragă pe vreo doi departe de agitaţia luptei când nările ei tresăriră. Trase aer în piept şi simţi miros de ars. Observă un firicel de fum şi simţurile ei intrară în alertă maximă.

Presupuse că cineva adusese un tăciune de la bucătărie ca să aprindă o lampă în colţul întunecat, apoi abandonase proiectul, lăsând tăciunele pe jos neglijent când începuse lupta dintre câini. Oricare ar fi fost explicaţia, câteva dintre paiele proaspete fumegau.

Ragna privi în jur şi văzu un butoi cu apă care servea nevoilor cailor, cu o găleată de lemn întoarsă cu fundul în sus pe podea, alături de el. Apucă găleata, o umplu şi aruncă apa peste paiele care fumegau.

Înţelese imediat că acest lucru n-avea să fie de ajuns. În cele câteva secunde cât îi luase să arunce apa, focul crescuse, iar acum vedea flăcările ce se ridicau ameninţător. Îi dădu găleata lui Cat.

— Aruncă mai multă apă pe foc! îi ordonă ea. Vom merge la fântână.

Alergă afară din grajd, iar Wynstan şi Cnebba o urmară. În timp ce alerga, începu să strige:

— Foc la grajduri – aduceţi găleţi şi oale!

La fântână, îi spuse lui Cnebba să manevreze troliul – părea destul de solid încât să facă asta fără să obosească. Cnebba nu o înţelese, desigur, dar Wynstan traduse repede în limba engleză, cu o sonoritate guturală. Câţiva oameni apucară recipiente din preajmă şi Cnebba începu să le umple.

Grăjdarii erau atât de captivaţi de lupta câinilor, încât niciunul dintre ei nu îşi dăduse seama încă de urgenţa ce apăruse. Ragna strigă la ei, dar nu reuşi să le atragă atenţia. Apoi alergă prin mulţime, împingându-i violent pe bărbaţi într-o parte, şi ajunse la câinii care se luptau. Apucă imediat câinele negru de picioarele din spate şi îl ridică de la pământ. Asta opri lupta.

— Foc la grajduri! ţipă ea. Formaţi un şir până la fântână şi pasaţi găleţile.

În primele câteva clipe se iscă haos, dar, într-un timp incredibil de scurt, grăjdarii formară lanţul de găleţi.

Ragna intră din nou în grajd. Paiele cele noi ardeau violent, iar focul se răspândea. Caii nechezau înspăimântaţi, lovind din copite şi luptându-se să rupă funiile care îi ţineau legaţi la locurile lor. Ea se duse la Astrid, încercând să o calmeze, apoi îi desfăcu funia şi o lăsă să iasă.

Îl văzu pe Guillaume privind agitaţia.

— Nu sta acolo! spuse ea. Fă ceva să ajuţi!

El păru surprins.

— Nu ştiu ce să fac, spuse el ezitant.

Cum putea să fie atât de inutil? Exasperată, îi zise:

— Idiotule, dacă nu eşti în stare să te gândeşti la altceva, uşurează-te în foc!

Guillaume păru jignit şi se îndepărtă.

Ragna îi dădu unei fetiţe funia lui Astrid şi alergă înapoi în grajd. Dezlegă toţi caii şi îi lăsă să alerge afară, cu speranţa că n-aveau să rănească pe nimeni în panica lor. Pentru câteva secunde, caii îi încurcară pe oamenii implicaţi, dar plecarea lor lăsa loc de manevră şi, după câteva minute, flăcările fură stinse.

Acoperişul de stuf nu luase foc, iar grajdurile fuseseră salvate. Numeroşii cai fuseseră eliberaţi la timp, fiind

salvaţi de la moarte.

Ragna întrerupse lanţul găleţilor.

— Bună treabă, oameni buni, spuse ea. Am descoperit focul la timp. Nu sunt pagube mari şi nu e nimeni rănit, nici oamenii, nici caii.

Unul dintre bărbaţi strigă:

— Mulţumim, lady Ragna!

Ceilalţi fură de acord, începând să aclame zgomotos.

Ea îi prinse privirea lui Wynstan, care se uita la ea cu un fel de respect.

Se uită în jur după Guillaume. Nu se vedea nicăieri.

* * *

Cineva trebuie să fi auzit ce-i spusese lui Guillaume, pentru că, până la cină, toată lumea din castel părea să ştie despre asta. Cat îi zise că toţi discutau despre întâmplare şi, mai târziu, ea observă că, atunci când oamenii îi întâlneau privirea, îi zâmbeau, apoi murmurau între ei şi râdeau, de parcă îşi aminteau replica finală a unei glume. De două ori auzi pe cineva spunând: „Dacă nu eşti în stare să te gândeşti la altceva, uşurează-te în foc!”

Guillaume plecă spre Reims în dimineaţa următoare. Fusese insultat, iar acum era ţinta glumelor. Demnitatea lui nu putea suporta asta. Plecarea lui se desfăşură pe tăcute şi fără nicio ceremonie. Ragna nu dorise să-l umilească, dar nu putu să nu se bucure când îl văzu plecând călare.

Rezistenţa părinţilor Ragnei se destrămă. Lui Wynstan i se spuse că propunerea fratelui său era acceptată, inclusiv dota de douăzeci de lire, şi nunta fu fixată pentru Ziua Tuturor Sfinţilor, prima zi din noiembrie. Wynstan plecă înapoi spre Anglia cu veşti bune. Ragna avea nevoie de câteva săptămâni ca să se pregătească, apoi avea să îl urmeze.

— Faci cum vrei tu, aşa cum se întâmplă adesea, îi spuse Genevieve Ragnei. Guillaume nu te vrea, eu nu mai am energie să caut un alt nobil francez şi, în sfârşit, englezul te va lua de pe capul meu.

Hubert fu mai amabil.

— Până la urmă, dragostea învinge, spuse el. La fel ca în

poveştile vechi care îţi plac atât de mult.

— Aproape, zise Genevieve. Doar că poveştile acelea se termină de obicei cu o tragedie.

CAPITOLUL 8
Începutul lunii septembrie 997

Edgar era hotărât să construiască o barcă frumoasă, care să-l mulţumească pe Dreng.

Era greu să-l placi pe Dreng şi puţini oameni reuşeau. Era răuvoitor şi zgârcit. Locuind la berărie, Edgar se obişnuise repede cu familia. Soţia mai în vârstă, Leaf, era rece şi indiferentă cu Dreng în cea mai mare parte a timpului. Soţia mai tânără, Ethel, părea să fie speriată de soţul ei. Ea cumpăra mâncarea şi o gătea, plângând când el se văita din cauza preţurilor. Edgar se întrebase dacă vreuna dintre femei îl iubise vreodată pe Dreng şi ajunsese la concluzia că nu: amândouă proveneau din familii sărace de ţărani şi, probabil, se măritaseră pentru securitatea financiară.

Blod, sclava, îl ura pe Dreng. Când nu servea străinii în trecere care doreau sex, Dreng o ţinea ocupată cu dereticarea casei şi curăţenia clădirilor adiacente, îngrijirea porcilor şi a găinilor şi schimbarea stufului de pe podea. Întotdeauna vorbea dur cu ea şi, în schimb, ea era permanent posacă şi ranchiunoasă. Ar fi produs mai mulţi bani pentru el dacă nu s-ar fi simţit atât de mizerabil, dar el nu părea să înţeleagă asta.

Femeile o plăceau pe Brindle, căţeaua lui Edgar. Le câştigase încrederea alungând vulpile de la coteţul de găini. Dreng nu o mângâianiciodată şi, în consecinţă, ea se purta de parcă Dreng n-ar fi existat.

În orice caz, Dreng părea să-şi iubească fata, pe Cwenburg, şi ea pe el. Zâmbea de câte ori o vedea, chiar dacă el îi saluta pe cei mai mulţi oameni cu o strâmbătură sau, în cel mai bun caz, cu un rânjet. Pentru Cwenburg, Dreng lăsa întotdeauna treaba pe care o făcea şi se aşezau amândoi să discute cu voce scăzută, uneori şi timp de o oră.

Asta dovedea că era posibil să ai relaţii umane normale cu Dreng, iar Edgar era hotărât să încerce. Nu îi căuta afecţiunea, ci doar o legătură cât se poate de practică, fără ranchiună.

Edgar aranjase un atelier în aer liber, pe malul râului, şi,

din fericire, soarele fierbinte de august continuă să strălucească şi în timpul lunii septembrie, care fu călduroasă. Se simţea fericit să construiască din nou ceva – îşi şlefuia lama, mirosea lemnul tăiat, îşi imagina forme şi îmbinări, apoi le făcea să devină realitate.

După ce termină de modelat toate piesele din lemn, le întinse pe pământ şi planurile bărcii începură să devină vizibile.

Dreng privi şi spuse acuzator:

— La o barcă, scândurile se suprapun de obicei.

Edgar anticipase întrebările lui şi avea răspunsurile pregătite, dar era îngrijorat. Avea nevoie să-l convingă pe Dreng fără să se dovedească atoateştiutor – Edgar ştia că acest lucru era mereu un pericol pentru el.

— Tipul acela de carenă se numeşte cu bordaj suprapus. Dar această barcă va avea fundul plat, aşa că va fi cu bordaj drept, cu scândurile potrivite margine lângă margine. Apropo, noi le numim table, nu scânduri.

— Scânduri, table, nu-mi pasă. Dar de ce are fundul plat?

— În principal, pentru ca oamenii şi animalele să poată sta în picioare, iar coşurile şi sacii să se poată stivui în siguranţă. De asemenea, barca nu se va înclina prea mult în lateral, ceea ce ajută la calmarea pasagerilor.

— Dacă este o idee atât de deşteaptă, de ce nu sunt construite toate bărcile în felul ăsta?

— Întrucât cele mai multe bărci trebuie să taie valurile şi curenţii în viteză. Dar asta nu se aplică la bacul acesta. Aici nu sunt valuri, curentul este stabil, dar nu este puternic, iar viteza nu este o chestiune importantă la o traversare de cincizeci de metri.

Dreng mârâi, apoi arătă către tablele care formau laturile bărcii.

— Presupun că balustradele vor fi mai înalte de atât.

— Nu. Nu sunt valuri, aşa că barca nu are nevoie de parapete înalte.

— Bărcile sunt, de obicei, ascuţite în partea din faţă. Asta pare boantă la ambele capete.

— Din acelaşi motiv – nu are nevoie să taie valurile rapid. Iar capătul pătrat uşurează urcarea şi coborârea din barcă. Tot asta este şi raţiunea rampelor. Chiar şi vitele se pot

urca în această barcă.

— Trebuie să fie atât de largă?

— Da, ca să poţi urca o căruţă. Încercând să obţină o vorbă de aprobare, Edgar adăugă: Bacul care traversează estuarul de la Combe taxează un bănuţ pe roată: un bănuţ pentru o roabă cu o roată, o jumătate de penny pentru un cărucior tras cu mâna şi un penny întreg pentru un car tras de boi.

Pe faţa lui Dreng apăru o expresie de lăcomie, dar spuse:

— Nu avem prea multe căruţe.

— Toate se duc la Mudeford pentru că barca ta veche nu poate să le treacă dincolo. Cu asta, vei avea parte de mai multe, ai răbdare!

— Mă îndoiesc, spuse Dreng. Şi va fi al dracului de dificil de vâslit.

— Nu o să aibă vâsle, zise Edgar arătând spre doi pari lungi. Râul nu are niciodată mai mult de doi metri adâncime, aşa că bacul poate fi împins cu parul ca să traverseze. Un bărbat puternic poate să o facă.

— Nu pot. Am spatele rupt.

— Două femei se pot descurca dacă lucrează împreună. De aceea am făcut doi pari.

Câţiva săteni hoinăreau pe lângă râu, holbându-se curioşi. Unul dintre ei era Cuthbert, clericul bijutier. Era talentat şi priceput, dar era un bărbat timid şi nesociabil, care era terorizat de şeful lui, Degbert. Edgar îi vorbea adesea lui Cuthbert, dar primea răspunsuri monosilabice – cu excepţia momentelor în care discutau despre construcţia navelor. Acum, Cuthbert spuse:

— Ai făcut toate astea cu un topor viking?

— E tot ce am, răspunse Edgar. Spatele lamei îmi foloseşte pe post de ciocan. Şi menţin lama ascuţită, ceea ce este esenţial.

Cuthbert păru impresionat.

— Cum vei fixa tablele una de cealaltă, cap la cap? întrebă el.

— O să le prind pe un schelet de lemn.

— Cu ajutorul unor cuie de fier?

Edgar încuviinţă.

— O să folosesc cuie de copac.

Un cui de copac era o pană de lemn având capetele despicate. Această pană se introducea într-o gaură, apoi se băteau aşchii în despicătură, care lărgeau pana până când se fixa perfect. După aceea, capetele penei care rămâneau afară erau tăiate la nivelul tablei, pentru a obţine o suprafaţă netedă.

— O să meargă, spuse Cuthbert. Dar trebuie să etanşezi îmbinările.

— Va trebui să merg până în Combe ca să cumpăr un butoi de smoală şi un sac de lână netoarsă.

Dreng auzi asta şi păru indignat.

— Alţi bani? Bărcile nu se fac din lână.

— Îmbinările dintre table trebuie să fie umplute cu lână înmuiată în smoală, ca să nu treacă apa.

Dreng părea nemulţumit.

— Ţi-ai pregătit toate răspunsurile inteligent, trebuie să recunosc asta, spuse el.

Era aproape o laudă.

* * *

După ce termină barca, Edgar o împinse în apă.

Acesta era întotdeauna un moment special. Când trăia Pa, întreaga familie se aduna să privească şi, de obicei, li se alăturau mulţi oameni din oraş. Însă acum, Edgar o făcu de unul singur. Nu-i era teamă că barca avea să se scufunde, dar nu voia să pară triumfător. Ca nou-venit acolo, încerca să se integreze, nu să iasă în evidenţă.

Cu barca legată de un copac, ca să nu plutească la vale, el o îndepărtă de mal şi cercetă felul în care stătea pe apă. Observă, cu satisfacţie, că era dreaptă şi la nivel. Prin îmbinări nu se strecura apă. Desfăcu funia şi păşi pe rampă. Greutatea lui modifică puţin asieta vasului, aşa cum trebuia să se întâmple.

Brindle îl privea nerăbdătoare, dar el nu dorea să o ia la bord în această călătorie. Voia să vadă cum se comporta barca fără pasageri.

— Stai aici, îi spuse el, iar ea se întinse cu botul între labe, privindu-l.

Cei doi pari lungi se sprijineau pe nişte furci de lemn, câte

un rând de trei pe fiecare parte. Scoase un par, îi băgă capătul în apă, atinse fundul râului şi începu să împingă. Era mai uşor decât se aşteptase şi bacul se mişcă lin.

Se duse în partea din faţă şi băgă parul în apă în partea din aval, îndreptând vasul uşor în amonte, ca să contracareze curentul. Îşi dădu seama că era la îndemâna posibilităţilor unei femei puternice sau ale unui bărbat normal – Blod şi Cwenburg puteau să facă asta, iar Leaf şi Ethel s-ar fi descurcat cu uşurinţă împreună, mai ales dacă le învăţa el cum să procedeze.

În timp ce traversa râul, el privi frunzişul luxuriant al verii târzii de pe malul celălalt şi observă o oaie. Alte câteva tocmai ieşeau din pădure, mânate de doi câini. Şi, în sfârşit, apăru şi ciobanul, un bărbat tânăr, cu părul lung şi cu barba neîngrijită.

Edgar avea primul pasager.

Brusc, deveni nervos. Proiectase vasul ca să transporte animale, dar ştia o mulţime de lucruri despre bărci şi mai nimic despre oi. Aveau să se comporte aşa cum se aştepta el? Sau aveau să intre în panică şi să se învălmăşească? Oile se învălmăşeau? Nu ştia nici măcar asta.

Era posibil să afle imediat.

Ajuns la mal, debarcă şi legă barca de un copac.

Ciobanul mirosea de parcă nu s-ar fi spălat de ani întregi. Preţ de un lung moment, îl privi intens pe Edgar, apoi spuse:

— Eşti nou pe-aici.

Părea să fie mulţumit de perspicacitatea sa.

— Da. Eu sunt Edgar.

— Ah... Şi ai o barcă nouă.

— Frumoasă, nu-i aşa?

— Diferită faţă de vechea barcă.

După fiecare propoziţie încheiată, ciobanul făcea o pauză pentru a se bucura de măreţia realizării lui, iar Edgar se întrebă dacă acest lucru se întâmpla pentru că, de obicei, nu avea cu cine să vorbească.

— Foarte diferită, spuse Edgar.

— Eu sunt Saemar, dar de obicei mi se spune Sam.

— Sper că eşti bine, Sam.

— Duc mieii ăştia la piaţă.

— Bănuiam asta. Edgar ştia că mieii de felul acela aveau cam un an. Ca să traversezi cu bacul, te costă un bănuţ de fiecare om sau animal.

— Ştiu.

— Douăzeci de oi, doi câini şi cu tine înseamnă cinci pence şi trei bănuţi.

— Ştiu. Saemar deschise o pungă de piele agăţată de cureaua lui şi adăugă: Dacă îţi dau şase penny de argint, îmi eşti dator un bănuţ.

Edgar nu era pregătit pentru tranzacţii financiare. Neavând unde să-i ţină, nu luase la el bani ca să dea restul şi nici nu avea vreo unealtă cu care să taie monedele în jumătăţi sau în sferturi.

— Poţi să-i plăteşti lui Dreng, spuse el. Ar trebui să putem trece toată turma într-un singur drum.

— În barca veche trebuia să le transportăm câte două. Ne lua toată dimineaţa. Şi, chiar şi aşa, aproape sigur unul sau doi dintre mieii ăştia tâmpiţi cădeau în apă sau intrau în panică şi săreau şi trebuia să-i salvăm. Ştii să înoţi?

— Da.

— Ah, eu nu ştiu.

— Nu cred că vreuna dintre oile tale va cădea de pe barca asta.

— Dacă există vreo cale prin care să-şi facă rău singure, oile o găsesc, de obicei.

Sam apucă o oaie şi o duse pe bac. Câinii îl urmară la bord şi începură să cerceteze agitaţi, mirosind lemnul nou. Sam fluieră atunci într-un fel aparte şi câinii răspunseră instantaneu. Săriră jos de pe barcă, adunară oile şi le mânară către malul râului.

Acesta era un moment dificil.

Oaia din frunte ezită, intimidată de micul şanţ cu apă dintre mal şi capătul bărcii. Se uită dintr-o parte în alta, căutând o alternativă, dar câinii îi tăiară retragerea. Oaia părea gata să refuze să facă pasul următor. Apoi unul din câini mârâi încet şi oaia sări.

Aterizâ sigură pe picioare pe rampa interioară şi tropăi fericită pe fundul plat al bărcii.

Celelalte o urmară şi Edgar zâmbi satisfăcut.

Câinii însoţiră oile la bord şi rămaseră ca nişte santinele

de fiecare parte. Sam se urcă ultimul. Edgar desfăcu funia, sări la bord şi manevră parul.

Pe când înaintau pe apa râului, Sam spuse:

— E mai bună decât barca veche.

Dădu din cap cu înţelepciune. Orice banalitate era rostită ca o perlă de profunzime.

— Mă bucur că-ţi place, spuse Edgar. Eşti primul meu pasager.

— De obicei, era o fată. Cwenburg.

— S-a măritat.

— Ah, ele mai fac asta.

Ajunseră la malul de nord şi Edgar sări de pe bac. În timp ce lega funia, oile începură să debarce. Făceau asta cu mult mai multă râvnă decât arătaseră la îmbarcare.

— Au văzut iarba, spuse Sam ca o explicaţie.

Aproape imediat, începură să pască pe lângă râu.

Edgar şi Sam intrară în berărie, lăsând câinii să se ocupe de oi. Ethel pregătea masa de la miezul zilei, supravegheată de Leaf şi de Dreng. O clipă mai târziu intră Blod, cu braţele pline de lemne de foc.

Edgar îi zise lui Dreng:

— Sam încă nu a plătit. Datorează cinci pence şi trei bănuţi, dar eu n-am avut un bănuţ să-i dau rest.

Dreng îi spuse lui Sam:

— Fă suma rotundă, şase pence, şi poţi să i-o tragi sclavei.

Sam privi lacom spre Blod.

— Este prea înaintată în sarcină, zise Leaf.

Sarcina lui Blod se apropia de nouă luni. Nimeni nu mai dorise să facă sex cu ea de două sau trei săptămâni.

Dar Sam era doritor.

— Nu mă deranjează asta, spuse el.

— Nu-mi făceam griji pentru tine, zise Leaf usturător, dar sarcasmul trecu lejer pe lângă Sam. În faza asta, ar putea să fie rănit copilul.

— Cui îi pasă? zise Dreng. Nimeni nu vrea un bastard sclav.

Cu un gest de dispreţ, îi indică lui Blod să se întindă pe podea.

Edgar nu înţelegea cum ar fi putut Sam să se întindă peste umflătura sarcinii lui Blod. Dar ea se aşeză pe jos în mâini şi

în genunchi, apoi îşi ridică partea din spate a rochiei mizerabile. Sam îngenunche imediat în spatele ei şi-şi ridică tunica.

Edgar ieşi.

Se duse pe mal, făcându-se că verifică legătura baculului, deşi ştia, cu siguranţă, că o legase strâns. Se simţea dezgustat. Nu înţelesese niciodată bărbaţii care plăteau pentru sex în casa lui Mag din Combe. Toată treaba părea să fie lipsită de bucurie. Fratele lui, Erman, îi spusese:

— Când trebuie să o faci, găseşti o soluţie.

Dar Edgar nu se simţise niciodată în felul acesta. El şi Sunni se bucuraseră la fel de mult şi Edgar avea senzaţia că nimic altceva nu merita osteneala.

Ceea ce făcea Sam era mult mai rău decât lipsa oricărei bucurii, desigur.

Edgar se aşeză pe malul apei şi privi pe partea cealaltă, peste apele gri şi calme, cu speranţa că aveau să apară alţi pasageri, ca să-şi devieze gândurile de la ceea ce se petrecea în berărie. Brindle stătea alături de el, aşteptând răbdătoare să vadă ce se mai întâmpla. După câteva minute, adormi.

La scurt timp, ciobanul ieşi din berărie şi îşi conduse turma în sus, pe deal, printre case, pe drumul către vest. Edgar nu-l salută.

Blod veni jos, lângă râu.

— Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat asta, spuse Edgar.

Blod nu-l privi. Intră în apa puţin adâncă şi se spălă între picioare.

Edgar privi în altă parte.

— Este foarte crud, zise el.

El bănuia că Blod înţelegea engleza. Doar se prefăcea că nu pricepe: când ceva nu mergea bine, ea înjura în fluida limbă galeză. Dreng îi dădea ordinele prin gesturi şi mârâituri. Dar uneori, Edgar avea senzaţia că ea urmărea pe furiş conversaţia din berărie.

Acum, ea îi confirmă bănuielile.

— Nu-i nimic, spuse ea.

Engleza ei avea accent, dar era clară, iar vocea îi era melodioasă.

— Tu eşti mai mult decât nimic, zise el.

Ea termină să se spele şi ieşi pe mal. El îi prinse privirea. Părea suspicioasă şi ostilă.

— De ce eşti atât de drăguţ? îl întrebă ea. Crezi că poţi obţine o tură gratis?

El privi din nou într-o parte, îndreptându-şi privirea dincolo de apă, spre copacii îndepărtaţi, şi nu dădu niciun răspuns. Se gândi că avea să plece, dar ea rămase unde se afla şi aşteptă un răspuns.

În cele din urmă, el spuse:

— Câinele ăsta i-a aparţinut unei femei pe care am iubit-o.

Brindle deschise un ochi. Ciudat, se gândi Edgar, cum ştiau câinii când se vorbea despre ei.

— Femeia era puţin mai în vârstă decât mine şi era măritată, continuă Edgar. Blod nu manifestă nicio emoţie, dar părea să asculte cu atenţie. Când bărbatul ei se îmbăta, ne întâlneam în pădure şi făceam dragoste în iarbă.

— Făceaţi dragoste, repetă ea, părând că nu era sigură ce însemna asta.

— Ne-am hotărât să fugim împreună. Spre surprinderea lui, se trezi că e pe cale să izbucnească în lacrimi şi îşi dădu seama că era prima dată când vorbea despre Sunni de când discutase cu Ma, în timpul călătoriei de la Combe. Aveam o promisiune de lucru şi casă într-un alt oraş. Îi spunea lui Blod lucruri pe care nici familia lui nu le cunoştea. Ea era frumoasă, deşteaptă şi blândă. Începu să simtă că se îneacă, dar acum, că începuse povestea, îşi dorea să continue. Cred că am fi fost foarte fericiţi, spuse el.

— Ce s-a întâmplat?

— În ziua în care plănuiam să fugim, au năvălit vikingii.

— Au luat-o?

Edgar scutură din cap.

— S-a luptat cu ei şi au ucis-o.

— A avut noroc, spuse Blod. Crede-mă!

Gândindu-se la ceea ce tocmai făcuse Blod cu Sam, Edgar aproape că era de acord.

— Numele ei... îi venea foarte greu să spună asta. Numele ei era Sunni.

— Când?

— O săptămână înainte de miezul verii.

— Îmi pare foarte rău, Edgar.
— Mulţumesc.
— Tu încă o iubeşti.
— O, da, spuse Edgar. O voi iubi întotdeauna.

* * *

Vremea deveni furtunoasă. Într-o noapte, în a doua săptămână din septembrie, se porni o vijelie teribilă. Edgar se gândea că ar fi putut să ia pe sus turnul bisericii. Oricum, toate clădirile din cătun supravieţuiră, cu excepţia uneia, cea mai şubredă – distileria lui Leaf.

Ea pierdu mai mult decât clădirea. Avusese un cazan care fierbea pe foc, dar oala uriaşă fusese răsturnată, focul se stinsese, iar berea se pierduse. Mai mult de atât, butoaiele cu bere proaspătă fuseseră zdrobite de grinzile căzute, iar sacii cu hamei fuseseră îmbibaţi de apă după ploaia torenţială.

În dimineaţa următoare, în calmul de după furtună, începură să cerceteze distrugerile şi unii dintre săteni – curioşi ca întotdeauna – se adunară în jurul ruinelor.

Dreng era furios şi urla la Leaf.

— Şopronul abia se ţinea pe picioare dinainte de furtună – ar fi trebuit să muţi berea şi malţul în altă parte!

Leaf nu era impresionată de accesul de furie al lui Dreng.

— Ai fi putut să le muţi singur sau să-i spui lui Edgar să facă asta, spuse ea. Nu da vina pe mine.

El era insensibil la logica ei.

— Acum va trebui să cumpăr bere de la Shiring şi să plătesc să fie transportată până aici, continuă el.

— Oamenii vor aprecia şi mai mult berea mea după ce vor fi nevoiţi să o bea pe cea de la Shiring timp de câteva săptămâni, spuse Leaf mulţumită de sine.

Lipsa ei de îngrijorare îl înnebunea pe Dreng.

— Şi nu este pentru prima dată! deliră el. Deja ai ars de două ori distileria, până la temelii. Ultima dată ai leşinat, beată moartă, şi aproape că ai ars şi tu în incendiu.

Edgar avu o sclipire.

— Ar trebui să construieşti o distilerie din piatră, spuse el.

— Nu fi tâmpit, răspunse Dreng fără să se uite la el. Nu

construieşti un palat ca să distilezi berea în el.

Cuthbert, corpolentul bijutier, se afla în mulţime şi Edgar observă că scutura din cap în semn de dezaprobare faţă de Dreng.

— Tu ce crezi, Cuthbert? îl întrebă Edgar.

— Edgar are dreptate, spuse Cuthbert. Asta ar fi a treia oară în cinci ani când ţi-ai reconstrui distileria, Dreng. O clădire de piatră ar rezista în faţa furtunilor şi nu ar arde până la temelii. Pe termen lung, asta ţi-ar economisii banii.

Dreng zise dispreţuitor:

— Şi cine o s-o construiască? Tu, Cuthbert?

— Nu. Eu sunt bijutier.

— Nu putem face bere în broşe.

Edgar ştia răspunsul.

— Pot eu să o construiesc.

Dreng scoase un mormăit dispreţuitor.

— Ce ştii tu despre construcţiile din piatră?

Edgar nu ştia nimic despre construcţiile din piatră, dar simţea că ar fi putut să se descurce cu aproape orice tip de construcţie. Şi îşi dorea cu ardoare ocazia de a arăta ce putea să facă. Aşa că spuse, cu mai multă încredere decât simţea:

— Piatra este la fel ca lemnul, doar că puţin mai dură.

Atitudinea implicită a lui Dreng era dispreţul, dar acum ezită. Privirea îi fugi o clipă spre râu şi spre bacul solid care producea bani şi care era legat acolo. Se întoarse apoi spre Cuthbert.

— Cât ar putea să coste?

Edgar simţi o mică speranţă. Pa spunea întotdeauna: „Când un om se întreabă despre preţ, se află la jumătatea drumului spre a cumpăra o barcă”.

După ce se gândi o clipă, Cuthbert spuse:

— Ultima dată când s-au făcut reparaţii la biserică, piatra a fost adusă de la cariera de calcar de la Outhenham.

— Asta unde e? întrebă Edgar.

— La o zi distanţă în amonte.

— Nisipul de unde l-aţi adus?

— Cam la un kilometru şi jumătate de aici se află o groapă de nisip în pădure. Nu trebuie decât să sapi şi să-l aduci.

— Şi varul pentru mortar?

— Ăsta e mai greu de făcut, aşa că l-am cumpărat de la Shiring.

Dreng repetă întrebarea:

— Cam cât ar costa?

Cuthbert spuse:

— Pietrele brute, standard, costă un penny fiecare la carieră, dacă îmi amintesc corect, şi ne-au mai luat încă un penny de fiecare pentru transport.

— O să fac un plan şi o să calculez exact, zise Edgar, dar probabil că voi avea nevoie de vreo două sute de pietre.

Dreng se prefăcu şocat.

— De ce? Asta înseamnă aproape două lire de argint!

— Tot ar fi mai ieftin decât să construieşti iar şi iar din stuf şi din paie.

Edgar îşi ţinu răsuflarea.

— Calculează exact, spuse Dreng.

* * *

Edgar porni spre Outhenham la răsăritul soarelui într-o dimineaţă răcoroasă, cu o briză rece care bătea în lungul râului. Dreng fusese de acord să plătească piatra pentru distilerie. Acum, Edgar trebuia să se descurce cu lăudăroşenia lui şi să construiască distileria.

Îşi luă cu el în călătorie şi toporul. Ar fi preferat să plece împreună cu unul dintre fraţii săi, dar amândoi erau foarte ocupaţi la fermă, aşa că fu nevoit să rişte să călătorească singur. Pe de altă parte, avusese deja de-a face cu banditul Ironface, care ieşise cel mai rău din întâlnirea lor, şi ar fi putut ezita să-l atace din nou. În orice caz, îşi ducea toporul în mână, ca să fie pregătit, şi era fericit să o aibă pe Brindle alături, care avea să-l avertizeze din timp în legătură cu eventualele pericole.

După o vară bună, tufişurile aflate de-a lungul râului erau luxuriante şi adesea era greu să înainteze. Pe la jumătatea dimineţii, ajunse într-un loc în care trebuia să facă un ocol spre interior. Din fericire, cerul era în cea mai mare parte limpede, aşa că putea să vadă soarele, iar asta îl ajuta să-şi păstreze orientarea. Până la urmă, reuşi să găsească drumul înapoi spre râu.

La fiecare câţiva kilometri, trecea printr-o aşezare mai mică sau mai mare, cu aceleaşi case din lemn şi din stuf îngrămădite pe malul râului sau în interiorul ţinutului, în jurul câte unei răscruci, al unui iaz sau al unei biserici. Când se apropia, îşi băga toporul la centură, ca să pară o persoană paşnică, dar îl scotea imediat ce se trezea din nou singur. I-ar fi plăcut să se oprească şi să se odihnească, să bea o cană de bere şi să mănânce ceva, dar nu avea niciun ban, aşa că se mulţumea să schimbe câteva cuvinte cu sătenii şi să verifice dacă se afla pe drumul cel bun, apoi pleca mai departe.

Se gândise că era o chestiune simplă să urmeze râul. Dar în acesta se vărsau numeroşi afluenţi şi nu putea să fie întotdeauna sigur care era râul principal şi care era afluentul. Într-una dintre aceste ocazii, făcu alegerea greşită şi află abia în următoarea aşezare pe care o întâlni – un sat numit Bathford – că trebuia să revină pe propriile urme.

Pe drum se gândea la cel fel de distilerie avea să construiască pentru Leaf. Poate că ar fi trebuit să aibă două camere, precum nava şi altarul unei biserici, astfel încât produsele preţioase să fie ţinute departe de foc. Inima construcţiei ar fi trebuit să fie realizată din pietre fasonate, legate împreună cu mortar, astfel încât să susţină cu uşurinţă greutatea cazanului şi să aibă şanse mai reduse să se prăbuşească.

Sperase să ajungă la Outhenham pe la mijlocul după-amiezii, dar ocolurile îl întârziaseră, aşa că soarele era destul de coborât spre vestul cerului atunci când crezu că ar fi putut să fie aproape de sfârşitul călătoriei sale.

Se afla în valea fertilă, cu argilă grea, despre care credea că ar fi Vale of Outhen. Pe câmpurile din jur, ţăranii abia se apucaseră de recoltat, lucrând până târziu pentru a profita cât mai mult de vremea uscată. După un loc în care un afluent se vărsa în râu, ajunse într-un sat mare, cu mai mult de o sută de case.

Se afla pe partea cealaltă a râului şi nu exista pod sau bac, dar el îl traversă înot cu uşurinţă, ţinându-şi tunica deasupra capului şi folosind o singură mână ca să avanseze. Apa era rece şi începu să tremure când ieşi

afară.

La marginea satului se afla o mică livadă, în care un bărbat cu părul cărunt culegea fructele. Edgar se apropie cu oarecare emoţie, cu teama că ar fi putut descoperi că se afla departe de destinaţia lui.

— Bună ziua, prietene, spuse el. Acesta este Outhenham?

— Aşa este, răspunse bărbatul prietenos.

Era un tip de vreo cincizeci de ani, cu ochii deschişi la culoare, cu privirea inteligentă şi cu un zâmbet prietenos.

— Slavă Cerului! spuse Edgar.

— De unde vii?

— Drengs Ferry.

— Un loc fără Dumnezeu, aşa am auzit.

Edgar era surprins că reputaţia lui Degbert era cunoscută atât de departe. Nu era sigur cum să răspundă la asta, aşa că spuse:

— Numele meu este Edgar.

— Eu sunt Seric.

— Am venit până aici ca să cumpăr piatră.

— Dacă mergi spre est, la marginea satului, vei găsi o potecă bine bătută. Cariera se află la aproape un kilometru în interiorul ţinutului. Acolo o să dai de Gaberht, căruia i se spune Gab, şi de familia lui. El este administratorul carierei.

— Mulţumesc.

— Nu ţi-e foame?

— Sunt lihnit.

Seric îi oferi o mână de pere coapte, iar Edgar îi mulţumi şi îşi continuă drumul. Mâncă imediat perele, cu tot cu cotor.

Satul era relativ prosper, cu case şi dependinţe bine construite. În centru, o biserică de piatră se afla faţă în faţă cu o berărie, fiind înconjurate de un petic de verdeaţă pe care păşteau câteva vaci.

Din berărie ieşi un bărbat solid, de treizeci şi ceva de ani, şi, după ce îl observă pe Edgar, luă o poziţie bătăioasă, în mijlocul uliţei.

— Cine dracu’ eşti tu? întrebă el în timp ce Edgar se apropia.

Era greoi şi cu ochii înroşiţi, vorbind împleticit.

Edgar se opri şi spuse:

— Bună ziua, prietene! Eu sunt Edgar, de la Dreng’s Ferry.

— Şi unde îţi închipui că te duci?

— La carieră, spuse Edgar cu blândeţe.

Nu îşi dorea o gâlceavă. Dar bărbatul era războinic.

— Cine ţi-a spus că poţi să mergi acolo?

Răbdarea lui Edgar începea să dispară.

— Nu cred că am nevoie de permisiunea cuiva.

— Ai nevoie de permisiunea mea ca să faci orice în Outhenham, pentru că eu sunt Dudda, şeful satului. Pentru ce te duci la carieră?

— Să cumpăr peşte.

Dudda păru nedumerit, apoi înţelese că era luat în râs şi se înroşi. Edgar realiză că se dăduse prea deştept pentru binele său – din nou – şi îşi regretă spiritul.

— Tu, câine obraznic! spuse Dudda, apoi aruncă un pumn uriaş spre capul lui Edgar.

Edgar se dădu înapoi cu agerime.

Lovitura lui Dudda nu reuşi să-l nimerească şi acesta îşi pierdu echilibrul, împiedicându-se şi căzând la pământ.

Edgar se întrebă ce naiba ar fi trebuit să facă în continuare. Nu avea nicio îndoială că-l putea învinge pe Dudda într-o luptă, dar la ce i-ar fi folosit asta? Dacă s-ar fi luat la ceartă cu oamenii de acolo, ei ar fi putut refuza să-i vândă piatră, iar proiectul lui de construcţie ar fi dat de necaz, când abia reuşise să-l pornească.

Se simţi uşurat când auzi vocea calmă a lui Seric în spatele lui.

— Hei, Dudda, dă-mi voie să te ajut să mergi acasă. Poate că ar fi bine să te întinzi vreo oră.

Apucă braţul lui Dudda şi îl ajută să se ridice în picioare.

— Băiatul ăla m-a lovit! spuse Dudda.

— Nu, nu te-a lovit! Tu ai căzut, pentru că ai băut prea multă bere la cină din nou.

Seric îi făcu un semn din cap lui Edgar, dându-i de înţeles că ar fi trebuit să dispară, şi îl conduse pe Dudda mai încolo. Edgar pricepu ideea.

Găsi cariera cu uşurinţă. Acolo lucrau patru oameni: un bărbat mai în vârstă, care era, evident, şeful, prin urmare trebuia să fie Gab; încă doi mai tineri, care ar fi putut să fie fiii lui, şi un băiat care era fie un proaspăt sosit în familie, fie un sclav. Cariera răsuna de zgomotul ciocanelor,

punctat, la numite intervale, de o tuse seacă ce venea dinspre Gab. În faţa unei case de lemn, probabil casa lor, o femeie stătea în picioare în cadrul uşii şi privea apusul soarelui. Praful de piatră plutea în aer ca o ceaţă, cu firele de praf strălucind aurii în lumina înserării.

Înaintea lui Edgar se mai afla un client. În mijlocul luminişului stătea un car solid, cu patru roţi. Doi bărbaţi îl încărcau cu grijă cu pietre tăiate, în timp ce doi boi – probabil cei care trăgeau carul – păşteau în apropiere, cu cozile plesnind după muşte.

Băiatul mătura aşchiile de piatră, probabil pentru a fi vândute ca pietriş. El se apropie de Edgar şi îi vorbi cu un accent străin, care-l făcu pe Edgar să creadă că era sclav.

— Ai venit să cumperi piatră?

— Da. Am nevoie pentru o distilerie. Dar nu e nicio grabă.

Edgar se aşeză pe o piatră plată şi îl observă pe Gab timp de câteva minute, apoi, rapid, înţelese felul în care lucra. Introducea o pană de stejar într-o crăpătură mică din piatră, apoi bătea pana cu ciocanul şi lărgea crăpătura până când aceasta se transforma într-o despicătură şi o bucată din piatră cădea. În cazul în care nu găsea o crăpătură formată natural, Gab făcea una cu dalta lui de fier. Edgar presupuse că un pietrar învăţa din experienţă cum să descopere slăbiciunea unei pietre, ceea ce îi făcea munca mai uşoară.

Gab despica pietrele mari în două, uneori chiar în trei bucăţi, ca să le facă mai uşor de transportat.

Edgar îşi îndreptă apoi atenţia către cumpărători. Aceştia aşezară pietrele în car şi după un timp se opriră. Probabil era greutatea pe care puteau să o tragă boii. Apoi începură să lege animalele la jug, gata de plecare.

Gab termină ceea ce făcea, tuşi, privi spre cer şi păru să decidă că era momentul să înceteze lucrul. Se duse spre carul cu boi şi discută cu cei doi cumpărători timp de câteva momente, apoi unul dintre bărbaţi îi dădu banii.

După aceea plesniră cu biciul pe deasupra boilor şi plecară.

Edgar se duse la Gab. Pietrarul apucase o creangă tăiată dintr-o grămadă şi o marcă grijuliu cu un şir clar de crestături. Acesta era modul în care meseriaşii şi negustorii îşi ţineau socotelile: nu puteau să-şi permită pergament şi,

chiar dacă ar fi avut, nu ştiau cum să scrie pe el. Edgar presupunea că Gab trebuia să îi plătească taxe stăpânului moşiei, probabil preţul uneia din cinci pietre, aşa că avea nevoie să înregistreze câte vânduse.

— Sunt Edgar, de la Drengs Ferry, spuse el. Acum zece ani ne-ai vândut piatră ca să ne reparăm biserica.

— Îmi amintesc, răspunse Gab şi îşi băgă băţul cu socotelile în buzunar.

Edgar observă că făcuse doar cinci crestături, deşi vânduse zece pietre: poate că avea să termine treaba mai târziu.

— Nu-mi amintesc de tine, dar probabil că erai un copil mic pe-atunci.

Edgar îl studie pe Gab. Mâinile îi erau acoperite de cicatrice vechi, fără îndoială datorate muncii lui. Probabil că se întreba cum putea să profite de tânărul ignorant din faţa lui. Edgar spuse ferm:

— Preţul a fost de doi pence pentru fiecare piatră livrată.

— Aşa a fost? spuse Gab prefăcându-se sceptic.

— Dacă este tot acelaşi, avem nevoie de încă două sute.

— Nu sunt sigur că putem să rezolvăm la acelaşi preţ. Lucrurile s-au schimbat.

— În cazul ăsta, trebuie să mă întorc şi să vorbesc cu şeful meu. Edgar nu voia să facă asta: era hotărât să se întoarcă şi să raporteze un succes. Dar nu-i putea permite lui Gab să-i vândă la suprapreţ. Nu avea încredere în pietrar. Poate că omul încerca doar să negocieze, dar Edgar avea sentimentul că putea să fie necinstit.

Pietrarul tuşi.

— Ultima dată am tratat cu Degbert Baldhead, diaconul. Nu-i plăcea să-şi cheltuiască banii.

— Şeful meu, Dreng, este la fel. Sunt fraţi.

— Pentru ce este piatra?

— Construiesc o distilerie pentru Dreng. Soţia lui face berea şi dă foc la şopron mai mereu.

— Tu o construieşti?

Edgar îşi ridică bărbia.

— Da.

— Eşti foarte tânăr. Dar Dreng vrea un constructor ieftin, presupun.

— Vrea şi piatră ieftină.
— Ai adus banii?
„Poate că sunt tânăr, se gândi Edgar, dar nu sunt tâmpit”.
— Dreng îţi va plăti când va ajunge piatra.
— Ar fi bine să facă aşa.
Edgar presupunea că pietrarul avea să care pietrele sau să le transporte cu un car până la râu, apoi să le încarce pe o plută pentru restul călătoriei până la Dreng’s Ferry. Avea nevoie de câteva drumuri, în funcţie de dimensiunile plutei.
— Unde îţi petreci noaptea? întrebă Gab. La tavernă?
— Ţi-am spus. Nu am bani.
— Atunci, va trebui să dormi aici.
— Mulţumesc, spuse Edgar.

* * *

Soţia lui Gab se numea Beaduhild, dar îşi spunea Bee. Era mai prietenoasă decât soţul ei şi îl invită pe Edgar să ia masa de seară cu ei. Imediat ce îşi goli castronul, îşi dădu seama cât de obosit era după drumul lung pe care-l străbătuse şi se întinse pe podea, adormind imediat.
De dimineaţă îi spuse lui Gab:
— O să am nevoie de o daltă şi de un ciocan ca ale tale, ca să pot fasona pietrele după nevoile mele.
— Aşa este, spuse Gab.
— Pot să mă uit la uneltele tale?
Gab ridică din umeri.
Edgar apucă ciocanul de lemn şi îl balansă. Era mare şi greu, dar, altfel, simplu şi grosolan, aşa că putea să-şi facă unul la fel cu uşurinţă. Ciocanul mai mic, cu cap de fier, era lucrat cu mai multă grijă, având mânerul bine fixat pe cap. Cea mai bună dintre toate era dalta de fier, cu vârful bont şi lat şi cu un capăt înflorit, care arăta ca o margaretă. Edgar putea să forjeze o copie în atelierul lui Cuthbert. Era posibil ca lui Cuthbert să nu-i convină să-şi împartă spaţiul de lucru, dar Dreng avea să îl convingă pe Degbert să insiste şi Cuthbert urma să cedeze.
Lângă unelte, agăţate de cârlige, se aflau mai multe beţe cu crestături.
— Presupun că ţii câte un băţ cu socoteli pentru fiecare

client, spuse Edgar.

— De ce te priveşte asta pe tine?

— Îmi pare rău, zise Edgar; nu dorea să pară băgăcios.

Oricum, nu se putu abţine să nu observe că băţul cel mai nou nu avea decât cinci crestături. Era posibil ca Gab să înregistreze doar jumătate dintre pietrele pe care le vindea? Asta l-ar fi scutit de o mulţime de taxe.

Dar nu era treaba lui Edgar dacă Gab îşi înşela stăpânul. Vale of Outhen făcea parte din domeniul contelui de Shiring, iar contele Wilwulf era deja suficient de bogat.

Edgar mâncă un mic dejun copios, apoi îi mulţumi lui Bee şi porni spre casă.

Se gândea că de la Outhenham îşi va găsi cu uşurinţă drumul, pentru că făcuse deja călătoria la dus, dar, spre dezamăgirea sa, se pierdu din nou. Din cauza întârzierii, aproape că se lăsase întunericul când ajunse acasă, însetat, înfometat şi obosit.

La berărie, toţi se pregăteau de culcare deja. Ethel îi zâmbi, Leaf îl salută nedesluşit şi Dreng îl ignoră. Blod stivuia lemnele de foc. Ea se opri din ceea ce făcea, se îndreptă, îşi puse mâna în şold şi se întinse de parcă tocmai s-ar fi uşurat de o durere. Când se întoarse spre el, Edgar observă că avea un ochi vânăt.

— Ce ţi s-a întâmplat? o întrebă el.

Ea nu-i răspunse, prefăcându-se că nu înţelege. Dar Edgar putea să bănuiască în ce fel se alesese cu vânătaia. Dreng fusese din ce în ce mai furios pe ea în ultimele câteva săptămâni, pe măsură ce se apropia sorocul. Desigur, nu era nimic neobişnuit ca un bărbat să se poarte violent cu familia lui, iar Edgar îl văzuse pe Dreng cum o lovea pe Leaf pe spate şi cum o plesnea pe Ethel peste faţă, dar era limpede că nutrea o duşmănie specială pentru Blod.

— A rămas ceva din cină? întrebă Edgar.

— Nu, spuse Dreng.

— Dar am umblat toată ziua.

— Asta te va învăţa minte să nu mai întârzii.

— Am fost plecat să fac o treabă pentru tine!

— Şi eşti plătit. N-a mai rămas nimic, aşa că taci din gură!

Edgar se duse la culcare flămând.

Blod se trezi prima de dimineaţă. Se duse la râu după apă

proaspătă, prima ei îndatorire zilnică. Găleata era făcută din lemn, cu nituri de fier, şi era grea chiar şi atunci când era goală. Edgar tocmai îşi încălţa pantofii când ea se întoarse. Observând că se chinuia, se duse să-i ia găleata, dar, înainte să poată face asta, ea se împiedică de Dreng, care zăcea pe jos pe jumătate adormit, şi apa se vărsă peste faţa lui.

— Vacă proastă! răcni el sărind în picioare.

Blod se ghemui când Dreng îşi ridică pumnul. Atunci, Edgar păşi între ei şi spuse:

— Dă-mi mie găleata, Blod.

În ochii lui Dreng se citea furia. Preţ de o clipă, Edgar se gândi că bărbatul o să-l lovească pe el în locul lui Blod. Dreng era puternic, în ciuda spatelui stricat pe care-l menţiona atât de des: era înalt, cu umeri laţi. Chiar şi aşa, Edgar se hotărî, într-o fracţiune de secundă, să riposteze dacă ar fi fost lovit. Urma să fie pedepsit, fără îndoială, dar ar fi avut satisfacţia de a-l pune pe Dreng la pământ.

Oricum, la fel ca mulţi alţi bătăuşi, Dreng era laş atunci când trebuia să înfrunte pe cineva mai puternic. Furia lăsă locul fricii şi îşi coborî pumnul.

Blod o şterse de acolo, iar Edgar îi dădu găleata lui Ethel. Ea turnă apă într-o oală de gătit, atârnă oala deasupra focului, aruncă nişte ovăz în oală şi începu să amestece combinaţia cu un băţ de lemn.

Dreng îl privea răuvoitor pe Edgar. El presupuse că n-avea să fie niciodată iertat pentru că se băgase între Dreng şi sclava lui, dar nu putea să găsească în sufletul său niciun regret pentru ceea ce făcuse, deşi, probabil, urma să sufere din cauza asta.

Când terciul fu gata, Ethel îl turnă cu polonicul în cinci blide. Tăie nişte şuncă şi o adăugă într-unul dintre boluri, apoi i-l dădu lui Dreng. Le dădu holurile şi celorlalţi şi mâncară în linişte.

Edgar îşi termină mâncarea în câteva secunde. Se uită spre oală, apoi la Ethel. Ea nu spuse nimic, dar clătină din cap discret. Nu mai rămăsese nimic.

Era duminică şi, după micul dejun, toată lumea mergea la biserică.

Ma se afla acolo, împreună cu Erman, Eadbald şi soţia lor

comună, Cwenburg. Cei vreo douăzeci şi cinci de locuitori ai cătunului ştiau, de acum, despre căsătoria poligamă, dar nimeni nu spusese nimic despre asta. Edgar aflase din mers, din fragmente de conversaţii, că aceasta era considerată neobişnuită, dar nu revoltătoare. O auzise pe Bebbe spunând acelaşi lucru ca Leaf: „Dacă un bărbat poate să aibă două soţii, şi o femeie poate să aibă doi bărbaţi”.

Când o văzu pe Cwenburg stând între Erman şi Eadbald, Edgar fu frapat de diferenţa dintre hainele lor. Tunicile până la genunchi, cusute în casă, ale fraţilor săi, dintr-o lână maronie nevopsită, erau vechi, uzate şi peticite, la fel ca a lui; dar Cwenburg avea o rochie din lână ţesută des, albită şi vopsită într-o nuanţă de un roşu spre roz. Tatăl ei era zgârcit cu toată lumea, în afară de ea.

Edgar se duse lângă Ma. În trecut, ea nu fusese niciodată deosebit de devotată, dar în perioada aceea părea să trateze slujbele cu mai multă seriozitate, plecându-şi capul şi închizând ochii când Degbert şi ceilalţi clerici îndeplineau ritualurile, fără ca evlavia ei să fie diminuată de neglijenţa şi graba lor.

— Ai devenit mai religioasă, îi spuse el, când slujba ajunse la final.

Ea îl privi cercetător, de parcă s-ar fi întrebat dacă să i se destăinuie sau nu; apoi păru să considere că el avea să înţeleagă.

— Mă gândesc la tatăl tău, zise ea. Cred că el este cu îngerii din ceruri.

Edgar nu prea înţelegea.

— Te poţi gândi la el oricând doreşti.

— Dar ăsta pare să fie cel mai bun moment – şi cel mai bun loc. Simt că nu sunt atât de departe de el. Şi pe urmă, în timpul săptămânii, când îi simt lipsa, abia aştept duminica.

Edgar încuviinţă. I se părea că are sens.

— Dar tu? îl întrebă Ma. Te mai gândeşti la el?

— Când lucrez şi când am o problemă de rezolvat, o îmbinare care nu se închide sau o lamă care nu se ascute, mă gândesc: „O să-l întreb pe Pa”. Apoi îmi amintesc că nu pot. Mi se întâmplă aproape în fiecare zi.

— Şi atunci, ce faci?

Edgar ezită. Îi era teamă să nu pară că avea pretenţia că trăise experienţe miraculoase. Oamenii care aveau viziuni erau uneori respectaţi, dar la fel de uşor puteau fi condamnaţi ca agenţi ai diavolului. Oricum, Ma avea să înţeleagă.

— Îl întreb oricum, spuse el. Îi zic în mintea mea: „Pa, ce ar trebui să fac în legătură cu asta?” Adăugă în grabă: Nu văd vreo apariţie sau ceva de genul ăsta.

Ea dădu din cap calmă, fără să fie surprinsă.

— Şi pe urmă?

— De obicei îmi vine răspunsul.

Ea nu spuse nimic.

Puţin agitat, el o întrebă:

— Ţi se pare că este ciudat?

— Deloc, spuse ea. Aşa funcţionează spiritele.

Apoi se întoarse şi vorbi cu Bebbe despre ouă.

Edgar era intrigat. „Aşa funcţionează spiritele”. Asta îi dădea de gândit.

Dar gândurile îi fură întrerupte când Erman veni spre el şi îi spuse:

— Ne ducem să facem un plug.

— Astăzi?

— Da.

Lui Edgar nu-i prea păsa de religie când venea vorba de lucrurile practice, de fiecare zi. Presupuse că ei aleseseră să facă asta duminica pentru ca el să fie disponibil. Niciunul dintre ei nu mai făcuse un plug până atunci, dar Edgar ar fi putut construi ceva.

— Să vin să vă ajut? întrebă el.

— Dacă vrei.

Lui Erman nu-i plăcea să admită că avea nevoie de ajutor.

— Aţi pregătit lemnul?

— Da.

Părea că oricine putea să ia lemn din pădure. În Combe, nobilul Wigelm îl obligase pe Pa să plătească pentru că dobora un stejar. Dar acolo, se gândi Edgar, era mai uşor să-i controlezi pe cei care tăiau lemnul, pentru că trebuiau să aducă cheresteaua în oraş, în văzul lumii. Aici nu era clar dacă pădurea îi aparţine lui Degbert Baldhead sau

consilierului din Mudeford, Offa, şi niciunul din ei nu pretindea plată: fără îndoială că asta presupunea multă supraveghere pentru recompense mici. Practic, cheresteaua era gratis pentru oricine dorea să doboare copaci.

Toată lumea ieşea din mica biserică.

— Ar fi mai bine să ne apucăm de treabă, spuse Erman.

Merseră împreună spre fermă: Ma, cei trei fraţi şi Cwenburg. Lui Edgar i se părea că legătura dintre Erman şi Eadbald părea neschimbată: în principiu, ei erau în armonie, în ciuda unor mici certuri aproape permanente. Căsătoria lor neobişnuită era clar că funcţiona.

Cwenburg continua să-i arunce priviri triumfătoare lui Edgar. „Tu m-ai refuzat, părea să spună expresia ei, dar uite ce am primit în schimb!” Lui Edgar nu-i păsa. Ea era fericită şi fraţii lui erau la fel.

Nici Edgar nu era nefericit, dacă avea vreo importanţă. Construise un bac şi lucra la o distilerie. Salariul lui era atât de mic, încât părea o hoţie, dar scăpase de agricultură.

Ei bine, aproape.

Privi spre lemnele pe care le stivuiseră fraţii lui în faţa hambarului şi vizualiză un plug. Chiar şi orăşenii ştiau cum arată unul. Ar fi trebuit să aibă un băţ ascuţit, ieşit în afară, care să fărâmiţeze pământul, şi o cormană înclinată care să taie brazdele şi să le întoarcă. Ambele trebuiau să fie ataşate de un cadru care să poată fi tras din faţă şi ghidat din spate.

— Eadbald şi cu mine vom trage plugul şi Ma îl va dirija, spuse Erman.

Edgar încuviinţă. Solul lutos era destul de moale ca să permită folosirea unui plug tras de oameni. Solul argilos din locuri precum Outhenham avea nevoie de forţa boilor.

Edgar îşi scoase cuţitul de la centură, îngenunche şi începu să marcheze lemnul pentru ca Erman şi Eadbald să-l fasoneze. Deşi fratele cel mai tânăr preluă conducerea, ceilalţi doi nu protestară. Ei recunoşteau abilităţile superioare ale lui Edgar, deşi nu acceptaseră asta niciodată cu voce tare.

În timp ce ei lucrau la lemn, Edgar începu să facă brăzdarul, o lamă fixată în partea din faţă a cormanei, ca să

taie mai uşor pământul. Ceilalţi găsiseră în hambar o spadă ruginită, din fier. Edgar o încălzi la focul din casă, apoi o bătu cu o piatră, ca să-i dea forma pe care o dorea. Rezultatul părea puţin cam grosolan – ar fi putut să o facă mai bine cu un ciocan de fier şi o nicovală.

Ascuţi lama cu o piatră.

Când li se făcu sete, se duseră la râu şi băură apă din mâinile făcute căuş. Nu aveau bere şi nici căni.

Erau aproape gata să asambleze piesele când Ma îi chemă pentru masa de la mijlocul zilei.

Pregătise ţipar afumat, cu ceapă sălbatică şi pâine friptă. Edgar salivă atât de violent, încât simţi o durere ascuţită sub osul maxilarului.

Cwenburg îi şopti ceva lui Erman. Ma se agită – să şopteşti în compania altora însemna proastă creştere –, dar nu spuse nimic.

Când Edgar ajunse la a treia bucată de pâine, Erman spuse:

— Las-o mai uşor, nu vrei?

— Mi-e foame!

— Nu avem prea multă mâncare în plus.

Edgar era revoltat.

— Am renunţat la ziua mea de odihnă ca să vă ajut să construiţi plugul şi îmi scoateţi ochii pentru o bucată de pâine!

Furia izbucni rapid, aşa cum se întâmpla întotdeauna între fraţi. Erman spuse aprins:

— Nu poţi să mănânci până ne laşi fără mâncare şi fără casă.

— Ieri nu am luat cina, iar azi-dimineaţă am mâncat doar un bol mic de terci – sunt flămând.

— Nu pot să te ajut cu asta.

— Atunci, nu-mi cere mie să te ajut, câine nerecunoscător!

— Plugul este aproape terminat. Ar fi trebuit să te întorci la berărie ca să iei cina.

— Acolo mănânc foarte puţin.

Eadbald, care era mai temperat decât Erman, spuse:

— Problema este, Edgar, că Cwenburg are nevoie de mai mult, pentru că este însărcinată.

Edgar observă rânjetul fin al lui Cwenburg, care îl enervă

şi mai tare.

— Atunci mănâncă tu mai puţin, Eadbald, şi lasă-mă în pace să iau cina, răspunse el. Nu eu am lăsat-o însărcinată. Adăugă pe un ton scăzut: Slavă Domnului!

Erman, Eadbald şi Cwenburg începură să ţipe în acelaşi timp. Ma bătu din palme şi tăcură cu toţii.

— Ce-ai vrut să spui, Edgar, când ai zis că primeşti extrem de puţină mâncare la tavernă? întrebă ea. Cu siguranţă Dreng îşi permite destulă mâncare.

— Poate că Dreng este bogat, dar este rău.

— Dar ai luat micul dejun astăzi.

— Un bol mic de terci. El a mâncat carne cu terciul, dar noi, ceilalţi, nu am primit.

— Şi cina de ieri-seară?

— Nimic. Am venit pe jos de la Outhenham şi am ajuns târziu. Şi mi-a spus că s-a terminat toată mâncarea.

Ma părea furioasă.

— Atunci, mănâncă aici cât de mult ai nevoie, spuse ea. Cât despre voi, ceilalţi, închideţi gura şi încercaţi să vă amintiţi că familia asta va fi întotdeauna hrănită în casa mea.

Edgar mâncă şi a treia bucată de pâine.

Erman părea arţăgos, iar Eadbald spuse:

— Cât de des va trebui să-l hrănim pe Edgar dacă Dreng nu o face?

— Nu-ţi face griji pentru asta! spuse Ma cu buzele strânse. Mă ocup eu de Dreng.

* * *

Restul zilei, Edgar se întrebă cum avea să îşi îndeplinească Ma promisiunea de a se „ocupa” de Dreng. Era plină de resurse şi îndrăzneaţă, dar Dreng era puternic. Edgar nu se temea de şeful lui – Dreng lovea femeile, nu şi bărbaţii –, dar în casă era stăpânul tuturor: soţ pentru Leaf şi Ethel, proprietar pentru Blod şi angajator pentru Edgar. Era al doilea cel mai important bărbat din micul cătun şi primul era fratele său. Putea să facă aproape tot ce dorea. Nu era înţelept să se pună cu el.

Luni începu la fel ca orice altă zi. Blod se duse după apă şi

Ethel făcu terciul. Când Edgar şedea în faţa micului său dejun modest, Cwenburg dădu buzna înăuntru, indignată şi furioasă. Îndreptă un deget acuzator spre Edgar şi spuse:

— Mama ta este o vrăjitoare bătrână!

Edgar avu senzaţia că urmau veşti bune.

— M-am gândit şi eu la fel adesea, spuse el glumeţ. Dar ce ţi-a făcut ţie?

— Vrea să mă lase să mor de foame! Spune că nu pot să primesc decât un bol de terci!

Edgar bănuia unde avea să ducă toată treaba asta şi schiţă un zâmbet.

Dreng spuse pe tonul încrezător al celor puternici:

— Nu poate să-i facă asta fiicei mele.

— Tocmai a făcut-o!

— Ţi-a oferit vreun motiv pentru asta?

— A spus că nu o să mă hrănească pe mine cu nimic mai mult decât îl hrăneşti tu pe Edgar.

Dreng rămase perplex. În mod clar, nu se aştepta la nimic de felul acesta. Păru dezorientat şi, pentru câteva momente, nu spuse nimic. Apoi se întoarse spre Edgar.

— Deci te-ai dus să te plângi la maică-ta, nu-i aşa? mârâi el.

Era un atac slab şi Edgar rămase netulburat.

— Pentru asta sunt mamele, nu-i aşa?

— Până aici, am auzit destul! spuse Dreng. Dispari de aici! Du-te acasă!

Dar Cwenburg nu înghiţea asta.

— Nu-l poţi trimite înapoi, îi spuse ea lui Dreng. Este încă o gură şi abia dacă ne ajunge mâncarea, aşa cum suntem acum.

— Atunci, tu vei veni aici.

Dreng pretindea că deţine controlul, dar părea puţin disperat.

— Nu, spuse Cwenburg. Sunt măritată şi îmi place. Iar copilul meu are nevoie de un tată.

Dreng înţelese că era încolţit şi deveni livid.

— Va trebui să-i dai lui Edgar mai mult de mâncare, asta-i tot, spuse Cwenburg. Îţi poţi permite.

Dreng se întoarse spre Edgar cu o privire încărcată de răutate.

— Eşti un mic şobolan viclean, nu-i aşa?

— Asta n-a fost ideea mea, spuse Edgar. Uneori îmi doresc să fi fost la fel de deştept ca mama mea.

— O să ajungi să regreţi deşteptăciunea mamei tale, îţi promit asta.

— Vreau ceva bun în terciul meu, spuse Cwenburg.

Deschise cufărul în care ţinea Ethel mâncarea şi scoase un borcan cu unt. Folosindu-şi cuţitul de la centură, scoase o porţie generoasă şi o puse în bolul lui Edgar.

Dreng păru neajutorat.

— Spune-i mamei tale că am făcut asta, îi spuse Cwenburg lui Edgar.

— În regulă, răspunse el.

Edgar mâncă rapid terciul cu unt, înainte ca cineva să-l poată opri. îl făcu să se simtă mai bine. Dar sentinţa lui Dreng îi suna încă în creier: „O să ajungi să regreţi deşteptăciunea mamei tale, îţi promit asta”.

Probabil că era adevărat.

CAPITOLUL 9
Jumătatea lunii septembrie 997

Ragna porni de la Cherbourg cu inima plină de aşteptări fericite. Triumfase asupra părinţilor ei şi se ducea în Anglia ca să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea.

Întregul oraş veni la malul apei să o salute. Nava ei, *îngerul*, avea un singur catarg cu o pânză mare, multicoloră, plus şaisprezece perechi de vâsle. Figurina de la proră era un înger sculptat care sufla în trâmbiţă şi, la pupă, coada lungă şi curbată în sus se termina cu un cap de leu. Căpitanul era un tip vânjos, cu barba căruntă, numit Guy, care traversase de multe ori până atunci Canalul, spre Anglia.

Ragna mai navigase pe un vas doar o singură dată: în urmă cu trei ani, se dusese cu tatăl ei la Fecamp, la vreo sută cincizeci de kilometri peste golful Senei, niciodată prea departe de ţărm. Vremea fusese bună, marea fusese calmă, iar marinarii fuseseră încântaţi să aibă la bord o tânără frumoasă, de viţă nobilă. Călătoria fusese plăcută şi lipsită de evenimente.

Aşa că aştepta cu nerăbdare această călătorie, prima dintre multele aventuri care urmau. Ştia, în teorie, că orice călătorie pe mare era periculoasă, dar nu se putea împiedica să nu se entuziasmeze: asta era firea ei. Puteai să distrugi orice dacă îţi făceai prea multe griji.

Era însoţită de camerista ei, Cat, de Agnes, cea mai bună cusătoreasă a sa, de alte trei slujnice, de Bern Uriaşul, precum şi de şase militari, care să o protejeze. Ea şi Bern aveau cai – al ei era favoritul, Astrid – şi mai luaseră patru ponei care să care bagajele. Ragna îşi împachetase patru rochii noi şi şase perechi noi de pantofi. Mai avea şi un dar de nuntă personal pentru Wilwulf, o centură din piele moale, cu o cataramă de argint şi un capăt împodobit, împachetată în cufărul ei special.

Caii erau priponiţi la bord pe un strat de paie, ca o măsură de protecţie în caz că mişcarea mării i-ar fi făcut să cadă. Cu un echipaj de douăzeci de oameni, pe navă era oarecum înghesuială.

Genevieve plânse când nava ridică ancora.

Porniră pe o vreme însorită şi caldă, cu un vânt uşor dinspre sud-vest ce promitea să-i ducă la Combe în două zile. Nu pentru prima dată, Ragna deveni nervoasă. Wilwulf o iubea, dar poate că se schimbase. Era nerăbdătoare să se împrietenească rapid cu familia şi cu supuşii lui, dar oare ei aveau să o placă? Era capabilă să le câştige afecţiunea? Sau aveau să desconsidere stilul ei străin şi chiar să fie ranchiunoşi din cauza frumuseţii şi a bogăţiei ei? Avea să-i placă Anglia?

Pentru a împiedica grijile de acest fel să o stăpânească, Ragna şi slujnicele ei exersau vorbirea limbii anglo-saxone. Ragna luase lecţii în fiecare zi de la o englezoaică măritată cu un bărbat din Cherbourg. Acum le făcea pe celelalte să chicotească, spunându-le cuvintele corespunzătoare diferitelor părţi feminine şi masculine ale corpului.

Apoi, aproape fără niciun avertisment, briza de vară se transformă într-o furtună de toamnă şi ploaia rece începu să biciuiască nava şi pe toţi pasagerii ei.

Nu exista adăpost. Ragna văzuse odată o barjă fluvială vesel pictată, cu o copertină ce adăpostea doamnele nobile de căldura soarelui, dar, în afară de aceea, nu întâlnise niciodată o navă cu vreun fel de cabină sau acoperiş de protecţie. Când ploua, pasagerii, echipajul şi încărcătura se udau laolaltă. Ragna şi slujnicele ei se adunară împreună, trăgându-şi glugile pelerinelor peste cap şi încercând să-şi ţină picioarele departe de bălţile ce se adunau pe fundul navei.

Dar era doar începutul. Încetară să mai zâmbească atunci când vântul se transformă într-o vijelie. Căpitanul Guy părea calm, dar coborî vela de teamă să nu se răstoarne. Vasul mergea acum încotro dorea să-l ducă vremea. Stelele erau ascunse după nori şi nici măcar echipajul nu ştia în ce parte se îndreptau. Ragna începu să fie speriată.

Echipajul aruncă o ancoră de larg la pupă. Era un sac mare, umplut cu apă, care acţiona ca o frână, reducând viteza navei şi mişcarea ei şi ţinând-o cu pupa în vânt. Dar valurile creşteau şi nava se legăna violent: îngerul sufla din trâmbiţa lui către cerul negru, apoi, o clipă mai târziu, în jos, spre adâncurile frământate. Caii nu mai puteau să stea

în picioare şi căzură în genunchi, nechezând înfricoşaţi. Bărbaţii încercau să rămână calmi, fără prea mult succes. Apa năvălea peste marginile vasului. Câţiva membri ai echipajului începură să spună rugăciuni.

Ragna se gândi că n-avea să mai ajungă niciodată în Anglia. Poate că nu era destinul ei să se mărite cu Wilwulf şi să-i poarte copiii. Ar fi putut să moară, fiind astfel pedepsită pentru păcatul pe care-l înfăptuise, de a fi făcut dragoste cu el înainte să devină soţ şi soţie.

Făcu greşeala de a-şi imagina cum ar fi fost să se înece. Îşi aminti cum se juca în copilărie, când îşi ţinea respiraţia ca să vadă cât de mult putea să reziste, simţind cum o cuprindea panica după un minut sau două. Îşi imagină teroarea de a fi atât de disperată să respire, încât să ia înghiţituri uriaşe de apă. Cât timp dura până murea? Gândul o făcu să se simtă rău şi vomită cina de care se bucurase la lumina soarelui, cu doar vreo două ore în urmă. Vomitatul nu reuşi să-i calmeze stomacul, dar ameţeala îi alungă frica, pentru că acum nu îi mai păsa dacă trăieşte sau moare.

Simţea că ar fi putut să dureze o veşnicie. Când nu mai putu să vadă ploaia care cădea, înţelese că era noapte. Temperatura scădea, iar ea tremura în hainele îmbibate de apă.

Nu avea habar cât de mult durase furtuna când se linişti, în cele din urmă. Ploaia torenţială deveni o burniţă şi vântul se opri. Nava plutea în derivă în întuneric: aveau cu ei lămpi şi un borcan cu ulei într-un cufăr impermeabil, dar nu aveau foc de la care să le aprindă. Căpitanul Guy spuse că ar fi putut să ridice pânza dacă ar fi ştiut cu siguranţă cât de departe de ţărm se aflau; dar, fără să cunoască poziţia navei şi fără lumini care să semnaleze dacă ţărmul se afla în apropiere, era prea periculos. Trebuiau să aştepte lumina zilei ca să-şi poată restabili cursul.

La ivirea zorilor, Ragna observă că precauţia lui fusese îndreptăţită şi înţeleaptă: se aflau în apropierea unor stânci. Deşi înnorat, cerul era mai luminos într-o direcţie, care trebuia să fie estul. Ţărmul aflat la nord de ei era Anglia.

Membrii echipajului se puseră repede pe treabă, în ciuda ploii care cădea în valuri: mai întâi ridicară pânza, apoi

scoaseră cidrul şi pâinea pentru micul dejun şi, în final, aruncară apa adunată pe fundul navei.

Ragna era uimită de rapiditatea cu care îşi reluaseră îndatoririle. Aproape că muriseră cu toţii: cum puteau să se poarte normal? Ea abia dacă reuşea să se gândească la altceva în afara faptului că încă era, în mod miraculos, în viaţă.

Navigară de-a lungul coastei până când văzură un mic port, cu câteva bărci. Căpitanul nu cunoştea locul, dar presupunea că se afla la şaizeci sau şaptezeci de kilometri la est de Combe. Întoarse nava spre ţărm şi intră în port.

Brusc, Ragna avu nevoie să simtă pământul ferm sub picioarele ei.

Vasul fu tras în ape mai puţin adânci, apoi Ragna fu purtată peste apă până pe plaja cu pietriş. împreună cu slujnicele şi paznicii ei, urcă panta spre satul de la malul mării şi intră în berărie. Ragna spera la un foc care trosnea şi la un mic dejun cald, dar era prea devreme. Focul era mic şi gazda era morocănoasă, frecându-şi ochii de somn în timp ce arunca nişte beţe în flăcările slabe.

Ragna se aşeză tremurând, aşteptând ca bagajul să-i fie descărcat, astfel încât să se poată schimba în haine uscate. Gazda le aduse o bere slabă şi pâine veche.

— Bun venit în Anglia! spuse ea.

* * *

Încrederea de sine a Ragnei era sever zdruncinată. Niciodată în toată viaţa ei nu fusese atât de speriată, pentru atât de mult timp. Când căpitanul Guy le spusese că ar fi trebuit să aştepte până când se schimba vremea, pentru a naviga spre vest, de-a lungul coastei Angliei, până la Combe, ea refuzase cu fermitate. Îşi dorea să nu mai pună piciorul niciodată pe o navă. Era posibil să o mai aştepte şi alte şocuri dure, iar dacă era aşa, dorea să le întâmpine pe pământ.

Trei zile mai târziu, nu mai era la fel de sigură că luase decizia corectă. Ploaia nu se oprise. Toate drumurile erau nişte mlaştini. Mersul prin noroi epuiza caii, iar faptul că le era în permanenţă frig şi erau uzi îi făcea pe toţi să fie

irascibili. Berăriile la care se opreau să se împrospăteze erau întunecoase şi deprimante, oferindu-le o pauză insuficientă faţă de disconfortul de afară. În plus, oamenii care îi auzeau accentul străin ţipau la ea, de parcă aşa ar fi fost mai uşor pentru ea să le înţeleagă limba. Într-o seară, grupul fu bine primit într-o casă confortabilă a unui mic nobil, Thurstan of Lordsborough, dar celelalte două nopţi şi le petrecură în mănăstiri reci şi lipsite de veselie.

Pe drum, Ragna se învelea în pelerina ei, legănându-se după cum înainta Astrid şi reamintindu-şi permanent că la finalul călătoriei o aştepta cel mai minunat bărbat din lume.

În după-amiaza celei de-a treia zile, un ponei cu bagaje alunecă pe o pantă. Căzu în genunchi şi încărcătura îi alunecă într-o parte. Încercă să se ridice, dar povara îl făcu din nou să-şi piardă echilibrul. Alunecă în jos pe o pantă plină de noroi, nechezând frenetic, şi căzu într-un pârâu. Ragna strigă:

— Of, sărmanul animal! Salvaţi-l, oameni buni!

Câţiva bărbaţi săriră în apa adâncă de aproape un metru, dar nu reuşiră să pună animalul înapoi pe picioare.

— Va trebui să-i luaţi bagajele din spinare! spuse Ragna.

Imediat după aceea, un bărbat ţinu capul calului în încercarea de a-l împiedica să se agite în jur, iar ceilalţi doi îi desfăcură curelele. Apucară bagajele şi cuferele şi le trecură celor care aşteptau pe margine. Când poneiul fu descărcat, se ridică în picioare fără ajutor.

Privind spre bagajele îngrămădite la marginea pârâului, Ragna spuse:

— Unde este cutia micuţă cu darul pentru Wilwulf?

Toţi priviră în jur, dar nimeni nu o văzu.

Ragna era consternată.

— Nu se poate să o fi pierdut – era darul lui de nuntă!

Bijutierii englezi erau faimoşi şi probabil că Wilwulf avea standarde foarte ridicate, aşa că Ragna comandase catarama şi capătul împodobit la cel mai bun bijutier din Rouen.

Bărbaţii care încercaseră să salveze poneiul intrară înapoi în apă şi începură să scormonească pe fundul pârâului, în căutarea pachetului. Apoi ochii ageri ai lui Cat îl descoperiră.

— Acolo! strigă ea arătându-le pachetul.

Ragna văzu cutia la o sută de metri distanţă, plutind la vale în pârâu.

Brusc, din tufişuri apăru o siluetă. Ragna zări pentru o clipă un cap purtând un fel de cască, apoi bărbatul făcu un pas în apă şi apucă rapid cutia.

— Oh, bună treabă! spuse Ragna.

Preţ de o fracţiune de secundă, el se întoarse şi o privi, iar ea avu imaginea completă a unei căşti metalice ruginite, cu găuri pentru ochi şi gură. Apoi bărbatul urcă înapoi pe pământ uscat şi dispăru în vegetaţie.

Ragna înţelese că fusese jefuită.

— Duceţi-vă după el! strigă ea.

Bărbaţii porniră în urmărirea hoţului. Ragna îi auzea strigându-se unul pe altul în pădure, apoi vocile lor deveniră tot mai estompate din cauza copacilor şi a ploii. După o vreme, cercetaşii reveniră unul câte unul. Pădurea era mult prea deasă pentru a se putea deplasa rapid, ziseră ei. Ragna se simţi descurajată. Apoi apăru şi ultimul om, Bern, care spuse:

— Ne-a scăpat.

Ragna încercă să-şi ia o figură curajoasă.

— Haideţi să pornim! spuse ea vioi. Ce s-a dus... s-a dus.

Apoi porniră cu greu, înaintând prin noroi.

Dar pierderea darului era mai mult decât putea suporta Ragna, după furtuna de pe mare şi cele trei zile de ploaie şi de cazare proastă. Părinţii ei avuseseră dreptate în avertizările lor groaznice: Anglia era o ţară oribilă, iar ea se condamnase singură să trăiască acolo pe vecie. Nu putu să-şi mai reţină lacrimile, care curgeau fierbinţi pe faţa ei amestecate cu ploaia rece, îşi trase gluga mai pe faţă şi îşi lăsă ochii în jos, în speranţa că toţi ceilalţi n-aveau să observe.

La o oră după pierderea cadoului, grupul ajunse pe malul unui râu şi cu toţii văzură un cătun pe partea cealaltă. Uitându-se într-acolo prin ploaie, Ragna descoperi câteva case şi o biserică de piatră. O barcă mărişoară era legată pe malul celălalt. Conform spuselor locuitorilor din ultimul sat prin care trecuseră, cătunul cu bacul se afla la o distanţă de două zile de Shiring. Încă două zile de mizerie,

se gândi ea cu tristeţe.

Bărbaţii strigară dincolo de apă şi, destul de prompt, îşi făcu apariţia un tânăr care dezlegă bacul. Fu urmat de un câine alb cu maro, care sări în barcă, dar bărbatul îi spuse un cuvânt şi câinele se întoarse pe mal.

Părând să nu-i pese de ploaie, el stătea în picioare la prora bărcii şi împingea cu parul pentru a traversa râul. Ragna o auzi pe Agnes, cusătoreasa, murmurând: „Un băiat puternic”.

Barca se lovi de malul apropiat.

— Aşteptaţi să o leg înainte să vă îmbarcaţi, spuse tânărul barcagiu. E mai sigur aşa.

Era plăcut şi politicos, dar nu părea intimidat de sosirea unei doamne nobile, care era însoţită de o escortă numeroasă. Privi direct spre Ragna şi îi zâmbi, de parcă ar fi recunoscut-o, dar ea nu îşi amintea să-l mai fi văzut înainte.

După ce asigură barca, spuse:

— Costă un bănuţ pentru fiecare persoană şi animal. Văd treisprezece oameni şi şase cai, ceea ce înseamnă patru pence şi trei bănuţi, vă rog.

Ragna dădu din cap spre Cat, care ţinea la centura ei punga cu o mică sumă de bani, pentru cheltuieli neaşteptate. Unul dintre ponei purta un cufăr legat în fier, ce conţinea cea mai mare parte a banilor Ragnei, dar acesta nu era deschis decât în privat. Cat îi dădu barcagiului cinci penny englezeşti, mici şi uşori, iar el îi dădu rest un minuscul sfert de disc de argint.

— Puteţi să vă urcaţi călare, dacă sunteţi atenţi, spuse el. Dar dacă simţiţi nervozitate, e mai bine să descălecaţi şi să vă conduceţi calul. Eu sunt Edgar, apropo.

Cat spuse:

— Aceasta este lady Ragna din Cherbourg.

— Ştiu, răspunse el. Se înclină spre Ragna şi adăugă: Sunt onorat, doamna mea!

Ea urcă pe bac călare, iar ceilalţi o urmară.

Vasul era remarcabil de stabil pe râu şi părea să fie bine construit, cu plăci perfect îmbinate. Pe fundul bărcii nu era apă.

— Frumoasă barcă, spuse Ragna.

Nu adăugă „pentru o groapă de gunoi ca asta”, dar se subînţelegea şi pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva îl jignise.

Dar Edgar nu părea să dea vreun semn că observase.

— Eşti foarte amabilă, zise el. Eu am construit barca asta.

— De unul singur? întrebă ea sceptic.

Încă o dată, el ar fi putut să se simtă dispreţuit. Ragna înţelese că uitase de hotărârea ei de a încerca să fie prietenoasă cu englezii. Nu acesta era felul ei de a fi: în mod normal, ea reuşea să stabilească rapid o legătură cu străinii. Călătoria jalnică şi stranietatea noii ţări o făcuseră să devină irascibilă. Se hotărî să fie mai drăguţă.

Dar Edgar nu părea să se simtă înjosit. Zâmbind, el spuse:

— Nu există doi constructori de nave în locul acesta minuscul.

— Sunt uimită că există chiar şi unul.

— Şi eu sunt puţin uimit.

Ragna râse. Băiatul se prindea repede şi nu se lua pe sine prea în serios, îi plăcea acest lucru la el.

Edgar aşteptă ca oamenii şi animalele să urce pe barcă, apoi o dezlegă şi începu să împingă spre malul celălalt. Ragna era amuzată văzând-o pe cusătoreasa Agnes în timp ce se străduia să înceapă o conversaţie cu el într-o anglo-saxonă împiedicată.

— Doamna mea urmează să se mărite cu contele de Shiring.

— Wilwulf? spuse Edgar. Credeam că este deja însurat.

— A fost, dar soţia lui a murit.

— Deci stăpâna ta urmează să fie stăpâna tuturor.

— Doar dacă nu ne înecăm în ploaie pe drumul spre Shiring.

— La Cherbourg nu plouă?

— Nu ca aici.

Ragna zâmbi. Agnes era singură şi nerăbdătoare să se mărite. Ar fi putut să nimerească mai rău decât acest englez descurcăreţ. N-ar fi fost o mare surpriză dacă una sau mai multe dintre slujnicele Ragnei şi-ar fi găsit bărbaţi acolo: în grupurile mici de femei, căsătoria era contagioasă.

Privi apoi în faţă. Biserica de pe deal era construită din piatră, dar, chiar şi aşa, era mică şi arăta ciudat. Ferestrele

ei micuţe, fiecare cu o altă formă, erau aşezate la întâmplare în pereţii groşi. În bisericile normande, ferestrele nu erau mai mari, dar în general aveau aceeaşi formă şi erau aşezate în rânduri regulate. Acest fel de coerenţă vorbea mult mai grăitor despre lumea ordonată pe care o crease Dumnezeu, cu ierarhia clară a lumii plantelor, peştilor, animalelor şi oamenilor.

Barca ajunse la malul nordic, iar Edgar sări din nou afară şi o legă, invitând apoi pasagerii să debarce. Ragna coborî prima, iar calul ei le dădu încredere şi celorlalţi.

Apoi descălecă în faţa uşii berăriei. Bărbatul care ieşi îi aminti, pentru o clipă, de Wilwulf. Era la fel de mare şi părea la fel construit, dar figura lui era diferită.

— Nu pot să-i găzduiesc pe toţi aceşti oameni, spuse el pe un ton de antipatie. Cum să-i hrănesc pe toţi?

— Cât de departe este următorul sat? întrebă Ragna.

— Eşti străină? spuse el când observă accentul. Locul se numeşte Wigleigh şi nu veţi ajunge până acolo astăzi.

Probabil că se gândea cum să le ceară nişte preţuri exorbitante, iar Ragna deveni exasperată.

— Ei bine, atunci ce sugerezi?

— Dreng, interveni Edgar, aceasta este lady Ragna din Cherbourg. Urmează să se mărite cu contele Wilwulf.

Dreng deveni imediat slugarnic.

— Iertare, doamna mea, n-am ştiut, spuse el. Vă rog să intraţi înăuntru şi fiţi bine-veniţi! Urmează să devii verişoara mea prin alianţă. Poate că nu ştii asta.

Ragna era descumpănită să afle că urma să fie înrudită cu proprietarul unei berării. Nu acceptă imediat invitaţia lui de a intra înăuntru.

— Nu, nu ştiam, spuse ea.

— O, da, contele Wilwulf este vărul meu. După nuntă vom fi rude.

Ragna nu era încântată.

El continuă:

— Fratele meu şi cu mine conducem satul acesta – sub autoritatea lui Wilwulf, desigur. Fratele meu, Degbert, este diacon la mănăstirea de pe deal.

— Biserica aia micuţă este o mănăstire?

— Cu doar şase clerici. E destul de mică. Dar intră, te rog!

Dreng îşi petrecu braţul peste umerii Ragnei.

Treburile avansau prea departe. Chiar dacă l-ar fi plăcut pe Dreng, nu i-ar fi permis să o pipăie. Cu o mişcare intenţionată, ea îi îndepărtă mâna de pe umerii ei.

— Bărbatului meu nu i-ar plăcea să fiu mângâiată de vărul lui, spuse ea cu răceală.

Apoi intră în casă înaintea lui.

Dreng o urmă spunând:

— O, Wilf nu s-ar supăra.

Dar nu o mai atinse din nou.

Ragna privi interiorul clădirii cu sentimentul că îi era familiar. Ca mai toate berăriile englezeşti, şi aceasta era întunecoasă, mirositoare şi afumată. Existau două mese, câteva bănci şi mai multe scaune împrăştiate.

Cat, care se afla imediat în urma Ragnei, trase un scaun în apropiere de foc pentru ea, apoi o ajută să-şi scoată pelerina îmbibată de apă. Ragna se aşeză lângă foc şi îşi îndreptă mâinile spre el, să le încălzească.

Observă că în tavernă se aflau trei femei. Cea mai în vârstă era, probabil, soţia lui Dreng. Cea mai tânără, o fată însărcinată, cu faţa ciupită, nu purta niciun fel de acoperământ pentru cap, ceea ce era, de obicei, semnul unei prostituate: Ragna presupunea că ar fi putut să fie o sclavă. A treia femeie era de vârsta Ragnei şi putea fi concubina lui Dreng.

Slujnicele şi paznicii Ragnei se îngrămădiră cu toţii în casă. Ragna îi spuse lui Dreng:

— Ai vrea, te rog, să le dai servitorilor mei nişte bere?

— Soţia mea îi va servi imediat, doamna mea. Apoi se întoarse spre cele două femei. Leaf, dă-le nişte bere! Ethel, începe să pregăteşti cina!

Leaf deschise un cufăr plin cu boluri şi căni de lemn şi începu să le umple de la un butoi aflat pe un suport, într-un colţ. Ethel agăţă un cazan de fier deasupra focului şi turnă apă în el, apoi scoase o pulpă mare de berbec şi o adăugă în fiertură.

Fata însărcinată aduse un braţ de lemne de foc. Ragna era surprinsă să o vadă că face munci grele, mai ales că sorocul ei părea să fie foarte aproape. Nu era de mirare că arăta obosită şi era posacă.

Edgar îngenunche lângă vatră şi înteţi focul, adăugând lemnele bucată cu bucată. În curând apăru o flacără jucăuşă care o încălzi pe Ragna, uscându-i, totodată, hainele.

Apoi ea îi spuse:

— Pe bac, când camerista mea, Cat, ţi-a spus cine sunt, tu i-ai răspuns: „Ştiu”. De unde mă cunoşti?

Edgar zâmbi.

— Nu îţi aminteşti, dar ne-am mai întâlnit.

Ragna nu se scuză pentru că nu-l recunoscuse. O femeie nobilă întâlnea sute de oameni şi nu te puteai aştepta să-şi amintească de toţi.

— Când a fost asta? întrebă ea.

— Acum cinci ani. Eu aveam doar treisprezece ani.

Edgar îşi scoase cuţitul de la centură şi îl aşeză pe pietrele vetrei, astfel încât lama acestuia să intre în flăcări.

— Deci eu aveam cincisprezece ani. N-am mai fost în Anglia până acum, deci, probabil, tu ai venit în Normandia.

— Tatăl meu, care a murit, era constructor de nave în Combe. Am mers la Cherbourg să livrăm o navă. Atunci te-am întâlnit.

— Am vorbit?

— Da, zise el stânjenit.

— Stai puţin, zâmbi Ragna. Îmi amintesc vag de un băiat englez obraznic care a intrat în castel neinvitat.

— Pare că eu eram.

— Mi-a spus că sunt frumoasă într-o franceză proastă.

Edgar avu eleganţa să roşească.

— Îmi cer scuze pentru insolenţa mea. Şi pentru franceza mea. Apoi zâmbi. Dar nu şi pentru gusturile mele.

— Ţi-am răspuns? Nu-mi amintesc.

— Ai vorbit cu mine într-o anglo-saxonă destul de bună.

— Ce ţi-am spus?

— Mi-ai spus că sunt fermecător.

— A, da! apoi mi-ai zis că o să te însori cu cineva ca mine.

— Nu-mi dau seama cum am putut să fiu atât de lipsit de respect!

— Nu m-a deranjat, serios. Dar acum mă gândesc că s-ar putea să fi crezut atunci că gluma ajunsese prea departe.

— Da, într-adevăr. Mi-ai spus să mă întorc în Anglia înainte

să dau de belele adevărate.

Se ridică, gândindu-se că poate se afla la limita impertinenţei, aşa cum făcuse cu cinci ani în urmă.

— Vrei nişte bere caldă?

— Mi-ar plăcea.

Edgar luă o cană cu bere de la femeia numită Leaf. Folosindu-şi mâneca pe post de mănuşă, el îşi luă cuţitul din foc şi scufundă lama în cană. Lichidul deveni efervescent şi făcu spumă. După ce amestecă, îi dădu cana.

— Nu cred să fie prea fierbinte, spuse el.

Ea atinse cana cu buzele şi sorbi puţin.

— Perfect, spuse ea, apoi bău o gură mai sănătoasă.

Îi încălzea stomacul şi se simţea mai veselă.

— Ar trebui să te părăsesc, spuse Edgar. Cred că stăpânul meu vrea să stea de vorbă cu tine.

— O, nu, te rog, zise Ragna în grabă. Nu pot să-l suport. Stai aici! Aşază-te! Vorbeşte!

El îşi trase un scaun şi, după ce se gândi o clipă, spuse:

— Trebuie să fie greu să începi o viaţă nouă într-o ţară străină.

„Habar n-ai”, se gândi ea. Dar nu dorea să pară amărâtă.

— Este o aventură, spuse ea strălucitoare.

— Dar totul este diferit. M-am simţit dezorientat în ziua aceea, la Cherbourg: o altă limbă, haine ciudate... Chiar şi clădirile arătau straniu. Şi n-am stat acolo decât o zi.

— Este o provocare, acceptă ea.

— Am observat că oamenii nu sunt întotdeauna amabili cu străinii. Când locuiam în Combe, vedeam o mulţime de străini. Unii dintre oamenii din oraş se distrau râzând pe seama greşelilor pe care le făceau vizitatorii francezi sau flamanzi.

Ragna dădu din cap.

— Un om ignorant consideră că străinii sunt proşti – nu îşi dau seama că ei înşişi ar părea proşti dacă ar merge într-o ţară străină.

— Trebuie să fie greu de suportat. Îţi admir curajul.

Era prima persoană din Anglia care simpatiza cu situaţia în care se afla ea. În mod ironic, compasiunea lui îi submina faţada de stoicism hotărât. Spre disperarea ei, începu să

plângă.

— Îmi pare rău, spuse el. Ce am făcut?

— Ai fost drăguţ, reuşi ea să zică. Nimeni altcineva n-a mai făcut-o, cel puţin de când am debarcat în ţara asta.

El se simţea din nou jenat.

— N-am vrut să te supăr.

— Nu e vina ta, serios.

Nu dorea să se plângă despre cât de îngrozitoare era Anglia. Încercă să se lege de bandit.

— Astăzi am pierdut ceva preţios, zise apoi.

— Îmi pare rău. Ce era?

— Un dar pentru viitorul meu soţ, o centură cu o cataramă de argint. Abia aşteptam să i-o dau.

— Ce păcat!

— A fost furată de un bărbat care purta cască.

— Ăsta pare să fie Ironface. Este un bandit. A încercat să fure purcelul familiei mele, dar câinele nostru a dat alarma.

În casă intră un bărbat chel, care se apropie de Ragna. La fel ca Dreng, semăna vag cu Wilwulf.

— Bun venit la Dreng’s Ferry, doamna mea! spuse el. Eu sunt Degbert, diacon la mănăstire şi stăpânul satului. Cu o voce mai scăzută, îi spuse lui Edgar: Cară-te, băiete!

Edgar se ridică şi plecă. Degbert se aşeză neinvitat pe scaunul eliberat de Edgar.

— Logodnicul tău este vărul meu, spuse el.

Ragna răspunse politicos:

— Mă bucur să te cunosc.

— Suntem onoraţi să te primim aici.

— Este o plăcere, minţi ea.

Se întrebă cât avea să mai dureze până când putea să meargă la culcare.

Purtă o conversaţie de complezenţă cu Degbert, timp de câteva minute, apoi Edgar reveni însoţit de un bărbat micuţ şi dolofan, îmbrăcat în haine preoţeşti, care ducea un cufăr. Degbert ridică privirea spre ei şi spuse iritat:

— Ce înseamnă asta?

— L-am rugat pe Cuthbert să aducă o parte din bijuteriile sale ca să i le arate doamnei Ragna, răspunse Edgar. Ea a pierdut astăzi un obiect foarte preţios – Ironface a jefuit-o – şi poate că i-ar plăcea să-l înlocuiască.

Degbert ezită. Era clar că se bucura de monopolul pe care-l pusese pe vizitatoarea de rang înalt. Oricum, se hotărî să cedeze graţios.

— Noi, la mănăstire, suntem mândri de abilităţile lui Cuthbert, spuse el. Sper să găsiţi ceva care să vă placă, doamna mea.

Ragna era sceptică. Cele mai multe bijuterii englezeşti erau splendide, fiind foarte preţuite în toată Europa, dar asta nu însemna că tot ceea ce produceau englezii era de bună calitate; şi părea destul de improbabil ca în acea aşezare mică să fie confecţionate lucruri fine. Dar era bucuroasă să scape de Degbert.

Cuthbert avea un aer timid.

— Pot să deschid cufărul, doamna mea? întrebă el nervos. Nu vreau să mă bag, dar Edgar spunea că ar putea să te intereseze.

— Sigur că da, răspunse Ragna. Mi-ar plăcea să le văd.

— Nu va trebui să cumperi nimic, nu îţi face griji.

Cuthbert desfăşură pe podea o pânză albastră şi deschise cufărul. Era plin de obiecte învelite în cârpe de lână. Apoi scoase obiectele afară unul câte unul, le dezveli cu grijă şi le aşeză în faţa Ragnei, privind temător spre ea în tot acest timp. Ea fu încântată să vadă că lucrătura era de calitate foarte bună. Cuthbert confecţionase broşe, catarame, încuietori, inele pentru braţ şi pentru degete, cele mai multe din argint, toate gravate cu modele elaborate, adesea încrustate cu un material negru, despre care Ragna presupunea că era niello[4], un aliaj metalic.

Ochii ei se luminară la vederea unui inel de braţ gros, cu un aspect masculin. îl ridică şi îl găsi suficient de greu. Era confecţionat din argint, iar modelul gravat reprezenta nişte şerpi întrepătrunşi; chiar şi-l putea imagina pe braţul musculos al lui Wilwulf.

Cuthbert spuse alunecos:

— Ai ales cea mai bună lucrare a mea, doamna mea.

Ea îl studie. Era convinsă că avea să-i placă lui Wilwulf şi că avea să-l poarte cu mândrie.

---

4 Aliaj de cupru, argint şi plumb, având un conţinut ridicat de sulf, folosit pentru incrustaţii în obiecte preţioase (n.tr.).

— Cât costă? întrebă.

— Este o mulţime de argint în el.

— Este argint pur?

— O parte din douăzeci este cupru, pentru rezistenţă, spuse el. La fel ca în monedele noastre de argint.

— Foarte bine. Cât costă?

— Îl luaţi pentru contele Wilwulf?

Ragna zâmbi. El nu avea să-i spună un preţ până când n-avea să fie obligat. Încerca să-şi dea seama cât de mult era ea dispusă să plătească pentru inel. Cuthbert poate că era timid, se gândi ea, dar era şi alunecos.

— Da, răspunse ea. Un dar de nuntă.

— În cazul acesta, ar trebui să vi-l ofer la un preţ nu mai mare decât m-a costat pe mine, ca un mod de a onora sărbătoarea nupţială.

— Eşti foarte amabil. Cât costă?

Cuthbert oftă.

— O liră, spuse el însemna o mulţime de bani: două sute patruzeci de penny de argint. Dar în inelul acela se afla o jumătate de livră de argint: preţul era rezonabil. Şi, cu cât îl privea mai mult, cu atât şi-l dorea mai tare. Se imagina trăgându-l peste mâna şi pe braţul lui Wilwulf, apoi uitându-se la faţa lui pentru a-l vedea zâmbind.

Se hotărî să nu se târguiască: era nedemn. Nu era o ţărancă ignorantă care cumpăra un polonic. Dar se prefăcu o vreme că ezită doar pentru salvarea aparenţelor.

— Nu mă face să-l vând pentru mai puţin decât m-a costat pe mine, scumpă doamnă, spuse Cuthbert.

— Foarte bine, zise ea. O liră[5].

— Contele va fi încântat. Va arăta minunat pe braţul său puternic.

Cat observase schimbul de replici şi acum se deplasa în linişte către locul în care era depozitat bagajul ei. Ragna o văzu cum descuie discret cufărul legat în fier.

Puse inelul pe braţul ei. Desigur, era mult prea mare, dar îi plăcea gravura.

Cuthbert îşi împachetă ornamentele rămase şi le aşeză la loc cu atenţie şi afecţiune.

---

5 O liră era echivalentul unei livre de argint (n.tr.).

Cat se întoarse cu o mică pungă de piele. Cu meticulozitate, ea numără monedele, aşezându-le în grupuri de câte douăsprezece. Cuthbert numără din nou fiecare grămadă, apoi puse banii în cufărul lui, îl închise şi plecă, urându-i Ragnei o nuntă splendidă şi mulţi ani de căsătorie fericită.

Cina se servi la două mese. Vizitatorii se aşezară la prima. Nu existau farfurii: în schimb, pe masă fură aşezate felii groase de pâine, iar berbecul cu ceapă al lui Ethel fu servit pe feliile de pâine. Toţi aşteptau ca Ragna să înceapă. Ea înfipse cuţitul într-o bucată de carne şi o băgă în gură, apoi toţi începură să mănânce. Tocana era simplă, dar gustoasă.

Ragna se înveseli de la mâncare, bere şi plăcerea de a cumpăra un dar pentru bărbatul pe care-l iubea.

În timp ce mâncau se lăsă noaptea, iar sclava însărcinată aprinse lămpile din încăpere.

Imediat ce termină de mâncat, Ragna spuse:

— Acum sunt obosită. Unde pot să dorm?

Dreng spuse bucuros:

— Oriunde doreşti, doamna mea!

— Dar unde este patul meu?

— Mi-e teamă că nu avem paturi, doamna mea.

— Nu aveţi paturi?

— Îmi pare rău!

Chiar se aşteptau ca ea să se învelească în pelerina ei şi să se întindă pe jos, pe paie, împreună cu toţi ceilalţi? Sinistrul Dreng probabil că avea să încerce să se întindă chiar lângă ea. La mănăstirile englezeşti primise un pat simplu, din lemn, cu saltea, dar Thurstan of Lordsborough îi oferise un fel de cufăr, cu frunze aşezate pe fund.

— Nici măcar un pat într-un cufăr? întrebă ea.

— Nimeni din Dreng’s Ferry nu are pat, de niciun fel.

— În afară de călugăriţe, spuse Edgar.

Ragna fu surprinsă.

— Nimeni nu mi-a spus ceva despre călugăriţe.

— Pe insulă, spuse Edgar, este o mică mănăstire.

Dreng părea uluit.

— Nu poţi merge acolo, doamna mea. Ele au grijă de leproşi şi de tot felul de bolnavi. Din cauza asta o numim Insula leproşilor.

Ragna era sceptică. Multe maici îi îngrijeau pe cei bolnavi şi rareori luau bolile pacienţilor lor. Dreng nu-şi dorea decât să se laude că o adăpostise pe Ragna peste noapte.

— Leproşii nu sunt primiţi în mănăstire, zise Edgar.

Dreng răspunse supărat:

— Nu ştii nimic, nu locuieşti aici decât de un sfert de an. Ţine gura închisă! îi zâmbi mieros Ragnei. Nu te-aş putea lăsa să-ţi rişti viaţa, doamna mea.

— Nu-ţi cer ţie permisiunea, spuse Ragna cu răceală. O să mă hotărăsc singură. Se întoarse spre Edgar şi adăugă: Care sunt facilităţile pentru dormit la mănăstire?

— Am fost acolo o singură dată, să repar acoperişul, dar cred că sunt două dormitoare, unul pentru maica superioară şi adjuncta ei şi altul, mai mare, pentru celelalte cinci sau şase maici. Toate au paturi de lemn, cu saltele şi pături.

— Pare perfect. Poţi să mă duci acolo?

— Desigur, doamna mea.

— Cat şi Agnes mă vor însoţi. Restul servitorilor mei vor rămâne aici. Dacă mănăstirea se dovedeşte a fi necorespunzătoare, din orice motiv, mă voi întoarce direct aici.

Cat apucă sacul de piele care conţinea cele câteva lucruri de care Ragna avea nevoie pe timpul nopţii, cum erau pieptănul şi o bucată de săpun spaniol. Ea descoperise că în Anglia nu exista decât săpun lichid.

Edgar luă o lampă de pe perete, iar Cat o apucă pe cealaltă. Dacă Dreng avea obiecţii, nu îndrăzni să spună nimic.

Ragna prinse privirea lui Bern şi îi aruncă o uitătură intensă. El clătină din cap, înţelegând-o: era responsabil pentru cufărul în care se aflau banii.

Apoi îl urmă afară pe Edgar, iar Cat şi Agnes veniră după ei. Îşi croiră drum către malul apei şi se îmbarcară pe bac, apoi Edgar dezlegă funia. După ce câinele lui sări la bord, Edgar apucă un par şi barca începu să se deplaseze.

Ragna spera ca mănăstirea să fie aşa cum îi fusese prezentată. Avea nevoie disperată de o cameră curată şi de un pat moale, cu o pătură călduroasă. Se simţea ca o persoană însetată, căreia îi ardea gâtul de dorinţă la

vederea unei carafe cu cidru rece.

— Mănăstirea este înstărită, Edgar? întrebă ea.

— Moderat, răspunse el. împingea barca fără efort şi nu-şi pierdea suflul din cauză că vorbea. Au ceva pământ la Northwood şi la St-John-in-the-Forest.

— Eşti însurat cu una dintre doamnele de la tavernă, Edgar? întrebă Agnes.

Ragna zâmbi. Era clar că Agnes era atrasă de Edgar.

El râse.

— Nu. Două dintre ele sunt soţiile lui Dreng, iar fata însărcinată este sclavă.

— Bărbaţii din Anglia au voie să aibă două neveste?

— Nu chiar, dar preoţii nu pot împiedica asta.

— Eşti tatăl copilului sclavei?

Încă o întrebare ţintită, se gândi Ragna.

Edgar se simţi oarecum ofensat.

— Sigur că nu.

— Cine este?

— Nu ştie nimeni.

— În Normandia nu avem sclavi, adăugă Cat.

Încă ploua şi nu se zăreau stelele sau luna. Ragna abia dacă putea vedea ceva, dar Edgar cunoştea drumul şi, în scurt timp, bacul se propti într-un banc de nisip. La lumina lămpilor, Ragna observă o bărcuţă cu vâsle legată de un stâlp. Edgar ancoră bacul.

— Malul coboară abrupt, le spuse el femeilor. Vreţi să vă car eu? Sunt numai doi paşi, dar o să vă udaţi îmbrăcămintea.

— Du-o pe doamna mea, spuse Cat vioi. Agnes şi cu mine ne vom descurca.

Agnes scoase un sunet de dezamăgire, dar nu îndrăzni să o contrazică pe Cat.

Edgar stătea în picioare lângă barcă, iar apa îi ajungea până la coapse. Ragna se aşeză pe marginea bărcii, cu spatele spre el, apoi se întoarse şi îi puse un braţ în jurul gâtului, balansându-şi picioarele într-o parte. El îi preluă greutatea cu ambele braţe şi o susţinu fără efort.

Ea descoperi că se bucura de această îmbrăţişare şi se simţea puţin ruşinată: era îndrăgostită de un alt bărbat şi era pe cale să se mărite cu el – nu avea nicio noimă să

îmbrăţişeze pe altcineva! Dar avea o scuză foarte bună şi dură totul doar câteva clipe. Edgar făcu doi paşi prin apă, apoi o aşeză pe mal.

Urmară o cărare în pantă, la capătul căreia se afla o clădire mare, din piatră. Conturul acesteia nu era foarte clar la lumina lămpilor, dar Ragna crezu că vede două frontoane gemene şi presupuse că unul semnala biserica, iar celălalt, mănăstirea. La marginea mănăstirii se afla un mic turn.

Edgar bătu la poarta din lemn.

După o vreme, auziră o voce.

— Cine bate la ora asta din noapte?

Ragna îşi aminti că maicile se duceau devreme la culcare.

— Sunt Edgar, constructorul. Am adus-o pe lady Ragna din Cherbourg, care vă solicită ospitalitatea.

O femeie subţire, în jur de patruzeci de ani, cu ochii albaştri, le deschise poarta. Câteva şuviţe de păr cărunt îi ieşeau de sub bonetă. Ea ridică un felinar şi îi privi pe vizitatori. Când o văzu pe Ragna, ochii i se măriră şi rămase cu gura căscată. Se întâmpla adesea: Ragna era obişnuită cu asta. Călugăriţa se trase înapoi şi le lăsă pe cele trei femei să intre. Apoi Ragna îi spuse lui Edgar:

— Aşteaptă câteva minute, te rog, pentru orice eventualitate.

Călugăriţa închise poarta.

Ragna văzu o încăpere cu mai multe coloane, întunecată şi pustie, probabil locul în care locuiau maicile atunci când nu erau la rugăciune. Reuşi să distingă siluetele umbrite a două mese de scris şi trase concluzia că maicile copiau şi decorau manuscrise pe lângă faptul că aveau grijă de leproşi.

Călugăriţa care le deschisese spuse:

— Sunt maica Agatha, stareţa de aici.

Ragna răspunse cu amabilitate:

— Numită după sfântul patron al maicilor, presupun?

— Şi al victimelor violurilor.

Ragna presupunea că exista o poveste în spatele spuselor ei, dar nu dorea să o asculte în seara aceea.

— Acestea sunt cameristele mele, Cat şi Agnes.

— Sunt bucuroasă să vă primesc pe toate aici. Aţi luat cina?

— Da, mulţumesc. Dar suntem foarte obosite. Ne puteţi oferi paturi?

— Sigur. Veniţi cu mine, vă rog!

Le conduse apoi pe o scară de lemn. Era prima clădire pe care o vedea Ragna în Anglia care avea un etaj. În capul scărilor, Agatha se întoarse şi intră într-o cameră mică, luminată de un opaiţ, în care erau două paturi. Unul era gol, iar în celălalt se afla o călugăriţă cam de aceeaşi vârstă cu Agatha, dar ceva mai plinuţă, care se ridică şi le privi surprinsă.

— Ea este sora Frith, adjuncta mea, spuse Agatha.

Frith se holbă la Ragna de parcă nu-şi putea crede ochilor. În privirea ei era ceva care o făcea pe Ragna să se gândească la felul în care o priveau bărbaţii uneori.

— Scoală-te, Frith! spuse Agatha. Le lăsăm paturile musafirelor noastre.

Frith se ridică grăbită din pat.

— Lady Ragna, spuse Agatha, te rog să iei patul meu, iar cameristele tale pot să-l împartă pe al lui Frith.

— Eşti foarte amabilă, zise Ragna.

— Dumnezeu înseamnă dragoste, spuse simplu Agatha.

— Dar voi unde o să dormiţi?

— În dormitorul de alături, împreună cu celelalte maici. Este suficient spaţiu.

Spre satisfacţia profundă a Ragnei, camera era imaculată. Podeaua din scânduri era măturată şi curată. Pe o masă se aflau o carafă cu apă şi un bol, fără îndoială pentru spălat: maicile se spălau des pe mâini. Mai exista şi o noptieră, pe care era o carte deschisă. Era evident că mănăstirea era foarte cultivată. Nu existau cufere: maicile nu aveau bunuri personale.

— Este divin, zise Ragna. Spune-mi, maică Agatha, cum a ajuns să existe o mănăstire aici, pe insula aceasta?

— E o poveste de dragoste, răspunse Agatha. Mănăstirea a fost construită de Nothgyth, văduva lordului Begmund. După ce el a murit şi a fost îngropat în biserică, Nothgyth nu a vrut să se recăsătorească, pentru că el fusese dragostea vieţii ei. Şi-a dorit să devină călugăriţă şi să stea alături de rămăşiţele lui pentru tot restul vieţii, ca să se înalţe împreună la Judecata de Apoi.

— Ce romantic! spuse Ragna.

— Nu-i aşa?

— Vreţi să-i transmiteţi tânărului Edgar că se poate întoarce la ţărm?

— Desigur. Vă rog să vă faceţi comode. Mă voi întoarce să văd dacă mai aveţi nevoie de ceva.

Când cele două maici ieşiră, Ragna îşi aruncă pelerina şi se urcă în patul Agathei. Cat agăţă pelerina Ragnei într-un cârlig aflat pe perete. Dintr-un sac de piele pe care-l adusese cu ea, scoase o mică fiolă cu ulei de măsline. Ragna întinse mâinile şi Cat îi turnă o picătură de ulei pe fiecare. Apoi Ragna îşi frecă palmele şi se aşeză confortabil. Salteaua era făcută din pânză şi umplută cu paie. Singurul sunet ce se auzea era foşnetul râului, în timp ce scălda malurile insulei.

— Sunt foarte bucuroasă că am descoperit locul acesta, spuse ea.

— Edgar a fost trimis de Dumnezeu, zise Agnes, a făcut focul, ţi-a oferit bere caldă, ţi l-a adus pe micul bijutier şi, în sfârşit, ne-a ajutat să ajungem aici.

— Îţi place Edgar, nu-i aşa?

— Este adorabil. M-aş mărita cu el într-o clipă.

Cele trei femei chicotiră.

Cat şi Agnes se băgară în patul lor comun, apoi maica Agatha reveni.

— Este totul în regulă? întrebă ea.

— Totul este perfect, spuse Ragna întinzându-se confortabil. Eşti foarte amabilă.

Agatha se aplecă spre Ragna şi o sărută uşor pe buze. Era mai mult decât un gest nevinovat, dar nu dură suficient de mult încât să merite un comentariu. Se ridică imediat, se duse la uşă şi se întoarse spunând:

— Dumnezeu este dragoste!

CAPITOLUL 10
Sfârşitul lunii septembrie 997

Singurul stăpân pe care îl cunoscuse Edgar timp de optsprezece ani fusese tatăl lui, care putea fi aspru, dar niciodată crud. După aceea, Dreng venise ca un şoc. Spre binele său, Edgar nu suferise niciodată de răutate pură.

Sunni în schimb pătimise enorm din cauza bărbatului ei. Edgar se gândea mult la felul în care îl trata Sunni pe Cyneric. De cele mai multe ori, ea lăsa lucrurile aşa cum voia el, dar în rarele ocazii când i se împotrivea, era îndrăzneaţă şi încăpăţânată. Edgar încercase să-l trateze pe Dreng într-un mod similar. Evita confruntările şi accepta persecuţiile jalnice şi nedreptăţile minore, dar când nu se putea feri de o ceartă, lupta pentru a învinge.

Îl împiedicase pe Dreng să o lovească pe Blod la ultima întâmplare. O condusese pe Ragna la mănăstire împotriva dorinţei lui Dreng, care îşi dorea, în mod clar, ca ea să-şi petreacă noaptea la berărie. Şi, cu ajutorul mamei lui, îl obligase pe Dreng să-l hrănească decent.

Lui Dreng i-ar fi plăcut să scape de Edgar, fără îndoială, dar existau două inconveniente. Unul era fiica lui, Cwenburg, care făcea parte acum din familia lui Edgar. Dreng primise o lecţie clară de la Ma: nu-i putea face rău lui Edgar fără să atragă repercusiuni asupra lui Cwenburg. Cealaltă problemă era că Dreng n-ar fi putut găsi niciodată un alt constructor priceput pentru doar un bănuţ pe zi. Un meseriaş bun i-ar fi cerut o plată de trei sau de patru ori mai mare. Şi, se gândi Edgar, zgârcenia lui Dreng îi depăşea răutatea.

Edgar ştia că merge pe o muchie foarte îngustă. La mânie, Dreng nu era complet raţional şi, într-o zi, ar fi putut să se dezlănţuie indiferent de consecinţe. Dar nu exista o cale perfect sigură pentru a trata cu el – alta decât să se întindă pe jos, sub călcâiul lui, precum stuful de pe podea. Iar Edgar nu se putea înjosi atât de mult.

Astfel, continuă să alterneze supunerea cu sfidarea lui Dreng, în timp ce urmărea atent semnele furtunii ce se apropia.

În ziua de după plecarea Ragnei, Blod veni la el şi îi spuse:

— Vrei o tură gratis? Sunt prea grasă ca să ne-o tragem, dar pot să ţi-o sug foarte bine.

— Nu! spuse el. Apoi, simţindu-se jenat, adăugă: Dar îţi mulţumesc!

— De ce nu? Sunt urâtă?

— Ţi-am povestit despre fata mea, Sunni, care a murit.

— Atunci, de ce eşti atât de drăguţ cu mine?

— Nu sunt drăguţ cu tine. Dar sunt altfel decât Dreng.

— Eşti drăguţ cu mine.

El schimbă subiectul.

— Ai ales un nume pentru copilul tău?

— Nu ştiu dacă mi se va permite să-i dau un nume – lui sau ei.

— Ar trebui să-i dai un nume galez. Cum se numesc părinţii tăi?

— Tatăl meu este Brioc.

— Îmi place. Sună puternic.

— Este numele unui sfânt celt.

— Şi mama ta?

— Elen.

— Drăguţ nume.

Din ochii ei ţâşniră lacrimi.

— Mi-e atât de dor de ea!

— Te-am întristat. Îmi pare rău.

— Eşti singurul englez care m-a întrebat vreodată despre familia mea.

Din interiorul berăriei se auzi un strigăt:

— Blod! Treci încoace.

Blod plecă şi Edgar îşi reluă lucrul.

Prima livrare de pietre venise la vale de la Outhenham pe o plută manevrată de unul dintre fiii lui Gab, fiind apoi descărcată şi stivuită lângă ruinele vechii distilerii. Edgar pregătise fundaţia noii clădiri, săpând un şanţ şi umplându-l cu pietre din zonă.

Trebuia să presupună cât de adâncă urma să fie noua fundaţie. Le verificase pe cele ale bisericii, săpând o mică gaură lângă zidul altarului, şi descoperise că biserica aproape că nu avea fundaţie; asta explica de ce se năruia.

Turnă mortar peste pietre şi descoperi o altă problemă:

cum putea să se asigure că suprafaţa mortarului era la nivel? Avea ochi buni, dar asta nu era de ajuns. Văzuse constructori la lucru, iar acum îşi dorea să-i fi privit cu mai multă atenţie. În cele din urmă, inventă un dispozitiv. Confecţionă un cilindru gros, drept, lung de un metru şi îi scobi interiorul pentru a crea un canal uniform. Rezultatul era o versiune miniaturală a canoei din buştean pe care Dreng o folosise pe post de bac. Edgar se duse apoi la forja lui Cuthbert şi făcu o bilă din fier, mică şi lustruită. Intenţiona să aşeze cilindrul pe mortar, să pună bila în canal şi să ciocănească lemnul. Dacă bila se rostogolea către unul dintre capete, însemna că mortarul nu era drept şi suprafaţa trebuia ajustată.

Era un proces îndelungat şi Dreng era nerăbdător. Ieşi din berărie şi rămase în picioare, cu mâinile în şold, privindu-l pe Edgar timp de câteva minute. În cele din urmă spuse:

— Ai lucrat la asta toată săptămâna şi nu văd niciun zid ridicat.

— Trebuie să aduc fundaţia la nivel, îi explică Edgar.

— Nu-mi pasă dacă e la nivel, spuse Dreng. Este o distilerie, nu o catedrală.

— Dacă nu e la nivel, se va prăbuşi.

Dreng îl privi pe Edgar fără să fie sigur dacă să-l creadă, dar fără să dorească să-şi dezvăluie ignoranţa. Se îndepărtă spunând:

— Am nevoie ca Leaf să facă bere cât se poate de curând. Pierd bani dacă o cumpăr de la Shiring. Lucrează mai repede!

În timp ce Edgar lucra, mintea lui se întorcea adesea la Ragna. Ea apăruse la Dreng’s Ferry ca un vizitator din paradis. Era atât de înaltă, de echilibrată şi de frumoasă, încât, atunci când te uitai la ea, era greu să crezi că făcea parte din rasa umană. Dar îndată ce vorbea, se dovedea a fi o fiinţă încântătoare: cu picioarele pe pământ, compătimitoare şi caldă, dar şi capabilă să plângă pentru o centură pierdută. Contele Wilwulf era un bărbat norocos. Ei doi aveau să fie un cuplu remarcabil. Oriunde s-ar fi dus, toate privirile i-ar fi urmărit, pe chipeşul conducător şi pe adorabila lui mireasă.

Edgar era încântat că ea îi vorbise, deşi îi spusese cinstit

că nu dorea decât să-l ţină pe Dreng la distanţă. În plus, era extrem de mulţumit pentru faptul că reuşise să-i găsească un loc de dormit care i se potrivea mult mai bine decât taverna. Înţelegea dorinţa ei de a nu se întinde pe podea, alături de toţi ceilalţi. Chiar şi femeile curate riscau să fie deranjate de bărbaţi într-o berărie.

În dimineaţa următoare, el împinsese bacul peste râu, spre Insula leproşilor, ca să o aducă. Maica Agatha venise cu Ragna, Cat şi Agnes până la malul apei şi, deşi distanţa fusese scurtă, Edgar reuşise să-şi dea seama că şi Agatha era fermecată de Ragna, agăţându-se de vorbele ei şi abia capabilă să-şi ia ochii de la ea. Călugăriţa rămăsese la malul apei, fluturând din mână până când barca ajunsese la malul celălalt şi Ragna intrase în berărie.

Înainte să plece, Agnes îi spusese lui Edgar că spera să-l vadă din nou în curând. Lui îi trecuse prin minte că interesul ei pentru el ar fi putut să fie romantic. Dacă aşa stăteau lucrurile, ar fi trebuit să-i mărturisească şi ei că el nu se putea îndrăgosti, povestindu-i, în acelaşi timp, despre Sunni. Se întreba de câte ori avea să fie nevoit să mai spună povestea asta.

Spre seară, el fu surprins de un strigăt de durere care venea dinspre tavernă. Părea să fie vocea lui Blod şi Edgar se gândi că Dreng ar fi putut să o bată. Lăsă uneltele şi intră în casă.

Dar nu era nicio bătaie. Dreng era aşezat la masă, părând iritat. Blod, prăbuşită la podea, stătea cu spatele sprijinit de perete. Părul negru îi era ud de transpiraţie. Leaf şi Ethel stăteau în picioare, privind-o. Când Edgar intră, ea scoase un alt geamăt de durere.

— Dumnezeu să ne salveze, spuse Edgar. S-a întâmplat vreo nenorocire?

— Care-i problema ta, băiat prost? îl luă Dreng în batjocură. N-ai văzut niciodată o femeie care naşte?

Edgar nu văzuse decât animale, dar asta era ceva diferit. Era cel mai tânăr din familie şi nu fusese în viaţă când se născuseră fraţii lui. Ştia în teorie despre naşterile la oameni, aşa că era conştient că putea să fie dureros şi îşi dădea seama acum, când se gândea la asta, că uneori auzise strigăte de durere din casele vecinilor, în timp ce

mama lui spunea: „i-a venit sorocul”. Dar nu trăise niciodată aşa ceva de aproape.

Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă era acela că, adesea, mamele mureau.

Era chinuitor să privească o fată în suferinţă fără să poată să o ajute, descoperi el acum.

— N-ar trebui să-i dăm o gură de bere? spuse el disperat.

O băutură tare era bună, de obicei, pentru oamenii care aveau dureri.

— Putem încerca, spuse Leaf.

Umplu pe jumătate o cană şi i-o dădu lui Edgar.

El se aşeză în genunchi lângă Blod şi o ajută să ridice cana la gură. Ea înghiţi berea, apoi se strâmbă din nou de durere.

— Păcatul originar a provocat asta, zise Dreng. În grădina Eden.

Leaf spuse sarcastic:

— Bărbatul meu, preotul.

— E adevărat, răspunse Dreng. Eva a nesocotit porunca. Din cauza asta, Dumnezeu pedepseşte toate femeile.

— Presupun că Eva a fost prost îndrumată de bărbatul ei, zise Leaf.

Edgar nu-şi dădea seama ce altceva ar mai fi putut să facă, iar ceilalţi păreau să fie la fel de neajutoraţi. Poate că totul era în mâinile Domnului. Edgar ieşi din nou afară şi îşi reluă lucrul.

Se întrebă cum ar fi fost naşterea pentru Sunni. Evident, faptul că făceau dragoste putea să ducă la o eventuală sarcină, dar Edgar nu se gândise niciodată prea mult la asta. Înţelegea acum că ar fi fost insuportabil pentru el să o vadă suferind atât de tare. Era destul de greu şi să o vadă pe Blod, care nu era pentru el nimic mai mult decât o cunoştinţă.

Când termină de pus mortarul la fundaţie, începea să se întunece. Avea să reverifice totul în dimineaţa următoare, iar dacă nu era nimic în neregulă, urma să aşeze primul rând de pietre a doua zi.

Intră din nou în berărie. Blod era întinsă pe podea şi părea că moţăie. Ethel servea cina, o tocană de porc cu morcovi. Era perioada din an în care toată lumea trebuia să decidă

ce animale aveau să trăiască peste iarnă şi care dintre ele urmau să fie sacrificate atunci. O parte din carne era mâncată proaspătă, iar restul se afuma sau se săra pentru iarnă.

Edgar mâncă totul cu poftă. Dreng îi aruncă priviri furioase, dar nu spuse nimic. Leaf bău mai multă bere şi începu să se ameţească.

Imediat ce îşi termină masa, Blod începu din nou să geamă, iar durerile păreau să devină tot mai dese.

— Nu va mai dura mult, spuse Leaf.

Cuvintele ei erau neclare, aşa cum se întâmpla adesea la acea oră din seară, dar încă era coerentă.

— Edgar, du-te la râu şi adu apă proaspătă să spălăm copilul cu ea.

Edgar era surprins.

— Trebuie să speli un copil?

Leaf râse.

— Desigur – ai răbdare şi o să vezi!

El luă găleata şi se îndreptă spre râu. Era întuneric, dar cerul era senin, iar luna, care se vedea pe jumătate, era strălucitoare. Brindle îl urmă, în speranţa unei călătorii cu barca. Edgar scufundă găleata în râu, apoi o duse în berărie. Observă că Leaf întinsese pe jos câteva cârpe curate.

— Pune găleata lângă foc, ca să se încălzească puţin apa, spuse ea.

Strigătele lui Blod erau mult mai chinuitoare acum. Edgar observă că stuful de sub coapsele ei era umed şi se întrebă dacă era normal.

— Să-i cer maicii Agatha să vină? întrebă el.

Călugăriţa era chemată, de obicei, pentru urgenţe medicale.

— Nu-mi pot permite să o plătesc, spuse Dreng.

— Nu-ţi ia nicio taxă! zise Edgar indignat.

— Nu oficial, dar se aşteaptă la o donaţie dacă nu eşti foarte sărac. De la mine o să vrea bani. Oamenii cred că sunt un tip bogat.

— Nu-ţi face griji, Edgar! spuse Leaf. Blod o să fie bine.

— Vrei să spui că asta este ceva normal?

— Da, este.

Blod încercă să se ridice şi Ethel o ajută.

— N-ar trebui să stea întinsă? întrebă Edgar.

— Nu acum, spuse Leaf.

Apoi deschise un cufăr şi scoase două benzi subţiri de piele. Aruncă o mână de secară uscată peste foc – secara care ardea trebuia să alunge spiritele rele. În cele din urmă, ridică o cârpă curată şi mare şi şi-o puse peste umeri.

Edgar înţelese că acela era un ritual despre care el nu ştia nimic.

Blod era acum ridicată şi aplecată în faţă, cu picioarele depărtate. Ethel stătea în picioare lângă capul ei, iar Blod îşi pusese mâinile în jurul taliei ei subţiri, ca să se sprijine.

Leaf se aşeză în genunchi în spatele lui Blod şi îi ridică rochia.

— Copilul apare imediat, anunţă ea.

— Of, dezgustător! spuse Dreng.

Se ridică, îşi puse pelerina, îşi luă cana şi ieşi şchiopătând afară.

Blod scotea sunete grele şi agonizante, de parcă ar fi ridicat o povară grea. Edgar o privea, fascinat şi oripilat totodată: cum ar fi putut să iasă de acolo ceva atât de mare? Dar deschizătura se mărea şi un obiect părea să se împingă în afară.

— Ce-i aia? întrebă Edgar.

— Capul copilului, îi răspunse Leaf.

Edgar era înspăimântat.

— Domnul s-o ajute pe Blod!

Copilul nu ieşi dintr-o singură mişcare. Părea să se împingă spre exterior pentru câteva momente, lărgind deschiderea cu capul, apoi se oprea, ca pentru a se odihni. Blod striga de durere la fiecare răbufnire.

— Are păr, spuse Edgar.

— De obicei au, răspunse Leaf.

Apoi, ca printr-o minune, întregul cap al copilului ieşi în exterior.

Edgar era stăpânit de o emoţie puternică, pe care nu o putea identifica. Era uimit de ceea ce tocmai văzuse. Gâtul i se contractă, de parcă ar fi fost gata să plângă, deşi nu era trist; de fapt, era chiar bucuros.

Leaf luă cârpa de pe umăr şi o aşeză între coapsele lui

Blod, ca să susţină capul copilului cu mâinile. Apoi apărură umerii şi burtica, având ataşat de ea ceva care, înţelese el imediat, era un fel de cordon. Întregul corp era acoperit de un fluid lipicios. La sfârşit apărură şi picioarele, iar el observă că era băiat.

— Mă simt ciudat, spuse Ethel.

Leaf o privi şi zise:

— O să leşine – prinde-o, Edgar!

Ochii lui Ethel se dădură peste cap, iar picioarele i se înmuiară. Exact la timp, Edgar o prinse de subsuori şi o aşeză cu grijă pe podea.

Băiatul deschise gura şi ţipă.

Blod se lăsă uşor pe mâini şi pe genunchi. Leaf înfăşură cârpa în jurul bebeluşului şi îl aşeză blând pe stuful de pe podea. După aceea desfăcu misterioasele şnururi subţiri de piele. Le legă strâns pe amândouă în jurul cordonului, unul în apropiere de burta copilului, iar celălalt, la câţiva centimetri mai departe. Apoi îşi scoase cuţitul de la centură şi tăie cordonul.

Înmuie o cârpă curată în găleată şi spălă copilul, curăţând cu blândeţe sângele şi mucusul de pe faţa şi de pe capul lui, apoi şi de pe restul corpului. El ţipă din nou la atingerea apei. Ea îl şterse, apoi îl înveli.

Blod gemea de efort, de parcă ar fi născut din nou, şi prin mintea lui Edgar trecu un gând fugar despre gemeni; dar ceea ce ieşi era o grămadă diformă şi, când se agită nedumerit, Leaf îi spuse:

— Placenta.

Blod se rostogoli şi se aşeză, sprijinindu-se cu spatele de perete. Expresia ei obişnuită, de ostilitate controlată, dispăruse, arătând doar palidă şi epuizată. Leaf îi dădu copilul şi faţa ei îşi schimbă din nou expresia, devenind defensivă şi strălucitoare în acelaşi timp. Privea cu dragoste spre corpul micuţ din braţele ei. Copilul se întoarse cu faţa către ea, lipindu-se de pieptul ei. Blod trase în jos partea din faţă a rochiei ei şi puse copilul la sân. El părea să ştie ce are de făcut: gura lui se închise lacomă în jurul sfârcului şi începu să sugă.

Blod închise ochii, părând mulţumită. Edgar nu o mai văzuse niciodată aşa până atunci.

Leaf se servi cu o altă cană de bere, pe care o goli dintr-o înghiţitură.

Brindle se uita la copil fascinată. Din legătură ieşea un picior micuţ, iar Brindle îl linse.

Să scape de paiele distruse era, în mod normal, treaba lui Blod, aşa că Edgar hotărî acum că era mai bine să o facă el. Adună mizeria din locul unde stătuse Blod, inclusiv placenta, şi o scoase afară.

Dreng stătea pe o bancă, la lumina lunii.

— Copilul s-a născut, spuse Edgar.

Dreng îşi duse cana la gură şi bău.

— Este băiat, adăugă Edgar.

Dreng nu zise nimic.

Edgar aruncă paiele lângă grămada de bălegar. Când aveau să se usuce, urma să le dea foc.

Când se întoarse înăuntru, atât Blod, cât şi copilul păreau să doarmă. Leaf era întinsă pe jos, cu ochii închişi, epuizată, sau beată, sau ambele. Ethel era încă leşinată.

Când Dreng intră, Blod deschise ochii şi îl privi îngrijorată. Dar el nu făcu altceva decât să se ducă la butoi şi să-şi umple cana, iar Blod închise ochii din nou.

Dreng luă o înghiţitură lungă de bere, apoi îşi lăsă cana pe masă. Cu o mişcare iute, încrezătoare, se aplecă peste Blod şi îi luă copilul. Cârpa căzu pe podea, iar el spuse:

— Micul bastard este băiat.

— Dă-mi-l înapoi! spuse Blod.

— A, deci poţi să vorbeşti în engleză! strigă Dreng.

— Dă-mi copilul!

Ethel nu se amestecă, dar Leaf spuse:

— Dă-i copilul, Dreng!

— Cred că are nevoie de aer curat, răspunse Dreng. E prea mult fum aici pentru un copil.

— Te rog! insistă Blod.

Dreng scoase copilul afară şi Leaf ieşi după el. Blod încercă să se ridice, dar căzu înapoi. Edgar o urmă pe Leaf.

— Dreng, ce vrei să faci? strigă Leaf înspăimântată.

— Uite, îi spuse Dreng copilului, gustă aerul curat de lângă râu! Nu-i aşa că-i mai bun?

Apoi coborî panta spre malul apei.

Probabil că aerul curat era mai bun pentru copil, se gândi

Edgar, dar oare asta era în mintea lui Dreng? Edgar nu-l văzuse niciodată făcând ceva din bunătate, pentru altcineva în afară de Cwenburg. Oare drama naşterii îi amintise de momentul în care venise pe lume Cwenburg? Edgar îl urmă pe Dreng de la distanţă, privindu-l cu atenţie.

Dreng îşi întoarse faţa spre Edgar şi spre Leaf. Lumina lunii strălucea albă pe corpul micuţ al copilului. Vara se transformase în toamnă şi aerul rece pe pielea dezgolită trezi copilul şi îl făcu să plângă.

— Ţine-l la căldură! strigă Leaf.

Dreng apucă bebeluşul de gleznă şi îl întoarse cu capul în jos. Plânsetul deveni disperat. Edgar nu înţelegea ce se întâmplă, dar era convins că era ceva rău şi, brusc înspăimântat, se repezi la Dreng.

Cu o mişcare rapidă, viguroasă, Dreng balansă copilul, cu braţele depărtate, şi îl aruncă peste apă.

Leaf ţipă. Plânsul copilului fu întrerupt brusc când căzu în râu.

Edgar se ciocni de Dreng şi amândoi căzură în apa puţin adâncă.

Edgar sări imediat în picioare. Îşi aruncă pantofii şi îşi trase tunica peste cap.

Dreng spuse împiedicat:

— Ai încercat să mă îneci, nebunule!

Edgar se scufundă gol în râu.

Corpul micuţ ajunsese departe, în jos, în mijlocul curentului: Dreng era un bărbat masiv, iar spatele rupt, de care se plângea continuu, nu prea îi afecta capacitatea de a arunca. Edgar înotă puternic, îndreptându-se spre locul în care credea că aterizase copilul. Nu erau nori şi luna era strălucitoare, dar când privi în faţă observă cu disperare că nu era nimic la suprafaţă. Oare copilul putea să plutească? Corpul uman nu se scufundă, în mod normal, direct la fund, nu-i aşa? Chiar şi aşa, oamenii se înecau.

Edgar ajunse şi depăşi locul în care credea că aterizase copilul, fără să vadă însă nimic. Îşi mişcă braţele în jurul lui pe sub apă, în speranţa că va atinge ceva, dar nu simţi nimic.

Nevoia de a salva copilul era copleşitoare. Se simţea disperat. Avea cumva legătură cu Sunni – nu era sigur în ce

fel şi nu lăsă gândul să-l distragă. Continuă să calce apa şi să se învârtă în cercuri, dorindu-şi ca lumina să fi fost mai strălucitoare.

Curentul ducea întotdeauna în aval obiectele plutitoare. Înotă în direcţia aceea, cât de repede putea, cercetând suprafaţa apei la stânga şi la dreapta. Brindle veni lângă el, lopătând din greu ca să ţină ritmul. Poate că ea ar fi putut să miroasă copilul înainte ca Edgar să-l vadă.

Curentul îl ducea către malul nordic al Insulei leproşilor, iar el trebuia să presupună că făcuse acelaşi lucru şi cu bebeluşul. Resturile care proveneau de la cătun pluteau uneori până pe malul celălalt şi Edgar decise că avea cele mai mari şanse căutând copilul acolo. Înotă până la margine. Aici, malul nu era foarte clar delimitat: în schimb, exista un teren băltit, mlăştinos, care făcea parte din fermă, deşi nu era productiv, înotă în lungul malului, privind cu atenţie la lumina lunii. Văzu o mulţime de resturi: bucăţi de lemn, coji de nucă, oase de animale şi o pisică moartă. Dacă bebeluşul s-ar fi aflat acolo, Edgar ar fi văzut cu siguranţă corpul lui alb. Dar fu dezamăgit.

Tot mai disperat, renunţă la partea aceea şi înotă dincolo de râu, până la Insula leproşilor. Malul era aici supraînălţat şi nu putea vedea cu uşurinţă pământul. Se ridică din apă şi merse de-a lungul malului, îndreptându-se spre mănăstire şi cercetând marginea cât de bine putea la lumina lunii. Brindle mârâi şi Edgar auzi o mişcare în apropiere. Presupuse că leproşii îl urmăreau: se ştia că erau timizi, poate reticenţi să lase oamenii să le vadă diformităţile. Dar el se hotărî să vorbească.

— Hei, e cineva aici? spuse el tare. Foşnetul se opri brusc. A căzut un copil în râu, adăugă el. A văzut cineva ceva?

Liniştea se prelungi câteva momente, apoi apăru o siluetă din spatele unui copac. Bărbatul era îmbrăcat în zdrenţe, dar nu părea diform: poate că zvonurile erau exagerate.

— Nimeni nu a văzut niciun copil, spuse bărbatul.

— Mă ajuţi să îl caut? întrebă Edgar.

Bărbatul ezită, apoi dădu din cap.

— E posibil să fi fost dus de curent undeva în lungul malului, zise Edgar.

Nu primi niciun răspuns, aşa că se întoarse şi îşi reluă

căutarea. Treptat, deveni conştient că era însoţit. Cineva se deplasa prin tufişuri, în paralel cu el, iar altcineva mergea prin apa mică, în spatele lui. I se păru că vede şi o mişcare în faţă. Era recunoscător pentru ochii în plus: era uşor să rateze ceva atât de mic.

Dar în timp ce mergea înapoi, în direcţia berăriei, închizând cercul, i se părea tot mai dificil să-şi păstreze speranţa. Era epuizat şi tremura: în ce stare ar fi putut să fie copilul, care era dezbrăcat? Dacă nu se înecase, era posibil să fi murit de frig.

Ajunse apoi în dreptul clădirii mănăstirii. La ferestre şi afară erau lumini şi observă mişcări grăbite. O călugăriţă se apropie, iar el o recunoscu pe maica Agatha. Îşi aminti că era complet dezbrăcat, dar ea nu păru să observe.

Ducea în braţe o legătură şi speranţa lui Edgar renăscu. Oare maicile găsiseră copilul?

Agatha trebuie să fi observat nerăbdarea de pe faţa lui, pentru că îşi scutură capul înspre el cu tristeţe şi Edgar se umplu de nelinişte.

Ea se apropie şi îi arătă ce ţinea în braţe. Învelit într-o pătură albă, de lână, era copilul lui Blod. Avea ochii închişi şi nu respira.

— L-am găsit pe mal, spuse Agatha.

— Era...?

— Mort sau viu? Nu ştiu. L-am dus la căldură, dar am ajuns prea târziu. L-am botezat totuşi, aşa că acum este cu îngerii.

Edgar era copleşit de durere. Plângea şi tremura, iar ochii îi erau împăienjeniţi de lacrimi.

— L-am văzut cum s-a născut, spuse el printre suspine. A fost ca un miracol.

— Ştiu, zise Agatha.

— Apoi am văzut cum a fost omorât.

Agatha desfăcu pătura şi îi dădu lui Edgar bebeluşul micuţ. El strânse corpul rece la pieptul lui şi plânse.

CAPITOLUL 11
Începutul lunii octombrie 997

Pe măsură ce Ragna se apropia de Shiring, inima ei se umplea de neliniște.

Pornise plină de dorință în această aventură, nerăbdătoare să guste plăcerile căsătoriei împreună cu bărbatul pe care-l iubea, indiferentă la pericole. Întârzierile datorate vremii proaste fuseseră frustrante. Acum era tot mai conștientă, cu fiecare kilometru pe care-l parcurgea, că nu știa cu adevărat în ce se implicase. Timpul scurt pe care îl petrecuse împreună cu Wilwulf fusese acasă la ea, unde el era un străin care încerca să se adapteze. Ea nu-l văzuse niciodată în mediul lui, nu-l observase mișcându-se printre oamenii lui, nu-l auzise vorbind cu familia, cu vecinii și cu supușii lui. Abia dacă îl cunoștea.

Când ajunse, în sfârșit, să vadă orașul, se opri și aruncă o privire lungă.

Era o așezare mare: câteva sute de case erau înghesuite la piciorul unui deal și o ceață umedă plutea pe deasupra acoperișurilor de stuf. Orașul era înconjurat de o fortificație de pământ, fără îndoială de apărare și de contracarare a atacurilor vikingilor. Două biserici mari din piatră albicioasă și șindrilă ieșeau în evidență peste masa de lemn maroniu. Una părea să facă parte dintr-un grup de clădiri monastice înconjurat de un șanț și de un gard, fiind, fără îndoială, mănăstirea la care chipeșul frate Aldred se ocupa de scriptoriu. Abia aștepta să-l revadă pe Aldred.

Cealaltă biserică părea să fie o catedrală, pentru că alături de ea se afla o casă cu două etaje, care putea fi locuința episcopului, fratele lui Wilwulf, Wynstan, care urma să devină în curând cumnatul Ragnei. Spera că el avea să se poarte cu ea ca un frate mai mare.

O clădire de piatră fără clopotniță era probabil locuința trezorierului și adăpostea o cantitate de argint ce trebuia păzită de hoți. Ea aflase că moneda engleză era de încredere: puritatea monedelor de argint era reglementată cu grijă de rege, care aplica pedepse brutale pentru falsificatori.

Probabil că erau mai multe biserici de mărimea aceasta în oraş, dar construite din lemn, asemenea caselor.

În vârful dealului, dominând oraşul, era un complex fortificat – douăzeci sau treizeci de clădiri diverse, înconjurate de un zid solid. Acela trebuie să fi fost sediul conducătorului, reşedinţa contelui, casa lui Wilwulf.

„Şi de acum şi casa mea”, se gândi Ragna cu nervozitate.

Nu existau clădiri din piatră, dar asta nu o surprindea: normanzii începuseră doar de foarte puţin timp să construiască donjoane şi porţi din piatră, iar cele mai multe dintre ele erau mult mai simple şi mai grosolane decât castelul tatălui ei de la Cherbourg. Fără îndoială că aici avea să se simtă mai în nesiguranţă.

Ea ştia de mult timp că englezii erau slabi. Vikingii atacaseră pentru prima dată ţara aceasta cu două secole în urmă, iar englezii încă nu erau în stare să pună capăt definitiv acestor raiduri. Oamenii de aici erau mai pricepuţi la bijuterii şi la broderii decât la luptă.

Îi trimise pe Cat şi pe Bern înainte, ca să anunţe sosirea ei. Ea îi urmă încet, ca să-i lase timp lui Wilwulf să le pregătească primirea. Trebui să-şi suprime dorinţa de a o goni pe Astrid la galop. Era disperat de dornică să-l strângă în braţe pe Wilwulf şi detesta fiecare minut de întârziere, dar voia în acelaşi timp să-şi facă o intrare demnă.

În ciuda ploii mărunte şi reci, oraşul era foarte preocupat de comerţ: oamenii cumpărau pâine şi bere, caii şi căruţele livrau saci şi butoaie, iar negustorii ambulanţi şi prostituatele mergeau pe străzile noroioase. Dar treburile se opriră când Ragna şi anturajul ei se apropiară. Formau un grup mare, erau bogat îmbrăcaţi, iar soldaţii ei aveau tunsoarea aspră care-i evidenţia ca fiind normanzi. Oamenii priveau şi arătau spre ei. Ghiciseră, probabil, cine era Ragna: nunta ce se apropia era cu siguranţă cunoscută în oraş, iar oamenii păreau să fi aşteptat de mult sosirea ei.

Privirile lor erau îngrijorate şi ea presupuse că nu erau siguri cum să se poarte cu ea. Era un uzurpator străin, venit să-l fure pe cel mai eligibil bărbat din vestul Angliei de lângă merituoasele fete locale?

Ea observă că, instinctiv, oamenii ei formaseră un cerc protector în jurul ei. Înţelese că era o greşeală: oamenii din

Shiring aveau nevoie să-şi vadă prinţesa.

— Părem prea defensivi, îi spuse ea lui Bern. Nu merge aşa. Tu şi Odo călăriţi la zece paşi în faţă. Spune-le celorlalţi să stea mai în spate. Lasă oamenii să mă vadă.

Bern păru îngrijorat, dar schimbă formaţia după cum i se ceruse.

Ragna începu să interacţioneze cu oamenii. Întâlnea privirile unor persoane şi le zâmbea. Cei mai mulţi oameni ar fi considerat că era dificil să nu-i întoarcă zâmbetul, dar aici simţea multă reţinere. O femeie făcu o încercare de salut cu mâna şi Ragna îi răspunse. Mai mulţi lucrători care puneau acoperişul pe o casă se opriră din muncă şi îi strigară ceva: vorbeau într-o engleză cu un accent puternic pe care n-o putea înţelege, aşa că nu era sigură dacă erau binecuvântări sau batjocuri, dar ea le trimise oricum un sărut. Câţiva privitori zâmbiră aprobator. Câţiva bărbaţi care beau în faţa unei berării îşi fluturară pălăriile prin aer şi aclamară. Alţi spectatori le urmară exemplul.

— Aşa-i mai bine, spuse Ragna, iar anxietatea ei se mai domoli.

Zgomotul atrăgea oamenii afară din case şi din magazine, pentru a vedea ce se întâmpla, şi mulţimea din faţă se îngroşa. Toată lumea îi urma suita şi, când Ragna se îndreptă în sus, pe deal, spre complex, zumzetul se transformă într-un vuiet. Entuziasmul lor era molipsitor. Cu cât zâmbea mai mult, cu atât mai tare aclamau ei; şi cu cât aclamau mai tare, cu atât mai mult se înveselea ea.

Parapetul de lemn avea o poartă dublă şi ambele părţi erau deschise. Imediat după porţi se adunase o altă mulţime, probabil servitorii şi ajutoarele din gospodăria lui Wilwulf. Începură cu toţii să aplaude când Ragna îşi făcu apariţia.

Incinta nu era foarte diferită de cea de la Cherbourg, cu excepţia castelului. Existau locuinţe, grajduri şi depozite. Bucătăriile erau deschise. Una dintre case era de două ori mai mare şi avea ferestre în ambele capete: aceea trebuia să fie sala cea mare, unde contele ţinea întâlnirile şi unde organiza banchete. Celelalte case erau probabil locuinţele oamenilor importanţi şi ale familiilor lor.

Mulţimea forma două rânduri şi, evident, se aşteptau cu

toţii ca Ragna să călărească printre ei în timp ce se îndrepta spre sala cea mare. Ea trecu încet, oferindu-şi timp să privească feţele oamenilor şi să le zâmbească. Aproape fiecare expresie era binevoitoare şi fericită; doar câţiva păreau evazivi, probabil îngrijoraţi să-şi exprime vreo părere înainte să aibă mai multe dovezi că ea era în regulă.

În faţa uşii casei celei lungi stătea Wilwulf.

Era exact aşa cum şi-l amintea, înalt şi cu membrele dezlânate, cu o claie de păr blond şi mustaţă, dar fără barbă. Purta o pelerină roşie, cu o broşă emailată. Avea un zâmbet larg, dar relaxat, de parcă se despărţiseră abia ieri, nu în urmă cu două luni. El stătea în picioare în ploaie, fără pălărie, fără să-i pese că avea să se ude. Îşi deschise braţele larg într-un gest de bun venit.

Ragna nu se mai putu abţine. Sări de pe cal şi alergă spre el. Spectatorii aclamară această manifestare de entuziasm nestăvilit. Zâmbetul lui se lărgi şi mai mult. Ea se aruncă în braţele lui şi îl sărută pasional. Aclamaţiile deveniră tunătoare. Iar când ea îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi sări cu picioarele în jurul taliei lui, mulţimea înnebuni.

Ragna îl sărută puternic, dar nu prea lung, apoi reveni cu picioarele pe pământ. Puţină vulgaritate putea duce foarte departe.

Rămaseră în picioare, zâmbind unul spre altul. Ragna ar fi vrut să facă dragoste şi simţi că el ştia ce se petrece în mintea ei.

Lăsară oamenii să mai aclame încă un minut, apoi Wilwulf o apucă de mână şi intrară, unul lângă altul, în sala cea mare.

Acolo aştepta un grup mai mic şi urmară alte aplauze. Când ochii Ragnei se obişnuiră cu lumina din interior, observă un grup cam de zece oameni, mai bogat îmbrăcaţi decât cei de afară, şi presupuse că era familia lui Wilwulf.

Cineva făcu un pas în faţă şi ea recunoscu urechile mari şi ochii apropiaţi ai lui Wynstan.

— Episcop Wynstan, spuse ea. Sunt bucuroasă să ne revedem.

El îi sărută mâna.

— Sunt fericit că ai ajuns aici şi mândru pentru rolul modest pe care l-am avut în rezolvarea aranjamentelor

necesare.

— Lucru pentru care îţi mulţumesc.

— Ai avut o călătorie lungă.

— Cu siguranţă am ajuns să-mi cunosc puţin ţara.

— Şi ce crezi despre ea?

— E un pic cam umedă.

Toată lumea râse, ceea ce-i făcu plăcere Ragnei, dar ştia că nu era momentul pentru această sinceritate nevinovată şi adăugă imediat o minciună:

— Englezii au fost prietenoşi şi amabili. Îi iubesc.

— Îmi pare foarte bine, răspunse Wynstan, aparent crezând-o.

Ragna simţi că roşeşte. Se simţise mizerabil încă de când pusese piciorul în Anglia. Berăriile erau murdare, oamenii erau neprietenoşi, berea era un înlocuitor slab al cidrului, iar ea fusese jefuită. Dar nu, se gândi ea, acesta nu era tot adevărul. Maica Agatha o primise foarte bine, iar băiatul acela de la bac fusese de mare ajutor. Fără îndoială, englezii erau un amestec de bine şi de rău, la fel cum erau şi normanzii. Iar normanzii nu aveau pe nimeni ca Wilwulf.

Purtă o conversaţie de complezenţă cu familia, oprindu-se adesea ca să caute în memorie cuvântul anglo-saxon cel mai potrivit, zâmbind spre el de câte ori putea şi simţind o tresărire de plăcere de fiecare dată când recunoştea o trăsătură familiară: falca lui puternică, ochii lui gri-albăstrui, mustaţa blondă pe care tânjea să o sărute din nou. De fiecare dată când îl privea, observa că el se uita la ea, afişând un zâmbet de mândrie, cu o urmă de pasiune ascunsă în spatele ei. Asta o făcu să se simtă bine.

Wilwulf îi prezentă apoi un alt bărbat înalt, cu o mustaţă blondă şi stufoasă.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe cel mai tânăr dintre fraţii mei vitregi, Wigelm, lordul de Combe.

Wigelm o privi din cap până-n picioare.

— Pe cuvântul meu, eşti foarte bine-venită, spuse el.

Cuvintele lui erau amabile, dar rânjetul lui o făcu pe Ragna să se simtă incomod, deşi era obişnuită cu bărbaţii care se holbau la trupul ei. Wigelm confirmă repulsia ei instinctivă când spuse:

— Sunt convins că Wilf ţi-a explicat că noi, cei trei fraţi,

împărţim totul, inclusiv femeile.

Această glumă îi făcu pe bărbaţi să râdă zgomotos. Femeile care erau de faţă nu o găsiră la fel de amuzantă, iar Ragna se hotărî să o ignore.

— Iar aceasta este mama mea vitregă, Gytha, spuse Wilwulf.

Ragna văzu o femeie formidabilă, având în jur de cincizeci de ani. Era scundă – probabil că fiii ei moşteniseră fizicul tatălui lor, presupuse Ragna. Părul ei lung şi cărunt încadra o faţă frumoasă, cu sprâncene accentuate. Ragna intuia o oarecare viclenie şi o voinţă puternică. Simţea că această femeie urma să fie o forţă în viaţa ei, bună sau rea, şi îi oferi un compliment linguşitor:

— Cât de mândră trebuie să fii pentru că ai dat Angliei trei bărbaţi remarcabili!

— Eşti foarte amabilă, spuse Gytha fără să zâmbească, ceea ce o făcu pe Ragna să-şi spună că Gytha avea să cedeze cu greutate la farmecul ei.

— Gytha îţi va arăta împrejurimile, apoi vom lua cina, spuse Wilwulf.

— Splendid, răspunse Ragna.

Gytha o conduse. Cameristele Ragnei aşteptau afară.

— Cat, vino cu mine! Ceilalţi să aştepte! spuse Ragna.

— Nu-ţi face griji, ne vom ocupa de tot ce-ţi trebuie, zise Gytha.

Ragna nu era pregătită să cedeze controlul.

— Unde sunt bărbaţii? o întrebă ea pe Cat.

— La grajduri, îngrijesc caii.

— Spune-i lui Bern să rămână cu bagajele până când trimit după el.

— Da, doamna mea.

Gytha o conduse pe Ragna prin împrejurimi. Era clar, după respectul pe care i-l arătau cu toţii, că Gytha era stăpâna şi, totodată, persoana responsabilă pentru viaţa domestică a lui Wilwulf. Ragna se gândi că acest lucru ar fi trebuit să se schimbe. Nu avea de gând să-i permită soacrei ei să-i spună ce să facă.

Trecură pe lângă locuinţele sclavilor şi intrară în grajduri. Locul era înghesuit, iar Ragna observă că grăjdarii englezi nu vorbeau cu cei normanzi. Îi displăcea acest lucru. Îşi

puse braţul în jurul lui Bern şi, ridicând vocea, spuse:

— Dragi englezi, acesta este prietenul meu, Bern Uriaşul. Se poartă foarte frumos cu caii – ea îi luă mâna şi i-o ridică – şi cu femeile.

Din partea bărbaţilor se auzi un chicotit înfundat. Glumeau întotdeauna în legătură cu mărimea penisului, care, credeau ei, era corelată cu dimensiunile palmelor – iar palmele lui Bern erau uriaşe.

— Este amabil cu femeile, repetă ea, observând că ei aşteptau acum poanta finală. Ea aruncă o privire de jur-împrejur, apoi spuse: Trebuie să fie.

Toţi râseră şi gheaţa se sparse.

Apoi Ragna spuse:

— Dacă oamenii mei fac greşeli când vă vorbesc limba, fiţi amabili cu ei şi poate că şi ei vă vor învăţa câteva cuvinte în franceza normandă. Atunci veţi şti ce să le spuneţi fetelor franceze pe care le veţi întâlni...

Ei râseră din nou, iar ea ştiu că formase o legătură cu ei. Plecă înainte ca râsul să se stingă de tot.

Gytha îi arătă apoi o clădire de dimensiuni duble, care era cazarma militarilor.

— Nu voi intra acolo, spuse Ragna.

Era un dormitor bărbătesc şi ar fi fost prea îndrăzneţ din partea ei. Era o linie foarte subţire între a fi o femeie încântător de cochetă şi o stricată demnă de dispreţ, iar un străin trebuia să fie deosebit de atent să nu o încalce.

Oricum, ea observă că erau o mulţime de bărbaţi care se învârteau pe afară şi îşi aminti că grajdurile erau aglomerate.

— Atât de mulţi bărbaţi, îi spuse ea Gythei. Se întâmplă ceva?

— Da. Wilf adună o armată.

Era a doua oară când Ragna auzea pe cineva spunându-i Wilf. Era, evident, forma familiară a numelui său.

— Galezii din sud ne-au atacat de dincolo de frontieră, continuă Gytha. Uneori fac aşa în această perioadă a anului – după recoltă, când hambarele noastre sunt pline. Dar nu-ţi face griji, Wilf nu va pleca decât după nuntă.

Ragna simţi un fior de teamă: bărbatul ei pleca la luptă imediat după căsătorie. Era normal, desigur – îl văzuse de

multe ori pe tatăl ei plecând, înarmat până în dinţi, să omoare sau să fie omorât, dar nu se obişnuise niciodată cu asta. Era speriată de câte ori contele Hubert pleca la război şi avea să fie speriată de câte ori Wilwulf urma să facă acelaşi lucru. Încercă să-şi scoată asta din minte. Avea alte lucruri la care să se gândească.

Sala cea mare se afla în centrul incintei. Pe una dintre părţi era un amestec de clădiri domestice: bucătăria, brutăria, distileria şi câteva depozite. Pe cealaltă parte se găseau locuinţele individuale.

Ragna intră în bucătărie. Aşa cum era obiceiul, bucătarii erau bărbaţi, dar erau asistaţi de aproximativ şase femei şi fete. Ea îi salută politicos pe bărbaţi, deşi era mai interesată de femei. O femeie masivă, frumoasă, în jur de treizeci de ani, îi atrase atenţia – părea genul care putea să fie lider.

— Cina miroase bine! îi spuse Ragna.

Femeia îi oferi un zâmbet prietenos.

— Cum te numeşti? o întrebă Ragna.

— Gildathryth, doamna mea, dar mi se spune Gilda.

Lângă Gilda se afla o fată care curăţa noroiul de pe o grămadă uriaşă de morcovi sănătoşi. Semăna un pic cu Gilda şi Ragna spuse:

— Copila asta drăguţă este rudă cu tine?

Era o presupunere destul de simplă: într-o comunitate mică, cei mai mulţi oameni erau cumva înrudiţi.

— Este fata mea, Winthryth, spuse Gilda cu mândrie. Are doisprezece ani.

— Bună, Winthryth! Când o să creşti, o să găteşti şi tu mese delicioase ca mama ta?

Fata era prea timidă ca să vorbească, dar încuviinţă din cap.

— Ei bine, îţi mulţumesc pentru că speli morcovii, spuse Ragna. Când o să mănânc unul, o să mă gândesc la tine.

După ce o văzu pe fată radiind de plăcere, Ragna părăsi bucătăria.

În următoarele câteva zile, trebuia să stea de vorbă cu toată lumea care locuia sau lucra în incintă. Avea să îi fie greu să-şi amintească toate numele, dar se străduia. Trebuia să-i întrebe despre copii şi nepoţi, despre boli şi

superstiţii, despre casele şi hainele lor. Nu era nevoie să se prefacă interesată: întotdeauna fusese curioasă în legătură cu viaţa de zi cu zi a oamenilor din jurul ei.

Cat avea să afle mai multe, în special dacă engleza ei se îmbunătăţea. La fel ca Ragna, şi ea se împrietenea repede cu oamenii, aşa că, în curând, slujnicele aveau să îi împărtăşească bârfele: ce spălătoreasă avea un iubit, cărui grăjdar îi plăcea să se culce cu bărbaţi, şi nu cu femei, cine fura de la bucătărie, cărui militar îi era frică de întuneric.

Ragna şi Gytha se îndreptară apoi spre locuinţe. Cele mai multe aveau jumătate din lungimea sălii mari, dar nu toate erau de aceeaşi calitate. Aveau stâlpi solizi la colţuri şi acoperiş de stuf, iar cele mai multe aveau ziduri din nuiele şi chirpici – crengi împletite cu rămurele şi acoperite cu un amestec de noroi cu paie. Cele mai bune trei case se aflau imediat în spatele sălii mari. Acestea aveau pereţii din scânduri verticale, îmbinate bine una lângă alta şi înfipte într-o grindă solidă de lemn.

— Care dintre ele este a lui Wilwulf? întrebă Ragna.

Gytha arătă spre clădirea centrală. Ragna se îndreptă spre intrare, dar Gytha îi spuse:

— Poate că ar trebui să aştepţi să fii invitată.

Ragna zâmbi şi intră, urmată de Cat. Gytha intră ultima, cu un aer reticent.

Ragna fu mulţumită să vadă un pat jos, suficient de lat pentru două persoane, cu o saltea mare şi o grămadă atrăgătoare de pături vopsite în culori deschise. Altfel, locul avea un aer militar, cu arme ascuţite şi armuri strălucitoare atârnate în cuie pe pereţi – poate că era pregătită pentru apropiatul conflict al lui Wilwulf cu galezii din sud. Celelalte obiecte personale ale lui Wilwulf erau depozitate în câteva cufere mari din lemn. Pe perete era o tapiserie bine lucrată, ce prezenta o scenă de vânătoare. Nu păreau să existe materiale pentru scris şi nici cărţi.

Ragna ieşi din nou şi văzu în spatele casei lui Wilwulf o altă casă bine lucrată. Când se îndreptă în direcţia ei, Gytha spuse:

— Poate că ar trebui să-ţi arăt locuinţa ta.

Ragna nu dorea ca Gytha să-i spună ce să facă şi simţea nevoia să îi arate clar acest lucru, mai degrabă mai

devreme decât mai târziu. Fără să se oprească, întrebă:

— A cui este casa aceea?

— Este a mea. Dar nu poţi să intri.

Ragna se întoarse.

— Nicio clădire din această incintă nu este închisă pentru mine, spuse ea încet, dar ferm. Sunt pe cale să mă mărit cu contele. Doar el îmi poate spune ce să fac. Eu voi fi stăpâna aici.

Intră în casă, iar Gytha o urmă.

Locul era bogat mobilat. Remarcă un scaun tapiţat, confortabil, asemănător cu cele folosite de regi. Pe masă se aflau un coş cu pere şi un butoi mic, în genul celor care conţineau, de obicei, vin. În cuiere erau atârnate rochii scumpe din lână şi pelerine.

— Foarte frumos, spuse Ragna. Fiul tău vitreg este drăguţ cu tine.

— Şi de ce n-ar trebui să fie? întrebă Gytha defensiv.

— Chiar aşa, zise Ragna ieşind.

Gytha spusese „poate că ar trebui să-ţi arăt locuinţa ta” şi asta sugera că Ragna urma să aibă o locuinţă separată de aceea a lui Wilwulf. Nu era un aranjament neobişnuit, dar, cumva, ea nu-l prevăzuse. Soţia unui nobil bogat avea adesea o a doua casă în apropiere, pentru copii şi pentru bonele acestora; îşi petrecea unele nopţi acolo şi altele cu soţul ei. Oricum, Ragna nu se aşteptase să petreacă vreo noapte departe de Wilwulf înainte ca bebeluşii să impună acest lucru. Casele separate păreau o măsură prematură şi îşi dorea ca Wilwulf să fi discutat cu ea despre acest aspect. Dar ei nu avuseseră ocazia să discute despre nimic.

Se simţea incomod, cu atât mai mult cu cât Gytha era cea care îi spusese despre acest aranjament. Ragna ştia că mamele puteau fi iraţional de ostile cu femeile fiilor lor şi, probabil, asta se aplică şi în cazul mamelor vitrege. Ragna îşi aminti un incident, când fratele ei, Richard, fusese prins îmbrăţişând o spălătoreasă pe meterezele castelului din Cherbourg. Mama lor, Genevieve, dorise ca fata să fie biciuită. Era normal ca ea să nu vrea ca o servitoare să rămână însărcinată cu fiul său, dar Richard doar o mângâiase pe fată între picioare, iar Ragna era destul de sigură că toţi adolescenţii făceau asta ori de câte ori aveau

ocazia. Dar era evident că în furia lui Genevieve era mai mult decât prudenţă. Era posibil ca o mamă – sau o mamă vitregă – să fie geloasă pe iubitele fiilor săi? Gytha era neprietenoasă cu Ragna pentru că rivalizau în lupta pentru afecţiunea lui Wilwulf?

Ragna era neliniştită din cauza acestui lucru, dar nu extrem de îngrijorată. Ştia ce simţea Wilwulf pentru ea şi era încrezătoare că putea să-i păstreze dragostea. Dacă ea dorea să-şi petreacă fiecare noapte în patul lui, aşa avea să se întâmple; şi urma să se asigure că el avea să fie fericit pentru asta.

Îşi îndreptă apoi paşii spre ultima dintre cele trei case.

— Asta este locuinţa lui Wigelm, spuse Gytha, dar de data asta nu mai încercă să o împiedice pe Ragna să intre.

Interiorul casei lui Wigelm avea un aspect provizoriu şi Ragna presupuse că el îşi petrecea mult timp la Combe, oraşul al cărui stăpân era. Însă acum se afla aici, aşezat, împreună cu alţi trei bărbaţi tineri, în jurul unei carafe cu bere, jucând zaruri şi pariind cu câţiva penny de argint. Când o văzu pe Ragna, el se ridică în picioare.

— Intră, intră, spuse el.

Casa părea, dintr-odată, mai caldă.

Ea regretă imediat că intrase, dar nu dorea să se retragă în grabă, de parcă ar fi fost speriată. Voia să îşi sublinieze dreptul de a merge oriunde poftea. Ignoră zeflemeaua lui Wigelm şi spuse:

— Tu nu eşti însurat?

— Soţia mea se află la Combe – supraveghează reconstrucţia casei noastre de acolo după raidul viking. Dar va veni încoace pentru nunta ta.

— Cum o cheamă?

— Mildburg, dar i se spune Milli pe scurt.

— Abia aştept să o întâlnesc.

Wigelm se apropie şi coborî vocea, spunându-i pe un ton intim:

— Nu vrei să iei loc şi să împarţi o cană de bere cu mine? Te vom învăţa să joci zaruri dacă vrei.

— Nu astăzi.

Nonşalant, el îşi puse mâinile pe sânii ei şi îi strânse.

— Să fiu al naibii, chiar sunt mari!

Cat scoase un sunet de indignare.

Ragna făcu un pas înapoi şi îi dădu mâinile la o parte.

— Dar nu sunt pentru tine, spuse ea.

— Doar verificam bunurile înainte să fie cumpărate de fratele meu.

Aruncă o privire spre prietenii lui şi, ca la un semnal, aceştia izbucniră în râs.

Ragna se uită spre Gytha şi observă o urmă de rânjet pe faţa ei. Apoi spuse:

— Data viitoare când vor ataca vikingii, sper ca voi, bărbaţii curajoşi, să fiţi acolo ca să-i întâmpinaţi.

Wigelm fu redus la tăcere, incapabil să-şi dea seama dacă era un compliment sau o înjurătură.

Ragna se folosi de această ocazie ca să plece.

Un bărbat putea fi pedepsit pentru că atingea sânii unei femei, dar Ragna nu voia să facă mare caz din acest incident. Oricum, jură că avea să găsească o cale de a-l pedepsi pe Wigelm.

Afară, se întoarse spre Gytha şi spuse cu subînţeles:

— Deci Wilf a pregătit o casă pentru mine?

Era responsabilitatea lui Wilwulf să se asigure că ea stătea confortabil. Probabil că el o lăsase pe Gytha să facă pregătirile, dar Ragna avea să i se plângă lui, nu Gythei, dacă nu era satisfăcută şi ea dorea ca aceasta să înţeleagă ideea din capul locului.

— Pe aici, spuse Gytha.

Alături de casa lui Wigelm se afla o clădire mai modestă, cu pereţi din nuiele şi chirpici. Gytha intră şi Ragna o urmă.

Era mobilată corespunzător, având un pat, o masă şi câteva bănci şi cufere, precum şi o mulţime de căni şi boluri de lemn. Lângă vatră se afla o stivă de lemne de foc şi un butoi care, probabil, conţinea bere. Locul era lipsit de orice urmă de lux.

Ragna simţi că era un bun venit cam jalnic.

Intuind reacţia ei, Gytha spuse ezitant:

— Fără îndoială că ţi-ai adus propriile decoraţiuni de pus pe pereţi şi aşa mai departe.

Ragna nu adusese nimic: se aşteptase ca totul să-i fie pus la dispoziţie. Avea bani să cumpere orice şi-ar fi dorit, dar nu asta era ideea.

— Pături? întrebă ea.

Gytha ridică din umeri.

— Pentru ce ai nevoie de pături? Cei mai mulţi oameni dorm înveliţi în pelerine.

— Am observat că Wilf are o mulţime de pături în casa lui.

Gytha nu răspunse. Apoi Ragna privi în jur, la pereţi.

— Nu sunt destule cuiere, zise ea. Nu te gândeai că o mireasă ar putea să aibă o mulţime de haine de atârnat?

— Poţi să mai pui cuiere.

— Va trebui să împrumut un ciocan.

Gytha păru nedumerită, apoi înţelese că Ragna era sarcastică.

— O să-ţi trimit un tâmplar.

— Locul este prea mic. Am cinci slujnice şi şapte soldaţi.

— Bărbaţii pot fi cazaţi în oraş.

— Îi prefer aproape de mine.

— S-ar putea să nu fie posibil.

— Vom vedea.

Ragna era furioasă şi rănită. Oricum, avea nevoie să se gândească şi să facă un plan înainte să acţioneze. Se întoarse spre Cat.

— Adu-le pe celelalte slujnice şi spune-le bărbaţilor să care bagajele.

Cat ieşi. Gytha încercă să preia iniţiativa. Adoptând un ton autoritar, spuse:

— Vei locui aici, iar când Wilf va dori să-şi petreacă noaptea cu tine, fie va veni el aici, fie te va invita în casa lui. Nu trebuie să mergi niciodată neinvitată în patul lui.

Ragna ignoră remarca. Ea şi Wilf aveau să descurce aceste lucruri fără amestecul mamei lui vitrege. Rezistă tentaţiei de a spune acest lucru. Se săturase de Gytha.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat împrejurimile, zise ea pe un ton de concediere.

Gytha ezită.

— Sper că totul este în regulă.

Gytha se aşteptase, probabil, la o tânără fată străină, înspăimântată, pe care putea pune presiune. Acum, presupunea Ragna, îşi revizuia temătoare atitudinea.

— Vom vedea, zise Ragna misterios.

Gytha încercă din nou.

— Ce-i vei spune lui Wilf despre cazarea ta?

— Vom vedea, repetă Ragna.

Era evident că Ragna dorea ca Gytha să plece, dar aceasta îi ignora semnalele. Fusese cea mai importantă femeie vreme de ani întregi şi poate că nu putea crede că era posibil să primească ordine de la o altă femeie. Ragna trebuia să se poarte mai dur.

— Nu mai am nevoie de tine în momentul ăsta, spuse ea; iar când Gytha continuă să rămână, ea ridică tonul şi zise: Poţi să pleci!

Gytha roşi de ruşine şi de furie, dar până la urmă ieşi.

Cat reveni împreună cu bărbaţii, care cărau cufere şi saci. Stivuiră bagajele lângă perete.

— Locul ăsta este foarte înghesuit cu noi toţi aici, spuse Cat.

— Bărbaţii vor fi nevoiţi să doarmă altundeva.

— Unde?

— Undeva în oraş. Dar nu despachetaţi. Doar ce aveţi nevoie pentru o noapte.

Episcopul Wynstan intră pe uşa deschisă.

— Bine, bine, spuse el. Deci asta este noua ta casă.

— Aşa pare, zise Ragna.

— Nu te satisface?

— O să discut asta cu Wilf.

— Bună idee! El nu-şi doreşte altceva decât să fii fericită.

— Mă bucur.

— Am venit pentru zestrea ta.

— Serios?

Wynstan se agită puternic.

— Ai adus-o?

— Desigur.

— Douăzeci de lire de argint. Aşa am convenit cu tatăl tău.

— Da.

— Atunci, poate că ar trebui să mi-o dai.

Ragna nu avea încredere în Wynstan şi solicitarea lui îi ascuţi bănuielile.

— Ar trebui să i-o dau lui Wilf atunci când ne căsătorim. *Asta* este ceea ce ai convenit cu tatăl meu.

— Dar trebuie să-i număr.

Ragna dorea ca Wynstan să nu ştie nici măcar în ce cutie

se aflau banii.

— Îi poţi număra în dimineaţa nunţii. Apoi, după ce ne spunem jurămintele, îi vor fi înmânaţi soţului meu.

Wynstan îi aruncă o privire în care se amestecau antipatia şi respectul.

— Cum doreşti, desigur, spuse el, şi ieşi.

* * *

A doua zi, Ragna se trezi înainte de zori.

Se gândi mult la ce urma să poarte. Cu o zi în urmă, sosise acolo într-o rochie cafenie şi o pelerină roşie, o ţinută asortată, dar hainele erau umede şi murdare, iar ea nu arătase cel mai bine. În ziua aceea îşi dorea să arate ca o floare care se deschidea la lumina zilei. Alese o rochie galbenă din mătase, cu broderie la guler, la mâneci şi la tiv. Cat o spălă la colţurile ochilor şi îi perie părul roşu şi bogat, apoi îi legă o eşarfă verde pe cap.

Cât încă era întuneric, Ragna mâncă nişte pâine înmuiată în bere slabă şi se concentră asupra a ceea ce era pe cale să facă. Peste noapte petrecuse mult timp gândindu-se la strategia ei. Wigelm trebuia pedepsit, dar mai era şi o problemă secundară. Sarcina ei cea mai mare era să dovedească rapid că ea, şi nu Gytha, era responsabilă de acum pentru viaţa casnică a lui Wilf. Ragna nu dorea o ceartă, dar nu putea lăsa domnia Gythei să continue nici măcar încă o zi, căci fiecare moment în care părea că acceptă asta o făcea să devină tot mai slabă. Trebuia să acţioneze imediat.

Totuşi, era riscant. Ar fi putut să-l nemulţumească pe viitorul ei soţ, iar asta ar fi fost destul de rău; dar, şi mai grav, ar fi putut să piardă lupta cu Gytha în această fază, iar asta s-ar fi putut permanentiza.

Cat îi dădu inelul pentru braţ pe care-l cumpărase de la Cuthbert, la Dreng’s Ferry, şi Ragna îl strecură în punga de piele atârnată de centura ei.

Apoi ieşi din casă. La orizont, spre est, se vedea o uşoară sclipire argintie. Peste noapte plouase şi pământul era noroios sub picioarele ei, dar ziua promitea să fie strălucitoare. Jos, în oraşul întunecat, clopotele mănăstirii

anunţau zorii zilei. Complexul abia începea să se trezească la viaţă: văzu un băiat sclav, într-o tunică uzată, ducând un braţ de lemne de foc, apoi o slujnică trupeşă cărând o găleată de lapte proaspăt, ce scotea aburi în frigul dimineţii. Toţi ceilalţi păreau să fie încă în paturile lor calde, cu ochii închişi, prefăcându-se că ziua nu începuse.

Ragna traversă curtea până la casa lui Wilf, văzând doar o singură persoană până acolo. O femeie tânără stătea în picioare în faţa uşii Gythei, sprijinită de perete şi căscând. O observă pe Ragna şi se ridică.

Ragna zâmbi. Gytha o ţinea sub supraveghere, nu-şi asuma niciun risc. Din întâmplare, asta servea scopurilor Ragnei în ziua aceea.

Se duse spre uşa lui Wilf, urmărită de slujnică.

Brusc, îi trecu prin minte că era posibil ca Wilf să-şi încuie uşa peste noapte: unii oameni făceau asta, dar ar fi putut să-i strice planul.

Când ridică zăvorul însă, uşa se deschise şi ea se relaxă. Poate că Wilf se gândea că, dacă şi-ar fi încuiat uşa peste noapte, ar fi putut să pară fricos în ochii oamenilor săi.

Cu colţul ochiului o văzu pe servitoarea care o supraveghea intrând în casa Gythei.

Wilf avea un alt motiv pentru care se simţea încrezător. Când Ragna păşi înăuntru, auzi un mârâit profund: Wilf avea un câine care-l avertiza în legătură cu prezenţa intruşilor.

Ragna privi spre locul în care ştia că se află patul. De la tăciunii din vatră venea o strălucire uşoară şi o lumină slabă intra prin ferestrele mici. Văzu o siluetă ridicându-se din pat şi întinzându-se după arme.

— Cine-i acolo? întrebă Wilf apoi.

Ragna spuse încet:

— Bună dimineaţa, stăpânul meu!

Îl auzi cum chicoteşte.

— Acum, că eşti aici, chiar este o dimineaţă bună, zise el întinzându-se din nou.

Pe podea se vedea o mişcare şi ea observă un mastiff mare, care îşi reluă locul de lângă foc.

Se aşeză pe marginea patului. Era un moment delicat: mama ei o implorase să nu se culce cu Wilf înainte de

ceremonie. El va dori asta, spunea Genevieve, şi Ragna ştia că şi ea ar fi vrut. Dar era hotărâtă să reziste tentaţiei. Nu putea spune cu precizie pentru ce era atât de important, mai ales că deja o făcuseră o dată. Probabil că senzaţia mamei ei era legată de cât de bucuroşi aveau să fie amândoi pentru această căsătorie, când, în sfârşit, puteau ceda dorinţelor fără teamă sau vinovăţie.

Chiar şi aşa, îl sărută, aplecându-se peste pieptul lui larg. Apoi apucă marginea păturii lui cu ambele mâini, ţinând-o ca pe o barieră suplimentară între corpurile lor. După aceea îşi coborî încet capul până când buzele li se întâlniră. Scoase un sunet şoptit de satisfacţie.

Îşi plimbă limba prin gura lui, simţindu-i buzele moi şi ţepii din mustaţă. El îşi îngropă palma uriaşă în părul ei des, desprinzându-i eşarfa. Dar când întinse cealaltă mână spre sânii ei, ea se desprinse.

— Am un dar pentru tine, spuse ea.

— Ai mai multe, zise el cu vocea îngroşată de dorinţă.

— Ţi-am luat de la Rouen o minunată centură cu o cataramă de argint, dar mi-a fost furată în timpul călătoriei.

— Unde? întrebă el. Unde ai fost jefuită?

El era responsabil pentru respectarea legii şi a ordinii în zonă, ea ştia asta, iar furtul se reflecta negativ asupra lui.

— Între Mudeford şi Dreng’s Ferry. Hoţul purta o cască veche.

— Ironface, spuse el nervos. Consilierul din Mudeford a scormonit pădurea, dar nu i-a putut găsi ascunzătoarea. O să-i ordon să caute din nou.

Ea nu dorise să se plângă şi îi părea rău că îl enervase. Se mişcă rapid ca să salveze atmosfera romantică.

— Ţi-am luat altceva, ceva mai bun, spuse ea. Se ridică, se uită în jur şi observă o lumânare. O aprinse de la foc, apoi o aşeză pe banca de lângă capul patului. Scoase inelul de braţ pe care-l cumpărase de la Cuthbert şi i-l întinse.

— Ce e asta? întrebă el.

Ea aduse lumânarea mai aproape pentru ca el să-l poată examina. Îşi trecu degetele peste liniile desenului complex, gravat în argint şi evidenţiat cu niello, apoi spuse:

— Este o lucrare excepţională, şi totuşi are un aspect îndrăzneţ, bărbătesc. Şi-o trase pe braţul drept, deasupra

cotului. Se potrivea perfect pe muşchii braţului său. Ai gusturi atât de bune! zise el.

Ragna era înfiorată.

— Arată magnific!

— Toată Anglia o să mă invidieze.

Asta nu era tocmai ceea ce Ragna dorea să audă. Nu voia să fie un simbol al măreţiei, ca un cal alb sau o sabie scumpă.

— Vreau să-mi petrec toată ziua sărutându-te, zise el.

Aşa mai mergea, se gândi Ragna. Ea se aplecă din nou deasupra lui. Acum, el era mult mai încrezător şi, când îi puse mâna pe sân şi ea încercă să se îndepărteze, o împiedică şi o trase spre el. Ea deveni puţin nervoasă. Deşi era întins pe spate, tot avea asupra ei avantajul puterii fizice, aşa că, dacă se ajungea la o luptă adevărată, ea nu putea să-i facă faţă.

Apoi veni întreruperea de care avea nevoie. Câinele mârâi şi uşa scârţâi, apoi Gytha spuse:

— Bună dimineaţa, fiul meu!

Ragna nu se grăbi să se îndepărteze din strânsoare: voia ca Gytha să vadă cât de mult o dorea Wilf.

— Oh! Ragna! zise Gytha. Nu ştiam că eşti aici.

„Ce mincinoasă!”, se gândi Ragna. Slujnica îi spusese Gythei că Ragna intrase în casa lui Wilf, iar ea se îmbrăcase în grabă şi venise să vadă ce se întâmpla.

Ragna se întoarse încet. Era îndreptăţită să-şi sărute logodnicul şi se strădui să nu pară vinovată.

— Mama-soacră, spuse ea, bună dimineaţa!

Era politicoasă, dar lăsă să se audă în vocea ei o urmă de iritare. Gytha era intrusul acolo, cea care se aventurase într-un loc în care nu avea dreptul să se afle.

— Să-ţi trimit bărbierul să te radă, Wilf? întrebă Gytha.

— Astăzi nu, spuse el cu o tentă de nerăbdare. O să mă bărbieresc în dimineaţa nunţii.

El i se adresă de parcă ea ar fi trebuit să ştie asta, fiind evident că întrebase doar pentru că avea nevoie de un pretext ca să se afle acolo.

Ragna îşi aranjă coafura, folosind mai mult timp decât avea nevoie pentru a sublinia faptul că prezenţa Gythei într-un moment intim era complet neoportună. În timp ce îşi

lega eşarfa, spuse:

— Arată-i Gythei darul tău, Wilf.

Wilf arătă spre banda de pe braţ, care sclipea la lumina focului.

— Foarte frumos, spuse Gytha fără căldură. Argintul este întotdeauna de mare valoare, adăugă apoi, încercând să sublinieze că era mai ieftin decât aurul.

Ragna ignoră remarca.

— Şi acum, Wilf, trebuie să te rog ceva.

— Orice, iubita mea!

— M-ai cazat într-o casă foarte proastă.

El fu surprins.

— Serios? Cum aşa?

Surpriza lui îi confirmă Ragnei suspiciunea că el lăsase aceste treburi în sarcina Gythei.

— Nu are ferestre, iar noaptea intră aer rece prin pereţi, spuse Ragna.

Wilf se uită la Gytha.

— E adevărat?

— Nu e chiar atât de rea, zise aceasta.

Acest răspuns îl enervă pe Wilf.

— Logodnica mea merită tot ce este mai bun, spuse el.

— Este singura casă disponibilă, protestă Gytha.

— Nu chiar, zise Ragna.

— Nu există o altă casă liberă, insistă Gytha.

— Dar Wigelm nu are nevoie de o casă pentru el şi soldaţii lui, spuse Ragna pe un ton de amabilitate raţională. Soţia lui nici măcar nu se află aici. Casa lor este la Combe.

— Wigelm este fratele contelui! zise Gytha.

— Iar eu sunt mireasa contelui. Ragna se străduia cu greu să-şi reţină furia. Wigelm este bărbat şi are nevoi bărbăteşti simple, dar eu sunt o mireasă care se pregăteşte pentru ziua nunţii. Îşi întoarse privirea spre Wilf. Pe care dintre noi vrei să-l favorizezi?

Nu exista decât un singur răspuns pe care mirele putea să-l dea.

— Pe tine, desigur, spuse el.

— Iar după nuntă, continuă ea, privind în ochii lui Wilf, voi fi mai aproape de tine noaptea, pentru că locuinţa lui Wigelm este chiar alături.

El zâmbi.

— Asta încheie discuţia.

Wilf se hotărâse, iar Gytha renunţă. Era prea înţeleaptă ca să mai continue disputa, când deja pierduse.

— Foarte bine, zise ea. O să-i schimb între ei pe Ragna şi pe Wigelm. Nu se putu abţine să nu adauge: Lui Wigelm n-o să-i placă.

Wilf spuse aspru:

— Dacă se plânge, aminteşte-i care dintre fraţi este contele.

Gytha plecă privirea.

— Desigur.

Ragna învinsese, iar Wilf era nemulţumit de Gytha. Aşa că Ragna se hotărî să-şi forţeze norocul.

— Iartă-mă, Wilf, dar am nevoie de ambele case.

— Pentru ce Dumnezeu? Nimeni nu are două case, spuse Gytha.

— Vreau ca bărbaţii din suita mea să-mi fie aproape. În prezent sunt cazaţi în oraş.

— Pentru ce ai nevoie de soldaţi? întrebă Gytha.

Ragna îi aruncă o privire arogantă.

— Pentru că aşa doresc eu, spuse ea. Şi sunt pe cale să devin soţia contelui, îşi întoarse privirea spre Wilf. Acum, el începea să-şi piardă răbdarea.

— Gytha, dă-i ceea ce vrea şi nu mai comenta.

— Foarte bine, spuse Gytha.

— Mulţumesc, iubitul meu, zise Ragna sărutându-l din nou.

CAPITOLUL 12
Jumătatea lunii octombrie 997

În ziua celor o sută de curţi[6], Edgar era nervos, dar hotărât.

La Dreng's Ferry, la sfat participau reprezentanţii a cinci aşezări mici, împrăştiate. Bathford era satul cel mai mare, dar Drengs Ferry era centrul administrativ şi diaconul bisericii prezida tradiţional adunarea.

Sfatul se ţinea la fiecare patru săptămâni. Avea loc afară, indiferent de vreme, dar, din întâmplare, ziua aceea era strălucitoare, chiar dacă era rece. Scaunul mare de lemn era amplasat în faţa capătului de vest al bisericii şi, alături de el, se afla o masă mică. Părintele Deorwin, cel mai vechi preot, aduse potirul de sub altar. Realizat de Cuthbert, acesta era un container rotund din argint, cu capac cu balama, cu laturile gravate cu imagini ale răstignirii. În el se păstra apa sfinţită pentru slujbă, iar în ziua aceea urma să fie folosit pentru depunerea jurămintelor.

La sfat veneau bărbaţi şi femei din toate cele cinci sate, inclusiv copii şi sclavi, unii dintre ei călare, dar cei mai mulţi pe jos. Dacă era posibil, toată lumea era prezentă, pentru că sfatul lua decizii ce afectau vieţile tuturor. Chiar şi maica Agatha se afla acolo, deşi nu mai venise niciuna dintre celelalte călugăriţe. Femeile nu aveau dreptul să depună mărturie, cel puţin teoretic, dar personalităţile puternice, aşa cum era mama lui Edgar, spuneau adesea tot ce aveau de spus.

Edgar participase de multe ori la acest sfat în Combe. De câteva ori, tatăl său fusese nevoit să aducă în faţa Curţii oameni care întârziau să-şi achite datoriile. Eadbald trecuse printr-o fază de delincvenţă minoră şi fusese condamnat de două ori pentru bătăi în stradă. Aşa că Edgar era obişnuit cu legea şi cu procedurile legale.

---

6 Sistem de guvernare şi de taxare din Anglia sfârşitului primului mileniu, bazat pe adunarea, o dată pe lună, a tuturor chiriaşilor de pe terenul unui nobil proprietar de pământuri. Sistemul a fost legiferat pentru prima dată de regele Edmund I (936-946), dar era deja o cutumă funcţională. (n.tr.).

În ziua aceea era mai multă animaţie decât de obicei, pentru că urma să fie anunţată o acuzaţie de crimă.

Fraţii lui Edgar încercaseră să-l convingă să renunţe la acuzaţie – ei nu voiau necazuri.

— Dreng este socrul nostru, spusese Eadbald, privindu-l pe Edgar în timp ce tăia o piatră dură într-o formă alungită, cu ajutorul noilor sale scule, ciocanul şi dalta.

Din cauza furiei, braţul lui Edgar părea mai puternic şi din piatră săreau aşchii.

— Asta nu înseamnă că are voie să încalce legea.

— Nu, dar înseamnă că fratele meu nu poate să fie acuzatorul.

Eadbald era cel mai inteligent dintre cei doi fraţi ai lui Edgar, capabil de o argumentaţie raţională, convingătoare.

Edgar îşi lăsase jos uneltele şi îi acordase toată atenţia lui Eadbald.

— Cum aş putea să păstrez tăcerea? replicase el. S-a comis o crimă aici, în satul nostru. Nu putem pretinde că nu s-a întâmplat.

— Nu văd de ce nu, spusese Eadbald. Noi abia ne-am aşezat aici. Oamenii ne acceptă. De ce trebuie să provoci necazuri?

— Crima este greşită! spusese Edgar. De ce alt motiv mai am nevoie?

Eadbald scosese un zgomot de frustrare şi se îndepărtase.

Celălalt frate, Erman, îl abordase pe Edgar în aceeaşi seară, în faţa, tavernei. El adoptase o altă strategie.

— Degbert Baldhead prezidează Curtea celor o sută, spusese el. Se va asigura că sfatul nu-i va condamna fratele.

— S-ar putea să nu poată face asta, îi răspunsese Edgar. Legea e lege.

— Iar Degbert este diacon şi proprietarul pământului nostru.

Edgar ştia că Erman avea dreptate, dar asta nu mai conta.

— Degbert poate face ce doreşte şi va răspunde pentru asta în ziua Judecăţii de Apoi, dar eu nu voi tolera uciderea unui copil.

— Nu ţi-e teamă? Aici, Degbert este puterea.

— Da, spusese Edgar. Mi-e teamă.

Cuthbert încercase şi el să-l convingă. Edgar îşi confecţionase noile unelte în atelierul lui Cuthbert, unde era singura forjă din Dreng’s Ferry. Edgar învăţase că acolo, spre deosebire de Combe, trebuia să faci multe lucruri în comun: un loc mic avea dotări limitate şi toată lumea avea nevoie de ajutor mai devreme sau mai târziu. Pe când Edgar îşi modela noile unelte la nicovala lui Cuthbert, clericul îi spusese:

— Degbert este furios pe tine.

Edgar presupunea că lui Cuthbert i se spusese să zică asta. Omul era prea timid ca să se aventureze vreodată să emită o critică din proprie iniţiativă.

— N-am ce să fac, îi zisese Edgar.

— E un om pe care nu vrei să-l ai ca duşman.

În tonul lui Cuthbert se simţea o frică autentică: era clar că era îngrozit de diacon.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Şi provine dintr-o familie puternică. Contele Wilwulf este vărul lui.

Edgar ştia toate astea. Exasperat, spusese:

— Eşti un om al Domnului, Cuthbert. Poţi să rămâi tăcut când se înfăptuieşte o crimă?

Cuthbert putea, desigur – era slab. Dar se supărase pentru întrebarea lui Edgar.

— Eu n-am văzut nicio crimă, spusese el iritat şi se îndepărtase.

Pe măsură ce oamenii se adunau, părintele Deorwin stătea de vorbă cu cei mai importanţi dintre ei, în special cu bărbaţii conducători ai fiecărui sat. Edgar ştia, de la sfaturile anterioare la care participase, că Deorwin îi întreba dacă aveau probleme pe care voiau să le aducă în atenţia sfatului şi întocmea în minte o listă pe care i-o comunica lui Degbert.

Apoi Degbert apăru din casa parohială şi se aşeză în scaun.

În principiu, la cele o sută de curţi, oamenii din vecinătate ajungeau la o decizie comună. În practică, sfatul era prezidat adesea de către un nobil bogat sau de către un prelat important, care putea să domine dezbaterile. Oricum, era nevoie de un anumit grad de acord, pentru că

era dificil ca una dintre părţi să o oblige pe cealaltă. Un nobil le putea face viaţa dificilă ţăranilor în zeci de moduri diferite, dar ţăranii erau capabili, pur şi simplu, să refuze să i se supună. Nu exista niciun mecanism pentru a forţa aplicarea deciziilor sfatului, în afara acordului general. Aşa că, adesea, sfatul implica o luptă pentru putere între două forţe mai mult sau mai puţin egale, ca şi cum un marinar descoperea că vântul îi împingea barca într-o direcţie, iar fluxul o ducea în cealaltă direcţie.

Degbert anunţă că sfatul avea să discute, mai întâi, folosirea în comun a echipelor de boi.

Nu exista o regulă care spunea că el avea dreptul să stabilească ordinea de zi. În unele locuri, acest rol era îndeplinit de şeful celui mai mare dintre sate. Dar Degbert pusese stăpânire pe acest privilegiu cu mult timp în urmă.

Folosirea în comun a echipelor de boi era un subiect permanent. Dreng’s Ferry nu avea un teren care să necesite un arat greu, dar celelalte patru aşezări aveau un sol argilos şi foloseau în comun o echipă de opt boi, ce trebuiau duşi dintr-un loc în celălalt în sezonul arăturilor de iarnă. Momentul ideal era atunci când se făcea suficient de frig încât să nu mai crească buruienile şi, în acelaşi timp, când solul nu era foarte umed, după arşiţa verii. Dar toată lumea dorea să aibă întâietate la echipa de boi, pentru că satele care arau mai târziu se puteau confrunta cu un sol îmbibat şi lipicios.

Cu această ocazie, şeful din Bathford, un bătrân înţelept, cu o barbă căruntă, numit Nothelm, reuşise să negocieze un compromis rezonabil şi Degbert, pe care nu-l interesa aratul, nu avusese nimic de obiectat.

Apoi Degbert îl invită să vorbească pe Offa, consilierul din Mudeford. Era persoana căreia contele Wilwulf îi ordonase să caute din nou ascunzătoarea lui Ironface, după ce avusese îndrăzneala să o jefuiască pe viitoarea sa soţie. Offa era un tip solid, în jur de treizeci de ani, cu nasul strâmb, probabil din cauza vreunei lupte. El spuse:

— Am cercetat malul de sud, de aici şi până la Mudeford, şi i-am întrebat pe toţi cei pe care i-am întâlnit, chiar şi pe Saemar, ciobanul nespălat. Din mulţime se auzi un chicotit general: toată lumea îl cunoştea pe Sam. Noi credem că

Ironface locuieşte pe malul de sud, pentru că întotdeauna jefuieşte acolo, dar, oricum, am cercetat şi malul de nord. La fel ca întotdeauna, nu există nici urmă de el.

Nimeni nu era surprins. Ironface ocolea justiţia de ani întregi.

În sfârşit, veni timpul să fie ascultat Edgar. Degbert îi ceru mai întâi să depună un jurământ, iar Edgar puse mâna pe pocalul de argint şi spuse:

— În numele Domnului atotputernic, spun că Dreng, omul cu bacul, a ucis un băiat fără nume, născut de Blod, sclava. Dreng a aruncat nou-născutul în râu, în urmă cu douăsprezece zile. Am văzut asta cu ochii mei şi am auzit cu urechile mele. Amin.

Din mulţime se auzi un murmur de repulsie. Oamenii ştiuseră dinainte care era acuzaţia, dar poate nu cunoşteau şi detaliile; sau poate că le ştiau, dar erau oripilaţi să le audă rostite tare, de vocea clară a lui Edgar. Oricare era motivul, Edgar era bucuros că păreau şocaţi. Aşa şi trebuiau să fie. Şi poate că indignarea lor avea să îl facă pe Degbert să se ruşineze şi să fie de acord cu un fel de dreptate.

Însă acum, înainte ca acest caz să meargă mai departe, Edgar trebuia să mai precizeze un lucru:

— Diacon Degbert, nu poţi să prezidezi acest proces! spuse el. Bărbatul acuzat este fratele tău.

Degbert se prefăcu ofensat.

— Vrei să sugerezi că aş putea să judec strâmb? Ai putea să fii pedepsit pentru asta.

Edgar anticipase această reacţie şi avea răspunsul pregătit.

— Nu, diacone. Dar unui bărbat nu ar trebui să i se ceară să-şi condamne propriul frate.

Observă că unii oameni din mulţime încuviinţau dând din cap. Sătenii ţineau la drepturile lor şi erau nemulţumiţi de dorinţa nobililor de a domina sfaturile locale.

— Sunt preot, diaconul unei biserici şi stăpânul satului, spuse Degbert. Ar trebui să prezidez în continuare acest sfat.

Edgar insistă, nu pentru că se gândea că ar putea câştiga disputa, ci pentru a sublinia şi mai puternic partizanatul lui

Degbert în faţa sătenilor.

— Şeful din Bathford, Nothelm, ar putea să prezideze la fel de bine.

— Nu este deloc necesar.

Edgar acceptă înfrângerea cu o înclinare a capului. Îşi subliniase punctul de vedere.

— Vrei să chemi şi alte ajutoare care să jure? îl întrebă apoi Degbert.

Un ajutor era o persoană care putea să jure că cineva spunea adevărul său, pur şi simplu, că era un om onest. Valoarea jurământului era mai mare dacă cel care jura pentru el avea o poziţie înaltă.

— O chem pe Blod, spuse Edgar.

— Un sclav nu poate să depună mărturie, zise Degbert.

Edgar văzuse sclavi care depuneau mărturie la Combe, chiar dacă nu prea des, aşa că spuse:

— Nu aşa este legea.

— *Eu* îţi spun ţie cum este legea şi cum nu este, zise Degbert. Tu nu ştii nici măcar să citeşti.

Avea dreptate şi Edgar trebuia să renunţe.

— În acest caz, o chem pe Mildred, mama mea, spuse el.

Mildred îşi puse mâna pe pocal, apoi rosti:

— În numele Domnului, jurământul lui Edgar este pur şi nu este fals.

— Altcineva? spuse Degbert.

Edgar clătină din cap. Le ceruse lui Erman şi lui Eadbald, dar ei refuzaseră să jure împotriva socrului lor. Nici măcar nu se obosise să le întrebe pe Leaf şi pe Ethel, care nu puteau depune mărturie împotriva soţului lor.

— Dreng ce are de spus în legătură cu această acuzaţie? întrebă Degbert.

Dreng păşi în faţă şi puse mâna pe pocal.

„Acum, se gândi Edgar, îşi va risca el sufletul nemuritor?”

Dreng spuse:

— În numele Domnului, sunt nevinovat – atât pentru făptuirea, cât şi pentru instigarea crimei de care mă acuză Edgar.

Edgar oftă. Era sperjur, iar mâna lui se afla pe obiectul sfinţit. Dar Dreng părea să fie indiferent la blestemul la care se expunea.

— Vreun ajutor care să jure?

Dreng le chemă pe Leaf, Ethel, Cwenburg şi Edith, precum şi pe toţi clericii de la mănăstire. Formau un grup cu poziţii impresionante, dar toţi erau dependenţi, într-un fel sau altul, de Dreng sau de Degbert. Cum aveau să cântărească jurământul lor sătenii de la sfatul celor o sută de curţi? Edgar nu putea să ghicească.

— Mai ai şi altceva de spus? îl întrebă Degbert.

Edgar îşi dădu seama că mai avea.

— Acum trei luni, vikingii mi-au ucis tatăl şi fata pe care o iubeam. Mulţimea nu se aştepta la asta, aşa că se făcu de îndată linişte, aşteptând cu toţii să vadă ce urma. Nu a existat justiţie, pentru că vikingii sunt sălbatici. Ei se închină la zei falşi, iar zeii lor se distrează văzându-i cum ucid bărbaţi, violează femei şi jefuiesc familii cinstite.

Se auzi un murmur de aprobare. Unii dintre cei din mulţime avuseseră experienţe directe cu vikingii, iar ceilalţi cunoşteau, probabil, oameni care suferiseră. Toţi îi urau pe vikingi.

— Dar noi nu suntem ca ei, nu-i aşa? continuă Edgar. Noi îl cunoaştem pe Dumnezeu cel adevărat şi îi respectăm legile. Iar el ne spune: „Să nu ucizi!” Eu îi cer sfatului să pedepsească criminalul în conformitate cu voinţa Domnului şi să dovedească astfel că noi nu suntem sălbatici.

Degbert zise repede:

— Asta este pentru prima dată când mă învaţă despre voinţa Domnului un constructor de bărci de optsprezece ani.

Era inteligent spus, dar spectatorii se găseau într-o stare solemnă din cauza grozăviei cazului şi nu aveau dispoziţia de a râde la asemenea încercări. Edgar simţea că are sprijinul lor. Oamenii îl priveau cu aprobare în ochi.

Dar l-ar fi sfidat ei pe Degbert?

Apoi Degbert îl invită pe Dreng să vorbească.

— Nu sunt vinovat, începu Dreng. Băiatul s-a născut mort. Era mort când l-am luat. Din cauza asta l-am aruncat în râu.

Edgar se simţi revoltat auzind această minciună flagrantă.

— Nu era mort!

— Ba da, era. Am încercat să spun asta la momentul respectiv, dar nimeni nu mă asculta: Leaf ţipa cât o ţinea

gura, iar tu ai sărit direct în apă.

Tonul încrezător al lui Dreng îl enervă şi mai tare pe Edgar.

— A plâns când l-ai aruncat... Am auzit! Iar ţipetele s-au oprit când a căzut dezbrăcat în apa rece.

O femeie din mulţime murmură:

— Oh, săracul micuţ!

Edgar văzu că era Ebba, femeia care spăla rufele la mănăstire. Chiar şi cei care depindeau de Degbert ca să-şi câştige traiul erau şocaţi. Dar avea să fie oare de ajuns?

Dreng continuă pe acelaşi ton sarcastic:

— Cum puteai să-l auzi plângând când Leaf ţipa?

Pentru o clipă, Edgar fu derutat de întrebare. Cum ar fi putut să-l audă? apoi îi veni răspunsul.

— În acelaşi fel în care auzi doi oameni vorbind. Vocile lor sunt diferite.

— Nu, băiete, zise Dreng scuturând din cap. Ai făcut o greşeală. Ai crezut că ai văzut o crimă, când de fapt nu ai văzut. Acum eşti prea mândru ca să accepţi că te-ai înşelat.

Vocea lui Dreng era supărătoare şi atitudinea lui era arogantă, dar povestea sa era enervant de plauzibilă şi Edgar se temea că oamenii aveau să o creadă.

— Soră Agatha, spuse Degbert, când ai găsit băiatul, pe mal, era viu sau mort?

— Era aproape mort, dar încă viu, spuse călugăriţa.

Din mulţime se auzi o voce şi Edgar îl recunoscu pe Theodberht Clubfoot, un oier care avea păşunile la câţiva kilometri în aval. Acesta spuse:

— Dreng a atins corpul? După aceea, vreau să spun.

Edgar ştia de ce punea această întrebare. Oamenii credeau că, dacă criminalul atingea corpul, avea să sângereze. Edgar habar n-avea dacă era adevărat sau nu.

Blod strigă:

— Nu, nu l-a atins! Am ţinut trupul micuţului meu departe de monstrul ăla!

— Ce ai de spus, Dreng? întrebă Degbert.

— Nu sunt sigur dacă l-am atins sau nu, spuse Dreng. Aş fi făcut-o dacă ar fi fost nevoie, dar nu cred că aveam vreun motiv.

Era neconcludent.

Degbert se întoarse spre Leaf.

— Doar tu mai erai de faţă, în afară de Edgar, când Dreng a aruncat bebeluşul. Era adevărat: Ethel leşinase în berărie. Ai ţipat, dar fără să fii sigură dacă mai era în viaţă? Este posibil să fi făcut o greşeală?

Tot ceea ce dorea Edgar era ca Leaf să spună adevărul. Dar avea acest curaj?

Ea spuse sfidătoare:

— Copilul s-a născut viu.

— Dar a murit înainte ca Dreng să arunce corpul în râu, insistă Degbert. Oricum, la momentul acela, ţi-ai închipuit că era încă viu. Asta a fost greşeala ta, nu-i aşa?

Degbert o teroriza pe Leaf într-un mod revoltător, dar nimeni nu putea să-l împiedice.

Leaf privi de la Degbert la Edgar şi de la Edgar la Dreng cu panică în ochi, apoi se uită în pământ. Rămase tăcută un moment lung, apoi, când vorbi, cuvintele ei erau aproape o şoaptă.

— Cred... Mulţimea deveni tăcută, pentru că toată lumea se străduia să-i audă cuvintele. Cred că e posibil să fi făcut o greşeală, spuse ea.

Edgar era disperat. Era, evident, o femeie înspăimântată, care depunea o mărturie falsă sub presiune. Dar spusese ceea ce Dreng avea nevoie să se spună.

Degbert privi spre mulţime.

— Dovezile sunt clare, anunţă el. Copilul era mort. Acuzaţia lui Edgar nu este dovedită.

Edgar privi spre săteni. Păreau nefericiţi, dar – observă el imediat – nu erau suficient de furioşi ca să se opună celor doi cei mai puternici oameni din împrejurimi. Simţea că i se face rău. Dreng avea să scape de asta. Dreptatea fusese refuzată.

Degbert continuă:

— Dreng se face vinovat de crima unei înmormântări necorespunzătoare.

Asta era o treabă inteligentă, observă Edgar cu amărăciune. Copilul nu fusese îngropat în curtea bisericii, iar Dreng, din proprie iniţiativă, se descotorosise ilegal de corp. Mai important decât atât, el avea să fie pedepsit pentru un delict minor, iar asta făcea mai uşor de acceptat

de către săteni faptul că reuşise să scape nepedepsit pentru o crimă mai importantă.

— Şi este amendat cu şase pence, spuse Degbert.

Era mult prea puţin, iar sătenii murmurară, dar mai degrabă nemulţumiţi decât revoltaţi.

În acel moment, Blod strigă:

— Şase pence?

Mulţimea deveni tăcută. Toată lumea se întoarse spre Blod.

Pe faţa ei curgeau şiroaie de lacrimi.

— Şase pence pentru copilul meu? spuse ea.

Îi întoarse spatele lui Degbert şi se îndepărtă, dar după câţiva paşi se opri, se întoarse şi vorbi din nou.

— Voi, englezii, spuse ea cu vocea înecată de durere şi de furie.

Scuipă pe pământ, apoi plecă.

* * *

Dreng câştigase, dar ceva se schimbase în cătun. Atitudinea faţă de Dreng se schimbase, medită Edgar, în timp ce îşi lua prânzul la berărie. Oameni ca Edith, soţia lui Degbert, şi Bebbe, care aproviziona cu mâncare biserica, se opreau în trecut să discute cu Dreng atunci când li se încrucişau drumurile, dar acum spuneau doar un cuvânt scurt şi se grăbeau să plece. În cele mai multe seri, berăria era goală sau aproape goală: Degbert venea uneori să bea berea tare a lui Leaf, dar ceilalţi se ţineau deoparte. Oamenii erau politicoşi cu Degbert şi cu Dreng până la deferenţă, dar nu exista căldură. Era ca şi cum locuitorii încercau să compenseze eşecul lor de a insista pentru dreptate. Edgar nu credea că Dumnezeu avea să considere că atât era suficient.

Când cei care depuseseră mărturie pentru Dreng treceau pe lângă Edgar, în timp ce lucra la construcţia noii distilerii, păreau ruşinaţi şi îi evitau privirea. Într-o zi, pe Insula leproşilor, pe când livra un butoi de bere pentru mănăstire, maica Agatha se abătuse de la drumul ei şi venise să stea de vorbă cu el, spunându-i că făcuse ceea ce trebuia.

— Dreptatea se va face în viaţa de apoi, îi spusese ea.

Edgar se simţea recunoscător pentru sprijinul ei, dar el dorea dreptate şi în viaţa asta.

La berărie, Dreng era mai nervos decât fusese vreodată. O pălmuise pe Leaf pentru că îi dăduse o cană de bere cu drojdie în ea, o lovise pe Ethel în stomac atunci când terciul lui fusese rece şi o trântise pe Blod la pământ, cu o lovitură în cap, fără niciun motiv. De fiecare dată acţiona rapid, ca să nu-i lase lui Edgar nicio şansă să intervină; apoi, după ce dădea loviturile, îndrepta o privire provocatoare spre Edgar, sfidându-l să facă ceva în legătură cu asta. Incapabil să prevină ceea ce tocmai se întâmplase, Edgar nu putea decât să întoarcă privirea în altă parte.

Dreng nu-l lovea niciodată pe Edgar, iar el era mulţumit. Acumulase în el atâta furie, încât, dacă s-ar fi pornit o luptă, simţea că era posibil să nu se mai poată opri până când nu îl omora pe Dreng. Iar Dreng părea să simtă acest lucru şi se stăpânea.

Blod era ciudat de calmă. Îşi făcea munca şi îndeplinea ordinele fără să protesteze. Dreng continua să o trateze cu dispreţ. Oricum, când se uita la el, ochii ei străluceau de furie şi, pe măsură ce zilele treceau, Edgar putu să observe că Dreng era speriat de ea. Poate că se temea că avea să încerce să-l ucidă. Poate chiar ar fi făcut-o.

În timp ce Edgar mânca, Brindle lătră un avertisment: se apropia un străin. Cum acesta era probabil un pasager pentru bac, Edgar se ridică de la masă şi ieşi afară. Dinspre nord se apropiau doi bărbaţi prost îmbrăcaţi, însoţiţi de un cal de povară. Pe spatele calului erau stivuite câteva piei tăbăcite.

Edgar îi salută şi le spuse:

— Vreţi să treceţi râul?

— Da, răspunse cel mai bătrân dintre cei doi. Mergem la Combe ca să vindem pieile unui exportator.

Edgar încuviinţă. Englezii sacrificau multe vaci, iar pieile lor erau adesea vândute în Franţa. Dar ceva din înfăţişarea celor doi bărbaţi îl făcu pe Edgar să se întrebe dacă marfa lor era dobândită în mod cinstit.

— Preţul este un bănuţ de persoană sau de animal, spuse el, fără să fie sigur că ei îşi permiteau să plătească.

— În regulă, dar mai întâi vom lua câte o înghiţitură de

mâncare şi o cană cu bere, dacă asta este o berărie.

— Este.

Descărcară animalul, pentru a-l lăsa să se odihnească şi să pască, iar ei intrară în berărie. Edgar se întoarse la cina lui, iar Leaf le dădu călătorilor bere, în timp ce Ethel le servea din oala de tocană. Dreng îi întrebă ce noutăţi mai aveau.

— Mireasa contelui a venit din Normandia, spuse vizitatorul mai în vârstă.

— Ştiam asta. Lady Ragna şi-a petrecut o noapte aici, pe drum, zise Dreng mândru.

— Când va fi nunta? întrebă Edgar.

— De Ziua Tuturor Sfinţilor.

— Aşa de curând?

— Wilwulf este nerăbdător.

Dreng chicoti.

— Nu sunt surprins. Ea este o frumuseţe.

— Şi asta, dar el trebuie să pornească în luptă împotriva invadatorilor galezi şi nu va pleca până când nu se însoară.

— Nu pot să-l condamn, spuse Dreng. Ar fi păcat să moară şi să o lase virgină.

— Galezii profită de această întârziere.

— Sunt sigur că barbarii profită!

Pe Edgar aproape că-l pufni râsul. Ar fi vrut să întrebe dacă galezii erau atât de barbari încât să omoare nou-născuţi, dar îşi ţinu gura. Aruncă o privire spre Blod, dar ea părea să fie imună la înjurăturile la adresa poporului ei.

Călătorul mai în vârstă continuă:

— Deja au pătruns mai departe decât îşi aminteşte cineva să o fi făcut vreodată. Există foarte multă nemulţumire în legătură cu asta. Unii spun că, mai întâi, datoria contelui este să-i protejeze pe oameni şi abia după aia să se însoare.

— Nu e deloc treaba lor, spuse Dreng – nu-i plăcea să audă cum oamenii criticau nobilimea. Cine se cred oamenii ăştia?

— Se aude că galezii au ajuns până la Trench.

Edgar era uimit, la fel şi Dreng.

— Asta este doar la vreo două zile distanţă de aici! spuse Dreng.

— Ştiu. Mă bucur că am pornit în direcţie opusă, cu încărcătura noastră valoroasă.

Edgar îşi termină mâncarea şi se întoarse la lucru. Distileria se ridica rapid, un rând de pietre peste altul. În curând ar fi trebuit să cioplească lemnele pentru acoperiş.

Se gândi că Drengs Ferry nu avea niciun fel de lucrări de apărare împotriva invadatorilor galezi; şi, dacă avea vreo importanţă, nici împotriva unui atac al vikingilor, dacă vikingii ar fi ajuns vreodată atât de sus pe râu. Pe de altă parte, prădătorii ar fi putut să creadă că nu prea aveau ce să găsească într-un loc atât de mic ca acela – doar dacă nu ştiau despre Cuthbert şi atelierul lui de bijuterie. Anglia era un loc periculos, se gândi Edgar, cu vikingii la est, cu galezii la vest şi cu oamenii ca Dreng la mijloc.

După o oră, călătorii îşi încărcară din nou calul, iar Edgar îi duse dincolo de râu.

Când se întoarse, o găsi pe Blod ascunsă în distileria pe jumătate construită. Plângea şi avea sânge pe rochie.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Bărbaţii ăia doi au plătit ca să mi-o tragă, spuse ea.

Edgar era şocat.

— Dar n-au trecut nici două săptămâni de când ai născut!

El nu era sigur cât de mult timp se presupunea că ar fi trebuit să se abţină femeile, dar era convins că aveau nevoie de o lună sau două pentru a-şi reveni după ceea ce văzuse el că suferise Blod.

— Din cauza asta doare atât de tare, spuse ea. Pe urmă, al doilea n-a vrut să plătească toată suma, spunând că i-am stricat plăcerea plângând. Aşa că, acum, Dreng o să mă bată pe mine.

— O, Iisus milostiv, spuse Edgar. Ce o să faci?

— O să-l omor înainte să mă omoare el.

Edgar se gândi că ea n-ar fi trebuit să facă asta, dar îi puse o întrebare practică.

— Cum?

Blod avea un cuţit, la fel ca orice persoană cu vârsta mai mare de cinci ani, dar al ei era mic, ca acela al unui copil, şi nu avea voie să-l ţină prea bine ascuţit. Nu putea să omoare pe nimeni cu exemplarul acela.

Ea spuse:

— O să mă trezesc în timpul nopţii, o să iau toporul tău din cui şi o să înfig lama în inima lui Dreng.

— Te vor executa.

— Dar voi fi satisfăcută.

— Am o idee mai bună, spuse Edgar. De ce nu fugi? Te-ai putea strecura afară când se duc ei la culcare – de obicei sunt beţi la căderea nopţii şi nu se vor trezi. Este un moment bun: invadatorii galezi se află la numai două zile distanţă. Călătoreşti noaptea şi te ascunzi ziua. Ai putea să te alături poporului tău.

— Şi ce facem cu potera?

Edgar dădu din cap. Potera ajuta la arestarea delincvenţilor. Toţi oamenii erau obligaţi prin lege să urmărească pe oricine comitea o crimă pe teritoriul districtului lor. Dacă refuzau, riscau să plătească preţul daunelor provocate de crima respectivă, de obicei valoarea bunurilor furate. Bărbaţii refuzau rareori: era în interesul lor să captureze criminalii şi, oricum, vânătoarea era incitantă. Dacă Blod fugea, Dreng ar fi pornit o poteră şi, foarte probabil, Blod ar fi fost capturată din nou.

Dar Edgar se gândise la asta.

— După ce pleci, o să duc bacul în aval şi o să-l abandonez pe mal undeva, apoi o să mă întorc. Când vor vedea că a dispărut, se vor gândi că l-ai folosit ca să evadezi şi vor presupune că te-ai dus în aval pe râu, ca să călătoreşti mai repede şi să laşi o distanţă cât mai mare între tine şi ei. Aşa că te vor căuta în lungul râului, spre est. Între timp, tu porneşti în direcţia opusă.

Faţa ciupită a lui Blod se lumină de speranţă.

— Chiar crezi că aş putea scăpa?

— Nu ştiu, spuse Edgar.

* * *

Abia mai târziu înţelese Edgar ce făcuse.

Dacă o ajuta pe Blod să scape, ar fi comis o crimă. Doar cu câteva zile în urmă, se ridicase în sfatul celor o sută de curţi şi insistase că legea trebuia respectată. Acum era pe cale să o încalce. Dacă era descoperit, vecinii săi n-ar fi avut milă de el: l-ar fi numit ipocrit. Ar fi fost condamnat să-

i plătească lui Dreng preţul unui sclav nou. Ar fi rămas datornic ani întregi. Ar fi putut chiar să ajungă sclav el însuşi.

Dar nu-şi putea lua cuvântul înapoi. Şi nici măcar nu dorea acest lucru. îl îmbolnăvea tratamentul pe care Dreng i-l aplica lui Blod şi simţea că nu putea să lase situaţia asta să meargă mai departe. Poate că existau principii mai importante decât domnia legii.

Tot ce trebuia să facă era să se asigure că n-avea să fie prins.

De la sfatul celor o sută de curţi, Dreng obişnuia să bea mai mult decât de obicei, iar seara aceea nu constituia o excepţie. Pe înserat, vorba i se împleticea. Soţiile lui îl încurajau, pentru că, atunci când el era beat, pumnii lui nu-şi mai nimereau ţinta. La căderea nopţii, abia reuşi să-şi scoată centura şi să se învelească în pelerină, înainte să leşine pe stuful de pe podea.

Leaf bea întotdeauna foarte mult. Edgar presupunea că ea făcea acest lucru ca să fie neatractivă pentru Dreng. Edgar nu-i văzuse niciodată pe cei doi îmbrăţişaţi. Ethel era alegerea lui Dreng pentru sex, atunci când era suficient de treaz – dar de cele mai multe ori nu era.

Ethel adormi la fel de repede ca toţi ceilalţi şi Edgar o ascultă respirând, aşteptând să ajungă la ritmul regulat al somnului. Asta îi amintea de noaptea din urmă cu patru luni, când rămăsese treaz în casa familiei lui de la Combe. Simţea durere şi tristeţe când îşi amintea cât de interesant păruse viitorul lui alături de Sunni şi cât de sumbru devenise fără ea.

Atât Leaf, cât şi Dreng sforăiau, Leaf într-un ritm constant, Dreng, cu fornăituri sonore urmate de gemete. Apoi, în sfârşit, respiraţia lui Ethel deveni regulată. Edgar privi în partea cealaltă a camerei, spre Blod. Îi putea vedea faţa la lumina focului. Avea ochii deschişi şi aştepta un semnal de la el.

Acela era momentul pentru decizia finală.

Edgar se ridică şi Dreng se mişcă.

Edgar se întinse la loc pe jos.

Dreng se opri din sforăit, se întoarse, respiră normal timp de un minut, apoi se ridică în picioare. Luă o cană, o umplu

din găleata cu apă, bău şi se întoarse la locul lui, pe podea.

După o vreme, îşi reluă sforăitul.

N-avea să existe un moment mai bun, se gândi Edgar. Se ridică, iar Blod îl urmă.

Rămaseră amândoi în picioare. Auzul lui Edgar era încordat, încercând să descopere orice schimbare a sunetelor pe care le scoteau cei adormiţi. Îşi ridică toporul din cui, se îndreptă tiptil spre uşă şi privi înapoi.

Blod nu îl urma. O văzu aplecată peste Dreng şi simţi un fior de panică: chiar voia să-şi ucidă torţionarul? se gândea oare că ar fi putut să-i taie gâtul în tăcere şi să dispară? Asta l-ar fi făcut pe Edgar complice la crimă.

Pe stuful din spatele lui Dreng se afla centura lui, cu teaca în care se găsea pumnalul. Era cel pe care-l folosea pentru treburi comune, inclusiv ca să-şi taie carnea, dar era mai lung şi mai ascuţit decât cel al lui Blod. Respiraţia lui Edgar se opri. Blod trase lama afară din teacă în tăcere şi Edgar fu convins că urma să-l înjunghie pe ucigaşul copilului ei. Apoi se ridică, ţinând cuţitul în mână. Răsuci mânerul în şnurul pe care-l folosea ca şi centură şi se îndreptă spre ieşire.

Edgar îşi suprimă un oftat de uşurare.

Presupuse că Blod îi furase pumnalul lui Dreng ca o măsură de precauţie, în caz că se întâlnea cu oameni periculoşi în cursul călătoriilor ei nocturne – situaţie în care cuţitaşul ei nu i-ar fi fost de prea mult folos.

Deschise uşa încet. Scârţâi, dar nu foarte tare.

O ţinu crăpată pentru Blod şi ea trecu, urmată de Brindle. Din fericire, câinele era suficient de inteligent ca să ştie când trebuia să fie tăcut.

Edgar aruncă o ultimă privire spre cei adormiţi. Spre oroarea lui, observă că ochii lui Ethel erau larg deschişi şi că ea îl privea. Inima lui păru să se oprească.

Se uită la ea. Ce avea să facă? Preţ de un moment lung, amândoi părură îngheţaţi. Poate că ea îşi aduna curajul ca să strige o avertizare care să-l trezească pe Dreng.

Dar ea nu făcu nimic.

Edgar ieşi afară şi închise uşa încet în urma lui.

Rămase un timp nemişcat şi tăcut, aşteptând un strigăt de alarmă, dar nu auzi nimic altceva decât scurgerea liniştită a râului. Ethel se hotărâse să-i lase să plece. Încă o dată,

Edgar oftă de uşurare.

Îşi scoase toporul de la centură.

Cerul era parţial acoperit şi luna strălucea din spatele unui nor. Râul sclipea, dar cătunul era învăluit în întuneric. Edgar şi Blod merseră până la dealul dintre case. Edgar se temea să nu cumva să-i audă vreun câine şi să latre, dar nu se întâmplă nimic: câinii satului probabil că le recunoscuseră paşii sau o mirosiseră pe Brindle. Indiferent de motiv, se hotărâseră că nu era necesar să dea alarma.

Când Edgar şi Blod trecură pe lângă biserică, Blod se întoarse şi intră în curte. Edgar era agitat. Ce mai punea la cale?

Peste mormântul copilului ei încă nu crescuse iarba. Deasupra, pe pământul răscolit, un şir de pietre formau o cruce, probabil făcută de Blod însăşi între timp. Ea îngenunche la picioarele crucii, cu mâinile împreunate într-o rugăciune, şi Edgar făcu acelaşi lucru.

Cu coada ochiului, Edgar văzu pe cineva ieşind din casa parohială.

Îi atinse braţul lui Blod spre a o avertiza. Văzu că era părintele Deorwin. Bătrânul se îmbletici câţiva metri, apoi îşi ridică poala robei. El şi Blod îngheţară în locul în care se aflau. Nu erau invizibili, dar el spera că erau destul de ascunşi în întuneric pentru a scăpa vederii bătrânului.

Pe când era copil, Edgar fusese învăţat că era o dovadă de proastă creştere să te uiţi la cineva în timp ce se uşurează, dar acum îl privea îngrijorat pe Deorwin, rugându-se ca bătrânul să nu-şi ridice privirea. În orice caz, Deorwin era concentrat şi nu părea interesat să privească spre satul încremenit în adormire. În cele din urmă, îşi lăsă roba în jos şi se întoarse. Preţ de o clipă, faţa lui se află pe direcţia lui Edgar şi Blod, care aşteptau încordaţi o reacţie; însă Deorwin nu păru să îi observe şi intră înapoi în casă.

Ei îşi văzură imediat de drum, recunoscători pentru vederea slabă a bătrânului.

Continuară apoi spre vârful coamei. Pe muchie, drumul se bifurca. Blod se îndreptă spre nord-vest, către Trench.

— La revedere, Edgar, spuse Blod.

Părea tristă. Ar fi trebuit să fie fericită: fugea spre libertate.

— Noroc! zise Edgar.

— N-o să te mai revăd niciodată.

„Sper că nu, se gândi Edgar. Dacă ne întâlnim din nou, înseamnă că ai fost prinsă”.

— Transmite-le salutările mele lui Brioc şi lui Elen, spuse el.

— Ţi-ai amintit numele părinţilor mei!

El ridică din umeri.

— Mi-a plăcut cum sună.

— O să le povestesc totul despre tine. îl sărută pe obraz şi adăugă: Mi-ai fost prieten. Singurul.

El nu făcuse altceva decât să o trateze ca pe o fiinţă umană.

— N-am făcut prea mult.

— Ai făcut totul.

Îl luă în braţe, îşi lăsă capul pe umărul lui şi îl strânse cu putere. Ea îşi arăta rareori emoţiile şi pasiunea din îmbrăţişarea ei îl surprinse.

Îi dădu drumul şi, fără să mai spună nimic, se îndepărtă pe drum, fără să mai privească înapoi.

El o urmări cu privirea până când dispăru din vedere.

Apoi se întoarse de pe deal, încă tremurând uşor. Părea că nimeni altcineva nu mai era treaz, ceea ce era bine: dacă ar fi fost văzut, nu ar fi avut nicio posibilă scuză de oferit. Un sclav fugise, iar Edgar era treaz şi se plimba în toiul nopţii: complicitatea lui era de netăgăduit. Abia dacă se putea gândi la consecinţe.

Era tentat să intre din nou în casă şi să se întindă într-o siguranţă confortabilă, dar promisese să creeze o urmă falsă pentru Blod.

Se duse la râu şi dezlegă bacul. Brindle sări pe barcă, lângă el. Apoi Edgar apucă în tăcere parul.

Avea nevoie de o singură opintire ca să împingă bacul până în mijlocul curentului, care duse vasul în apropierea ţărmului de nord al Insulei leproşilor. Edgar folosea parul ca să se ţină la distanţă de bancurile de pe ambele maluri.

Pluti încet pe lângă fermă. Erman şi Eadbald araseră câmpul, iar luna strălucea peste brazdele umede. Din casă nu se vedea nicio lumină, nici măcar lumina focului, pentru că nu existau ferestre.

Puţin mai spre dreapta faţă de centrul râului, curentul era mai rapid. Brindle se ridică în semn de atenţionare la proră, mirosind aerul şi stând cu urechile ciulite, spre a descoperi orice zgomot. Trecură printr-o zonă împădurită, deasă, întreruptă de aşezări şi de ferme izolate, de familie. Se auzi o bufniţă şi Brindle mârâi.

După o oră, Edgar începu să cerceteze malul stâng, în căutarea unui loc convenabil în care să lase bacul. Avea nevoie de o zonă în care barca ar fi putut să se agaţe atât de rău în vegetaţia de pe marginea râului, încât o fată mică şi singură să nu o poată descurca. Trebuia să falsifice dovezile astfel încât acestea să spună o poveste clară, simplă. Dacă exista cea mai mică scăpare, atunci suspiciunile ar fi căzut imediat asupra lui. Nu trebuia să lase loc pentru îndoială.

Alese un petic de prundiş, peste care atârnau nişte copaci şi câteva tufişuri. împinse barca spre mal şi sări. Cu un oarecare efort, scoase parţial barca grea din apă şi o împinse în vegetaţie.

Se trase înapoi ca să studieze tabloul pe care-l crease. Arăta totul ca şi cum o persoană fără experienţă ar fi pierdut controlul şi ar fi permis bărcii să se încurce şi să eşueze pe ţărm.

Treaba lui se încheiase. Acum trebuia să meargă înapoi.

Mai întâi, trebuia să traverseze râul. Îşi scoase tunica şi pantofii şi făcu din ele o legătură. Intră în râu, ţinându-şi hainele cu o mână deasupra capului, ca să le păstreze uscate, şi înotă spre malul celălalt. Pe partea cealaltă se îmbrăcă rapid, tremurând, în timp ce Brindle se scutura energic, ca să se usuce.

Unul lângă altul, Edgar şi câinele porniră pe drumul spre casă.

Pădurea nu era mereu pustie. Oricum, chiar şi Ironface ar fi trebuit să doarmă la ora aceea. Totuşi, dacă cineva era treaz şi se mişca prin apropiere, Brindle l-ar fi avertizat. Chiar şi aşa, Edgar îşi scoase toporul de la centură, ca să fie pregătit pentru orice eventualitate.

Avea să funcţioneze şiretlicul lui? Oare Dreng şi ceilalţi locuitori ai cătunului aveau să tragă concluzia falsă către care încerca să-i atragă Edgar? Dintr-odată, nu mai putea

să fie sigur cât de plauzibilă era întreaga înşelătorie. Îndoielile îl torturau: nu putea suporta gândul că Blod ar fi putut să fie prinsă după toate cele prin care trecuse.

Trecu pe lângă stâna lui Theodberht Clubfoot şi câinele acestuia lătră. Preţ de o clipă, se simţi cuprins de anxietate: dacă Theodberht îl vedea, înşelătoria şi-ar fi pierdut credibilitatea. Se grăbi să depăşească stâna şi câinele se linişti. Din casă nu ieşi nimeni.

Mergând de-a lungul malului şi având de luptat, din când în când, cu vegetaţia deasă, el descoperi că avansa mult mai încet decât cu bacul şi avu nevoie de aproape două ore ca să se întoarcă. Mai târziu, când trecu pe lângă fermă, luna apunea şi stelele erau ascunse de nori, aşa că parcurse ultima bucată de drum într-un întuneric total.

Îşi croi drum spre berărie cu ajutorul memoriei şi al simţurilor. Acum urma momentul final de pericol. Se opri lângă uşă şi ascultă. Singurele zgomote din interior erau sforăiturile. Ridică uşor zăvorul şi deschise uşa încet. Sforăiturile continuară netulburate. Păşi înăuntru. La lumina focului, îi văzu adormiţi pe toţi trei: Dreng, Leaf şi Ethel.

Îşi agăţă toporul în cui şi se lăsă cu grijă pe stuf. Brindle se cuibări lângă foc.

Edgar îşi scoase pantofii şi centura, apoi închise ochii şi se întinse. După atât de multă încordare, se gândea că avea să rămână treaz multă vreme, dar adormi în câteva secunde.

* * *

Se trezi când cineva îl scutură de umăr. Deschise ochii spre lumina zilei şi o văzu pe Ethel. O privire rapidă aruncată în jur îl asigură că Dreng şi Leaf erau încă adormiţi.

Cu o mişcare din cap, Ethel îl chemă afară, iar el o urmă.

Închise uşa în urma lui şi spuse cu voce scăzută:

— Îţi mulţumesc pentru că nu ne-ai dat de gol.

Era prea târziu pentru ea să-i mai denunţe, pentru că ar fi trebuit să dezvăluie că îi lăsase să plece fără să facă nimic. Acum era şi ea complice.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea.

— Blod a plecat.
— Mă gândeam că aţi fugit împreună!
— Împreună? De ce aş vrea să fug?
— Nu eşti îndrăgostit de Blod?
— Sigur că nu.
— Oh... Ethel deveni gânditoare, revizuindu-şi presupunerile. Atunci, de ce ai ieşit cu ea în miezul nopţii?
— Doar ca să mă asigur că pleacă.
Lui Edgar nu-i plăcea să mintă, dar începea să realizeze că o înşelătorie ducea la alta.
Apoi Ethel observă ceva.
— Barca a dispărut.
— O să-ţi spun întreaga poveste altă dată, zise Edgar. Între timp, trebuie să ne purtăm normal. Spunem că nu ştim unde este Blod, că nu înţelegem dispariţia ei, dar că nu suntem îngrijoraţi, că suntem siguri că va apărea.
— În regulă.
— Pentru început, o să-ţi aduc nişte lemn pentru foc.
Ethel intră înăuntru. Când Edgar reveni cu lemnul, Dreng şi Leaf erau treji.
— Unde este pumnalul meu? întrebă Dreng.
— Unde l-ai lăsat aseară, spuse Leaf iritată.
Nu era niciodată bine dispusă dimineaţa.
— L-am lăsat aici, în teaca lui, legată de centură. Centura este în mâna mea acum, la fel şi teaca, dar nici urmă de cuţit.
— Ei bine, eu nu ţi l-am luat.
Edgar lăsă lemnele jos şi Ethel începu să pregătească focul.
Dreng privi în jur.
— Unde e sclava aia?
Nu-i răspunse nimeni.
Dreng se concentră asupra lui Edgar.
— De ce aduci tu lemne? Asta-i treaba ei!
Edgar spuse:
— Presupun că s-a dus în curtea bisericii, să viziteze mormântul copilului ei. Uneori face asta la prima oră dimineaţa, când tu eşti mort pentru lume.
Dreng spuse enervat:
— Ar trebui să fie aici!

Edgar ridică găleata.

— Nu-ţi face griji. Aduc eu apă.

— Adusul apei e treaba ei, nu a ta.

Edgar era pe cale să facă un alt comentariu conciliant, când înţelese că ar fi părut suspect dacă ar fi fost prea docil, aşa că lăsă să se vadă adevăratele lui sentimente.

— Ştii ceva, Dreng? Viaţa pare să te facă atât de nefericit, încât mă întreb de ce nu sari în blestematul ăla de râu ca să îţi îneci fiinţa mizerabilă.

Asta îl atinse pe Dreng.

— Căţeluş insolent! zbieră el.

Edgar îşi văzu de treabă. Imediat ce ajunse afară, înţelese că trebuia să se arate surprins de dispariţia bacului.

Deschise uşa din nou.

— Unde e barca? întrebă el.

— Unde este de obicei, băiat prost, răspunse Dreng.

— Nu, nu-i acolo.

Dreng veni la uşă şi privi afară.

— Atunci, unde a dispărut?

— Asta te-am întrebat şi eu!

— Ei bine, tu ar trebui să ştii.

— E barca ta.

— A luat-o la vale. Dacă n-ai legat-o cum trebuie...

— Am legat-o strâns. Întotdeauna fac aşa.

— Presupun că zânele au dezlegat-o, mârâi Dreng. Asta încerci să-mi spui?

— Ele sau Ironface.

— De ce ar vrea Ironface o barcă?

— De ce ar vrea zânele?

Pe Dreng începu să-l bântuie o suspiciune.

— Unde-i sclava aia?

— Ai mai întrebat asta o dată.

Dreng era malefic, dar nu era prost.

— Barca a dispărut, pumnalul meu a dispărut şi sclava a dispărut, spuse el.

— Ce vrei să zici, Dreng?

— Că sclava a fugit cu bacul, prostule! Este evident.

De data asta, pe Edgar nu-l deranjă insulta lui Dreng. Era bucuros că Dreng trăsese imediat concluzia pe care o plănuise Edgar.

— Mă duc să mă uit în curtea bisericii, zise el.

— Treci pe la toate casele – n-o să-ţi ia prea mult. Spune-le tuturor că trebuie să pornim o poteră dacă nu cumva apare în următoarele câteva minute.

Edgar se puse în mişcare. Se duse la cimitir, se uită în biserică, apoi intră în casa parohială. Mamele îşi hrăneau copiii. El le spuse bărbaţilor că era posibil să fie nevoie de o poteră – doar dacă Blod nu apărea subit. Preoţii mai tineri începură să-şi lege pantofii şi să-şi pună pelerinele. Edgar privi spre Deorwin, dar bătrânul îl ignora şi părea să nu fie conştient că se întâmplase ceva ciudat peste noapte.

Edgar se duse apoi la casa lui Fat Bebbe, doar ca să poată spune că o căutase pe Blod şi acolo. Bebbe dormea, iar el nu o trezi. Femeile nu erau obligate să se alăture poterei şi, oricum, ea ar fi fost prea lentă.

Ceilalţi locuitori erau familii mici de servitori care lucrau pentru mănăstire – găteau, făceau curăţenie, spălau rufe şi îndeplineau alte sarcini casnice. Edgar îl trezi pe Cerdic, care îi aproviziona cu lemn de foc din pădure, şi pe Hadwine, numit Had, care le schimbase stuful de pe podea.

Când ajunse înapoi la berărie, grupul se aduna deja. Degbert şi Dreng erau amândoi călare. Toţi câinii din cătun erau şi ei acolo: puteau să ia urma unui fugar care se ascundea. Degbert arătă că ar fi fost util să le dea să miroasă nişte haine vechi de-ale lui Blod, ca să ştie ce fel de miros să caute; dar Dreng le spuse că Blod purta toate hainele pe care le avea.

— Edgar, zise Dreng, adu o bucată de sfoară din cufărul din casă, în caz că avem nevoie să o legăm pe sclavă.

Edgar făcu ceea ce i se spusese.

Când ieşi din berărie, Dreng îşi ridică vocea, adresându-li-se tuturor celor prezenţi.

— A furat bacul şi este un vas prea greu pentru ca o fată să-l poată împinge în amonte, aşa că este sigur că a plecat la vale.

Edgar fu bucuros văzând că Dreng părea hotărât să urmeze pista falsă. Însă Degbert nu era la fel de credul.

— Nu e posibil să fi dezlegat barca şi să o lase să plece la vale, ca să ne trimită într-o direcţie greşită, în timp ce ea a plecat în altă parte?

— Nu e atât de deşteaptă, zise Dreng.

În scenariul lui Degbert mai era o fisură, dar Edgar nu îndrăzni să o sublinieze, pentru că se temea să nu pară suspect de doritor să pornească în căutarea în aval. Oricum, Cuthbert o zise în locul lui.

— Barca n-ar ajunge prea departe de una singură. Curentul ar împinge-o pe plaja de dincolo de Insula leproşilor.

Ceilalţi încuviinţară: acela era locul în care ajungeau cele mai multe resturi.

— Mai există o barcă – cea a călugăriţelor, spuse Cerdic. Am putea să o împrumutăm pe aceea.

— Maica Agatha nu ne-ar împrumuta-o de bunăvoie, rosti Cuthbert. E furioasă pe noi din cauza morţii copilului. Probabil că ea consideră că Blod ar trebui lăsată să plece.

Cerdic ridică din umeri.

— Am putea să o luăm, pur şi simplu.

Edgar sublinie:

— Este un vas minuscul, nu au loc decât două persoane. Nu ne-ar ajuta prea mult.

— Nu vreau necazuri cu Agatha, am destule pe cap, zise Dreng pe un ton ferm. Să mergem! Sclava ajunge tot mai departe cu fiecare clipă.

De fapt, se gândi Edgar, probabil că ea se ascundea acum în pădurea de la nort-vest, între locul acela şi Trench. Poate că era pitită în mijlocul unui desiş gros, încercând să tragă un pui de somn pe solul rece. Cele mai multe dintre creaturile pădurii erau timide şi aveau să o ocolească. Nici chiar agresivul mistreţ nu ar fi atacat neprovocat o fiinţă umană – doar dacă persoana respectivă ar fi fost rănită sau incapabilă să se apere. Principalul pericol îl constituiau nelegiuiţii de teapa lui Ironface şi Edgar spera că niciunul nu avea să o observe.

Bărbaţii de la Dreng’s Ferry porniră în aval, pe malul drept al râului, şi Edgar începu să simtă că schema lui funcţiona. Se opriră la fermă şi Erman şi Eadbald se alăturară grupului. În ultima clipă, Cwenburg se hotărî să vină şi ea. Era însărcinată în aproape patru luni, dar abia dacă se vedea şi, în plus, era puternică.

În schimb caii se dovediră a fi o piedică. Ar fi fost de folos

dacă malul ar fi fost cu iarbă, dar adesea pădurea era deasă şi trebuiau conduşi de căpăstru printre arbuştii şi lăstarii înghesuiţi. Pe măsură ce înaintarea devenea tot mai dificilă, zelul şi entuziasmul se reduceau, atât în cazul oamenilor, cât şi în al câinilor.

— Suntem convinşi că a pornit în direcţia asta? întrebă Degbert. Ţara ei se află în direcţia cealaltă.

Observaţia lui îl făcu pe Edgar să tresară nervos.

Din fericire, Dreng nu era de acord cu fratele lui.

— S-a îndreptat spre Combe, spuse el. Ea crede că acolo nu va atrage atenţia. Într-un oraş mare sunt întotdeauna străini. Nu e ca într-un sat, unde fiecare călător trebuie să dea explicaţii.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Degbert.

Din fericire, nimeni nu ştia, se gândi Edgar, aşa că trebuiau să meargă după cea mai bună presupunere, iar asta însemna să continue pe drumul acela.

Curând ajunseră la casa lui Theodberht Clubfoot. Un sclav păzea oile cu ajutorul unui câine. Când acesta lătră, Edgar recunoscu vocea pe care o auzise în miezul nopţii. Ce bine că animalele nu puteau vorbi.

Theodberht ieşi din casă şchiopătând, urmat de soţia lui.

— Pentru ce este potera aceasta? întrebă el.

— Sclava mea a fugit azi-noapte, spuse Dreng.

— O cunosc, zise Theodberht. Am observat-o la berărie. O fată de vreo paisprezece ani.

Părea pe punctul de a mai spune ceva, dar aruncă o privire spre nevasta lui şi se răzgândi. Edgar presupunea că făcuse mai mult decât doar să o observe pe Blod.

— N-ai văzut-o în ultimele douăsprezece ore? întrebă Dreng.

— Nu, dar cineva a trecut pe aici în timpul nopţii. A lătrat câinele.

— Trebuie să fi fost ea, spuse Dreng cu hotărâre.

Ceilalţi aprobară entuziasmaţi şi moralul crescu din nou. Edgar era încântat. Câinele lui Theodberht îi făcuse o favoare neaşteptată.

— Când a lătrat câinele tău? întrebă Dreng. Noaptea devreme sau aproape de zori?

— Habar n-am.

— Cam pe la mijlocul nopţii, interveni soţia lui Theodberht. M-am trezit şi eu.

— De acum ar putea să fie departe de aici, spuse Theodberht.

— Nicio grijă, rosti Dreng. O prindem noi pe curva aia mică.

— Aş veni şi eu cu voi, spuse Theodberht, dar n-aş face decât să vă încetinesc.

Dreng mormăi şi grupul porni mai departe.

Curând ajunseră într-un loc pe care Edgar nu-l văzuse prin întuneric. La câţiva metri în interiorul ţărmului, râul era mărginit de o curte cu trei ponei. La poarta împrejmuirii se afla cel mai mare mastiff pe care-l văzuse vreodată Edgar, întins sub un adăpost grosolan. Era legat cu o funie exact atât de lungă cât să-i permită să atace pe oricine încerca să ajungă la cai. Alături de curte era o casă, aflată într-o stare jalnică.

— Vânătorii de cai, spuse Degbert. Ulf şi Wyn.

În pădure existau ponei sălbatici, dificil de găsit, greu de prins şi foarte rezistenţi la îmblânzire. Era un stil de viaţă dur, iar oamenii care făceau asta erau predispuşi la orice, fiind violenţi cu animalele şi nesociabili cu alţi oameni.

Din casă ieşiră doi oameni: un bărbat micuţ şi subţire şi soţia lui, oarecum mai masivă, amândoi îmbrăcaţi în haine jegoase şi purtând cizme solide, din piele.

— Ce vreţi? întrebă Ulf.

— Ai văzut-o cumva pe sclava mea? întrebă Dreng. O fată galeză de vreo paisprezece ani.

— Nu.

— A trecut cineva pe aici în timpul nopţii? Câinele tău n-a lătrat?

— Nu e învăţat să latre. E învăţat să muşte.

— Ne dai o cană cu bere? Plătim pentru ea.

— N-am niciun fel de bere.

Edgar îşi ascunse un zâmbet. Dreng întâlnise pe cineva mai dezagreabil decât el însuşi.

— Ar trebui să vă alăturaţi poterei şi să ne ajutaţi să o găsim, spuse Dreng.

— Eu, nu.

— Aşa e legea.

— Eu nu locuiesc în cele o sută de curţi ale voastre.

După toate probabilităţile, presupunea Edgar, nimeni nu ştia în care sută de curţi locuiau Ulf şi Wyn. Asta îi scutea de chirii şi de dijme. Având în vedere cât de săraci păreau să fie, nu prea merita ca cineva să-şi piardă vremea încercând să-i aşeze undeva.

— Unde e fratele tău? o întrebă Dreng pe Wyn. Credeam că locuieşte aici, cu voi.

— Begstan a murit, spuse femeia.

— Atunci, unde e corpul lui? Nu l-ai înmormântat la mănăstire.

— L-am dus în Combe.

— Mincinoaso!

— Ăsta e adevărul.

Edgar presupunea că îl îngropaseră pe Begstan în pădure, ca să economisească banii de preot. Dar nu prea conta, aşa că Dreng spuse nerăbdător:

— Haideţi să mergem!

Curând după aceea, grupul trecu pe lângă locul în care Edgar lăsase bacul. El îl văzu înaintea celorlalţi, dar se hotărî să nu fie el cel care îl observa primul: asta ar fi putut crea suspiciuni. Aşteptă ca altcineva să-l observe, dar ei erau concentraţi asupra drumului din faţa lor, prin pădure, şi Edgar începu să creadă că nimeni n-avea să-l vadă.

Apoi, în sfârşit, fratele lui, Erman, spuse:

— Uitaţi! Nu e aia barca lui Edgar, de cealaltă parte a râului?

Dreng spuse acru:

— Nu e barca lui, e a mea.

— Dar ce caută aici?

Degbert interveni:

— Pare că ea a navigat până aici şi, dintr-un oarecare motiv, s-a hotărât să continue pe jos, pe malul celălalt.

Edgar observă satisfăcut că el abandonase teoria unei alte rute.

Cuthbert transpira şi gâfâia: era prea gras pentru genul acela de treabă.

— Cum o să trecem dincolo? întrebă el. Barca e pe partea cealaltă.

— O să se ducă Edgar să o aducă. Poate să înoate, zise

Dreng.

Pe Edgar nu-l deranja, dar se prefăcu reticent. Îşi scoase încet pantofii şi tunica, apoi, dezbrăcat, intră tremurând în apa rece. Înotă până dincolo şi, după ce urcă în bac, îl împinse înapoi.

Îşi puse hainele pe el în timp ce grupul se îmbarca. Îi trecu pe toţi pe partea cealaltă, apoi legă barca. Degbert spuse:

— Ea se află pe partea asta a râului, undeva între locul ăsta şi Combe.

Combe se afla la două zile distanţă de Dreng's Ferry. Nu putea ajunge atât de departe.

La miezul zilei se opriră într-un sat numit Longmede, care marca limita de nord-est a celor o sută de curţi. Acolo, nimeni nu văzuse o sclavă fugară, după cum Edgar ştia deja. Cumpărară bere şi pâine de la săteni şi se aşezară să se odihnească.

După ce terminară de mâncat, Degbert spuse:

— N-am mai găsit nicio urmă de-a ei de la stâna lui Theodberht.

— Mi-e teamă că i-am pierdut mirosul, spuse Cuthbert.

Edgar presupunea că el nu-şi dorea decât să se termine totul şi să meargă acasă.

Dreng protestă:

— Este o sclavă valoroasă! Nu-mi pot permite alta. Nu sunt un om bogat.

— E trecut de miezul zilei, spuse Degbert. Dacă vrem să ajungem înapoi acasă până la lăsarea întunericului, trebuie să ne întoarcem acum.

— Putem să revenim la bac şi să mergem spre casă cu el, zise Cuthbert.

— Edgar poate să ne împingă, adăugă Dreng.

— Nu, spuse Edgar. Vom merge împotriva curentului. Va fi nevoie de doi oameni care să împingă în acelaşi timp şi vor obosi după o oră. Va trebui să facem cu schimbul.

— Eu nu pot să fac asta. Am spatele rupt, zise Dreng.

— Avem destui bărbaţi tineri ca să ne descurcăm cu uşurinţă, spuse Degbert hotărât. Aruncă o privire spre soare. Dar ar fi bine să pornim.

Grupul îşi începu călătoria de întoarcere.

Blod scăpase, se gândi Edgar fericit. Şiretlicul lui

funcţionase. Potera îşi risipise energia într-o călătorie inutilă. De acum, ea se afla la jumătatea drumului spre Trench.

În timp ce mergea, privea în jos, ascunzându-şi zâmbetul de triumf care continua să-i apară pe buze.

CAPITOLUL 13
Sfârşitul lunii octombrie 997

Aldred ştia că episcopul Wynstan avea să se înfurie.

Furtuna izbucni în ziua dinaintea nunţii. În dimineaţa aceea, Aldred fusese convocat de abate. Novicele care adusese mesajul adăugase că fratele Wigferth din Canterbury sosise şi Aldred ştiu imediat ce putea să însemne asta.

Novicele îl descoperise în pasajul acoperit care făcea legătura între clădirea principală a abaţiei Shiring şi capela călugărilor. Aldred îşi stabilise acolo scriptoriul, care nu însemna altceva decât trei scaune şi un cufăr cu materiale pentru scris. Într-o zi, visa el, scriptoriul avea să fie o cameră specială, încălzită de un foc, în care zece sau mai mulţi călugări aveau să lucreze toată ziua la copiere şi ilustrare. Acum avea un singur asistent, Tatwine, căruia i se adăugase recent un novice plin de coşuri, numit Eadgar, iar cei trei stăteau pe nişte scaune fără spătar şi scriau pe table înclinate, aşezate pe genunchi.

Aldred îşi lăsă lucrarea alături, să se usuce, apoi spălă vârful penei într-un bol cu apă şi o şterse pe mâneca robei sale. Se duse în clădirea principală şi urcă pe scara exterioară la etajul de sus. Acesta era dormitorul, iar slujbaşii abaţiei scuturau saltelele şi măturau podeaua. Aldred traversă toată camera şi intră în apartamentul privat al abatelui Osmund.

Camera reuşea să combine aspectul simplu, utilitar, cu un grad mare de confort discret. Patul îngust, sprijinit de perete, avea o saltea groasă şi câteva pături grele. Pe peretele vestic se afla o cruce simplă, din argint, cu un scăunel pentru rugăciuni în faţa ei şi o pernă de catifea pe podea, uzată şi decolorată, dar bine umplută, ca să protejeze genunchii bătrâni ai lui Osmund. Cana de piatră de pe masă conţinea vin roşu, nu bere, iar alături se afla o coajă de brânză.

Osmund nu era un entuziast al mortificării cărnii, după cum putea spune oricine doar privindu-l. Deşi purta roba neagră şi aspră a mănăstirii şi avea capul ras cu tonsura

călugărilor, avea faţa rotundă şi roz, iar încălţările lui era confecţionate din blană de veveriţă.

Trezorierul Hildred se afla alături de Osmund. Aldred era familiarizat cu acest aranjament. Înainte, însemna că Hildred dezaproba ceva din ceea ce făcea Aldred – de obicei fiindcă era un lucru care costa bani – şi că îl convinsese pe Osmund să îi acorde o mustrare. Însă acum, Aldred privi intens faţa slabă a lui Hildred, cu obrajii traşi, care arătau întunecaţi chiar şi atunci când erau proaspăt bărbieriţi, şi observă că Hildred nu afişa privirea îngâmfată care sugera că era pe cale să-i întindă o capcană. De fapt, arăta aproape inofensiv.

Cel de-al treilea călugăr din încăpere purta o robă murdară de noroiul unei lungi călătorii în luna octombrie englezească.

— Frate Wigferth! spuse Aldred. Mă bucur să te văd!

Fuseseră novici împreună la Glastonbury, deşi Wigferth arăta diferit pe atunci: de-a lungul anilor, faţa i se rotunjise, bărbia nerasă i se îngroşase, iar trupul cocoşat devenise mai solid. Wigferth era un vizitator frecvent al regiunii şi umbla vorba că avea o amantă în satul Trench. El era mesagerul arhiepiscopului şi colecta chiriile datorate călugărilor de la Canterbury.

— Wigferth ne aduce o scrisoare de la Elfric, spuse Osmund.

— Bine! răspunse Aldred, deşi simţea un tremur de nerăbdare.

Elfric era arhiepiscopul de Canterbury, conducătorul bisericii creştine din jumătatea de sud a Angliei. Înainte, fusese episcop de Ramsbury, nu departe de Shiring, şi Osmund îl cunoştea bine.

Osmund luă o foaie de pergament de pe masă şi citi cu voce tare:

— Îţi mulţumesc pentru raportul despre situaţia neliniştitoare de la Dreng’s Ferry.

Aldred scrisese raportul, deşi Osmund era cel care îl semnase. Aldred relatase toate detaliile despre biserica dărăpănată, slujbele superficiale şi casa luxoasă a preoţilor însuraţi. Aldred îi mai scrisese în privat lui Wigferth despre Dreng, ale cărui două neveste şi a cărui sclavă prostituată

erau tolerate de diaconul Degbert.

Această scrisoare era cea care avea să îl înfurie pe episcopul Wynstan, când urma să afle despre ea, pentru că Wynstan îl numise pe Degbert, care era vărul său. Din acest motiv, Osmund se hotărâse să se plângă direct arhiepiscopului Elfric: nu avea niciun rost să discute cu Wynstan.

Osmund citi mai departe:

— Spui că problema poate fi remediată cel mai bine prin destituirea lui Degbert şi a clericilor lui şi înlocuirea lor cu călugări.

Şi aceasta fusese sugestia lui Aldred, dar nu era o idee originală. Elfric însuşi făcuse ceva similar când ajunsese la Canterbury, expulzând preoţii indolenţi şi aducând călugări disciplinaţi. Aldred avea mari speranţe că Elfric avea să fie de acord să facă acelaşi lucru la Dreng's Ferry.

— Sunt de acord cu propunerea ta, citi Osmund.

— Excelente veşti! zise Aldred.

— Noua mănăstire va fi o subunitate a abaţiei Shiring, cu un stareţ aflat sub autoritatea abatelui de Shiring.

Şi acest lucru fusese sugerat tot de Aldred. Era încântat. Biserica de la Dreng's Ferry era o monstruozitate, iar acum era condamnată.

— Fratele Wigferth mai are şi o scrisoare pentru fratele nostru întru Hristos, Wynstan, prin care îl informez despre decizia mea, întrucât Dreng's Ferry face parte din episcopia lui.

— Reacţia lui Wynstan va fi interesantă, spuse Aldred.

— O să fie nemulţumit, zise Hildred.

— Ca să spunem doar atât.

— Dar Elfric este arhiepiscop, aşa că Wynstan trebuie să se plece în faţa autorităţii lui.

Pentru Hildred, legea era lege şi aici se încheia discuţia.

Aldred spuse:

— Wynstan crede că toată lumea trebuie să urmeze regulile – în afară de el însuşi.

— Adevărat, dar el are şi un simţ foarte ascuţit pentru politica bisericii, spuse Osmund. Nu-mi pot imagina că se va lua la ceartă cu arhiepiscopul pentru o văgăună ca Dreng's Ferry. Dacă ar fi mai multe în joc, poate că această

chestiune s-ar pune altfel.

Aldred spera să aibă dreptate.

Îi spuse lui Wigferth:

— O să te conduc eu la palatul episcopului.

Coborâră pe scara exterioară.

— Mulţumesc pentru ştiri! zise Aldred în timp ce traversau scuarul ce forma centrul oraşului. Mănăstirea aia oribilă m-a înfuriat.

— Arhiepiscopul a avut aceleaşi sentimente când a aflat despre asta.

Trecură pe lângă catedrala din Shiring, o biserică englezească tipică, mare şi cu ferestre mici, aşezate foarte sus pe pereţii groşi. Lângă catedrală se afla reşedinţa episcopului Wynstan: aceasta şi mănăstirea erau cele două edificii cu etaj din Shiring. Aldred bătu la poartă şi imediat îşi făcu apariţia un cleric tânăr. Aldred spuse:

— Acesta este fratele Wigferth şi vine de la Canterbury cu o scrisoare din partea arhiepiscopului Elfric pentru episcopul Wynstan.

Clericul spuse:

— Episcopul a ieşit, dar îmi puteţi da mie scrisoarea.

Aldred îşi amintea numele tânărului: Ithamar. Era diacon şi servea ca secretar al lui Wynstan. Avea o faţă de copil şi un păr blond spălăcit, dar Aldred era convins că nu era chiar inocent. Îi spuse sever:

— Ithamar, acesta este un mesager de la stăpânul stăpânului tău. Trebuie întâmpinat cum se cuvine: îl inviţi înăuntru, îi oferi mâncare şi băutură şi îl întrebi dacă poţi să-i mai fi de folos cu ceva.

Ithamar îi aruncă o privire încărcată de o ură otrăvitoare, dar ştia că Aldred avea dreptate şi, după o pauză, spuse:

— Te rog, intră, frate Wigferth!

Wigferth rămase unde se afla şi spuse:

— Cât timp crezi că va fi plecat de acasă episcopul Wynstan?

— O oră sau două.

— O să aştept. Wigferth se întoarse spre Aldred. Mă întorc de îndată ce înmânez scrisoarea. Prefer să dorm la abaţie.

Bună decizie, se gândi Aldred: viaţa la reşedinţa episcopului ar fi putut oferi tentaţii cu care un călugăr

prefera să nu se lupte.

Se despărţiră. Aldred se întoarse spre abaţie, apoi ezită. Trecuse ceva vreme de când nu o mai vizitase pe viitoarea mireasă a contelui Wilwulf. Lady Ragna îl primise foarte bine pe Aldred la Cherbourg, iar el dorea să facă acelaşi lucru pentru ea la Shiring. Dacă se ducea acum, putea să-i ureze toate cele bune pentru nuntă.

Porni într-acolo, printre magazinele şi atelierele din centrul oraşului.

Oraşul Shiring, care se extindea rapid, exista pentru deservirea a trei instituţii: complexul contelui, cu soldaţii şi auxiliarii săi; catedrala şi palatul episcopal, cu preoţi şi servitori; abaţia, fraţi novici şi cu călugări. Printre comercianţi se aflau olari, căldărari, dogari, producători de cuţite şi de alte produse de uz domestic, ţesători şi croitori, şelari şi confecţioneri de harnaşamente, tăietori de lemn şi tâmplari, armurieri care făceau săbii şi căşti, producători de arcuri şi săgeţi, lăptărese, brutari, berari şi măcelari care furnizau carne pentru toată lumea.

Dar cea mai rentabilă industrie era cea a broderiilor. Douăsprezece femei din oraş îşi petreceau zilele ţesând modele de lână colorată pe pânze de lenjerie albă. Lucrările lor înfăţişau, de obicei, poveşti biblice şi scene din vieţile sfinţilor, adesea decorate cu păsări ciudate şi chenare abstracte. Lenjeria – sau, uneori, lâna albă – era încorporată, în cele din urmă, în veşminte preoţeşti şi în robe regale, care erau vândute în toată Europa.

Aldred era foarte cunoscut de oameni şi toţi îl salutau pe stradă. Fu nevoit să se oprească şi să discute cu vreo câteva persoane în drumul său: un ţesător care închiriase casa de la abaţie şi rămăsese în urmă cu chiria; furnizorul de vinuri al abatelui Osmund, care avea necazuri să-şi obţină banii de la trezorierul Hildred; o femeie care dorea să se roage călugării pentru fiica ei bolnavă, pentru că toată lumea ştia că rugăciunile călugărilor celibatari erau mult mai eficiente decât cele ale preoţilor obişnuiţi.

Când, în sfârşit, ajunse la complex, îi găsi pe toţi agitaţi cu pregătirile pentru nuntă. Poarta era blocată de căruţe care livrau butoaie cu bere şi saci cu făină. Servitorii aşezau afară şiruri lungi de mese: era evident că aveau să fie mult

prea mulţi oaspeţi pentru ca toţi să poată lua masa în sala cea mare. Un măcelar sacrifica animale pentru proţap şi un bou era atârnat de picioarele din spate de un stejar solid; din gâtul lui puternic curgea sânge într-un butoi.

Aldred o găsi pe Ragna în casa care fusese anterior ocupată de Wigelm, cel mai tânăr dintre cei trei fraţi. Uşa era deschisă. Ragna se afla acolo cu trei dintre servitorii ei din Cherbourg: drăguţa cameristă Cat, cusătoreasa Agnes şi garda de corp, un bărbat cu barba roşcată, numit Bern. Se mai afla acolo şi Offa, consilierul din Mudeford, şi Aldred se întrebă pentru o clipă ce căuta acolo. Dar îşi îndreptă rapid atenţia spre Ragna. împreună cu cele două slujnice, examina papuci de mătase de diferite culori, dar ridică privirea şi zâmbi larg când îl recunoscu pe Aldred.

— Bun venit în Anglia! spuse el. Am vrut să văd dacă te acomodezi în noua ta casă.

— Sunt atât de multe de făcut! zise ea. Dar este incitant.

El îi studie faţa animată. Îşi aminti că se gândise că era frumoasă, dar amintirea lui era o slabă imitaţie a originalului: mintea lui nu reţinuse verdele marin unic al ochilor ei, curba graţioasă a pometţilor sau desimea exotică a părului ei roşcat-auriu, care se strecura pe sub eşarfa maronie de mătase. Spre deosebire de cei mai mulţi bărbaţi, el nu era condus spre păcat sau desfrâu de imaginea sânilor unei femei şi putea să observe că avea o figură minunată.

— Şi acum, ce simţi în legătură cu nunta? întrebă el.

— Nerăbdare! spuse ea roşind.

Aldred se gândi: „În cazul ăsta, înseamnă că e bine”.

— Presupun că şi Wilf este nerăbdător, spuse el.

— Vrea un fiu, zise Ragna.

Aldred schimbă subiectul ca să o scutească de detalii stânjenitoare.

— Îmi imaginez că Wigelm a fost foarte nemulţumit când a fost scos din casa lui.

— Nu prea putea să pretindă că ar avea prioritate în faţa miresei contelui, spuse Ragna. În afară de asta, este singur – soţia lui se află încă la Combe –, aşa că nu prea are nevoie de casa aceasta.

Aldred privi în jur. Casa era o construcţie din lemn, de

bună calitate, dar nu atât de confortabilă pe cât ar fi putut să fie. Casele din lemn aveau nevoie de reparaţii majore după vreo douăzeci de ani şi se dărăpănau complet după cincizeci. El observă alinierea proastă a obloanelor la ferestre, o bancă al cărei picior era rupt şi o scurgere prin acoperiş.

— Ai nevoie de un tâmplar aici, spuse el.

Ea oftă.

— Toţi sunt ocupaţi să facă bănci şi mese pentru nuntă. Iar şeful tâmplarilor, Dunnere, de obicei este beat după-amiaza.

Aldred se agită. Mireasa contelui ar fi trebuit să aibă prioritate, cu siguranţă.

— Nu poţi să te descotoroseşti de Dunnere?

— Este nepotul Gythei. Dar, da, să scutur puţin echipa de întreţinere de aici este una dintre priorităţile mele.

— La Dreng's Ferry era un băiat care părea să fie un meseriaş foarte bun: Edgar.

— Îmi amintesc de el. Ai putea să-l rogi să repare casa asta?

— Nu trebuie să-l rogi când poţi să îi ordoni. Stăpânul lui Edgar este Dreng, vărul lui Wilwulf. Ordonă-i lui Dreng să-ţi trimită ţie servitorul lui.

Ea zâmbi.

— Încă nu ştiu sigur ce am dreptul să fac pe-aici. Dar o să-ţi urmez sfatul.

Un gând vag îi dădea târcoale lui Aldred. Avea senzaţia că Ragna spusese ceva important, dar lui îi scăpase semnificaţia. Acum nu îşi mai putea aminti.

— Cum îţi place familia lui Wilwulf? întrebă el.

— Am discutat cu Gytha şi ea a acceptat că eu sunt stăpână aici; dar am multe de învăţat şi aş vrea să mă pot baza pe ajutorul ei.

— Sunt convins că vei câştiga afecţiunea tuturor. Te-am văzut la lucru.

— Sper să ai dreptate.

Ea părea îngrijorată, dar, chiar şi aşa, Aldred nu era convins că ea înţelegea pe deplin la ce se angajase. Spuse:

— Este neobişnuit ca doi fraţi să fie unul episcop şi altul conte în acelaşi teritoriu. Asta oferă foarte multă putere

unei singure familii.

— Are sens. Wilf are nevoie de cineva pe care să se bazeze ca episcop.

Aldred ezită.

— N-aş spune chiar că are încredere în Wynstan.

Ragna păru interesată.

Aldred trebuia să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Pentru el, Wilwulf şi familia lui erau ca nişte pisici sălbatice în cuşcă, întotdeauna pe punctul de a se ataca una pe alta, oprite de la violenţă doar de interesele personale; dar nu dorea să-i spună asta pe şleau Ragnei, de teamă să nu o demoralizeze. Trebuia să o avertizeze fără să o sperie.

— Aş spune că este mai puţin probabil ca fraţii lui să-l surprindă.

— Regelui trebuie să-i placă familia dacă i-a oferit atâta putere.

— Poate că i-a plăcut pe vremuri.

— Ce vrei să spui?

Aldred înţelese că ea nu ştia.

— Wilwulf nu se mai bucură de favorurile regelui Ethelred din cauza tratatului cu tatăl tău. Ar fi trebuit să-i ceară regelui permisiunea.

— El ne-a spus că permisiunea aceea era gata să fie acordată.

— N-a fost aşa.

— Tatăl meu chiar era îngrijorat din cauza asta. Wilf a fost pedepsit?

— A fost amendat de către rege. Dar nu şi-a plătit amenda. El crede că Ethelred nu este rezonabil.

— Ce se va întâmpla?

— Nu prea multe pe termen scurt. Dacă un nobil sfidează cu îndrăzneală Curtea Regală, regele nu poate face prea multe imediat. Dar pe termen lung... cine ştie?

— Există cineva care acţionează ca o contragreutate pentru puterea familiei? Vreo poziţie în care Wilf nu a putut să-şi numească propriul om?

Era întrebarea-cheie şi Ragna crescu în ochii lui Aldred pentru că o pusese. Aldred presupunea că ea asimilase tot ceea ce tatăl ei avusese să o înveţe şi poate adăugase şi din înţelepciunea ei.

— Da, spuse el, şeriful Den.

— Şerif? Nu avem aşa ceva în Normandia.

— Este consilierul comitatului, adică reprezentantul regelui în zonă. Wilwulf ar fi vrut ca Wigelm să ocupe postul, dar regele Ethelred a refuzat şi şi-a instalat propriul om. Poate că i se spune Ethelred cel Şovăielnic, dar nu e complet tâmpit.

— Este o poziţie importantă?

— În ultima vreme, şerifii au tot mai multă putere.

— Cum aşa?

— Are legătură cu vikingii. În ultimii şase ani, Ethelred i-a plătit de două ori pe vikingi ca să se retragă – dar asta este o treabă extrem de costisitoare. Acum şase ani, a plătit zece mii de lire. Acum trei ani, şaisprezece mii.

— Am auzit despre asta în Normandia. Tatăl meu spune că e ca şi cum ai hrăni un leu în speranţa că asta îl va împiedica să te mănânce.

— Şi aici mulţi oameni spun lucruri asemănătoare.

— Dar cum îi face asta pe şerifi mai puternici?

— Ei ar fi trebuit să adune banii. Asta înseamnă că aveau nevoie să aibă puterea să aplice legea. Acum, fiecare şerif are propria sa forţă militară – e mică, dar e bine plătită şi bine înarmată.

— Şi asta face ca el să reprezinte o contrapondere la puterea lui Wilf.

— Exact.

— Dar rolul şerifului nu intră în contradicţie cu cel al contelui?

— Tot timpul. Contele este responsabil pentru justiţie, dar şeriful trebuie să se ocupe de delictele împotriva regelui, ceea ce include şi neplata taxelor. Evident, există cazuri la limită, care generează fricţiuni.

— Ce interesant!

Aldred se gândi că ea semăna cu un muzician care-şi trecea degetele peste coardele unei lire, ca să le încerce înainte să cânte. Avea să devină o forţă în regiune. Ba chiar mai mult de atât. Pe de altă parte, asta ar fi putut să o distrugă.

Dacă Aldred putea să o ajute, avea să o facă.

— Anunţă-mă dacă pot să te ajut cu ceva, spuse el. Vino la

abaţie! îi trecu apoi prin minte că prezenţa unei femei ca Ragna ar fi putut să fie mai mult decât puteau suporta tinerii călugări. Sau pur şi simplu trimite-mi un mesaj.

— Mulţumesc.

Când se întoarse spre uşă, privirea lui se opri din nou asupra trupului masiv şi nasului turtit ale lui Offa. În calitate de servitor minor al contelui, consilierul avea o casă în oraş, dar, din câte ştia Aldred, nu avea nicio treabă cu Ragna.

Ea îi observă privirea şi spuse:

— Îl cunoşti pe Offa, consilierul din Mudeford?

— Da, desigur.

Aldred observă privirea Ragnei îndreptându-se spre Agnes, care-şi plecă ochii ruşinată, şi înţelese imediat că Offa se afla acolo ca să o curteze pe aceasta, evident cu aprobarea Ragnei. Poate că Ragna era nerăbdătoare ca unele dintre servitoarele ei să-şi stabilească rădăcini în Anglia.

Îşi luă rămas-bun şi ieşi din complex. În centrul oraşului, pe când traversa piaţa dintre catedrală şi biserica abaţiei, se întâlni cu Wigferth, care ieşea din reşedinţa episcopului.

— I-ai dat scrisoarea lui Wynstan? întrebă el.

— Da, acum câteva momente.

— A dat în foc?

— A luat scrisoarea şi a spus că o va citi mai târziu.

— Hm...

Aldred aproape că îşi dorea ca Wynstan să se înfurie: aşteptarea devenea de nesuportat.

Cei doi călugări se întoarseră la abaţie. Bucătarul servea masa de la mijlocul zilei: ţipar fiert cu ceapă şi fasole. În timp ce mâncau, fratele Godleof citea prologul judecăţii Sfântului Benedict: „*Obsculta*, *o fiii*, *praecepta magistri*, *et incline aurem cordis tui*!” „Ascultă, fiule, şi apleacă-ţi urechea inimii spre perceptele stăpânului tău!” Aldred iubea expresia *aurem cordis*, „urechea inimii”. Sugera un mod de a asculta mai intens şi mai profund decât de obicei.

După aceea, călugării se înşirară de-a lungul pasajului acoperit pentru slujba de după-amiază a nonelor[7]. Biserica

7 În calendarul vechi roman, a şaptea zi a lunii martie, cu nouă zile înaintea idelor lui Marte (n.tr.).

era mai mare decât cea de la Dreng’s Ferry, dar mai mică decât catedrala din Shiring. Era compusă din două încăperi, o navă lungă de vreo doisprezece metri şi camera altarului, ceva mai mică, separate toate printr-o arcadă îngustă. Călugării intrau prin uşa laterală. Cei mai importanţi mergeau în camera altarului şi ocupau locurile din jurul acestuia, în timp ce toţi ceilalţi se aşezau pe trei rânduri strânse în navă, unde trebuiau să stea şi membrii congregaţiei, deşi aceştia se adunau rareori.

În timp ce stătea alături de fraţii săi, cântând rugăciunile, Aldred începu să se simtă împăcat cu sine, cu lumea şi cu Dumnezeu. Îi lipsise lucrul acesta în călătoriile lui.

În orice caz, în ziua aceea pacea nu dură prea mult.

La câteva minute după începerea slujbei, auzi scârţâitul ce însoţea deschiderea uşii dinspre vest, intrarea principală, care era foarte rar folosită. Toţi călugării mai tineri se întoarseră să vadă cine intra. Aldred recunoscu părul blond şi spălăcit al tânărului secretar al episcopului Wynstan, diaconul Ithamar.

Călugării mai în vârstă îşi continuau hotărâţi rugăciunea. Aldred se decise că era nevoie ca cineva să afle ce dorea Ithamar. Ieşi din rând şi i se adresă lui Ithamar în şoaptă:

— Ce doreşti?

Diaconul părea agitat, dar spuse cu voce tare:

— Episcopul Wynstan îl cheamă pe Wigferth din Canterbury.

Aldred aruncă o privire involuntară spre Wigferth, care i-o întoarse cu o expresie înfricoşată pe faţa grăsună. Şi Aldred era speriat, dar se hotărî că n-avea să-l lase pe Wigferth să meargă singur să-l înfrunte pe Wynstan: încă mai existau oameni care răspundeau unui mesaj neplăcut trimiţând înapoi capul mesagerului într-un sac. Era improbabil ca Wynstan să facă aşa ceva, dar nu imposibil.

Aldred spuse pe un ton încrezător:

— Te rog să fii atât de bun să-i ceri iertare episcopului şi să-i spui că fratele Wigferth este la rugăciune.

Era clar că Ithamar nu dorea să se întoarcă la Wynstan cu acest răspuns.

— Episcopul nu va fi încântat să aştepte.

Aldred ştia asta. Îşi menţinu vocea calmă şi rezonabilă.

— Sunt convins că Wynstan n-ar dori să întrerupă rugăciunea unui om al Domnului.

Expresia lui Ithamar spunea clar că Wynstan nu avea astfel de scrupule, dar tânărul diacon ezită să exprime această îndoială în vorbe.

Nu toţi călugării erau preoţi, dar Aldred era şi preot, având un grad mai mare decât Ithamar, care nu era decât diacon, aşa că acesta trebuia să cedeze mai devreme sau mai târziu. După un lung moment de gândire, Ithamar ajunse la aceeaşi concluzie şi părăsi reticent biserica.

Prima lovitură le aparţinea călugărilor, se gândi Aldred euforic. Dar sentimentul lui de triumf era înăbuşit de senzaţia că lucrurile nu aveau să se încheie aici.

Reveni la rugăciune, dar mintea îi era în altă parte. Ce avea să se întâmple după slujbă, când Wigferth nu mai avea nicio scuză? Aldred şi Wigferth aveau să meargă împreună la palatul episcopului? Aldred nu era prea potrivit pentru rolul de gardă de corp, dar poate că era mai bine decât nimic. îl putea convinge oare pe abatele Osmund să-i însoţească? Wynstan avea să ezite cu certitudine să molesteze un abate. Pe de altă parte, Osmund nu era un bărbat curajos. Ar fi fost tipic pentru Osmund să-i răspundă cu laşitate cum că Elfric de Canterbury scrisese mesajul şi-l trimisese prin Wigferth, aşa că era treaba lui Elfric să-şi protejeze mesagerul.

Oricum, explozia veni mai curând.

Uşa principală se deschise din nou, de data asta cu o bubuitură. Cântecul se opri imediat şi toţi călugării se întoarseră să privească în spate. Episcopul Wynstan năvăli înăuntru, cu pelerina fluturând. Era urmat de Cnebba, unul dintre militarii lui. Wynstan era un bărbat masiv, dar Cnebba era şi mai mare.

Aldred era îngrozit, dar reuşi să ascundă asta.

— Care dintre voi este Wigferth de Canterbury? urlă Wynstan.

Aldred n-ar fi putut să spună de ce, dar ieşi din rând ca să-l înfrunte pe Wynstan.

— Domnul meu episcop, spuse el, întrerupi călugării în timpul slujbei nonelor.

— Întrerup pe cine vreau eu, ţipă Wynstan.

— Chiar şi pe Dumnezeu? răspunse Aldred.

Wynstan se înroşi de furie şi ochii păreau să-i iasă din orbite. Aldred aproape că făcu un pas înapoi, dar se strădui să rămână pe loc. Văzu mâna lui Cnebba pornind spre sabie.

Din spatele lui Aldred, de lângă altar, abatele Osmund vorbi cu o voce tremurătoare, dar hotărâtă:

— Ai face bine să nu scoţi sabia în biserică, Cnebba, dacă nu vrei să atragi blestemul etern al Domnului asupra sufletului tău muritor!

Cnebba păli şi mâna lui sări înapoi, de parcă mânerul sabiei l-ar fi ars.

Poate că Osmund nu era complet lipsit de curaj, se gândi Aldred.

Wynstan îşi pierduse avantajul. Furia lui era formidabilă, dar călugării nu se pierduseră.

Wynstan îşi întoarse privirea furioasă spre abate.

— Osmund, spuse el, cum îndrăzneşti să te plângi arhiepiscopului despre un lăcaş de cult care intră sub autoritatea mea? N-ai fost niciodată acolo!

— Dar eu am fost, spuse Aldred. Am văzut cu ochii mei depravarea şi păcatul de la biserica din Drengs Ferry. Era de datoria mea să raportez ceea ce am văzut.

— Închide gura, băiete! spuse Wynstan, deşi nu era decât cu vreo doi ani mai în vârstă decât Aldred. Vorbesc cu vrăjitorul, nu cu pisica vrăjitorului. Abatele tău – nu tu – este cel care încearcă să pună mâna pe mănăstirea mea şi să o adauge imperiului său.

— Mănăstirea îi aparţine lui Dumnezeu, nu oamenilor, spuse Osmund.

Era încă o ripostă curajoasă şi încă o lovitură pentru Wynstan. Aldred începu să creadă că acesta ar fi putut să plece cu coada între picioare.

Dar înfrângerea într-o discuţie îl făcea pe Wynstan să devină şi mai ameninţător.

— Domnul mi-a încredinţat mănăstirea mie, urlă el. Se îndreptă spre Osmund şi acesta se trase înapoi. Acum, ascultă-mă bine, abate! Nu-ţi voi permite să pui mâna pe biserica de la Dreng’s Ferry.

Răspunsul lui Osmund fu sfidător, dar vocea îi tremura.

— Decizia a fost luată.

— Dar o voi contesta la Curtea comitatului.

— Ar fi scandalos, spuse Osmund. O dispută publică între cei doi cei mai importanţi oameni ai lui Dumnezeu din Shiring!

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să-i scrii o scrisoare trădătoare, pe ascuns, arhiepiscopului de Canterbury.

— Trebuie să te supui autorităţii sale.

— Dar n-am s-o fac. Dacă e nevoie, o să merg la Canterbury şi o să raportez păcatele tale de aici.

— Arhiepiscopul Elfric îmi cunoaşte deja păcatele, oricare ar fi ele.

— Pun pariu că pot să mă gândesc la câteva despre care nu a auzit.

Aldred ştia că Osmund nu avea niciun păcat serios, dar Wynstan ar fi putut să inventeze ceva şi chiar să-i determine pe oameni să jure pentru asta, dacă servea scopului său.

— Ar fi o greşeală să sfidezi voinţa arhiepiscopului, spuse Osmund.

— A fost o greşeală ca tu să mă obligi să ajung la această extremă.

Iar asta era o treabă încurcată, se gândi Aldred. Wynstan nu fusese obligat la nimic. Dreng’s Ferry părea neimportant. Aldred avusese impresia că nici nu merita să lupţi pentru el. Dar asta fusese o greşeală: Wynstan era gata să pornească la război.

De ce? Mănăstirea îi plătea lui Wynstan o parte din câştiguri, deşi nu putea să însemne prea mult. Îi oferea o slujbă lui Degbert, dar nu era una foarte importantă. Degbert nici măcar nu era o rudă foarte apropiată şi, oricum, Wynstan îi putea găsi cu uşurinţă o altă poziţie.

Aşadar, de ce era atât de important Dreng’s Ferry?

Wynstan era încă înnebunit.

— Lupta asta va dura ani întregi – doar dacă nu faci ceva rezonabil astăzi, Osmund, şi te retragi.

— Ce vrei să spui?

— Răspunde-i lui Elfric. Tonul lui Wynstan era aproape o parodie a raţiunii. Spune-i că, în spiritul creştin, nu doreşti

să te cerţi cu fratele tău întru Hristos, episcopul de Shiring, care a promis, în mod sincer, să îndrepte lucrurile la Dreng’s Ferry.

Wynstan nu făcuse o asemenea promisiune, observă Aldred.

Wynstan continuă:

— Explică-i că decizia lui Elfric ameninţă să provoace un scandal în comitat, iar tu nu crezi că o asemenea biserică minoră merită această tevatură.

Osmund părea să ezite.

Aldred spuse indignat:

— Lucrarea Domnului merită întotdeauna oboseala. Domnul nostru nu a ezitat să provoace un scandal când i-a aruncat pe cămătari afară din templu. Evanghelia...

De data asta, Osmund îl făcu să tacă.

— Lasă asta pe seama celor mai în vârstă, izbucni el.

— Da, Aldred, ţine-ţi gura închisă! spuse Wynstan. Ai provocat destule daune.

Aldred îşi plecă imediat capul, dar în interior fierbea. Osmund nu trebuia să dea înapoi – îl avea pe arhiepiscop de partea sa!

Osmund îi spuse lui Wynstan:

— O să mă gândesc cu atenţie la plângerea ta.

Pentru Wynstan însă, nu era suficient.

— Îi voi scrie lui Elfric astăzi, spuse el. Trebuie să-i explic că sugestia lui – *sugestia lui* – nu este bine-venită; că noi doi am discutat chestiunea şi că eu cred că tu eşti de acord cu mine, după o evaluare matură, că lăcaşul acela nu trebuie să devină mănăstire în acest moment.

— Ţi-am spus, rosti Osmund iritat. O să mă gândesc la asta.

Wynstan ignoră remarca, simţind că împotrivirea lui Osmund slăbea.

— Fratele Wigferth poate să-i ducă scrisoarea mea. Se uită spre rândurile de călugări, fără să ştie care dintre ei era Wigferth. Şi, oricum, dacă din întâmplare scrisoarea mea nu ar ajunge la arhiepiscop, îi voi tăia personal boaşele lui Wigferth cu un cuţit ruginit.

Călugării erau şocaţi să audă un asemenea limbaj violent.

— Părăseşte biserica noastră acum, episcope, înainte să

mai murdăreşti casa Domnului, spuse Osmund.

— Scrie scrisoarea, Osmund, zise Wynstan. Spune-i arhiepiscopului Elfric că te-ai răzgândit. Altfel vei auzi ce e mai rău.

După asta, Wynstan se întoarse şi ieşi din biserică.

„Crede că a câştigat, îşi spuse Aldred. Şi la fel cred şi eu”.

CAPITOLUL 14
1 NOIEMBRIE 997

Ragna se mărită cu Wilf de Ziua Tuturor Sfinţilor, prima zi din noiembrie, o zi cu vreme schimbătoare, cu soare strălucitor şi averse de ploaie.

Ragna se familiarizase deja cu incinta. Mirosea a grajduri, a bărbaţi nespălaţi şi a peşte fiert de la bucătărie. Era un loc zgomotos: câinii lătrau, copiii ţipau, bărbaţii strigau şi femeile cotcodăceau; fierarul bătea cu barosul potcoavele cailor, iar tâmplarii despicau trunchiurile copacilor cu topoarele. Vântul de vest gonea norii de pe cer, iar umbrele lor se plimbau pe deasupra acoperişurilor de stuf.

Ragna luă micul dejun în casa ei, doar în prezenţa servitorilor săi. Avea nevoie de o dimineaţă liniştită, ca să se pregătească pentru ceremonie. Era emoţionată în legătură cu felul în care avea să se prezinte şi se întreba dacă urma să îşi joace rolul corect. Dorea ca totul să fie perfect pentru Wilf.

Fusese disperat de nerăbdătoare să vină această zi, iar acumâşi dorea să se termine. Fastul şi ritualurile erau ceva obişnuit în viaţa ei; ceea ce voia însă era să se culce alături de bărbatul ei noaptea. Rezistase tentaţiei de a anticipa nunta, dar fusese un efort. În orice caz, acum era bucuroasă că se ţinuse tare, pentru că dorinţa lui Wilf pentru ea devenea tot mai puternică pe măsură ce zilele treceau. Vedea asta în ochii lui, în felul în care mâna lui îi mângâia braţul şi în dorul sărutului de noapte bună.

Petrecuseră multe ore împreună doar discutând. El îi povestise despre copilăria lui, moartea mamei, şocul căsătoriei tatălui său cu Gytha şi apariţia în viaţa lui a doi fraţi vitregi.

Oricum, nu-i plăcea să răspundă la întrebări. Ea descoperise acest lucru când îl întrebase despre disputa lui cu regele Ethelred. Era o ofensă adusă mândriei lui să fie interogat ca un prizonier de război.

Ragna şi Wilf vânaseră împreună o dată, în pădurea dintre Shiring şi Dreng’s Ferry. Rămăseseră peste noapte la reşedinţa de vânătoare a lui Wilf, care era îndepărtată şi

izolată, cu grajduri, adăposturi pentru câini, magazii şi o cabană mare, în care toată lumea dormea pe stuful de pe podea. În seara aceea, Wilf vorbise pe larg despre tatăl lui, care fusese şi el conte de Shiring. Poziţia nu era ereditară, aşa că, atunci când Wilf îi povestise despre lupta pentru putere care urmase după moartea tatălui său, Ragna aflase multe lucruri despre politica din Anglia.

Acum, în ziua nunţii lor, era bucuroasă că-l cunoştea pe Wilf mult mai bine decât îl ştia când ajunsese la Shiring.

Deşi îşi dorise o dimineaţă liniştită, nu avu parte de ea. Primul ei vizitator fu episcopul Wynstan, care apăru cu pelerina picurând de apă de ploaie. Era urmat de Cnebba, care ducea o balanţă cu braţ şi o cutie mică, în care se aflau probabil greutăţile.

Ragna încercă să fie politicoasă.

— Bună dimineaţa, domnule episcop, sper că eşti sănătos.

Wynstan consideră amabilităţile ca fiind depăşite şi trecu direct la subiect.

— Sunt aici ca să-ţi verific dota.

— Foarte bine.

Ragna se aşteptase la asta şi încercă să fie atentă la orice trucuri pe care Wynstan le-ar fi putut născoci.

Pe pereţi erau atârnate câteva funii folosite în diverse scopuri, inclusiv pentru a ţine mâncarea departe de şoareci. Cnebba agăţă balanţa de una dintre aceste funii.

Braţul de fier al balanţei avea două părţi inegale: cel mai scurt avea atârnată o tavă, în care trebuia aşezat obiectul ce trebuia cântărit, iar cel mai lung avea o greutate ce putea să gliseze în lungul unei scale gradate. Când tava era goală şi greutatea se afla la capătul dinspre interior al scalei, cele două părţi erau echilibrate şi bara se balansa uşor în aer.

Cnebba aşează cutia pe masă şi o deschise. Greutăţile din interior, nişte cilindri mici de plumb, aveau câte un sigiliu de argint în cap, care garanta că fuseseră verificate oficial. Wynstan spuse:

— Am împrumutat balanţa de la monetăria din Shiring.

Cat se duse să aducă un cufăr mic ce conţinea dota, dar Ragna ridică mâna ca s-o oprească. Nu avea încredere în Wynstan. Cu Cnebba acolo, care să-l apere, Wynstan ar fi

putut fi tentat să plece, pur şi simplu, cu micul cufăr sub braţ.

— Cnebba poate să ne lase acum, spuse Ragna.

— Aş prefera să rămână, zise Wynstan.

— De ce? întrebă Ragna. Poate să cântărească monedele mai bine decât tine?

— Este garda mea de corp.

— De cine te temi? De mine? De camerista mea, Cat?

Wynstan privi spre Bern, dar se hotărî să nu răspundă la întrebarea Ragnei.

— Foarte bine, spuse el. Aşteaptă afară, Cnebba!

Paznicul plecă.

— Hai să verificăm balanţa, zise Ragna.

Puse în tavă o greutate de cinci livre, făcând braţul scurt al cântarului să coboare. Apoi mută greutatea glisantă în partea cealaltă, până când cele două braţe ajunseră în echilibru. Greutatea se afla la semnul de cinci livre. Balanţa era exactă.

Ragna clătină din cap spre Bern, care ridică micul cufăr şi îl aşeză pe masă. Ragna îl descuie cu o cheie pe care o purta pe un şnur în jurul gâtului.

Cufărul conţinea patru saci mici din piele. Ragna aşeză pe balanţă unul dintre saci, în locul greutăţii de cinci livre. Cele două braţe erau echilibrate aproape perfect: sacul era doar puţin mai greu.

— Pielea explică greutatea nesemnificativă suplimentară, spuse Ragna.

Wynstan flutură dispreţuitor din mână auzind acest comentariu. Avea preocupări mai importante.

— Arată-mi monedele! spuse el.

Ragna goli sacul pe masă. Din el se scurseră sute de monede mici, de argint, toate englezeşti, cu o cruce pe una dintre părţi şi cu figura regelui Ethelred pe cealaltă. Contractul nupţial specifica penny englezeşti, care conţineau mai mult argint decât dinarii francezi.

Wynstan clătină din cap satisfăcut.

Ragna puse înapoi în sac monedele de argint, apoi repetă întreaga operaţiune cu ceilalţi trei saci. Fiecare cântărea exact cinci livre. Dota era exact cum fusese promisă. Puse sacii la loc în cufăr.

— Acum o să-i iau, spuse Wynstan.

Ragna îi dădu cufărul lui Bern.

— După ce voi fi măritată cu Wilf.

— Dar o să fii măritată astăzi la prânz!

— Atunci dota va fi înmânată la ora douăsprezece.

— Asta înseamnă că verificarea asta a fost inutilă. În următoarele două ore, ai putea să furi câte cincizeci de monede din fiecare sac.

Ragna privi spre cufăr, apoi îi dădu cheia lui Wynstan.

— Uite, spuse ea. Acum nu-l pot deschide şi nu pot fura din el.

Wynstan pretinse că se gândeşte la faptul că ea ducea precauţiile la o extremă ridicolă.

— Oaspeţii sosesc deja! spuse el. Boul şi porcii au stat la frigare toată noaptea. Butoaiele cu bere au fost desfăcute. Brutarii au sute de pâini în cuptoare. Chiar crezi cu adevărat că Wilf îţi va lua dota şi va anula nunta?

Ragna zâmbi dulce.

— O să fiu cumnata ta, Wynstan, spuse ea. Va trebui să înveţi să ai încredere în mine.

Wynstan mârâi şi plecă.

Cnebba intră înapoi, luând cântarul şi greutăţile. În timp ce ieşea, sosi Wigelm. Avea nasul mare şi bărbia specifică familiei, acelaşi păr blond şi aceeaşi mustaţă, dar pe faţa lui era mereu întipărită o expresie de iritare, de parcă era tratat incorect permanent. Era îmbrăcat cu hainele pe care le purtase cu o zi în urmă, o tunică neagră şi o pelerină maro, de parcă ar fi dorit să transmită lumii că, pentru el, nu era deloc o zi deosebită.

— Deci, sora mea, spuse el, astăzi îţi vei pierde virginitatea.

Ragna roşi, gândindu-se că şi-o pierduse cu patru luni în urmă.

Din fericire, Wigelm înţelese greşit cauza stânjenelii ei.

— Ah, nu fi timidă, spuse el cu un chicotit lasciv. O să-ţi placă, îţi promit!

„Habar n-ai tu”, se gândi Ragna.

Wigelm era urmat de o femeie scundă, voluptuoasă, având cam aceeaşi vârstă cu el, treizeci de ani. Era atractivă, deşi era durdulie, şi mergea cu legănatul unei

femei care ştia că este sexy. Ea nu se prezentă şi Wigelm nu făcu niciun efort să-i explice prezenţa, aşa că Ragna îi spuse:

— Nu cred că ne-am cunoscut.

Ea nu răspunse, dar Wigelm zise:

— Soţia mea, Milly.

— Mă bucur să te cunosc, Milly, spuse Ragna. Din impuls, făcu un pas înainte şi o sărută pe Milly pe obraz. O să fim surori, zise ea.

Milly îi răspunse cu răceală:

— Cât este de ciudat, când abia dacă vorbim fiecare limba celeilalte.

— Oricine poate să înveţe o limbă nouă, spuse Ragna. Nu e nevoie decât de puţină răbdare.

Milly privi în jur, spre interiorul casei.

— Mi s-a spus că ai adus un tâmplar ca să modifice interiorul, zise ea.

— Edgar, de la Dreng’s Ferry, a lucrat aici săptămâna trecută.

— Mie mi se pare că a rămas la fel.

Se ponosise puţin cât timp fusese în sarcina lui Milly şi, fără îndoială, asta explica purtarea ei neprietenoasă: probabil se simţise desconsiderată când Ragna insistase pentru îmbunătăţiri.

— Doar câteva reparaţii de rutină, zise Ragna dând din umeri, ca să lămurească lucrurile.

Când Gytha intră, Wigelm spuse:

— Bună ziua, mamă!

Gytha purta o rochie nouă, gri-închis, cu o căptuşeală roşie ce se arăta în scurte sclipiri, iar părul ei lung şi cărunt era prins într-o pălărie complicată.

Ragna se simţi imediat îngrijorată. Uneori, Gytha îi făcea pe servitori să râdă, imitând accentul Ragnei. Cat îi raportase acest lucru stăpânei ei. Ragna observase vag că femeile zâmbeau ocazional când spunea ceva ce nu intenţionase să sune amuzant şi presupunea că modul ei de a vorbi devenise subiect de glumă în complex. Putea să trăiască uşor cu asta, dar era dezamăgită de Gytha, pe care şi-o dorea drept prietenă.

În orice caz, Gytha o surprinse acum când spuse ceva

amabil.

— Ragna, ai nevoie de ajutor cu rochia şi cu părul? Eu sunt gata şi aş fi bucuroasă să-ţi trimit una sau două dintre cameristele mele să te ajute dacă ai nevoie.

— Nu am nevoie de ajutor suplimentar, dar îţi mulţumesc pentru că te-ai gândit la mine, spuse Ragna.

Şi chiar vorbea serios: Gytha era a patra rudă prin alianţă care o vizitase în dimineaţa aceea, dar fusese prima care-i spusese ceva drăguţ. Ragna nu reuşise încă să câştige afecţiunea familiei viitorului ei bărbat, un proiect despre care crezuse că va fi uşor.

Când Dreng intră şchiopătând, ea aproape că mârâi cu voce tare.

Omul cu bacul purta o pălărie în formă de con, care era atât de înaltă, încât părea comică.

— Lady Ragna, am trecut doar ca să-mi prezint omagiile în această zi minunată, spuse el aplecându-se adânc. Ne-am cunoscut deja, nu-i aşa, viitoarea mea verişoară? în timpul călătoriei, ai onorat umila noastră berărie cu o vizită. Bună dimineaţa, vere Wigelm, sper că eşti sănătos! Şi tu, vară Milly! Şi dumneata, lady Gytha – niciodată nu ştiu dacă să-ţi spun verişoară sau mătuşă.

— Cât mai departe de oricare din astea, spuse Gytha amar.

Ragna observă că Dreng nu era primit de familie cu prea multă căldură, fără îndoială din cauză că exagera atât de mult apropierea lui de ei, ca pe un mod de a-şi îmbunătăţi propria poziţie socială.

Dreng pretinse că o înţelesese greşit pe Gytha.

— Chiar vin de departe, mulţumesc pentru grijă! Şi, desigur, am spatele rupt – un viking m-a trântit de pe cal în bătălia de la Watchet, ştii asta, dar nu aş putea să ratez această ocazie măreaţă.

Când Wilf intră în casă, Ragna simţi imediat că totul era mai bine. El o luă în braţe şi o sărută pasional, de faţă cu toată lumea. Era clar că el o adora, iar atitudinea neprietenoasă a familiei sale nu mai avea importanţă.

El se desprinse din îmbrăţişare gâfâind şi încercă să nu pară triumfător.

— Norii s-au risipit şi cerul este albastru, spuse apoi. Mă

temeam că ar putea să fie nevoie să mutăm banchetul în interior, însă acum cred că putem să mâncăm afară, aşa cum am plănuit.

Dreng aproape că explodă de încântare.

— Vere Wilf! zise el cu vocea transformată într-un behăit fals. Sper că eşti sănătos! Este o mare plăcere să mă aflu aici, te felicit de o mie de ori, mireasa ta este un înger, de fapt un arhanghel!

Wilf clătină din cap cu o toleranţă răbdătoare, ca şi cum ar fi recunoscut că, deşi Dreng era un prost, făcea parte din familie.

— Bine ai venit, Dreng, dar cred că această casă a devenit brusc prea aglomerată. Mireasa mea are nevoie de puţin timp singură, ca să se pregătească pentru nuntă. Afară, haideţi!

Era exact ceea ce Ragna dorea ca el să spună şi zâmbi recunoscătoare.

Familia ieşi afară. Înainte ca Wilf să plece, o sărută din nou, de data asta mai lung, până când ea simţi că erau pe cale să-şi înceapă luna de miere chiar atunci, chiar acolo. Apoi el se retrase, respirând greu.

— Mă duc să întâmpin oaspeţii, spuse el. Încuie uşa şi acordă-ţi o oră de linişte.

După ce el ieşi, Ragna scoase un oftat lung. Ce familie, se gândi ea, un bărbat ca un zeu şi nişte rude ca o haită de câini scheunători. Dar ea se mărita cu Wilf, nu cu Wigelm, sau cu Dreng, sau cu Gytha, sau cu Milly.

Se aşeză pe un scaun, ca să-i poată aranja Cat părul. În timp ce camerista o pieptăna, împletindu-i părul şi prinzându-i-l în agrafe, Ragna se calmă. Ştia cum să se poarte la ceremonii: trebuia să se mişte încet, să le zâmbească tuturor, să facă ceea ce i se spunea şi, dacă nimeni nu-i zicea ce să facă, să stea nemişcată. Wilf îi detaliase programul, iar ea memorase fiecare cuvânt. Încă ar fi putut să facă greşeli, pentru că nu cunoştea ritualurile englezeşti, dar, dacă greşea, avea să zâmbească şi să încerce din nou.

Cat îi desăvârşi coafura cu o eşarfă de mătase de culoarea castanelor de toamnă. Aceasta acoperea capul şi gâtul Ragnei şi era fixată cu o bentiţă brodată. Acum, Ragna era

pregătită pentru rochie. Se îmbăiase mai devreme şi deja purta lenjeria simplă, crem, care abia dacă era vizibilă. Peste aceasta, îmbrăcă o rochie din lână cu o culoare undeva între verde şi albastru, care părea să-i facă ochii şi mai strălucitori. Avea mâneci evazate şi manşete cu un model geometric, brodat în fir de aur. Cat puse apoi în jurul gâtului Ragnei o cruce de argint atârnată de o bandă de mătase, astfel încât să rămână pe deasupra rochiei. La sfârşit, îmbrăcă o pelerină albastră, având căptuşeala aurie.

Când termină aranjamentul, Cat se uită la ea şi izbucni în lacrimi.

— Ce nu e bine? întrebă Ragna.

Cat clătină din cap.

— Nimic, suspină ea. Eşti atât de frumoasă...

Apoi se auzi o bătaie în uşă şi o voce spuse:

— Contele este gata.

Bern zise îmbufnat:

— E mai devreme decât ne aşteptam!

— Îl ştii pe Wilf, zise Ragna. E nerăbdător. Ea ridică vocea şi îi răspunse bărbatului de dincolo de uşă: Mireasa este gata oricând Wilf doreşte să vină să o ia.

— O să-i spun.

Trecură câteva minute, apoi se auzi o altă bătaie în uşă şi Wilf zise:

— Contele a venit după mireasa lui!

Bern ridică micul cufăr ce conţinea dota şi Cat deschise uşa. Wilf stătea în picioare afară, îmbrăcat într-o pelerină roşie. Ragna îşi înălţă capul şi ieşi afară.

Wilf îi luă braţul şi traversară încet incinta, până în faţa sălii mari. Dinspre mulţimea care aştepta se ridicară urale puternice. În ciuda averselor dimineţii, oamenii din oraş se îmbrăcaseră de sărbătoare. În afara celor mai bogaţi, nimeni nu-şi putea permite o îmbrăcăminte complet nouă, dar cei mai mulţi aveau o pălărie sau o eşarfă nouă, iar marea de maro şi de negru era adusă la viaţă de sclipiri sărbătoreşti de galben şi roşu.

Ceremonialul era foarte important. Ragna învăţase de la tatăl ei că dobândirea puterii era mai uşoară decât păstrarea acesteia. Cucerirea era o problemă ce se rezuma la uciderea unor oameni şi pătrunderea într-o fortăreaţă,

însă păstrarea puterii nu era niciodată simplă – iar aparenţele erau esenţiale. Oamenii îşi doreau un conducător care să fie mare, puternic, frumos şi bogat, cu o nevastă tânără şi frumoasă. Wilf ştia aceste lucruri la fel de bine ca Ragna şi, împreună, ei le ofereau supuşilor lui ceea ce îşi doreau, consolidându-şi astfel autoritatea.

Familia lui Wilf stătea în faţa mulţimii, într-un semicerc. Într-o parte, Ithamar era aşezat la o masă, având în faţă pergament, pene şi cerneală. Deşi nunta nu era un sacrament religios, detaliile transferului de proprietate trebuiau să fie consemnate în scris, cu martori, iar oamenii care ştiau să scrie erau în majoritate clerici.

Wilf şi Ragna stăteau faţă în faţă şi se ţineau de mâini. Când uralele se potoliră, Wilf spuse cu o voce puternică:

— Eu, Wilwulf, conte de Shiring, te iau pe tine, Ragna de Cherbourg, de soţie şi jur să te iubesc, să am grijă de tine şi să-ţi fiu devotat pentru tot restul vieţii mele.

Ragna nu putea să egaleze puterea vocii lui, dar spuse clar şi cu încredere:

— Eu, Ragna, fiica contelui Hubert de Cherbourg, te iau pe tine, Wilwulf de Shiring, să-mi fii soţ şi jur să te iubesc, să am grijă de tine şi să-ţi fiu devotată pentru tot restul vieţii mele.

Se sărutară şi mulţimea izbucni în urale.

Episcopul Wynstan binecuvântă căsătoria şi spuse o rugăciune, apoi Wilf scoase de la centură o mare cheie ornamentală.

— Îţi ofer această cheie a casei mele, pentru că acum este şi casa ta, să faci din ea un cămin pentru mine.

Cat îi dădu Ragnei o spadă nouă, într-o teacă bogat ornamentată, şi Ragna i-o dărui lui Wilf spunând:

— Îţi ofer această spadă, ca să păzeşti casa noastră şi să-i protejezi pe fiii şi pe fiicele noastre.

După schimbarea darurilor simbolice, trecură la mult mai importantele tranzacţii financiare.

Ragna spuse:

— Aşa cum tatăl meu i-a promis fratelui tău, episcopul Wynstan, îţi ofer douăzeci de lire de argint.

Bern păşi în faţă şi aşeză cufărul la picioarele lui Wilwulf.

Wynstan ieşi din mulţime şi spuse:

— Sunt martor că acest cufăr conţine suma convenită.

Îi dădu cheia lui Wilf, iar acesta spuse.

— Scribul să consemneze că îţi dăruiesc Vale of Outhen, cu cele cinci sate ale sale, inclusiv cariera şi toate veniturile ce provin de acolo, să îţi aparţină ţie şi moştenitorilor tăi până în ziua Judecăţii de Apoi.

Ragna nu văzuse încă Vale of Outhen. I se spusese însă că era o zonă prosperă. Ea deţinea deja districtul Saint-Martin din Normandia, iar venitul ei avea să se dubleze prin adăugarea noii proprietăţi. Orice probleme i-ar fi rezervat viitorul, era puţin probabil ca banii să se numere printre ele.

Oferirea unor asemenea teritorii era o monedă curentă în politica din Normandia, la fel ca şi în Anglia. Suveranul le oferea pământuri marilor nobili, care, la rândul lor, îl parcelau pentru a-l oferi conducătorilor mai mici – în Anglia se numeau nobili, în Normandia, cavaleri. Astfel se crea o reţea de oameni care îi erau loiali regelui, pentru că îşi câştigaseră averea datorită lui şi sperau la mai mult. Fiecare nobil trebuia să menţină un echilibru atent între ceea ce dăruia ca să câştige susţinere şi ceea ce păstra ca să îşi asigure superioritatea.

Acum, spre surpriza tuturor, Wigelm ieşi din mulţime şi spuse:

— Aşteptaţi!

„Este stilul lui, se gândi Ragna, să-mi strice nunta cumva!”

— Vale of Outhen se află în familia noastră de generaţii, spuse Wigelm. Pun la îndoială faptul că fratele meu, Wilf, are dreptul să o înstrăineze.

Episcopul Wynstan interveni:

— Este în contractul nupţial!

— Asta nu înseamnă că e corect, zise Wigelm. Aparţine familiei.

— Şi rămâne în familie, spuse Wynstan. Acum îi aparţine soţiei lui Wilf.

— Iar ea îl va lăsa copiilor ei când va muri.

— Şi aceştia vor fi copiii lui Wilf şi nepoţii şi nepoatele tale. De ce ridici această obiecţie astăzi? Cunoşti detaliile contractului de luni întregi.

— Ridic problema în faţa martorilor.

— Destul, interveni Wilf. Wigelm, nu are niciun rost. Treci

înapoi!

— Dimpotrivă...

— Liniște sau o să devin furios!

Wigelm tăcu.

Ceremonia continuă, dar Ragna era nedumerită. Wigelm trebuia să fi ştiut că protestul lui avea să fie zdrobit. De ce alesese să ceară respingerea într-un cadru public? Nu avea cum să se aştepte ca Wilf să se răzgândească în legătură cu Outhen. De ce începuse o luptă pe care era nevoit să o piardă? Lăsă deoparte acest mister pentru o evaluare ulterioară.

Wilf continuă:

— Ca un dar pios, pentru a sărbători nunta mea, ofer satul Wigleigh bisericii – bisericii din Dreng’s Ferry mai exact –, cu condiţia ca clericii de acolo să se roage pentru sufletul meu, pentru sufletul soţiei mele şi pentru sufletele copiilor noştri.

Acest gen de dar era un lucru obişnuit. Când un bărbat ajungea bogat şi puternic şi se aşeza la casa lui cu soţia, pentru a creşte copii, gândurile lui se întorceau de la dorinţele lumeşti la cele spirituale şi dorea să-şi asigure confortul sufletului în viaţa de apoi.

Formalităţile se apropiau de final şi Ragna era fericită că întreaga ceremonie se desfăşurase lin, cu excepţia ciudatei intervenţii a lui Wigelm. Ithamar scria acum numele martorilor la căsătorie, începând cu Wilf şi sfârşind cu toţi oamenii importanţi aflaţi acolo: Wynstan, Osmund, Degbert şi şeriful Denewald. Nu era o listă lungă, iar Ragna se aşteptase şi la alţi oaspeţi clerici, poate episcopii din vecinătate – Winchester, Sherborne şi Northwood – şi călugării de frunte cum era abatele de la Glastonbury. Dar, fără îndoială, obiceiurile englezeşti erau diferite.

Îi părea rău că nu era de faţă nimeni din familia ei. Dar nu avea rude în Anglia, iar călătoria de la Cherbourg putea dura mult – ei îi luase două săptămâni. Nu era niciodată uşor ca un conte să călătorească departe de domeniul său, dar ea sperase că mama ei ar fi putut să facă acest efort şi, poate, să-l aducă şi pe fratele ei, Richard. În orice caz, aceasta fusese împotriva căsătoriei sale cu Wilf şi poate chiar fusese înclinată să nu-i dea binecuvântarea ei.

Îşi alungă aceste gânduri când Wilf ridică vocea şi spuse:

— Şi acum, prieteni şi vecini, să sărbătorim!

Mulţimea aclamă şi personalul de la bucătărie începu să scoată platourile cu carne, peşte, legume şi pâine, plus carafele cu bere, pentru oamenii de rând, şi de mied, pentru oaspeţii deosebiţi.

Ragna nu-şi dorea nimic altceva decât să ajungă în pat cu bărbatul ei, dar ştia că trebuia să rămână la banchet. N-avea să mănânce mult, dar era important să stea de vorbă cu cât mai mulţi oameni. Era şansa ei să le lase o impresie bună celor din oraş şi profită cu nerăbdare.

Aldred o prezentă abatelui Osmund, iar ea se aşeză alături de el câteva minute, punându-i întrebări despre mănăstire. Se folosi de această ocazie ca să-l laude pe Aldred, spunându-i abatelui că îi împărtăşise viziunea lui despre Shiring, care ar fi putut să devină un centru internaţional al învăţăturii – sub conducerea lui Osmund, desigur. Osmund fu flatat.

Ea discută cel mai mult cu oamenii de frunte ai oraşului: Elfwine, maestrul trezorier; bogata văduvă Ymma, care făcea comerţ cu blănuri; femeia care deţinea berăria Abbey Alehouse, cel mai popular loc cu băutură din oraş; fabricantul de pergament; bijutierul; vopsitorul. Erau încântaţi cu toţii de atenţia pe care le-o acorda, pentru că asta îi scotea în evidenţă în ochii vecinilor, ca fiind persoane importante.

Sarcina de a discuta amabil cu străinii devenea tot mai uşoară pe măsură ce curgea băutura. Ragna i se prezentă şerifului Denewald, căruia i se spunea Den, un bărbat grizonant, cu aspect dur, având în jur de patruzeci de ani. La început, el fusese îngrijorat în legătură cu Ragna, iar ea presupunea din ce cauză: ca rival al lui Wilf, se aştepta ca ea să fie ostilă. Dar soţia lui Den era alături de el şi Ragna o întrebă despre copiii lor, aflând că tocmai se născuse primul lor nepot, un băiat; prin urmare, durul şerif se transformă rapid într-un bunic iubitor şi ochii i se umeziră.

Când Ragna plecă de lângă şeriful Den, Wynstan o abordă şi îi spuse pe un ton provocator:

— Despre ce ai discutat cu el?

— I-am promis să-i dezvălui toate secretele tale, spuse ea;

şi fu răsplătită de un fulger scurt de teamă în ochii lui, înainte să-şi dea seama că râdea de el. Ea continuă: De fapt, am vorbit cu Den despre proaspătul lui nepot. Şi acum am o rugăminte la tine. Povesteşte-mi despre Vale of Outhen, mai ales că acum îmi aparţine.

— O, nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu asta, spuse Wynstan. Eu adunam chiriile pentru Wilf şi voi face acelaşi lucru şi pentru tine. Tot ce ai de făcut este să iei banii de patru ori pe an.

Ea ignoră acest comentariu.

— Sunt cinci sate şi o carieră, cred.

— Da.

El nu-i mai oferi şi alte informaţii.

— Vreo moară? încercă ea.

— Ei bine, există câte o tocilă în fiecare sat.

— Nicio moară de apă?

— Două, cred.

Ea îi oferi un zâmbet încântător, de parcă i-ar fi fost de mare folos.

— Vreo mină? Minereu de fier, argint?

— Sigur nu sunt metale preţioase. S-ar putea să fie un grup sau două de topitori de fier, care lucrează în pădure.

— Eşti puţin cam vag, spuse ea cu blândeţe, controlându-şi enervarea. Dacă nu ştii ce se află acolo, cum poţi să fii sigur că plătesc ceea ce trebuie?

— Îi înspăimânt, zise el cu sinceritate. Nu ar îndrăzni să mă înşele.

— Eu nu cred în înspăimântarea oamenilor.

— E în regulă, spuse Wynstan. Poţi să laşi asta în seama mea.

Şi se îndepărtă.

„Conversaţia asta nu s-a încheiat”, se gândi Ragna.

Când oaspeţii nu mai putură să mănânce şi butoaiele se goliră, începură cu toţii să plece spre casele lor. În sfârşit, Ragna începea să se relaxeze şi se aşeză la o masă cu o farfurie de porc fript şi varză. În timp ce mânca, se apropie Edgar, constructorul, care o salută politicos şi se înclină.

— Cred că am încheiat lucrarea la casa ta, doamna mea, spuse el. Cu permisiunea ta, mă voi întoarce mâine la Dreng’s Ferry, împreună cu Dreng.

— Mulţumesc pentru tot ce ai făcut, zise ea. Locul a devenit mult mai confortabil.

— Sunt onorat.

Ea îi atrase atenţia lui Edgar asupra tâmplarului Dunnere, care leşinase cu capul pe o masă.

— Uite care e problema mea, zise apoi.

— Îmi pare rău pentru asta.

— Ţi-a plăcut ceremonia de azi?

El păru gânditor, apoi spuse:

— Nu, nu chiar.

Asta o surprinse.

— De ce?

— Pentru că sunt invidios.

Ea ridică sprâncenele.

— Pe Wilf?

— Păi...

— Pe mine?

El zâmbi.

— Oricât l-aş admira pe conte, nu vreau să mă însor cu el. Aldred însă ar putea să vrea.

Ragna chicoti. Edgar redeveni serios.

— Sunt invidios pe oricine ajunge să se căsătorească în final cu persoana pe care o iubeşte. Mie mi-a fost luată şansa asta. Acum, nunţile mă întristează.

Ragna era surprinsă de candoarea lui. Bărbaţii i se confesau adesea, iar ea îi încuraja: era fascinată de poveştile de iubire şi de ură ale celorlalţi.

— Cum se numeşte femeia pe care ai iubit-o?

— Sungifu, dar i se spunea Sunni.

— Îţi aminteşti de ea şi de toate lucrurile pe care le făceaţi împreună?

— Ceea ce mă doare cel mai tare sunt lucrurile pe care nu le-am făcut. N-am gătit niciodată o masă împreună, n-am spălat legumele, n-am aruncat mirodeniile în oală, n-am pus bolurile pe masa noastră. N-am luat-o niciodată la pescuit cu barca mea – barca pe care am construit-o era minunată, din cauza asta au furat-o vikingii. Am făcut dragoste de multe ori, dar niciodată nu ne-am trezit unul lângă altul, n-am stat îmbrăţişaţi toată noaptea, doar ca să vorbim...

Ea îi studia faţa, cu barba rară şi ochii căprui, şi se gândi că era teribil de tânăr pentru o astfel de tristeţe.

— Cred că înţeleg, zise ea.

— Îmi amintesc că părinţii mei ne duceau la râu primăvara, ca să tăiem stuf proaspăt pentru casă, încă de când eram trei băieţi foarte mici. Trebuie să fi fost o poveste romantică legată de râul acela, cu stuful lui; poate că părinţii mei făcuseră dragoste acolo înainte să se căsătorească. La vremea aceea, nu mă gândeam la asta – eram prea tânăr –, dar ştiam că au un secret încântător, de care le place să-şi amintească. Zâmbetul lui era trist când continuă: Lucruri de felul acesta... le pui cap la cap şi faci o viaţă întreagă din ele.

Ragna fu surprinsă să descopere că avea lacrimi în ochi.

Edgar păru brusc jenat.

— Nu ştiu de ce îţi spun toate astea.

— Vei găsi pe altcineva pe care să iubeşti.

— S-ar putea, desigur. Dar nu vreau pe *altcineva*. O vreau pe Sunni. Iar ea nu mai este.

— Îmi pare tare rău...

— Nu e frumos din partea mea să-ţi spun astfel de poveşti în ziua nunţii tale. Nu ştiu ce m-a apucat. Te rog să mă scuzi!

Se înclină şi se îndepărtă.

Ragna se gândi la ceea ce-i spusese el. Pierderea lui o făcea să se simtă foarte norocoasă pentru că-l avea pe Wilf.

Îşi goli cana de bere, apoi se ridică de la masă şi se întoarse la casa ei. Brusc, se simţi epuizată. Nu era sigură de ce: nu făcuse nimic care să o epuizeze fizic. Poate că era doar povara de a se fi expus în faţa lumii timp de ore întregi.

Îşi scoase pelerina şi rochia şi se întinse pe saltea. Cat încuie uşa pentru ca oamenii de genul lui Dreng să nu poată da buzna. Ragna se gândea la seara pe care o avea în faţă. La un moment dat, avea să fie chemată la casa lui Wilf. Spre surpriza ei, se simţea uşor neliniştită. Era o prostie. Deja făcuse sex cu el: ce mai rămăsese ca să se simtă atât de agitată?

Era şi puţin curioasă. Când se strecuraseră în şura de fân la apus, la castelul din Cherbourg, totul se întâmplase pe

furiş, în grabă şi într-o lumină slabă. De atunci înainte însă, aveau să facă dragoste oricând simţeau asta. Ea dorea să-şi petreacă timpul admirându-i corpul, explorându-l cu vârfurile degetelor, studiindu-i muşchii, şi părul, şi pielea, şi oasele. Bărbatul acesta era acum soţul ei. „Al meu, se gândi ea, tot al meu”.

Probabil că adormise, pentru că loviturile în uşă o treziră. Se ridică surprinsă şi auzi un schimb de cuvinte înăbuşit, apoi Cat spuse:

— A venit timpul.

Cat părea la fel de încântată ca şi cum ar fi fost noaptea nunţii ei.

Ragna se ridică şi Bern se întoarse cu spatele. Apoi ea ieşi din lenjeria de corp şi îmbrăcă o cămaşă de noapte nouă, de un galben-închis, făcută special pentru această ocazie. Se încălţă, pentru că nu dorea să intre în patul lui Wilf cu picioarele pline de noroi, şi în sfârşit îmbrăcă pelerina.

— Voi doi rămâneţi aici, spuse ea. Nu vreau agitaţie.

Dar fu dezamăgită de îndată ce ieşi, observând că Wigelm şi soldaţii erau aliniaţi pe drum, pregătiţi să o aclame. Cei mai mulţi erau beţi după petrecere, fluierând şi bătând în oale de gătit şi în tigăi. Omul lui Wynstan, Cnebba, se distra cu o coadă de mătură pe care o ţinea între picioare, ridicând-o ca pe un penis uriaş, din lemn, ceea ce-i făcea pe bărbaţi să se înece de râs.

Ragna era îngrozită, dar încercă să nu arate acest lucru: un protest din partea ei ar fi fost văzut ca slăbiciune. Trecu încet şi cu demnitate printre cele două şiruri de bărbaţi batjocoritori. Când îi văzură postura, deveniră şi mai vulgari, dar ea ştia că nu trebuia să se coboare la nivelul lor.

Când, în sfârşit, ajunse la uşa lui Wilf, o deschise, apoi se întoarse spre bărbaţi. Gălăgia se reduse, pentru că toţi se întrebau ce avea să facă sau să spună ea.

Le oferi un zâmbet şi le aruncă un sărut, apoi intră repede în casă şi închise uşa în urma ei.

Îi auzi aclamând şi înţelese că făcuse ceea ce trebuia.

Wilf stătea lângă pat, aşteptând.

Purta şi el o cămaşă de noapte albastră, de culoarea oului de graur. Ea îi privi faţa de aproape şi observă că era

uimitor de treaz pentru cineva care se presupunea că se distrase toată ziua. Se gândi că avusese grijă să-şi impună o limită, renunţând la orice exces.

Nerăbdătoare, ea îşi lăsă pelerina, îşi aruncă pantofii, îşi trase cămaşa de noapte peste cap şi rămase goală în faţa lui.

El o privi înfometat.

— Pe sufletul meu nemuritor, spuse el. Eşti chiar mai frumoasă decât îmi aminteam.

— E rândul tău, zise ea, arătând spre cămaşa lui de noapte. Vreau să te privesc.

El şi-o scoase. Ea văzu din nou cicatricele de pe braţele lui, părul blond de pe abdomen, muşchii lungi ai coapselor. Fără ruşine, se uită apoi la penisul lui, care devenea tot mai mare cu fiecare clipă.

Apoi simţi că îi ajunsese privitul.

— Să ne întindem, zise ea.

Nu voia alinturi, mângâieri, şoapte şi sărutări: ea îl dorea înăuntrul ei imediat. El păru să ghicească acest lucru, pentru că, în loc să se întindă alături de ea, se aşeză de îndată deasupra ei.

Când o pătrunse, Ragna oftă adânc şi spuse:

— În sfârşit...

CAPITOLUL 15
31 DECEMBRIE 997

Cei mai mulţi dintre servitorii şi soldaţii Ragnei trebuiau să se întoarcă în Normandia. După nuntă, îi mai păstră lângă ea o perioadă de timp rezonabilă, apoi veni momentul când fu nevoită să renunţe, iar ei plecară în ultima zi din decembrie.

O ploaie tipic englezească, măruntă şi deasă, cădea peste ei în timp ce îşi cărau bagajele la grajduri şi încărcau caii de povară. Doar Cat şi Bern urmau să rămână: acesta fusese aranjamentul încă de la început.

Ragna nu putea să nu se simtă tristă şi neliniştită. Deşi era delirant de fericită cu Wilf, încă se temea de acest moment. Devenise englezoaică şi era înconjurată acum de oameni pe care îi cunoscuse doar cu câteva săptămâni în urmă. Simţea lipsa părinţilor, a rudelor, a vecinilor, a servitorilor, pe care îi cunoştea încă dinainte de a-şi putea aminti, de parcă îşi pierduse un picior sau o mână.

Îşi spunea că mii de mirese de viţă nobilă trebuie să fi simţit la fel ca ea. Era ceva obişnuit pentru fetele din aristocraţie să se mărite şi să se mute departe de casă. Cele mai înţelepte dintre ele se aruncau în noua viaţă cu energie şi entuziasm, şi asta era ceea ce făcea şi Ragna.

Dar în ziua aceea, asta o consola prea puţin. Avusese momente în viaţă când lumea părea să se întoarcă împotriva ei – şi către cine avea să se întoarcă data viitoare când urma să se întâmple asta?

S-ar fi întors către Wilf, desigur. El urma să fie nu doar iubitul ei, ci şi prietenul şi sfătuitorul său.

Făceau dragoste seara, uneori şi dimineaţa sau în toiul nopţii. După o săptămână, el îşi reluă îndatoririle normale, ducându-se călare în fiecare zi să viziteze o parte din domeniul său. Din fericire, nu intervenise nicio luptă: invadatorii galezi plecaseră acasă de bunăvoie, iar Wilf spunea că avea să îi pedepsească crunt când urma să-i fie mai la îndemână.

Chiar şi aşa, nu toate călătoriile puteau fi încheiate într-o singură zi, aşa că el începu să-şi petreacă unele nopţi

departe de casă. Ragnei i-ar fi plăcut să meargă cu el, dar acum era responsabilă de bunul mers al gospodăriei lui şi încă nu îşi confirmase pe deplin autoritatea, aşa că obişnuia să rămână acasă. Aranjamentul avea şi unele avantaje: el se întorcea din astfel de călătorii mai înfometat ca oricând după ea.

Ea fu mulţumită când majoritatea locuitorilor complexului veniră să-şi ia rămas-bun de la normanzii care plecau. Deşi unii dintre englezi fuseseră, la început, îngrijoraţi din cauza străinilor, teama se atenuase rapid şi se legaseră prietenii.

Pe când se pregăteau să pornească în lunga călătorie spre casă, cusătoreasa Agnes veni la Ragna în lacrimi.

— Doamnă, sunt îndrăgostită de englezul Offa, suspină ea. Nu vreau să plec.

Ragna era surprinsă doar de faptul că lui Agnes îi trebuise atât de mult ca să se hotărască. Semnele idilei lor erau evidente. Se uită în jur şi prinse privirea lui Offa.

— Vino aici, îi ordonă ea.

El rămase în picioare în faţa ei. Ragna nu l-ar fi ales tocmai pe el. Avea privirea grea şi pielea spălăcită a cuiva care bea şi mânca puţin prea bine. Nasul rupt probabil că nu era din vina lui, dar, chiar şi aşa, Ragna avea senzaţia că nu era de încredere. Oricum, nu era alegerea ei, ci a lui Agnes.

Agnes era minionă şi Offa era mare şi, în timp ce stăteau unul lângă altul, Ragna nu se putu împiedica să nu remarce că păreau oarecum comici şi afişă un zâmbet.

— Ai ceva să-mi spui, Offa? întrebă ea.

— Doamna mea, te implor să-mi acorzi permisiunea să o cer pe Agnes de nevastă.

— Eşti consilierul din Mudeford.

— Dar am o casă în Shiring. Agnes poate să se ocupe în continuare de hainele tale.

Agnes adăugă grăbită:

— Dacă aşa doreşti, doamna mea.

— Doresc, spuse Ragna. Şi sunt bucuroasă să vă ofer consimţământul meu pentru căsătoria voastră.

Ei îi mulţumiră călduros. Uneori, reflectă Ragna, era foarte uşor să faci oamenii fericiţi.

În sfârşit, grupul plecă. Ragna rămase în picioare,

făcându-le cu mâna până când dispărură.

Probabil că nu avea să mai vadă pe niciunul dintre ei vreodată.

Nu-şi permise să zăbovească prea mult asupra acestui sentiment de pierdere. Ce trebuia să facă mai departe? Se hotărî să se ocupe de Dunnere, tâmplarul. Nu era dispusă să-i accepte slăbiciunile, chiar dacă era nepotul Gythei.

Se întoarse la casa ei şi-l rugă pe Bern să-i aducă pe Dunnere şi pe oamenii lui. Ca să-i întâmpine, se aşeză pe un scaun pe care tatăl ei îl folosea pentru ocazii formale, un taburet cu patru picioare, având forma unui dreptunghi mare, tapiţat cu o pernă pentru confort.

Erau trei tâmplari: Dunnere, Edric şi fiul lui Edric, Hunstan. Nu-i invită să se aşeze.

— De acum încolo, spuse ea, veţi merge în pădure o dată pe săptămână, să doborâţi copaci.

— Pentru ce? întrebă Dunnere ursuz. Aducem lemn când avem nevoie.

— Veţi face o rezervă care va reduce întârzierile.

Dunnere părea gata să se revolte, dar Edric spuse:

— Este o idee bună.

Ragna se gândi că era mai conştiincios decât Dunnere.

Apoi le spuse:

— Mai mult, veţi face asta în aceeaşi zi în fiecare săptămână – vinerea.

— De ce? întrebă Dunnere. Orice zi e la fel de bună.

— Ca să vă ajute să vă amintiţi.

Adevărul era că dorea să le poată ţine socoteala.

Dar Dunnere nu era pregătit să cedeze.

— Ei bine, ce se întâmplă dacă cineva doreşte o reparaţie vinerea? Milly, să spunem, sau Gytha!

— O să plecaţi de aici atât de devreme, că nici nu o să ştiţi. Puteţi să vă luaţi micul dejun cu voi. Iar dacă cineva vă solicită să faceţi ceva diferit vinerea – Milly, Gytha sau altcineva –, îi spuneţi să vină să discute cu mine, pentru că eu sunt responsabilă pentru voi şi nu vi se permite să vă modificaţi programul fără permisiunea mea. E clar?

Dunnere se bosumflă, dar Edric spuse:

— Foarte clar, stăpână, mulţumim.

— Acum puteţi pleca.

Ei ieşiră tropăind din casă.

Ragna ştia că asta avea să provoace necazuri, dar era necesar. Oricum, era destul de înţeleaptă încât să se pregătească pentru un contraatac. Gytha ar fi putut să acţioneze pe la spatele Ragnei şi să i se plângă lui Wilf. Ragna trebuia să fie sigură de reacţia ei în cazul acesta.

Ieşi din locuinţa ei şi se îndreptă spre cea a lui Wilf. Trecu pe lângă casa în care locuiseră soldaţii ei în ultimele douăsprezece săptămâni, goală acum: trebuia să se gândească ce întrebuinţare să-i dea.

Fu surprinsă să vadă ieşind de acolo o femeie pe care nu o recunoscu. Nu cunoştea pe toată lumea din Shiring, dar această persoană era izbitoare. Avea cam treizeci de ani şi purta o îmbrăcăminte strâmtă şi pantofi roşii. Claia sa de păr avea un aspect sălbatic, ieşind neîmblânzită de sub o pălărie mare. Femeile respectabile nu-şi arătau prea mult părul în public şi, deşi câteva şuviţe puteau fi trecute cu vederea, femeia cu pantofi roşii forţa limitele decenţei. Totuşi, părea să nu fie jenată şi mergea cu un pas foarte încrezător. Ragna era curioasă să discute cu ea, dar în momentul acela îl observă pe Wilf. Amână discuţia cu femeia şi îl urmă în casă.

Ca întotdeauna, se sărutară cu pasiune, apoi el spuse:

— Astăzi trebuie să mă duc la Wigleigh. Vreau să mă asigur că i-au plătit chiria corectă diaconului Degbert.

Ea spuse:

— Le-am zis tâmplarilor noştri să meargă în pădure şi să doboare câte un copac în fiecare vineri. Au nevoie de o rezervă, ca să poată face reparaţiile fără întârzieri.

— Bine gândit, spuse Wilf cu o urmă de nerăbdare.

Nu-i plăcea să fie deranjat cu probleme casnice.

Ragna continuă:

— Ţi-am amintit de tâmplari doar pentru că Dunnere este o problemă. Este leneş şi beţiv.

— Ar fi bine să te iei tare de el.

În ciuda nerăbdării lui Wilf, Ragna continua să-l împingă către ceea ce voia să audă.

— Sper că nu crezi că merită un tratament special pentru că este nepotul Gythei, nu?

— Nu! Nu contează cine este, tot îmi e dator cu o zi de

lucru bună.

— Sunt de acord şi mă bucur că am susţinerea ta.

Îl sărută cu gura deschisă, iar el uită de iritarea de mai înainte şi răspunse cu pasiune.

— Acum trebuie să pleci, spuse ea.

Părăsiră casa împreună. Garda se aduna deja pentru călătorie, iar Wilf i se alătură, schimbând o glumă sau câteva cuvinte cu trei sau patru dintre soldaţi. Când erau pe cale să plece, un tânăr de vreo şaisprezece ani se alătură grupului şi Ragna fu surprinsă să-l vadă pe Wilf sărutându-l cu afecţiune. Înainte să poată întreba cine este, ei încălecară şi se îndepărtară.

Imediat ce Wilf plecă, Gytha o abordă pe Ragna. „Uite că vine, se gândi Ragna, trebuie să fie furioasă din cauza tâmplarilor. Dunnere probabil că nu a pierdut timpul şi s-a plâns imediat mătuşii lui”.

Dar Gytha o surprinse când îi vorbi despre altceva.

— Casa care a fost ocupată de soldaţii tăi este goală acum, spuse ea.

— Da.

— Pot să-ţi sugerez ceva?

Gytha era deosebit de politicoasă. Asta era a doua surpriză.

— Desigur, îi răspunse Ragna.

— Poate că le putem permite lui Wigelm şi lui Milly să o folosească din nou.

Ragna fu de acord.

— Bună idee – doar dacă nu e altcineva care ar putea să aibă nevoie de ea.

— Nu prea cred.

— Am văzut pe cineva uitându-se la ea mai devreme – o femeie cu pantofi roşii.

— Aceea este sora lui Milly, Inge. Ar putea să aibă grijă de casa aceea cât timp Wigelm şi Milly se află la Combe.

— Pare să fie un aranjament convenabil.

— Mulţumesc, spuse Gytha, dar Ragna nu simţi în tonul ei gratitudine, ci mai degrabă triumf.

Gytha se îndepărtă, iar Ragna se întoarse la locuinţa ei simţindu-se agitată. De ce o nelinişteа acea conversaţie? O suspecta pe Gytha, simţind că politeţea ei de suprafaţă

ascundea o ostilitate mascată.

Intuiţia îi spunea Ragnei că nu era ceva în regulă.

* * *

Neliniştea Ragnei crescu pe parcursul zilei. Cine era băiatul pe care-l sărutase soţul ei? Ar fi putut să fie o rudă apropiată, un nepot drag, dar, dacă era aşa, de ce nu fusese prezent la nuntă? Sărutul acela nu putea să aibă nimic sexual: Ragna era cât se poate de sigură că Wilf nu era interesat de sex cu bărbaţi. Şi atunci, ce punea la cale Gytha, prefăcându-se atât de drăguţă?

Ragna decise să-l întrebe pe Wilf în clipa în care avea să ajungă acasă. Dar, pe măsură ce timpul trecea, ezita tot mai mult. Poate că ar fi trebuit să fie mai precaută. Ceva se întâmpla, iar ea nu înţelegea ce; ignoranţa ei o plasa în dezavantaj. Tatăl ei nu se ducea niciodată la o întâlnire importantă până când nu era sigur că ştia tot ceea ce se putea discuta acolo. Ragna se afla într-o ţară străină, ale cărei obiceiuri încă nu îi erau pe deplin familiare. Trebuia să se mişte cu grijă.

Wigleigh nu era departe şi Wilf reveni pe la mijlocul după-amiezii, dar era o zi scurtă de decembrie şi lumina deja se estompa. Un servitor aprindea torţele instalate pe stâlpii din faţa clădirilor principale. Ragna intră cu Wilf în casa lui şi îi turnă o cană de bere.

El o bău dintr-o singură înghiţitură, apoi o sărută, având gustul de bere pe limbă. Mirosea a transpiraţie, a cal şi a piele. Ea era flămândă după dragostea lui, poate din cauza neliniştii care o bântuise toată ziua. Îi luă palma într-a ei şi i-o presă de coapsele sale. El nu avea nevoie de prea multă muncă de convingere şi făcură dragoste pe loc.

După aceea, el căzu într-un somn adânc, cu braţele puternice întinse şi cu picioarele îndoite – un bărbat puternic care se odihnea după o zi agitată.

Ragna îl părăsi. Se duse la bucătărie şi verifică pregătirile pentru cină; aruncă o privire în sala mare, asigurându-se că era pregătită pentru masa de seară; apoi se plimbă prin incintă, ca să observe cine muncea şi cine lenevea, cine era treaz şi cine era beat, al cui cal era deja hrănit şi adăpat şi

al cui avea încă harnaşamentul pe el.

La sfârşitul plimbării, îl văzu pe Wilf vorbind cu femeia cu pantofi roşii.

Ceva din atitudinea lor îi atrase atenţia. Se opri şi îi privi de la distanţă. Erau luminaţi de strălucirea oscilantă a torţei din faţa uşii lui Wilf.

Nu exista niciun motiv pentru care n-ar fi trebuit să stea de vorbă: Inge era un fel de cumnată pentru Wilf şi se puteau îndrăgi unul pe altul cât se poate de inocent. Chiar şi aşa, Ragna era surprinsă de intimitatea pe care o sugerau trupurile lor: stăteau foarte aproape, iar ea îl atinse de mai multe ori, apucându-l întâmplător de antebraţ, ca să sublinieze ceva, mângâindu-l pe piept cu dosul palmei, într-un gest de desconsiderare, ca pentru a-i spune să nu se poarte prosteşte, şi, o dată, punându-şi degetul arătător pe obrazul lui, într-un gest afectuos.

Ragna nu se putea mişca şi nu-şi putea lua privirea de la ei.

Apoi îl văzu pe băiatul pe care-l sărutase Wilf. Era tânăr şi nu avea barbă şi, deşi era înalt, lăsa impresia că încă mai avea de crescut, de parcă membrele lungi şi umerii laţi nu se adunau într-un corp format, de bărbat. El li se alătură lui Wilf şi lui Inge şi discutară toţi trei timp de un minut, cu o familiaritate relaxată.

„Aceşti oameni fac parte, în mod clar, din viaţa bărbatului meu, de foarte mulţi ani, se gândi Ragna, cum de nu am habar cine sunt?”

Apoi se despărţiră, fără să o observe pe Ragna. Wilf se îndreptă spre grajduri, fără îndoială pentru a se asigura că grăjdarii se îngrijiseră de calul lui. Inge şi băiatul intrară în casa pe care Ragna fusese de acord să le-o aloce lui Wigelm, Milly şi Inge.

Ragna simţi că nu mai putea să trăiască în îndoială şi suspans, dar tot nu dorea să-l confrunte pe Wilf. Cu cine ar fi putut să discute?

Nu exista, cu adevărat, decât o singură posibilitate: Gytha.

Ura acest gând. Şi-ar fi dezvăluit ignoranţa, s-ar fi dovedit slabă şi i-ar fi oferit Gythei poziţia celui înţelept, celui cunoscător – tocmai când Gytha părea să accepte că nu mai era ea conducătoarea gospodăriei lui Wilf.

Dar cine altcineva mai era acolo? Wynstan ar fi fost şi mai rău decât Gytha. Aldred ar fi trebuit să se afle la rugăciune. Pe şeriful Den nu-l cunoştea suficient de bine. Nu putea să se coboare atât de jos încât să o întrebe pe Gilda, servitoarea de la bucătărie.

Se duse spre casa Gythei.

Fu bucuroasă că o găsi pe Gytha singură. Aceasta îi oferi o cană cu vin şi Ragna o acceptă, pentru că avea nevoie de curaj. Se aşezară pe scaune lângă foc, faţă în faţă. Gytha părea îngrijorată, dar Ragna simţea că ştia deja de ce venise acolo şi ce întrebări urma să-i pună – şi aşteptase acest moment.

Luă o înghiţitură mare de vin şi încercă să vorbească pe un ton liniştit.

— Am observat o persoană nouă în incintă, un băiat adolescent, în jur de şaisprezece ani, înalt.

Gytha dădu din cap.

— Trebuie să fie Garulf.

— Cine este şi ce caută aici?

Gytha zâmbi şi Ragna observă cu oroare că zâmbetul ei era încărcat de răutate.

— Garulf este fiul lui Wilf, zise ea.

Ragna icni.

— Fiu? spuse ea. Wilf are un fiu?

— Da.

Asta explica, în sfârşit, sărutul.

Gytha adăugă:

— Wilf are patruzeci de ani. Credeai că te-ai măritat cu un virgin?

„Sigur că nu”, se gândi Ragna furioasă.

Ştia că Wilf fusese însurat înainte, dar nu şi că avea un copil.

— Mai există şi alţii?

— Nu despre care să ştiu eu.

Deci, un fiu. Era un şoc, dar putea să-l suporte. Oricum, avea încă o întrebare.

— Ce legătură are Garulf cu femeia cu pantofii roşii?

Gytha zâmbi larg şi fu ameninţător de clar că acela era marele ei moment de triumf.

— Inge, spuse ea, este prima soţie a lui Wilf.

Ragna era atât de şocată, încât sări în picioare şi scăpă cana.

— Prima lui soţie este moartă!

— Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Wynstan.

— Eşti convinsă că asta a zis?

Ragna îşi amintea cu claritate.

— A spus: „Din păcate, soţia lui nu mai este printre noi”. Sunt sigură de asta.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Gytha. Vezi tu, *nu mai este printre noi* nu este acelaşi lucru cu *moartă* – chiar deloc.

Ragnei nu-i venea să creadă.

— M-a înşelat şi pe mine, şi pe tatăl şi pe mama mea?

— N-a fost nicio înşelăciune. După ce Wilf te-a cunoscut, Inge a fost dată deoparte.

— Dată deoparte? în numele cerului, ce înseamnă asta?

— Că nu mai este soţia lui.

— Deci e divorţată?

— Cam aşa.

— Atunci, de ce se află aici?

— Chiar dacă nu mai este soţia lui, nu înseamnă că nu poate să o mai vadă. Până la urmă, au un copil împreună.

Ragna era oripilată. Bărbatul cu care tocmai se măritase avea deja o familie: o soţie de care divorţase oarecum suspect şi un fiu care era aproape bărbat. Şi era, în mod clar, apropiat de amândoi. Iar ei se mutaseră în complex.

Simţi că-i fuge pământul de sub picioare şi se luptă să-şi păstreze echilibrul. Se gândea în continuare că nu putea fi adevărat. Nu era posibil ca tot ce crezuse despre Wilf să fie greşit.

Cu siguranţă nu putuse să o înşele atât de tare.

Simţea că ar fi trebuit să se îndepărteze de privirea exuberantă a Gythei. Nu putea suporta ca ochii aceia să o mai privească. Se duse spre uşă, apoi se întoarse când o lovi un gând şi mai rău.

— Dar Wilf nu poate continua să aibă relaţii maritale cu Inge, spuse ea.

— Nu poate? Gytha ridică din umeri. Draga mea, asta trebuie să-l întrebi pe el.

PARTEA A DOUA
PROCESUL
998 d.Hr.

CAPITOLUL 16
Ianuarie 998

Trecuse mult de miezul zilei când Ragna reuşi, în sfârşit, să se oprească din plâns.

Îşi petrecuse noaptea în propria casă. Se simţea incapabilă să stea de vorbă cu Wilf. Îi ordonă lui Cat să-i transmită că nu putea să doarmă cu el pentru că blestemul lunar al femeilor se abătuse asupra ei. Astfel câştiga un pic de timp.

Servitoarele o priveau înspăimântate la lumina focului, dar ea nu se putea lăsa convinsă să-şi explice angoasa.

— Mâine, spunea întruna. Vă povestesc mâine.

Se gândea că n-avea să mai doarmă niciodată, dar când lacrimile îi secară ca o fântână prea mult folosită, căzu într-o moţăială capricioasă. Oricum, în vis îşi aminti tragedia care-i distrusese viaţa şi se trezi de tot, cu o groază bruscă, şi începu să plângă din nou.

În acea perioadă a anului, oamenii din complex începeau să se agite cu mult înainte de sosirea târzie a zorilor. Zgomotele dimineţii o aduseră pe Ragna într-o stare de alertă maximă: bărbaţii ţipau unul la altul, câinii lătrau, păsările cântau, iar din bucătărie se auzeau bocănitul şi clinchetul marilor oale, care trebuiau să hrănească peste o sută de persoane.

„Este o nouă zi, se gândi Ragna şi eu nu ştiu ce să fac. Sunt pierdută”.

Dacă ar fi aflat adevărul cu o zi mai devreme, ar fi putut să plece acasă, la Cherbourg, cu soldaţii ei, se gândi ea; dar înţelese imediat că nu era cu putinţă. Wilf ar fi trimis o armată după ea, fiind imediat capturată şi adusă înapoi la Shiring. Niciun nobil nu i-ar fi permis soţiei sale să-l părăsească. Ar fi fost mult prea umilitor.

Oare se putea strecura neobservată ca să câştige un

avans de câteva zile? Era imposibil, observă ea. Era soţia contelui: absenţa ei ar fi fost remarcată în câteva ore, dacă nu în câteva minute. Şi nu cunoştea ţara suficient de bine ca să poată scăpa de urmărire.

Mai mult decât atât, spre nemulţumirea ei, îşi dădea seama că nu voia să plece. îl iubea pe Wilf şi îl dorea. El o trădase şi o înşelase, dar tot nu putea suporta gândul de a trăi fără el. Îşi blestemă slăbiciunea.

Avea nevoie să discute cu cineva.

Se ridică şi aruncă pătura de pe ea. Cat, Agnes şi Bern se uitară la ea, aşteptând neliniştiţi să vadă ce urma să spună sau să facă.

— Episcopul Wynstan ne-a înşelat pe toţi, spuse ea. Prima nevastă a lui Wilf nu este moartă. Numele ei este Inge şi a fost „trasă deoparte”, ceea ce pare să fie un gen ciudat de divorţ. Ieri s-a mutat în casa pe care au eliberat-o soldaţii noştri.

— Nimeni nu ne-a spus despre asta! zise Bern.

— Probabil că oamenii au presupus că ştim. Aceşti englezi nu par să fie foarte şocaţi când un bărbat are mai multe neveste. Vă amintiţi de omul cu bacul, Dreng...

Cat părea gânditoare.

— Edgar mi-a spus, mai mult sau mai puţin, zise ea.

— Ţi-a spus?

— Prima dată când l-am întâlnit, când ne-a trecut cu bacul peste râu, i-am spus că doamna mea urma să se mărite cu contele, iar el mi-a răspuns: „Credeam că e deja căsătorit”. Iar eu i-am spus: „Era, dar soţia lui a murit”. Şi Edgar mi-a spus că nu auzise despre asta.

Ragna continuă:

— Celălalt lucru pe care nu ni l-au spus este că Inge are un fiu cu Wilf, un tânăr numit Garulf, care s-a mutat aici cu mama lui.

— Eu tot cred că e ciudat că nimeni nu ne-a menţionat nimic despre prima lui nevastă, zise Bern.

— E mai mult decât ciudat, spuse Ragna. Au făcut mai mult decât să rămână tăcuţi. I-au ţinut pe Inge şi pe Garulf ascunşi până după nuntă, când cei mai mulţi oameni ai mei au plecat spre casă. Asta nu este din întâmplare. Wynstan a organizat totul. Preţ de o clipă, rămase tăcută, apoi îşi

exprimă gândul cel mai îngrozitor: Şi Wilf trebuie să fi făcut parte din complot.

Ceilalţi nu spuseră nimic şi Ragna înţelese că erau de acord.

Simţi apoi nevoia urgentă de a discuta cu cineva care nu se afla în serviciul ei. Îşi dorea un punct de vedere mai detaşat, care să o ajute să aşeze această calamitate într-un fel de perspectivă. Se gândi la Aldred. El îi spusese: „Anunţă-mă dacă pot să fac ceva pentru tine. Vino la abaţie!”

— Mă duc să vorbesc cu fratele Aldred, îi anunţă ea.

Apoi îşi aminti că Aldred se răzgândise şi adăugase: „Sau doar trimite un mesaj”.

— Bern, du-te la abaţie, spuse ea. Aşteaptă! Stai să mă gândesc!

Nu dorea ca Aldred să vină acolo. Ceva îi spunea să nu facă asta, întrebându-se care era motivul pentru instinctul ei, se decise că nu dorea ca oameni precum Gytha şi Inge să afle cine îi puteau fi aliaţii.

Deci unde se putea întâlni cu Aldred?

La catedrală.

— Spune-i lui Aldred să vină la catedrală, zise. Spune-i că o să-l aştept.

Porţile marii biserici erau rareori închise.

— Aşteaptă! Poţi să mergi acolo cu mine.

Îşi şterse ochii şi îşi puse puţin ulei pe faţă. Agnes îi aduse pelerina, iar Ragna o îmbrăcă şi îşi trase gluga peste faţă.

Ea şi Bern ieşiră din incintă şi coborâră dealul. Pe drum, îşi ţinu capul aplecat şi nu vorbi cu nimeni: nu putea face faţă unei conversaţii normale. Când ajunseră în piaţă, Bern se duse la mănăstire şi Ragna intră în catedrală.

Mai fusese acolo de câteva ori, la slujbe. Era cea mai mare biserică pe care o văzuse până atunci în Anglia, cu o navă de douăzeci sau treizeci de metri lungime şi aproape opt metri lăţime; toată lumea din oraş se înghesuia în interior în zilele deosebite, cum era Crăciunul. Era întotdeauna rece acolo. Pereţii de piatră erau groşi, iar ea presupunea că locul era răcoros chiar şi în timpul verii. În ziua aceea era îngheţată. Rămase în picioare lângă o fântână pentru botez, sculptată în piatră, şi privi în jurul ei. Ferestrele mici

iluminau slab interiorul colorat: pietrele de pavaj cu model roşu şi negru, tapiseriile de perete cu scene biblice şi o sculptură din lemn mare şi pictată a Sfintei Familii. Uitându-se prin arcadă spre camera altarului, observă un altar de piatră, acoperit cu o pânză albă, de in. În spatele altarului se afla o pictură murală a Răstignirii, într-un albastru ţipător şi galben.

Furtuna din sufletul ei se mai linişti puţin. Întunericul şi răcoarea dintre pereţii masivi din piatră îi ofereau un sentiment al eternităţii. Biserica părea să spună că problemele lumeşti erau trecătoare, chiar şi cele mai rele dintre ele. Inima îi bătea din nou normal. Îşi dădu seama că putea să respire fără să gâfâie. Ştia că faţa îi era încă roşie, în ciuda uleiului, dar ochii îi erau uscaţi şi nu o mai podideau lacrimile.

Auzi uşa deschizându-se şi închizându-se şi, o clipă mai târziu, Aldred se afla alături de ea.

— Ai plâns, spuse el.

— Toată noaptea.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Soţul meu mai are o nevastă.

Aldred oftă.

— Nu ştiai despre Inge?

— Nu.

— Iar eu nu am menţionat-o niciodată. Credeam că ai prefera să nu vorbim despre ea. Apoi Aldred fu lovit de un gând. El vrea un fiu.

— Poftim?

— Mi-ai spus asta despre Wilf. „El vrea un fiu”. Ştiam că era ceva ciudat în conversaţia aceea, dar nu-mi dădeam seama ce anume. Acum ştiu. Wilf are deja un fiu – dar tu nu ştiai asta. Ce prost sunt!

— N-am venit aici ca să dau vina pe tine.

Pe peretele nordic se afla o bancă din piatră: la slujba de Crăciun, când tot oraşul se înghesuise acolo, cetăţenii mai în vârstă care nu puteau să rămână în picioare mai mult de o oră se aşezaseră înghesuiţi pe banca aceea rece şi îngustă. Ragna dădu din cap spre ea şi spuse:

— Haide să stăm jos!

După ce se aşezară, Aldred zise:

— Inge a fost motivul pe care regele Ethelred l-a oferit pentru refuzul de a recunoaşte căsătoria voastră.

Asta o ului.

— Dar Wynstan obţinuse aprobarea regală în avans – aşa ne-a spus! rosti ea indignată.

— Fie Wynstan a minţit, fie Ethelred s-a răzgândit. Dar eu cred că Inge a fost doar un pretext. Ethelred era furios pe Wilf pentru că nu-şi plătise amenda.

— Din cauza asta n-au venit episcopii la nunta mea – pentru că regele nu este de acord cu această căsătorie.

— Mi-e teamă că da. Apoi Ethelred l-a amendat pe Wilf cu şaizeci de lire pentru că s-a însurat cu tine. Dar Wilf n-a plătit amenda. Acum este şi mai decăzut din favoruri.

Ragna era consternată.

— Ethelred nu poate să facă nimic?

— Ar putea să devasteze Shiring. Asta a făcut în Rochester în urmă cu vreo cincisprezece ani, când a avut o dispută cu episcopul Elistan; dar totul a fost cam extrem şi Ethelred a regretat mai târziu.

— Deci un nobil poate să-l sfideze pe rege şi să scape nepedepsit?

— Nu la nesfârşit, spuse Aldred. Asta îmi aminteşte de cazul nobilului Wulfbald. El a ignorat în mod repetat judecata Curţii Regale şi a refuzat să-şi plătească amenzile, scăpând totuşi nepedepsit. Până la urmă, pământul lui a intrat în stăpânirea regelui, dar nu înainte de moartea lui Wulfbald.

— Nu aveam nicio idee că soţul meu este în relaţii atât de proaste cu regele – nu mi-a spus nimeni!

— Am presupus că ştiai, dar că nu voiai să vorbeşti despre asta. Probabil că Wynstan i-a spus familiei lui Wilf să nu-ţi zică nimic. Servitorii probabil că nici nu ştiu despre asta, deşi ei par să afle astfel de lucruri până la urmă.

— Măcar sunt măritată cu Wilf?

— Da, eşti. Inge a fost trasă deoparte şi Wilf s-a însurat cu tine. Biserica dezaprobă acest mod de a pune deoparte o căsătorie, dar legea engleză nu o interzice.

— Ce am de făcut?

— Ripostează.

— Nu e vorba numai de Inge, mai sunt şi Wynstan, Gytha,

Wigelm, Milly şi chiar Garulf.

— Ştiu. Formează o partidă puternică. Dar tu dispui de o armă fermecată, care poate să-i învingă pe toţi.

Ea se întrebă dacă el avea să înceapă să devină pios.

— Te referi la Dumnezeu?

— Nu, deşi este întotdeauna înţelept să-i ceri ajutorul.

— Atunci, care este arma mea specială?

— Dragostea lui Wilf.

Ragna îi aruncă o privire sceptică. Ce ştia el despre dragoste?

Aldred îi citi gândurile.

— O, îmi dau seama că toată lumea crede că noi, călugării, suntem ignoranţi în materie de dragoste şi de căsătorie, dar nu e tocmai adevărat. În afară de asta, oricine are ochi poate să vadă cât de mult te iubeşte Wilf. Sincer, este jenant. Se holbează la tine tot timpul. îl mănâncă palmele să te atingă.

Ragna încuviinţă. După ce se căsătoriseră, ea încetase cumva să mai fie jenată din pricina acestui lucru.

— Te adoră, te venerează, continuă Aldred. Asta te face să fii mai puternică decât toţi ceilalţi împreună.

— Nu înţeleg la ce-mi foloseşte asta. Wilf tot şi-a adus fosta nevastă să locuiască lângă mine.

— Ăsta nu este sfârşitul, este începutul.

— Nu înţeleg ce ai vrea să fac eu...

— În primul rând, nu pierde dragostea lui. Aş putea să-ţi explic cum să o păstrezi, dar sunt convins că ştii.

„Ştiu”, se gândi Ragna.

— Impune-ţi voinţa, continuă Aldred. Alege lupte mărunte cu Gytha, Wynstan şi Inge şi câştigă victorii mici, apoi tot mai mari. Fă pe toată lumea să înţeleagă că, într-un conflict, primul instinct al lui Wilf va fi să te susţină pe tine.

Ca în disputa legată de casa lui Wigelm, se gândi ea, sau în cea cu Dunnere, tâmplarul.

— Şi construieşte-ţi puterea! Câştigă aliaţi! Mă ai pe mine, dar ai nevoie de mai mulţi – toţi pe care îi poţi obţine. Bărbaţi cu putere.

— Cum ar fi şeriful Den.

— Foarte bine. Şi episcopul Elfheah de Winchester: îl urăşte pe Wynstan, aşa că împrieteneşte-te cu Elfheah.

— Sună de parcă ai vorbi despre război, nu despre căsătorie.

Aldred ridică din umeri.

— Mi-am petrecut douăzeci de ani trăind ca un călugăr. O mănăstire este teribil de asemănătoare cu o familie mare şi puternică: rivalităţi, gelozie, certuri, ierarhie – şi dragoste. E greu să scapi de asta. Sunt bucuros când prevăd necazurile, pentru că pot să le fac faţă. Adevăratul pericol vine din surprize.

Rămaseră tăcuţi preţ de un minut, apoi Ragna spuse:

— Eşti un prieten bun.

— Sper să fiu.

— Mulţumesc.

Apoi se ridică, iar Aldred făcu la fel.

— Ai vorbit cu Wilf despre Inge? o întrebă el apoi.

— Nu. Încă nu sunt sigură ce aş putea să-i spun.

— Orice ai face, nu-l lăsa să se simtă vinovat.

Ragna se simţi copleşită de indignare.

— De ce nu? Merită să se simtă vinovat.

— Nu vrei să devii tu persoana care-l face să se simtă nefericit.

— Dar este scandalos. El *ar trebui* să fie nefericit pentru ceea ce mi-a făcut.

— Sigur că ar trebui. Dar nu te va ajuta să subliniezi asta.

— Nu sunt prea convinsă...

Părăsiră catedrala şi porniră în direcţii diferite. În timp ce urca dealul spre complex, Ragna era gânditoare. Începea să vadă înţelesul din ultimele remarci ale lui Aldred. În dimineaţa aceea, ea nu ar fi trebuit să fie o persoană tristă, învinsă. Ea era alegerea lui Wilf, nevasta lui, femeia pe care o iubea. Trebuia să vorbească şi să meargă ca o învingătoare.

Se întoarse la casa ei. În curând, avea să vină vremea pentru masa de la mijlocul zilei. O rugă pe Cat să o pieptene şi să-i aranjeze părul, apoi îşi alese rochia favorită, dintr-o mătase de culoarea bogată a frunzelor de toamnă. Îşi puse un colier din mărgele de chihlimbar, apoi intră în sala mare şi îşi ocupă locul obişnuit, la dreapta lui Wilf.

Pe durata mesei, vorbi în felul ei obişnuit; îi întrebă pe oamenii din jurul ei despre ce făcuseră în dimineaţa aceea,

glumi cu bărbaţii şi bârfi cu femeile. Observă câteva priviri surprinse la adresa ei: erau cei care ştiau ce şoc suferise cu o zi în urmă. Se aşteptau ca ea să fie doborâtă de tristeţe. *Era* doborâtă de tristeţe, dar ascundea acest lucru.

După aceea, plecă împreună cu Wilf şi merseră la casa lui. De obicei, el avea nevoie de puţină încurajare ca să facă dragoste cu ea. Ea începu să simuleze entuziasmul ei obişnuit, dar observă curând că nu mai avea nevoie să se prefacă şi, până la urmă, fu la fel de satisfăcător ca întotdeauna.

Dar chiar şi aşa, nu uitase nimic.

Când el se rostogoli de pe ea, nu-l lăsă să cadă în moţăiala lui obişnuită.

— Nu ştiam că ai un fiu, îi spuse ea cu o voce indiferentă.

Simţi cum corpul lui se încordează alături de ea, dar vocea lui sună plat când spuse:

— Da, Garulf.

— Şi nici nu ştiam că Inge este în viaţă.

— N-am spus niciodată că a murit, ripostă el.

Suna ca un răspuns repetat, pe care îl ţinea pregătit.

Ragna îl ignoră. Nu dorea să intre într-o dispută inutilă despre faptul că fusese minţită – sau nu i se spusese întregul adevăr.

— Vreau să ştiu totul despre tine, zise ea.

El o privea îngrijorat. Era clar că nu îşi dădea seama ce urmărea ea de fapt. Se întreba dacă să se pregătească să fie certat sau să fie gata să se justifice.

„Lasă-l să se întrebe”, se gândi ea. Nu avea să-l acuze, dar nu o deranja dacă se simţea inconfortabil din cauza propriei conştiinţe.

— Felul vostru de a vă purta nu seamănă cu acela al normanzilor, spuse ea. Ar fi trebuit să-ţi pun mai multe întrebări.

El nu avea ce să obiecteze la asta.

— În regulă.

Părea uşurat, de parcă s-ar fi aşteptat la mai rău.

— Nu vreau să mai fiu surprinsă din nou, zise ea, auzind duritatea din propria voce.

În mod cert, el nu era prea sigur cum să înţeleagă asta. Ea presupunea că Wilf se aşteptase la furie şi lacrimi, dar se

confrunta cu ceva diferit şi nu avea o reacţie pregătită. Părea nedumerit şi spuse pur şi simplu:

— Înţeleg.

În ultimele câteva ore, temerile ei se transformaseră în două întrebări arzătoare şi se hotărâse să i le adreseze acum. Simţea că, în acel moment, el era mai dispus să-i ofere ceea ce dorea.

Îşi prinse palmele împreună, ca să le oprească din tremurat, apoi zise:

— Am vreo două lucruri despre care aş vrea să te întreb chiar acum.

— Dă-i drumul!

— De unde este Inge? Care este trecutul ei?

— Tatăl ei a fost preot. De fapt, a fost secretarul tatălui meu.

Ragna îşi putea imagina cu uşurinţă scenariul: copiii a doi bărbaţi care lucrau strâns împreună, fiul unuia şi fiica celuilalt, petrecând mult timp unul în compania altuia, o idilă de adolescenţi, poate chiar o sarcină neaşteptată, încheiată cu o căsătorie prematură.

— Deci Inge nu este de viţă nobilă?

— Nu.

— Când tatăl meu a consimţit la căsătoria mea cu tine, el a prevăzut, cu siguranţă, că fiii noştri ar trebui să fie moştenitorii tăi.

El nu ezită.

— Şi vor fi.

Era un lucru important. Însemna că era soţia oficială a contelui, nu doar una dintre femeile cu un statut incert. Nu avea să devină numărul doi.

Dorind să fie sigură, ea insistă:

— Nu Garulf.

— Nu! spuse el enervat, după ce fusese întrebat de două ori.

— Mulţumesc. Sunt bucuroasă că am cuvântul tău solemn legat de această problemă.

Era mulţumită că scosese de la el o promisiune atât de importantă. Poate că el nu intenţionase niciodată să fie altfel, dar trecuseră vremurile în care ea considera astfel de lucruri ca fiind subînţelese.

El părea uşor iritat pentru că ea îl pusese la zid. Cu o voce care sugera că răbdarea lui era pe sfârşite, spuse:

— Altceva?

— Da, încă o întrebare. Ai de gând să te culci cu Inge?

El chicoti.

— Dacă-mi mai rămâne vreun strop de energie...

— Nu era o glumă.

Faţa lui se înăspri.

— Este un lucru despre care nu ar trebui să ai niciun dubiu, zise el. Nu-mi vei spune niciodată pe cine pot sau nu să aduc în patul meu.

Ragna se simţea de parcă fusese pălmuită.

Wilf continuă:

— Sunt bărbat, englez şi conte de Shiring şi nu primesc ordine de la femeia mea.

Ragna privi într-o parte pentru a-şi ascunde tristeţea.

— Înţeleg, spuse ea.

El îi prinse bărbia în palmă şi îi întoarse faţa astfel încât să fie obligată să-l privească.

— O să mă culc mereu cu oricine doresc. E clar?

— Foarte clar, spuse Ragna.

* * *

Prejudiciul adus mândriei Ragnei era dureros, dar se putea împăca oarecum cu asta. Rana din sufletul ei însă era mult mai gravă.

Îşi afirmă mândria ţinând capul sus şi ascunzându-şi tristeţea. Îşi aminti şi sfatul lui Aldred şi căută o oportunitate rapidă de a-şi afirma autoritatea. Dar nimic n-avea să vindece rana din sufletul ei. Încerca să o aline şi spera că se atenua cu timpul.

Garulf primise în dar o minge – o bucată de piele umplută cu cârpe şi cusută cu fire solide – şi, în ianuarie, băieţii adolescenţi din complex începură să joace un joc dur, în care se întreceau două echipe, fiecare încercând să ducă mingea în „castelul” adversarului, un pătrat marcat pe pământ. Garulf era căpitanul uneia dintre echipe, desigur, iar cealaltă era condusă de prietenul lui, Stigând, numit Stiggy. Jucau între grajduri şi iaz, enervant de aproape de

poarta principală.

Gălăgia era agasantă pentru adulţi, dar Garulf era fiul contelui, aşa că era de aşteptat un anumit grad de toleranţă. Oricum, pe măsură ce zilele treceau, Ragna observă că jocul devenea tot mai violent, iar băieţii erau tot mai nepăsători faţă de inconvenientele pe care le creau trecătorilor. Era mai grav atunci când Wilf era plecat şi Ragna percepea asta ca pe o provocare la adresa autorităţii ei.

Într-una dintre zilele în care Wilf era plecat, mingea o lovi în cap pe servitoarea de la bucătărie, Gilda, şi o trânti la pământ.

Din întâmplare, Ragna văzu ce se întâmplase. Luă mingea, pentru a opri jocul, apoi îngenunche lângă Gilda.

Aceasta deschise ochii şi, după o clipă, se ridică de la pământ ţinându-se cu mâinile de cap.

— Doare, spuse ea.

Băieţii stăteau în picioare în jurul ei, gâfâind de efort. Garulf nu părea să aibă vreun regret în legătură cu accidentul, nici vreo îngrijorare pentru Gilda, observă Ragna. Părea doar iritat pentru că distracţia îi fusese întreruptă. Asta o enervă.

— Stai jos un minut, îi spuse Ragna Gildei. Trage-ţi suflul.

Dar Gilda era nerăbdătoare.

— Mă simt ca o proastă să stau aici, în noroi, răspunse ea.

Se strădui să se salte în genunchi şi Ragna o ajută să se ridice în picioare.

— Vino la mine, spuse ea. O să-ţi dau o gură de vin ca să te întăreşti.

O luară încet către casa Ragnei.

Garulf le urmă şi spuse:

— Vreau mingea!

Ragna îşi dădu seama că încă ţinea mingea.

Intră cu Gilda în casă, apoi, ţinând uşa, Ragna se întoarse spre Garulf şi îi spuse:

— Ceea ce îţi trebuie este o chelfăneală.

Intră în casă şi trânti uşa, apoi aruncă mingea într-un colţ.

O convinse pe Gilda să se întindă pe patul ei şi Cat aduse o cană cu puţin vin. Gilda se simţi mai bine curând. Ragna înţelese că nu mai era ameţită şi că putea să meargă fără

ajutor, apoi o lăsă să se întoarcă la bucătărie.

Un minut mai târziu, apăru Gytha cu un aer trufaş.

— I-am dat nepotului meu în dar o minge, spuse ea.

Garulf era nepotul Gythei, dar Ragna nu dădu înapoi.

— Deci de la tine o are, zise ea.

— El spune că i-ai luat-o.

— Aşa este.

Gytha se uită în jur şi observă mingea într-un colţ, apoi o ridică repede şi îşi luă un aer triumfător.

— Ţi-a explicat de ce i-am luat-o? întrebă Ragna.

— Mi-a spus ceva despre un accident neînsemnat.

— O servitoare de la bucătărie a fost trântită la pământ. Jocul devenise prea periculos.

— Băieţii vor fi întotdeauna băieţi.

— Atunci, trebuie să fie băieţi în afara incintei. Nu voi permite ca jocul să continue în interior.

— Eu sunt responsabilă pentru comportamentul nepotului meu, spuse Gytha, apoi ieşi cu mingea încă în braţe.

La scurtă vreme după aceea, jocul începu din nou.

Ragna îl chemă pe Bern şi ieşiră împreună să privească jocul. Băieţii îi observară şi încercară să-i evite, dar nu puteau menţine acţiunea în limite clare şi, în scurtă vreme, mingea veni din nou în direcţia Ragnei.

După ce o ridică, Garulf şi Stiggy se apropiară de ea. Stiggy era un băiat puternic, care se folosea de forţa lui pentru a compensa prostia.

— Aia este mingea mea, spuse Garulf.

— Nu puteţi juca în interiorul incintei, zise Ragna.

Stiggy făcu apoi o mişcare bruscă: păşi în faţă şi lovi mâna Ragnei cu pumnul, ca să o facă să scape mingea. Lovitura fu dureroasă şi ea scăpă mingea, dar o prinse cu cealaltă mână şi făcu un pas înapoi ca să nu o mai ajungă Stiggy.

Bern îi trase lui Stiggy o lovitură puternică într-o parte a capului şi băiatul căzu la pământ.

Apoi Bern privi spre Garulf şi spuse:

— Mai vrea cineva să pună mâna pe soţia contelui?

Garulf păru să se gândească la asta. Privirea lui se plimbă de la trupul puternic al lui Bern la cel firav al soţiei contelui, apoi se retrase.

— Dă-mi cuţitul tău! îi spuse Ragna lui Bern.

Bern avea la centură un pumnal mare, cu lama ascuţită. Ragna puse mingea pe pământ, apoi introduse vârful cuţitului pe sub cusătură şi tăie firul.

Garulf scoase un strigăt de protest şi păşi în faţă.

Ragna îndreptă cuţitul spre el, iar Bern făcu un pas în faţă.

Ragna continuă să taie firele până când desfăcu mingea suficient cât să poată scoate toată umplutura.

Apoi se ridică şi aruncă bucata de piele ciopârţită în mijlocul iazului, îi dădu cuţitul înapoi lui Bern, cu mânerul înainte, şi spuse:

— Mulţumesc.

Cu Bern alături, se întoarse în casă. O durea braţul acolo unde o lovise Stiggy, dar inima ei cânta victorioasă.

Wilf reveni în după-amiaza aceea şi, la scurtă vreme, Ragna fu chemată la casa lui. Nu fu surprinsă când o văzu pe Gytha acolo.

Wilf părea enervat.

— Ce-i toată povestea asta cu mingea? întrebă el.

Ragna zâmbi.

— Iubitul meu soţ, n-ar trebui să te îngrijorezi pentru ciorovăieli mărunte.

— Mama mea vitregă s-a plâns că ai furat un dar pe care i-l oferise fiului meu.

Ragna era încântată, dar ascunse acest lucru. Gytha lăsase indignarea să-i întunece judecata. Era pe calea pierzaniei: nu putea câştiga această dispută.

Ragna spuse pe un ton foarte lejer, potrivit pentru un subiect neînsemnat:

— Jocul cu mingea devenise prea violent. Astăzi, una dintre servitoarele tale a fost rănită de minge.

Gytha pufni în bătaie de joc.

— A alunecat în noroi.

— A fost lovită în cap. Ar fi urmat şi vătămări mai grave. Le-am spus să se joace în afara incintei, dar m-au nesocotit, aşa că am oprit jocul şi am distrus mingea. Serios, Wilf, îmi pare rău că ai fost deranjat cu prostia asta!

El părea sceptic.

— Chiar aşa s-a întâmplat?

— Ei bine, nu chiar! Ragna îşi ridică mâneca şi îi arătă o vânătaie proaspătă. Băiatul acela, Stiggy, m-a lovit cu

pumnul. Aşa că Bern l-a trântit la pământ.

Wilf privi încruntat spre Gytha.

— Un băiat şi-a pus mâinile pe soţia contelui? Partea asta nu mi-ai spus-o, mamă.

— A încercat doar să-şi ia mingea înapoi! protestă Gytha.

Dar vânătaia vorbea de la sine şi Gytha era în defensivă.

— Şi Garulf ce a făcut? întrebă Wilf.

— A stat şi a privit, răspunse Ragna.

— Şi nu i-a luat apărarea soţiei tatălui său?

— Mi-e teamă că nu.

Wilf era furios, aşa cum prevăzuse Ragna.

— Stiggy trebuie biciuit, spuse el. O pedeapsă copilărească pentru un bărbat copilăros. Douăsprezece lovituri de bici. Dar nu ştiu ce să fac cu Garulf. Fiul meu ar trebui să ştie ce e corect şi ce e greşit.

— Pot să-ţi fac o sugestie? întrebă Ragna.

— Te rog!

— Pune-l pe Garulf să-l biciuiască.

Wilf aprobă din cap.

— Perfect, spuse el.

* * *

Stiggy era dezbrăcat şi legat cu faţa la stâlp. Umilirea făcea parte din pedeapsă.

Garulf stătea în picioare, în spatele lui, având în mână un bici din piele cu capătul împărţit în trei fâşii, fiecare fâşie fiind încrustată cu pietre ascuţite. Părea revoltat şi nefericit.

Fiecare locuitor al complexului era obligat să privească: bărbaţi, femei şi copii deopotrivă. Pedeapsa trebuia să fie o lecţie pentru toţi, nu numai pentru infractor.

Wilf, stând în picioare alături, spuse:

— Stiggy a pus mâinile pe soţia mea. Aceasta este pedeapsa lui.

Mulţimea era tăcută – singurul zgomot era cântecul de seară al păsărilor.

— Începe, continuă Wilf. Unu!

Garulf ridică biciul şi lovi spatele gol al lui Stiggy. Lovitura fu însoţită de un sunet ascuţit şi Stiggy tresări.

Ragna se înfioră şi îşi dori să nu fi fost obligată să

privească. Dar, dacă pleca, ar fi părut slabă.

Wilf clătină din cap.

— Nu e destul de puternic, spuse el. Începe din nou. Unu!

Garulf îl lovi mai tare pe Stiggy. De data asta, Stiggy scoase un strigăt înăbuşit de durere. Biciul lăsa urme roşii pe pielea lui albă.

O femeie din mulţime plângea încet şi Ragna o recunoscu pe mama lui Stiggy.

Wilf era nemişcat.

— Tot prea slab. Începe din nou. Unu!

Garulf ridică biciul foarte sus şi lovi cu toată puterea lui. Stiggy ţipă de durere şi în locul unde pietrele îi crăpaseră pielea îi apărură picături de sânge.

Ţipătul făcu păsările să tacă.

— Doi! numără Wilf.

CAPITOLUL 17
Februarie 998

Edgar era înfuriat de gândul că oamenii furau de la Ragna.

Nu-i păsa prea mult că pietrarul Gab îl înşela pe conte. Wilwulf avea suficienţi bani şi, oricum, nu era problema lui Edgar. Dar se simţea diferit atunci când victima era Ragna, poate pentru că ea era străină şi, prin urmare, vulnerabilă – sau poate, se gândi el crispat, pentru că era atât de frumoasă...

Aproape că îi spusese după nuntă, dar în final ezitase. Dorea să fie absolut convins. Nu voia să-i dea o informaţie falsă.

Oricum, trebuia să meargă din nou la Outhenham. Pereţii distileriei erau terminaţi şi grinzile din lemn erau puse la locul lor, dar el dorea să închidă acoperişul cu plăci subţiri de piatră, care să nu ardă. Îi spuse lui Dreng că putea să obţină materialul la jumătate de preţ dacă îl transporta el însuşi, ceea ce era adevărat, şi Dreng se declară de acord, întotdeauna interesat să ţină de bani în loc să-i cheltuiască.

Edgar construi o plută simplă din buşteni, lungă şi lată. Ultima dată când fusese la Outhenham, urmase râul în amonte, aşa că ştia că nu existau obstacole majore pentru plută, mai puţin două locuri în care nivelul apei scădea şi ar fi putut să fie nevoit să tragă pluta cu funii pentru câţiva metri.

Oricum, să împingă pluta la deal avea să fie o muncă grea, iar să o tragă cu funiile peste locurile mai puţin adânci avea să fie şi mai dificil, aşa că îl convinse pe Dreng să-i plătească pe Erman şi pe Eadbald cu câte un penny fiecare, ca să lase ferma timp de două zile şi să-l ajute.

Dreng îi dădu lui Edgar o pungă mică din piele şi îi spuse:

— Înăuntru sunt doisprezece penny. Ar trebui să-ţi ajungă.

Ethel îi dădu pâine şi şuncă pentru călătorie, iar Leaf adăugă o ploscă micuţă cu bere, ca să-şi potolească setea.

Porniră devreme. Brindle sări pe plută, apoi se îmbarcară şi ei. Conform filosofiei câinelui, era întotdeauna mai bine să pleci undeva decât să fii lăsat în urmă. Edgar se întreba dacă nu cumva era şi filosofia lui şi nu era sigur de răspuns.

Erman şi Eadbald erau supli şi Edgar presupunea că şi el era. Cu un an în urmă, pe când locuiau în Combe, nimeni nu le-ar fi spus nimic legat de greutatea lor, dar, chiar şi aşa, peste iarnă slăbiseră mult. Erau încă puternici, dar aduşi de spate, cu obrajii supţi, cu muşchii moi, cu taliile subţiri.

Era o dimineaţă rece de februarie, dar ei transpirau în timp ce împingeau pluta în amonte. Chiar şi o singură persoană ar fi putut să împingă pluta, dar era mai uşor în doi, câte unul pe fiecare parte, în timp ce al treilea se odihnea. De obicei nu vorbeau prea mult, dar cum nu aveau nimic de făcut în această călătorie, Edgar întrebă:

— Cum vă descurcaţi cu Cwenburg?

Eadbald răspunse:

— Erman se culcă lunea, miercurea şi vinerea cu ea, iar eu, marţea, joia şi sâmbăta. Rânji şi adăugă: Duminică e ziua ei de odihnă.

Amândoi glumeau pe tema asta şi Edgar trase concluzia că mariajul lor neortodox funcţiona surprinzător de bine.

Erman adăugă:

— Dormim cu ea şi nimic altceva – sarcina e prea avansată ca să facem sex.

Edgar calculă când urma să îi vină sorocul să nască. Sosiseră la Dreng’s Ferry cu trei zile înainte de miezul verii şi Cwenburg rămăsese însărcinată în perioada imediat următoare.

— Copilul trebuie să se nască la trei zile după Buna Vestire, spuse el.

Erman îi aruncă o privire acră. Priceperea lui Edgar la cifre le părea aproape miraculoasă altor oameni, iar fraţii lui detestau asta.

— Oricum, spuse Erman, Cwen nu ne poate ajuta la aratul de primăvară. Ma va trebui să conducă plugul, în timp ce noi vom trage.

Solul de la Dreng’s Ferry era uşor şi argilos, dar mama lor nu mai era tânără.

— Ce zice Ma despre asta? întrebă Edgar.

— Îi este greu să lucreze la câmp.

Edgar o vedea pe mama lui cam o dată pe săptămână, dar fraţii lui erau cu ea în fiecare zi.

— Doarme bine? întrebă el. Are poftă de mâncare?

Ei nu prea aveau spirit de observaţie. Eadbald ridică din umeri şi Erman spuse arţăgos:

— Ascultă, Edgar, e bătrână şi, într-o bună zi, o să moară – şi numai Dumnezeu ştie când se va întâmpla asta.

După asta, încetară discuţia.

Anticipând lucrurile, Edgar se gândi că era posibil să nu fie atât de uşor să dovedească înşelătoria lui Gab cu certitudine. Avea nevoie să facă asta fără să creeze ostilitate. Dacă părea să fie prea evident iscoditor, Gab avea să se îngrijoreze. Iar dacă îşi dezvăluia bănuielile, Gab avea să se înfurie. Era curios cum un răufăcător care era descoperit putea să devină indignat, de parcă descoperirea înşelăciunii ar fi fost delictul, mai degrabă decât înşelăciunea proprie. Ce era mai important, dacă Gab afla că Edgar nu avea încredere, ar fi căutat ocazia de a acoperi frauda.

Pluta se deplasa mai repede decât se mişcase Edgar când mersese pe jos pe mal, astfel că ajunseră în marele sat Outhenham pe la miezul zilei. Solul era argilos, iar echipa de opt boi trăgea un plug greu pe câmpul din apropiere. Bulgării mari de pământ se ridicau şi cădeau ca nişte valuri de noroi ce se spărgeau de mal. În depărtare, câţiva bărbaţi semănau, urmărind brazdele şi aruncând seminţele, în timp ce copiii mai mici îi urmau, ca să sperie păsările cu ţipete ascuţite.

Traseră pluta pe o plajă şi, ca să fie sigur, Edgar o legă de un copac. Apoi intrară în sat.

Seric se afla din nou în livadă şi de data asta tundea copacii. Edgar se opri să-i vorbească.

— O să am din nou necazuri cu Dudda? îl întrebă el.

Seric aruncă o privire spre cer ca să determine ora.

— Nu atât de devreme, spuse el. Dudda nu şi-a luat cina încă.

— Bine.

— Ai grijă! Nu e prea drăguţ nici când e treaz.

— Îmi închipui.

Îşi continuară drumul şi se întâlniră cu Dudda un minut mai târziu, în faţa berăriei.

— Bună ziua, băieţi! spuse el. Ce treabă aveţi pe aici?

Fără îndoială, agresivitatea lui era temperată de vederea a

trei tineri puternici. Chiar şi aşa, Brindle mârâi, simţind ostilitatea lui ascunsă.

Edgar le spuse fraţilor săi:

— Acesta este Dudda, şeful satului Outhenham. Apoi îi zise lui Dudda: Am venit să cumpăr piatră de la carieră, la fel ca ultima dată.

Dudda părea pierdut: în mod clar nu-şi amintea de vizita anterioară a lui Edgar.

— Mergeţi spre estul satului şi urmaţi poteca spre nord, spuse el.

Edgar ştia drumul, dar răspunse:

— Mulţumesc.

Apoi îşi continuă drumul.

Gab şi cei din familia lui lucrau în carieră, la fel ca prima dată. În mijlocul luminişului se afla o stivă mare de pietre tăiate, ceea ce sugera că afacerea nu prea mergea; era un lucru bun pentru Edgar în calitate de cumpărător. Lângă stiva de pietre se afla un căruţ care putea fi tras cu mâna.

„Tot ce am de făcut, se gândi Edgar, este să mă uit cum marchează Gab băţul pentru socoteli, după ce cumpăr pietrele de care am nevoie. Dacă crestează numărul corect de tăieturi, suspiciunile mele sunt nefondate. Dacă nu, se dovedeşte vinovat”.

Lespedea la care lucra Gab se prăbuşi la pământ însoţită de un bubuit şi de un nor de praf, iar Gab tuşi, apoi îşi lăsă uneltele jos şi veni să discute cu cei trei fraţi. îl recunoscu pe Edgar şi spuse:

— Dreng’s Ferry, nu-i aşa?

— Eu sunt Edgar, iar aceştia sunt fraţii mei, Erman şi Eadbald.

Gab adoptă un ton glumeţ.

— I-ai adus să te apere de Dudda?

Evident, auzise despre altercaţia lui Edgar cu şeful satului la ultima sa vizită. Edgar nu considera gluma ca fiind amuzantă.

— N-am nevoie să fiu protejat de un beţiv bătrân şi gras, spuse el aspru. Am venit să cumpăr pietre şi, de data asta, le transport singur, aşa că fraţii mei se află aici ca să mă ajute. În felul acesta economisim un penny pentru fiecare piatră.

— Oh, economisiţi, nu-i aşa? zise Gab sarcastic. Nu-i plăcea faptul că Edgar îi cunoştea preţurile dinainte. Cine ţi-a zis asta?

Cuthbert îi spusese, dar Edgar se hotărî să ignore întrebarea.

— Am nevoie de zece pietre, rosti el.

Deschise punga pe care i-o dăduse Dreng. Spre surprinderea lui, conţinea mai mult decât cei doisprezece penny despre care îi spusese Dreng – de fapt, observă el dintr-o privire, erau douăzeci şi patru. Erman şi Eadbald îl văzură că ezită şi se neliniştiră amândoi, dar Edgar nu le lăsă ocazia să comenteze: nu dorea să pară nehotărât în faţa lui Gab. Amână dezlegarea misterului şi numără vioi zece penny.

Gab îi numără şi îi băgă în buzunar, dar, spre dezamăgirea lui Edgar, nu crestă nimic pe băţ. Arătă doar spre stiva de pietre.

— Serviţi-vă! spuse el.

Edgar nu avea un plan pentru această eventualitate. Se decise să mute pietrele în timp ce se gândea la asta.

— Trebuie să le ducem la râu, îi spuse el lui Gab. Putem să folosim căruţul tău?

— Nu, zise Gab cu un zâmbet alunecos. V-aţi hotărât să economisiţi bani. Puteţi să căraţi pietrele în spinare.

Şi se îndepărtă. Edgar ridică din umeri. Îşi scoase toporul şi i-l dădu lui Erman.

— Voi doi mergeţi în pădure şi tăiaţi doi pari solizi, ca să cărăm cu ei, spuse el. Eu o să arunc o privire la pietre.

În timp ce fraţii săi erau plecaţi, el studie grămada de pietre. Încercase deja să taie o piatră în felii subţiri şi descoperise că era o sarcină delicată. Grosimea trebuia să fie cea corectă: feliile subţiri se rupeau uneori, iar cele groase ar fi fost prea grele ca să fie susţinute de grinzi. Dar era încrezător că îşi putea îmbunătăţi abilităţile.

Când reveniră fraţii săi, el ajustă parii pe care îi aduseseră şi îi aşeză paralel pe pământ. Apoi el şi Erman ridicară o piatră şi o aşezară peste pari, îngenunchează lângă aceştia, unul în faţa pietrei şi celălalt în spate, după care îi apucară şi se înălţară, ridicând întregul ansamblu la înălţimea şoldurilor.

Începură să coboare poteca spre râu. Edgar strigă peste umăr spre Eadbald:

— Vino cu noi, va trebui să lăsăm pază la plută!

Făceau cu schimbul la cărat, iar fratele care se odihnea rămânea la malul râului, pentru cazul în care vreun călător întreprinzător se hotăra să plece cu o piatră sau două. La ora la care lumina zilei începu să pălească, aveau umerii umflaţi şi îi dureau picioarele, dar mai rămăsese doar o singură piatră de cărat.

Edgar însă nu îşi atinsese celălalt scop: nu reuşise să confirme necinstea lui Gab.

Cariera era pustie. Gab şi fiii lui dispăruseră, intrând probabil în casă. Edgar bătu la uşă şi intră. Familia lua masa de seară. Gab ridică privirea cu o expresie enervată.

— Putem să ne petrecem noaptea aici? întrebă Edgar. Ultima oară ai fost bun şi mi-ai oferit un loc de dormit.

— Nu, spuse Gab. Sunteţi prea mulţi. Şi, în afară de asta, mai sunt monede în punga aia a ta – îţi poţi permite să stai la berărie.

Edgar nu era surprins: cererea nu era prea rezonabilă. Întrebarea lui nu era decât un pretext ca să intre în casă.

Soţia lui Gab, Bee, spuse:

— Berăria poate să fie agitată, dar mâncarea e bună.

— Mulţumesc.

Edgar se întoarse încet, lăsându-şi timp să privească atent la beţele atârnate pe perete. Observă că unul era proaspăt tăiat, deschis la culoare şi nou.

Remarcă imediat că avea doar cinci crestături. Asta dovedea ceea ce credea el.

Îşi mască satisfacţia, încercând să pară dezamăgit şi uşor nemulţumit pentru că îi fusese refuzată găzduirea.

— La revedere, atunci, spuse el, apoi ieşi.

Simţindu-se triumfător, duse împreună cu Eadbald şi ultima piatră la râu. Nu era sigur de ce, dar era mulţumit că putea să facă o faptă bună pentru Ragna. Aştepta cu nerăbdare să-i povestească despre toate acestea.

După ce şi ultima piatră fu aşezată în stivă, Edgar spuse:

— Cred că pietrele vor fi în siguranţă vreme de o oră dacă o las pe Brindle aici, mai ales acum, că se lasă întunericul. Putem merge să luăm cina la berărie. Voi puteţi să dormiţi

acolo, dar eu o să îmi petrec noaptea pe plută. Vremea nu e prea rece.

O legă pe Brindle cu o sfoară lungă, apoi cei trei fraţi porniră spre berărie. Primiră castroane cu tocană de berbec şi pâine de secară, dar şi câte o cană cu bere de fiecare. Edgar îl observă pe Gab într-un colţ cu Dudda, adânciţi într-o conversaţie.

— Am văzut că erau prea mulţi bani în pungă, spuse Eadbald.

Edgar se întreba cum de se întâmplase asta. Nu spuse însă nimic.

— Ce o să facem cu banii rămaşi? întrebă Erman.

Edgar observă folosirea pluralului, dar nu comentă. Apoi spuse:

— Ei bine, cred că suntem îndreptăţiţi să ne plătim cina şi cazarea peste noapte, dar restul ajunge înapoi la Dreng, evident.

— De ce? întrebă Erman.

Lui Edgar nu-i plăcea întrebarea.

— Pentru că sunt banii lui!

— A spus că îţi dă doisprezece penny. Câţi erau acolo?

— Douăzeci şi patru.

— Cât în plus înseamnă asta?

Erman nu se pricepea la socoteli.

— Doisprezece.

— A făcut o greşeală. Aşa că putem să-i păstrăm pe cei doisprezece în plus. Fiecare primeşte... mulţi.

Eadbald, care era mai deştept decât Erman, spuse:

— Patru de fiecare.

— Deci, voi îmi cereţi să fur doisprezece penny şi să vă dau opt din ei, zise Edgar.

— Suntem băgaţi împreună în treaba asta, spuse Erman.

— Şi ce se întâmplă dacă Dreng îşi dă seama de greşeală?

— Vom jura că nu se aflau decât doisprezece penny în pungă.

— Erman are dreptate, zise Eadbald. Asta este o ocazie.

Edgar clătină din cap, cu fermitate.

— Îi dau înapoi banii în plus.

Erman adoptă un ton batjocoritor.

— N-o să primeşti mulţumiri de la Dreng.

— Niciodată nu primesc mulţumiri de la Dreng.
— El ar fura de la tine dacă ar putea, spuse Eadbald.
— Ar fura, dar eu nu sunt ca el – slavă Domnului!
Ei renunţară.
Edgar nu era hoţ, dar Gab era. Pe băţ se aflau doar cinci crestături, deşi Edgar cumpărase zece pietre. Dacă Gab înregistra doar jumătate din ceea ce vindea, îi plătea Ragnei doar jumătate din ceea ce îi datora. Dar, pentru asta, avea nevoie de colaborarea şefului satului, care trebuia să aibă grijă ca sătenii să-şi plătească taxele datorate. Dudda ar fi dezvăluit înşelătoria lui Gab dacă n-ar fi fost plătit să-şi ţină gura. Şi, chiar în clipa aceea, în faţa ochilor lui Edgar, Gab şi Dudda beau împreună şi discutau serios, de parcă ar fi vorbit despre un interes comun foarte important.
Edgar se decise să discute subiectul cu Seric. Acesta se afla în berărie, vorbind cu un bărbat cu capul ras, îmbrăcat în robă neagră, care era probabil preotul satului. Edgar aşteptă până când Seric plecă, apoi îl urmă şi le spuse fraţilor săi:
— Ne vedem în zori.
Îl însoţi pe Seric până la o casă de lângă livadă. Seric se întoarse la uşă şi îi spuse:
— Unde eşti cazat?
— O să-mi petrec noaptea pe malul râului. Vreau să-mi păzesc piatra.
Seric ridică din umeri.
— Probabil că nu e nevoie, dar n-o să te descurajez. Şi e o noapte blândă.
— Pot să am încredere în tine să-ţi destăinui ceva?
— Hai înăuntru!
Lângă foc era aşezată o femeie cu părul cărunt, care hrănea cu lingura un copil mic. Edgar ridică din sprâncene: Seric şi nevasta lui păreau prea bătrâni ca să fie părinţii copilului. Seric spuse:
— Soţia mea, Eadgyth, şi nepotul nostru, Caldwine. Fata noastră a murit la naştere, iar bărbatul ei a plecat la Shiring să intre în garda contelui.
Asta explica gospodăria.
— Voiam să te întreb...

Edgar aruncă o privire spre Eadgyth.

— Poţi vorbi nestingherit, zise Seric.

— Gab este cinstit?

Seric nu păru surprins de întrebare.

— N-aş putea spune. A încercat să te înşele?

— Nu, pe mine nu. Dar am cumpărat zece pietre şi am observat un băţ nou cu doar cinci crestături.

— Haide să o spun în felul următor: dacă mi s-ar cere să jur pentru cinstea lui Gab, aş refuza, răspunse Seric.

Edgar dădu din cap. Era suficient. Seric nu putea dovedi nimic, dar avea nişte îndoieli.

— Mulţumesc, zise Edgar, apoi îşi luă rămas-bun.

Pluta era trasă pe mal. Fraţii nu o încărcaseră: asta ar fi uşurat prea mult furtul pietrelor. Edgar se întinse pe plută şi îşi înfăşură pelerina în jurul lui. Era posibil să nu doarmă, dar ăsta nu era un lucru rău atunci când avea de păzit ceva de valoare.

Brindle scânci şi Edgar trase câinele sub pelerina lui. Brindle avea să îl încălzească şi să îl avertizeze dacă se apropia cineva.

Edgar trebuia să-i spună Ragnei că era escrocată de Gab şi de Dudda. Îşi dădu seama că ar fi putut să meargă la Shiring a doua zi. Erman şi Eadbald se puteau descurca uşor cu pluta pentru călătoria în aval, iar el putea să se întoarcă acasă pe drum, prin oraş. Avea nevoie de var pentru mortar şi îl putea cumpăra de la Shiring, urmând să-l care spre casă pe umeri.

Edgar dormi prost şi se trezi la prima geană de lumină. Puţin după aceea îşi făcură apariţia Erman şi Eadbald, aducând plosca lui Leaf umplută cu bere din Outhenham şi o bucată mare de pâine de secară, ca să aibă de mâncare pe drum. Edgar le spuse că intenţiona să meargă la Shiring să cumpere var.

— Deci va trebui să împingem pluta înapoi fără ajutorul tău! spuse Erman supărat.

— N-o să vă coste prea mare efort, zise Edgar răbdător. E în aval. Nu aveţi altceva de făcut decât să ţineţi pluta departe de maluri.

Împinseră pluta în apă toţi trei, încă legată, apoi încărcară pietrele. Edgar insistă pentru o stivă întrepătrunsă, astfel

încât încărcătura să nu se mişte în timpul transportului, dar râul era atât de calm, încât nu era cu adevărat necesar.

— Ar fi mai bine să o descărcaţi înainte să treceţi prin apele puţin adânci, spuse Edgar. Altfel s-ar putea să rămâneţi blocaţi.

— Şi pe urmă să o încărcăm din nou – e o grămadă de muncă, protestă Erman.

— Şi va trebui să descărcăm din nou pietrele la capătul călătoriei, spuse Eadbald.

— Ar fi bine să o faceţi – sunteţi plătiţi pentru asta!

— Bine, bine!

Edgar dezlegă pluta şi se îmbarcară toţi trei.

— Împingeţi dincolo şi lăsaţi-mă pe malul celălalt, spuse Edgar.

Traversară râul şi Edgar coborî în apa puţin adâncă. Fraţii lui readuseră pluta în mijlocul curentului şi, încet, fu prinsă şi dusă la vale.

Edgar privi după ei până când dispărură din vedere, apoi porni pe drumul spre Shiring.

* * *

Oraşul era aglomerat: fierarii potcoveau caii; şelarii rămăseseră fără capse; doi bărbaţi, cu nişte pietre de polizor rotative, ascuţeau toate lamele; făuritorii de săgeţi vindeau săgeţile cât de repede puteau să le producă. Edgar află repede motivul: contele Wilwulf era pe cale să plece după galezi.

Bărbaţii sălbatici din vest năvăliseră pe teritoriul lui Wilf în timpul toamnei, dar el fusese ocupat cu nunta şi nu se răzbunase. Oricum, nu uitase acest lucru, iar acum aduna o mică armată ca să-i pedepsească.

Un atac al englezilor ar fi fost devastator pentru galezi. Le-ar fi distrus ciclul agricol. Bărbaţi şi femei ar fi fost ucişi, astfel că ar fi rămas mai puţini oameni care să are şi să semene. Fetele şi băieţii adolescenţi ar fi fost capturaţi şi vânduţi ca sclavi, ca să producă bani pentru conte şi pentru soldaţii săi, rămânând astfel mai puţine cupluri fecunde şi, prin urmare, pe termen lung, mai puţini potenţiali invadatori galezi – cel puţin teoretic.

Aceste hărţuieli erau menite să descurajeze raidurile, dar – întrucât galezii atacau de obicei doar când mureau de foame – această pedeapsă era o descurajare ineficientă după părerea lui Edgar. El considera că răzbunarea era adevăratul motiv.

Îşi croi drum spre abaţie, unde plănuia să-şi petreacă noaptea. Era un monument paşnic, din piatră albă, în mijlocul unui oraş care se pregătea pentru război. Aldred păru încântat să-l revadă pe Edgar. Călugării erau pe punctul de a pleca într-o procesiune spre biserică, pentru slujba nonelor de la prânz, dar Aldred avea permisiunea să lipsească.

Edgar făcuse un drum lung în frigul lunii februarie, iar Aldred îi spuse:

— Trebuie să te încălzeşti. În camera lui Osmund este un foc – hai să stăm acolo!

Edgar acceptă recunoscător.

Toţi ceilalţi călugări plecaseră şi mănăstirea era tăcută. Edgar simţi o clipă de nelinişte: afecţiunea lui Aldred pentru el era puţin cam intensă. Spera că biserica n-avea să fie scena unei interacţiuni jenante. Nu voia să-l ofenseze pe Aldred, dar nici nu dorea să fie îmbrăţişat de el.

Dar era inutil să-şi facă griji: Aldred avea alte lucruri în gând.

— Am aflat că Ragna nu ştia despre Inge, prima soţie a lui Wilf, spuse el.

Edgar îşi aminti conversaţia cu Agnes, cusătoreasa.

— Ele credeau că e moartă, îşi aminti el.

— Până după căsătorie şi după plecarea servitorilor Ragnei înapoi spre Cherbourg; atunci, Wilf a mutat-o pe Inge înapoi în complex, împreună cu fiul lor, Garulf.

Groaza se instală ca o greutate în capul pieptului lui Edgar.

— Ea cum se simte?

— Înnebunită de durere.

Lui îi părea disperat de rău pentru ea – era o străină aflată departe de casă şi de familie, înşelată cu cruzime de un englez.

— Săraca fată, spuse el, dar fraza i se păru nepotrivită.

— Dar nu din cauza asta sunt nerăbdător să discut cu tine,

zise Aldred. E vorba despre Dreng’s Ferry.

Edgar îşi luă cu greu gândul de la Ragna.

Aldred continuă:

— După ce am văzut starea în care se află biserica, am propus să fie preluată de călugări şi arhiepiscopul a fost de acord. Dar Wynstan a făcut un tărăboi uriaş şi abatele Osmund a dat înapoi.

Edgar se nelinişti.

— De ce să-i pese atât de mult lui Wynstan?

— Asta-i întrebarea. Nu e o biserică bogată, iar Degbert este pentru el doar o rudă îndepărtată.

— De ce s-ar certa Wynstan cu arhiepiscopul pentru ceva atât de mărunt?

— Asta voiam să te întreb şi eu. Locuieşti la berărie, conduci bacul, vezi pe toată lumea care vine şi pleacă. Trebuie să ştii ce se întâmplă acolo.

Edgar îşi dorea să-l ajute pe Aldred, dar nu cunoştea răspunsurile la întrebările lui. Clătină din cap.

— Nu-mi pot imagina ce se petrece în mintea lui Wynstan. Apoi îi veni o idee. Totuşi, el vine în vizită.

— Serios? spuse Aldred intrigat. Cât de des?

— A venit de două ori de când mă aflu eu acolo. Prima dată, la o săptămână după Sfântul Mihail. A doua oară, cu doar vreo şase săptămâni în urmă.

— Te pricepi la date. Deci ambele vizite au avut loc la câteva zile după sfârşitul trimestrului. În ce scop?

— Niciunul care să-mi treacă prin cap.

— Ei bine, ce face acolo?

— De Crăciun, a dat fiecărei gospodării câte un purceluş.

— Ciudat! în mod normal, nu este darnic. Mai degrabă invers.

— Şi apoi, el şi Degbert au plecat la Combe. În ambele ocazii.

Aldred îşi scărpină scalpul ras.

— Se întâmplă ceva şi nu pot să-mi dau seama ce anume.

Edgar avea o idee, dar se simţea ciudat să o exprime cu voce tare.

— Wynstan şi Degbert ar putea fi... vreau să spun, ar putea să aibă un fel de...

— Poveste de dragoste? Posibil, dar nu prea cred. Ştiu

câte ceva despre genul ăsta de lucruri şi niciunul dintre ei nu mi se pare a fi genul.

Edgar trebuia să fie de acord.

Aldred adăugă:

— Ar putea să facă nişte orgii cu fetele sclave de la casa parohială, asta ar fi mai credibil.

Fu rândul lui Edgar să-şi exprime îndoiala.

— Nu văd cum ar putea să ţină secret un astfel de lucru. Unde să ascundă sclavele?

— Ai dreptate. Totuşi, ar putea să îndeplinească nişte rituri păgâne: n-ar avea neapărată nevoie de sclave pentru asta.

— Rituri păgâne? Ce ar avea Wynstan de câştigat din asta?

— Ce ar avea oricine de câştigat? Totuşi, riturile păgâne încă există.

Edgar nu era convins.

— În Anglia?

— Poate că nu.

Edgar fu străfulgerat de o idee.

— Îmi amintesc vag că Wynstan vizita Combe pe când locuiam şi noi acolo. Tinerii nu sunt prea interesaţi de preoţi şi nu am fost niciodată prea atent, dar obişnuia să stea la casa fratelui său, Wigelm – îmi amintesc că mama comenta că te-ai aştepta ca un episcop să locuiască la mănăstire.

— Şi de ce să meargă în Combe?

— E un loc bun în care să-ţi satisfaci poftele. Cel puţin era înainte ca vikingii să-i dea foc, dar probabil că se reface rapid. Există o femeie numită Mags care ţine o casă obscenă, câteva case în care bărbaţii pariază pe sume mari şi mai multe berării decât biserici.

— Desfrâurile Babilonului.

Edgar zâmbi.

— Mai există şi o mulţime de oameni obişnuiţi ca mine, care-şi văd de treburile lor. Dar, da, în oraş vin foarte mulţi vizitatori, în special marinari – iar asta îi conferă o anumită personalitate.

Se lăsă un moment de tăcere şi amândoi auziră sunetul molcom care venea de dincolo de uşă. Aldred sări în picioare şi deschise uşa brusc.

Edgar observă silueta unui călugăr care se îndepărta.

— Hildred! strigă Aldred. Credeam că eşti la slujba nonelor. Trăgeai cu urechea?
— Am venit înapoi după ceva.
— Ce anume?
Hildred ezită.
— Nu contează, zise Aldred trântind uşa.

* * *

Complexul locuinţelor contelui era mai aglomerat chiar decât oraşul. Armata trebuia să plece în zori şi toţi bărbaţii se pregăteau: ascuţeau săgeţi, lustruiau coifuri şi încărcau coburii cu peşte afumat şi cu brânză tare.

Edgar observă că unele dintre femei erau îmbrăcate de gală şi se întrebă din ce motiv; apoi îi trecu prin cap că ele se temeau că noaptea aceea ar fi putut să fie ultima alături de bărbaţii lor şi doreau să o transforme într-una memorabilă.

Ragna arăta diferit. Ultima dată, Edgar o văzuse la nunta ei, când strălucea de bucurie şi de speranţă. Era la fel de frumoasă, deşi într-un mod diferit. Acum, lumina pe care o radia părea mai degrabă ca aceea a lunii pline – strălucitoare, dar rece. Era la fel de echilibrată şi de stăpână pe sine ca întotdeauna şi purta o minunată ţinută într-o bogată nuanţă de maro, care i se potrivea foarte bine; dar entuziasmul ei de fetişcană dispăruse, fiind înlocuit de un aer de hotărâre furioasă.

Îi privi cu atenţie faţa – ceea ce era întotdeauna o ocupaţie plăcută – şi decise că nu era încă însărcinată. Fusese măritată aproximativ trei luni, aşa că erau abia la început.

Ea îl întâmpină cu căldură şi îl invită în casa ei, oferindu-i pâine şi brânză proaspătă, precum şi o cană cu bere. El dorea să afle despre Wilf şi Inge, dar nu îndrăznea să-i pună astfel de întrebări personale. În schimb, spuse:

— Tocmai am fost la Outhenham.
— Ce-ai căutat acolo?
— Am cumpărat piatră pentru noua distilerie pe care o construiesc la Dreng’s Ferry.
— Eu sunt noul stăpân de la Vale of Outhen.

— Ştiu. Tocmai de aceea doream să-ţi vorbesc. Cred că eşti înşelată.

— Continuă, te rog.

El îi spuse povestea lui Gab şi a beţelor sale.

— Nu pot să dovedesc că eşti furată, dar sunt convins de asta, spuse el. Poate că ai vrea să verifici.

— Cu siguranţă vreau asta. Dacă Dudda, şeful, mă înşală în felul acesta, probabil că o face şi în alte zeci de moduri.

Edgar nu se gândise la asta. El înţelese că Ragna avea instinct de conducător, la fel cum el avea instinct pentru construirea formelor din lemn şi din piatră. Respectul lui pentru ea crescu şi mai mult.

— Cum sunt ceilalţi săteni? întrebă ea gânditoare. N-am fost niciodată acolo.

— Există un bătrân, numit Seric, care pare să fie mai înţelegător decât majoritatea.

— E util de ştiut asta. Mulţumesc. Tu ce mai faci? Tonul ei deveni mai cald şi oarecum sensibil. Eşti destul de în vârstă ca să fii căsătorit. Există vreo fată în viaţa ta?

Edgar era surprins. După conversaţia lor de la nuntă, când îi povestise despre Sungifu, cum putea să-i pună o întrebare atât de uşuratică despre o idilă?

— Nu plănuiesc să mă însor, spuse el scurt.

Ea îi simţi reacţia şi zise:

— Îmi pare rău, am uitat pentru o clipă cât de serios eşti pentru cineva de vârsta ta.

— Cred că avem acest lucru în comun.

Ea păru să se gândească la asta. El se temea că fusese prea insolent, dar ea îi răspunse simplu:

— Da.

Era un moment intim şi el se simţi îmboldit să zică:

— Aldred mi-a spus despre Inge.

Pe faţa ei adorabilă apăru o expresie rănită.

— A fost un şoc pentru mine, spuse ea.

Edgar presupunea că Ragna nu era atât de deschisă cu toată lumea şi se simţi privilegiat.

— Îmi pare foarte rău, zise el. Sunt îngrozit de faptul că ai fost înşelată atât de rău de nişte englezi.

În străfundurile minţii sale, se gândea că nu era atât de trist pe cât ar fi trebuit să fie. Cumva, ideea că Wilf se

dovedise a fi un bărbat nesatisfăcător nu îl deranja atât de tare pe cât ar fi trebuit. Îşi alungă din minte acest gând meschin şi spuse:

— Din cauza asta sunt atât de supărat pe Gab, meşterul pietrar. Ştii că noi, englezii, nu suntem toţi aşa, nu-i aşa?

— Desigur. Dar eu m-am căsătorit doar cu unul.

Edgar riscă o întrebare îndrăzneaţă.

— Încă îl iubeşti?

Ea îi răspunse fără ezitare:

— Da.

El fu surprins. Probabil că asta se văzu, pentru că ea spuse:

— Ştiu. M-a trădat şi îmi este necredincios, dar încă îl iubesc.

— Înţeleg, spuse el, deşi nu înţelegea.

— N-ar trebui să fii şocat, zise ea. Tu eşti îndrăgostit de o femeie moartă.

Era o replică dură, dar discuţia lor era sinceră.

— Presupun că ai dreptate, spuse el.

Dintr-odată, ea păru să simtă că merseseră destul de departe. Se ridică şi zise:

— Am o mulţime de treburi de făcut.

— Mă bucur că te-am văzut. Mulţumesc pentru brânză.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Ea îl opri, punându-i o mână pe braţ.

— Mulţumesc că mi-ai spus despre maestrul pietrar de la Outhenham. Apreciez acest lucru.

El simţi că străluceşte de satisfacţie. Spre surpriza lui, ea îl sărută pe obraz.

— La revedere, spuse ea apoi. Sper să te revăd curând.

* * *

De dimineaţă, Aldred şi Edgar ieşiră să urmărească plecarea armatei.

Aldred încă rumega misterul de la Drengs Ferry. Locul acela ascundea ceva. Se întrebase deseori de ce sătenii de acolo erau ostili faţă de străini. Poate din cauză că păstrau un secret – toţi, în afară de Edgar şi familia lui, care erau lăsaţi pe dinafară.

Aldred era hotărât să desluşească misterul.

Edgar avea cu el sacul de var pe care trebuia să-l care în următoarele două zile.

— Bine că eşti puternic, îi zise Aldred. Eu sunt convins că nu aş putea să-l car nici măcar două ore.

— Mă descurc, zise Edgar. A meritat, ţinând cont că am avut ocazia de a sta de vorbă cu Ragna.

— Îţi place de ea.

Ochii căprui ai lui Edgar străluciră într-un fel care făcu inima lui Aldred să bată mai rapid.

— Nu în felul pe care pari să-l sugerezi tu, răspunse Edgar. Ceea ce este foarte bine, având în vedere că fetele conţilor nu se mărită cu fiii constructorilor de nave.

Aldred era familiarizat cu acest fel de dragoste imposibilă. Aproape că spuse asta, dar îşi muşcă limba: nu dorea ca tandreţea care o simţea faţă de Edgar să devină jenantă pentru amândoi. Putea să pună capăt prieteniei lor, iar prietenia era tot ce avea.

Aruncă o privire spre Edgar şi observă cu uşurare că expresia lui rămăsese netulburată.

De pe deal se auzeau bătăi de tobe şi urale. Sunetul deveni tot mai puternic pe măsură ce se apropia armata. În faţă mergea un armăsar gri-cenuşiu, cu o expresie de hotărâre neclintită în priviri. Călăreţul, purtând o pelerină roşie, era cu siguranţă Wilf, dar identitatea îi era ascunsă de o cască strălucitoare cu pană, care-i acoperea toată faţa. Privind mai de aproape, Aldred observă că aceasta era confecţionată din mai multe metale, fiind gravată cu modele complicate, care nu se vedeau de la depărtare. Era decorativă, presupunea Aldred, creată cu intenţia de a impresiona: în luptă, probabil că Wilf avea să poarte una mai puţin preţioasă.

Fratele lui Wilf, Wigelm, şi fiul său, Garulf, îl urmau, călărind unul lângă altul; apoi veneau soldaţii, îmbrăcaţi mai puţin bogat, dar afişând culori strălucitoare. După ei venea o mulţime de tineri pedeştri, copii de ţărani şi băieţi săraci de la oraş, îmbrăcaţi în obişnuitele tunici maro uzate, cei mai mulţi dintre ei înarmaţi cu suliţe din lemn făcute acasă, alţii purtând doar un cuţit sau un topor, toţi cu speranţa că aveau să îşi schimbe norocul în luptă şi să se

întoarcă acasă cu un sac de bijuterii prădate sau cu o pereche valoroasă de captivi tineri, care să fie vânduţi ca sclavi.

Traversară piaţa, salutându-i din mână pe oamenii din oraş, care băteau din palme şi aclamau pe măsură ce treceau pe lângă ei; apoi dispărură spre nord.

Edgar se pregătea să se îndrepte spre est. Îşi puse sacul pe umăr şi îşi luă rămas-bun.

Aldred se întoarse la abaţie. Aproape era timpul pentru liturghie, dar el fu convocat de abatele Osmund.

Ca de obicei, Hildred era cu abatele.

Aldred se gândi: „Ce-o mai vrea acum?”

Osmund spuse:

— O să trec direct la subiect, frate Aldred. Nu vreau să-ţi faci un duşman din episcopul Wynstan.

Aldred înţelese imediat, dar se prefăcu a avea nevoie de lămuriri suplimentare.

— Episcopul este fratele nostru întru Hristos, desigur.

Osmund era prea deştept ca să fie deraiat de genul acesta de platitudini.

— Erai vârât până peste cap în discuţia cu băiatul ăla de la Dreng’s Ferry.

— Da. L-am prins pe fratele Hildred trăgând cu urechea.

— Şi foarte bine am făcut! spuse Hildred. Complotai împotriva abatelui nostru!

— Puneam întrebări.

— Ascultă-mă, spuse Osmund. Am avut o divergenţă de opinii cu Wynstan în legătură cu Dreng’s Ferry, dar chestiunea a fost rezolvată, iar acum este închisă.

— Nu chiar. Biserica de acolo este încă o monstruozitate în faţa Domnului.

— E posibil să fie aşa, dar eu am hotărât să nu mă cert cu episcopul. Nu te acuz de complot împotriva mea, în ciuda cuvintelor fierbinţi ale lui Hildred, dar, serios, Aldred, nu trebuie să-mi subminezi acţiunile.

Aldred simţi ruşine amestecată cu indignare. Nu avea nicio dorinţă să-şi ofenseze superiorul, un om bun la suflet, dar leneş. Pe de altă parte, era greşit ca un om al Domnului să treacă astfel cu vederea slăbiciunile celor din jur. Osmund ar fi făcut orice pentru o viaţă liniştită, dar un călugăr era

obligat la mai mult decât să-şi caute o viaţă liniştită.

— Oricum, nu era momentul să ia atitudine.

— Îmi pare rău, abate, spuse el. O să încerc din răsputeri să-mi amintesc jurământul meu de supunere.

— Ştiam eu că o să înţelegi, zise Osmund.

Hildred părea sceptic. El nu credea că Aldred era sincer.

Şi avea dreptate.

* * *

Edgar sosi la Drengs Ferry în după-amiaza următoare. Era mort de oboseală. Fusese o greşeală să care sacul de var pe o asemenea distanţă. Era puternic, dar îşi forţase limitele, iar acum avea o durere de spate care-l paraliza.

Primul lucru pe care-l văzu fu stiva de pietre de pe malul râului. Fraţii săi descărcaseră pluta, dar nu duseseră pietrele la locul construcţiei distileriei. În acel moment, simţea că era în stare să-i ucidă pe amândoi.

Era prea obosit ca să mai intre în tavernă, aşa că îşi aruncă sacul lângă grămada de pietre şi se întinse chiar acolo.

Dreng ieşi afară şi îl văzu.

— Deci te-ai întors, spuse el inutil.

— Aici sunt.

— Au sosit pietrele.

— Aşa văd şi eu.

— Ce ai adus?

— Un sac de var. Ţi-am economisit preţul unui transport cu calul, dar nu o să mai fac niciodată aşa ceva.

— Altceva?

— Nu.

Dreng zâmbi, cu o expresie ciudată de satisfacţie răutăcioasă.

— În afară de un singur lucru, adăugă Edgar. Scoase punga şi spuse: Mi-ai dat prea mulţi bani.

Dreng părea uluit.

— Pietrele au costat un penny fiecare, explică Edgar. Am plătit un penny la berăria din Outhenham, pentru cină şi paturi. Varul a costat patru pence. Au rămas nouă penny.

Dreng luă punga şi numără monedele.

— Chiar aşa, spuse el. Bine, bine.

Edgar era nedumerit: un bărbat atât de rău precum Dreng ar fi trebuit să fie oripilat aflând că dăduse mai mulţi bani decât era necesar. Dar el era doar uşor surprins.

— Bine, bine, spuse din nou Dreng, apoi intră înapoi în berărie.

Stând încă întins şi aşteptând nemişcat să-i treacă durerea de spate, Edgar cugetă la cele întâmplate. Era aproape ca şi cum Dreng ar fi ştiut că-i dăduse prea mult şi era surprins că primise ceva înapoi.

Desigur, se gândi Edgar, asta era.

Îi dăduse un test. Dreng îi aşternuse intenţionat tentaţia în faţă, ca să vadă ce avea să facă.

Fraţii lui ar fi înghiţit momeala. Ar fi furat banii şi ar fi fost descoperiţi. Dar Edgar îi dăduse, pur şi simplu, înapoi.

Chiar şi aşa, Erman şi Eadbald avuseseră dreptate în legătură cu un lucru. Ei spuseseră că Edgar n-avea să primească mulţumiri de la Dreng. Şi nu primise nicio mulţumire.

CAPITOLUL 18
Martie 998

Pentru Ragna ar fi trebuit să fie o treabă simplă să meargă la Vale of Outhen.

Îi menţionase asta lui Wilf în ziua dinaintea plecării spre Ţara Galilor, iar el încuviinţase fără nicio ezitare. Dar, imediat după aceea, Wynstan venise la casa ei.

— Ăsta nu este un moment potrivit pentru a merge în vizită la Outhen, spuse cu vocea blândă şi zâmbetul nesincer pe care-l afişa atunci când se prefăcea că este rezonabil. Este perioada arăturilor de primăvară. Nu vrem să-i distragem pe ţărani de la muncă.

Ragna era îngrijorată. Wynstan nu arătase niciodată până atunci vreun interes faţă de problemele agricole.

— Normal, nu aş vrea să fac nimic care să intervină în munca lor, spuse ea ca să tragă de timp.

— Bine. Amână-ţi vizita! între timp, o să adun eu chiriile şi o să-ţi aduc câştigurile, aşa cum am făcut şi de Crăciun.

Era adevărat că Wynstan îi dăduse o sumă mare de bani la câteva zile după Crăciun, dar nu-i oferise nicio socoteală, aşa că nu avea nicio modalitate de a verifica dacă primise ceea ce i se datora. La momentul respectiv, fusese prea devastată de povestea cu Inge ca să-i mai pese, dar nu avea nicio intenţie de a lăsa această lejeritate să se perpetueze. Când el se întoarse să plece, ea îi puse o mână pe braţ.

— Când ai sugera să merg?

— Lasă-mă să mă gândesc la asta.

Ragna suspecta că ea ştia mai multe despre ciclurile agricole decât el.

— Vezi tu, întotdeauna este ceva urgent de făcut pe câmp.

— Da, dar...

— După arat, vine însămânţatul.

— Da...

— Apoi plivitul, culesul, treieratul, măcinatul.

— Ştiu.

— Şi pe urmă vine vremea aratului de iarnă.

El părea iritat.

— O să te anunţ când va fi momentul potrivit.

Ragna clătină din cap cu fermitate.

— Am o idee mai bună. O să vizitez Outhen de Buna Vestire. Este sărbătoare, aşa că ţăranii nu vor lucra oricum.

El ezita, aparent neputând să găsească o replică potrivită.

— Foarte bine, spuse el concis, apoi ieşi.

Ragna ştia că lucrurile n-aveau să se termine aici.

Dar nu era intimidată. De Buna Vestire, avea să îşi colecteze chiriile de la Outhenham. Iar acolo avea să îl încolţească pe Gab, pietrarul.

Dorea să-l ia cu ea pe Edgar, pentru confruntare. Trimise un mesager ca să-l cheme de la Dreng's Ferry, pretinzând că avea nevoie să-i rezolve nişte lucrări de tâmplărie.

Un motiv suplimentar pentru dorinţa ei de a pleca era şi faptul că, în complex, era o atmosferă obositoare de când bărbaţii erau plecaţi. Singurii care rămăseseră erau ori prea tineri ca să lupte, ori prea bătrâni. Ragna descoperi că femeile se comportau urât atunci când bărbaţii lor nu le puteau vedea. Se certau, ţipau şi se loveau în feluri pe care bărbaţii le-ar fi batjocorit. Fără îndoială că şi bărbaţii se purtau rău atunci când sexul opus nu se afla de faţă ca să-i dispreţuiască. Trebuia să-l întrebe pe Wilf despre asta.

Se hotărî să rămână în Vale of Outhen timp de o săptămână după Buna Vestire. Era hotărâtă să facă personal un tur al proprietăţii şi să afle în detaliu ce deţinea. Avea să li se prezinte chiriaşilor şi supuşilor ei, încercând să-i cunoască. Avea să ţină sfat în fiecare sat şi să înceapă să îşi construiască reputaţia de judecător corect.

Când vorbi cu Wignoth, şeful grăjdarilor, acesta scuturǎ din cap şi trase aer printre dinţii maro.

— Nu avem destui cai, sublinie el. Toţi caii de rezervă au fost rechiziţionaţi pentru raidul împotriva galezilor.

Ragna nu avea cum să ajungă pe jos. Oamenii judecau după aparenţe, iar un nobil care nu avea un cal era considerat lipsit de autoritate.

— Dar Astrid este încă aici, spuse ea.

Îşi adusese tocmai în acest scop calul favorit de la Cherbourg.

— O să aveţi mai multe persoane care să vă însoţească în această vizită, desigur, spuse Wignoth.

— Da.

— În afară de Astrid, tot ce avem este un armăsar bătrân, un ponei chior şi un cal de povară care n-a fost încălecat niciodată.

Mai existau şi alţi cai în oraş: atât episcopul, cât şi abatele aveau mai mulţi cai, iar şeriful deţinea un grajd mare. Dar ei aveau nevoie de toţi pentru propriile nevoi.

— Ceea ce avem trebuie să ne ajungă, spuse Ragna cu fermitate. Nu e ideal, dar mă voi descurca.

În timp ce se îndepărta, văzu doi tineri din oraş care leneveau lângă bucătărie, vorbind cu Gilda şi cu celelalte servitoare de la bucătărie. Ragna se opri agitată. Nu avea nicio obiecţie morală faţă de flirt – de fapt, se pricepea destul de bine la asta atunci când îi servea scopurile. Dar cu bărbaţii plecaţi la luptă, flirturile puteau deveni periculoase. De obicei, aventurile ilegale nu rămâneau secrete prea multă vreme, iar soldaţii care se întorceau de la luptă puteau să fie foarte iuţi la mânie.

Ragna schimbă direcţia şi se apropie de cei doi bărbaţi.

O bucătăreasă pe nume Eadhild curăţa peşte cu un cuţit ascuţit, având mâinile pline de sânge. Niciuna dintre servitoare nu observă apropierea Ragnei. Eadhild le spunea bărbaţilor să plece, dar pe un ton jucăuş, care dovedea clar că nu vorbea serios.

— Nu avem nevoie de soiul vostru pe aici, le spuse ea chicotind.

Ragna observă că Gilda părea să nu fie de acord.

Unul dintre bărbaţi răspunse:

— Femeile nu vor niciodată soiul nostru – până când vor!

— Oh, plecaţi de aici! spuse Eadhild.

— Cine sunteţi voi? întrebă Ragna brusc.

Uluiţi, ei nu spuseră nimic preţ de un moment.

Ragna adăugă:

— Spuneţi-mi numele voastre sau o să pun să fiţi bătuţi amândoi.

Gilda arătă cu o frigăruie.

— El este Wiga şi celălalt este Tata. Lucrează la berăria Abbey Alehouse.

— Şi ce credeţi că se va întâmpla, Wiga şi Tata, când bărbaţii acestor femei vor veni acasă cu săbiile pline de

sânge, asemenea cuţitului din mâinile lui Eadhild, şi vor afla ce le-aţi spus nevestelor lor? întrebă Ragna.

Wiga şi Tata păreau ruşinaţi şi nu răspunseră nimic.

— Crimă, zise Ragna. Asta se va întâmpla. Acum, mergeţi înapoi la berărie şi să nu vă mai văd feţele în interiorul complexului până când nu se întoarce acasă contele Wilf.

Ei o şterseră rapid.

— Mulţumesc, doamna mea, zise Gilda. Mă bucur să le văd spinările ălora doi.

Ragna se întoarse acasă şi îşi îndreptă gândurile spre Vale of Outhen. Se decise să meargă acolo în ajunul Bunei Vestiri. Era o călătorie de o dimineaţă. Avea să îşi petreacă după-amiaza discutând cu sătenii, apoi să ţină sfatul în dimineaţa următoare.

Cu o zi înainte de data plecării, Wignoth veni la ea, aducând cu el mirosul grajdurilor. Părea supărat în mod nesincer când spuse:

— Drumul spre Outhenham a fost distrus de o inundaţie.

Ea îl privi intens. Era un bărbat solid, dar stângaci.

— Este complet impracticabil? întrebă ea.

— Da, complet, zise el.

Nu era un mincinos prea convingător şi părea evaziv.

— Cine ţi-a spus asta?

— Hm... Lady Gytha.

Ragna nu era surprinsă.

— Trebuie să merg la Outhenham, spuse ea. Dacă este inundaţie, o să găsesc o cale ocolită.

Wynstan părea hotărât să-i împiedice vizita, reflectă ea. Îi recrutase pe Gytha şi pe Wignoth ca să o descurajeze. Asta o făcea să fie şi mai hotărâtă să plece.

În ziua aceea aşteptă ca Edgar să ajungă de la Dreng’s Ferry, dar el nu apăru. Era dezamăgită: simţea că avea nevoie de el ca să dea credibilitate acuzaţiilor ei. îl putea acuza pe Gab fără mărturia lui Edgar? Nu era convinsă.

A doua zi se trezi devreme.

Se îmbrăcă în haine din ţesături bogate în culori sumbre, maro-închis şi negru, pentru a sublinia seriozitatea. Se simţea încordată. Îşi spuse că se ducea, pur şi simplu, să-şi cunoască oamenii, ceva ce făcuse de zeci de ori înainte – dar niciodată în Anglia. Nimic n-avea să fie aşa cum se

aştepta; aici, lucrurile nu erau niciodată astfel, ştia din experienţă. Şi era extrem de important să facă o primă impresie bună. Ţăranii aveau o memorie supărător de lungă. Era posibil să-i trebuiască ani întregi ca să îşi revină după un început prost.

Fu mulţumită când apăru Edgar. El se scuză pentru că nu venise cu o zi în urmă, dar ajunsese târziu şi se dusese direct la abaţie, ca să-şi petreacă noaptea acolo. Ragna era uşurată că nu trebuia să-l înfrunte singură pe Gab.

Se duseră apoi la grajduri. Bern şi Cat încărcau calul de povară şi puneau şaua pe armăsarul cel bătrân şi pe poneiul chior. Ragna o scoase pe Astrid din boxa ei şi observă imediat că era ceva în neregulă.

În timp ce mergea, calul îşi legăna capul într-un mod neobişnuit. După o clipă de observaţie, înţelese că Astrid îşi ridica gâtul şi capul atunci când picioarele din faţă atingeau pământul. Ragna ştia că acesta era felul în care un cal reducea greutatea atunci când suferea de o rană.

Îngenunche lângă Astrid şi îi atinse jumătatea de jos a piciorului cu ambele mâini. O pipăi la început cu blândeţe, apoi apăsând tot mai puternic. Când presă mai tare, Astrid zvâcni şi încercă să-şi elibereze piciorul din strânsoarea Ragnei.

În starea aceea, calul nu putea să o ducă şi pe ea.

Ragna era furioasă. Se ridică în picioare şi îl privi intens pe Wignoth. Îşi controlă furia cu efort şi spuse:

— Calul meu a fost rănit.

Wignoth părea speriat.

— Probabil că unul dintre celelalte animale a lovit-o.

Ragna privi spre ceilalţi cai: era o adunătură jalnică.

— Pe care dintre aceste creaturi pline de energie o suspectezi? spuse ea sarcastic.

Vocea lui căpătă un ton rugător:

— Toţi caii lovesc din copite uneori.

Ragna se uită în jur şi privirea i se opri asupra unei lăzi cu unelte. Copitele cailor erau protejate cu potcoave din fier, bătute în cuie. Una dintre unelte era un ciocan scurt, din lemn greu. Instinctul îi spunea că Wignoth lovise piciorul din faţă al lui Astrid cu ciocanul. Dar nu putea dovedi asta.

— Sărman cal, îi spuse ea încet lui Astrid. Apoi se întoarse

spre Wignoth. Dacă nu poţi ţine caii în siguranţă, nu poţi să fii responsabil pentru grajduri, spuse ea cu răceală.

Încăpăţânat ca un catâr, Wignoth arăta de parcă s-ar fi simţit tratat incorect.

Ragna avea nevoie de timp ca să gândească. Le spuse lui Bern şi lui Cat:

— Rămâneţi aici! Nu descărcaţi caii.

Părăsi grajdul şi se îndreptă spre propria casă.

Edgar o urmă. Când trecură pe lângă iaz, ea îi spuse:

— Porcul ăla de Wignoth mi-a rănit intenţionat calul. Trebuie să o fi lovit cu ciocanul pentru potcovit. Osul nu e rupt, dar are o vânătaie urâtă.

— De ce ar face Wignoth aşa ceva?

— E un laş. Cineva i-a spus să facă asta, iar el n-a avut curajul să refuze.

— Cine ar fi putut să-i dea un asemenea ordin?

— Wynstan nu vrea ca eu să merg la Outhen. Îmi ridică tot felul de obstacole în cale. El e cel care a adunat dintotdeauna chiriile în numele lui Wilf şi vrea să facă asta în continuare, în numele meu.

— Şi să-şi tragă spuza pe turta lui, presupun.

— Da. Bănuiesc că este deja pe drum într-acolo.

Intrară în casă, dar ea nu se aşează.

— Nu ştiu ce să fac, spuse apoi. Urăsc să mă dau bătută.

— Cine ar putea să te ajute?

Ragna îşi aminti discuţia despre aliaţi pe care o purtase cu Aldred. Avea câţiva.

— Aldred m-ar ajuta dacă ar putea, spuse ea. La fel şi şeriful Den.

— Abaţia are cai. La fel şi Den.

Ragna era îngândurată.

— Dacă merg acum la Outhen, va fi o înfruntare. Wynstan este foarte hotărât: mi-e teamă că va refuza să mă lase să-mi adun chiriile şi va trebui să găsesc o cale să aplic legea.

— În cazul ăsta, este posibil să fii nevoită să apelezi la Curtea comitatului.

Ea scutură din cap. În Normandia, legăturile de sânge puteau să conteze mai mult decât litera legii şi nu văzuse niciun semn că în Anglia sistemul legal ar fi fost cu ceva mai bun.

— Curtea comitatului este prezidată de Wilf.

— Soţul tău.

Ragna se gândi la Inge şi ridică din umeri. Cui i-ar fi luat partea Wilf – soţiei sau fratelui său? Nu era sigură. Gândul acesta o întristă pentru moment, dar se descotorosi rapid de el şi spuse cu totul altceva.

— Urăsc să joc rolul plângăciosului.

— Atunci, zise Edgar, trebuie să te asiguri că tu primeşti chiriile, nu Wynstan, lasă-l pe el să facă plângerile.

Acesta era un sfat perfect.

— Ar trebui să fiu sprijinită de forţă.

— Aldred ar putea să meargă cu noi. Un călugăr are autoritate morală.

— Nu sunt convinsă că abatele l-ar lăsa. Osmund este timid. El nu doreşte o dispută.

— Lasă-mă să discut cu Aldred! Mă place.

— Merită o încercare. Dar autoritatea morală s-ar putea să nu fie de ajuns. Am nevoie de oameni înarmaţi. Şi nu-l am decât pe Bern.

— Dar şeriful Den? El are oameni. Dacă te sprijină, n-ar face altceva decât să aplice legile regelui – iar asta este datoria lui.

Ragna se gândi că era o posibilitate. După cum descoperise cu întârziere, Wilf şi Wynstan îl sfidaseră pe rege în legătură cu acordul de la Cherbourg şi căsătoria ei. Pe şerif ar fi putut să-l usture asta.

— Den ar savura probabil ocazia de a-l înfrâna pe Wynstan.

— Sunt convins de asta.

Ragna simţea că începe să vadă o cale de înaintare.

— Tu vorbeşte cu Aldred. Eu mă duc să mă văd cu Den.

— Ar trebui să plecăm separat, ca să nu pară o conspiraţie.

— Bine gândit. O să plec eu prima.

Ragna ieşi din casă şi traversă incinta. Nu vorbi cu nimeni: voia să-i lase să facă presupuneri şi să se teamă de ce ar fi putut aduce furia ei.

Coborî dealul şi se întoarse spre marginea oraşului, unde locuia Den.

Era foarte dezamăgită de faptul că Wynstan reuşise să-l

întoarcă pe Wignoth împotriva ei. Muncise din greu să câştige loialitatea tuturor servitorilor din complex şi îşi închipuia că reuşise. Gilda fusese prima care trecuse de partea Ragnei, iar celelalte servitoare de la bucătărie îi urmaseră exemplul. Soldaţii îl plăceau pe Garulf – rânjeau şi spuneau că este un drac de băiat –, iar ea nu avea ce să facă în privinţa asta. Dar făcuse eforturi mari să se împrietenească oarecum cu oamenii de la grajduri şi acum simţea că eşuase. Oamenii o plăceau mai mult decât pe Wynstan, reflectă ea, dar se temeau mai tare de el.

Acum avea nevoie de tot sprijinul pe care-l putea obţine. Avea să sară Den în ajutorul ei? se gândea că exista o şansă. El nu avea niciun motiv să se teamă de Wynstan. Dar Aldred? El avea să o ajute dacă putea. Dar dacă ei o lăsau baltă, ar fi rămas singură.

Stabilimentul domestic al şerifului arăta la fel de formidabil precum cel al contelui. Den avea un complex fortificat cu cazărmi, grajduri, o sală mare şi alte câteva clădiri mai mici.

Şeriful refuzase să se alăture armatei lui Wilf, spunând că responsabilitatea sa era să menţină pacea regelui în comitatul Shiring şi că era nevoie de el cu atât mai mult cu cât contele era plecat – o părere care se dovedea corectă, având în vedere comportamentul lui Wynstan.

Ragna îl găsi pe Den în sala mare. Fu încântat să o vadă, aşa cum erau, de obicei, mai toţi bărbaţii. Soţia şi fiica lui se aflau alături de el, la fel ca şi nepotul său, de care era foarte mândru. Ragna îşi petrecu primele câteva minute gângurind cu bebeluşul, care zâmbea şi bolborosea spre ea, apoi trecu la afaceri.

— Wynstan încearcă să mă jefuiască de chiriile care mi se cuvin din Vale of Outhen, spuse ea.

Răspunsul lui Den o făcu să exulte.

— Asta face acum? spuse Den cu un zâmbet mulţumit. Atunci, trebuie să facem ceva în legătură cu asta.

* * *

Ragna şi şeriful fură foarte grijulii şi nu discutară cu nimeni despre planurile lor, aşa că plecarea lor în zori fu

neaşteptată şi nimeni nu avu ocazia să pornească înaintea lor, pentru a-l avertiza pe Wynstan. Urma să aibă un şoc.

Buna Vestire cădea în data de douăzeci şi cinci martie, fiind aniversarea momentului în care arhanghelul Gabriel îi spunea Fecioarei Maria că avea să conceapă în mod miraculos un copil. Aerul era rece, dar soarele strălucea. Ragna simţea că era un moment perfect pentru a-i anunţa pe oamenii din Vale of Outhen că ea era noul lor stăpân.

Plecă din Shiring călare pe un armăsar gri, care-i aparţinea lui Den. Şeriful călărea alături de ea, aducând cu el doisprezece soldaţi comandaţi de căpitanul lor, Wigbert. Era încântată de susţinerea şerifului Den. Asta îi dovedea că nu era o nevolnică, aflată complet în puterea familiei soţului ei. Conflictul nu era încă terminat, dar ea dovedise deja că nu se dădea înapoi.

Bern, Cat şi Edgar mergeau pe jos, pe lângă cai. În afara oraşului se întâlniră cu Aldred, care se strecurase afară din abaţie fără să-i spună lui Osmund.

Ragna se simţea triumfătoare: depăşise toate problemele, se descurcase cu fiecare obstacol ridicat în calea ei şi refuzase să cedeze în faţa descurajării.

Îşi aminti de intervenţia grosolană a lui Wigelm la nunta ei. Obiectase când auzise că ea avea să primească Vale of Outhen, dar fusese pus rapid la locul lui de către Wilf. Ragna se întrebase de ce se deranjase Wigelm să formuleze un asemenea protest nejustificat, dar acum credea că înţelege: aşeza o piatră de hotar. El şi Wynstan aveau un plan pe termen lung, propunându-şi să ia Outhen de la ea şi dorindu-şi să poată spune că ei nu recunoscuseră niciodată legitimitatea darului.

Ăsta trebuia să fie planul lui Wynstan; Wigelm nu era suficient de deştept. Simţi un val de dezgust faţă de episcop. El abuza de haina lui preoţească şi se folosea de poziţia lui pentru a-şi satisface lăcomia. Gândul acesta o făcu să ameţească preţ de o clipă.

Până atunci reuşise să se apere, dar îşi spunea în sinea ei că era încă devreme ca să se bucure. Zădărnicise eforturile lui Wynstan de a o ţine acasă, dar ăsta era doar începutul.

Îşi îndreptă gândurile spre ceea ce trebuia să obţină de la acea vizită. Să se facă iubită de oameni nu mai era

principalul ei obiectiv. Avea nevoie ca ei să înţeleagă mai întâi că ea era stăpânul lor, şi nu Wynstan. Era posibil să nu mai aibă o altă ocazie la fel de bună. Şeriful n-avea s-o mai însoţească la fiecare vizită.

Îl întrebă pe Edgar despre oamenii din Outhenham şi memoră numele personajelor principale. Apoi îi spuse să meargă în spatele grupului la intrarea în sat şi să rămână acolo până când avea să-l cheme ea în faţă.

Când ajunseră, Ragna observă cu plăcere că locul era prosper. Cele mai multe case aveau o cocină, un coteţ de găini sau un staul de vaci, iar unele dintre ele le aveau pe toate trei. Unde era prosperitate era şi comerţ, îşi spuse ea, presupunând că poziţia satului Outhenham în gura văii îl făcea să fie locul natural de târg pentru întreaga regiune.

Avea să fie responsabilitatea ei să păstreze şi să mărească această prosperitate, spre propriul beneficiu şi pentru binele oamenilor. Tatăl ei spunea întotdeauna că nobilii aveau şi responsabilităţi pe lângă privilegii.

Periferia satului era aproape pustie şi, un minut mai târziu, Ragna observă că mulţi dintre locuitori se adunaseră pe peticul de verdeaţă din centru, dintre biserică şi berărie.

În mijlocul spaţiului, Wynstan era aşezat pe un scaun lat, cu patru picioare şi o pernă confortabilă, genul de scaun folosit pentru ocaziile importante. De fiecare parte a lui stăteau în picioare doi bărbaţi. Cel cu capul ras trebuia să fie preotul satului, al cărui nume – îşi amintea acum Ragna din discuţia cu Edgar – era Draca. Celălalt, persoana cu faţa foarte roşie, trebuia să fie Dudda, şeful satului.

Erau înconjuraţi de diverse bunuri. În zona rurală circulau unele monede, dar cei mai mulţi dintre ţărani îşi plăteau chiriile în natură. Două căruţe mari fuseseră încărcate cu butoaie şi saci, cuşti cu găini şi carne de porc sau peşte afumat. În ţarcuri improvizate lângă zidul bisericii erau închişi purceluşi şi miei.

Pe o masă lungă se aflau nenumărate beţe crestate şi câteva grămezi de monede de argint. Asistentul lui Wynstan, Ithamar, era aşezat la masă, ţinând în mâini o foaie lungă de pergament, veche, pătată şi roasă pe la margini, acoperită cu un scris înghesuit, în rânduri clar diferenţiate, posibil în limba latină. Aceea era probabil lista

cu datoriile de plată ale fiecărui sătean. Ragna era hotărâtă să obţină pergamentul.

Priveliştea era foarte familiară, cu nimic diferită faţă de Normandia, aşa că observă totul dintr-o privire; apoi se concentră asupra lui Wynstan.

El se ridică din scaun cu ochii mari şi cu gura deschisă când realiză dimensiunile şi autoritatea nou-veniţilor. Expresia lui arăta şoc şi disperare. Fără îndoială, se gândise că, dacă o schilodea pe Astrid, se asigura că Ragna nu putea pleca din Shiring. Acum începea să-şi dea seama cât de tare o subestimase. Spuse:

— Cum ai...?

Dar se răzgândi şi nu îşi termină întrebarea.

Ea continuă să-şi îndemne calul spre el, în timp ce mulţimea îi făcea loc. Ţinea frâiele în mâna stângă şi o cravaşă de călărie în dreapta.

Wynstan, întotdeauna rapid în gândire, schimbă placa.

— Lady Ragna, bine ai venit în Vale of Outhen! spuse el. Suntem surprinşi, dar onoraţi să te vedem aici.

Părea gata să apuce zăbala calului ei, dar Ragna nu voia să-i permită asta: ridică cravaşa doar puţin, ca şi cum ar fi fost gata să-i plesnească mâna, iar el îi observă hotărârea şi îşi opri mişcarea.

Ea trecu călare pe lângă el.

Vorbise deseori în faţa unor grupuri mari de oameni, în aer liber, şi ştia cum să-şi facă auzită vocea.

— Oameni din Vale of Outhen, spuse ea, sunt lady Ragna şi sunt stăpâna acestui ţinut.

Se lăsă un moment de tăcere. Ragna aşteptă. Un bărbat din mulţime se aşeză în genunchi. Alţii îl urmară şi, curând, toată lumea era îngenuncheată.

Se întoarse apoi către însoţitorii săi.

— Luaţi în posesie aceste căruţe, ordonă ea.

Şeriful le făcu un semn din cap soldaţilor săi.

Căpitanul lor, Wigbert, era un bărbat micuţ, subţire, cu un aspect periculos şi cu un temperament la fel de încordat precum o coardă de arc. Locotenentul său, un bărbat înalt şi masiv, se numea Godwine. Oamenii erau intimidaţi de statura lui Godwine, dar el era cel mai prietenos dintre cei doi. Wigbert era bărbatul de care trebuia să te temi.

— Acelea sunt căruţele mele, spuse Wynstan.

— Şi le vei primi înapoi – dar nu astăzi, zise Ragna.

Însoţitorii lui Wynstan erau, în cea mai mare parte, servitori, aşa că se îndepărtară de căruţe când Wigbert şi Godwine se apropiară de ei.

Sătenii erau încă în genunchi.

— Aşteaptă! strigă Wynstan. Aveţi de gând să vă lăsaţi conduşi de o biată femeie?

Dinspre săteni nu veni niciun răspuns. Erau încă în genunchi, dar erau liberi să nu o facă. Adevărata problemă nu era în faţa cui se închinau, ci cui îi plăteau chiria.

Ragna avea răspunsul pregătit pentru Wynstan.

— N-ai auzit de măreaţa prinţesă Ethelfled, fiica regelui Alfred, stăpână peste toată Mercia? spuse ea.

Aldred îi povestise că foarte mulţi oameni auziseră despre această femeie remarcabilă, care murise în urmă cu doar optzeci de ani.

— A fost unul dintre cei mai mari conducători pe care i-a avut Anglia vreodată!

— Era englezoaică, răspunse Wynstan. Tu nu eşti!

— Dar, episcope Wynstan, tu ai negociat contractul meu de căsătorie. Tu ai aranjat ca eu să primesc Vale of Outhen. Când erai la Cherbourg şi făceai aranjamentele necesare cu contele Hubert, n-ai observat că te aflai în Normandia, că tratai cu un nobil normand pentru mâna fiicei lui normande?

Mulţimea începu să râdă şi Wynstan se înroşi de furie.

— Oamenii sunt obişnuiţi să-şi plătească datoriile către mine, spuse el. Părintele Draca poate confirma acest lucru.

Privi intens spre preotul satului. Bărbatul părea îngrozit, dar reuşi să spună:

— Ceea ce spune episcopul este adevărat.

— Părinte Draca, cine este stăpân în Vale of Outhen? spuse Ragna.

— Doamna mea, eu sunt doar un amărât de preot de ţară...

— Dar ştii cine este stăpân peste satul vostru.

— Da, doamna mea.

— Atunci, răspunde la întrebare.

— Doamna mea, am fost informaţi că tu eşti acum stăpân

peste Outhen.

— Şi atunci, cui datorează oamenii chiriile?

— Ţie, murmură Draca.

— Mai tare, te rog, ca să te poată auzi toţi sătenii.

Draca înţelese că nu avea de ales.

— Ei îţi datorează chiriile ţie, doamna mea.

— Mulţumesc. Ea privi peste mulţime, făcu o pauză, apoi spuse: Ridicaţi-vă cu toţii!

Oamenii se ridicară în picioare.

Ragna era satisfăcută: preluase controlul. Dar încă nu se terminase.

Descălecă şi se duse la masă. Toată lumea o privea în tăcere, întrebându-se ce avea să facă în continuare.

— Tu eşti Ithamar, nu-i aşa? i se adresă ea asistentului lui Wynstan.

El o privi înfricoşat. Ragna îi smulse pergamentul din mână. Luat prin surprindere, el nu opuse nicio rezistenţă. Documentul specifica în latină ce datorii avea de plătit fiecare om din sat, cu multe modificări însemnate în scris. Era atât de vechi, încât chiriaşii din prezent trebuiau să fie fiii şi nepoţii celor înscrişi în pergament.

Ea se decise să-i impresioneze pe săteni cu educaţia ei.

— Până unde aţi ajuns în dimineaţa asta? îl întrebă ea pe Ithamar.

— La Wilmund, brutarul.

Ea îşi trecu degetul peste listă.

— Wilmundus Pistor, citi ea cu voce tare. Aici scrie că datorează treizeci şi şase de pence la fiecare trimestru.

Dinspre mulţime se ridică un murmur de surpriză: nu numai că ştia să citească, dar putea să şi traducă din latină.

— Păşeşte în faţă, Wilmund!

Brutarul era un tânăr grăsuţ, cu urme albe de făină în barba întunecată. El ieşi în faţă împreună cu soţia şi cu fiul său adolescent, purtând fiecare câte o pungă mică. Wilmund numără încet douăzeci de pence în monede întregi, apoi soţia numără încă zece în jumătăţi.

Ragna i se adresă apoi soţiei brutarului:

— Care este numele tău?

— Regenhild, doamna mea, spuse ea neliniştită.

— Şi acesta este fiul vostru?

— Da, doamna mea, el este Penda.
— E un flăcău grozav.
Regenhild păru să se mai relaxeze puţin.
— Mulţumesc, doamna mea.
— Câţi ani ai, Penda?
— Cincisprezece, doamna mea.
— Eşti înalt pentru cincisprezece ani.
Penda se îmbujoră.
— Da.
El numără şase pence în sferturi şi chiria familiei fu astfel plătită. Reveniră apoi în mulţime, zâmbind datorită atenţiei pe care o primiseră din partea unei doamne nobile. Tot ceea ce făcuse Ragna fusese să le arate tuturor puţin interes, tratându-i ca oameni, nu doar ca chiriaşi, ceea ce ei aveau să-şi amintească mulţi ani de atunci încolo.
Ragna se întoarse apoi spre Dudda, şeful satului. Prefăcându-se că nu ştie, ea întrebă:
— Spune-mi ce e cu aceste beţe crestate.
— Acestea sunt de la Gab, meşterul pietrar, răspunse Dudda. El ţine câte un băţ pentru fiecare client care cumpără piatră. O piatră din cinci îi aparţine stăpânului.
— Adică mie.
Dudda spuse îmbufnat:
— Aşa ni s-a spus.
— Care dintre voi este Gab?
Un bărbat subţire, cu mâinile pline de cicatrice, păşi în faţă şi tuşi.
Erau şapte beţe şi doar unul dintre ele avea cinci crestături. Ea îl luă, ca şi cum ar fi fost la întâmplare.
— Deci, Gab, la care dintre clienţii tăi se referă acest băţ?
— Acela este pentru Dreng, omul cu bacul.
Gab avea vocea hârâită, fără îndoială din cauza prafului de piatră pe care-l înghiţise.
Ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă sistemul, Ragna spuse:
— Deci Dreng a cumpărat de la tine cinci pietre.
— Da, doamna mea. Gab părea neliniştit, de parcă se întreba unde avea să ducă asta. Adăugă: Şi îţi datorez preţul pentru una dintre ele.
Ea se întoarse apoi spre Dudda.

— E corect ce spune?

El părea îngrijorat, temându-se de o eventuală surpriză, dar nu era capabil să-şi dea seama ce urma.

— Da, doamna mea.

— Constructorul lui Dreng este astăzi cu mine, spuse Ragna.

Ea auzi două sau trei exclamaţii de uimire, suprimate rapid, şi presupuse că unii dintre săteni ştiau despre frauda lui Gab. Gab însuşi păru dintr-odată bolnav, iar faţa roşie a lui Dudda deveni palidă.

— Vino în faţă, Edgar! zise Ragna.

Edgar ieşi din mijlocul grupului de soldaţi şi servitori şi veni alături de Ragna. Dudda îi aruncă o privire încărcată de ură.

— Câte pietre ai cumpărat din cariera mea, Edgar? întrebă Ragna.

Gab spuse repede:

— Au fost cinci, nu-i aşa, tinere?

— Nu, răspunse Edgar. Cinci pietre nu sunt suficiente pentru acoperişul de ţigle al distileriei. Am cumpărat zece.

Gab începea să intre în panică.

— O greşeală nevinovată, în cazul ăsta, doamna mea, vă jur.

Ragna spuse cu o voce rece:

— Nu există greşeli nevinovate.

— Dar, doamna mea...

— Tăcere!

Ragnei i-ar fi plăcut să se descotorosească de Gab, dar avea nevoie de un meşter pietrar şi nu pregătise niciun înlocuitor. Se hotărî să transforme necesitatea în virtute.

— Nu o să te pedepsesc, spuse ea. O să-ţi spun ceea ce Domnul le-a spus celor adulteri: „Îndreptaţi-vă şi nu mai păcătuiţi!”

Deşi surprinsă de această decizie, mulţimea părea să o aprobe. Ragna spera că se dovedise a fi un conducător care nu putea fi prostit, dar putea să arate milă.

Se întoarse apoi spre Dudda.

— În orice caz, pe tine nu te iert. Datoria ta este să te asiguri că stăpânul nu este înşelat, iar tu nu ţi-ai îndeplinit-o. Nu mai eşti şeful satului.

Încă o dată, ascultă mulţimea. Păreau cu toţii şocaţi, dar nu auzi nicio urmă de protest şi trase concluzia că nu regretau prea tare demiterea lui Dudda.

— Să iasă în faţă Seric!

Un bărbat în jur de cincizeci de ani ieşi din mulţime şi se înclină în faţa ei.

Ea privi spre săteni şi spuse:

— Mi s-a spus că Seric este un bărbat cinstit.

Nu le pusese o întrebare – asta le-ar fi putut lăsa impresia că alegerea le aparţinea. Dar acordă atenţie reacţiei lor. Câţiva oameni scoaseră sunete aprobatoare, iar alţii dădură din cap în semn de consimţire. Părea că instinctul lui Edgar în legătură cu Seric fusese corect.

— Seric, tu eşti şeful satului acum.

— Mulţumesc, doamna mea, spuse Seric. Voi fi cinstit şi sincer.

— Bine, zise ea, apoi privi spre asistentul lui Wynstan.

— Ithamar, nu mai este nevoie de serviciile tale. Părinte Draca, poţi să-l înlocuieşti.

Draca părea neliniştit, dar se aşeză la masă, iar Seric rămase în picioare alături de el.

Wynstan plecă, iar oamenii lui porniră grăbiţi după el.

Ragna privi în jur. Tăcuţi, sătenii o priveau, aşteptând să vadă ce urma. Le captase atenţia, iar ei erau gata să-i asculte poruncile. Preluase conducerea şi era mulţumită.

— Foarte bine, spuse ea. Să continuăm!

CAPITOLUL 19
Iunie 998

Aldred părăsi Shiring călare pe poneiul său, Dismas, îndreptându-se spre Combe. Era mai sigur în grup, iar el călătorea cu Offa, consilierul, care se ducea la Mudeford. Aldred ducea o scrisoare din partea abatelui Osmund pentru stareţul Ulfric. Scrisoarea era despre o chestiune obişnuită de afaceri, ce avea de-a face cu un teren care, în mod ciudat, era deţinut în comun de două mănăstiri. În coburii lui Aldred, înfăşurat cu grijă în pânză, se afla un preţios volum al *Dialogurilor* papei Gregorie cel Mare, copiat şi ilustrat în scriptoriul lui Aldred, un dar pentru abaţia din Combe. Aldred spera să primească un dar prin reciprocitate, o altă carte care să îmbogăţească biblioteca din Shiring. Uneori, cărţile erau cumpărate şi vândute, însă schimbul de daruri era mai obişnuit. Dar adevăratul motiv al călătoriei lui Aldred la Combe nu era nici scrisoarea, nici cartea. Era investigarea episcopului Wynstan.

Dorea să ajungă în Combe imediat după ziua de la miezul verii, când Wynstan şi Degbert s-ar fi aflat acolo, dacă îşi respectau rutina obişnuită. Era hotărât să afle ce făceau în Combe cei doi veri corupţi şi dacă avea vreo legătură cu misterul de la Dreng’s Ferry. I se ordonase în mod ferm să lase baltă toată povestea, dar el era hotărât să nu se supună.

Biserica de la Dreng’s Ferry îl afecta profund. îl făcea să se simtă pătat. Era greu să te mândreşti că eşti un slujitor al Domnului când alţii, care îmbrăcau aceleaşi robe, aveau purtări libertine. Degbert şi acoliţii săi păreau să arunce o umbră peste tot ceea ce făcea Aldred. El era dispus să-şi încalce jurământul de supunere dacă putea să pună capăt acestei poveşti.

Acum, că pornise pe acest drum, avea îndoieli. Cum avea să afle ce puneau la cale Wynstan şi Degbert? îi putea urmări prin preajmă, dar ei ar fi putut să-l observe. Mai rău, în Combe existau case în care un slujitor al Domnului n-ar fi trebuit să intre. Wynstan şi Degbert ar fi putut să meargă discret în astfel de locuri, fără să le pese poate că aveau să

fie văzuţi, dar lui Aldred i se părea imposibil să joace rolul unui obişnuit al locului şi cu certitudine avea să fie descoperit. Şi apoi aveau să urmeze tot felul de necazuri.

Drumul lui trecea prin Drengs Ferry şi decise să-i ceară ajutorul lui Edgar.

La sosirea în cătun, se duse prima dată la casa parohială. Intră acolo cu capul sus. Nici înainte nu era bine-venit aici, dar acum îl urau. Nu era surprinzător. Încercase să obţină alungarea preoţilor din vieţile lor confortabile şi trândave, iar ei n-aveau să uite asta niciodată. Iertarea şi mila făceau parte din nenumăratele virtuţi creştine care le lipseau. Chiar şi aşa, Aldred insistă ca ei să-i ofere ospitalitatea pe care o datorau tuturor clericilor. Nu era pregătit să se furişeze în berărie. Nu el era cel care trebuia să se simtă ruşinat. Degbert şi preoţii săi săvârşiseră atâtea păcate prin comportamentul lor, încât arhiepiscopul fusese de acord cu expulzarea lor de acolo: ei ar fi trebuit să fie incapabili să-şi ţină capetele sus. Ei se mai aflau acolo doar pentru că serveau unui scop ascuns – şi episcopului Wynstan –, iar acesta era secretul pe care Aldred era hotărât să-l descopere.

Nu dorea să le dezvăluie că era în drum spre Combe şi că avea să se afle acolo în acelaşi timp cu Wynstan şi cu Degbert, aşa că le turnă o minciună nevinovată şi le spuse că se ducea la Sherborne, care se afla la câteva zile distanţă de Combe.

După o masă de seară încărcată de ranchiună şi o slujbă de mântuială din Collatio, Aldred plecă în căutarea lui Edgar. îl găsi în faţa berăriei, legănând un bebeluş pe genunchi în aerul cald al serii. Nu se mai întâlniseră de la evenimentele din Outhenham, iar Edgar părea încântat să-l vadă pe Aldred.

Dar Aldred era uluit de copil.

— E al tău? întrebă el.

Edgar zâmbi şi clătină din cap.

— Al fraţilor mei. Numele ei este Wynswith. Noi îi spunem Winnie. Are aproape trei luni. Nu-i aşa că e frumoasă?

Lui Aldred i se părea ca oricare alt bebeluş: cu faţa rotundă, cheală ca un preot, salivând abundent şi lipsită de farmec.

— Da, e frumoasă, spuse el.

Era a doua sa minciună din ziua aceea. Trebuia să se roage pentru iertare.

— Ce te aduce pe aici? întrebă Edgar. Nu poate fi plăcerea de a-l vizita pe Degbert.

— Există vreun loc în care putem vorbi fără teama că vom fi auziţi?

— Haide să-ţi arăt distileria mea! spuse Edgar nerăbdător. Aşteaptă un minut.

Intră în berărie şi ieşi din nou fără copil.

Distileria era aproape de râu, ca să nu fie nevoie să se care apa de prea departe, şi se afla în partea din amonte. La fel ca în toate aşezările de pe malurile râurilor, sătenii îşi umpleau găleţile cu apă în amonte şi aruncau gunoiul în aval.

Noua clădire avea acoperişul din ţigle de stejar.

— Credeam că ai plănuit un acoperiş de piatră, spuse Aldred.

— Am făcut o greşeală, zise Edgar. Am descoperit că nu puteam să tai pietrele în ţigle subţiri. Le făceam fie prea groase, fie prea subţiri. A trebuit să-mi schimb proiectul. Părea puţin ruşinat. Pe viitor, va trebui să-mi amintesc că nu orice idee strălucită pe care o am este şi practicabilă.

În interior predomina un miros puternic, acid, de fermentaţie, venind dinspre un cazan mare ce era suspendat peste o vatră pătrată, cu pereţi de piatră. Într-o cameră separată erau stivuite butoaie şi saci. Podeaua de piatră era foarte curată.

— E un mic palat! spuse Aldred.

Edgar zâmbi.

— Este proiectat să fie rezistent la foc. De ce voiai să discutăm separat? Sunt nerăbdător să aflu.

— Sunt în drum spre Combe.

Edgar înţelese imediat.

— Wynstan şi Degbert vor ajunge acolo peste câteva zile.

— Şi vreau să aflu ce pun la cale. Dar am o problemă. Nu-i pot urmări pe acolo fără să fiu observat, mai ales dacă intră în locuri cu reputaţie proastă.

— Care e soluţia?

— Vreau să mă ajuţi să stau cu ochii pe ei. Tu ai mai multe

şanse să nu atragi atenţia.

Edgar rânji.

— Oare un călugăr este cel care mă îndeamnă să vizitez stabilimentul lui Mags?

Aldred se strâmbă cu dezgust.

— Abia dacă pot să cred eu însumi.

Edgar redeveni serios.

— Pot să plec la Combe să cumpăr provizii. Dreng are încredere în mine.

Aldred era surprins.

— Chiar aşa?

— Mi-a întins o capcană: mi-a dat prea mulţi bani pentru pietre, aşteptându-se să fur surplusul, şi a fost uimit când i-am dat banii înapoi. Acum este mulţumit să mă aibă pe aici la muncă şi să-i uşurez povara celebrului său spate rupt.

— Ai nevoie de ceva de la Combe?

— În curând o să trebuiască să cumpărăm funii noi şi sunt mai ieftine la Combe. Probabil că aş putea să plec mâine.

— N-ar trebui să călătorim împreună. Nu vreau ca oamenii să-şi dea seama de colaborarea noastră.

— Atunci o să plec în ziua de după miezul verii şi o să iau pluta.

— Perfect, spuse Aldred recunoscător.

Ieşiră din distilerie. Soarele cobora.

— Când ajungi acolo, o să mă găseşti la abaţie, spuse Aldred.

— Să călătoreşti în siguranţă! îi ură Edgar.

* * *

La cinci zile după miezul verii, Edgar mânca brânză într-o berărie cunoscută sub numele de Sailors[8] când auzi că Wynstan şi Degbert sosiseră la Combe în dimineaţa aceea şi stăteau la Wigelm.

Wigelm îşi reconstruise ansamblul, care fusese distrus de vikingi în urmă cu un an. Lui Edgar îi venea uşor să supravegheze singura intrare, mai ales că se afla la o aruncătură de băţ de berărie.

---

8 Marinari (în lb. engleză în original) (n.tr.).

Era o treabă plictisitoare şi îşi petrecea timpul speculând în legătură cu secretul lui Wynstan. Se gândea la tot felul de activităţi abjecte în care s-ar fi putut complace episcopul, dar nu-şi putea imagina cum se încadra aici Dreng’s Ferry şi jocul lui de-a ghicitul nu-l ducea nicăieri.

În prima seară, Wynstan, fratele şi vărul său rămaseră acasă. Edgar privi poarta până când luminile începură să se stingă în incintă, apoi se întoarse la mănăstire ca să-şi petreacă noaptea şi îi spuse lui Aldred că nu avea nimic de raportat.

Era îngrijorat să nu fie observat. Cei mai mulţi oameni din Combe îl cunoşteau şi n-avea să le ia multă vreme până să înceapă să se întrebe ce punea la cale. Cumpărase funia şi alte câteva provizii; băuse bere cu o mână de prieteni mai vechi; cercetase cu atenţie oraşul reconstruit; iar acum avea nevoie de un pretext ca să mai trândăvească pe-acolo.

Era iunie şi îşi aminti de un loc din pădure în care creşteau căpşuni, în perioada aceea a anului erau o delicatesă greu de găsit, fiind gustoase de-ţi lăsau gura apă. Părăsi oraşul când călugării se treziră pentru slujba de dimineaţă şi merse cam un kilometru şi jumătate prin pădure. Avea noroc: căpşunile erau tocmai coapte. Culese un sac, apoi se întoarse în oraş şi începu să le vândă la poarta casei lui Wigelm. Era un trafic intens la ieşirea şi intrarea în complex, aşa că era locul cel mai potrivit în care să se aşeze un vânzător ambulant. Cerea un bănuţ pentru douăzeci şi patru de căpşuni.

Până după-amiază le vându pe toate şi avea buzunarul plin de mărunţiş. Se duse să se aşeze în faţa berăriei şi comandă o cană cu bere.

Comportamentul lui Brindle la Combe era bizar. Căţeluşa era nedumerită că se afla într-un loc pe care îl cunoştea atât de bine, părând în acelaşi timp să nu-l recunoască. Alerga pe străzi, îşi reînnoia cunoştinţele printre ceilalţi câini şi mirosea bulversată casele reconstruite. Lătrase cu încântare la trecerea pe lângă lăptăria construită din piatră, care supravieţuise incendiului; apoi îşi petrecuse jumătate de zi aşezată în faţa locului aceluia, de parcă o aştepta pe Sungifu să apară.

— Ştiu cum te simţi, îi spuse Edgar câinelui.

La începutul serii, Wynstan, Wigelm şi Degbert ieşiră din curtea complexului. Edgar fu atent să nu întâlnească privirea lui Wynstan: ar fi putut foarte bine să-l recunoască.

Dar Wynstan era cu gândul la plăcerile serii. Fratele şi vărul lui erau strălucitor îmbrăcaţi şi până şi episcopul îşi schimbase roba preoţească lungă şi neagră cu o tunică scurtă şi o pelerină uşoară, prinsă cu un ac din aur. Capul său cu tonsură era acoperit cu o pălărie stilată. Cei trei bărbaţi porniră în zigzag pe străzile prăfuite, în lumina amurgului.

Se duseră la Sailors, cea mai mare şi mai bine mobilată berărie din oraş. Locul era întotdeauna aglomerat şi Edgar se simţi încurajat să intre şi să comande o cană cu bere. Wynstan ceru o carafă din lichiorul tare, din miere fermentată, numit mied, şi plăti cu monede dintr-o pungă dolofană din piele.

Edgar îşi bău berea pe îndelete. Wynstan nu făcu nimic demn de menţionat. Sorbea din băutura sa şi râdea, apoi comandă o farfurie cu creveţi şi îşi băgă mâna pe sub fusta unei fetişcane care servea. Nu făcea niciun efort să-şi ţină secretă pornirea obscenă, deşi avea grijă să nu fie prea ostentativ.

Pe măsură ce lumina zilei se estompa, Wynstan se îmbăta tot mai tare. Când cei trei părăsiră berăria, Edgar îi urmări, cu sentimentul că şansele să fie observat scăzuseră semnificativ. Chiar şi aşa, rămase la o distanţă discretă în timp ce-i urma.

Îşi dădu seama apoi că, dacă îl observaseră, se puteau preface că nu-l văzuseră, cu intenţia de a-l prinde în capcană. Dacă se întâmpla acest lucru, aveau să-l bată cu cruzime. Nu avea cum să se apere împotriva celor trei. Încercă să nu se simtă speriat.

Când intrară în casa lui Mags, Edgar îi urmă înăuntru.

Mags reconstruise locul şi îl mobilase cu stil, fiind acum la fel de luxos ca un palat. Pe pereţi erau tapiserii, pe podea, saltele, iar pe scaune, perne. Două cupluri se zbenguiau pe sub pături şi existau câteva paravane care să-i ascundă pe cei ale căror practici sexuale erau prea jenante sau prea ciudate ca să fie văzute. Păreau să fie opt sau zece fete şi

doi băieţi, unii vorbind cu accent străin, iar Edgar presupuse că mulţi dintre ei erau sclavi, cumpăraţi de Mags de la târgul din Bristol.

Wynstan deveni imediat centrul atenţiei, în calitatea lui de cel mai important client al localului. Mags însăşi îi aduse o cană cu vin, îl sărută pe buze, apoi rămase în picioare alături de el, explicându-i atracţiile pe care le aveau de oferit diferitele fete: una avea sânii mari, o alta era expertă la supt, iar alta îşi răsese tot părul de pe corp.

Timp de câteva minute, nimeni nu-l observă pe Edgar, dar, în cele din urmă, o fată drăguţă, irlandeză, îi arătă sânii ei roz şi îl întrebă ce anume i-ar fi plăcut, iar el murmură că intrase în locul greşit şi plecă.

Wynstan se deda la lucruri pe care un episcop n-ar fi trebuit să le facă, iar eforturile lui de a ascunde asta erau superficiale, dar Edgar tot nu reuşea să înţeleagă ce mare mister putea să existe aici.

Era întuneric deplin când cei trei petrecăreţi ieşiră din localul lui Mags, dar seara lor nu se încheiase încă. Edgar îi urmări din nou, cu mai puţină teamă acum că ar fi putut să fie descoperit. Intrară într-o casă de lângă plajă, pe care Edgar o recunoştea ca aparţinându-i negustorului de lână Cynred, probabil cel mai bogat om din Combe după Wigelm. Uşa era deschisă, lăsând să intre aerul serii, iar ei păşiră în casă.

Edgar nu-i putea urma într-o casă privată. Privind prin uşa deschisă, îi observă aşezându-se în jurul unei mese şi discutând într-o manieră relaxată, prietenească. Wynstan îşi scoase punga.

Edgar se ascunse în întunericul aleii de peste drum.

În curând, de casă se apropie un bărbat bine îmbrăcat, de vârstă mijlocie, pe care nu-l recunoştea. Bărbatul părea să nu fie sigur că se afla în locul potrivit şi îşi băgă capul pe uşă. La lumina din interior, Edgar observă că hainele lui păreau scumpe şi posibil străine. Bărbatul puse o întrebare pe care Edgar nu o auzi.

— Intră, intră! strigă cineva şi bărbatul intră în casă.

Apoi uşa se închise.

Chiar şi aşa, Edgar tot putea să audă câte ceva din ceea ce se întâmpla înăuntru şi, curând, volumul conversaţiei

crescu. Auzi zornăitul inconfundabil al zarurilor într-o cană, apoi câteva cuvinte strigate:

— Zece pence!

— Şase-şase!

— Am câştigat! Am câştigat!

— Zarurile astea au diavolul în ele!

Era clar că Wynstan băuse şi curvăsărise destul, ajungând la final la jocuri de noroc.

După o lungă aşteptare pe alee, Edgar auzi clopotul mănăstirii bătând pentru slujba de la miezul nopţii, prima slujbă a noii zile. La scurtă vreme după aceea, jocul păru să ajungă la final. Jucătorii ieşiră pe stradă, ducând crengi luate din foc ca să-şi lumineze drumul. Edgar se trase mai înapoi pe aleea sa, dar îl auzi clar pe Wynstan spunând:

— Ai avut noroc în seara asta, Monsieur Robert!

— Accepţi înfrângerea cu voie bună, spuse o voce cu accent şi Edgar deduse că străinul cu accent ciudat era un comerciant francez sau normand.

— Trebuie să-mi oferi şansa să-i câştig înapoi cândva.

— Cu plăcere!

Edgar reflectă cu regret că îl urmărise pe Wynstan toată seara doar ca să afle că episcopul ştia să piardă.

Wynstan, Wigelm şi Degbert cotiră apoi spre casa lui Wigelm, iar Robert plecă în direcţia opusă. Din impuls, Edgar îl urmări pe Robert.

Străinul se îndreptă spre plajă. Acolo, îşi ridică marginile tunicii şi intră în apă. Edgar îl privi – urmărind flacăra – până când urcă la bordul unei nave. La lumina torţei, Edgar reuşi să observe că era un vas cu etrava lată şi carena adâncă, aproape sigur o navă comercială normandă.

Lumina se stinse şi Edgar îl pierdu din vedere pe bărbat.

* * *

În dimineaţa următoare, devreme, Edgar se întâlni cu Aldred şi îi mărturisi pierderea de vreme.

— Wynstan cheltuieşte banii bisericii pe vin, femei şi zaruri, dar nu e niciun mister în asta, spuse Edgar.

Dar Aldred era intrigat de un detaliu pe care Edgar îl considerase nesemnificativ.

— Zici că lui Wynstan nu părea să-i pese că a pierdut bani?

Edgar ridică din umeri.

— Dacă l-a deranjat, a ascuns-o foarte bine.

Aldred clătină din cap sceptic.

— Pariorii se supără întotdeauna când pierd. Altfel n-ar mai avea nicio plăcere.

— Doar i-a strâns mâna bărbatului şi i-a spus că abia aşteaptă o şansă de a-şi lua revanşa.

— Ceva nu e în regulă aici.

— Nu-mi imaginez ce ar putea să fie.

— Iar după aceea, Monsieur Robert s-a îmbarcat pe o navă care probabil îi aparţinea, zise Aldred bătând darabana cu degetele pe masă. Trebuie să discut cu el.

— Te duc eu.

— Bine. Spune-mi, există vreun negustor care schimbă bani în Combe? Trebuie să fie, doar este port.

— Wyn, bijutierul, cumpără bani străini şi îi topeşte.

— Bijutier? Trebuie să aibă o balanţă şi greutăţi de precizie pentru cantităţile mici de metale preţioase.

— Sunt convins că are.

— S-ar putea să avem nevoie de el mai târziu.

Edgar era intrigat. Nu-i putea urmări gândurile lui Aldred.

— Dar pentru ce? întrebă el.

— Ai răbdare! încă nu e lămurit totul nici în capul meu. Să mergem să vorbim cu Robert!

Părăsiră mănăstirea. Până atunci, nu fuseseră văzuţi împreună în Combe, dar Aldred părea prea agitat ca să-şi mai facă griji pentru asta în dimineaţa aceea. Edgar îl conduse spre plajă.

Edgar era şi el incitat. Deşi era nedumerit, presupunea că se aflau aproape de rezolvarea misterului.

Nava comercială normandă era în curs de încărcare – pe plajă se afla o movilă mică de minereu de fier. Câţiva bărbaţi încărcau cu lopata minereul în butoaie, apoi duceau butoaiele până la navă şi le goleau în cala acesteia. Monsieur Robert se afla pe plajă şi supraveghea operaţiunea. Edgar observă că la centura lui era atârnată o pungă din piele care plesnea de monede.

— El este, spuse Edgar.

Aldred se apropie de bărbat şi se prezentă, apoi zise:

— Trebuie să îţi spun ceva important şi confidenţial, Monsieur Robert. Cred că ai fost înşelat noaptea trecută.

— Înşelat? întrebă Robert. Dar am câştigat.

Edgar împărtăşea nedumerirea lui Robert. Cum ar fi putut să fie înşelat când plecase cu o pungă plină de bani?

Aldred spuse:

— Dacă vrei să vii cu mine la casa bijutierului, îţi voi explica. Îţi promit că nu vei considera că ai făcut drumul degeaba.

Robert îl privi intens pe Aldred preţ de un moment lung, apoi păru să se hotărască să-l creadă.

— Foarte bine.

Edgar îi conduse la casa lui Wyn, o casă din piatră care supravieţuise incendiului vikingilor. îl găsiră pe bijutier la micul dejun, împreună cu familia sa. Wyn era un bărbat mărunt, în jur de cincizeci ani, căruia îi cădea părul. Avea o nevastă tânără – a doua, îşi aminti Edgar – şi doi copii mici.

— Bună dimineaţa, domnule! zise Edgar. Sper că eşti sănătos.

Wyn spuse amabil:

— Salut, Edgar! Ce mai face mama ta?

— O ajunge vârsta, ca să fiu sincer.

— Nu aşa păţim toţi? Te-ai întors la Combe?

— Doar în trecere. Acesta este fratele Aldred, bibliotecarul de la abaţia Shiring, care stă la mănăstirea din Combe pentru câteva zile.

Wyn spuse politicos:

— Mă bucur să te cunosc, frate Aldred.

Era nedumerit, dar răbdător, aşteptând să vadă ce se întâmpla.

— Iar acesta este Monsieur Robert, proprietarul navei din port.

— Fericit să te cunosc, Monsieur!

Apoi Aldred preluă discuţia.

— Wyn, vrei să fii drăguţ şi să cântăreşti câteva monede englezeşti pe care le-a achiziţionat Monsieur Robert?

Edgar începea să înţeleagă încotro se îndrepta Aldred şi fu fascinat.

Wyn ezită doar o clipă. Să facă o faptă bună pentru un

călugăr important era o investiţie care putea să fie răsplătită într-o bună zi.

— Desigur, spuse el. Veniţi în magazinul meu.

Deschise drumul şi ceilalţi îl urmară: Robert părea uluit, dar nu refuză.

Edgar observă că atelierul lui Wyn era asemănător cu cel al lui Cuthbert de la casa parohială, având o vatră, o nicovală, o gamă largă de unelte de precizie şi un cufăr solid, legat în fier, care conţinea probabil metale preţioase. Pe masa de lucru se afla o balanţă cu aspect delicat, în formă de T, cu tăvi care atârnau de fiecare parte a braţului de echilibru.

— Monsieur Robert, spuse Aldred, putem să cântărim monedele pe care le-ai câştigat aseară la casa lui Cynred?

— Ah, şopti Edgar.

Începea să înţeleagă cum putea să fie înşelat Robert.

Acesta îşi scoase punga de la centură şi o deschise. În ea se afla un amestec de bani englezeşti şi străini. Ceilalţi aşteptară cu răbdare până când el alese monedele englezeşti, toate cu o cruce pe o parte şi capul regelui Ethelred pe cealaltă. Închise cu atenţie punga şi o puse înapoi la centură, apoi numără monedele. Erau şaizeci şi trei de penny.

— Ai câştigat toate aceste monede noaptea trecută? întrebă Aldred.

— Cele mai multe dintre ele, spuse Robert.

Wyn adăugă:

— Te rog, pune şaizeci de pence pe tăviţă – nu contează care.

În timp ce Robert făcea ce i se ceruse, Wyn alese câteva greutăţi mici dintr-o cutie. Aveau formă de disc şi lui Edgar i se păru că erau confecţionate din plumb.

— Şaizeci de pence ar trebui să cântărească exact trei uncii, spuse Wyn.

Aşeză trei greutăţi în tăviţa cealaltă. Tava coborî imediat pe bancul de lucru. Edgar oftă uluit. Wyn îi spuse lui Robert:

— Monedele tale sunt prea uşoare.

— Ce înseamnă asta? întrebă Robert.

Edgar ştia răspunsul, dar păstră tăcerea în timp ce Wyn îi explica.

— Cele mai multe monede de argint conţin puţin cupru, ca să facă marginile mai rezistente la uzură, spuse Wyn. Monedele englezeşti au nouăsprezece părţi de argint la o parte de cupru. Doar o clipă!

Îndepărtă de pe tavă o greutate de o uncie şi începu să o înlocuiască treptat cu greutăţi mai mici.

— Cuprul este mai uşor decât argintul. Când cele două părţi ale balanţei rămaseră în echilibru, el spuse: Monedele tale conţin cam zece părţi de cupru la zece de argint. Diferenţa este prea mică şi este imperceptibilă în utilizarea curentă. Dar toate acestea sunt falsuri.

Edgar dădu din cap. Asta era rezolvarea misterului: Wynstan era un falsificator. Şi, mai mult decât atât, înţelegea Edgar acum, jocurile de noroc foloseau la schimbarea monedelor false cu monede bune. Dacă Wynstan câştiga la zaruri, el obţinea monede adevărate din argint, iar dacă pierdea, nu sacrifica decât falsurile. Pe termen lung, era sigur că ieşea în câştig.

Faţa lui Robert se înroşi de furie.

— Nu te cred! spuse el.

— O să-ţi dovedesc. Are cineva un penny bun?

Edgar avea banii lui Dreng şi îi dădu lui Robert un penny. Acesta scoase cuţitul de la centură şi scrijeli moneda pe partea cu efigia lui Ethelred. Zgârietura era abia vizibilă.

Wyn spuse:

— Moneda este la fel în adâncime. Nu contează cât de adânc te duci, culoarea va fi cea a argintului. Acum, scrijeleşte-o pe una dintre ale tale.

Robert îi înapoie lui Edgar moneda lui, apoi luă una dintre ale sale de pe tăviţă şi repetă operaţiunea. De data asta, urma zgârieturii era maro.

Wyn explică:

— Amestecul de jumătate argint şi jumătate cupru este de culoare maro. Falsificatorii fac monedele lor să pară că sunt din argint spălându-le în vitriol, care îndepărtează cuprul de la suprafaţă. Dar dedesubt metalul este tot maro.

— Nenorociţi! ăia de englezi au pariat cu monede false! spuse Robert furios.

— Ei bine, cel puţin unul dintre ei, zise Aldred.

— Ar trebui să mă duc să-l acuz pe Cynred acum!

— S-ar putea ca nu Cynred să fie cel vinovat. Câţi aţi fost la masă?

— Cinci.

— Pe cine vrei să acuzi?

Robert înţelese problema.

— Deci trişorul o să scape nepedepsit?

— Nu şi dacă pot să te ajut, spuse Aldred cu hotărâre. Dar dacă faci acum o acuzaţie nefondată, ei vor nega cu toţii. Mai rău, falsificatorul va fi avertizat şi va deveni şi mai greu să-l aducem la judecată.

— Şi ce o să fac cu aceste monede false?

Aldred nu îl compătimea.

— Le-ai câştigat la zaruri, Robert. Dă falsurile la topit şi transformă-le într-un inel care să-ţi amintească să nu mai pariezi. Aminteşte-ţi că soldaţii romani care păzeau Crucea jucau zaruri pe hainele Domnului nostru.

— O să mă gândesc la asta, spuse Robert îmbufnat.

Edgar se îndoia că Robert avea să topească monedele contrafăcute. Cel mai probabil, avea să le cheltuiască una câte una, astfel încât greutatea lor să nu fie observată. Dar, de fapt, asta folosea scopului lui Aldred, observă Edgar. Robert n-avea să pomenească nimănui despre banii falşi dacă plănuia să-i cheltuiască, astfel că Wynstan n-avea să afle că secretul lui fusese dezvăluit.

Aldred se întoarse spre Wyn.

— Pot să te rog să păstrezi informaţia aceasta pentru tine dintr-un anumit motiv? întrebă el.

— Prea bine.

— Pot să te asigur că sunt hotărât să aduc vinovatul la judecată.

— Mă bucur să aud asta, spuse Wyn. Mult noroc!

— Amin! răspunse Robert.

* * *

Aldred era triumfător, dar înţelese curând că bătălia nu era câştigată încă.

— Toţi clericii de la biserică ştiu deja despre asta, evident, spuse el gânditor în timp ce Edgar împingea pluta în amonte. Cu greu ar putea să le ascundă aşa ceva. Dar ei

păstrează tăcerea şi sunt recompensaţi pentru asta cu o viaţă de lenevie şi lux.

Edgar încuviinţă.

— La fel şi sătenii. Probabil că au ghicit că acolo se întâmplă ceva necurat, dar sunt mituiţi cu darurile pe care Wynstan le aduce de patru ori pe an.

— Şi asta explică de ce a fost atât de furios din cauza propunerii mele de a transforma biserica lui coruptă într-o mănăstire evlavioasă. Ar fi trebuit să refacă întreaga operaţiune într-un alt sat uitat de lume – şi nu e uşor să o refaci din nimic!

— Cuthbert trebuie să fie falsificatorul. El este singurul care are abilităţile necesare pentru gravarea matriţelor şi falsificarea monedelor.

Edgar păru să nu se simtă foarte confortabil.

— Nu e un om atât de rău, e doar slab. Nu i s-ar putea opune niciodată unui terorist ca Wynstan. Aproape că-mi pare rău pentru el!

Se despărţiră la Mudeford Crossing, încă interesaţi să evite să atragă atenţia asupra asocierii lor. Edgar continuă în sus, pe râu, iar Aldred îl călări pe Dismas spre Shiring, pe un traseu ocolit. Fu norocos să se alăture unei perechi de mineri care duceau o încărcătură de ceva ce părea a fi cărbune, dar care era, de fapt, casiterit, mineralul din care era extras valorosul cositor. Dacă banditul Ironface se întâmpla să fie prin preajmă, Aldred era sigur că avea să fie descurajat de vederea celor doi mineri bine construiţi, care purtau asupra lor ciocanele cu capete din fier.

Călătorilor le plăcea să vorbească, dar minerii nu aveau prea multe de spus, aşa că Aldred reuşi să se gândească, pe toată durata drumului, la modul în care ar fi putut să-l aducă pe Wynstan în faţa unei Curţi, pentru a fi condamnat şi pedepsit pentru crima lui. În ciuda tuturor informaţiilor pe care le avea Aldred, n-avea să fie uşor. Episcopul se bucura de o rezervă nesfârşită de ajutoare care ar fi putut să jure că era un om cinstit şi că spunea adevărul.

Când martorii nu se puneau de acord, exista o procedură care se derula astfel: unul dintre ei trebuia să suporte o încercare, fie să apuce o bară de fier înroşită în foc şi să o ducă zece paşi, fie să-şi scufunde mâinile în apă fiartă şi să

scoată o piatră. Teoretic, Dumnezeu avea să îl protejeze pe cel care spunea adevărul. În practică, Aldred nu cunoscuse pe nimeni care să se supună, de bunăvoie, unei astfel de încercări.

De multe ori, era clar care tabără spunea adevărul şi Curtea lua partea martorului care era mai credibil. Dar cazul lui Wynstan trebuia să fie discutat la sfatul comitatului, care era prezidat de fratele său. Contele Wilwulf ar fi luat partea lui Wynstan fără ruşine. Singura şansă a lui Aldred era să aducă dovezi atât de indiscutabile, sprijinite de jurămintele unor oameni cu poziţii atât de înalte, încât nici măcar fratele lui Wynstan să nu poată pretinde că mai crede în nevinovăţia lui.

Se întrebă ce-l putea îndemna pe un om ca Wynstan să devină falsificator. Episcopul avea o viaţă uşoară şi plăcută: de ce îi trebuia mai mult de atât? De ce să rişte să piardă totul? Aldred presupunea că lăcomia lui Wynstan era insaţiabilă. Indiferent cât de mulţi bani sau putere avea, el îşi dorea întotdeauna mai mult. Aşa erau păcatele.

Ajunse la abaţia Shiring în ziua următoare, seara, târziu. Mănăstirea era tăcută şi putea să audă dinspre biserică frumoasa cântare a psalmului de vecernie, slujba care marca sfârşitul unei zile. Îşi băgă calul în grajd şi se duse direct la dormitor.

În coburi avea un dar de la abaţia din Combe, o copie a Evangheliei Sfântului Ioan, cu profundele ei cuvinte de deschidere: În *principio erai Verbum*, *et Verbum erai apud Deum*, *et Deus* erai *Verbum*. „La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu”. Aldred simţea că îşi putea petrece întreaga viaţă încercând să înţeleagă acest mister.

Se hotărî că avea să îi arate noua carte abatelui Osmund cu prima ocazie. Pe când îşi despacheta bagajul, fratele Godleof ieşi din camera lui Osmund, care se afla la capătul dormitorului.

Godleof avea vârsta lui Aldred, pielea de un roşu-închis şi o constituţie deşirată. Mama lui fusese o lăptăreasă batjocorită de un nobil aflat în trecere. Godleof nu cunoştea numele bărbatului şi bănuia că nici mama lui nu îl ştiuse vreodată. Asemenea celor mai mulţi călugări, Godleof

împărtăşea părerile lui Aldred şi devenea nerăbdător din cauza precauţiei şi zgârceniei lui Osmund şi Hildred.

Aldred fu uluit văzând expresia de profundă îngrijorare a lui Godleof.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Înţelese că Godleof avea ceva în minte şi era reticent să vorbească despre asta.

— Spune tot ce ai pe suflet, adăugă.

— Îl căutam pe Osmund.

Înainte de a veni la mănăstire, Godleof fusese văcar şi obişnuia să folosească puţine vorbe.

— Pentru ce?

— E ţintuit la pat.

— Îmi pare rău să aud asta, dar nu e chiar un şoc, răspunse Aldred.

Era bolnav de ceva timp şi, în ultima perioadă, avea probleme la coborârea scărilor, ca să nu mai vorbim despre urcare. Făcu o pauză, pentru a-l studia pe Godleof.

— Mai e şi altceva, nu-i aşa?

— Ar fi mai bine să-l întrebi pe Osmund.

— Prea bine, o să-l întreb.

Aldred luă cartea pe care o adusese de la Combe şi se duse în camera lui Osmund.

Îl găsi pe abate ridicat în pat, cu o grămadă de perne care îi susţineau spatele. Nu îi era bine, dar părea să stea confortabil, iar Aldred presupuse că avea să fie mulţumit să rămână în pat pentru tot restul vieţii sale, oricât de lungă sau de scurtă urma să fie aceasta.

— Îmi pare rău să văd că eşti bolnav, domnul meu abate, spuse Aldred.

Osmund oftă.

— Dumnezeu, în înţelepciunea Lui, nu mi-a acordat puterea să merg mai departe.

Aldred nu era sigur că fusese în totalitate decizia lui Dumnezeu, dar nu spuse decât:

— Domnul este suma înţelepciunii.

— Trebuie să mă bazeze pe bărbaţii mai tineri, spuse abatele.

Osmund părea uşor jenat. La fel ca Godleof, părea să fie împovărat de ceva despre care ar fi preferat să nu discute.

Aldred avea o presimţire că urmau veşti rele. Spuse:

— Poate că te gândeşti la numirea unui abate locţiitor, care să conducă mănăstirea pe durata bolii tale?

Era o problemă importantă. Călugărul care era numit interimar avea cele mai mari şanse să devină abate la moartea lui Osmund.

Osmund nu răspunse la această întrebare, care era prevestitoare de rele.

— Problema cu oamenii mai tineri este aceea că ei creează necazuri.

Asta era, evident, o referire la Aldred. Sunt idealişti, continuă el. Ofensează oamenii.

Era momentul să înceteze să mai umble prin învăluire. Aldred spuse direct:

— Ai numit deja pe cineva?

— Hildred, spuse Osmund ferindu-şi privirea.

— Mulţumesc, domnul meu abate, spuse Aldred.

Aruncă volumul pe patul lui Osmund şi părăsi încăperea.

CAPITOLUL 20
Iulie 998

Wilf fu plecat cu trei luni mai mult decât se aşteptase oricine, ceea ce însemna o treime din perioada în care Ragna fusese măritată cu el. În urmă cu şase săptămâni, trimisese un mesaj prin care spunea simplu că pătrundea în teritoriul galez mai adânc decât planificase iniţial şi că era bine şi sănătos.

Ragna îi simţea lipsa. Începuse să-i placă să aibă un bărbat cu care să poată sta de vorbă, cu care să discute problemele şi alături de care să se culce noaptea. Lovitura cu Inge aruncase o umbră peste această plăcere, dar, chiar şi aşa, îi era dor să-l aibă pe Wilf înapoi.

Ragna o vedea pe Inge prin complex aproape în fiecare zi. Ea era însă soţia oficială şi îşi ţinea fruntea sus, evitând să-i vorbească rivalei sale; dar, oricum, simţea permanent umilinţa.

Se întreba neliniştită ce avea să simtă Wilf pentru ea când urma să se întoarcă. Probabil că se culcase şi cu alte femei în timpul expediţiei. Îi spusese acest lucru brutal de sincer – nu înainte de nuntă, ci după –, explicându-i că dragostea pentru ea nu excludea sexul cu alte femei. Întâlnise oare fete mai tinere şi mai frumoase în Ţara Galilor? Sau avea să se întoarcă înfometat după trupul Ragnei? Sau ambele?

Primi avertizarea cu o zi înainte de întoarcerea lui. Trimisese înainte un mesager, pe un cal rapid, ca să anunţe că avea să sosească a doua zi. Ragna puse în mişcare întregul complex. Cei de la bucătărie preparau un festin: sacrificau un bou tânăr, pregăteau focul pentru friptura la proţap, deschideau butoaiele de bere, coceau pâine. Cei de care nu era nevoie la bucătărie erau ocupaţi să cureţe grajdurile, să pună straturi de paie proaspete pe podele, să bată saltelele şi să aerisească păturile.

Ragna se duse în casa lui Wilf şi începu să ardă secară, ca să alunge insectele. Desfăcu obloanele, ca să pătrundă aer proaspăt, şi făcu patul mai primitor, cu lavandă şi petale de trandafir. Aşeză fructe într-un coş, adăugând apoi o ploscă plină cu vin, un butoi mic cu bere, pâine, brânză şi peşte

afumat.

Toate aceste activităţi îi îndepărtară gândurile de la temerile ei.

În dimineaţa următoare, o trimise pe Cat să încălzească un cazan cu apă şi se spălă peste tot, acordând o atenţie specială anumitor zone. După aceea îşi frecă şi îşi parfumă cu ulei pielea de pe sâni, coapse şi picioare, îmbrăcă haine proaspăt spălate şi încălţă pantofi noi de mătase, apoi îşi fixă eşarfa pentru cap cu o bandă brodată cu fir de aur.

El ajunse pe la miezul zilei. Era anunţat de departe de sunetul uralelor din oraş, care îl însoţeau în timp ce trecea călare în fruntea armatei, iar ea se grăbi să ocupe o poziţie dominantă în faţa sălii mari.

El trecu la trap printre porţi, cu pelerina roşie fluturând, cu locotenenţii pe urmele lui. O văzu imediat şi veni spre ea periculos de repede, iar ea se luptă cu impulsul de a sări din calea lui; dar ştia că trebuia să-i arate – lui şi mulţimii – că avea încredere deplină în abilităţile lui de călăreţ. În ultima clipă, observă că el avea părul şi mustăţile netunse, iar faţa lui, de obicei bine bărbierită, purta o barbă sălbatică, în timp ce pe frunte avea cicatrice noi. Îşi struni calul spectaculos de târziu, făcându-l să se dea înapoi doar la câţiva centimetri de ea, în timp ce inima ei bubuia ca un ciocan. Dar îşi păstră zâmbetul de bun venit nemişcat pe faţă.

El sări de pe cal şi o luă în braţe, exact aşa cum sperase ea că avea să se întâmple. Oamenii din incintă ovaţionau şi râdeau: le plăcea să vadă pasiunea pe care o simţea pentru ea. Ragna ştia că asta era demonstraţia lui pentru spectatori şi o accepta ca parte a rolului ei de conducător. Dar nu existau îndoieli în legătură cu sinceritatea îmbrăţişării. O sărută lasciv, iar ea îi răspunse în acelaşi fel.

După un minut, el se îndepărtă din îmbrăţişare, apoi se aplecă şi o săltă, cu un braţ susţinându-i umerii şi cu celălalt coapsele. Ea râse bucuroasă. O purtă aşa până dincolo de sala mare, spre propriul lui bârlog, în timp ce mulţimea îşi urla încântarea. Ea era de două ori mai mulţumită că îi curăţase casa şi o făcuse mai primitoare.

El orbecăi după zăvor şi trânti uşa de perete, apoi o duse înăuntru. O aşeză jos şi trânti uşa în urma lui.

Ea îşi scoase eşarfa şi îşi lăsă părul să-i cadă liber, apoi îşi trase rochia de pe ea cu o mişcare rapidă şi se întinse goală în patul lui.

El se uită la corpul ei cu încântare şi dorinţă. Părea un bărbat însetat, pe cale să bea dintr-un izvor de munte. Se prăbuşi peste ea, cu vesta de piele şi cu jambierele de pânză încă pe el.

Ea îşi aruncă braţele şi picioarele în jurul trupului lui şi îl trase adânc în ea.

Se termină totul repede. Apoi el se rostogoli de pe ea şi adormi în câteva secunde.

Ea rămase întinsă, aşteptând o vreme. Îi plăcea barba lui, dar ştia că avea să şi-o radă a doua zi, pentru că nobilii englezi nu purtau bărbi. Îi atinse cicatricea nouă de pe sprânceană. Începea la tâmpla dreaptă, de la linia părului, şi urma o linie neregulată până la sprânceana stângă. Îşi trecu degetul de-a lungul ei, iar el se agită în somn. Încă un centimetru... Vreun galez viteaz trebuia să fi făcut asta, presupunea ea. Probabil că murise din acest motiv.

Îşi turnă apoi o cană de vin şi mâncă o bucată de brânză. Era mulţumită doar să-l privească şi era bucuroasă că se întorsese la ea viu. Galezii nu erau războinici prea renumiţi, dar nici nu erau neajutoraţi, şi era convinsă că, acum, unele neveste din complex plângeau auzind vestea că bărbaţii lor n-aveau să se mai întoarcă niciodată acasă.

De îndată ce el se trezi, făcură dragoste din nou – de data asta, mai pe îndelete. El îşi scoase hainele, iar ea avu timp să se bucure de fiecare senzaţie – să-l mângâie cu palmele pe umeri şi pe piept, să-şi treacă degetele prin părul lui şi să-i muşte buzele.

Când totul se termină, el spuse:

— Pe toţi zeii, aş putea să mănânc un bou.

— Am prăjit unul pentru cină. Dar lasă-mă să-ţi aduc ceva pentru acum!

Îi aduse vin, pâine proaspătă şi ţipar afumat, iar el mâncă totul cu plăcere.

Apoi spuse:

— Pe drum m-am întâlnit cu Wynstan.

— Ah! zise ea.

— Mi-a spus ce s-a întâmplat la Outhenham.

Ragna se încordă: se aşteptase la asta. Wynstan nu avea să lase baltă niciodată înfrângerea lui. Avea să încerce să se răzbune şi să provoace necazuri între ea şi Wilf. Dar nu anticipase că Wynstan urma să acţioneze atât de rapid. Probabil pornise să-i iasă înainte lui Wilf imediat ce sosise mesagerul, dornic să-i relateze versiunea lui primul, cu speranţa că avea să o oblige pe Ragna la defensivă.

Dar ea avea strategia pregătită. Toată treaba fusese din cauza lui Wynstan, nu a ei, şi nu avea de gând să-şi caute scuze. Se grăbi să schimbe direcţia discuţiei.

— Nu fi supărat pe Wynstan! îi spuse ea. N-ar trebui să existe rupturi între fraţi.

Wilf nu se aştepta la asta.

— Dar Wynstan e furios pe tine, zise el.

— Desigur. A încercat să mă fure în timp ce tu erai plecat, gândindu-se să profite de mine în absenţa ta. Dar nu-ţi face griji! L-am împiedicat.

— Aşa s-a întâmplat?

Era clar că Wilf nu privise până atunci incidentul ca pe un atac al unui bărbat puternic asupra unei femei lipsite de apărare.

— A eşuat, iar asta îl face să fie supărat. Dar pot să mă descurc cu Wynstan şi nu vreau să fii îngrijorat din cauza mea. Te rog, nu-l pedepsi!

Wilf încerca încă să-şi ajusteze perspectiva asupra incidentului.

— Dar Wynstan spune că l-ai umilit în faţa celorlalţi.

— Un hoţ care este prins cu mâna în borcan normal că se simte umilit.

— Presupun că da.

— Remediul este să înceteze să fure, nu-i aşa?

— Aşa e, zâmbi Wilf şi Ragna înţelese că tratase cu succes o conversaţie dificilă. El adăugă: Wynstan s-ar putea să-şi fi găsit naşul, în sfârşit.

— Oh, eu nu sunt rivalul lui, spuse ea, deşi ştia că nu era tocmai adevărat. Dar conversaţia ajunsese prea departe şi se terminase cu bine, aşa că schimbă subiectul: Povesteşte-mi despre aventurile tale! Le-ai dat o lecţie galezilor?

— Le-am dat şi, în plus, am adus cu noi sute de prizonieri, ca să-i vindem ca sclavi. Vom face o mică avere.

— Bine lucrat, spuse Ragna fără să fie prea convinsă.

Sclavia era un aspect al vieţii din Anglia pe care ea îl găsea greu de digerat. În Normandia aproape că dispăruse, dar aici era ceva normal. În Shiring existau o sută de sclavi sau chiar mai mulţi, iar unii dintre ei locuiau şi lucrau în complex. Mulţi făceau treburile murdare – îndepărtau grămezile de bălegar şi curăţau grajdurile – sau muncile grele, ca de pildă săparea şanţurilor şi căratul cherestelei. Fără îndoială, cei mai tineri serveau în bordelurile din oraş, deşi Ragna nu ştia asta din experienţă personală, pentru că nu intrase niciodată în vreuna dintre acele case. De obicei, sclavii nu erau ţinuţi în lanţuri, astfel că puteau să fugă, iar unii chiar o făceau, dar erau uşor de identificat, fiind toţi îmbrăcaţi în zdrenţe, fără pantofi şi vorbind cu accente ciudate. Cei mai mulţi fugari erau prinşi şi aduşi înapoi, iar proprietarul plătea o recompensă.

— Nu pari să fii atât de mulţumită pe cât ar trebui, spuse Wilf.

Ragna nu avea intenţia să poarte cu el acum o discuţie despre sclavie.

— Sunt încântată de triumful tău, spuse ea. Şi mă întreb dacă eşti suficient de bărbat ca să mi-o tragi de trei ori într-o singură după-amiază.

— Suficient de bărbat? zise el prefăcându-se indignat. Aşază-te în genunchi şi pe mâini şi o să-ţi arăt.

* * *

A doua zi, prizonierii fură scoşi la prezentare în piaţa oraşului şi aliniaţi în picioare pe terenul prăfuit dintre catedrală şi abaţie. Ragna se duse să-i privească însoţită de cât.

Erau murdari şi epuizaţi de călătorie, iar unii dintre ei aveau răni uşoare, probabil pentru că se luptaseră. Ragna îşi imagina că prizonierii care aveau răni mai grave fuseseră lăsaţi în urmă, să moară. În piaţă se aflau bărbaţi şi femei, băieţi şi fete, cu vârste între unsprezece şi treizeci de ani. Era vară şi soarele era fierbinte, dar ei nu aveau umbră deloc. Erau legaţi în diferite feluri: mulţi aveau picioarele împiedicate, ca să nu poată fugi; unii erau legaţi

cu lanţuri între ei; alţii erau legaţi de răpitorii lor, care stăteau lângă ei, aşteptând să se târguiască pentru preţ. Soldaţii obişnuiţi aveau câte unul sau doi de vânzare, dar Wigelm, Garulf şi ceilalţi căpitani aveau mai mulţi.

Ragna se plimbă printre rânduri, considerând privelişte descurajantă. Oamenii obişnuiau să spună că sclavii făcuseră ceva ca să-şi merite soarta şi poate că uneori era adevărat, dar nu întotdeauna. Ce crime ar fi putut să comită adolescenţii aceia, băieţi şi fete, ca să merite să fie transformaţi în prostituate?

Sclavii făceau tot ceea ce li se spunea, dar în generalâşi îndeplineau sarcinile cât de puţin puteau, ca să scape de ele; şi pentru că trebuiau să fie hrăniţi, adăpostiţi şi să primească îmbrăcăminte minimală, până la urmă nu erau cu mult mai ieftini decât muncitorii cei mai prost plătiţi. Oricum, aspectul financiar o tulbura pe Ragna mult mai puţin decât cel spiritual. Să deţii o persoană trebuia să fie rău pentru suflet. Cruzimea era normală: existau legi împotriva tratamentului rău al sclavilor, dar acestea erau rareori aplicate, iar pedepsele erau neînsemnate. Să fii în stare să baţi, să violezi sau chiar să ucizi pe cineva nu făcea decât să demonstreze tot ceea ce era mai rău în natura umană.

În timp ce observa feţele din piaţă, îl văzu pe prietenul lui Garulf, Stigand, cu care se înfruntase din cauza jocului cu mingea. El îi făcu o plecăciune prea exagerată ca să fie sinceră, dar nu suficient de necuviincioasă ca să merite un comentariu. Ragna îl ignoră şi îi privi pe cei trei prizonieri ai săi.

Fu uluită când realiză că îl cunoştea pe unul dintre ei.

Fata avea în jur de cincisprezece ani. Avea ochii albaştri şi părul negru tipic galezilor: bretonii, pe partea cealaltă a Canalului, erau asemănători. Ar fi putut să fie drăguţă dacă şi-ar fi spălat murdăria de pe faţă. Ea o privi la rândul său şi expresia ei de vulnerabilitate, ascunsă imperfect de sfidare, îi răscoli memoria Ragnei.

— Eşti fata de la Dreng’s Ferry.

Prizoniera nu spuse nimic. Ragna îşi amintea numele.

— Blod.

Ea rămase tăcută, dar expresia i se îmblânzi.

Ragna îşi coborî vocea, astfel încât Stiggy să nu o poată auzi:

— Spuneau că ai evadat. Probabil că ai fost capturată a doua oară.

Se gândi că asta însemna că fata avusese foarte puţin noroc şi simţi o caldă răbufnire de compasiune pentru cineva care suferise de două ori această soartă.

Îşi aminti apoi mai multe.

— Am auzit că Dreng...

Realiză ceea ce era pe cale să spună şi se opri, cu mâna zburându-i spre gură.

Blod înţelese ce ezitase să-i spună Ragna.

— Dreng mi-a ucis copilul.

— Îmi pare atât de rău! Nu te-a ajutat nimeni?

— Edgar a sărit în râu ca să salveze copilul, dar nu l-a putut găsi pe întuneric.

— Îl cunosc pe Edgar. E un om bun.

— Singurul englez decent pe care l-am întâlnit vreodată, spuse Blod cu amărăciune.

Ragna observă o anumită expresie în ochii ei.

— Te-ai îndrăgostit de el?

— El iubeşte pe altcineva.

— Sungifu.

Blod îi aruncă Ragnei o privire enigmatică, dar nu spuse nimic.

— Cea pe care au omorât-o vikingii, continuă Ragna.

— Da, ea.

Blod privi neliniştită prin piaţă.

— Presupun că eşti îngrijorată în legătură cu cine te-ar putea cumpăra de data asta.

— Sunt înspăimântată de Dreng.

— Sunt destul de sigură că nu se află în oraş. Ar fi venit să mă vadă. Îi place să pretindă că suntem rude. Dincolo de piaţă, Ragna îl observă pe episcopul Wynstan, alături de Cnebba, garda sa de corp. Dar mai există şi alţi bărbaţi cruzi.

— Ştiu.

— Poate că ar trebui să te cumpăr eu.

Faţa lui Blod se lumină de speranţă.

— Vei face asta?

Ragna i se adresă lui Stiggy:

— Câţi bani speri să obţii pe sclava asta?

— O liră. Are cincisprezece ani, e tânără.

— E prea mult. Ţi-aş da o jumătate de liră, totuşi.

— Nu, valorează mai mult de atât.

— Facem pe din două diferenţa?

Stiggy se agită.

— Cât ar însemna asta?

El cunoştea expresia „facem diferenţa pe din două”, dar nu putea să facă socoteala.

— O sută optzeci de pence.

Dintr-odată, Wynstan ajunse lângă ea.

— Cumperi o sclavă, lady Ragna? întrebă el. Credeam că voi, normanzii, oameni cu mintea deschisă, dezaprobaţi acest lucru.

— La fel ca un episcop cu mintea deschisă, care dezaprobă păcatul, descopăr că voi face asta oricum.

— Întotdeauna ai răspunsuri inteligente. O privi curios pe Blod şi adăugă: Te cunosc, nu-i aşa?

Blod spuse cu o voce puternică:

— Mi-ai tras-o, dacă asta vrei să spui.

Wynstan păru jenat, ceea ce era cu totul neobişnuit.

— Nu fi ridicolă!

— Ai făcut-o de două ori. Asta a fost înainte să rămân însărcinată, aşa că i-ai plătit lui Dreng trei pence pentru fiecare tură.

Wynstan avea doar o pretenţie formală de virtute preoţească, dar, chiar şi aşa, era deranjat de această acuzaţie publică şi zgomotoasă de lipsă de castitate.

— Mizerii! Inventezi! Tu ai fugit de la Dreng, acum îmi amintesc.

— Mi-a ucis băieţelul nou-născut.

— Ei bine, cui îi pasă? Copilul unei sclave...

— Poate că era copilul tău.

Wynstan păli. Era clar că nu se gândise la asta. Se luptă să-şi refacă demnitatea.

— Ar trebui să fii biciuită pentru că ai fugit.

Ragna întrerupse discuţia.

— Eram în curs de negociere pentru sclava asta, domnule episcop, aşa că te rog să mă scuteşti de continuarea

conversaţiei.

Wynstan zâmbi răutăcios.

— Nu poţi să o cumperi.

— Te rog să mă ierţi?

— Nu poate fi vândută.

— Ba da, poate! spuse Stiggy.

— Nu, nu poate. Este o fugară. Trebuie să fie returnată proprietarului ei legitim.

— Nu, te rog! şopti Blod.

— Nu e decizia mea, spuse Wynstan brusc înveselit. Chiar dacă sclava nu mi-ar fi vorbit cu o asemenea lipsă de respect, rezultatul ar fi fost acelaşi.

Ragna dorea să-l contrazică, dar ştia că Wynstan avea dreptate. Nu se gândise la asta, dar un fugar îi aparţinea legal proprietarului iniţial, chiar şi după câteva luni de libertate.

Wynstan îi spuse lui Stiggy:

— Trebuie să duci fata asta înapoi la Dreng’s Ferry.

Blod începu să plângă.

Stiggy nu înţelegea.

— Dar este prizoniera mea.

— Dreng îţi va oferi recompensa obişnuită pentru returnarea unui fugar, aşa că nu vei rămâne cu buzunarul gol.

Stiggy încă părea nedumerit.

Ragna credea în respectarea legii. Putea fi crudă, dar era întotdeauna de preferat lipsei aplicării ei. Oricum, de data asta ar fi sfidat legea dacă ar fi avut cum. Era o ironie crudă faptul că omul care susţinea legea acum era tocmai episcopul Wynstan.

Spuse disperată:

— O să mă ocup eu de fată şi o să-l recompensez pe Dreng.

— Nu, nu, zise Wynstan. Nu poţi să faci asta, nu vărului meu. Dacă Dreng doreşte să-ţi vândă ţie sclava, foarte bine, dar ea trebuie returnată lui prima dată.

— O să o iau acasă şi o să-i trimit un mesaj lui Dreng.

Wynstan îi spuse lui Cnebba:

— Ia prizoniera şi închide-o în cripta de la catedrală. Se întoarse apoi spre Stiggy şi adăugă: îţi va fi înapoiată

oricând eşti pregătit să o duci la Dreng’s Ferry. La sfârşit privi spre Ragna. Dacă nu-ţi place, plânge-te soţului tău!

Cnebba începu să o dezlege pe Blod.

Ragna înţelese că fusese o greşeală să vină în piaţă fără Bern. Dacă el ar fi fost acolo, oferind o contrapondere pentru prezenţa lui Cnebba, ar fi putut măcar să amâne decizia finală legată de soarta lui Blod. Dar chiar şi aşa, era puţin probabil.

Cnebba o apucă pe Blod puternic de umăr şi o conduse de acolo.

Wynstan spuse:

— O aşteaptă o biciuire serioasă, mă gândesc, când Dreng va pune mâna pe ea.

Apoi zâmbi, se înclină şi plecă după Cnebba.

Ragna ar fi vrut să urle de frustrare şi furie. Îşi înăbuşi sentimentele şi, cu capul sus, plecă din piaţă, urcând dealul spre complex.

* * *

Iulie era o lună de foamete, reflectă Edgar în timp ce privea spre ferma fraţilor săi. Cea mai mare parte a mâncării de peste iarnă se terminase şi toată lumea aştepta recoltarea grânelor, în august şi în septembrie. În acest anotimp, vacile dădeau lapte şi găinile ouă, aşa că cine avea vaci sau găini nu făcea foamea. Alţii mâncau fructe timpurii şi legume din pădure, fructe sălbatice şi ceapă, adică o dietă limitată şi săracă. Oamenii care aveau ferme mari îşi puteau permite să planteze ceva fasole primăvara, pe care o puteau recolta în iunie sau în iulie, dar nu mulţi ţărani aveau pământ de irosit.

Fraţii lui Edgar erau înfometaţi, dar asta n-avea să mai dureze multă vreme. În al doilea lor an de agricultură, aveau o recoltă bună de fân pe terenul jos de lângă râu. Cele trei săptămâni de după miezul verii fuseseră umede şi, prin urmare, râul era acum umflat, dar vremea se îndreptase miraculos şi ei culeseseră brazdele bogate de iarbă. În ziua aceea, Edgar mersese cincizeci de metri în aval ca să frece o oală de gătit, mult mai jos de locul obişnuit din care luau apă potabilă, şi de acolo putea să

vadă câţiva ari de iarbă proaspăt tăiată, care se usca şi se îngălbenea în soarele puternic. Curând, fraţii săi aveau să vândă fânul şi să aibă bani pentru mâncare.

În depărtare, observă un cal care cobora dealul spre cătun şi se întrebă dacă era Aldred, călare pe Dismas. Înainte de despărţirea lor de la Mudeford Crossing, Edgar îl întrebase pe Aldred ce intenţiona să facă în legătură cu falsurile lui Wynstan şi acesta îi răspunsese că încă se gândea la asta. Acum, Edgar se întreba dacă născocise vreun plan.

Dar călăreţul nu era Aldred. Pe măsură ce distanţa se micşora, Edgar văzu că era o persoană călare şi o alta care mergea pe jos, în urmă. Se îndreptă spre tavernă, în caz că era nevoie să pună în funcţiune bacul. Câteva clipe mai târziu, reuşi să vadă că persoana care mergea pe jos era legată de şaua calului – era o femeie cu picioarele goale şi îmbrăcată în zdrenţe. În cele din urmă înţelese, cu un suspin de consternare, că era Blod.

Fusese sigur că reuşise să scape. Cum de fusese prinsă după atâta timp? Îşi aminti că, recent, contele Wilwulf făcuse o incursiune la galezi: probabil o adusese înapoi printre prizonieri. Ce tragedie, să te eliberezi şi apoi să fii târât în sclavie pentru a doua oară!

Ea îşi ridică faţa şi îl văzu, dar nu părea să aibă tăria de a-l recunoaşte. Avea umerii căzuţi, iar picioarele desculţe îi sângerau.

Bărbatul de pe cal era cam de vârsta lui Edgar, dar mai masiv, şi purta o spadă. Când îl văzu pe Edgar, spuse:

— Tu eşti omul cu bacul?

Edgar avu impresia că bărbatul nu era prea inteligent.

— Lucrez pentru Dreng, barcagiul.

— I-am adus înapoi sclava.

— Asta văd şi eu.

Dreng ieşi din tavernă şi îl recunoscu pe călăreţ.

— Salut, Stiggy, cu ce treabă pe aici? Pe toţi zeii, e micuţa curvă Blod? Stiggy spuse:

— Dacă aş fi ştiut că e a ta, o lăsam în Ţara Galilor şi prindeam altă prizonieră.

— Totuşi, este a mea.

— Trebuie să mă plăteşti pentru că ţi-am adus-o înapoi.

Lui Dreng nu-i plăcea ideea.

— Chiar acum?
— Aşa a spus episcopul Wynstan.
— Oh... A spus şi cu cât să te plătesc?
— Jumătate din cât valorează.
— Nu valorează prea mult, e o cur vă mizerabilă!
— Am cerut o liră, iar lady Ragna mi-a oferit jumătate.
— Deci spui că îţi datorez jumătate dintr-o jumătate de liră, ceea ce înseamnă şaizeci de pence.
— Ragna ar fi plătit o sută optzeci.
— Totuşi, n-a plătit. Haide, dezleagă târfa şi vino înăuntru!
— Vreau banii mai întâi.
Dreng îşi înmuie vocea, prefăcându-se prietenos.
— Nu vrei un castron de tocană şi o cană cu bere?
— Nu. E abia miezul zilei. O să plec înapoi imediat.
Stiggy nu era complet tâmpit şi cunoştea probabil apucăturile proprietarilor de cârciumi. Dacă se îmbăta şi rămânea peste noapte, nu putea să ştie cât de mult i-ar fi scăzut de dimineaţă din cei şaizeci de pence.
— Prea bine, spuse Dreng.
Intră în casă. Stiggy descălecă şi o dezlegă pe Blod. Ea se aşeză pe pământ, în aşteptare.
După o pauză lungă, Dreng apăru cu banii înfăşuraţi într-o cârpă, pe care i-o dădu lui Stiggy. Acesta îi puse în buzunarul de la centură.
— Nu-i numeri? întrebă Dreng.
— Am încredere în tine.
Edgar îşi înăbuşi un hohot de râs. Trebuia să fii prost ca să ai încredere în Dreng. Dar Stiggy probabil că nu putea să numere până la şaizeci.
Când încălecă pe cal, Dreng îi spuse:
— Eşti sigur că nu te putem tenta cu faimoasa bere a soţiei mele? încă mai spera să ia înapoi ceva din monedele acelea.
— Nu.
Stiggy întoarse calul şi plecă înapoi pe drumul pe care venise.
— Treci înăuntru! îi spuse Dreng lui Blod.
Când trecu pe lângă el, o lovi în spate. Ea scoase un strigăt de durere şi se împiedică, apoi îşi recăpătă echilibrul.

— Ăsta e doar începutul, zise el.

Edgar îi urmă, dar Dreng se întoarse în uşă şi spuse:

— Tu rămâi afară!

Intră şi închise uşa după el.

Edgar se întoarse şi privi dincolo de râu. Câteva clipe mai târziu, o auzi pe Blod strigând de durere. Era inevitabil, îşi spuse în sinea lui: o sclavă trebuia să fie pedepsită pentru că fugise. Un sclav avea puţine lucruri sau nimic, deci nu putea să plătească o amendă, ceea ce însemna că singura pedeapsă posibilă era bătaia. Era o practică obişnuită şi era legală.

Blod strigă din nou şi începu să suspine. Edgar îl auzi pe Dreng gemând din cauza efortului depus pentru lovituri şi înjurându-şi victima în acelaşi timp.

Era dreptul lui Dreng, îşi spuse Edgar. Iar el era, în acelaşi timp, şi stăpânul lui Edgar. Nu avea niciun drept să intervină.

Blod începu să implore milă. Edgar auzi şi vocile lui Leaf şi Ethel ridicându-se să protesteze, dar fără niciun rezultat.

Apoi Blod urlă.

Edgar deschise uşa şi năvăli înăuntru. Blod era pe podea, zvârcolindu-se de durere, cu faţa acoperită de sânge. Dreng o lovea. Când îşi proteja capul, o lovea în stomac, iar când îşi proteja trupul, o lovea în cap. Leaf şi Ethel îl apucaseră de braţe şi îl trăgeau, în încercarea de a-l opri, dar el era prea puternic pentru ele.

Dacă loviturile continuau, Blod avea să moară.

Edgar îl apucă pe Dreng din spate şi îl trase deoparte.

Dreng se luptă să scape din strânsoarea lui Edgar, apoi se întoarse rapid şi îl lovi cu pumnul în faţă. Era un bărbat puternic, iar lovitura fu dureroasă. Edgar reacţionă din reflex, pocnindu-l pe Dreng în vârful bărbiei. Capul lui Dreng zbură pe spate, ca un capac de cufăr, iar el căzu la podea.

— Ieşi afară din casa asta, urlă el de jos, arătând spre Edgar. Şi nu te mai întoarce niciodată!

Dar Edgar nu terminase. Se lăsă jos, cu genunchii pe pieptul lui Dreng, apoi îşi puse ambele palme în jurul gâtului lui şi strânse. Respiraţia lui Dreng păru să se întrerupă în timp ce se lupta în zadar cu braţele lui Edgar.

Leaf ţipă. Edgar se aplecă până când faţa lui ajunse la câţiva centimetri de a lui Dreng.

— Dacă o mai loveşti vreodată, mă voi întoarce, spuse el. Şi jur pe Dumnezeu că te omor!

Când slăbi strânsoarea, Dreng gâfâia şi respira horcăit. Edgar privi spre cele două neveste ale lui Dreng, care stăteau în picioare în spate, părând speriate.

— Vorbesc serios, spuse el.

Apoi se ridică şi ieşi. Porni pe malul râului, îndreptându-se spre fermă, îşi frecă osul obrazului stâng: un ochi avea să îi devină vânăt. Se întrebă dacă făcuse vreun bine. Dreng ar fi putut să o bată din nou pe Blod de îndată ce îşi recăpăta respiraţia. Edgar putea doar să spere că ameninţarea avea să îl determine pe bărbat să ia o pauză.

Era clar că îşi pierduse slujba. Dreng avea să o pună probabil pe Blod să împingă bacul. Ea urma să fie în stare să facă asta după ce îşi revenea din bătaie. Poate că asta avea să îl descurajeze pe Dreng să o schilodească. Era ceva ce putea să spere.

Erman şi Eadbald nu se vedeau pe câmp şi era mijlocul zilei. Edgar presupunea că luau masa la fermă. Îi văzu şi se apropie: erau aşezaţi afară, în soare, la o masă pe care o făcuse Edgar. Abia terminaseră de mâncat. Ma ţinea copilul, pe Winnie, care avea de acum patru luni, cântându-i un cântecel care i se părea cunoscut, iar Edgar se întrebă dacă era ceva ce îşi amintea din propria lui copilărie. Ma îşi suflecase mânecile rochiei şi Edgar fu şocat să vadă cât de slabe erau braţele ei. Ea nu se plângea niciodată, dar era, evident, bolnavă.

Eadbald îl privi şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

— Am avut o dispută cu Dreng.

— De ce?

— Blod, sclava, a fost prinsă din nou. Ar fi omorât-o dacă nu l-aş fi oprit.

— Pentru ce? E proprietatea lui, poate să o omoare dacă are chef.

Era aproape adevărat. Cel care omora un sclav fără o justificare era pasibil de pedeapsă şi trebuia să facă penitenţă, sub formă de post, dar justificările erau uşor de

găsit şi postul nu era tocmai o pedeapsă.

Dar Edgar avea alte obiecţii.

— Nu-l voi lăsa să o ucidă în faţa mea.

Fraţii ridicară vocea, trezind-o pe Winnie, care începu să plângă.

Erman spuse:

— Atunci, eşti doar un amărât de prost. Dacă nu ai grijă, Dreng o să te dea afară.

— Deja a făcut-o, zise Edgar aşezându-se la masă.

Oala de tocană era goală, dar exista o pâine aproape întreagă şi el rupse o bucată.

— Nu mă întorc la berărie.

Începu să mănânce.

— Sper că nu te gândeşti că te vom hrăni noi, zise Erman. Dacă ai fost atât de prost încât să-ţi pierzi slujba, e problema ta.

Cwenburg luă copilul de la Ma şi spuse:

— Abia dacă am suficient lapte pentru Winnie, aşa cum stau lucrurile acum.

Îşi descoperi sânul şi puse copilul la sfârc, aruncându-i lui Edgar o privire senzuală pe sub gene în timp ce făcea asta.

Edgar se ridică.

— Dacă nu sunt bine-venit aici, o să plec.

— Nu te prosti! spuse Ma. Stai jos! Privi spre ceilalţi. Suntem o familie. Orice copil al meu – sau nepot – va fi hrănit la masa mea atât timp cât există o coajă de pâine în casă. Niciunul dintre voi să nu uite asta vreodată!

* * *

În noaptea aceea se porni o furtună. Vântul scutura grinzile casei şi valuri de ploaie izbeau stuful de pe acoperiş. Toţi se treziră, inclusiv micuţa Winnie, care ţipă şi primi de mâncare.

Edgar crăpă un pic uşa şi aruncă o privire afară, dar noaptea era întunecată. Nu putea să vadă nimic în afara perdelei de ploaie, ca o oglindă deformată, ce reflecta strălucirea roşiatică a focului din spatele lui. Închise bine uşa.

Winnie adormi la loc, iar ceilalţi păreau să moţăie, însă

Edgar rămase treaz. Era îngrijorat pentru fân. Dacă rămânea umed prea mult timp, avea să putrezească. Exista vreo şansă să se usuce dacă vremea se îndrepta din nou şi soarele începea să strălucească de dimineaţă? Nu era un fermier destul de priceput ca să-şi dea seama.

La ivirea zorilor, vântul se potoli şi ploaia slăbi, deşi nu se opri de tot. Edgar deschise din nou uşa.

— Mă duc să verific fânul, spuse el îmbrăcându-şi pelerina.

Fraţii lui şi Ma veniră cu el, lăsând-o în urmă pe Cwenburg cu bebeluşul.

Imediat ce ajunseră la terenul coborât de lângă râu, observară dezastrul care-i lovise. Câmpul se afla sub apă. Fânul nu era doar ud, plutea de-a dreptul.

Toţi se uitară la fân în lumina dimineţii, oripilaţi şi înfricoşaţi.

— E distrus, zise Ma. Nu se mai poate face nimic.

Se întoarse şi porni înapoi spre casă.

— Dacă Ma spune că nu mai e nicio speranţă, atunci nu mai e nicio speranţă, zise Eadbald.

— Încerc să-mi dau seama cum s-a întâmplat asta, spuse Edgar.

— La ce ţi-ar folosi? întrebă Erman.

— Presupun că a fost prea multă ploaie pentru ca pământul să o poată absorbi, aşa că apa a curs la vale de pe deal şi s-a adunat pe terenul mai jos.

— Fratele meu... un geniu!

Edgar ignoră remarca.

— Dacă apa s-ar fi putut scurge, fânul ar fi putut fi salvat.

— Şi ce dacă? Nu s-a scurs.

— Mă întreb cât timp ne-ar lua să săpăm un şanţ din vârful pantei până la mal, peste câmp, ca să drenăm surplusul de apă spre râu.

— Acum e prea târziu pentru asta.

Câmpul era lung şi îngust şi Edgar presupunea că era lat de vreo două sute de metri. Un bărbat puternic ar fi putut să-l sape într-o săptămână, poate două, dacă săpatul se dovedea dificil.

— Este o denivelare uşoară în jurul centrului terenului, spuse el, încercând să privească prin ploaie. Cel mai bun loc în care să săpăm şanţul ar fi chiar acolo.

— Nu ne putem apuca de săpat şanţuri acum, spuse Erman. Trebuie să plivim ovăzul şi să îl culegem. Iar Ma nu lucrează în perioada asta.

— O să sap eu şanţul.

— Şi între timp ce o să mâncăm? Acum suntem şase!

— Nu ştiu, zise Edgar.

Se îndreptară toţi prin ploaie către casă. Edgar observă că Ma nu era acolo, aşa că o întrebă pe Cwenburg:

— Unde s-a dus Ma?

Cwenburg ridică din umeri.

— Credeam că e cu voi.

— A plecat de lângă noi. Credeam că s-a întors aici.

— Ei bine, nu s-a întors!

— Unde altundeva ar fi putut să meargă pe vremea asta?

— De unde să ştiu eu? E mama ta.

— O să mă uit în hambar.

Edgar ieşi din nou în ploaie, dar Ma nu era în hambar. Avea o presimţire rea.

Privi peste câmp. Pe vremea aceea nu putea să vadă până în cătun – dar ea nu plecase în direcţia aceea şi, dacă s-ar fi răzgândit, ar fi trebuit să treacă pe lângă cei trei băieţi.

Deci unde se dusese?

Luptându-se cu sentimentul de panică, se duse până la marginea pădurii. Totuşi, de ce ar fi intrat în pădure pe vremea aceea? Coborî dealul spre râu. N-ar fi putut să-l traverseze: nu ştia să înoate. Cercetă malul apropiat.

I se păru că vede ceva la câteva sute de metri în aval şi inima i se opri. Părea o legătură udă de zdrenţe, dar când privi mai de aproape, observă că din aceasta părea să iasă ceva ce semăna oribil de bine cu o mână.

Se grăbi în lungul malului, îndepărtând nerăbdător din calea lui crengile joase şi tufişurile. Când ajunse mai aproape, inima i se umplu de groază. Legătura era un om, aflat pe jumătate în apă. Hainele maro şi uzate erau de femeie. Era cu faţa în jos, dar forma trupului era înspăimântător de familiară.

Şi nu se mişca.

Se aşeză în genunchi lângă ea. Cu blândeţe, îi întoarse faţa. După cum se temuse, era Ma.

Nu respira. Îi pipăi pieptul: nu se simţea nicio bătaie de

inimă.

Edgar îşi plecă fruntea în ploaie, cu mâna pe corpul inert, şi începu să plângă.

După o vreme, începu să gândească. Se înecase – dar de ce? Nu avea niciun motiv să se ducă la râu. Doar dacă...

Doar dacă moartea ei nu fusese intenţionată. Se omorâse ea oare doar pentru ca fiii ei să aibă destulă mâncare? Edgar simţi că i se face rău.

Părea să aibă o greutate înăuntrul său, ca un bulgăre de plumb pe inimă. Ma se dusese. Îşi putea închipui ce gândise: era bolnavă, nu mai putea să muncească, îi mai rămăsese puţin timp de petrecut pe pământ şi nu făcea altceva decât să consume mâncarea de care avea nevoie familia ei. Se sacrificase pentru binele lor, poate, în special pentru nepoata ei. Dacă i-ar fi spus toate astea lui Edgar, el s-ar fi împotrivit aprig; dar ea doar se gândise la toate astea, apoi făcuse pasul teribil, logic.

Se decise să mintă în legătură cu teribilul incident. Dacă era suspectată de sinucidere, ar fi riscat să i se interzică o înmormântare creştină. Ca să evite asta, Edgar avea să spună că o găsise în pădure. Hainele ude puteau fi explicate de ploaie. Fusese bolnavă, poate că îşi pierduse raţiunea, umblase aiurea şi ploaia avusese un efect fatal asupra trupului ei deja slăbit. Avea să le spună această poveste chiar şi fraţilor săi. Aşa, ea putea să se odihnească în cimitirul de lângă bisericuţă.

Când o ridică, îi curse apă din gură. Era uşoară: slăbise în timpul pe care-l petrecuseră la Dreng’s Ferry. Trupul ei era cald încă.

O sărută pe frunte, apoi o duse acasă.

* * *

Cei trei fraţi săpară un mormânt în curtea udă a bisericii şi o înmormântară pe Ma a doua zi. Veni toată lumea din cătun, în afară de Dreng. Înţelepciunea şi hotărârea lui Ma câştigaseră respectul tuturor.

Fraţii îşi pierduseră şi tatăl, şi mama în ceva mai mult de un an.

— În calitate de fiu mai mare, spuse Erman, eu sunt acum

capul familiei.

Nimeni nu credea acest lucru. Edgar era cel mai deştept şi cel mai plin de resurse, fratele care venea cu soluţii la probleme. Era posibil să nu spună niciodată asta, dar, de fapt, el era capul familiei. Şi asta o includea şi pe agasanta Cwenburg cu fetiţa ei.

Ploaia se opri în ziua de după înmormântare. Edgar începu să sape şanţul; nu ştia dacă planul lui avea să funcţioneze. Avea să fie doar una dintre ideile lui care urmau să eşueze în practică, la fel ca ţiglele pentru acoperişul distileriei? Nu putea decât să încerce şi să vadă.

Folosea o cazma de lemn cu un vârf din fier, ruginit. Nu dorea ca şanţul să aibă maluri înalte – asta ar fi dăunat scopului pentru care era săpat –, aşa că trebuia să care solul excavat până la râu. îl folosi ca să înalţe malul râului.

Fără Ma, viaţa la fermă era abia tolerabilă. Erman îl urmărea pe Edgar în timp ce mânca, numărându-i fiecare îmbucătură. Cwenburg îşi continua campania de a-l face pe Edgar să regrete că nu se însurase cu ea. Eadbald se plângea din cauza durerilor de spate de la plivit. Doar micuţa Winnie era plăcută.

Săparea şanţului îi luă două săptămâni. Încă de la început avu apă în el, un fir de apă care curgea încet la vale – un semn îmbucurător, se gândi Edgar. Făcu apoi o deschidere în malul râului, ca să lase apa să se scurgă. După mal se formă un iaz, cu suprafaţa la aceeaşi înălţime precum cea a râului, şi Edgar înţelese că era o lege a naturii care făcea ca apa să caute să ajungă la acelaşi nivel.

Pe când stătea cu picioarele goale în iaz, întărind malul cu pietre, simţi ceva mişcându-i-se pe sub degetele de la picioare. Înţelese că în iaz erau peşti. Călca pe ţipari. Cum se întâmplase asta?

Aruncă o privire la ceea ce crease şi îşi imagină viaţa creaturilor subacvatice. Păreau să înoate oarecum la întâmplare şi, cu siguranţă, unele aveau să treacă din râu spre iaz prin deschizătura pe care o crease în mal. Dar cum aveau să îşi găsească apoi drumul spre ieşire? Urmau să fie prinse în capcană cel puţin încă o vreme.

Începea să întrevadă o soluţie la problema alimentelor.

Pescuitul cu cârlig şi fir era o metodă lentă şi nesigură de

a face rost de mâncare. Pescarii din Combe îşi confecţionau plase mari şi navigau în ambarcaţiuni până în locurile în care peştii înotau în bancuri de câte o mie sau mai mult. Dar mai era şi o altă cale.

Edgar văzuse capcane pentru peşti, în formă de coşuri, şi se gândi că ar putea să facă şi el una. Se duse în pădure şi adună mai multe nuiele lungi, verzi şi flexibile din tufişuri şi arbuşti. Apoi se aşeză pe pământ în faţa fermei şi începu să îndoaie crenguţele în forma pe care şi-o amintea.

Erman îl văzu şi spuse:

— Când termini cu joaca, ai putea să ne ajuţi la câmp.

Edgar confecţionă un coş mare, cu o gură îngustă. Avea să prindă peştii în acelaşi fel în care o făcea şi iazul, făcându-le intrarea uşoară şi ieşirea dificilă – dacă funcţiona.

Îl termină în seara aceea. De dimineaţă, se duse la grămada de gunoi a tavernei, căutând ceva ce putea folosi ca momeală. Găsi un cap de găină şi două picioare de iepure în descompunere şi le aşeză pe fundul coşului.

Adăugă o piatră pentru stabilitate, apoi scufundă capcana în iazul pe care îl făcuse.

Se forţă să-l lase acolo unde se afla, fără să-l verifice, timp de douăzeci şi patru de ore.

În dimineaţa următoare, când pleca de la fermă, Eadbald îl întrebă:

— Unde te duci?

— Să-mi verific capcana pentru peşti.

— Asta meştereai aici?

— Nu ştiu dacă va funcţiona.

— Vin şi eu să văd.

Îl urmară cu toţii – Eadbald, Erman şi Cwenburg cu bebeluşul.

Edgar intră în iaz, care era adânc până la brâu. Nu mai era sigur unde scufundase capcana şi trebui să se aplece şi să pipăie prin noroi. Era posibil chiar să se fi deplasat peste noapte.

— Ai pierdut-o! îl luă în râs Erman.

Nu putea să o fi pierdut – iazul nu era suficient de mare. Dar data viitoare avea să îşi însemneze locul cu un fel de baliză, probabil o bucată de lemn legată de coş cu o sfoară suficient de lungă cât să permită lemnului să plutească la

suprafaţă.

Dacă avea să mai existe o dată viitoare.

În sfârşit, mâinile sale dădură peste coş şi trimise spre cer o rugăciune mută.

Găsi gâtul capcanei şi o roti, astfel încât intrarea să rămână deasupra, apoi o ridică.

Părea grea şi era îngrijorat că putea să se fi înţepenit cumva.

Cu un efort, o scoase la suprafaţă, cu apa scurgându-se printre micile spaţii dintre nuielele împletite.

După aceea reuşi să vadă clar înăuntrul capcanei: era plină de ţipari.

Eadbald spuse încântat:

— Vrei să te uiţi la asta?

Cwenburg bătu din palme.

— Suntem bogaţi!

— A funcţionat, zise Edgar cu o bucurie profundă.

Captura asta avea să le permită să mănânce bine timp de o săptămână sau mai mult.

— Văd vreo doi păstrăvi de râu acolo şi câţiva peşti mai mici pe care nu-i pot identifica, spuse Eadbald.

— Plevuşcă va servi ca momeală data viitoare, zise Edgar.

— Data viitoare? Crezi că poţi să faci asta în fiecare săptămână?

Edgar ridică din umeri.

— Nu sunt sigur, dar nu văd de ce nu. Poate chiar în fiecare zi. În râu sunt milioane de peşti.

— Vom avea mai mult peşte decât putem mânca!

— Atunci vom vinde o parte ca să cumpărăm carne.

Porniră înapoi spre casă, cu Edgar purtând coşul pe umăr.

— Mă întreb de ce n-a făcut nimeni aşa ceva până acum, zise Eadbald.

— Presupun că proprietarul anterior al fermei nu s-a gândit la asta, spuse Edgar. Se gândi puţin, apoi adăugă: Şi nimeni din locul ăsta nu este suficient de înfometat ca să încerce idei noi.

Puseră peştele într-un castron mare cu apă. Cwenburg curăţă şi scoase pielea de pe unul mare, apoi îl prăji la foc, pentru micul dejun. Brindle mâncă pielea.

Deciseră să mănânce păstrăvul la cină şi să-i pregătească

pe ceilalţi pentru afumat. Ţiparii aveau să fie agăţaţi de grinzi şi păstraţi pentru iarnă.

Edgar puse un peşte mic înapoi în coş, pe post de momeală, şi duse capcana în iaz. Se întreba cât de mulţi avea să prindă a doua oară. Dacă ar fi fost măcar pe jumătate din cât capturase în ziua aceea, urmau să aibă şi ceva de vânzare.

Se aşeză şi privi la şanţ, la mal şi la iaz. Rezolvase problema inundaţiei şi probabil că reuşise chiar să se asigure că familia sa urma să aibă suficientă mâncare pentru viitorul previzibil. Aşa că se întrebă de ce nu era fericit.

Nu-i luă mult timp ca să afle răspunsul.

Nu voia să fie pescar. Nici fermier. Când îşi făurise visurile pentru viaţa care îl aştepta, nu se gândise niciodată că marea lui realizare avea să fie o capcană pentru peşte. Se simţea asemenea unui ţipar, înotând în cercuri prin coş şi ratând mereu ieşirea îngustă.

Era sigur că avea un talent. Unii oameni ştiau să lupte, iar alţii puteau să recite poeme ore întregi sau puteau să conducă o navă ghidându-se după stele. Talentul lui Edgar era să creeze forme; pe de altă parte, era legat de numere. Şi, undeva acolo, se afla o şoaptă intuitivă despre greutăţi şi forţe, presiune şi tensiune, precum şi pentru rezistenţa la torsiune, pentru care nu exista un cuvânt.

Fusese o vreme când nu înţelegea că este excepţional din acest punct de vedere şi, uneori, provocase jigniri, în special din partea oamenilor mai în vârstă, spunând lucruri de genul: „Dar este evident!”

Pur şi simplu vedea anumite lucruri. Îşi imaginase ploaia în exces care curgea de pe câmp prin şanţul lui şi din şanţ în râu – iar viziunea lui devenise realitate.

Şi putea face mult mai multe. Construise un vas viking, o distilerie din piatră şi un canal de drenaj, dar toate acestea erau doar începutul. Avea un talent care trebuia folosit pentru lucruri măreţe. Ştia asta, în felul în care ştiuse că peştele avea să fie prins în capcană.

Era destinul lui.

CAPITOLUL 21
Septembrie 998

Încercând să-l doboare pe episcop, Aldred juca un joc periculos. Toţi episcopii erau puternici, dar Wynstan era nemilos şi brutal. Abatele Osmund avea dreptate să fie speriat de el. Să-l ofensezi însemna să-ţi bagi capul în gura leului.

Dar creştinii făceau genul acesta de lucruri.

Cu cât se gândea mai mult la asta, Aldred era cu atât mai convins că omul potrivit ca să-l acuze pe Wynstan era şeriful Den. În primul rând, şeriful era reprezentantul monarhului, iar falsificarea era un delict la adresa regelui, a cărui datorie era să păstreze moneda solidă. În al doilea rând, şeriful şi oamenii lui formau un grup de putere care rivaliza cu contele Wilwulf şi fraţii săi: fiecare îl limita pe celălalt, ceea ce provoca animozitate de ambele părţi. Aldred era convins că Den îl ura pe Wilf. În al treilea rând, judecarea cu succes a unui falsificator de rang înalt avea să constituie un triumf personal pentru şerif. Asta l-ar fi mulţumit pe rege, care l-ar fi recompensat generos pe Den.

Aldred îl abordă pe Den după slujba de duminică. Făcu să pară o întâlnire întâmplătoare a doi dintre bărbaţii importanţi din oraş, care schimbau amabilităţi: era interesat să evite aparenţa unei conspiraţii. Zâmbind amabil, spuse încet:

— Trebuie să discut cu tine în privat. Pot să vin la locuinţa ta mâine?

Ochii lui Den se măriră de surpriză. Avea o inteligenţă ageră şi, fără îndoială, putea ghici că nu era doar o solicitare de natură socială.

— Desigur, răspunse el pe acelaşi ton politicos, de conversaţie convenţională. Ar fi o plăcere.

— După-amiază, dacă te aranjează.

Acela era momentul în care îndatoririle religioase ale călugărilor erau mai lejere.

— Cu siguranţă.

— Şi, cu cât ştiu mai puţini oameni despre asta, cu atât mai bine.

— Înţeleg.

A doua zi, Aldred se strecură afară din abaţie după masa de la mijlocul zilei, când cetăţenii oraşului erau adormiţi, digerându-şi berbecul şi berea, şi pe străzi se aflau foarte puţini oameni care ar fi putut să-l observe. Acum, când era pe cale să-i spună totul şerifului, începea să se îngrijoreze pentru reacţia pe care ar fi putut să o aibă acesta. Ar fi avut Den curajul să se ridice împotriva lui Wynstan?

Îl găsi pe Den singur în sala mare, ascuţindu-şi cu o piatră spada favorită. Aldred îşi începu povestea cu prima lui vizită la Dreng’s Ferry: atitudinea neprietenoasă a locuitorilor, atmosfera decadentă de la biserică şi presimţirea lui cum că ascundeau un secret. Den păru intrigat de vizitele trimestriale ale lui Wynstan şi de darurile pe care le aducea; apoi se amuză la ideea că Aldred trimisese pe cineva să-l urmărească pe Wynstan pe la casele de plăceri din Combe. Dar când Aldred ajunse la partea cu cântărirea monedelor, Den lăsă jos spada şi piatra şi ascultă cu atenţie.

— E clar că Wynstan şi Degbert se duc la Combe ca să cheltuiască o parte din banii falsificaţi şi să-i schimbe pe ceilalţi cu bani autentici într-un oraş mare, unde se face mult comerţ şi unde este mai puţin probabil să fie descoperite falsurile.

Den dădu din cap.

— Are sens. Monedele se transmit mai uşor de la o persoană la alta într-un oraş mare.

— Dar monedele trebuie să fie produse la Dreng’s Ferry. Ca să faci copii perfecte ale matriţelor folosite de monetăriile regale, ai nevoie de măiestria unui bijutier – şi există un bijutier la biserica din Dreng’s Ferry. Numele lui este Cuthbert.

Den era îngrozit şi nerăbdător: părea cu adevărat uluit de enormitatea crimei.

— Un episcop! spuse el cu o şoaptă excitată. Falsificarea monedelor regelui! Dar era şi încântat. Adăugă: Dacă îi dezvălui această fărădelege regelui Ethelred, nu-mi va mai uita niciodată numele!

După ce se calmă, Aldred îl făcu să se concentreze asupra modului în care aveau să dea lovitura.

— Trebuie să-l prindem asupra faptului, spuse Den. Trebuie să văd materialele, uneltele, procesul. Trebuie să văd cum se fabrică monedele false.

— Cred că se poate aranja asta, spuse Aldred mai încrezător decât se simţea. Fac asta la intervale regulate, întotdeauna la câteva zile după sfârşitul trimestrului. Wynstan îşi adună chiriile şi duce banii autentici la Dreng's Ferry, iar acolo îi transformă în de două ori mai multe monede falsificate.

— Este diabolic. Dar, ca să-i putem prinde, nu trebuie să fie avertizaţi. Den căzu pe gânduri. Voi pleca de la Shiring înaintea lui Wynstan, astfel încât să nu-i vină ideea că ar putea fi urmărit. O să am nevoie de un pretext: o să pretind că mergem să-l căutăm pe Ironface, să spunem în pădurile de lângă Bathford.

— Bună idee – am auzit un raport conform căruia s-au furat nişte capre acolo în urmă cu câteva săptămâni.

— Atunci, vom putea să ne ascundem în pădurea de lângă Dreng's Ferry, la o distanţă suficientă de drum. Oricum, vom avea nevoie de cineva care să ne anunţe când ajunge Wynstan la biserică.

— Pot să aranjez asta. Am un aliat în sat.

— De încredere?

— Cunoaşte deja toată povestea. Este constructorul Edgar.

— Bună alegere. El a ajutat-o pe lady Ragna la Outhenham. Tânăr, dar isteţ. Va trebui să ne avertizeze imediat ce încep să producă monedele. Crezi că va face asta?

— Da.

— Cred că avem începutul unui plan. Dar va trebui să mă gândesc cu atenţie. Vom discuta mai multe mai încolo.

— Când doreşti, şerifule.

* * *

De Sfântul Mihail, pe douăzeci şi nouă septembrie, episcopul Wynstan se afla la reşedinţa sa din Shiring şi îşi încasa chiriile.

Bogăţia se scurgea în trezoreria lui toată ziua, oferindu-i o

plăcere la fel de intensă ca sexul. Şefii satelor din apropiere apărură de dimineaţă, mânând turme de animale, conducând căruţe încărcate şi cărând saci şi cufere cu monede de argint. Tributul din locurile mai îndepărtate de Shiring sosea după-amiază. Wynstan, în calitate de episcop, era şi stăpân al unor sate din afara comitatului Shiring, iar aceste plăţi urmau să ajungă peste o zi sau două. El socotea toate acestea la fel de atent ca un ţăran înfometat care îşi număra puii din coteţul de găini. Mai mult decât orice îi plăceau monedele de argint, pentru că le putea duce la Dreng's Ferry, unde se dublau în mod miraculos.

Şeful din Meddock avea cu doisprezece pence mai puţin. Cel care nu-şi îndeplinise obligaţiile era Godric, fiul preotului, care venise să explice.

— Domnule episcop, vă rog să-mi acordaţi mila voastră plină de har, spuse Godric.

— Lasă asta, unde sunt banii mei? zise Wynstan.

— Ploaia a fost teribilă, atât înainte, cât şi după miezul verii. Am o soţie şi doi copii şi nu ştiu cum am să-i hrănesc peste iarnă.

Nu era precum calamitatea de anul trecut din Combe, când toată lumea din oraş fusese sărăcită. Wynstan spuse:

— Toţi ceilalţi din Meddock şi-au plătit datoriile.

— Pământul meu se află pe panta vestică şi recoltele mele au fost luate de ape. Vă plătesc dublu anul viitor.

— Nu, n-ai să faci asta. O să-mi spui o altă poveste.

— Vă jur!

— Dacă aş accepta jurăminte în loc de chirii, eu aş fi sărac şi voi aţi fi bogaţi.

— Atunci, ce pot să fac?

— Împrumută.

— I-am cerut tatălui meu, preotul, dar el nu are niciun ban.

— Dacă propriul tău tată te-a refuzat, de ce aş accepta eu?

— Atunci, ce pot să fac?

— Fă rost de bani cumva. Dacă nu poţi împrumuta, te vinzi pe tine cu familia ta. Mergeţi în sclavie!

— Vrei să ne iei ca sclavi, domnul meu?

— Familia ta este aici?

Godric arătă spre o femeie şi doi copii, care aşteptau

neliniştiţi în spate.

Wynstan spuse:

— Nevasta ta e prea bătrână ca să valoreze mult, iar copiii tăi sunt prea mici. Nu vreau pe niciunul dintre voi. Încearcă altceva. Văduva Ymma, blănăreasa, e bogată.

— Domnul meu...

— Dispari din faţa mea! Şefule, dacă Godric nu şi-a plătit datoria până la sfârşitul zilei, găseşte un alt ţăran pentru pământul de pe pantele vestice. Şi asigură-te că noul chiriaş înţelege necesitatea unor şanţuri de drenaj. Ăsta este vestul Angliei, pentru Dumnezeu! Aici plouă.

În timpul zilei mai veniră câţiva asemenea lui Godric şi Wynstan le oferi tuturor acelaşi tratament. Dacă ţăranilor li se permitea să sară peste plăţi, aveau să apară toţi la zilele trimestriale cu mâna goală şi cu poveşti triste.

Wynstan aduna şi chiriile pentru Wilwulf şi, alături de el, Ithamar ţinea grijuliu două rânduri de socoteli separate. Wynstan îşi lua doar o parte modestă din banii lui Wilf. Episcopul era perfect conştient că bogăţia şi puterea lui erau amplificate de relaţia sa cu contele şi nu dorea să pună în pericol această relaţie.

La sfârşitul după-amiezii, Wynstan îi chemă pe servitori ca să transporte chiriile în natură ale lui Wilf la domiciliul acestuia, dar argintul îl ducea el însuşi, pentru că îi plăcea să-l livreze personal, astfel încât să pară ca un dar din partea sa. îl găsi pe Wilf în sala mare.

— În cufăr nu mai este aşa de mult cum obişnuia să fie înainte să-i dai Vale of Outhen soţiei tale, spuse el.

— Lady Ragna s-a dus acolo acum, zise Wilf.

Wynstan dădu din cap. Era a treia zi trimestrială în care Ragna îşi aduna personal chiriile. După spectacolul din ziua Bunei Vestiri, era clar că ea nu se grăbea să delege această sarcină unui subaltern.

— Este remarcabilă, zise el, vorbind de parcă ar fi apreciat-o. Atât de frumoasă şi atât de deşteaptă... înţeleg de ce îi ceri sfatul atât de des – deşi este femeie.

Complimentul avea ghimpi. Un bărbat dominat de soţia lui era subiectul multor glume, cele mai multe dintre acestea obscene. Lui Wilf nu-i scăpă nuanţa, aşa că spuse:

— Cer şi sfatul tău şi tu nu eşti decât un amărât de preot.

— Adevărat, zâmbi Wynstan, încasând riposta. Se aşează şi un servitor îi turnă un pahar de vin. L-a făcut de râs pe fiul tău la jocul acela cu mingea.

Wilf făcu o figură acră.

— Garulf este un prost, îmi pare rău să spun asta. A demonstrat asta în Ţara Galilor. Nu e laş – ar lupta chiar şi atunci când şansele sunt mici. Dar nu e nici general. Noţiunea lui despre strategie este să atace în luptă strigând din toate puterile. Oricum, oamenii îl urmează.

Începură să discute apoi despre vikingi. Raidurile din anul acela fuseseră mult mai la est, în Hampshire şi Sussex, iar comitatul Shiring scăpase în mare parte, spre deosebire de anul precedent, când Combe şi alte locuri de pe domeniul lui Wilf fuseseră devastate. În orice caz, Shiring suferise de pe urma ploilor neobişnuite din acel an.

— Poate că Dumnezeu este nemulţumit de oamenii din Shiring, spuse Wilf.

— Probabil pentru că nu dau destui bani bisericii, zise Wynstan şi Wilf începu să râdă.

Înainte să revină la locuinţa sa, Wynstan se duse să-şi viziteze mama. O sărută şi se aşeză lângă foc.

— Fratele Aldred s-a dus să-l vadă pe şeriful Den, spuse Gytha.

Wynstan era intrigat.

— Serios?

— S-a dus singur şi a fost destul de discret. Probabil se gândeşte că n-a observat nimeni, dar eu tot am aflat despre asta.

— E un câine alunecos. S-a dus, pe la spatele meu, la arhiepiscopul de Canterbury şi a încercat să pună mâna pe biserica din Dreng’s Ferry.

— Are vreo slăbiciune?

— A existat un incident în tinereţea lui, o aventură cu un alt călugăr tânăr.

— Altceva, de atunci?

— Nu.

— Este o muniţie utilă, dar dacă acest comportament nu s-a mai repetat, atunci nu e suficientă ca să-l dobori. Trăind fără femei, mă gândesc că jumătate dintre călugării ăştia şi-o trag unul altuia în dormitor.

— Nu mă îngrijorează Aldred, spuse el. L-am zdrobit o dată, pot să o fac din nou.

Gytha însă era neliniştită.

— Nu înţeleg, se agită ea. Ce ar putea să dorească un călugăr de la şerif?

— Sunt mult mai îngrijorat de căţeaua normandă.

Gytha încuviinţă.

— Ragna e deşteaptă şi îndrăzneaţă.

— M-a manipulat la Outhenham. Nu sunt mulţi oameni capabili de aşa ceva.

— Şi l-a determinat pe Wilf să-l alunge pe şeful grăjdarilor, Wignoth, care i-a rănit calul la porunca mea.

Wynstan oftă.

— A fost o mare greşeală să-l lăsăm pe Wilf să o ia de nevastă.

— Când aţi negociat asta, speraţi să întăriţi tratatul cu contele Hubert.

— A fost mai mult din cauză că Wilf o dorea atât de tare...

— Ai fi putut să împiedici căsătoria.

— Ştiu, spuse Wynstan cu regret. Aş fi putut să mă întorc de la Cherbourg spunând că am ajuns prea târziu, că era deja logodită cu Guillaume de Reims.

Wynstan se gândi la această explicaţie. De obicei, îi spunea mamei sale adevărul: ea era de partea lui în orice situaţie. Wilf abia obţinuse numirea mea ca episcop şi partea tristă este că n-am avut curajul să fac asta. Mi-a fost teamă că-şi va da seama că am făcut asta. M-am gândit că mânia lui va fi teribilă. De fapt, sunt aproape sigur că aş fi putut să scap cu povestea asta. Dar atunci nu ştiam.

— Nu-ţi face griji în legătură cu Ragna, spuse Gytha. O putem manevra. Ea n-are habar de forţele care-i stau împotrivă.

— Nu sunt chiar atât de convins.

— În orice caz, ar fi o prostie să acţionăm împotriva ei acum. Ea îi ţine inima în palme. Gytha zâmbi cu gura strâmbă. Dar dragostea unui bărbat este trecătoare. Lasă-i timp lui Wilf să se sature de ea.

— Cât va dura asta?

— Nu ştiu. Ai răbdare. Va veni şi vremea noastră.

— Te iubesc, mamă!

— Şi eu te iubesc, fiule!

* * *

În unele dimineţi, capcana pentru peşti era plină; alteori era pe jumătate plină şi ocazional era goală, în afară de ceva plevuşcă, dar în fiecare săptămână prindeau mai mult decât puteau mânca. Atârnară peştii de grinzi, ca să-i afume, până când păru că plouă cu ţipari. Într-o vineri, când găsi capcana plină, Edgar decise să vândă o parte dintre ei.

Găsi un băţ cam de un metru lungime şi prinse de el doisprezece ţipari graşi, folosind lăstari verzi ca să-i lege, apoi se duse la berărie. O găsi pe Ethel, nevasta mai tânără a lui Dreng, aşezată afară, în soarele de vară târzie, jumulind porumbei pentru oala de mâncare cu palmele ei osoase, înroşite de muncă.

— Vrei nişte ţipari? o întrebă el. Un bănuţ pentru doi.

— De unde îi ai?

— De pe fâneaţa noastră inundată.

— Bine lucrat. Sunt drăguţi şi graşi. Da, o să iau doi.

Intră înăuntru ca să îi ceară bani lui Dreng, iar el ieşi împreună cu ea.

— De unde i-ai luat? îl întrebă el pe Edgar.

— Am găsit un cuib de ţipari într-un copac, spuse Edgar.

— Impertinent ca întotdeauna, răspunse Dreng, dar îi dădu lui Edgar un sfert de penny de argint, iar el îşi văzu de drum.

Îi vându doi spălătoresei, Ebba, şi patru grăsanei de Bebbe. Elfburg, care făcea curăţenie la casa parohială, îi spuse că nu avea niciun ban, dar bărbatul ei, Hadwine, plecase în pădure ca să culeagă alune şi ştia o altă modalitate de a-i plăti lui Edgar. El îi refuză oferta, dar îi dădu oricum doi ţipari.

Cu patru bănuţi în buzunarul de la centură, Edgar duse restul de peşti la preoţi.

Soţia lui Degbert, Edith, alăpta un bebeluş în faţa casei.

— Arată bine, spuse ea.

— Îi poţi lua pe toţi patru pentru o jumătate de penny, spuse el.

— Mai bine îl întrebi pe el, spuse Edith, arătând cu o

mişcare din cap spre uşa deschisă.

Degbert auzi vocile şi ieşi.

— De unde ai ăia? îl întrebă el pe Edgar.

Edgar îşi reprimă un răspuns sarcastic.

— Inundaţia a făcut un iaz pe fâneaţa noastră.

— Şi cine ţi-a spus că poţi să iei peşti din el?

— Peştii n-au cerut voie ca să înoate la ferma noastră.

Degbert privi spre băţul lui Edgar.

— Pare că ai vândut câţiva deja.

Reticent, Edgar spuse:

— Am vândut opt.

— Ai uitat că eu sunt stăpânul pământului aici? Voi aţi închiriat ferma, nu râul. Dacă vrei să faci un iaz pentru peşte, ai nevoie de acordul meu.

— Aşa? Mă gândeam că eşti stăpânul pământului, nu stăpânul râului.

— Eşti un ţăran needucat, care nu ştie nimic. Biserica are un înscris care-mi dă mie drepturile de pescuit.

— De când sunt aici, nu te-am văzut să prinzi un singur peşte.

— Asta n-are importanţă. Ce e scris... e scris.

— Unde e înscrisul?

Degbert zâmbi.

— Aşteaptă acolo. Intră în casă şi reveni ţinând în mână o foaie de pergament împăturită. Uite aici, spuse el arătând spre un paragraf: „Dacă cineva ia peşte din râu, îi datorează diaconului un peşte din trei”.

Rânji.

Edgar nu se uită la pergament. Nu putea să citească şi Degbert ştia asta. Înscrisul putea să menţioneze orice altceva. Se simţi umilit: era adevărat, era un ţăran ignorant.

Degbert spuse triumfător:

— Ai luat doisprezece ţipari, aşa că îmi datorezi patru.

Edgar îi dădu băţul cu peşti.

Apoi auzi zgomot de copite şi privi în sus, pe deal. Degbert şi Edith făcură acelaşi lucru. Circa zece călăreţi goneau la vale, spre biserică, şi se opriră în dreptul lor. Edgar îl recunoscu pe conducătorul grupului, episcopul Wynstan.

În timp ce Degbert îşi întâmpina distinsul văr, Edgar se îndepărtă pe tăcute. Trecu pe lângă tavernă şi traversă

câmpul. Fraţii lui legau în mănunchiuri spicele de ovăz recoltate, dar el nu le vorbi. Trecu pe lângă fermă şi se strecură tăcut în pădure.

Cunoştea bine drumul. Urmă o potecă de cerbi abia vizibilă, printre stejari şi carpeni, şi după vreun kilometru şi jumătate ajunse într-un luminiş. Acolo se aflau şeriful Den şi fratele Aldred, împreună cu douăzeci de bărbaţi pe cai. Formau un grup formidabil: bărbaţii erau puternic înarmaţi, având săbii, scuturi şi căşti, precum şi cai foarte solizi. Doi bărbaţi îşi scoaseră săbiile când apăru Edgar şi el îi recunoscu: cel scund, cu aspect răutăcios, era Wigbert, iar bărbatul masiv era Godwine. Edgar ridică mâinile ca să le arate că nu era înarmat.

— E în regulă, spuse Aldred, e spionul nostru din cătun.

Bărbaţii îşi băgară săbiile în teci. Edgar se strâmbă: nu-i plăcea să se considere spion.

Se chinuise mult cu povestea asta. Falsificatorii urmau să fie descoperiţi, iar pedepsele lor aveau să fie crunte. Degbert merita tot ceea ce avea să primească, dar Cuthbert? El era un bărbat slab, care făcea tot ceea ce i se spunea. Fusese constrâns să înfăptuiască o fărădelege.

Oricum, Edgar avea oroare de nesocotirea legii. Ma era tot timpul în dispută cu cei care aplicau legea, dar nu-i înşela niciodată. Nesocotirea legii era reprezentată de vikingi, care o uciseseră pe Sunni, de Ironface, banditul, şi de oameni precum Wynstan şi Degbert, care-i furau pe cei săraci, în timp ce pretindeau că le ocrotesc sufletele. Cei mai buni oameni erau cei care respectau legea, clerici ca Aldred şi nobili ca Ragna.

Edgar oftă.

— Da, eu sunt spionul, spuse el. Şi episcopul Wynstan tocmai a sosit.

— Bine, zise Den.

Privi în sus. Cerul era abia vizibil printre frunze, dar lumina puternică a zilei se transformase într-o strălucire liniştită de după-amiază târzie.

Edgar răspunse întrebării nerostite a lui Den.

— Nu vor face mare lucru la forjă astăzi. Le va lua ceva timp ca să încingă focul şi să topească monedele.

— Aşa că vor începe de mâine.

— Aş presupune că vor lucra din plin pe la mijlocul dimineţii.

Den părea neliniştit.

— Nu putem să ne asumăm riscuri. Poţi să verifici cum progresează şi să ne anunţi când este momentul potrivit să intervenim?

— Da.

— O să te lase să intri în atelier?

— Nu, dar aşa o să ştiu. Uneori, mai vorbesc cu bijutierul în timp ce lucrează. Discutăm despre unelte şi metale şi...

— Cum o să ştii? îl întrerupse Den nerăbdător.

— Cuthbert nu închide uşa decât atunci când este Wynstan acolo. Aşa că o să bat la uşă şi o să întreb de Cuthbert. Dacă sunt întors din drum, înseamnă că sunt în plină acţiune.

Den fu de acord.

— Suficient de bine, spuse el. Vino şi anunţă-mă! O să fim pregătiţi.

* * *

În seara aceea, Wynstan trecu prin cătun şi oferi fiecărei gospodării câte o şuncă.

În dimineaţa următoare, înainte de micul dejun, Cuthbert se duse în atelierul său şi porni focul cu ajutorul mangalului, care ardea la o temperatură mai mare decât lemnul sau cărbunele.

Wynstan se asigură că uşa exterioară a atelierului era închisă şi blocată, apoi îl postă pe Cnebba afară, să stea de pază. După aceea îi dădu lui Cuthbert un cufăr legat în fier, plin cu monede de argint.

Cuthbert luă un creuzet mare de argilă şi îl îngropă în mangal până la buză. Pe măsură ce se încălzea, acesta îşi schimba culoarea către roşul soarelui în zorii zilei.

Scoase cinci livre de cupru, tăiate în felii subţiri dintr-un lingou cilindric, având aceeaşi greutate ca monedele de argint, şi le amestecă împreună, apoi turnă metalul în creuzet. Aţâţă flăcările cu o pereche de foale, apoi, pe măsură ce metalul se topea, îl amesteca constant cu un fel de făcăleţ. Lemnul se pârjolea în metalul topit, dar asta nu

deranja. Creuzetul de argilă continuă să-şi schimbe culoarea, devenind apoi de un galben strălucitor ca al soarelui la amiază. Metalul topit avea o nuanţă mai închisă de galben.

Pe bancul de lucru aşeză într-un şir zece matriţe din lut. Când era umplută până la buză, fiecare matriţă conţinea o livră de metal topit: Wynstan şi Cuthbert stabiliseră acest lucru în urmă cu mult timp, după mai multe încercări şi greşeli.

În sfârşit, Cuthbert scoase creuzetul din foc, folosind două perechi de cleşti cu mânere lungi, şi turnă amestecul în formele de lut.

Când Wynstan asistase prima dată la acest proces, fusese speriat. Falsificarea era o crimă foarte gravă. Orice act care submina emiterea monedelor era o crimă la adresa regelui. Teoretic, pedeapsa era amputarea unei mâini, dar puteau fi impuse şi pedepse mai aspre.

La prima ocazie de acest fel, pe când Wynstan era doar arhidiacon, se plimbase în jurul bisericii, intrând şi ieşind din forjă, privind, fără încetare, să vadă dacă nu se apropia cineva. Acum înţelegea că se purtase ca întruchiparea unui om vinovat. Dar nimeni nu îndrăznise să-l ia la întrebări.

Ajunsese să înţeleagă foarte repede că majoritatea oamenilor preferau să nu ştie despre fărădelegile superiorilor lor, pentru că această cunoaştere le putea aduce necazuri; şi el întărise acest sentiment, cu daruri. Chiar şi acum se îndoia că locuitorii cătunului ghiciseră ce se întâmpla, de patru ori pe an, la forja lui Cuthbert.

Wynstan spera că nu devenise neglijent, ci doar mai încrezător.

După ce metalul se răci şi se întări, Cuthbert întoarse formele cu fundul în sus şi scoase nişte discuri groase de aliaj de cupru şi argint. Apoi bătu discurile cu ciocanul, făcându-le mai subţiri şi mai late, până când fiecare umplu un cerc mare, trasat pe banc cu precizie, cu ajutorul unor separatoare. Wynstan ştia că un disc avea să se transforme în două sute patruzeci de monede brute.

Cuthbert confecţionase o preducea cu diametrul precis al unui penny, iar acum o folosea ca să taie monedele brute din foaia de aliaj. Îndepărta cu atenţie fragmentele rămase,

ca să fie topite din nou.

Pe bancul de lucru, avea trei obiecte grele, din fier, cu o formă cilindrică. Două dintre ele erau ştanţe, gravate cu trudă de Cuthbert cu formele celor două feţe ale monedelor regelui Ethelred. Ştanţa inferioară, numită scoică, prezenta capul regelui văzut din profil, cu inscripţia „Regele englezilor” în limba latină. Cuthbert fixă bine piesa în lăcaşul ei de pe nicovală. Ştanţa superioară, numită de obicei preducea, avea o cruce, plus semnătura mincinoasă „Bătut de Elfwine din Shiring”, tot în latină. Proiectul din urmă cu un an fusese modificat, braţele crucii deveniseră mai lungi; o modificare care le făcuse viaţa grea falsificatorilor – exact motivul pentru care regele o şi făcuse. În cealaltă parte a preducelei se formase un capăt în formă de ciupercă, de la bătutul excesiv cu ciocanul.

Al treilea obiect era un colier care ţinea matriţa superioară şi pe cea inferioară perfect aliniate.

Cuthbert aşeză un disc pe scoică, apoi puse colierul peste ea şi introduse preduceaua în acesta, lăsând-o în jos până când se sprijini pe scoică. Apoi dădu o lovitură puternică în preducea cu ciocanul său cu cap de fier.

Ridică preduceaua şi scoase colierul. Partea de sus a discului de metal era acum imprimată cu crucea. Cuthbert folosi un cuţit bont ca să extragă moneda din scoică, apoi o întoarse pentru a vedea capul regelui pe cealaltă parte.

Avea culoarea greşită, pentru că aliajul era mai degrabă maro decât argintiu. Dar exista o soluţie simplă la această problemă. Folosind cleştele, Cuthbert încălzi moneda în foc, apoi o scufundă într-un bol în care se afla vitriol diluat. În timp ce Wynstan privea, acidul îndepărta cuprul de la suprafaţa monedei, lăsând un fel de strălucire de argint curat.

Wynstan zâmbi. Bani pe degeaba, se gândi el. Puţine privelişti îl încântau mai mult.

Două lucruri îi produceau bucurie: banii şi puterea. Iar acestea erau, de fapt, acelaşi lucru. Îi plăcea să aibă putere asupra oamenilor şi banii îi confereau acest lucru. Nu-şi putea imagina cum ar fi putut vreodată să aibă mai multă putere şi mai mulţi bani decât îşi dorea. Era episcop, dar dorea să devină arhiepiscop; iar după ce dobândea asta, şi-

ar fi dorit să devină cancelarul regelui, poate chiar să devină rege; şi chiar şi atunci şi-ar fi dorit mai multă putere şi bani. Dar aşa era viaţa, se gândi el; puteai să te umpli de mâncare seara şi totuşi să te trezeşti flămând până la micul dejun.

Cuthbert aşează din nou creuzetul de argilă în foc şi îl umplu cu încă o măsură de amestec de monede de argint şi cupru.

În timp ce acesta se topea, el lovi din nou preduceaua şi scoase o altă monedă.

— Proaspătă ca sânul unei fecioare, spuse Wynstan apreciativ.

Cuthbert scufundă moneda în vitriol.

De afară se auzi un zgomot.

Cuthbert şi Wynstan îngheţară şi ascultară în tăcere. Apoi auziră vocea lui Cnebba, care spunea:

— Pleacă de aici!

Un tânăr răspunse:

— Am venit să-l văd pe Cuthbert.

— Este Edgar, constructorul, şopti Cuthbert.

Wynstan se relaxă.

Afară, Cnebba spuse:

— Ce treabă ai cu Cuthbert?

— Să-i dau un ţipar.

— Poţi să mi-l laşi mie.

— Pot să i-l las şi diavolului, dar este pentru Cuthbert.

— Cuthbert e ocupat. Acum, cară-te!

— O zi foarte bună şi ţie, bunule domn!

— Câine insolent!

Aşteptară în tăcere, dar nu se mai auzi vreo altă conversaţie şi, după un minut, Cuthbert îşi reluă munca. Mări ritmul: introducea discurile, lovea preduceaua şi extrăgea monedele aproape ca o servitoare de la bucătărie care curăţa mazăre. Adevăratul făuritor de monede, Elfwine de Shiring, lucrând într-o echipă de trei, putea să producă aproximativ şapte sute de monede pe oră. Cuthbert scufunda monedele maro în acid şi se oprea din lucru la fiecare câteva minute pentru a recupera noile monede argintate.

Wynstan îl privea fascinat şi abia dacă percepea trecerea

timpului. Partea grea, reflectă el crispat, era cheltuirea banilor. Întrucât cuprul nu era la fel de greu precum argintul, monedele falsificate nu puteau fi utilizate pentru tranzacţii suficient de mari, care să necesite cântărirea monedelor. Dar Wynstan folosea monedele lui Cuthbert în berării, în bordeluri şi în case de jocuri de noroc, unde se bucura să le cheltuiască fără griji.

Pe când îl privea pe Cuthbert ridicând creuzetul de metal topit din foc pentru a doua oară, fu deranjat din reverie de un alt zgomot de afară.

— Ce mai e acum? murmură el iritat.

Da data asta, tonul lui Cnebba era diferit. Când vorbea cu Edgar, părea dispreţuitor; acum, părea uluit şi intimidat, ceea ce-l făcu pe Wynstan să se agite neliniştit. Cnebba spuse:

— Cine sunteţi? Vocea sa era puternică, dar neliniştită. De unde aţi apărut toţi? De ce vă strecuraţi pe la spatele unui bărbat în felul acesta?

Cuthbert aşeză creuzetul pe bancul de lucru şi spuse:

— Oh, Iisuse, apără-mă! Cine este?

Cineva trase de uşă, dar aceasta era bine baricadată.

Wynstan auzi o voce pe care i se păru că o recunoaşte.

— Mai există o intrare, spuse aceasta. Prin casa principală.

Ce însemna asta? Numele îi veni în minte într-o clipă: fratele Aldred de la abaţia Shiring.

Wynstan îşi aminti cum îi spusese mamei lui că Aldred nu era o ameninţare.

— O să-l răstignesc, murmură Wynstan.

Cuthbert rămăsese înţepenit, paralizând de frică.

Wynstan privi rapid în jur. Erau dovezi incriminatoare peste tot: metal modificat, matriţe ilegale şi monede false. Era imposibil să le ascundă pe toate: metalul topit din creuzet nu putea fi băgat într-un cufăr. Singura lui speranţă era să împiedice vizitatorii să intre în atelier.

Trecu prin uşa interioară ce ducea spre casa parohială. Clericii şi familiile lor se aflau răspândiţi prin cameră: bărbaţii discutau, femeile pregăteau legumele, copiii se jucau. Toţi ridicară privirea brusc când Wynstan trânti uşa.

O clipă mai târziu, şeriful Den apăru pe intrarea principală.

El şi Wynstan se uitară unul la altul preţ de o clipă.

Wynstan era uluit şi disperat. Era clar că Aldred îl adusese pe Den acolo şi nu putea exista decât un singur motiv pentru asta.

„Mama m-a avertizat, se gândi Wynstan, dar eu n-am ascultat”.

Cu efort, îşi recăpătă sângele rece.

— Şerif Den! spuse el. Este o vizită surprinzătoare. Intră, ia loc, bea o cană cu bere!

Aldred intră prin spatele lui Den şi arătă către uşa de dincolo de Wynstan.

— Atelierul este pe acolo, spuse el.

Erau urmaţi de doi bărbaţi înarmaţi, pe care Wynstan îi cunoştea: Wigbert şi Godwine.

Wynstan avea patru soldaţi. Cnebba păzea uşa exterioară a atelierului. Ceilalţi trei îşi petrecuseră noaptea în grajduri. Unde se aflau acum?

Alţi oameni ai şerifului intrară în casa parohială şi Wynstan înţelese că nu prea mai conta unde se aflau oamenii lui: erau depăşiţi numeric, fără speranţă. Laşii jalnici probabil că predaseră deja armele.

Aldred se repezi prin cameră, dar Wynstan stătea ferm în faţa uşii atelierului, blocându-i calea. Aldred privi spre el, dar i se adresă lui Den.

— Este aici, înăuntru.

— Dă-te la o parte, domnule episcop! spuse Den.

Wynstan ştia că rangul său nu îl putea apăra.

— Ieşiţi afară din locul acesta, zise el. Este casa unor preoţi.

Den privi în jur, spre preoţi şi familiile lor, toţi urmărind nemişcaţi această înfruntare.

— Nu prea arată a casă de preoţi, spuse Den.

— O să răspunzi pentru asta în faţa Curţii comitatului, ripostă Wynstan.

— Oh, nu-ţi face griji, o să ajungem la Curtea comitatului cu siguranţă, spuse Den. Acum, dă-te la o parte!

Aldred se strecură pe lângă Wynstan şi puse mâna pe uşă. Wynstan, furios, îl lovi pe Aldred în faţă cât putu de tare. Acesta căzu pe spate. Pe Wynstan îl dureau încheieturile – nu era obişnuit cu luptele cu pumnul – şi îşi frecă mâna dreaptă.

Den făcu un gest către soldaţii săi.

Wigbert se apropie de Wynstan. Episcopul era mai mare, dar Wigbert părea mult mai periculos.

— Să nu îndrăzneşti să atingi un episcop! spuse Wynstan furios. Vei atrage blestemul Domnului asupra voastră.

Oamenii ezitară, dar Den spuse:

— Un bărbat atât de păcătos ca Wynstan nu poate aduce blestemul Domnului, chiar dacă este episcop!

Tonul lui dispreţuitor îl înnebuni pe Wynstan.

— Prindeţi-l! spuse Den.

Wynstan se mişcă, dar Wigbert fu mai rapid. Înainte ca Wynstan să se poată feri, Wigbert îl apucă, îl săltă de pe picioare şi îl îndepărtă din faţa uşii. Wynstan se luptă degeaba: muşchii lui Wigbert erau precum odgoanele navelor.

Furia lui Wynstan deveni la fel de incandescentă ca metalul din creuzetul lui Cuthbert.

Aldred se repezi în atelier, cu Den şi Godwine imediat în urma lui.

Wynstan era încă imobilizat de Wigbert, dar, pentru moment, nu avea dorinţa de a se mişca. Experienţa de a fi controlat de ofiţerul şerifului îi crease un şoc. Wigbert îşi relaxă uşor strânsoarea.

Wynstan îl auzi pe Aldred spunând:

— Uită-te la asta: cupru ca să altereze argintul, matriţe ca să falsifice monedele regelui şi monede noi-nouţe peste tot pe banc. Cuthbert, prietene, în ce te-ai băgat?

— M-au obligat, spuse Cuthbert. Eu voiam doar să fac ornamente pentru biserică.

„Câine mincinos, se gândi Wynstan, erai nerăbdător să faci lucrarea asta şi te-ai îngrăşat de la atâtea profituri!”

Îl auzi pe Den spunând:

— De cât timp te obligă episcopul acesta diabolic să falsifici monedele regelui?

— Cinci ani.

— Ei bine, acum s-a încheiat!

Wynstan văzu un râu de monede de argint care-şi schimba cursul, curgând departe de el, şi furia îl copleşi. Se desprinse de Wigbert cu o smucitură bruscă.

* * *

Aldred se uita uluit la sofisticata fabrică de falsuri care era bancul de lucru al lui Cuthbert: ciocanul şi foarfecele, creuzetul din foc, ştanţele şi formele de lut, precum şi grămada strălucitoare de monede false; în acelaşi timp, îşi freca faţa acolo unde îl lovise Wynstan, sus, pe obrazul stâng. Apoi auzi urletul de furie al lui Wynstan, urmat de o înjurătură de surprindere a lui Wigbert, şi episcopul năvăli în atelier.

Avea faţa roşie şi salivă pe buze, ca o spumă la gura unui cal bolnav, şi ţipa obscenităţi ca un nebun.

Aldred îl mai văzuse furios, dar niciodată ca acum: părea să-şi fi pierdut controlul. Mugea cu o ură incoerentă şi se aruncă asupra şerifului Den, care căzu pe spate, pe perete, luat prin surprindere. Dar Den, pe care Aldred îl bănuia ca fiind mult mai versat în genul acesta de lucruri, ridică un picior şi îl lovi pe Wynstan puternic în piept, îndepărtându-l şi făcându-l să se clatine.

Wynstan se întoarse apoi spre Cuthbert, care se ghemui. Atunci, Wynstan apucă nicovala şi o ridică, împrăştiind uneltele şi banii falşi.

Apoi apucă ciocanul cu cap de fier şi îl ridică mult deasupra capului. Aldred observă că în ochii lui se citea crima şi, pentru prima dată în viaţa lui, simţi că se află în prezenţa diavolului.

Godwine se repezi la el curajos. Wynstan îşi schimbă poziţia şi îşi trase braţul în spate, apoi balansă ciocanul în direcţia creuzetului cu metal topit, care se afla pe bancul de lucru. Argila se sparse şi metalul se împrăştie.

Aldred văzu o stropitură fierbinte aterizând pe faţa lui Godwine. Ţipătul de teroare şi de agonie al uriaşului se curmă aproape imediat ce începu. Apoi ceva lovi piciorul lui Aldred, mai jos de genunchi. Simţi o durere mai rea decât orice cunoscuse în întreaga lui viaţă şi leşină.

* * *

Aldred ţipă când îşi reveni şi continuă să ţipe timp de câteva minute. În cele din urmă, strigătele lui deveniră

gemete. Cineva îi dădu să bea vin tare, dar asta nu-l făcu decât să se simtă ameţit, pe lângă faptul că era terorizat.

Când, în sfârşit, panica se potoli şi el reuşi să se concentreze, se uită la picior. Avea o gaură în pulpă, de mărimea unui ou de vrabie, iar carnea îi era arsă şi înnegrită. Durea teribil: presupunea că metalul care produsese dezastrul se răcise şi căzuse pe podea.

Una dintre femeile preoţilor aduse un unguent pentru rană, dar el refuză: nu avea de unde să ştie ce ingrediente păgâne amestecase acolo, creier de liliac, sau vâsc pisat, sau găinaţ de păsări. Observându-l pe Edgar, în care avea încredere, îi ceru să încălzească nişte vin şi să-i toarne pe rană, ca să o cureţe, apoi să găsească o cârpă curată.

Chiar înainte să leşine, Aldred văzuse un val de metal topit aterizând pe faţa lui Godwine. Şeriful Den îi spuse că Godwine murise şi Aldred putea să înţeleagă de ce. O picătură mică de metal topit făcuse imediat o gaură în piciorul lui Aldred, deci cantitatea care lovise faţa lui Godwine probabil îl arsese până la creier cât ai clipi.

— I-am arestat pe Degbert şi pe Cuthbert, spuse Den. O să-i ţin închişi până la proces.

— Şi Wynstan?

— Am ezitat să-l arestez pe episcop. Nu vreau să-mi pun în cap toată conducerea bisericii. Dar nu este cu adevărat necesar: este destul de improbabil ca Wynstan să fugă şi, dacă face asta, o să-l prind.

— Sper că ai dreptate. îl cunosc de mulţi ani şi nu l-am văzut niciodată stăpânit de o asemenea nebunie. A trecut dincolo de ticăloşia obişnuită. Pare să fie posedat.

— Cred că ai dreptate, spuse Den. Ăsta este un nivel nou al maleficului. Dar nu-ţi face griji! L-am prins tocmai la timp.

CAPITOLUL 22
Octombrie 998

Edgar ştia că urmau consecinţe. Wynstan n-avea să accepte ceea ce se întâmplase. Urma să contraatace şi să fie nemilos cu cei implicaţi în demascarea crimei sale. Edgar simţea teama ca pe o excrescenţă mică şi dură în stomac. Cât de mare era pericolul în care se afla?

Jucase un rol important, dar întotdeauna clandestin. În timpul raidului nu fusese la vedere şi apăruse la casa parohială împreună cu un grup de săteni curioşi abia când agitaţia se terminase. Era convins că Wynstan nu îl observase.

Însă greşea.

Secretarul lui Wynstan, Ithamar, cel cu faţa rotundă şi un păr de un blond spălăcit, apăru la Drengs Ferry la o săptămână după raid. După slujbă, el făcu un anunţ administrativ: în absenţa lui Debgert, preotul cel mai în vârstă dintre cei rămaşi la biserică, părintele Derwin, era numit diacon interimar. Asta nu părea să merite o călătorie de la Shiring, când o scrisoare ar fi fost la fel de eficientă.

În timp ce congregaţia părăsea mica biserică, Ithamar îl abordă pe Edgar, care era împreună cu familia lui: Erman, Eadbald, Cwenburg şi bebeluşul de şase luni, Winnie. Ithamar nu se obosi cu politeţuri sau cu vreo conversaţie de circumstanţă. Îi spuse lui Edgar pe şleau:

— Eşti prieten cu fratele Aldred de la abaţia Shiring.

Care era adevăratul motiv pentru călătoria lui Ithamar? Edgar simţi un fior de teamă.

— Nu ştiu de ce spui aşa ceva, zise el.

Erman interveni stupid:

— Pentru că eşti, idiotule!

Edgar îşi dorea să-l pocnească în faţă.

— N-a vorbit nimeni cu tine, Erman, zise el, aşa că ţine-ţi închisă gura aia tâmpită. Se întoarse spre secretar şi adăugă: îl cunosc pe călugăr, desigur.

— I-ai spălat rana după ce a fost ars.

— Aşa cum ar trebui să facă oricine. De ce întrebi?

— Ai fost văzut împreună cu Aldred aici, la Dreng’s Ferry,

la Shiring şi la Combe. Iar eu te-am văzut cu el şi la Outhenham.

Ithamar spunea doar că Edgar îl cunoştea pe Aldred – asta era tot. Ithamar nu părea să ştie că el fusese, de fapt, spionul lui Aldred. Prin urmare, despre ce era vorba? Se decise să-l întrebe direct.

— Ce vrei să spui cu asta, Ithamar?

— O să fii unul dintre ajutoarele la jurat ale lui Aldred?

Deci despre asta era vorba. Misiunea lui Ithamar era să descopere cine urmau să fie martorii lui Aldred. Edgar se simţi uşurat. Putea să fie mult mai rău.

— Nu mi s-a cerut să jur pentru Aldred, zise el.

Acesta era adevărul, dar Edgar nu era complet onest. Se aştepta să fie solicitat. Când un ajutor la jurat avea cunoştinţă directă despre faptele care se discutau, acest lucru adăuga greutate mărturiei sale. Edgar fusese în atelier şi văzuse metalele, ştanţele şi monedele proaspăt bătute, aşa că jurământul lui era valoros pentru Aldred – şi dăunător pentru Wynstan.

Ithamar ştia acest lucru.

— Vei fi solicitat aproape sigur, spuse el. Faţa lui, cu trăsături aproape copilăreşti, era contorsionată de răutate. Şi când se va întâmpla asta, îţi recomand să refuzi.

Erman vorbi din nou.

— Are dreptate, Edgar, spuse el. Oamenii ca noi ar trebui să se ţină departe de disputele preoţilor.

— Fratele tău e înţelept, zise Ithamar.

— Vă mulţumesc amândurora pentru sfat, spuse Edgar, dar adevărul este că nu am fost convocat să apar la procesul episcopului Wynstan.

Ithamar nu era mulţumit.

— Aminteşte-ţi, spuse el fluturând un deget, că diaconul Degbert este stăpânul pământului tău.

Edgar era luat prin surprindere: nu se aşteptase la ameninţări.

— Ce vrei să spui cu asta? Se duse mai aproape de Ithamar. Cu precizie...

Ithamar părea intimidat şi făcu un pas înapoi, dar îşi luă o expresie bătăioasă şi zise sfidător:

— Avem nevoie ca toţi chiriaşii noştri să susţină biserica,

nu să o submineze.

— N-aş submina niciodată biserica. De exemplu, nu aş falsifica monede într-o casă parohială.

— Nu face pe deşteptul cu mine. Îţi spun că, dacă îţi superi proprietarul, el te va evacua de la fermă.

— Iisus să ne aibă în pază! zise Erman. Nu putem să pierdem ferma. Abia dacă reuşim să ne revenim. Edgar, ascultă-l pe omul ăsta! Nu fi prost!

Edgar se uită la Ithamar, fără să-i vină să creadă.

— Ne aflăm într-o biserică şi tu tocmai ai participat la slujbă, spuse el. Îngerii şi sfinţii ne înconjoară – invizibili, dar reali. Ei ştiu ce faci tu aici, încerci să împiedici ca adevărul să fie spus şi protejezi un om malefic de consecinţele crimelor pe care le-a săvârşit. Ce crezi că-şi şoptesc îngerii acum, în timp ce te privesc cum comiţi aceste păcate, cu vinul împărtăşaniei încă pe buze?

Eadbald protestă:

— Edgar, el este preot, nu tu!

Ithamar păli şi se opri un moment, gândindu-se la un răspuns.

— Protejez biserica şi îngerii ştiu asta, zise el, deşi arăta de parcă nici el însuşi nu putea să creadă aşa ceva. Şi tu ar trebui să faci acelaşi lucru. Altfel vei simţi mânia preoţilor Domnului.

Erman spuse pe un ton de disperare:

— Trebuie să faci cum îţi zice, Edgar, sau ne vom găsi în acelaşi punct în care eram în urmă cu cincisprezece luni, fără adăpost şi faliţi.

— Am înţeles mesajul, spuse Edgar sec.

Era derutat şi nesigur şi nu dorea să arate asta.

Eadbald interveni:

— Spune că nu vei depune mărturie, Edgar, te rog!

— Gândeşte-te la copilul meu! adăugă Cwenburg.

— Ascultă-ţi familia, Edgar! spuse Ithamar.

Apoi se întoarse, cu aerul cuiva care simţea că făcuse tot ceea ce se putea.

Edgar se întreba ce ar fi spus Ma. Acum avea nevoie de înţelepciunea ei. Ceilalţi nu-i erau de niciun ajutor.

— De ce nu vă întoarceţi toţi la fermă? zise el. Vă prind din urmă.

Erman întrebă bănuitor:

— Ce ai de gând să faci?

— Mă duc să vorbesc cu Ma, spuse Edgar şi se îndepărtă.

Ieşi din biserică şi traversă cimitirul până la locul de odihnă al lui Ma. Iarba de pe mormânt era proaspătă şi de un verde strălucitor. Edgar rămase la capătul mormântului şi îşi împreună mâinile într-un gest de rugăciune.

— Nu ştiu ce să fac, Ma, spuse el.

Închise ochii şi îşi imagină că ea era în viaţă, alături de el, ascultând gânditoare.

— Dacă depun jurământul, o să fim evacuaţi de la fermă.

Ştia că mama lui nu putea să-i răspundă. Oricum, ea exista în memoria lui, iar spiritul ei se afla cu siguranţă prin apropiere, aşa că îi putea vorbi, în închipuirea lui, dacă îşi deschidea mintea.

— Exact când începeam să avem câte ceva pus deoparte, spuse el. Bani pentru pături, pantofi şi carne de vită. Erman şi Eadbald au lucrat din greu... merită o recompensă.

El ştia că ea era de acord cu asta.

— Dar dacă cedez cererii lui Ithamar, voi ajuta un episcop malefic să scape de justiţie. Wynstan va fi capabil să-şi vadă de treabă, aşa cum a făcut mereu. Ştiu că tu nu ai vrea ca eu să fac asta.

Explicase totul, clar, se gândea el.

În mintea lui, ea îi răspunse limpede:

— Familia are prioritate. Ai grijă de fraţii tăi.

— Aşa că o să refuz să-l ajut pe Aldred.

— Da.

Edgar deschise ochii.

— Ştiam că asta o să spui.

Se întoarse să plece, dar când făcu asta, ea îi vorbi din nou.

— Sau ai putea să faci ceva mai deştept, spuse ea.

— Ce anume?

Nu primi niciun răspuns.

— Ce treabă deşteaptă aş putea să fac? spuse el.

Dar ea nu îi răspunse.

* * *

Contele Wilwulf veni în vizită la abaţia Shiring.

Aldred fu convocat din scriptoriu de un călugăr novice, care veni să-l cheme cu sufletul la gură.

— Contele este aici! spuse el.

Aldred trecu printr-un moment de frică.

— Şi a trimis după abatele Osmund şi după tine! adăugă novicele.

Aldred se afla la această abaţie de pe vremea când tatăl lui Wilwulf era conte şi nu-şi putea aminti ca vreunul dintre ei să fi intrat vreodată în abaţie. Era o treabă gravă. Îşi luă un moment ca să-şi calmeze respiraţia şi să-şi liniştească pulsul.

Putea să bănuiască ce anume provocase această vizită nemaiauzită. Raidul şerifului la biserica de la Dreng's Ferry era singurul subiect despre care se vorbea în tot comitatul şi poate în tot vestul Angliei. Iar atacul asupra lui Wynstan era un afront personal adus lui Wilwulf, fratele său.

În ochii lui Wilwulf, Aldred era probabil cel care provocase necazul.

Ca orice om cu putere, Wilwulf avea să meargă până în pânzele albe ca să-şi păstreze puterea. Dar ar fi mers atât de departe încât să ameninţe un călugăr?

Un conte trebuia să fie perceput ca un judecător corect, altfelâşi pierdea autoritatea morală. Apoi putea să aibă necazuri în aplicarea deciziilor sale. Aplicarea acestora putea să fie o treabă dificilă pentru un conte. Putea să folosească mica sa suită de gărzi personale ca să pedepsească nesupuneri minore, locale, sau să ridice o armată – deşi asta implica cheltuieli şi necazuri considerabile – ca să lupte cu vikingii sau să-i atace pe galezi, dar era dificil pentru el să stăpânească un curent subteran şi persistent de nesupunere, existent printre oamenii care îşi pierdeau credinţa în stăpânul lor. Avea nevoie să fie privit cu respect. Era oare Wilwulf pregătit să-l atace pe Aldred indiferent de consecinţe?

Aldred se simţea puţin ameţit şi înghiţea greu. Ştia, când începuse să-l investigheze pe Wynstan, că se ridica împotriva unor oameni nemiloşi, dar îşi spunea că asta era datoria lui. Era uşor însă să-ţi asumi riscuri teoretice. Acum, realitatea venea peste el.

Se târî în sus, pe scări. Piciorul încă îl durea, mai ales atunci când mergea. Metalul topit era mai rău pentru carne decât lama unui cuţit.

Wilwulf nu era un bărbat care să fie lăsat să aştepte la uşă şi intrase deja în camera lui Osmund. Cu pelerina lui galbenă, era o prezenţă bătătoare la ochi în mănăstirea dominată de tonuri cenuşii. Stătea în picioare la capătul patului, cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri, într-o postură clasică de agresivitate.

Abatele era încă ţintuit la pat. Stătea ridicat în şezut, cu o bonetă de noapte pe cap şi cu o expresie de spaimă pe faţă.

Aldred părea mai încrezător decât era.

— Bună ziua, domnule conte, spuse el vioi.

— Intră, călugăre! răspunse Wilwulf, de parcă s-ar fi aflat la el acasă, iar ei erau oaspeţii. Cu o notă de satisfacţie, spuse: Cred că fratele meu ţi-a învineţit ochiul ăla.

— Nu îţi face griji! zise Aldred pe un ton intenţionat de condescendenţă. Dacă episcopul Wynstan mărturiseşte şi îşi cere iertare, Dumnezeu va avea milă de el pentru violenţa lui atât de nepotrivită îndreptată asupra unui preot.

— A fost provocat!

— Dumnezeu nu acceptă această scuză, domnule conte. Iisus ne învaţă să întoarcem şi celălalt obraz.

Wilwulf mormăi exasperat şi schimbă subiectul.

— Sunt extrem de nemulţumit de ceea ce s-a întâmplat la Dreng’s Ferry.

— La fel şi eu, spuse Aldred, trecând la atac. Un delict atât de ticălos împotriva regelui! Ca să nu mai menţionez uciderea omului şerifului, Godwine.

Osmund spuse timorat:

— Linişte, Aldred, lasă-l pe conte să vorbească!

Apoi se deschise uşa şi intră Hildred.

Wilwulf păru iritat de ambele întreruperi.

— Nu te-am chemat şi pe tine! îi spuse el lui Hildred. Cine eşti?

Osmund răspunse la întrebare:

— Acesta este trezorierul Hildred, pe care l-am numit abate interimar pe durata bolii mele. Ar trebui să asculte

orice ai avea de spus.

— Prea bine! Wilwulf reluă discuţia de unde rămăsese. A fost comisă o crimă şi lucrul acesta este ruşinos, acceptă el. Dar acum, întrebarea este ce trebuie făcut.

— Dreptate, spuse Aldred. Evident.

— Taci din gură! spuse Wilwulf.

Osmund vorbi pe un ton rugător:

— Aldred, nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile pentru tine.

— Să le înrăutăţesc? spuse Aldred indignat. Nu eu am probleme. Nu eu am falsificat moneda regelui. Acela este fratele lui Wilwulf.

Contele se afla pe teren nesigur.

— Nu sunt aici ca să discut despre trecut, spuse el evaziv. Întrebarea, aşa cum spuneam mai devreme, este ce avem de făcut acum. Se întoarse spre Aldred şi continuă: Şi nu spune din nou „dreptate”, că îţi zbor capul chel de pe gâtul ăla subţire.

Aldred tăcu. Nu era nevoie să sublinieze că era nedemn pentru un nobil să ameninţe cu violenţa personală un călugăr, ca să nu spunem mai mult.

Wilwulf păru să înţeleagă că se coborâse de la nivelul său şi schimbă tonul.

— Datoria noastră, abate Osmund, spuse el, flatându-l pe abate pentru că îl situa la acelaşi nivel cu el, este să ne asigurăm că acest incident nu aduce prejudicii autorităţii nobilimii sau bisericii.

— Chiar aşa, spuse Osmund.

Aldred considera mersul discuţiei de rău augur. Ameninţarea lui Wilwulf era un lucru obişnuit; dar când părea conciliant, era sinistru.

— Falsificarea a încetat, spuse Wilwulf. Ştanţele au fost confiscate de şerif. Ce rost mai are procesul?

Aldred aproape că se înecă: insolenţa era uluitoare. Să nu existe un proces? Era scandalos.

Wilwulf continuă:

— Procesul nu va realiza nimic altceva în afară de a dezonora un episcop, care se întâmplă să fie şi fratele meu vitreg. Gândeşte-te cât de mult bine s-ar face dacă nu s-ar mai vorbi despre acest incident!

„Bine pentru fratele tău malefic”, se gândi Aldred.

Osmund trăgea de timp.

— Îţi înţeleg argumentul, domnule conte.

— Îţi pierzi timpul aici, Wilwulf, spuse Aldred. Orice am zice noi, şeriful nu va fi niciodată de acord cu această propunere.

— Poate, spuse Wilwulf. Dar ar putea să fie descurajat dacă îţi retragi sprijinul.

— Ce vrei să zici exact?

— Presupun că el va dori ca tu să fii unul dintre martorii lui. Îţi cer să refuzi – pentru binele bisericii şi al nobilimii.

— Trebuie să spun adevărul.

— Există momente în care adevărul este mai bine să rămână nespus. Chiar şi călugării ştiu acest lucru.

Osmund interveni rugător:

— Aldred, e mult adevăr în ceea ce spune contele.

Aldred respiră adânc.

— Să ne imaginăm că Wynstan şi Degbert ar fi nişte preoţi dedicaţi, care-şi sacrifică vieţile în serviciul lui Dumnezeu şi se abţin de la poftele cărnii; iar ei au făcut o greşeală stupidă, care ameninţă să pună capăt carierelor lor. Atunci, da, am putea să discutăm dacă pedeapsa ar face mai mult rău decât bine. Dar ei nu sunt genul acesta de preoţi, nu-i aşa? Aldred făcu o pauză, de parcă ar fi aşteptat ca Wilwulf să răspundă la întrebare, dar, înţelept, contele nu spuse nimic. Aldred continuă: Wynstan şi Degbert au cheltuit banii bisericii în berării, localuri de jocuri de noroc şi bordeluri şi foarte mulţi oameni ştiu acest lucru. Dacă ei ar fi excomunicaţi mâine, acest lucru ar face doar bine autorităţii nobilimii şi bisericii.

Wilwulf părea furios.

— Nu vrei să-ţi faci un duşman din mine, frate Aldred!

— Cu siguranţă nu vreau, răspunse Aldred, cu mai multă sinceritate decât ar fi vrut.

— Atunci, fă cum îţi spun şi retrage-ţi sprijinul!

— Nu.

— Ia-ţi ceva timp de gândire, Aldred! zise Osmund.

— Nu.

Hildred vorbi pentru prima oară.

— Nu te vei supune autorităţii, aşa cum ar trebui să facă

un călugăr, şi nu vei dovedi supunere faţă de abate?
— Nu, spuse Aldred.

* * *

Ragna era însărcinată.

Încă nu spusese nimănui, dar era sigură. Cat ghicise, probabil, dar nimeni altcineva nu ştia. Ragna ţinea secretul pentru ea – un nou trup creştea în interiorul ei. Se gândea la asta în timp ce se plimba, ordonându-le oamenilor să cureţe, să spele şi să repare, păstrând locul în funcţiune, asigurându-se că nu era nimic care să-l deranjeze pe Wilf.

Ştia că aducea ghinion să le spună oamenilor prea devreme. Multe sarcini se terminau cu un avort spontan. În cei şase ani care trecuseră între naşterea Ragnei şi cea a fratelui ei, mama lor pierduse mai multe sarcini. Ragna n-avea să facă anunţul decât atunci când umflătura avea să devină prea mare ca să mai poată fi ascunsă de faldurile rochiei.

Era încântată. Nu visase niciodată cu ochii deschişi să aibă un copil, aşa cum făceau multe fete, dar acum, când trăia asta, descoperea că îşi dorea să strângă în braţe şi să iubească o mică făptură vie.

Era mulţumită şi pentru că îşi îndeplinea rolul în societatea engleză. Era o femeie nobilă, măritată cu un nobil, şi era datoria ei să dea naştere unor urmaşi. Asta i-ar fi descurajat duşmanii şi ar fi întărit legătura ei cu Wilf.

Dar era şi speriată. Naşterea era periculoasă şi dureroasă, toată lumea ştia acest lucru. Când o femeie murea tânără, se întâmpla de obicei din cauza unei naşteri dificile. Ragna o avea pe Cat alături de ea, dar Cat nu născuse niciodată. Ragna îşi dorea ca mama ei să se fi aflat acolo. Oricum, în Shiring exista o moaşă bună: Ragna o cunoscuse, era o femeie calmă, competentă, cu părul alb, numită Hildithryth şi cunoscută drept Hildi.

În acelaşi timp, era încântată că păcatele lui Wynstan îl ajungeau din urmă, în sfârşit. Falsul era, fără îndoială, doar unul dintre delictele sale, dar era cel care fusese descoperit şi ea spera la o pedeapsă severă. Poate că această experienţă avea să înlăture aroganţa episcopului. îl felicita

pe Aldred în sinea ei pentru că-l descoperise.

Acesta era primul proces important, de când ajunsese în Anglia, şi era nerăbdătoare să înveţe mai multe despre sistemul legislativ de acolo. Ştia că era diferit de cel din Normandia. Aici nu se aplică principiul biblic „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte”. Pedeapsa pentru crimă era, de obicei, o amendă plătită familiei victimei. Preţul crimei era numit „preţul sângelui” şi varia în funcţie de statutul social şi de bogăţia celui ucis: un nobil valora şaizeci de livre de argint; un ţăran obişnuit, zece lire.

Află mai multe atunci când Edgar veni să o viziteze. Sorta mere pe o masă, alegându-le pe cele bătute, care nu rezistau peste iarnă, astfel încât să o poată învăţa pe Gilda, servitoarea de la bucătărie, care era cea mai bună metodă pentru a face cidru, şi îl văzu pe Edgar intrând pe poarta principală şi traversând incinta, o siluetă robustă, mergând cu pas încrezător.

— Te-ai schimbat, spuse el cu un zâmbet imediat ce o văzu. Ce s-a întâmplat?

Era receptiv, desigur, mai ales la forme.

— Am mâncat prea multă miere englezească, spuse ea.

Era adevărat: era mereu înfometată.

— Arăţi foarte bine aşa. Amintindu-şi de maniere, adăugă: Dacă îmi este permis să spun aşa ceva, doamna mea.

Stătea de cealaltă parte a mesei şi o ajuta să aleagă merele, manevrându-le cu blândeţe pe cele bune şi aruncându-le pe cele proaste într-un butoi. Ea îl simţi îngrijorat în legătură cu ceva şi spuse:

— Te-a trimis Dreng să cumperi provizii?

— Nu mai sunt servitorul lui Dreng. Am fost dat afară.

Poate că dorea să lucreze pentru ea. Ei îi cam plăcea ideea.

— De ce ai fost dat afară?

— Când a fost adusă înapoi Blod, a bătut-o atât de rău, încât am crezut că o s-o omoare, aşa că am intervenit.

Edgar încerca mereu să facă ceea ce era corect, reflectă ea. Dar în ce necaz se băgase?

— Poţi să te întorci la fermă? întrebă ea; poate că asta îl frământa. Dacă îmi aduc bine aminte, nu e prea productivă.

— Nu e, dar am făcut un iaz de peşti, iar acum avem

destulă mâncare şi ne mai rămâne şi câte ceva de vândut.

— Şi Blod e în regulă?

— Nu ştiu. I-am spus lui Dreng că o să-l omor dacă îi mai face rău din nou şi poate că asta îl va face să se gândească de două ori înainte să o mai bată.

— Ştii, am încercat să o cumpăr, ca să o salvez de el, dar Wynstan m-a împiedicat.

El dădu din cap.

— Că tot vorbim de Wynstan...

Ragna observă că el se încordase şi presupuse că ceea ce urma să spună era adevăratul motiv al vizitei.

— Da?

— L-a trimis pe Ithamar să mă ameninţe.

— Cu ce te-a ameninţat?

— Dacă depun mărturie la proces, familia mea va fi evacuată de la fermă.

— Din ce motiv?

— Biserica are nevoie de chiriaşi care îi susţin pe clerici.

— Este scandalos! Ce vei face?

— Vreau să-l sfidez pe Wynstan şi să depun mărturie pentru Aldred. Dar familia mea are nevoie de o fermă. Acum am o cumnată şi o nepoată de şase luni, plus fraţii mei.

Ragna putea să înţeleagă ce îl măcina şi simţi simpatie pentru el.

— Înţeleg.

— Din acest motiv am venit la tine. În Vale of Outhen trebuie să se întâmple destul de des ca o fermă să devină liberă.

— De câteva ori pe an. De obicei se găseşte un fiu sau un ginere care să o preia, dar nu întotdeauna.

— Dacă aş şti că pot să mă bazez pe tine şi că îi vei da o fermă familiei mele, aş fi unul dintre cei care vor depune mărturie pentru Aldred şi l-aş sfida pe Wynstan.

— O să vă dau o fermă dacă sunteţi alungaţi, răspunse ea fără ezitare. Sigur că o să fac asta.

Ea îi văzu umerii ridicându-i-se de uşurare.

— Mulţumesc, spuse el. Nu ai idee cât de mult...

Spre surpriza ei, ochii lui căprui se umplură de lacrimi.

Se întinse peste masă şi îi luă mâna.

— Poţi să te bazezi pe mine, spuse ea.

Îi ţinu mâna încă un moment, apoi îi dădu drumul.

* * *

Hildred îl încolţi pe Aldred la întâlnirea de capitul.

Capitulul[9] era acel moment al zilei în care călugării îşi aminteau de originile lor democratice. Toţi erau fraţi, egali în faţa Domnului şi egali la conducerea abaţiei. Asta intra în conflict direct cu jurămintele lor de supunere, aşa că niciunul dintre principii nu era respectat în totalitate. Zi de zi, călugării făceau ceea ce le spunea abatele să facă; dar la capitul se aşezau în cerc şi decideau asupra problemelor majore de principiu în calitate de egali – inclusiv alegerea unui nou abate când cel vechi murea. Dacă nu se ajungea la un consens, treceau la vot.

Hildred începu prin a spune că adusese în faţa călugărilor o problemă care îl mâhnea atât pe el, cât şi pe sărmanul abate Osmund, aflat pe patul lui de bolnav. Apoi le relată vizita lui Wilwulf. În timp ce el spunea povestea, Aldred privea în jur, la feţele călugărilor. Niciunul dintre cei bătrâni nu părea surprins şi Aldred înţelese că Hildred îşi asigurase anterior sprijinul lor. Cei mai tineri păreau surprinşi şi şocaţi. Ei nu fuseseră avertizaţi, de teamă că asta i-ar fi putut oferi lui Aldred o şansă să-şi pregătească apărarea.

Hildred încheie prin a spune că el convocase acel capitul pentru că rolul lui Aldred în investigaţia lui Wynstan şi în procesul care urma era o chestiune de principiu.

— Pentru ce se află abaţia aici? spuse el. Care este rolul nostru? Suntem aici ca să jucăm un rol în luptele pentru putere dintre nobili şi preoţimea de rang înalt? Sau datoria noastră este să ne retragem din lume şi să-l venerăm pe Dumnezeu în linişte, ignorând furtunile vieţii pământeşti, care se dezlănţuie în jurul nostru? Abatele i-a cerut lui Aldred să nu ia parte la proces şi Aldred a refuzat. Eu cred că fraţii adunaţi aici au dreptul să judece care este voinţa lui Dumnezeu pentru abaţia noastră.

---

9 Adunarea călugărilor sau a clericilor catolici dintr-o regiune anume (n. red.).

Aldred observă că exista o tendinţă către un acord general. Chiar şi cei care nu fuseseră bătuţi la cap anterior de Hildred gândeau că ei, călugării, nu ar fi trebuit să fie implicaţi în politică. Însă cei mai mulţi călugări îl plăceau pe Aldred mai mult decât pe Hildred, dar le plăcea şi viaţa liniştită.

Cu toţii păreau să aştepte ca el să vorbească. Era ca o luptă de gladiatori, se gândi Aldred. El şi Hildred erau călugării cei mai influenţi de la abaţie. Unul dintre ei avea să ia locul lui Osmund mai devreme sau mai târziu. Această încleştare putea să facă diferenţa pentru bătălia finală.

Avea să îşi prezinte punctul de vedere, dar se temea că prea mulţi dintre călugări se hotărâseră deja. Raţiunea ar fi putut să nu fie de ajuns.

Se decise să ridice miza.

— Sunt de acord cu cea mai mare parte a celor spuse de fratele Hildred, începu el. Într-o dispută era întotdeauna înţelept să arăţi respect faţă de oponentul tău: oamenilor nu le plăcea antipatia. Aceasta este, într-adevăr, o chestiune de principiu, o întrebare despre rolul călugărilor în lume. Şi ştiu că Hildred este sincer în îngrijorarea lui pentru abaţia noastră. Asta bătea deja spre zona îndepărtată a generozităţii şi Aldred decise că era de ajuns. Oricum, permiteţi-mi să vă ofer un punct de vedere uşor diferit.

Acum, încăperea era tăcută şi toţi erau nerăbdători.

— Călugării trebuie să fie îngrijoraţi pentru această lume, ca şi pentru cea viitoare. Ni se spune să ne pregătim o comoară pentru ceruri, dar facem asta prin lucrările bune de aici, de pe pământ. Trăim într-o lume plină de cruzime, de ignoranţă şi de durere, dar noi încercăm să o facem mai bună. Când răul se petrece în faţa ochilor noştri, nu putem rămâne tăcuţi. Cel puţin... eu nu pot. Făcu o pauză, pentru efect. Mi s-a cerut să mă retrag din proces. Refuz. Nu aceasta este voinţa Domnului pentru mine. Vă cer vouă, fraţii mei, să-mi respectaţi decizia. Dar dacă voi hotărâţi să mă excludeţi din această abaţie, atunci, desigur, voi fi nevoit să plec. Privi în jurul lui. Pentru mine, aceea va fi o zi de tristeţe.

Erau şocaţi cu toţii. Nu se aşteptaseră ca el să transforme

asta într-o problemă de demisie. Nimeni nu dorea să meargă atât de departe – poate cu excepţia lui Hildred.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Ceea ce avea nevoie Aldred era ca unul dintre prietenii lui să sugereze un compromis. Dar nu avusese nicio ocazie să aranjeze asta din timp, aşa că trebuia să spere că unul dintre ei avea să se gândească la ceva de capul lui.

Până la urmă, fratele Godleof, taciturnul fost văcar, fu cel careâşi dădu seama.

— Nu e nevoie de expulzare, spuse el cu concizia caracteristică. Un bărbat nu ar trebui să fie obligat să facă ceea ce el crede că este greşit.

Hildred rosti indignat:

— Şi cum rămâne cu jurămintele de supunere?

Godleof făcea economie de cuvinte, dar nu era lipsit de inteligenţă şi putea să-i facă faţă lui Hildred într-o dispută.

— Există limite, spuse el simplu.

Aldred observă că mulţi dintre călugări erau de acord cu acest lucru: supunerea lor nu era absolută. Simţea, judecând după starea de spirit generală, că mulţi înclinau spre partea sa.

Spre surpriza lui Aldred, colegul său de la scriptoriu, bătrânul scrib Tatwine, ridică mâna. Aldred nu-şi amintea ca el să mai fi vorbit vreodată la capitul.

— Nu am ieşit din perimetrul abaţiei de mai bine de douăzeci şi trei de ani, spuse Tatwine. Dar Aldred s-a dus la Jumieges. Asta nici măcar nu este în Anglia! Şi a adus nişte volume minunate, cărţi pe care nu le mai văzusem până atunci. Minunate! Vedeţi, există mai multe feluri în care cineva poate să fie călugăr. Zâmbi şi clătină din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu sine însuşi. Mai mult de o singură cale.

Călugării mai bătrâni erau mişcaţi de intervenţia lui, mai ales că era atât de rară. Şi Tatwine lucra zilnic cu Aldred: asta făcea ca părerea lui să aibă greutate.

Hildred ştia că era învins şi nu forţă nota pentru un vot.

— Dacă acest capitul este hotărât să ierte nesupunerea lui Aldred, spuse el, încercând să-şi ascundă enervarea sub masca toleranţei, atunci sunt convins că abatele Osmund nu va dori să insiste pentru altceva.

Cei mai mulţi călugări clătinară din cap în semn de acord.

— Atunci, să trecem mai departe, spuse Hildred. Înţeleg că a existat o plângere cu privire la o pâine mucegăită...

* * *

În ziua dinaintea procesului, Aldred şi Den împărţeau o cană cu bere şi îşi recapitulau perspectivele. Den spuse:

— Wynstan a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-i submineze pe martori, dar nu cred că a reuşit.

Aldred clătină din cap.

— L-a trimis pe Ithamar să-l ameninţe pe Edgar cu evacuarea, dar Edgar a convins-o pe Ragna să-i promită o fermă, dacă va fi nevoie, aşa că este de încredere acum.

— Şi înţeleg că ţi-ai impus punctul de vedere în capitul.

— Wilwulf a încercat să-l ameninţe pe abatele Osmund, dar, până la urmă, în capitul am primit susţinere la limită.

— Wynstan nu este plăcut de comunitatea religioasă – atrage asupra tuturor o proastă reputaţie.

— Există foarte mult interes pentru cazul acesta – şi nu numai în Shiring. Vor fi prezenţi mai mulţi episcopi şi abaţi şi mă aştept ca ei să ne susţină.

Den îi mai oferi lui Aldred o bere. Aldred refuză, dar Den îşi umplu încă o cană.

— Cum va fi pedepsit Wynstan? întrebă Aldred.

— O lege spune că trebuie tăiată mâna falsificatorului şi bătută în cuie pe uşa monetăriei. Dar o altă lege prevede pedeapsa cu moartea pentru falsificatorii care lucrează în păduri, ceea ce poate să includă şi Drengs Ferry. Şi, oricum, judecătorii nu citesc mereu cărţile de legi. Adesea, acţionează după cum le place, mai ales oamenii de felul lui Wilwulf. Dar mai întâi trebuie să obţinem condamnarea lui Wynstan.

Aldred se agită.

— Nu văd cum ar putea sfatul să nu-l condamne. Anul trecut, regele Ethelred i-a obligat pe toţi conţii să depună un jurământ faţă de cei doisprezece magnaţi. Au fost nevoiţi să jure că nu vor ascunde nicio persoană vinovată.

Den ridică din umeri.

— Wilwulf va încălca acest jurământ. La fel şi Wigelm.

— Dar episcopii şi abaţii şi-l vor ţine pe al lor.

— Şi nu există niciun motiv pentru care ceilalţi nobili, care nu sunt înrudiţi cu Wilwulf, să-şi pună în pericol nemurirea sufletului pentru a-l salva pe Wynstan.

— Se va face voia Domnului! spuse Aldred.

CAPITOLUL 23
1 NOIEMBRIE 998

În timpul slujbei dinaintea zorilor, gândurile lui Aldred începură să hoinărească. Încercă să se concentreze la rugăciuni şi la sensul lor, dar nu se putea gândi decât la Wynstan. Aldred prinsese un leu de coadă şi, dacă nu ucidea bestia, aceasta avea să îl ucidă pe el. Eşecul, în ziua aceea, la sfat, ar fi fost o catastrofă. Răzbunarea lui Wynstan avea să fie dură.

Călugării se băgară înapoi în paturi după slujbă, dar se treziră în curând din nou pentru Laude. Traversară curtea în aerul rece de noiembrie şi intrară tremurând în biserică.

Aldred observă că imnurile, psalmii şi lecturile aveau în ele ceva care îi amintea de proces. Unul dintre psalmii din astăzi era numărul şapte şi Aldred cântă cuvintele cu simţire: „Scapă-mă de toţi prigonitorii mei şi izbăveşte-mă, ca să nu mă sfâşie ca un leu, care înghite fără să-mi sară cineva în ajutor!”

Mâncă puţin la micul dejun, dar îşi goli cana de bere şi simţi că îşi dorea mai multă. Înainte de slujba de Terţiu, care era despre răstignire, şeriful Den bătu la poarta abaţiei şi Aldred îşi îmbrăcă pelerina şi ieşi.

Den era însoţit de un servitor care ducea un coş.

— Totul se află acolo, spuse el. Ştanţele, metalul alterat, monedele false.

— Bine.

Dovezile fizice puteau să fie importante, mai ales dacă cineva era pregătit să jure pentru autenticitatea lor.

Se îndreptară spre reşedinţa contelui – de obicei, Wilwulf ţinea sfatul în faţa sălii mari –, dar când trecură pe lângă catedrală, fură opriţi de Ithamar.

— Procesul va avea loc aici, spuse el satisfăcut. La poarta de vest a bisericii.

Den întrebă indignat:

— Cine a hotărât asta?

— Contele Wilwulf, desigur.

Den se întoarse spre Aldred.

— Asta e lucrătura lui Wynstan.

Aldred încuviinţă.

— Le va aminti tuturor despre poziţia înaltă, de episcop, a lui Wynstan. Vor fi mai reticenţi să-l condamne în faţa catedralei.

Den privi spre Ithamar.

— Este vinovat şi putem să dovedim asta.

— El este reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, spuse Ithamar, apoi se îndepărtă.

Aldred zise:

— E posibil ca ăsta să nu fie chiar un lucru rău. Probabil mai mulţi orăşeni vor veni să asculte dezbaterile, iar ei vor fi împotriva lui Wynstan: oricine îşi bate joc de monedă este nepopular, întrucât cei care vor sfârşi cu monedele false în pungile lor vor fi comercianţii din oraş.

Den părea să se îndoiască.

— Nu cred că sentimentele mulţimii vor avea prea mare importanţă.

Aldred se temea că avea dreptate.

Orăşenii începeau să se adune, iar primii sosiţi ocupau locuri cu vedere bună. Oamenii erau curioşi în legătură cu conţinutul coşului lui Den. Aldred îi spuse să îi lase să se uite.

— Wynstan ar putea încerca să te împiedice să arăţi dovezile în timpul dezbaterilor, spuse el. E mai bine dacă toată lumea le vede înainte.

În jurul lor se adunase un grup şi Den le răspundea la întrebări. Toată lumea auzise deja despre falsuri, dar să vadă ştanţele de precizie, monedele perfect imitate şi bulgărele mare şi rece de aliaj maro făcea ca toată povestea să le pară mai reală şi erau şocaţi din nou.

Wigbert, căpitanul oamenilor şerifului, îi aduse pe cei doi prizonieri, Cuthbert şi Degbert, cu mâinile încătuşate şi cu picioarele legate împreună, astfel încât să nu poată face vreo încercare bruscă de fugă spre libertate.

Apoi sosi un servitor cu scaunul contelui – şi perna de pluş roşu a acestuia – şi îl aşeză în faţa uşii mari din lemn de stejar. Un preot puse o masă mică alături de scaun şi pe aceasta un relicvariu – un recipient din argint gravat, ce conţinea relicvele unui sfânt – pe care oamenii puteau să jure.

Oamenii se înghesuiră şi aerul deveni tot mai greu de la mirosul de bălegar şi de trupuri nespălate. În curând sună clopotul din turn, care anunţa sfatul, iar magnaţii regiunii – nobili şi clerici superiori – se plasară în jurul scaunului încă gol al contelui, împingându-i în spate pe oamenii obişnuiţi. Aldred se înclină spre Ragna când îşi făcu apariţia şi îl salută din cap pe Edgar, care era alături de ea.

După ce notele grave se disipară, un cor din interiorul bisericii începu să cânte un imn. Den era furios.

— Ăsta este un sfat, nu o slujbă! spuse el. Ce crede Wynstan că face?

Aldred ştia exact ce făcea Wynstan. În clipa următoare, episcopul ieşi prin marea uşă de vest. Purta o robă preoţească albă, brodată cu scene biblice, şi o pălărie conică, înaltă, cu marginile din blană. Făcea tot ce putea pentru ca oamenii să nu-l privească de parcă ar fi fost un criminal.

Wynstan se duse lângă scaunul contelui şi rămase în picioare alături de acesta, cu ochii închişi şi cu mâinile împreunate în rugăciune.

— Este scandalos, fumegă Den.

— Nu va funcţiona, zise Aldred. Oamenii îl cunosc prea bine.

În sfârşit, sosi şi Wilwulf, cu o mare escortă militară. Aldred se întrebă scurt pentru ce adusese o gardă atât de mare. Mulţimea tăcu. Undeva se auzi o lovitură de ciocan pe fier; probabil un fierar îşi continua lucrul, în ciuda atracţiei marelui proces. Wilwulf trecu rapid prin mulţime, salutându-i din cap pe magnaţii adunaţi, şi se aşeză confortabil pe pernă. Era singura persoană care stătea pe scaun.

Procedurile se deschiseră cu jurămintele. Toţi cei care urmau să fie acuzaţi, acuzatori sau martori trebuiau să pună mâna pe cutia de argint şi să jure, în faţa lui Dumnezeu, că aveau să spună adevărul, să îi condamne pe cei vinovaţi şi să îi elibereze pe cei nevinovaţi. Wilwulf părea plictisit, dar Wynstan privea cu atenţie, de parcă ar fi putut să descopere astfel pe cineva care jura imperfect. Aldred ştia că, de obicei, el era neglijent cu detaliile ritualurilor, dar în ziua aceea pretindea că este meticulos.

După ce se încheie, Aldred simţi tensiunea şerifului Den, gata să-şi înceapă discursul de acuzare. Dar Wilwulf se întoarse spre Wynstan şi clătină din cap, apoi, spre uimirea lui Aldred, episcopul se adresă Curţii.

— S-a comis o crimă înfiorătoare, spuse el cu vocea bubuind, în tonuri de adâncă tristeţe. O crimă, un păcat teribil.

Den păşi în faţă.

— Aşteaptă! strigă el. Este greşit!

— Nimic nu este greşit, Den! spuse Wilwulf.

— Eu sunt şeriful şi mă aflu aici ca să instrumentez acest caz. Falsificarea este un delict împotriva regelui.

— Vei avea ocazia să vorbeşti.

Aldred se agita îngrijorat. Nu reuşea să-şi dea seama ce puneau la cale cei doi fraţi, dar era convins că nu era de bine.

— Insist! spuse Den. Vorbesc în numele regelui şi regele trebuie ascultat!

— Şi eu vorbesc în numele regelui, care m-a numit conte, ripostă Wilwulf. Şi acum vei închide gura, Den, sau ţi-o voi închide eu!

Den îşi duse mâna la mânerul sabiei.

Soldaţii lui Wilwulf se încordară.

Aldred privi rapid în jur şi numără doisprezece soldaţi: acum înţelegea de ce erau atât de mulţi. Den, care nu prevăzuse violenţa, îl avea doar pe Wigbert.

Den făcu aceeaşi socoteală şi îşi luă mâna de pe sabie.

— Continuă, episcop Wynstan! spuse Wilwulf.

Din acest motiv dorea regele Ethelred ca sfaturile să urmeze procedurile, reflectă Aldred – pentru ca nobilii să nu poată lua hotărâri arbitrare, aşa cum tocmai făcuse Wilwulf. Cei care se opuneau reformelor lui Ethelred argumentau că regulile nu aveau nicio importanţă şi că dreptatea era garantată doar dacă exista un nobil înţelept, care să-şi folosească discernământul. Oamenii care spuneau asta erau, de obicei, nobili.

Wynstan arătă spre Degbert şi Cuthbert.

— Dezleagă-i pe preoţii aceia, spuse el.

— Sunt prizonierii mei! protestă Den.

— Sunt prizonierii Curţii, spuse Wilwulf. Dezleagă-i!

Den fu nevoit să cedeze. Clătină din cap spre Wigbert, care desfăcu legăturile.

Cei doi preoţi păreau acum mai puţin vinovaţi.

Wynstan ridică din nou vocea, astfel încât să-l audă toată lumea.

— Crima şi păcatul se referă la falsificarea monedelor regelui. Arătă direct spre Wigbert, care părea uluit. Ieşi în faţă! spuse Wynstan. Arată Curţii ce se află în coş.

Wigbert Se uită spre Den, care ridică din umeri.

Aldred era nedumerit. Se aşteptase ca Wynstan să încerce să ascundă dovezile fizice; şi totuşi, iată-l cerând să fie prezentate. Ce punea la cale? Crease un spectacol elaborat de prefăcută inocenţă – dar acum părea să se acuze singur.

Scoase obiectele din coş unul câte unul.

— Metalul alterat! spuse el dramatic. Scoica. Preduceaua. Colierul. Şi, în sfârşit, monedele – jumătate argint, jumătate cupru.

Aldred simţea că magnaţii adunaţi acolo păreau derutaţi. De ce îşi sublinia Wynstan propria ticăloşie?

— Şi, mai grav decât orice, strigă Wynstan, acestea i-au aparţinut unui preot!

„Da, se gândi Aldred, ţi-au aparţinut ţie”.

Apoi Wynstan arătă dramatic într-o direcţie şi spuse:

— Cuthbert!

Toată lumea privi spre acesta.

— Închipuiţi-vă surpriza mea... închipuiţi-vă oroarea mea... când am aflat că această crimă odioasă se întâmpla chiar sub nasul meu! continuă Wynstan.

Gura lui Aldred se căscă din cauza şocului.

Peste mulţime se lăsă o linişte năucită: toţi erau uluiţi. Toţi crezuseră că Wynstan era făptaşul.

— Ar fi trebuit să ştiu, spuse Wynstan. Mă acuz singur de neglijenţă. Un episcop trebuie să fie vigilent, iar eu am dat greş.

Aldred îşi regăsi vocea.

— Dar tu ai fost instigatorul! strigă el spre Wynstan.

Episcopul răspunse cu tristeţe:

— Ah, ştiam că oamenii răi vor încerca să mă implice pe mine. Este greşeala mea. Eu le-am oferit ocazia.

Cuthbert spuse plângând:

— Tu mi-ai spus să falsific banii. Eu voiam doar să fac ornamente pentru biserică. Tu m-ai obligat să o fac!

Wynstan îşi păstră expresia de regret pe chip.

— Fiule, crezi că păcatul tău va părea mai puţin grav dacă pretinzi că superiorii tăi te-au convins să faci asta...?

— Aşa a fost!

Wynstan scutură din cap cu tristeţe.

— Nu va merge. Ai făcut ceea ce ai făcut. Aşa că nu adăuga sperjurul pe lista ta de crime.

Cuthbert se întoarse spre Wilwulf.

— Mărturisesc, spuse el nenorocit. Am falsificat monede. Ştiu că voi fi pedepsit. Dar episcopul a inventat tot complotul. Nu-l lăsa să scape de acuzaţie!

Wilwulf spuse:

— Aminteşte-ţi că acuzaţia falsă este o problemă gravă, Cuthbert. Se întoarse spre Wynstan. Continuă, episcop Wynstan!

Acesta îşi îndreptă atenţia către adunarea magnaţilor, care priveau toţi intrigaţi.

— Crima a fost bine ascunsă, spuse el. Nici măcar diaconul Degbert nu ştia ce punea la cale Cuthbert în micul lui atelier, lipit de casa parohială.

Cuthbert zise jalnic:

— Degbert ştia totul!

— Ieşi în faţă, Degbert! spuse Wynstan.

Degbert făcu după cum i se spusese şi Aldred observă că acum stătea printre magnaţi, ca şi cum ar fi fost unul dintre ei, nu un criminal pe care trebuiau să-l judece.

Wynstan continuă:

— Diaconul îşi admite greşeala. La fel ca mine, a fost neglijent – dar, în cazul lui, greşeala este şi mai gravă, pentru că el se afla la biserică în fiecare zi, pe când eu eram doar un oaspete ocazional.

— Degbert te ajuta să cheltuieşti banii! spuse Aldred.

Wynstan ignoră remarca.

— Am luat asupra mea, ca episcop, sarcina de a-l pedepsi pe Degbert. El a fost expulzat de la biserică şi i s-a retras titlul de diacon. Astăzi este doar un preot simplu şi umil, pe care l-am luat sub supravegherea mea personală.

Aldred se gândi: „Şi aşa se mută de la biserică la catedrală

– mare privaţiune!”

Era posibil să se întâmple aşa ceva?

— Asta nu este o pedeapsă pentru un falsificator! strigă Den.

— Sunt de acord, spuse Wynstan. Dar Degbert nu este falsificator. Privi în jurul său şi adăugă: Nimeni nu neagă că acela care realiza monedele false era Cuthbert.

Acesta era adevărul, se gândi Aldred cu regret. Nu era întregul adevăr, nici pe departe – dar, de fapt, nu era o minciună.

Putea să vadă cum magnaţii începeau să-şi schimbe părerea, înclinând spre versiunea evenimentelor prezentată de Wynstan. Poate că nu-l credeau – până la urmă, ştiau ce fel de om era –, dar vinovăţia lui nu putea să fie dovedită. Şi era episcop.

Lovitura de maestru a lui Wynstan fusese aceea de a instrumenta el însuşi cazul, suflându-i astfel şerifului ocazia de a spune convingător întreaga poveste: vizitele lui Wynstan la Dreng’s Ferry după fiecare zi trimestrială, darurile lui pentru locuitori, călătoriile la Combe împreună cu Degbert şi serile lor de cheltuieli în berăriile şi bordelurile din oraş. Nimic din toate acestea nu ieşise la iveală şi, dacă ar fi fost prezentate acum, ar fi părut slabe şi circumstanţiale.

Wynstan pariase cu bani falşi, dar nimeni nu putea să dovedească asta. Victima lui, Monsieur Robert, era căpitanul unei nave oceanice şi se putea afla acum în orice port al Europei.

Singura hibă din povestea lui Wynstan era faptul că nu „descoperise” crima lui Cuthbert până când casa parohială nu fusese vizitată de şerif. Cu siguranţă, coincidenţa era prea mare pentru ca magnaţii să o înghită.

Aldred era pe cale să sublinieze acest lucru când Wynstan i-o luă înainte.

— În toate acestea văd mâna lui Dumnezeu, spuse episcopul cu o voce tot mai sonoră, ca un clopot de biserică. Trebuie să fi fost o intervenţie divină pentru ca, exact în momentul în care descopeream crima lui Cuthbert, şeriful Den să vină la Dreng’s Ferry – tocmai la timp pentru a-l aresta pe preotul malefic! Slavă Cerului!

Aldred era uluit de tupeul absolut al lui Wynstan. Mâna lui Dumnezeu! Omul acesta nu avea nicio îngrijorare cum că ar fi putut să fie nevoit să explice asta la Judecata de Apoi? Wynstan era în permanentă schimbare. La Combe, nu părea să fie altceva decât un sclav al plăcerilor, un cleric care-şi pierduse disciplina de sine; apoi, când fusese descoperit la Dreng's Ferry, devenise posedat, urlând şi făcând spume la gură; iar acum era din nou sănătos la minte şi mai viclean ca niciodată, scufundându-se tot mai adânc în păcat. Ăsta trebuia să fie modul în care diavolul îşi aservea un om, se gândi Aldred – în etape, un păcat care ducea la altul, mult mai grav.

Logica lui Wynstan şi încrederea cu care îşi spusese povestea mincinoasă erau atât de copleşitoare, încât Aldred însuşi aproape că se întreba dacă lucrurile puteau să fie adevărate; şi vedea pe feţele magnaţilor că şi ei erau pe cale să accepte povestea, chiar dacă aveau rezerve în sinea lor.

Wilwulf simţi starea de spirit şi găsi nimerit să profite de ea.

— Întrucât Degbert a fost deja luat în considerare pentru pedeapsă, trebuie doar să-i dăm lui Cuthbert o sentinţă.

— Greşit! strigă şeriful Den. Trebuie să rezolvi acuzaţiile împotriva lui Wynstan.

— Nimeni nu l-a acuzat pe Wynstan.

— Cuthbert l-a acuzat.

Wilwulf mimă uluirea.

— Vrei să sugerezi că jurământul unui preot josnic valorează mai mult decât acela al unui episcop?

— Atunci îl acuz chiar eu pe Wynstan. Când am intrat în casa parohială, l-am găsit pe Wynstan în atelier, alături de Cuthbert, în timp ce falsificarea era în toi!

— Episcopul Wynstan a explicat că în momentul acela tocmai descoperise crima – prin intervenţia divină, fără îndoială.

Den se uită în jur, căutând privirile magnaţilor.

— Vreunul dintre voi crede cu adevărat aşa ceva? întrebă el. Wynstan se afla în atelier, alături de Cuthbert, în timp ce acesta făcea monede false din metalul de bază, dar el abia ce descoperise ceea ce se întâmpla? Se întoarse spre

Wynstan. Şi nu ne spune că a fost mâna lui Dumnezeu! Este ceva mult mai pământesc, o minciună clară, de modă veche.

Wilwulf li se adresă magnaţilor:

— Cred că suntem de acord că această acuzaţie împotriva episcopului Wynstan este maliţioasă şi falsă.

Aldred făcu o ultimă încercare.

— Regele va afla despre toate astea, evident. Chiar îţi închipui că el va crede povestea lui Wynstan? Şi ce va simţi el faţă de magnaţii care i-au exonerat pe Wynstan şi pe Degbert şi nu au pedepsit pe nimeni, în afară de un amărât de preot?

Magnaţii păreau neliniştiţi, dar niciunul nu vorbi în sprijinul lui Aldred. Wilwulf spuse:

— Atunci, Curtea este de acord cu vinovăţia lui Cuthbert. Din cauza încercării lui păcătoase de a da vina pe doi clerici superiori, pedeapsa lui va fi şi mai severă decât de obicei. îl condamn pe Cuthbert să fie orbit şi castrat.

— Nu! strigă Aldred.

Dar era inutil să mai protesteze.

Picioarele lui Cuthbert cedară şi se prăbuşi la pământ.

— Ocupă-te de el, şerifule! spuse Wilwulf.

Den ezită, apoi, reticent, clătină din cap spre Wigbert, care îl ridică pe Cuthbert şi îl duse de acolo.

Wynstan vorbi din nou. Aldred se gândea că episcopul obţinuse deja tot ceea ce îşi dorea, dar mai urmau şi alte drame.

— Mă acuz singur! spuse Wynstan.

Wilwulf nu părea surprins, aşa că Aldred deduse că şi această intervenţie, la fel ca tot ceea ce se întâmplase până atunci, fusese planificată din timp.

Wynstan spuse:

— Când am descoperit crima, am fost atât de înfuriat, încât am distrus cea mai mare parte din echipamentul falsificatorului. Cu un ciocan, am spart un creuzet înroşit în foc, iar metalul topit a zburat prin aer şi a omorât un bărbat nevinovat, numit Godwine. A fost un accident, dar îmi accept vina.

Aldred observă că, din nou, Wynstan obţinea un avantaj prin faptul că se acuza singur; el îşi punea crima în cea mai

favorabilă lumină.

Wilwulf spuse cu gravitate:

— Ceea ce ai făcut este totuşi o crimă. Eşti vinovat de ucidere ilegală.

Wynstan îşi plecă fruntea într-un gest de umilinţă şi Aldred se întrebă câţi oameni erau prostiţi de această atitudine.

Wilwulf continuă:

— Trebuie să îi plăteşti văduvei bărbatului preţul pentru crimă.

O tânără atrăgătoare, cu un copil în braţe, ieşi din mulţime, părând intimidată.

— Preţul sângelui pentru un soldat este de cinci livre de argint, spuse Wilwulf.

Ithamar ieşi în faţă şi îi dădu lui Wynstan un mic cufăr din lemn.

Episcopul se înclină spre văduvă şi îi dădu cufărul spunând:

— Mă rog mereu ca Dumnezeu şi cu tine să mă iertaţi pentru ceea ce am făcut.

În jurul lui, mulţi dintre magnaţi dădeau din cap în semn de aprobare. Asta îl făcea pe Aldred să îşi dorească să ţipe. Toţi îl cunoşteau pe Wynstan! Cum puteau să creadă că se căia cu umilinţă? Dar remuşcarea creştinească pe care o afişa îi făcea să uite adevărata lui natură. Iar amenda mare era o pedeapsă severă, care devia atenţia de la felul în care se eschivase de la o acuzaţie mult mai serioasă.

Văduva luă cutia şi plecă, fără să spună nimic.

„Şi aşa, se gândi Aldred, cei mari păcătuiesc nepedepsiţi, în timp ce oamenii mai mărunţi sunt pedepsiţi cu duritate”. Unde se regăsea voinţa lui Dumnezeu în acest simulacru de justiţie? Dar poate că mai era un mic avantaj de obţinut. Aldred înţelese că trebuia să acţioneze atunci, când Wynstan încă se prefăcea că este virtuos. Aproape fără să gândească, el spuse:

— Conte Wilwulf, după tot ce am auzit astăzi aici, este clar că lăcaşul de cult de la Dreng’s Ferry ar trebui să fie închis.

Era momentul să cureţe cuibul acela de şobolani, se gândea el, dar nu era nevoie să o spună: implicaţiile erau evidente.

Văzu un fulger de furie pe faţa lui Wynstan, dar acesta

dispăru rapid, iar expresia de blândeţe pioasă reveni.

Aldred continuă:

— Arhiepiscopul şi-a dat deja aprobarea pentru un plan de transformare a bisericii de acolo într-o sucursală a abaţiei Shiring, aducând acolo călugări. Când a apărut în discuţie prima dată, planul a fost lăsat la o parte, dar acesta pare un moment bun să fie reanalizat.

Wilwulf privi spre Wynstan, căutând îndrumare.

Aldred putea să ghicească la ce se gândea Wynstan: biserica nu fusese niciodată prea bogată, iar acum, când operaţiunea de falsificare fusese oprită, nu erau prea multe beneficii de obţinut de acolo. Fusese o sinecură utilă pentru vărul său, Degbert, dar acum Degbert trebuia să fie mutat. Pierderea ei nu-l costa aproape nimic.

Fără îndoială, se gândea Aldred, Wynstan ar fi fost nefericit dacă i-ar fi permis să obţină chiar şi o victorie atât de măruntă, dar trebuia să se gândească şi la impresia pe care ar fi lăsat-o dacă ar fi încercat să protejeze biserica de acolo. Pretindea că fusese şocat şi îngrozit de operaţiunea de falsificare, aşa că oamenii se aşteptau să fie fericit să întoarcă spatele unui loc în care se întâmplase aşa ceva. Dacă îşi relua opoziţia faţă de planul lui Aldred, oamenii mai sceptici ar fi putut chiar să suspecteze că Wynstan dorea să refacă atelierul de falsuri.

— Sunt de acord cu fratele Aldred, spuse Wynstan. Fie ca preoţii să primească alte îndatoriri şi biserica să devină o mănăstire.

Aldred îi mulţumi Domnului pentru o porţie de veşti bune.

Wilwulf se întoarse apoi spre trezorierul Hildred.

— Frate Hildred, asta este încă dorinţa abatelui Osmund?

Aldred nu era sigur ce avea să spună Hildred. Trezorierul se opunea de obicei la tot ceea ce dorea Aldred. Dar de data asta se declară de acord.

— Da, domnule conte, zise el. Abatele este nerăbdător să vadă acest plan implementat.

— Atunci, aşa să fie, spuse Wilwulf.

Dar Hildred nu terminase.

— Şi, dincolo de asta...

— Da, frate Hildred?

— Transformarea bisericii într-o mănăstire a fost ideea lui

Aldred, iar el a readus-o acum în atenţie. Abatele Osmund s-a gândit tot timpul că alegerea cea mai bună pentru poziţia de stareţ al noii mănăstiri ar fi… chiar fratele Aldred.

Aldred fu luat prin surprindere. Nu anticipase asta. Şi nu şi-o dorea. Nu avea nicio dorinţă să conducă o mănăstire minusculă, în ţara nimănui. Dorea să devină abate de Shiring şi să creeze un centru de clasă mondială de învăţătură şi educaţie.

Aceasta era calea lui Hildred de a scăpa de el. Cu Aldred plecat, Hildred avea să îi urmeze cu siguranţă lui Osmund ca abate.

— Nu, mulţumesc, frate Hildred, nu sunt demn de un astfel de post! spuse Aldred.

Wynstan interveni cu o bucurie abia ascunsă.

— Sigur că eşti demn, frate Aldred, zise el.

„Şi tu mă vrei dispărut din calea ta”, se gândi Aldred.

Wynstan continuă:

— Şi, în calitate de episcop, sunt bucuros să-mi dau imediat acordul pentru acest post.

— Nu prea este o promovare – sunt deja bibliotecar al abaţiei.

— Oh, nu te lăcomi, spuse Wilwulf zâmbind. Asta va da frâu liber calităţilor tale de conducător.

— Este dreptul abatelui Osmund să numească un stareţ. Această Curte încearcă să-i uzurpeze drepturile?

— Sigur că nu, spuse Wynstan alunecos. Dar putem să aprobăm propunerea trezorierului Hildred.

Aldred înţelese că fusese manevrat. Acum, că numirea fusese confirmată de oamenii cei mai puternici din Shiring, Osmund n-ar fi avut tupeul să răstoarne decizia lor. Era prins în capcană. Se gândi: „De ce mi-am închipuit vreodată că aş fi deştept?”

Wynstan spuse:

— Acum, ar trebui să subliniez un singur lucru – dacă-mi permiţi, frate Wilf…

Aldred se gândi: „Acum ce mai vrea?”

— Dă-i drumul, zise Wilwulf.

— De-a lungul anilor, mai mulţi oameni pioşi au donat terenuri pentru întreţinerea bisericii de la Dreng’s Ferry.

Aldred avu o presimţire rea.

— Acele terenuri au fost oferite diocezei Shiring şi ele rămân în proprietatea catedralei, continuă Wynstan.

Aldred era scandalizat. Când Wynstan spunea „dioceză” şi „catedrală”, se referea de fapt la el însuşi.

— Este un nonsens! protestă Aldred.

Wynstan spuse condescendent:

— Acord satul Dreng’s Ferry noii mănăstiri, ca semn al bunăvoinţei mele; dar satul Wigleigh, donat de tine, frate, la nunta ta, precum şi celelalte terenuri care au susţinut biserica rămân în proprietatea diocezei.

— Este greşit, spuse Aldred. Când arhiepiscopul Elfric a transformat Canterbury într-o mănăstire, preoţii care au plecat nu au luat cu ei toate bunurile catedralei Canterbury!

— Sunt cu totul alte împrejurări, zise Wynstan.

— Nu sunt de acord.

— Atunci, va trebui să decidă contele.

— Nu, nu va trebui, spuse Aldred. Asta este o problemă de competenţa arhiepiscopului.

Wilwulf interveni:

— Eu am intenţionat ca darul meu de nuntă să fie în beneficiul bisericii, nu al mănăstirii, şi cred că şi ceilalţi donatori au simţit la fel.

— Nu ai idee ce au simţit ceilalţi donatori!

Wilwulf părea furios.

— Iau decizia în favoarea episcopului Wynstan.

— Arhiepiscopul va lua decizia, nu tu, insistă Aldred.

Wilwulf fusese jignit când i se spusese că nu era de competenţa lui.

— Vom vedea, zise el furios.

Aldred ştia ce avea să se întâmple. Arhiepiscopul urma să îi ordone lui Wynstan să redea terenurile noii mănăstiri, dar Wynstan avea să îl ignore. Wilwulf îl sfidase deja pe rege de două ori, prima dată în privinţa tratatului cu contele Hubert şi pe urmă în privinţa căsătoriei cu Ragna, aşa că, acum, Wynstan avea să trateze hotărârea arhiepiscopului cu acelaşi soi de dispreţ. Şi erau prea puţine lucruri pe care un rege sau un arhiepiscop le-ar fi putut face în legătură cu un magnat care refuza, pur şi simplu, să respecte ordinele.

El văzu că Wigbert vorbea încet cu Den. Wilwulf observă discuţia dintre cei doi şi întrebă:

— Este totul pregătit pentru pedeapsă?

— Da, domnule conte, spuse Den ezitant.

Wilwulf se ridică în picioare. Înconjurat de soldaţii săi, trecu prin mulţime spre centrul pieţei, iar magnaţii îl urmară.

În mijlocul pieţei se ridica un stâlp înalt, pentru astfel de ocazii. În timp ce toată lumea îl privise pe Wilwulf pe scaunul lui şi ascultase discuţiile, sărmanul Cuthbert fusese dezbrăcat în pielea goală şi legat de stâlp atât de strâns, încât nu-şi putea mişca nicio parte a corpului, nici măcar capul. Toată lumea se adună în jurul lui ca să privească. Oamenii din oraş se îngrămădeau să vadă mai bine.

Wigbert scoase o foarfecă mare, cu lamele strălucitoare după ascuţirea recentă. Din mulţime se ridică un murmur. Privind spre feţele vecinilor săi, Aldred observă cu dezgust că mulţi dintre ei erau avizi de sânge.

Şeriful Den spuse:

— Dă-i drumul şi execută sentinţa contelui!

Scopul acestei pedepse nu era să omoare răufăcătorul, ci să-l condamne la o viaţă de jumătate de bărbat. Wigbert manevră foarfeca astfel încât lamele gemene să se închidă peste sacul testicular al lui Cuthbert, fără să-i taie însă penisul.

Cuthbert gemea, se ruga şi plângea, iar Aldred simţi că i se face rău.

Dintr-o singură mişcare hotărâtă, Wigbert îi tăie testiculele lui Cuthbert. Acesta ţipă şi pe picioare începu să-i curgă sânge.

De nicăieri apăru un câine şi, apucând testiculele în fălci, o luă la fugă, în hohotele de râs ale mulţimii.

Wigbert lăsă jos foarfeca pătată de sânge. Apoi, stând în picioare în faţa lui Cuthbert, îşi aşeză mâinile pe tâmpla preotului, atinse pleoapele cu degetele mari şi, cu o altă mişcare exersată, îi înfipse degetele adânc în ochi. Cuthbert ţipă din nou şi lichidul din globurile lui oculare sparte se prelinse în jos, pe obraji.

Wigbert desfăcu funia care îl lega pe Cuthbert de stâlp şi bărbatul căzu la pământ.

Aldred se uită la faţa lui Wynstan. Episcopul stătea alături de Wilwulf şi amândoi priveau spre bărbatul care sângera

pe pământ.

Wynstan zâmbea.

CAPITOLUL 24
Decembrie 998

Aldred se simţise complet învins doar o singură dată în viaţa lui de până atunci, umilit şi descurajat în legătură cu viitorul. Asta se întâmplase pe când era novice la Glastonbury şi fusese prins sărutându-l pe Leofric în grădina de mirodenii. Până atunci, fusese o stea printre tineri: cel mai bun la citit, la scris, la cântat şi la memorarea din Biblie. Dintr-odată, slăbiciunea lui devenise subiectul tuturor conversaţiilor, discutându-se chiar şi în capitul. În loc să vorbească pe un ton admirativ despre viitorul lui strălucit, oamenii se întrebau unul pe altul ce era de făcut cu un băiat atât de depravat. Se simţise ca un cal ce nu putea fi încălecat sau ca un câine care-şi muşcase stăpânul. Nu-şi dorea altceva decât să se târască într-o gaură şi să doarmă o sută de ani.

Iar acum, sentimentul acesta revenise. Toate promisiunile pe care şi le făcuse ca bibliotecar la Shiring, toate discuţiile despre cum avea să devină abate într-o zi nu duceau la nimic. Ambiţiile lui – şcoala, biblioteca, scriptoriul de clasă mondială – erau acum doar nişte biete visuri. Fusese exilat în cătunul îndepărtat Dreng’s Ferry şi pus să se ocupe de o mănăstire fără niciun ban – iar acesta urma să fie sfârşitul poveştii vieţii sale.

Abatele Osmund îi zisese că era prea pasional. „Un călugăr trebuie să-şi dezvolte o atitudine de acceptare, îi spusese el când îşi luase rămas-bun de la Aldred. Nu putem îndrepta tot răul din lume”. Aldred rămânea treaz noapte de noapte şi mesteca gândurile despre proces cu amărăciune şi dezamăgire. Două pasiuni îl distruseseră: la început, dragostea lui pentru Leofric, apoi furia îndreptată spre Wynstan. Dar în sufletul lui tot nu putea să fie de acord cu Osmund. Călugării n-ar fi trebuit să se împace niciodată cu răul. Trebuiau să lupte împotriva acestuia.

Disperarea îl apăsa pe suflet, dar nu-l schilodise. Spusese că vechiul lăcaş de cult era o ruşine, aşa că acum trebuia să-şi dedice energia pentru a transforma noua mănăstire într-un exemplu strălucitor de acţiune demnă de slujitorii

Domnului. Mica biserică arăta deja diferit: podeaua fusese măturată şi pereţii văruiţi în alb. Bătrânul scrib Tatwine, unul dintre călugării care aleseseră să se transfere la Dreng’s Ferry, împreună cu Aldred, începuse o pictură murală a scenei naşterii Domnului, o scenă a naşterii pentru o biserică renăscută.

Edgar reparase intrarea. Scosese pietrele arcadei una câte una, le cioplise în forma necesară şi le amplasase din nou, astfel încât să se aşeze cu precizie pe razele unei roţi imaginare. Doar de atât era nevoie, spunea el, ca să o consolideze. Singura consolare a lui Aldred la Dreng’s Ferry era că se vedea mai des cu tânărul isteţ şi fermecător care-i cucerise inima.

Şi casa arăta diferit. Când Degbert şi echipa lui plecaseră, luaseră cu ei toate obiectele de lux, decoraţiunile pentru pereţi, păturile şi ornamentele. Acum, locul era simplu, cu un aspect utilitar, aşa cum ar fi trebuit să fie locuinţa unor călugări. Dar Edgar îl întâmpinase pe Aldred dăruindu-i o lampă pe care o confecţionase din stejar, pentru ca, în timp ce mâncau, călugării să poată asculta câte un verset citit din Judecata Sfântului Benedict sau din vieţile sfinţilor. Fusese făcută cu dragoste şi, deşi aceasta nu era dragostea la care visa uneori Aldred, o dragoste cu sărutări, mângâieri şi îmbrăţişări nocturne, darul îi adusese lacrimi în ochi.

Aldred ştia că munca era cea mai bună consolare. Le spunea fraţilor că istoria unei mănăstiri pornea, de obicei, de la călugării care îşi suflecau mânecile şi curăţau terenul, iar acolo, la Dreng’s Ferry, ei începuseră deja să doboare copaci de pe versantul împădurit de deasupra bisericii. O mănăstire avea nevoie de un teren pentru grădina de legume, de o livadă, de un iaz pentru raţe şi de o păşune pentru câteva capre şi vreo două vaci. Edgar le făcuse topoare, forjând lamele la nicovala din vechiul atelier al lui Cuthbert, şi îi învăţase pe Aldred şi pe ceilalţi călugări cum să doboare copaci eficient şi în siguranţă.

Chiriile pe care le lua Aldred din cătun, ca proprietar de teren, nu erau suficiente nici măcar ca să-i hrănească pe călugări, aşa că abatele Osmund fusese de acord să plătească mănăstirii o subvenţie lunară. Hildred, desigur, susţinuse o sumă care era cu totul insuficientă. „Dacă nu e

destul, te poţi întoarce şi putem discuta despre asta”, spusese Hildred, dar Aldred ştia că, odată ce subvenţia fusese stabilită, trezorierul n-avea să fie niciodată de acord să o mărească. Rezultatul fusese o alocaţie care putea să-i ţină în viaţă pe călugări şi să menţină biserica în funcţiune, dar nimic în plus. Dacă Aldred dorea să cumpere cărţi, să planteze o livadă şi să construiască un staul de vaci, trebuia să-şi găsească singur fondurile.

Când călugării ajunseseră acolo şi priviseră în jur, bătrânul scrib Tatwine îi spusese lui Aldred, fără nicio răutate: „Poate că Dumnezeu vrea să ne înveţe virtutea umilinţei”. Aldred se gândea că Tatwine ar fi putut să aibă dreptate. Umilinţa nu fusese niciodată una dintre calităţile lui.

Duminica, Aldred ţinea slujba în mica biserică. Stătea la altar în micul prezbiteriu, iar cei şase călugări care veniseră împreună cu el – toţi voluntari – rămâneau în picioare pe două rânduri la baza turlei, care servea ca navă. Sătenii se adunau în spatele călugărilor, mai tăcuţi decât de obicei şi copleşiţi de senzaţia neobişnuită de pioşenie şi disciplină.

În timpul unei slujbe, de afară se auzi un cal şi în biserică intră Wigferth, vechiul prieten al lui Aldred de la Canterbury. Wigferth vizita frecvent vestul Angliei, ca să adune chiriile. Amanta lui din Trench născuse de curând, conform bârfelor bisericeşti. Wigferth era un bun călugăr, din alte puncte de vedere, şi Aldred era prietenos cu el, abţinându-se să-l critice dacă, ocazional, Wigferth era atât de lipsit de tact încât să-şi menţioneze familia ilicită.

Imediat ce se termină slujba, Aldred îi spuse:

— Mă bucur să te văd. Sper că ai timp să rămâi la cină.

— Sigur.

— Nu suntem bogaţi, aşa că mâncarea noastră te va scuti de păcatul lăcomiei.

Wigferth zâmbi şi se bătu peste burtă.

— Am nevoie să fiu salvat de la asta.

— Ce noutăţi ai de la Canterbury?

— Două lucruri: arhiepiscopul Elfric i-a ordonat lui Wynstan să înapoieze satul Wigleigh bisericii din Drengs Ferry, ceea ce înseamnă ţie.

— Bine!

— Aşteaptă, nu sărbători încă! I-am dus deja mesajul lui

Wynstan, care mi-a zis că această chestiune este în afara jurisdicţiei arhiepiscopului.

— Cu alte cuvinte, va ignora decizia.

— Şi încă ceva: Wynstan l-a făcut pe Degbert arhidiacon la catedrala din Shiring.

— Adică adjunctul lui Wynstan şi, cel mai probabil, succesorul său.

— Exact.

— Ce mai pedeapsă!

Promovarea, care venea atât de repede după procesul şi destituirea lui Degbert, spunea tuturor că oamenii lui Wynstan aveau să fie întotdeauna bine, iar cei care i se opuneau – precum Aldred – aveau să sufere.

— Arhiepiscopul a refuzat să ratifice numirea – şi Wynstan l-a ignorat.

Aldred îşi scărpină capul ras.

— Wynstan îl sfidează pe arhiepiscop şi Wilwulf îl sfidează pe rege. Cât de mult poate să dureze asta?

— Nu ştiu. Poate până la Judecata de Apoi.

Aldred privi în jur. Doi dintre membrii congregaţiei îl priveau, părând să îl aştepte.

— O să vorbim mai multe la cină, îi zise el lui Wigferth. Trebuie să discut cu sătenii. E un grup nemulţumit.

Wigferth plecă şi Aldred se întoarse către cuplul care aştepta. O femeie cu palmele crăpate, numită Ebba, spuse:

— Preoţii obişnuiau să mă plătească să le spăl rufele. Voi de ce nu vreţi?

— Rufele? spuse Aldred. Ni le spălăm singuri.

Nu era mare lucru. De obicei, călugării îşi spălau robele de două ori pe an. Alţi oameni poate că aveau lenjerie, benzi de material petrecute în jurul taliei şi între picioare, apoi legate în faţă. Femeile le foloseau în timpul ciclului lunar şi le spălau după aceea; bărbaţii le purtau la călărie şi, probabil, nu le spălau niciodată. Bebeluşii erau înfăşuraţi uneori în ceva similar. Călugării nu aveau ce face cu astfel de lucruri.

Bărbatul femeii, Cerdic, spuse:

— Eu obişnuiam să culeg lemn de foc pentru preoţi şi stuf pentru podele şi să le aduc apă proaspătă de la râu în fiecare zi.

— Nu am bani să vă plătesc, zise Aldred. Episcopul Wynstan a furat toate bogăţiile acestei biserici.

— Episcopul era un om foarte generos, spuse Cerdic.

Cu profiturile din falsificarea banilor, se gândi Aldred; dar nu avea niciun rost să le prezinte astfel de acuzaţii sătenilor. Ei credeau povestea nevinovăţiei lui Wynstan sau se prefăceau că o cred: orice altceva i-ar fi transformat în complici. Pierduse această dezbatere la proces şi nu avea de gând să o reia pentru tot restul vieţii sale. Aşa că spuse:

— Într-o bună zi, mănăstirea va fi prosperă şi va aduce şi de muncă, şi comerţ la Dreng's Ferry, dar pentru asta e nevoie de răbdare şi de muncă grea, fiindcă eu nu am nimic altceva de oferit.

Lăsă cuplul îmbufnat şi îşi văzu de treabă: ceea ce tocmai spusese îl deprima. Asta nu era viaţa la care visase: să se lupte să facă funcţională o mănăstire nouă. El dorea cărţi, şi pene, şi cerneală, nu o grădină de legume şi un iaz de raţe.

Îl abordă apoi pe Edgar, care avea puterea de a-i lumina ziua. Edgar crease o piaţă săptămânală de peşte în cătun. În apropiere de Drengs Ferry nu existau alte sate mari, dar erau multe aşezări mici şi ferme singuratice, cum era stâna lui Theodberht Clubfoot. În fiecare vineri, câţiva oameni, în cea mai mare parte femei, veneau să cumpere peştii lui Edgar. Dar Degbert pretindea că avea dreptul la unul din trei peşti din captura lui Edgar.

— M-ai întrebat despre înscrisul lui Degbert, spuse Aldred. Este anexat la cel al noii mănăstiri, pentru că unele drepturi au rămas aceleaşi.

— Şi Degbert spunea adevărul despre asta? întrebă Edgar.

Aldred clătină din cap.

— Nu există nicio referire la peşte în înscris. Nu avea niciun drept să te taxeze.

— Mă gândeam eu că aşa e, spuse Edgar. Hoţ mincinos!

— Mi-e teamă că este.

— Fiecare vrea câte ceva pe gratis, se plânse Edgar. Erman, fratele meu, spune că ar trebui să împart banii cu el. Eu am făcut iazul şi capcanele, eu le golesc în fiecare dimineaţă, eu îi dau familiei mele tot peştele pe care poate să-l mănânce – dar ei vor şi bani.

— Bărbaţii sunt lacomi.

— Şi femeile. Cumnata mea, Cwenburg, probabil că i-a spus lui Erman să-mi ceară asta. Nu contează. Pot să-ţi arăt ceva?

— Desigur.

— Vino cu mine până la cimitir!

Ieşiră din clădire şi ocoliră partea de nord. Pentru a face conversaţie, Edgar spuse:

— Tatăl meu m-a învăţat că, la o barcă bine construită, îmbinările nu trebuie să fie foarte strânse. Un mic spaţiu de mişcare între grinzi absoarbe o parte dintre şocurile pe care le suportă la nesfârşit nava, datorate vântului şi valurilor. Dar într-o clădire de piatră nu trebuie să existe spaţii.

În locul în care mica extensie a prezbiteriului se unea cu turnul, el îi arătă ceva.

— Vezi crăpătura aceea?

Aldred o vedea, cu siguranţă: în locul în care turnul se îmbina cu prezbiteriul se afla un spaţiu în care putea să-şi bage pumnul.

— Dumnezeule! spuse el.

— Clădirile se mişcă, dar între pietrele legate cu mortar nu există spaţii, aşa că apar crăpături. Într-un fel, acestea sunt folositoare, pentru că ne arată ce se întâmplă cu structura şi ne avertizează asupra problemelor.

— Poţi să umpli crăpătura cu mortar?

— Sigur, dar asta nu este de ajuns. Problema este că turnul se înclină încet spre vale şi lasă prezbiteriul în urmă. Pot să umplu spaţiul, dar turnul va continua să se deplaseze şi crăpătura va apărea din nou. Dar asta este ultima dintre problemele tale.

— Care e cea mai mare dintre problemele mele?

— Turnul o să se prăbuşească.

— Cât de curând?

— N-aş putea să-ţi spun.

Lui Aldred îi venea să plângă: de parcă necazurile sale nu erau deja la limita suportabilităţii unui om, acum se prăbuşea şi biserica.

Edgar observă expresia de pe faţa lui şi îi atinse uşor braţul, spunând:

— Nu dispera.

Atingerea îl îmbărbătă pe Aldred.

— Creştinii nu disperă niciodată.
— Bine, pentru că pot să opresc prăbuşirea turnului.
— Cum?
— Construiesc contraforţi care să-l susţină în partea dinspre vale.
Aldred clătină din cap.
— Nu am bani pentru piatră.
— Ei bine, poate că reuşesc să obţin ceva gratis.
Aldred se luminã.
— Ai putea, serios?
— Nu ştiu, zise Edgar. Dar pot să încerc.

* * *

Edgar plecă să-i ceară ajutorul Ragnei. Ea fusese întotdeauna bună cu el. Alţi oameni spuneau despre ea că era de temut ca un dragon, o femeie care ştia exact ce voia şi era hotărâtă să obţină. Dar ea părea să aibă o slăbiciune pentru Edgar. Oricum, asta nu însemna că avea să îi dea orice i-ar fi cerut.

Era nerăbdător să o vadă şi se întreba de ce. Sigur că dorea să-l ajute pe Aldred să iasă din mlaştina tristeţii, dar, în acelaşi timp, se suspecta de dorinţa pe care o repudia la ceilalţi, aceea de a fi prieten cu aristocraţii. Se gândea la felul în care se purta Dreng cu ei, linguşindu-i pe Wilwulf şi pe Wynstan şi amintind mereu că era rudă cu ei. Spera că nerăbdarea lui de a vorbi cu Ragna nu era o parte a unei aspiraţii similare, ruşinoase.

Se duse pe râu până la Outhenham şi îşi petrecu noaptea în casa lui Seric, noul şef al satului, alături de soţia şi nepotul acestuia. Poate că era imaginaţia lui Edgar, dar satul părea un loc mai liniştit şi mai fericit cu Seric la conducere.

Dimineaţă îşi lăsă pluta în grija lui Seric şi plecă pe jos spre Shiring. Dacă planul lui funcţiona, ar fi putut să se întoarcă la Dreng’s Ferry cu o încărcătură de piatră pe plută.

Fu o călătorie friguroasă. Ploaia îngheţată se transformă în lapoviţă, iar încălţările de piele ale lui Edgar se îmbibară de apă, făcându-l să îl doară picioarele. „Dacă voi avea

vreodată bani, se gândi el, o să-mi cumpăr un ponei”.

Gândurile i se îndreptară spre Aldred; îi părea rău pentru călugăr, un bărbat care încerca să facă doar bine. Aldred fusese curajos ridicându-se împotriva lui Wynstan. Prea curajos, poate: dreptatea era ceva la care puteai să speri doar pe lumea cealaltă.

Străzile din Shiring erau aproape pustii: pe vremea aceea, cei mai mulţi oameni rămăseseră în case, ghemuiţi în jurul focului. Dar o mică mulţime se adunase în faţa casei de piatră a lui Elfwine, acolo unde se băteau monedele de argint cu permisiunea regelui. Elfwine stătea afară, în picioare, iar nevasta sa se afla în spatele lui, plângând. Şeriful Den se afla acolo împreună cu oamenii lui şi Edgar observă că scoteau echipamentul lui Elfwine în stradă şi îl distrugeau.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Edgar pe Den.

— Regele Ethelred mi-a ordonat să închid monetăria, spuse Den. Este nemulţumit din cauza operaţiunii de la Dreng’s Ferry şi consideră că procesul a fost o ruşine – iar acesta este felul lui de a o demonstra.

Edgar nu prevăzuse asta şi era clar că nici Wilwulf şi nici Wynstan nu se gândiseră. Toate oraşele mai importante din Anglia aveau câte o monetărie. Închiderea acesteia avea să fie o lovitură pentru Wilwulf. Era o pierdere de prestigiu, dar, mai grav, afacerile din oraş care erau atrase de monetărie aveau să se mute în altă parte. Un rege nu avea multe căi de a-şi impune voinţa, dar emiterea monedei se afla sub controlul său, iar închiderea monetăriei era o pedeapsă pe care o putea aplica. Oricum, Edgar presupunea că nu era suficient pentru a-i schimba comportamentul lui Wilwulf.

Edgar o găsi pe Ragna pe o păşune, în apropierea reşedinţei contelui. Decisese că vremea era prea urâtă ca să scoată caii afară şi îi supraveghea pe grăjdari în timp ce adunau animalele, ca să le bage înăuntru. Purta o haină din blană de vulpe roşie-aurie, precum părul ei, şi părea o femeie sălbatică din pădure, frumoasă şi, în acelaşi timp, periculoasă. Edgar se trezi întrebându-se dacă părul de pe trupul ei avea aceeaşi culoare, îndepărtă rapid acest gând: era o prostie din partea unui bărbat muncitor să aibă

asemenea gânduri despre o femeie din nobilime.

Ea îi zâmbi şi îi spuse:

— Ai venit pe jos până aici pe vremea asta? Nasul tău arată de parcă ar fi pe cale să cadă în orice clipă! Vino cu mine să bei nişte bere fierbinte!

Intrară împreună în complex. Şi acolo, cei mai mulţi oameni stăteau în interior, deşi câţiva mai ocupaţi se grăbeau de la o casă la alta cu pelerinele pe cap. Ragna îl conduse pe Edgar în casa ei. Când îşi scoase haina, el se gândi că luase ceva în greutate.

Se aşezară aproape de foc. Camerista ei, Cat, încălzi un vătrai, apoi îl scufundă într-o carafă cu bere. Ea i-o oferi Ragnei, care spuse:

— Dă-i lui Edgar – lui îi este mai frig decât mie!

Cat îi dădu cana lui Edgar cu un zâmbet amabil. „Poate că ar trebui să mă însor cu o fată ca ea, se gândi el. Aş putea să hrănesc o nevastă acum, când avem iazul de peşte, şi ar fi plăcut să am pe cineva cu care să dorm”. Dar, imediat ce formulă ideea, ştiu că era greşită. Cat era o femeie foarte drăguţă, dar nu simţea pentru ea nimic asemănător cu ce simţise pentru Sungifu. Preţ de un moment fu jenat şi îşi ascunse faţa în cană. Berea îi încălzi stomacul.

Apoi Ragna spuse:

— Alesesem o fermă mică şi drăguţă pentru tine în Vale of Outhen, dar până la urmă n-ai avut nevoie de ea. Aldred este acum proprietarul pământului tău, aşa că ar trebui să fii în siguranţă.

Ea părea uşor preocupată şi Edgar se întreba dacă avea ceva pe suflet.

— Îţi sunt recunoscător chiar şi aşa, spuse el. Mi-ai dat curajul să fiu unul dintre martorii lui Aldred.

Ea dădu din cap, în semn de încuviinţare, dar era clar că nu o interesa să revină la evenimentele din timpul procesului. Edgar decise să treacă direct la subiect: nu voia ca ea să devină nerăbdătoare.

— Am venit să-ţi cer o altă favoare, spuse el.

— Dă-i drumul!

— Biserica din Dreng’s Ferry se prăbuşeşte, dar Aldred nu-şi poate permite să o repare.

— Cum pot să-l ajut eu în problema asta?

— Ai putea să ne laşi să luăm piatră fără să o plătim. Pot să o tai chiar eu din carieră, aşa că nu o să te coste nimic. Şi ar fi un dar cucernic.

— Aşa să fie.

— Chiar vrei să faci asta?

Ea privi în ochii lui cu o expresie de amuzament şi ceva diferit, pe care el nu-l putea identifica.

— Sigur că da, zise ea.

Acceptul ei, fără nicio ezitare, ameninţa să-i aducă lacrimi în ochi şi simţi un impuls de recunoştinţă care era aproape ca dragostea. De ce nu erau mai mulţi oameni ca ea pe lume?

— Mulţumesc, spuse el.

Ea se lăsă pe spate, rupând vraja, şi zise:

— De câtă piatră ai nevoie?

El îşi reprimă emoţiile şi redeveni practic.

— Cam cinci încărcături de plută de piatră şi pietriş, cred. Va trebui să construiesc contraforţi cu fundaţii adânci.

— O să-ţi dau o scrisoare pentru Seric, în care îi spun că poţi să iei cât de multă piatră vrei.

— Eşti atât de bună!

Ea ridică din umeri.

— Nu chiar. La Outhenham este piatră cât pentru o sută de ani.

— Ei bine, sunt foarte recunoscător.

— Ai putea să faci ceva pentru mine.

— Orice.

Nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i poată face un serviciu.

— Încă îl ţin pe Gab ca meşter pietrar.

— De ce mai ţii pe cineva care a furat de la tine?

— Pentru că nu pot găsi pe altcineva. Dar poate că tu ai putea să preiei funcţia şi să-l supraveghez!

Ideea de a lucra pentru Ragna îl încânta pe Edgar. Dar cum avea să se descurce cu asta?

— Şi să repar biserica în acelaşi timp? întrebă el.

— Mă gândesc că ai putea să-ţi petreci jumătate din timp la Outhenham şi jumătate la Dreng’s Ferry.

El aprobă încet din cap. Ar fi putut să funcţioneze.

— O să călătoresc des la Outhenham după piatră.

Dar trebuia să le cedeze iazul de peşte fraţilor săi, aşa că avea să piardă venitul de la piaţa de peşte.

Ragna rezolvă problema cu următoarea propoziţie.

— O să-ţi plătesc şase pence pe săptămână, plus un bănuţ pentru fiecare piatră vândută.

Totalul valora mult mai mult decât câştiga el cu piaţa de peşte.

— Eşti generoasă.

— Vreau să te asiguri că Gab nu se întoarce la vechile lui şmecherii.

— Asta este destul de simplu. Pot să-ţi spun cât de multă piatră a scos doar dacă mă uit la carieră.

— Şi este leneş. Outhenham ar putea produce mai multă piatră dacă cineva ar fi dispus să facă efortul de a o vinde.

— Şi acel cineva sunt eu?

— Tu poţi face tot ce vrei – tu eşti genul acela de persoană.

El fu surprins. Chiar dacă nu era adevărat, era încântat că ea spusese asta.

— Nu roşi! îi zise şi el râse.

— Mulţumesc pentru că ai încredere în mine. Sper că voi fi demn de ea.

— Acum, am câteva noutăţi, îi spuse ea.

„Ah, se gândi el, ăsta trebuie să fie motivul pentru care părea preocupată mai devreme”.

— Urmează să am un copil, zise ea.

— Oh!

Anunţul îi tăie respiraţia – ceea ce era straniu, pentru că nu era deloc surprinzător ca o soţie tânără şi sănătoasă să rămână însărcinată. Chiar el observase că Ragna se îngrăşase puţin.

— Copil! spuse el pe un ton stupid. Dumnezeule!

— Îmi vine sorocul în mai.

El nu ştia ce să spună. Ce întrebări îi adresau oamenii unei femei însărcinate?

— Speri să fie băiat sau fată?

— Băiat, ca să-l mulţumesc pe Wilf. El îşi doreşte un moştenitor.

— Desigur.

Un nobil îşi dorea întotdeauna moştenitori.

Ea zâmbi.
— Eşti fericit pentru mine?
— Sunt! spuse Edgar. Foarte fericit!
Se întrebă de ce i se părea că o minte.

* * *

În anul acela, Ajunul Crăciunului pica într-o sâmbătă. Devreme, în dimineaţa aceea, Aldred primi un mesaj de la maica Agatha, care îi cerea să meargă să o vadă. Îşi puse o pelerină şi coborî spre bac.

Edgar se afla acolo, descărcând pietrele de pe plută.

— Ragna a fost de acord să ne dea piatra gratis, spuse el zâmbind pentru victoria sa.

— Veşti minunate! Te-ai descurcat bine.

— Încă nu pot să încep să construiesc – mortarul ar putea să îngheţe peste noapte, în loc să se aşeze. Dar pot să pregătesc totul.

— Dar eu tot nu pot să te plătesc.

— N-o să mor de foame.

— Există ceva ce aş putea face pentru tine, ca o recompensă, ceva ce nu necesită bani?

Edgar ridică din umeri.

— Dacă o să-mi treacă ceva prin minte, o să-ţi spun.

— Destul de corect. Aldred privi spre berărie. Trebuie să traversez până la maici. Blod e pe aici?

— Te trec eu.

Aldred se îmbarcă, apoi Edgar dezlegă bacul şi îl împinse peste canalul îngust, până la insulă.

Edgar aşteptă lângă mal până când Aldred bătu la uşa mănăstirii şi apăru Agatha, cu o pelerină pe ea. Ea nu permitea accesul bărbaţilor în mănăstire, dar din cauza frigului îl duse pe Aldred în biserica pustie.

La capătul dinspre est, lângă altar, se afla un fotoliu sculptat dintr-un bloc de piatră, cu spătarul rotund şi şezutul plat.

— Un scaun de sanctuar, comentă el.

Prin tradiţie, oricine stătea pe un asemenea scaun într-o biserică era imun la acuzare, indiferent de crimele pe care le comisese, iar cei care încălcau această regulă şi capturau

sau omorau pe cineva care îşi căutase refugiul acolo erau ei înşişi pasibili de pedeapsa cu moartea.

Agatha încuviinţă.

— Desigur, nu e uşor accesibil aici, pe insulă. Dar un fugar care este nevinovat va demonstra hotărâre.

— Cât de des a fost folosit?

— De trei ori în douăzeci de ani, de fiecare dată de către o femeie care a hotărât să devină călugăriţă împotriva voinţei familiei ei.

Se aşezară pe o bancă rece, din piatră, de pe peretele nordic, şi Agatha spuse:

— Te admir. E nevoie de îndrăzneală ca să i te împotriveşti astfel lui Wynstan.

— Totuşi, e nevoie de ceva mai mult decât de îndrăzneală ca să-l şi învingi, spuse Aldred cu regret.

— Trebuie să încercăm. Asta e misiunea noastră.

— Sunt de acord.

Tonul ei deveni apoi mai practic.

— Vreau să-ţi fac o sugestie, spuse ea. Un mod de a ne ridica moralul iarna.

— Ce ai în gând?

— Mi-ar plăcea să aduc maicile la biserică mâine, pentru slujba de Crăciun.

Aldred era intrigat.

— Ce anume ţi-a stârnit ideea asta?

Agatha zâmbi.

— Faptul că o femeie este cea care l-a adus pe lume pe Domnul nostru Iisus.

— E adevărat. Deci ar trebui să avem şi voci feminine care să ni se alăture în cânturile noastre de Crăciun.

— La asta mă gândeam.

— În plus, femeile ar putea să îmbunătăţească oarecum cântarea.

— Ar putea, spuse Agatha, mai ales dacă o las pe sora Frith în urmă.

Aldred râse, dar spuse:

— Nu face asta. Adu pe toată lumea.

— Sunt bucuroasă că îţi place ideea.

— E minunată.

Agatha se ridică şi Aldred o urmă. Fusese o conversaţie

scurtă, dar ea nu era genul care să stea la bârfe inutile. Ieşiră împreună din biserică.

Aldred văzu că Edgar discuta cu un bărbat îmbrăcat într-o robă murdară. În ciuda frigului, era desculţ. Trebuia să fie unul dintre amărâţii pe care-i hrăneau maicile.

— Oh, Doamne, săracul Cuthbert s-a pierdut din nou, zise Agatha.

Aldred fu şocat. Când se apropie, observă zdreanţa murdară care acoperea ochii bărbatului. Probabil Cuthbert fusese adus acolo de la Shiring de vreun suflet milostiv, ca să se alăture comunităţii de leproşi şi celorlalţi oameni fără speranţă care depindeau de maici, se gândi Aldred; şi apoi se simţi vinovat că nu fusese el acel suflet milostiv. Fusese prea ocupat cu propriile sale necazuri ca să se mai gândească într-un mod creştinesc să-i ajute pe alţii.

Cuthbert vorbea cu Edgar pe un ton jos, aspru.

— Din cauza ta am ajuns aşa, spuse el. Din cauza ta!

— Ştiu, spuse Edgar.

Agatha ridică vocea:

— Cuthbert, te plimbi din nou prin zona maicilor. Lasă-mă să te conduc înapoi!

— Aşteaptă! zise Edgar.

— Ce este? întrebă Agatha.

— Aldred, acum câteva minute m-ai întrebat dacă poţi să faci ceva pentru mine ca să mă răsplăteşti pentru că îţi consolidez biserica, răspunse Edgar.

— Aşa este.

— M-am gândit la ceva. Vreau să-l primeşti pe Cuthbert la mănăstire.

Cuthbert se înecă de şoc.

Aldred era mişcat. Pentru câteva clipe, nu reuşi să vorbească. După câteva momente, spuse cu vocea înecată:

— Ai vrea să devii călugăr, Cuthbert?

— Da, te rog, frate Aldred, răspunse Cuthbert. Întotdeauna am fost un servitor al Domnului – este singura viaţă pe care o cunosc.

— Va trebui să înveţi căile noastre. O mănăstire nu este precum o biserică.

— Ar vrea Dumnezeu pe cineva ca mine?

— Lui îi pasă mai ales de oameni ca tine.

— Dar sunt un criminal.

— Iisus a spus: „Nu am venit pentru cei neprihăniţi, ci pentru păcătoşi, ca să se căiască”.

— Asta nu este o glumă, nu-i aşa? O păcăleală, ca să mă torturezi? Unii oameni sunt foarte cruzi cu orbii.

— Nicio păcăleală, prietene! Vino cu mine acum pe bac!

— Chiar acum?

— Chiar acum.

Trupul lui Cuthbert se zguduia de suspine. Aldred îşi puse braţul în jurul lui, ignorând mirosul îngrozitor.

— Vino, spuse el. Haide să ne urcăm în barcă!

— Mulţumesc, Aldred, mulţumesc!

— Mulţumeşte-i lui Edgar. Îmi este ruşine că nu m-am gândit chiar eu la asta.

O salutară apoi pe Agatha, care spuse:

— Domnul să vă binecuvânteze!

În timp ce traversau apa, Aldred se gândi că, deşi nu-şi putea realiza marile sale ambiţii în acea mănăstire din afara lumii, tot ar fi putut să facă mult bine.

Când debarcară, Edgar legă bacul, iar Aldred spuse:

— Asta nu se ia în considerare, Edgar. Tot îţi sunt dator o recompensă.

— Ei bine, mai este ceva ce îmi doresc, zise Edgar stânjenit.

— Ce anume? întrebă Aldred.

— Obişnuiai să vorbeşti despre deschiderea unei şcoli.

— Este visul meu.

Edgar ezită din nou, apoi izbucni:

— Ai vrea să mă înveţi să citesc?

PARTEA A TREIA
CRIMA
1001-1003 d.Hr.

CAPITOLUL 25
Ianuarie 1001

Ragna îl năştea pe cel de-al doilea copil al său şi lucrurile mergeau rău. Episcopul Wynstan putea să-i audă ţipetele din locul în care era aşezat, în casa mamei sale, Gytha. Ploaia aşezată de afară nu făcea mare lucru ca să atenueze zgomotul. Strigătele Ragnei îl făceau pe Wynstan să spere.

— Dacă mama şi copilul mor, toate problemele noastre se încheie, spuse el.

Gytha ridică o cană.

— La fel a fost şi cu tine, spuse ea. Am avut nevoie de o zi şi o noapte ca să te scot. Nimeni nu credea că vreunul dintre noi o să supravieţuiască.

Lui îi sună ca o acuzaţie.

— N-a fost vina mea, spuse el.

Ea îi mai turnă vin în cană.

— Şi pe urmă te-ai născut tu, urlând şi agitând pumnii.

Wynstan nu se simţea confortabil în casa mamei lui. Ea avea întotdeauna vin dulce şi bere tare, boluri cu prune şi pere, brânză şi şuncă pe un platou, precum şi pături groase pentru nopţile friguroase, dar, cu toate astea, el nu era niciodată liniştit acolo.

— Am fost un copil bun, protestă el. Studios.

— Da, când erai obligat. Dar dacă îmi luam ochii de la tine, te strecurai afară şi lăsai lecţiile ca să te joci.

O amintire din copilărie îl fulgeră pe Wynstan.

— Nu m-ai lăsat să văd ursul.

— Ce urs?

— Cineva a adus un urs legat cu un lanţ. Toată lumea s-a dus să-l privească. Dar tata Aculf voia mai întâi să termin de copiat cele zece porunci şi tu i-ai luat partea.

Wynstan rămăsese în casă cu o tăbliţă şi un cui, auzindu-i

pe ceilalţi băieţi cum râdeau şi strigau pe afară.

— Făceam mereu greşeli la latină şi, până când am scris corect, ursul plecase.

Ea clătină din cap.

— Nu-mi amintesc asta.

Wynstan îşi amintea limpede.

— Te-am urât pentru că mi-ai interzis să ies.

— Şi totuşi, am făcut-o pentru că te iubeam.

— Da, spuse el. Presupun că e adevărat.

Ea încercă să-i înlăture îndoiala.

— Ai devenit preot. Lasă-i pe flăcăii de ţărani să se joace!

— De ce erai atât de convinsă că voi deveni preot?

— Pentru că eşti al doilea fiu, iar eu sunt a doua nevastă. Wilwulf urma să moştenească averea tatălui tău şi, probabil, titlul de conte, iar tu trebuia să devii o persoană importantă, fie şi doar pentru eventualitatea în care Wilf ar fi murit. Eram hotărâtă să nu las lucrurile la întâmplare pentru noi. Biserica era drumul tău către putere, bogăţie şi poziţie socială.

— Şi al tău.

— Eu nu însemn nimic, spuse ea.

Modestia ei era total nesinceră şi el o ignoră.

— După mine nu ai mai avut nicio progenitură timp de cinci ani. A fost intenţionat? Din cauza naşterii mele grele?

— Nu, spuse ea indignată. O femeie nobilă nu se eschivează de la sarcină.

— Desigur.

— Dar am pierdut două sarcini între tine şi Wigelm, ca să nu mai amintesc de un copil născut mort mai târziu.

— Îmi amintesc când a apărut Wigelm, cugetă Wynstan. Pe când aveam cinci ani, îmi doream să-l omor.

— Un copil mai mare are adesea astfel de gânduri. Este un semn de voinţă. Rareori face ceva în legătură cu asta, dar eu te-am ţinut oricum departe de leagănul lui Wigelm.

— Cum a fost naşterea lui?

— Nu prea rea, deşi naşterea unui copil este rareori uşoară. Al doilea copil este de obicei mai puţin agonizant decât primul. Ea aruncă o privire în direcţia zgomotului. Deşi e clar că nu se întâmplă aşa şi pentru Ragna. Cred că merge ceva prost.

— Moartea mamei la naşterea copilului este o întâmplare destul de frecventă, spuse Wynstan voios; apoi surprinse o privire cruntă din partea Gythei şi pricepu că mersese prea departe.

Ea era de partea lui, orice ar fi făcut, dar era tot femeie.

— Cine o asistă pe Ragna? întrebă el.

— O moaşă din Shiring, numită Hildi.

— O femeie locală, cu leacuri păgâne, presupun.

— Da. Dar dacă ar fi ca Ragna şi bebeluşul să moară, tot ar rămâne Osbert.

Primul copil al Ragnei urma să împlinească doi ani – era un copilaş normand cu părul roşcat, numit Osbert după tatăl lui Wilwulf. Osbert era moştenitorul legitim al lui Wilf şi avea să rămână astfel chiar dacă nou-născutul Ragnei murea în ziua aceea. Dar Wynstan flutură din mână dispreţuitor.

— Un copil fără mamă nu este o ameninţare prea mare, spuse el.

El se gândea că nu era prea greu să te descotoroseşti de un copil de doi ani; dar nu spuse asta, amintindu-şi de privirea cruntă a Gythei.

Ea încuviinţă.

El îi studie faţa. Cu treizeci de ani în urmă, această faţă îl teroriza. Acum, Gytha se afla la mijlocul celor cincizeci de ani ai săi şi părul îi albise de mult; sprâncenele ei întunecate căpătaseră şuviţe argintii şi avea liniuţe verticale deasupra buzei de sus; silueta ei nu era atât voluptuoasă, cât dolofană. Dar tot avea puterea să-i sădească teama în suflet.

Era răbdătoare şi nemişcată; femeile puteau să facă asta. Dar Wynstan nu reuşea: el bătea din picior, se foia pe scaun şi, la un moment dat, spuse:

— Dumnezeule, cât mai durează?

— Dacă bebeluşul rămâne înţepenit, de obicei atât mama, cât şi copilul mor.

— Mă rog pentru asta. Avem nevoie ca Garulf să-l moştenească pe Wilf. Este singura modalitate de a păstra tot ce am dobândit.

— Ai dreptate, desigur, zise Gytha făcând o faţă acră. Deşi Garulf nu e chiar cel mai înţelept dintre bărbaţi. Din fericire,

îl putem controla.
— E popular, soldaţii îl iubesc.
— Nu sunt prea sigură din ce motiv.
— Este întotdeauna dispus să cumpere un butoi de bere şi să-i lase să facă toţi cu schimbul la siluirea unei prizoniere.
Mama lui îi aruncă din nou acea privire. Dar scrupulele ei puteau fi înlăturate. Până la urmă, ea avea să facă ceea ce era necesar pentru familie.
Ţipetele se opriră. Wynstan şi Gytha rămaseră tăcuţi şi aşteptară încordaţi. Wynstan începea să creadă că dorinţa lui se împlinise.
Apoi auziră plânsetul inconfundabil al unui nou-născut.
— Este viu, spuse Wynstan. La dracu'.
Un minut mai târziu, uşa se deschise şi o servitoare de cincisprezece ani, numită Winthryth, care era fata Gildei, îşi băgă capul pe uşă cu părul ud de ploaie.
— Este băiat, spuse ea, zâmbind fericită. Voinic ca un viţel şi cu bărbia mare a tatălui său.
Apoi dispăru şi Wynstan murmură:
— La dracu' cu nenorocita aia de bărbie!
— Deci zarurile nu s-au învârtit în favoarea noastră.
— Asta schimbă totul.
— Da, zise Gytha gânditoare. Este nevoie de o abordare complet nouă.
Wynstan fu surprins.
— Chiar aşa?
— Am privit situaţia asta din perspectiva greşită.
Wynstan nu vedea lucrurile aşa, dar mama lui avea de obicei dreptate.
— Continuă, spuse el.
— Adevărata noastră problemă nu este Ragna.
Wynstan ridică sprâncenele.
— Nu?
— Wilf este problema noastră.
Wynstan clătină din cap: nu înţelegea încotro mergea ea. Dar nu era proastă, iar el aşteptă cu răbdare să afle la ce se gândea.
După o clipă, ea continuă:
— Wilf este atât de prins de ea... El nu s-a îndrăgostit niciodată atât de tare de o femeie. O place şi o iubeşte, iar

ea pare să ştie cum să-l mulţumească atât în pat, cât şi în afara lui.

— Asta nu-l împiedică să i-o tragă lui Inge din când în când.

Gytha ridică din umeri.

— Dragostea unui bărbat nu este niciodată cu adevărat exclusivistă. Dar Inge nu este o ameninţare serioasă pentru Ragna. Dacă Wilf ar trebui să aleagă între cele două, ar alege-o pe Ragna într-o clipă.

— Presupun că nu există nicio şansă ca Ragna să fie atrasă să-l trădeze?

Gytha scuturră din cap.

— Îl îndrăgeşte pe băiatul ăla isteţ de la Dreng’s Ferry, dar nu va ieşi nimic de acolo. El este mult sub nivelul ei.

Wynstan îşi aminti de constructorul de nave din Combe care se mutase la ferma de la Dreng’s Ferry. Era o persoană lipsită de importanţă.

— Nu, spuse el dispreţuitor. Dacă ea se va îndrăgosti de cineva, va alege un băiat chipeş de la oraş, care o va vrăji până când i se va băga sub fustă, în timp ce Wilf va fi plecat să lupte cu vikingii.

— Mă îndoiesc. Este prea deşteaptă ca să-şi pericliteze poziţia pentru o aventură.

— Din păcate, sunt de acord cu tine.

Winthryth îi surprinse când apăru din nou în cadrul uşii, mai udă decât înainte, dar strălucind şi mai tare.

— Şi încă un băiat, spuse ea.

— Gemeni! exclamă Gytha.

— Acesta este mai mic şi brunet, dar e sănătos, zise Winthryth, apoi plecă.

— Să-i ia dracu’ pe amândoi, spuse Wynstan.

— Acum, trei băieţi stau în calea lui Garulf, în loc de unul singur, spuse Gytha.

Rămaseră tăcuţi o vreme. Asta era o schimbare majoră în dinamica puterii politice din comitat. Wynstan fierbea din cauza consecinţelor şi era convins că şi mama lui simţea acelaşi lucru.

În cele din urmă, spuse cu frustrare:

— Trebuie să existe o cale prin care să-i despărţim pe Wilf şi Ragna. Nu este singura femeie atrăgătoare din lume.

— Poate că o să apară o altă fată care să-l fascineze. Ar trebui să fie mai tânără decât Ragna, desigur, şi probabil mai focoasă.
— Putem face să se întâmple asta?
— Poate.
— Crezi că ar putea să funcţioneze?
— E posibil. Şi nu-mi pot imagina un plan mai bun.
— Unde am putea să găsim o astfel de femeie?
— Nu ştiu, spuse Gytha. Poate cumpărăm una.

* * *

După un Crăciun liniştit, Ironface lovi din nou în ianuarie.

Edgar descărca piatră de pe pluta lui, la malul apei, lângă ferma sa, într-o dimineaţă strălucitoare şi rece. Se pregătea să construiască o afumătoare pentru ferma familiei. Aveau adesea mai mult peşte decât puteau să vândă, iar tavanul locuinţei lor începuse să arate ca o pădure iarna, cu ţiparii atârnaţi ca nişte lăstari desfrunziţi ce creşteau de sus în jos. O afumătoare din piatră le-ar fi oferit suficient loc şi ar fi fost şi mai rezistentă la foc.

El era din ce în ce mai încrezător ca zidar. Cu multă vreme în urmă, terminase de consolidat biserica, transformând-o într-un edificiu stabil. Timp de doi ani condusese cariera Ragnei de la Outhenham, vânzând mai multe pietre ca niciodată şi făcând bani, atât pentru ea, cât şi pentru el însuşi. Dar în timpul iernii cererea era slabă, iar el se folosise de această ocazie ca să adune piatră pentru proiectul său personal.

Apoi apăru fratele său, Eadbald, rostogolind un butoi gol pe cărarea aspră de pe malul râului.

— Avem nevoie de mai multă bere, spuse el.

Acum îşi puteau permite, datorită iazului de peşte.

— Îţi dau o mână de ajutor, zise Edgar.

Un bărbat se putea descurca singur cu un butoi gol, dar era nevoie de doi ca să poată transporta unul plin pe teren denivelat.

Cei doi fraţi duseră butoiul gol la berărie, cu Brindle ţopăind în urma lor. În timp ce îi plăteau lui Leaf, sosiră doi pasageri pentru bac. Edgar îi recunoscu pe Odo şi pe

Adelaide, o echipă de curieri, soţ şi soţie, de la Cherbourg. Însoţiţi de doi militari, trecuseră pe la Dreng’s Ferry în urmă cu două săptămâni, în drum spre Shiring, ducând scrisori şi bani pentru Ragna.

Edgar îi salută şi spuse:

— Sunteţi pe drum spre casă?

Odo răspunse, cu un puternic accent franţuzesc:

— Da, sper să găsim o navă în Combe.

Era un bărbat solid, în jur de treizeci de ani, cu părul blond tuns după moda normandă, ras la ceafă. Purta o sabie cu un aspect solid.

Nu aveau gărzi personale, dar, de data asta, nu duceau o sumă mare de bani.

Adelaide, o blondă micuţă, spuse încântată:

— Ne grăbim, pentru că avem veşti bune de dus acasă. Lady Ragna a născut – doi băieţi gemeni!

Purta un pandantiv din fir de argint cu o mărgea de chihlimbar şi Edgar se gândi că i-ar fi stat bine şi Ragnei.

Era încântat de cei doi gemeni. Probabil că moştenitorul lui Wilwulf avea să fie acum una dintre odraslele Ragnei, mai degrabă decât fiul lui Inge, Garulf, care era şi prost, şi violent.

— Mă bucur pentru Ragna, spuse el.

Dreng, care auzise anunţul, interveni:

— Sunt convins că toată lumea va dori să bea în cinstea noilor prinţişori!

O spuse ca şi cum berea ar fi fost din partea casei, dar Edgar ştia că aceasta era doar una dintre şmecheriile lui.

Normanzii nu picară în plasă.

— Vrem să ajungem la Mudeford Crossing înainte de căderea nopţii, spuse Odo şi îşi luară rămas-bun.

Edgar şi Eadbald rostogoliră spre fermă noul butoi plin, apoi Edgar îşi reluă munca la descărcarea plutei, legând pietrele şi trăgându-le de pe malul apei în sus, pe pantă, spre locul afumătorii.

Soarele de iarnă se afla sus pe cer, iar el era pe cale să descarce ultima piatră când auzi un strigăt de pe partea cealaltă a râului:

— Ajută-mă, te rog!

Privi dincolo de apă şi văzu un bărbat care ducea în braţe

o femeie. Amândoi erau dezbrăcaţi, iar femeia părea să fie inconştientă. Îşi puse mâna streaşină la ochi şi observă că erau Odo şi Adelaide.

Sări pe plută şi o împinse dincolo de râu. Presupunea că fuseseră jefuiţi de tot ce aveau, inclusiv de haine.

Ajunse la celălalt mal şi Odo urcă pe plută, ţinând-o încă în braţe pe Adelaide. Se aşeză cu greutate pe bucata de piatră brută din carieră care rămăsese pe plută. Avea sânge pe faţă şi un ochi pe jumătate închis, precum şi un fel de rană la un picior. Ochii lui Adelaide erau închişi şi sângele i se coagula în părul blond; dar încă respira.

Edgar simţi un val de compasiune pentru femeia tânără şi subţire, dar şi un fior de ură pentru cei care îi făcuseră asta.

— Există o mănăstire de maici pe insulă, spuse el. Maica Agatha e destul de pricepută la răni. Vrei să vă duc direct acolo?

— Da, te rog, repede!

Edgar împinse viguros în amonte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— A fost un bărbat cu o cască.

— Ironface, spuse Edgar, apoi murmură: Progenitura lui Satana!

— Şi avea cel puţin un însoţitor. Eu am căzut inconştient. Presupun că ne-au lăsat să murim. Când m-am trezit, eram dezbrăcaţi.

— Au nevoie de arme. E posibil ca spada ta să-i fi atras. Şi colierul purtat de Adelaide.

— Dacă ştiţi că bărbaţii ăştia umblă prin pădure, de ce nu-i prindeţi?

Tonul lui Odo era provocator, aproape ca şi cum s-ar fi gândit că Edgar îi tolera pe hoţi.

Prefăcându-se că nu observase acuzaţia voalată, Edgar spuse:

— Am încercat, crede-mă! Am cercetat fiecare palmă de teren de pe malul sudic. Dar ei dispar în pământ ca nevăstuicile.

— Aveau o barcă. Am văzut-o chiar înainte ca ei să ne atace.

Edgar era uluit.

— Ce fel de barcă?

— Doar o barcă micuţă, cu vâsle.

— Nu ştiam asta. Toată lumea a presupus mereu că ascunzătoarea lui Ironface se află pe malul sudic, pentru că întotdeauna jefuieşte acolo; dar dacă are o barcă, atunci poate să fie la fel de bine şi pe malul nordic.

— L-ai văzut vreodată? întrebă Odo.

— Într-o noapte i-am înfipt toporul în braţ, când încerca să ne fure purcelul, dar a scăpat. Am ajuns.

Edgar trase pluta pe plaja de pe Insula leproşilor şi se ridică să o ţină cu funia în timp ce Odo cobora cu Adelaide în braţe.

O duse până la poarta mănăstirii şi maica Agatha le deschise. Ignorându-le goliciunea, se uită la femeia leşinată.

Odo spuse:

— Soţia mea...

— Sărmana femeie, zise Agatha. O să încerc să o ajut.

— O duc înăuntru.

Agatha încuviinţă în tăcere.

Odo o lăsă pe Adelaide în braţele Agathei, care luă greutatea aproape fără niciun efort şi intră înăuntru. O mână invizibilă închise uşa.

Odo rămase în picioare, holbându-se la uşă timp de câteva clipe, apoi se întoarse şi se îmbarcă pe plută împreună cu Edgar.

— Ar fi mai bine să mă duc la berărie, zise el.

— Nu vei fi bine primit acolo fără bani, spuse Edgar. Dar cei de la mănăstire te vor primi. Stareţul Aldred o să-ţi dea o robă de călugăr şi nişte încălţări, o să-ţi cureţe rănile şi o să te hrănească atâta vreme cât va fi nevoie.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru călugări!

Edgar împinse pluta dincolo de râu şi o legă la mal.

— Vino cu mine! spuse el.

Odo se împiedică în timp ce cobora din barcă şi căzu în genunchi.

— Îmi pare rău, spuse el. Picioarele mele sunt slăbite. Am cărat-o multă vreme.

Edgar îl ajută să se ridice.

— Doar puţin mai departe.

Îl ajută pe Odo să meargă până la clădirea ce fusese

înainte casa parohială şi care era acum mănăstirea. Ridică zăvorul şi aproape că îl cără pe Odo înăuntru. Călugării se aflau la cină, în jurul mesei, toţi în afară de Aldred, care stătea în picioare la amvonul pe care îl făcuse Edgar şi citea cu voce tare.

Se opri când intrară Edgar şi Odo.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Pe drumul spre casă, spre Cherbourg, Odo şi soţia lui au fost bătuţi, jefuiţi, dezbrăcaţi şi lăsaţi să moară, spuse Edgar.

Aldred închise cartea şi, cu blândeţe, apucă braţul lui Odo.

— Vino aici şi întinde-te lângă foc, spuse el. Frate Godleof, adu-mi nişte vin ca să-i curăţ rănile.

Îl ajută pe Odo să se întindă pe jos.

Godleof aduse un castron cu vin şi o cârpă curată şi Aldred începu să spele faţa însângerată a bărbatului rănit.

Edgar îi spuse lui Odo:

— Te las acum. Eşti pe mâini bune.

— Mulţumesc, vecine, zise Odo.

Edgar zâmbi.

* * *

Ragna îl numi pe băiatul mai mare Hubert, după tatăl ei, şi pe cel mai mic, Colinan. Nu erau la fel şi era uşor să-i identifici, pentru că unul era mare şi blond, iar celălalt era mic şi brunet. Ragna avea suficient lapte ca să-i hrănească pe amândoi: sânii ei erau umflaţi şi grei.

Nu-i lipseau ajutoarele care să aibă grijă de ei; Cat fusese prezentă la naştere şi se îndrăgostise de amândoi. Cat se măritase cu Bern Uriaşul şi avea un copil al ei, de aceeaşi vârstă cu Osbert al Ragnei. Părea fericită cu Bern, deşi le spusese celorlalte femei că burta lui era atât de mare, încât ea trebuia să stea deasupra întotdeauna. Toate chicotiseră şi Ragna se întrebase cum s-ar fi simţit bărbaţii dacă ar fi ştiut ce vorbeau femeile despre ei.

Cusătoreasa Agnes era şi ea îndrăgostită de micuţi. Se măritase cu un englez, Offa, consilierul din Mudeford, dar nu aveau copii şi toate sentimentele ei materne se concentrau asupra copiilor Ragnei.

Când află ce se întâmplase cu Odo şi Adelaide, Ragna îi lăsă pe gemeni pentru prima dată.

Era teribil de îngrijorată. Curierii veniseră în Anglia într-o misiune ce viza beneficiul ei şi se simţea responsabilă pentru cele întâmplate. Faptul că erau normanzi, la fel ca ea, făcea ca simpatia ei să fie şi mai mare. Trebuia să-i vadă şi să afle cât de rău erau răniţi, verificând, totodată, dacă putea să facă ceva pentru ei.

O lăsă pe Cat să se ocupe de copii împreună cu două doici, ca să fie sigură că nu aveau să flămânzească. Îi luă cu ea pe Agnes ca servitoare şi pe Bern ca gardă de corp. împachetă câteva haine pentru Odo şi Adelaide, pentru că i se spusese că fuseseră lăsaţi goi puşcă, apoi ieşi călare din complex, cu inima strânsă: era greu să-şi lase micuţii în urmă. Dar avea o datorie.

Îi fu dor de ei în fiecare moment al călătoriei de două zile până la Drengs Ferry.

Ajunse după-amiaza târziu şi trecu imediat cu bacul pe Insula leproşilor, lăsându-l pe Bern la berărie. Maica Agatha o întâmpină cu un sărut şi o îmbrăţişare.

Fără nicio introducere, Ragna întrebă:

— Cum se simte Adelaide?

— Îşi revine repede, răspunse Agatha. O să fie bine.

Ragna oftă uşurată.

— Slavă Domnului!

— Amin!

— Ce răni are?

— A suferit o lovitură urâtă la cap, dar e tânără şi puternică şi pare să se refacă fără efecte pe termen lung.

— Aş vrea să vorbesc cu ea.

— Desigur.

Adelaide se afla în dormitor. Avea o cârpă curată peste părul blond şi era îmbrăcată în veşminte şterse de călugăriţă, dar stătea ridicată în pat şi zâmbi fericită când o văzu pe Ragna.

— Doamna-mea! N-ar fi trebuit să te deranjezi să baţi atâta drum.

— Trebuia să mă asigur că te însănătoşeşti.

— Dar bebeluşii?

— O să mă grăbesc să mă întorc la ei acum, după ce am

văzut că eşti în regulă. Dar cine altcineva să-ţi fi adus haine curate?

— Eşti atât de bună...

— Prostii! Cum se simte Odo? Mi s-a spus că n-a fost rănit atât de rău ca tine.

— Se pare că e bine, dar nu l-am văzut – bărbaţii nu au voie aici.

— O să-l rog pe Bern Uriaşul să vă însoţească până la Combe, oricând o să vă simţiţi suficient de bine ca să porniţi.

— Aş putea să plec şi mâine. Nu mă simt bolnavă.

— Chiar şi aşa, o să vă împrumut un cal.

— Mulţumesc.

— Tu poţi să călăreşti pe calul lui Bern, iar el îl va aduce înapoi la Shiring după ce vă va vedea îmbarcaţi pe o navă spre Cherbourg.

Ragna îi lăsă lui Adelaide nişte bani şi câteva lucruri femeieşti – un pieptăn, un borcan mic de ulei pentru curăţarea mâinilor şi lenjerie de pânză –, apoi îşi luă rămas-bun (cu un alt sărut din partea Agathei) şi reveni la ţărm.

Odo se afla la mănăstire, împreună cu Aldred. Avea faţa vânătă şi preferă să se sprijine pe piciorul stâng când se ridică şi se înclină în faţa ei, dar părea destul de vesel. Ea îi dădu hainele bărbăteşti pe care le adusese de la Shiring.

— Adelaide vrea să plece mâine, îi spuse Ragna. Tu cum te simţi?

— Cred că mi-am revenit complet.

— Ascultă îndrumările maicii Agatha. A îngrijit mulţi oameni bolnavi.

— Desigur, doamna mea.

Ragna părăsi mănăstirea şi se întoarse la malul apei. Avea să ia bacul înapoi spre insulă şi să îşi petreacă noaptea la mănăstirea maicii Agatha.

Edgar se afla în faţa berăriei.

— Îmi pare foarte rău pentru ce li s-a întâmplat curierilor tăi, spuse el, deşi era evident că nu era vina lui.

— Crezi că au fost atacaţi de aceiaşi hoţi care au furat darul de nuntă pe care îl aveam pentru Wilf în urmă cu trei ani? întrebă Ragna.

— Sunt convins de asta. Odo a descris un bărbat cu o

cască de fier.

— Şi înţeleg că toate eforturile pentru prinderea lui au eşuat, se agită Ragna. Atunci când fură animale, el şi banda lui le mănâncă; şi păstrează armele şi banii. Dar trebuie să transforme hainele şi bijuteriile în bani. Mă întreb cum reuşeşte asta!

Edgar spuse gânditor:

— Poate că Ironface duce lucrurile la Combe. Acolo există mai mulţi comercianţi de haine uzate şi doi sau trei bijutieri. Bijuteriile pot să fie topite sau modificate, astfel încât să nu mai fie uşor de recunoscut, iar hainele deosebite pot să fie refăcute.

— Dar bandiţii arată îngrozitor.

— Probabil că există oameni care sunt dispuşi să cumpere lucruri fără să pună prea multe întrebări.

— Tot cred că bandiţii ar trebui să fie remarcaţi, spuse Ragna furioasă. De câte ori am avut ocazia să văd astfel de oameni, erau îmbrăcaţi în zdrenţe, bolnavi şi murdari. Tu ai locuit în Combe. Îţi aminteşti de oameni care arătau de parcă ar fi trăit în pădure, care veneau în oraş să vândă lucruri?

— Nu. Şi nu îmi amintesc nici ca oamenii să vorbească despre astfel de vizitatori. Crezi că Ironface ar putea să folosească un intermediar?

— Da. Cineva respectabil care are un motiv plauzibil să meargă la Combe.

— Descrierea asta se potriveşte sutelor de oameni de acolo. E un oraş mare. Oamenii se duc în oraş fie ca să cumpere, fie ca să vândă.

— Ai suspecta pe cineva, Edgar?

— Dreng, cârciumarul de aici, e un tip malefic, dar lui nu-i place să călătorească.

Ragna clătină din cap.

— Trebuie să ne gândim la asta. Mi-ar plăcea să pun capăt acestor fărădelegi, iar şeriful Den simte la fel.

— Toţi simţim aşa, spuse Edgar.

* * *

Pe când Ragna şi Cat îi aşezau pe gemeni în pătuţurile lor,

pentru somnul de după-amiază, auziră zarvă afară. O fată furioasă urla şi câteva femei ţipau, în timp ce mai mulţi bărbaţi râdeau batjocoritor. Gemenii închiseră ochii şi adormiră în câteva secunde, iar Ragna ieşi afară pentru a vedea care era motivul zarvei.

Era frig. Peste complex bătea în rafale un vânt îngheţat din nord. În jurul unui butoi cu apă se adunase o mulţime. Când Ragna se apropie, observă că în centrul grupului se afla o fată dezbrăcată, furioasă. Gytha şi încă două sau trei femei încercau să o spele, folosind perii, cârpe, ulei şi apă, în timp ce alţii se chinuiau să o ţină nemişcată. Ea tremura incontrolabil când turnau apă rece peste ea şi, în acelaşi timp, ţipa ceva ce Ragnei îi suna precum un blestem în galeză.

— Cine este? întrebă Ragna.

Noul grăjdar-şef, Wuffa, aflat în picioare în faţa Ragnei, îi răspunse fără să întoarcă privirea.

— Este noua sclavă a Gythei. Apoi strigă: Frecaţi-o pe ţâţe!

Bărbaţii din jurul lui începură să râdă.

Ragna ar fi putut să oprească maltratarea unei tinere oarecare, dar nu şi a unei sclave. Oamenii aveau dreptul să fie cruzi cu sclavii. Existau câteva legi slabe împotriva uciderii sclavilor fără un motiv serios, dar chiar şi acestea erau greu de aplicat, iar pedepsele erau uşoare.

Ragna văzu că fata avea în jur de treisprezece ani. Pielea ei, acolo unde mizeria fusese curăţată, era palidă, iar părul de pe cap şi dintre picioare era închis la culoare, aproape negru. Avea braţele şi picioarele slabe şi sâni micuţi, perfecţi. Deşi faţa îi era contorsionată de furie, era drăguţă.

— De ce are nevoie Gytha de o sclavă? întrebă Ragna.

Wuffa se întoarse rânjind pentru a răspunde, dar înţelese cu cine vorbea şi se răzgândi. Rânjetul îi dispăru şi murmură:

— Nu ştiu.

Era clar că ştia, dar era prea jenat ca s-o spună.

Wilf îşi făcu apariţia din sala mare şi se apropie de mulţime curios, aşa cum fusese şi Ragna. Ea îl privi, întrebându-se cum avea să reacţioneze la povestea aceea. Gytha le ordonă rapid însoţitorilor ei să se oprească din

spălatul fetei şi să o ţină nemişcată, pentru ca Wilf să o privească.

Mulţimea se despărţi respectuoasă, ca să îi facă loc contelui să treacă. Acum, fata era mult mai curată decât cu câteva minute înainte. Părul negru îi atârna ud de ambele părţi ale feţei şi pielea îi strălucea din cauza frecuşului pe care-l îndurase. Felul în care se încrunta o făcea să pară şi mai atrăgătoare. Wilf afişă un zâmbet larg.

— Cine este? întrebă el.

Gytha îi răspunse:

— Numele ei este Carwen. Este darul meu pentru tine, ca să-ţi mulţumesc pentru că eşti cel mai bun fiu vitreg pe care poate să şi-l dorească o mamă.

Ragna scăpă un strigăt de protest. Nu era corect! făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să-l mulţumească pe Wilf şi să-l păstreze loial, iar în cei trei ani cât fuseseră căsătoriţi el îi fusese cu mult mai credincios decât cei mai mulţi nobili englezi. Din când în când se culca şi cu Inge, parcă de dragul vremurilor trecute, şi probabil că o făcea şi cu fete de ţărani atunci când era plecat, dar, în timp ce se afla acolo, abia dacă se uita la alte femei. Iar acum, toată munca ei avea să fie subminată de o sclavă – dăruită de Gytha! Ragna înţelese imediat că planul Gythei era să creeze o ruptură între ea şi Wilf.

Wilf păşi în faţă cu braţele întinse, ca pentru a o îmbrăţişa pe Carwen.

Fata îl scuipă în faţă. Wilf se opri în loc şi mulţimea tăcu.

Pentru un asemenea gest, un sclav putea să fie executat. Wilf ar fi putut foarte bine să-şi scoată cuţitul şi să-i taie gâtul pe loc.

El îşi şterse faţa cu mâneca, apoi puse mâna pe mânerul pumnalului de la centură şi se uită la Carwen un moment foarte lung. Ragna n-ar fi putut să spună ce avea să facă.

Apoi îşi luă mâna de pe cuţit.

Putea, pur şi simplu, să o refuze pe Carwen. Cine şi-ar fi dorit un dar care te scuipa în faţă? Ragna se gândi că asta ar fi putut să fie salvarea ei.

Apoi Wilf se relaxă. Rânji şi privi în jur. Mulţimea chicotea neliniştită. Apoi Wilf începu să râdă.

Mulţimea râse împreună cu el şi Ragna ştiu că era

pierdută.

Când expresia lui Wilf redeveni serioasă, mulţimea tăcu.

O plesni pe sclavă peste faţă o singură dată. Avea palme mari şi puternice. Carwen ţipă şi începu să plângă. Obrazul ei deveni de un roşu strălucitor şi un firişor de sânge începu să îi curgă din buze spre bărbie.

Wilf se întoarse apoi spre Gytha.

— Leag-o şi du-o la mine în casă, spuse el. Pe podea.

El privi în timp ce femeile îi legară mâinile la spate sclavei, reuşind cu oarecare dificultate, pentru că ea se zbătea şi se împotrivea. După ce izbutiră, îi legară şi gleznele.

Bărbaţii din mulţime o priveau pe fata legată, dar femeile o urmăreau pe furiş pe Ragna. Ea înţelese că erau curioase să vadă cum avea să reacţioneze. Ea făcu tot posibilul să-şi păstreze expresia demnă şi indiferentă.

Femeile Gythei o ridicară pe Carwen şi o cărară spre casa lui Wilf.

Ragna se întoarse şi se îndepărtă încet, simţindu-se disperată. Tatăl celor trei fii ai ei avea să-şi petreacă noaptea cu o sclavă. Ce mai putea ea să facă?

Se decise să nu lase acest lucru să-i distrugă căsătoria. Gytha o putea răni, dar nu o putea distruge. Cumva, avea să îşi menţină controlul asupra lui Wilf.

Intră în casa ei. Servitorii nu-i vorbiră: aflaseră ce se întâmplase şi puteau să vadă expresia de pe faţa ei.

Se aşeză, gândindu-se îndelung. Înţelese imediat că ar fi fost o greşeală să încerce să-l împiedice pe Wilf să se culce cu Carwen. El n-avea să ţină cont de dorinţele ei – un bărbat ca el nu putea accepta să primească ordine de la o femeie, nici măcar de la cea pe care o iubea –, iar cererea ei doar avea să îi înăcrească sentimentele. Ar fi trebuit să se prefacă nepăsătoare? Nu, ar fi însemnat să meargă prea departe. Tonul pe care era nevoită să-l adopte trebuia să fie acela de acceptare cu regret a dorinţelor bărbatului. Putea să joace rolul ăsta dacă era necesar.

Se apropia momentul cinei. Cu orice preţ, trebuia să nu pară tristă şi învinsă. Trebuia să arate atât de strălucitoare, încât el să sufere un şoc de regret pentru că îşi petrecea noaptea cu o altă femeie.

Alese o rochie de un galben-închis, care ştia că îi plăcea

lui. Era puţin cam strâmtă pe bust, dar asta nu era rău. O puse pe Cat să-i lege părul cu o eşarfă de mătase castanie, apoi îmbrăcă o pelerină din lână de un roşu-închis, care să-i protejeze spatele de curentul rece ce trecea prin pereţii de lemn ai sălii mari. Îşi încheie ţinuta cu o broşă cu încrustaţii emailate, aurii.

La cină se aşeză la dreapta lui Wilf, ca de obicei. El era într-o dispoziţie amicală, glumind cu bărbaţii, dar din când în când îl surprindea uitându-se la ea cu ceva în privire, ceva ce ea nu putea defini. Nu era tocmai teamă, dar nicio simplă nelinişte, şi ea înţelese că el era, de fapt, nervos.

Cum ar fi trebuit să-i răspundă? Dacă i-ar fi arătat durerea ei, el s-ar fi simţit manipulat şi s-ar fi enervat şi atunci ar fi dorit să-i dea o lecţie, probabil acordându-i şi mai multă atenţie lui Carwen. Nu, trebuia să fie o cale mult mai subtilă.

Pe toată durata mesei, Ragna se asigură că era mai atrăgătoare ca oricând, deşi se simţea îngrozitor. Râdea la glumele lui Wilf şi, de câte ori el făcea câte o aluzie la dragoste sau sex, ea îl privea pe sub pleoape într-un fel care îl făcea întotdeauna să se simtă iubăreţ.

După ce se termină mâncarea şi bărbaţii începură să bea, ea plecă de la masă împreună cu cele mai multe dintre femei. Se întoarse la casa ei, luminându-şi drumul cu un opaiţ. Nu îşi scoase pelerina şi rămase în picioare în cadrul uşii, de veghe, urmărind mişcările abia vizibile din incintă, gândind şi repetând diferite discursuri în minte.

— Ce faci? întrebă Cat.

— Aştept un moment de linişte.

— De ce?

— Nu vreau ca Gytha să mă vadă când mă voi duce la casa lui Wilf.

Cat părea îngrijorată.

— Acolo este sclava. Ce vrei să faci cu ea?

— Nu sunt sigură. Mă gândesc la asta.

— Nu-l face pe Wilf să se înfurie pe tine.

— Vom vedea.

Câteva minute mai târziu, Ragna observă o siluetă care mergea de la casa Gythei spre cea a lui Wilf, ducând în mână o lumânare. Ea presupuse că Gytha îşi verifica darul,

asigurându-se că sclava era încă prezentabilă.

Ragna aşteptă răbdătoare. Curând, Gytha părăsi casa lui Wilf şi se întoarse la a ei. Ragna îi lăsă un minut ca să se liniştească. O femeie şi bărbatul ei beat ieşiră din sala mare şi traversară împleticit incinta. În sfârşit, zona fu liberă şi Ragna traversă repede distanţa scurtă, intrând în casa lui Wilf.

Carwen era încă legată, dar putea să stea ridicată. Fiind dezbrăcată, îi era frig, aşa că se agitase ca să se apropie de foc. Pe partea stângă a feţei avea o uriaşă vânătaie purpurie, în locul în care Wilf o plesnise.

Ragna se aşeză pe un scaun şi se întrebă dacă sclava vorbea engleza.

— Îmi pare rău că ţi se întâmplă toate astea, spuse ea.

Carwen nu avu nicio reacţie.

— Sunt soţia lui, continuă Ragna.

— Ha! zise Carwen.

Deci înţelegea…

— Nu este un bărbat crud, continuă Ragna. Cel puţin, nu mai crud decât sunt bărbaţii în general.

Faţa lui Carwen se relaxă puţin, poate de uşurare.

— Pe mine nu m-a lovit niciodată în felul în care te-a lovit pe tine astăzi, spuse Ragna. Spre deosebire de tine, am avut grijă să nu-l nemulţumesc. Îşi ţinu palma ridicată, ca pentru a preveni un răspuns. Nu te judec, îţi spun doar ce fel de om este.

Carwen încuviinţă. Era un progres.

Ragna luă o pătură de pe patul lui Wilf şi o puse în jurul umerilor slăbuţi ai lui Carwen.

— Vrei nişte vin?

— Da.

Ragna se duse la masă şi turnă vin dintr-o carafă într-o cană de lemn. Apoi se aşeză în genunchi lângă Carwen şi îi duse cana la buze. Fata bău recunoscătoare, deşi Ragna se aşteptase oarecum să scuipe vinul pe ea.

Atunci intră Wilf.

— Ce naiba cauţi aici? spuse el imediat.

Ragna se ridică.

— Vreau să discut cu tine despre sclava asta.

Wilf îşi încrucişă braţele.

— Vrei o cană de vin? întrebă Ragna.

Fără să aştepte răspunsul, ea turnă pentru amândoi, apoi îi dădu lui o cană şi se aşeză.

El sorbi vinul şi rămase în faţa ei. Expresia lui spunea că, dacă îşi dorea o ceartă, avea să îi servească una foarte serioasă.

Un gând pe jumătate format prinse contur mai clar în mintea Ragnei.

— Nu cred că fata aceasta ar trebui să locuiască în casa sclavilor.

Wilf părea surprins şi nu ştia cum să răspundă: era ultimul lucru la care se aşteptase.

— De ce? întrebă el. Pentru că locul acela este atât de murdar?

Ragna ridică din umeri.

— Este murdar pentru că îi încuiem acolo noaptea, iar ei nu pot ieşi ca să-şi facă nevoile. Dar nu asta mă deranjează.

— Atunci, ce?

— Dacă îşi va petrece nopţile acolo, probabil că mai toţi bărbaţii o vor viola şi astfel va lua infecţii dezgustătoare pe care ţi le va transmite ţie.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Şi unde ar trebui să locuiască?

— Pentru moment, nu avem nicio casă liberă în complex şi, oricum, o sclavă nu poate să aibă propria casă. Gytha e cea care ţi-a adus-o pe Carwen, aşa că, probabil, ar trebui să locuiască la Gytha... atunci când nu este cu tine.

— Bună idee, spuse el vizibil uşurat.

Se aşteptase la necazuri, dar tot ce primise fusese o soluţie rezonabilă la o problemă practică.

Gytha avea să fie furioasă, dar Wilf nu se mai răzgândea odată ce îşi dăduse acordul. Pentru Ragna, aceasta era o răzbunare măruntă, dar satisfăcătoare.

Se ridică.

— Distrează-te! spuse ea, deşi nu simţea deloc asta.

— Mulţumesc.

Se duse spre uşă şi spuse:

— Iar după ce te saturi de fete şi vrei din nou o femeie, poţi să te întorci la mine. Deschise uşa. Noapte bună!

Apoi ieşi.

CAPITOLUL 26
Martie 1001

Lucrurile nu mergeau aşa cum se aşteptase Ragna. Timp de opt săptămâni, Wilf se culcă în fiecare noapte cu Carwen, apoi plecă la Exeter.

La început, Ragna fu derutată. Cum putea suporta să petreacă atât de mult timp cu o fată de treisprezece ani? Despre ce vorbea cu Carwen? Ce putea să aibă de spus o fată adolescentă astfel încât un bărbat cu vârsta şi experienţa lui Wilf să fie interesat? în pat cu Ragna, dimineţile, Wilf discuta despre problemele guvernării comitatului: colectarea taxelor, prinderea criminalilor şi mai ales apărarea regiunii împotriva atacurilor vikingilor. În mod sigur nu discuta aceste probleme cu Carwen.

El încă stătea de vorbă cu Ragna, doar că nu în pat.

Gytha era încântată de schimbare şi profita cât de mult putea, nescăpând nicio ocazie de a se referi la Carwen în prezenţa Ragnei. Ea se simţea umilită, dar îşi ascundea sentimentele sub un zâmbet.

Inge, care o ura pe Ragna pentru că îl luase pe Wilf de lângă ea, era încântată să o vadă pe Ragna înlocuită şi, la fel ca Gytha, încerca să adâncească rana. Dar ea nu avea tupeul Gythei.

— Ei bine, Ragna, spuse ea, nu ţi-ai mai petrecut o noapte cu Wilf de multe săptămâni!

— Nici tu, îi răspunse Ragna şi asta îi închise gura.

Ragna încerca să obţină ce putea mai bun din noua ei viaţă, dar cu multă amărăciune în suflet. Invită la Shiring poeţi şi muzicanţi. Dublă mărimea casei sale, adăugând o a doua sală mare, care să-i adăpostească oaspeţii – totul cu permisiunea lui Wilf, care era de acord foarte uşor, nerăbdător să o împace în timp ce i-o trăgea sclavei sale.

Era îngrijorată că pasiunea lui Wilf pentru ea ar fi putut să scadă şi, astfel, poziţia ei politică ar fi slăbit; prin urmare, ca să compenseze, îşi întărea relaţiile cu alţi oameni puternici: episcopul de Norwood, abatele de Glastonbury, şeriful Den şi alţii. Abatele Osmund de Shiring era încă în viaţă, dar ţintuit la pat, aşa că se împrieteni cu trezorierul

Hildred. Îi invită la ea acasă ca să asculte muzică şi poeme recitate. Lui Wilf îi plăcea ideea că reşedinţa lui devenea un centru cultural: îi creştea prestigiul. În orice caz, sala mare continua să prezinte jongleri şi acrobaţi, iar discuţiile de după cină erau despre săbii, cai şi nave de luptă.

Apoi veniră vikingii.

Îşi petrecuseră vara anterioară în Normandia, în deplină linişte. Nimeni din Anglia nu ştia de ce, dar toţi erau recunoscători pentru asta, iar regele Ethelred se simţise suficient de încrezător ca să plece spre nord şi să-i atace pe britanii din Strathclyde. Dar, în primăvara aceea, vikingii veneau înapoi cu chef de răzbunare, o sută de nave cu prorele ca nişte săbii curbate, navigând în amonte pe râul Exe. Găsiră oraşul Exeter puternic apărat, dar devastară fără milă zona rurală din împrejurimi.

Cei din Shiring aflară despre toate acestea de la mesagerii veniţi să ceară ajutor. Wilf nu ezită. Dacă vikingii preluau controlul asupra regiunii din jurul oraşului Exeter, aveau să dispună de o bază uşor accesibilă de pe mare şi, de acolo, puteau ataca oriunde în zona de vest, la discreţie, în plus, să se afle la numai un pas de cucerirea regiunii şi de atacarea comitatului lui Wilf – lucruri pe care le obţinuseră deja, în mare parte, în nord-vestul Angliei. Acest deznodământ era de neconceput, aşa că Wilf adună o armată.

Discută despre strategie cu Ragna. Ea îi spuse că n-ar fi trebuit să se repeadă acolo cu forţa mică din Shiring şi să-i atace pe vikingi imediat ce-i descoperea. Viteza şi surpriza erau întotdeauna utile, dar, confruntat cu o forţă inamică atât de mare, exista riscul umilirii şi al unei înfrângeri timpurii. Wilf fu de acord şi îi spuse că urma să facă mai întâi un tur prin Ţinutul de Vest, ca să recruteze oameni şi să-şi îngroaşe rândurile, cu speranţa că avea să adune o armată copleşitoare până în momentul în care urma să îi înfrunte pe vikingi.

Ragna ştia că perioada aceea avea să fie periculoasă pentru ea. Înainte ca Wilf să plece, trebuia să specifice public faptul că ea era înlocuitorul lui. Odată plecat, rivalii aveau să încerce să o doboare, ştiind că el nu se afla acolo ca să o protejeze. Wynstan n-avea să plece cu Wilf să se

lupte cu vikingii, pentru că, în calitate de slujitor al Domnului, îi era interzis să verse sânge, iar el respecta în general această regulă, chiar dacă încălca multe altele. Urma să rămână la Shiring şi să încerce, cu siguranţă, să preia conducerea comitatului, cu Gytha în sprijinul său. Ragna trebuia să fie vigilentă în fiecare clipă.

Se rugă ca Wilf să-şi petreacă încă o noapte cu ea înainte să plece, dar asta nu se întâmplă şi amărăciunea ei se adânci.

În ziua în care el trebui să plece, Ragna rămase alături de el lângă uşa sălii mari în timp ce Wuffa îi aducea calul, un armăsar gri oţel numit Cloud. Carwen nu se afla nicăieri la vedere: fără îndoială, Wilf îşi luase rămas-bun de la ea în particular, ceea ce părea foarte grijuliu din partea lui.

De faţă cu toată lumea, Wilf o sărută pe Ragna pe buze – pentru prima dată în două luni.

Ea spuse tare, astfel încât toată lumea să o audă:

— Îţi promit, soţul meu, că voi conduce bine comitatul în absenţa ta. Avu grijă să accentueze cuvântul *conduce*. Voi împărţi dreptatea aşa cum ai face-o şi tu, voi avea grijă de oamenii şi de averea ta şi nu voi permite nimănui să mă împiedice să-mi fac datoria.

Era o provocare evidentă pentru Wynstan şi Wilf înţelegea asta. Sentimentele lui de vinovăţie încă îl determinau să-i acorde Ragnei orice îi cerea.

— Îţi mulţumesc, soţia mea, rosti el la fel de tare. Ştiu că vei conduce ca şi cum eu aş fi aici. Şi el accentuă cuvântul *conduce*. Cine o sfidează pe lady Ragna mă sfidează pe mine, spuse el.

Apoi Ragna îşi coborî vocea şi adăugă:

— Îţi mulţumesc. Şi întoarce-te în siguranţă la mine!

* * *

Ragna deveni tăcută şi adâncită în gânduri, abia mai vorbind cu oamenii din jurul ei. Treptat, înţelese că trebuia să facă faţă unei realităţi dure: Wilf n-avea s-o iubească niciodată în felul în care îşi dorea ea să fie iubită.

Era îndrăgostit de ea şi o respecta şi, mai devreme sau mai târziu, avea să înceapă să-şi petreacă din nou unele

nopţi cu ea. Dar ea avea să rămână întotdeauna doar una dintre iepele din grajdul lui. Nu asta era viaţa la care visase atunci când se îndrăgostise de el. Se putea obişnui cu asta?

Întrebarea o făcea să-şi dorească să plângă. Îşi înăbuşea sentimentele pe durata zilei, când se afla în prezenţa celorlalţi, dar noaptea plângea, auzită doar de cei din cercul său intim, cu care împărţea casa. Era ca un doliu, se gândi ea. Îşi pierduse bărbatul – nu în faţa morţii, ci în faţa unei alte femei.

Decise apoi să plece în obişnuita vizită de Buna Vestire la Outhenham, în speranţa că asta avea să îi ofere ceva la care să se gândească în afară de naufragiul vieţii ei. Îşi lăsă copiii în grija lui Cat şi o luă pe Agnes cu ea, în calitate de servitoare personală.

Intră în Outhenham cu zâmbetul pe faţă şi cu o mare greutate pe suflet. Oricum, satul îi îmbunătăţi dispoziţia. Prosperase în cei trei ani ai domniei ei. O numeau cu toţii Ragna cea Corectă. Pe vremea când toată lumea fura şi înşela, nimănui nu-i mergea bine. Acum, cu Seric la conducere, oamenii erau mai dispuşi să-şi plătească datoriile, ştiind că nu erau furaţi, şi lucrau mai cu spor, având încredere că urmau să culeagă roadele muncii lor.

Ea dormi în casa lui Seric şi ţinu sfatul a doua zi de dimineaţă. Mâncă un prânz lejer, pentru că mai târziu urma un festin. Aranjase să viziteze cariera după-amiază şi, când fu pregătită să plece, îl găsi pe Edgar, care o aştepta îmbrăcat într-o pelerină albastră. Acum avea propriul lui cal, o iapă neagră şi voinică numită Buttress.

— Pot să-ţi arăt ceva pe drum? o întrebă el în timp ce îşi încăleca propriul cal.

— Desigur.

Ea se gândi că el părea neobişnuit de nervos. Presupuse că orice avea să-i spună era important pentru el. Toată lumea avea lucruri importante de spus soţiei contelui, dar Edgar era deosebit, iar Ragna era intrigată.

Călăriră pe malul râului, apoi urmară drumul de căruţe care ducea la carieră. Pe o parte a drumului erau curţile din spate ale caselor din sat, fiecare cu micul său lot de teren, ce conţinea grădina de legume, câţiva pomi fructiferi, unul sau două adăposturi pentru animale şi grămada de bălegar.

Pe cealaltă parte se afla câmpul estic, parţial arat, cu brazdele umede de argilă strălucitoare, deşi nu lucra nimeni, pentru că era sărbătoare.

Edgar spuse:

— Observi că distanţa dintre câmpul estic şi grădinile din sat este mare?

— Mult mai mare decât e necesar, este loc pentru două drumuri.

— Exact. Acum, e nevoie de aproape o zi întreagă pentru ca doi bărbaţi să transporte de la carieră până la râu, pe acest drum, o încărcătură de piatră pentru o barcă. Asta face piatra noastră să coste mai mult. Dacă folosesc un căruţ, e mai uşor, dar durează cam tot atâta timp.

Ea presupuse că el sublinia ceva important, dar nu-şi dădea seama despre ce era vorba.

— Asta voiai să-mi arăţi?

— Când am încercat să vând piatră la mănăstirea din Combe, ei mi-au spus că au început să cumpere de la Caen, din Normandia, pentru că este mai ieftină.

Ea devenea interesată.

— Cum se poate aşa ceva?

— Este transportată tot drumul pe nave, în aval pe râul Orne până la mare, apoi peste Canal până în portul Combe.

— Şi problema noastră este că această carieră nu se află pe râu.

— Nu chiar.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Râul se află la doar câteva sute de metri depărtare.

— Dar nu putem să facem să dispară acele câteva sute de metri.

— Eu cred că putem.

Ea zâmbi, observând că el se bucura de această dezvăluire treptată.

— Cum?

— Săpăm propriul nostru canal.

Asta o surprinse.

— Cum aşa?

— Au făcut asta la Glastonbury, spuse el cu aerul cuiva care scotea cartea câştigătoare. Mi-a spus Aldred.

— Să ne săpăm propriul râu?

— Mi-am dat seama cum se face. Câţiva bărbaţi cu târnăcoape şi lopeţi vor avea nevoie cam de douăzeci de zile ca să sape un canal de un metru adâncime şi puţin mai lat decât pluta mea de la râu la carieră.

— Asta-i tot?

— Săpatul e partea cea mai uşoară. În funcţie de consistenţa solului s-ar putea să fie nevoie să consolidăm malurile, în timp ce săpăm mai adânc, dar asta pot să o fac singur. Mai dificil este să obţinem adâncimea corectă. Evident, trebuie să săpăm suficient de adânc ca să ne asigurăm că apa curge dinspre râu. Dar cred că pot să rezolv şi asta.

Ragna se gândi că Edgar era mai deştept decât Wilf şi poate şi decât Aldred, dar spuse doar atât:

— Cât ar costa?

— Dacă presupun că nu vom folosi sclavi...

— Aş prefera să nu folosesc.

— Atunci, o jumătate de penny pe zi pentru fiecare om, plus un penny pe zi pentru supraveghetor, asta înseamnă o sută douăzeci de penny, adică jumătate de livră de argint; şi va trebui să-i şi hrănim, întrucât cei mai mulţi dintre ei vor fi departe de casă.

— Şi asta va economisi bani pe termen lung.

— O mulţime de bani.

Ragna era încântată de Edgar şi de proiectul său; avea să fie o treabă complet nouă. Era scump, dar îşi putea permite.

Ajunseră apoi la carieră. Acum, erau două case aici. Edgar construise un loc pentru el, astfel încât să nu fie nevoit să stea împreună cu Gab şi familia lui. Era o casă bună, cu pereţi din scânduri verticale, legate prin îmbinări canelate. Avea două ferestre cu obloane, iar uşa era confecţionată dintr-o singură bucată de stejar. Uşa avea încuietoare şi Edgar răsuci o cheie ca să deschidă uşa.

Interiorul era masculin, cu o mulţime de spaţiu alocat uneltelor, colacilor de funie şi de sfoară, precum şi harnaşamentelor. Exista un butoi de bere, dar nu şi vin, şi o roată de brânză tare, dar nu şi fructe sau flori.

Pe perete, Ragna observă o foaie de pergament atârnată într-un cui. Privind mai de aproape, văzu că era o listă de

clienţi cu detalii despre pietrele pe care le primiseră şi banii pe care îi plătiseră. Cei mai mulţi meseriaşi ţineau socoteala lucrurilor de acest fel cu ajutorul unor beţe crestate.

— Ştii să scrii? îl întrebă ea pe Edgar.

El părea mândru de asta, mai ales că ţinuse totul sub tăcere.

— M-a învăţat Aldred, zise.

— Şi, evident, poţi să citeşti.

— Aş putea, dacă aş avea vreo carte.

Ragna se hotărî să-i dăruiască o carte când avea să termine canalul.

Se aşeză pe o bancă, iar el îi turnă o cană de bere din butoi.

— Mă bucur că nu vrei să foloseşti sclavi pentru muncă, zise el.

— Ce te face să spui asta?

— Deţinerea unor sclavi scoate la iveală tot ce e mai rău în oameni. Stăpânii de sclavi devin sălbatici. Ei bat, ucid şi violează de parcă n-ar fi nimic rău în asta.

Ragna oftă.

— Aş vrea ca toţi bărbaţii să fie ca tine.

El râse.

— Ce e? întrebă ea.

— Îmi amintesc că am avut exact acelaşi gând despre tine. Te-am rugat să-mi găseşti o fermă şi tu ai spus „da” fără să eziţi, aşa că m-am gândit: de ce nu sunt toţi ca ea?

Ragna zâmbi.

— M-ai înveselit, spuse ea. Mulţumesc.

Din impuls, sări în picioare şi-l sărută.

Ar fi vrut să-l sărute pe obraz, dar, cumva, îi nimeri gura. Buzele ei le atinseră pe ale lui doar o clipă, iar el fu uluit, luând-o prin surprindere. Sări în spate, departe de ea, şi se înroşi.

Ea înţelese imediat că făcuse o greşeală.

— Îmi pare rău, spuse. N-ar fi trebuit să fac asta. Eram doar recunoscătoare pentru că m-ai făcut să mă simt mai bine.

— Nu ştiam că nu te simţi bine, zise el.

Începea să-şi redobândească sângele rece, dar ea observă

că îşi atinsese buzele cu vârfurile degetelor.

Nu avea de gând să-i povestească despre Carwen.

— Mi-e dor de soţul meu, spuse ea. Adună o armată ca să lupte cu vikingii. Au urcat pe râul Exe. Wilf este foarte îngrijorat. Ea observă o umbră trecându-i peste faţă când îi menţionase pe vikingi şi îşi aminti că îi omorâseră iubita. Îmi pare rău, zise ea din nou.

El clătină din cap.

— E în regulă. Mai este ceva ce ar trebui să-ţi menţionez însă...

Ragna fu recunoscătoare pentru că schimbase subiectul.

— Spune!

— Slujnica ta, Agnes, poartă un inel nou.

— Da. I l-a dat bărbatul ei.

— Este făcut din fire de argint răsucite şi are o mărgea de chihlimbar.

— E destul de drăguţ.

— Îmi aduce aminte de pandantivul care i-a fost furat lui Adelaide. Era făcut din fire de argint cu o mărgea de chihlimbar.

Ragna era uluită.

— N-am observat niciodată!

— Îmi amintesc că mă gândeam că acel chihlimbar ţi s-ar potrivi.

— Dar cum ar putea Agnes să aibă un inel făcut din pandantivul lui Adelaide?

— Pandantivul a fost furat şi reconstruit, ca să i se piardă urma. Întrebarea este de unde îl are bărbatul ei.

— S-a măritat cu Offa, consilierul din Mudeford. Ragna începea să vadă legăturile. El l-a cumpărat probabil de la un bijutier din Combe. Bijutierul îl cunoaşte pe intermediar, iar intermediarul ştie unde poate fi găsit Ironface.

— Da, spuse Edgar.

— Şeriful trebuie să-l chestioneze pe Offa.

— Exact, încuviinţă Edgar.

— Este posibil ca Offa să fi cumpărat inelul de bună-credinţă.

— Da, spuse Edgar.

— Nu vreau să risc să-i fac necazuri bărbatului lui Agnes.

— Trebuie, zise Edgar.

* * *

Edgar o însoţi pe Ragna înapoi, în centrul satului, şi o lăsă înconjurată de mulţime. Apoi se strecură printre oameni şi se întoarse la carieră. O duse pe Buttress să pască la marginea pădurii, apoi, în sfârşit, se întinse pe jos în casa lui şi se gândi la sărut.

Fusese surprins şi stânjenit. Ştia că trebuie să se fi îmbujorat. Sărise departe. Ea văzuse toate acestea şi se scuzase pentru că îl făcuse să se simtă jenat. Dar ceea ce văzuse ea era doar suprafaţa lucrurilor. Se mai întâmplase ceva – adânc, în interior – şi el reuşise să ţină totul ascuns. Când buzele Ragnei le atinseseră pe ale sale, se simţise imediat copleşit de dragostea pentru ea.

O lovitură de trăsnet, un fulger de lumină, un bărbat lovit într-o clipă...

Nu, doar i se păruse. Întins pe stuful de lângă focul lui, singur, cu ochii închişi, îşi examină sufletul şi înţelese că se îndrăgostise de ea cu mult timp în urmă. Ani întregi îşi spusese că inima lui se dusese odată cu Sungifu şi că nimeni nu putea să-i ia locul. Dar, la un moment dat – nu putea spune când –, începuse să o iubească pe Ragna. Nu ştiuse asta la momentul respectiv, dar acum i se părea evident.

Retrăi ultimii patru ani în memorie şi înţelese că Ragna era cea mai importantă persoană din viaţa lui. Se ajutau unul pe altul. Nimic nu-i plăcea mai mult decât discuţiile cu ea – de cât timp era aceasta ocupaţia lui favorită? îi admira mintea şi hotărârea şi, mai ales, felul în care îmbina o autoritate de necontestat cu o înţelegere a lucrurilor simple care îi făcea pe oameni să o iubească.

Ea era frumoasă, iar el o admira din tot sufletul. Nu era acelaşi lucru cu focul pasiunii, dar era precum o stivă de lemne uscate care ar fi izbucnit în flăcări de la o singură scânteie – iar sărutul din ziua aceea fusese scânteia, îşi dorea să o sărute din nou, să o sărute toată ziua, toată noaptea...

Ceea ce n-avea să se întâmple niciodată. Era fiica unui conte: chiar dacă ar fi fost singură, nu s-ar fi măritat

niciodată cu un simplu constructor de nave. Şi nu era singură. Era măritată cu un bărbat care n-ar fi trebuit să afle vreodată despre acel sărut, pentru că, dacă ar fi aflat, l-ar fi ucis pe Edgar într-o clipă. Mai rău, ea părea că îşi iubeşte din toată inima bărbatul. Şi, dacă toate astea n-ar fi fost de ajuns, avea şi trei fii cu el.

„E ceva în neregulă cu mine? se întrebă Edgar. Am iubit o fată moartă, iar acum iubesc o alta care ar putea, la fel de bine, să fie moartă, din perspectiva şanselor pe care le am să fiu cu ea”.

Se gândi la fraţii lui, care împărţeau fericiţi o soţie grosolană, egoistă şi nu prea inteligentă. „De ce nu pot să fiu ca ei şi să mă însor cu orice femeie care îmi iese în cale? Cum am putut să fiu atât de prost încât să mă îndrăgostesc de o femeie de viţă nobilă? Se presupune că eu sunt cel deştept”.

Deschise ochii. În seara aceea, urma să aibă loc o sărbătoare în sat. Ar fi putut să fie alături de Ragna toată seara. Şi a doua zi avea să înceapă să lucreze la canal. Asta urma să îi ofere o mulţime de motive ca să discute cu ea în săptămânile care veneau. Ea nu l-ar mai fi sărutat niciodată, dar ar fi făcut parte din viaţa lui.

Iar asta ar fi trebuit să fie de ajuns.

* * *

Ragna vorbi cu şeriful Den imediat ce ajunse înapoi la Shiring. Era nerăbdătoare să-l prindă pe Ironface, care era o pată pentru întregul district. Iar Wilf avea să fie foarte mulţumit să vină acasă şi să vadă că ea rezolvase această problemă – genul de lucruri pe care Carwen nu le-ar fi putut realiza niciodată.

Şeriful era la fel de interesat şi era de acord cu ea că Offa ar fi putut să le ofere câteva indicii despre soarta banditului. Se deciseră să-l chestioneze pe Offa în dimineaţa următoare.

Ragna spera doar că n-avea să afle că Agnes şi Offa erau vinovaţi de ceva, ca de pildă tăinuirea lucrurilor furate.

A doua zi în zori, Ragna se întâlni cu Den în faţa casei lui Offa şi Agnes. Plouase toată noaptea şi pământul era

îmbibat de apă. Den era însoţit de căpitanul Wigbert, de doi soldaţi şi de doi servitori cu lopeţi. Ragna se întrebă la ce foloseau lopeţile.

Agnes deschise uşa şi, când îi văzu pe şerif şi pe oamenii lui, păru înfricoşată.

— Offa este aici? întrebă Ragna.

— Ce Dumnezeu aţi putea să vreţi de la Offa, doamna mea?

Ragnei îi părea rău pentru ea, dar trebuia să fie aspră. Era conducătorul comitatului şi nu putea fi indulgentă în timpul unei anchete criminale. Spuse:

— Linişte, Agnes, şi vorbeşte doar când eşti întrebată. Vei afla totul destul de curând. Lasă-ne înăuntru!

Wigbert le spuse celor doi soldaţi să rămână afară, dar îi chemă pe servitori să-l urmeze.

Ragna observă că locuinţa era mobilată confortabil, cu draperii pe pereţi, care să ţină umezeala afară, şi un pat cu saltea. Pe masă se aflau mai multe căni şi boluri strunjite în metal.

Offa se ridică din pat, aruncă de pe el pătura de lână şi rămase în picioare.

— Care-i problema?

— Agnes, arată-i şerifului inelul pe care îl purtai la Outhenham, zise Ragna.

— Îl am încă pe mână.

Întinse mâna stângă spre Den, iar Ragna întrebă:

— Offa, de unde ai luat inelul?

El se gândi preţ de o clipă, scărpinându-şi nasul turtit de parcă ar fi încercat să-şi amintească – sau să inventeze o poveste plauzibilă.

— L-am cumpărat din Combe.

— Cine ţi l-a vândut?

Ea spera să primească numele unui bijutier, dar fu dezamăgită.

— Un marinar francez, răspunse Offa.

Ragna se gândi că, dacă asta era o minciună, era una deşteaptă. Un bijutier din Combe ar fi putut să fie luat la întrebări, dar un marinar străin era greu de găsit.

— Numele lui? întrebă ea.

— Richard din Paris.

Era un nume care putea fi inventat în impulsul momentului. Probabil că existau în Paris sute de bărbaţi numiţi Richard. Ea începea să îl suspecteze pe Offa, dar spera, spre binele lui Agnes, că bănuielile ei erau nefondate.

— De ce vindea un marinar francez bijuterii femeieşti? întrebă apoi.

— Ei bine, mi-a spus că îl cumpărase pentru soţia lui, dar regretase achiziţia după ce pierduse o mulţime de bani la zaruri.

Ragna îşi dădea seama, de obicei, când oamenii minţeau, dar nu-l putea citi pe Offa.

— De unde cumpărase inelul Richard din Paris? întrebă ea.

— Presupun că l-a luat de la un bijutier din Combe, dar nu mi-a spus cine. Despre ce e vorba? De ce mă luaţi la întrebări? Am plătit şaizeci de penny pe inelul acela. E ceva în neregulă?

Ragna presupunea că Offa trebuia să fi ştiut sau, cel puţin, să fi suspectat că inelul era furat, dar dorea să-l protejeze pe cel care i-l vânduse.

Nu era sigură ce să-l întrebe mai departe. După o pauză, Den preluă iniţiativa: se întoarse spre cei doi servitori şi spuse:

— Cercetaţi casa!

Ragna nu înţelegea cum ar fi putut asta să ajute. Trebuiau să-i dezlege limba lui Offa, nu să-i percheziţioneze casa.

Existau două cufere încuiate şi câteva cutii pentru depozitarea alimentelor. Ragna privi răbdătoare în timp ce servitorii parcurseră totul meticulos. Dădură jos îmbrăcămintea agăţată în cuie, căutară în butoiul cu bere până la fund şi întoarseră tot stuful de pe podea. Ragna nu înţelegea ce căutau, dar până la urmă nu găsiră nimic interesant.

Se simţi uşurată. Îşi dorea ca Offa să fie nevinovat de dragul lui Agnes.

Apoi Den spuse:

— Vatra focului.

Acum înţelegea Ragna la ce foloseau lopeţile. Servitorii le utilizară ca să răscolească prin tăciunii din foc şi să-i arunce afară; buştenii încinşi sfârâiau când ajungeau în umezeala

din exterior.

Curând apăru pământul de sub vatră şi servitorii începură să sape.

La câţiva centimetri mai jos, lopeţile loviră în lemn.

Apoi Offa fugi afară. Se întâmplă totul atât de repede, încât nimeni din casă nu reuşi să-l oprească. Dar la uşă se aflau cei doi soldaţi. Ragna auzi mugetul de frustrare şi sunetul trupului căzut în noroi. Un minut mai târziu, soldaţii îl aduseră pe Offa înapoi, fiecare ţinându-l strâns de câte un braţ.

Agnes începu să suspine.

— Săpaţi mai departe, le spuse Den servitorilor.

Câteva minute mai târziu, traseră afară din groapă un cufăr din lemn. Ragna putea să-şi dea seama că era greu după felul în care îl mânuiau.

Nu era încuiat şi Den săltă capacul. În interior se aflau mii de penny de argint, alături de câteva obiecte de bijuterie.

Den spuse:

— Rezultatul multor ani de jafuri – plus câteva amintiri.

Deasupra tuturor lucrurilor se afla o centură din piele moale, cu o cataramă din argint şi un capăt decorat. Ragna icni.

— Recunoşti ceva? o întrebă Den.

— Centura. Era cadoul meu pentru Wilf – până când a fost furat de Ironface.

Den se întoarse spre Offa.

— Care este numele adevărat al lui Ironface şi unde este ascunzătoarea lui?

— Nu ştiu. Am cumpărat centura aia, spuse Offa. Ştiu că nu ar fi trebuit. Îmi pare rău.

Den îi făcu un semn din cap lui Wigbert, care stătea în picioare în faţa lui Offa. Cei doi soldaţi îl apucară pe Offa mai strâns.

Wigbert scoase de la centură o bâtă confecţionată din lemn de stejar lustruit şi, cu o mişcare rapidă, îl lovi pe Offa peste faţă. Ragna strigă, dar Wigbert o ignoră. Apoi urmă o serie rapidă de lovituri bine ţintite peste cap, umeri şi genunchi. Pocnetul lemnului greu care lovea oasele o făcea pe Ragna să se simtă rău.

Când se opri, faţa lui Offa era plină de sânge. Era incapabil

să stea în picioare, dar soldaţii îl ţineau drept. Agnes gemea de parcă ar fi durut-o pe ea.

Den repetă întrebarea:

— Care este numele adevărat al lui Ironface şi unde este ascunzătoarea lui?

Printre dinţii zdrobiţi şi buzele însângerate, Offa spuse:

— Vă jur, nu ştiu!

Wigbert ridică din nou bâta.

Agnes ţipă:

— Nu, vă rog, nu! Ironface este Ulf! Nu-l mai loviţi pe Offa, vă rog!

Den se întoarse spre Agnes.

— Cel care prinde cai? spuse el.

— Da. Vă jur.

— Ai face bine să-mi spui adevărul, zise Den.

* * *

Lui Edgar nu-i venea să creadă că Ulf, cel care prindea cai, era Ironface. îl întâlnise pe Ulf de câteva ori şi îşi amintea că era un bărbat micuţ, deşi energic şi puternic, aşa cum trebuia să fie ca să poată îmblânzi ponei sălbatici. Edgar avea amintiri foarte vii din cele două ocazii în care îl întâlnise pe Ironface şi era convins că bărbatul avea o înălţime şi o constituţie medii.

— E posibil ca Agnes să se fi înşelat, îi spuse el lui Den când şeriful ajunse la Dreng’s Ferry, în drum spre arestarea lui Ulf.

— E posibil ca tu să te înşeli, îi zise Den.

Edgar ridică din umeri. Agnes ar fi putut să mintă, de asemenea; sau ar fi putut să strige un nume la întâmplare doar ca să oprească tortura, fără să aibă habar, de fapt, cine se ascundea în spatele căştii ruginite din fier.

Edgar şi ceilalţi bărbaţi din sat li se alăturară şerifului Den şi oamenilor săi. Den nu avea nevoie de întăriri, dar sătenii nu doreau să rateze distracţia şi se agăţau de scuza că ei erau responsabili pentru aplicarea legii în ţinutul lor.

Pe drum îi luară şi pe fraţii lui Edgar, Erman şi Eadbald.

Un câine lătră când se apropiară de stâna lui Theodberht Clubfoot.

Când Theodberht şi soţia lui îi întrebară ce căutau, Den spuse:

— Îl căutăm pe Ulf, cel care prinde cai.

— În perioada asta a anului o să-l găsiţi acasă, spuse Theodberht. Caii sălbatici sunt înfometaţi. Pune fân la vedere, iar ei vin să mănânce.

— Mulţumesc.

După vreun kilometru şi jumătate, ajunseră la curtea îngrădită a lui Ulf. Mastifful legat lângă poartă nu lătră, dar caii începură să necheze şi, curând, Ulf şi nevasta lui, Wyn, ieşiră din casă. După cum îşi amintea Edgar, Ulf era un bărbat slab, cu muşchii ca nişte parâme, puţin mai scund decât nevasta lui. Amândoi avea feţele şi mâinile murdare. Edgar îşi amintea că Wyn avusese un frate, numit Begstan, care murise cam când Edgar şi familia lui se mutaseră la Drengs Ferry. Dreng avusese suspiciuni în legătură cu moartea lui, pentru că trupul nu fusese îngropat la biserică.

Oamenii şerifului îi înconjurară şi Den îi zise lui Ulf:

— Mi s-a spus că tu eşti Ironface.

— Ţi s-a zis greşit, răspunse Ulf.

Edgar simţea că el spunea adevărul în legătură cu asta, dar ascundea alte informaţii.

Den le ordonă oamenilor să cerceteze locul.

Wigbert îi spuse lui Ulf:

— Ar fi bine să legi mastifful mai aproape de gard, pentru că, dacă se repede la vreunul dintre oamenii mei, îi înfig suliţa în piept mai repede decât poţi să clipeşti.

Ulf scurtă funia astfel încât câinele să nu se poată deplasa mai mult de câţiva centimetri.

Cercetară apoi casa dărăpănată. Wigbert ieşi cu un cufăr şi spuse:

— Are mai mulţi bani decât ţi-ai putea închipui – aş spune că aici sunt patru sau cinci livre de argint.

— Economiile mele de o viaţă, zise Ulf. Sunt douăzeci de ani de muncă grea, nimic mai mult.

Edgar se gândi că ar fi putut să fie adevărat. În orice caz, suma aceea nu era cu adevărat suficientă ca să-i dovedească vinovăţia.

Doi bărbaţi cu lopeţi merseră în jurul curţii îngrădite şi cercetară pământul, căutând urme ale locurilor în care Ulf

ar fi putut să îngroape ceva. Săriră peste gard şi făcură la fel şi în interiorul împrejmuirii, speriind caii sălbatici care se retraseră nervoşi. Nu găsiră nimic.

Den începea să se simtă frustrat. El le spuse încet lui Wigbert şi lui Edgar:

— Nu pot să cred că Ulf este nevinovat.

— Nu, nu este nevinovat, spuse Edgar. Dar nu este el Ironface. Acum, că îl văd din nou, sunt cât se poate de convins.

— Atunci, de ce zici că nu e nevinovat?

— Doar o bănuială. Poate că ştie cine este Ironface.

— O să-l arestez oricum. Dar aş vrea să fi găsit ceva care să-l incrimineze.

Edgar privi în jur. Casa lor era dărăpănată, cu acoperişul căzut şi cu găuri în pereţii de chirpici, dar Wyn părea bine hrănită, iar haina ei era căptuşită cu blană. Cei doi nu erau săraci, ci doar neîngrijiţi.

Edgar se uită spre adăpostul câinelui.

— Ulf este bun cu mastifful lui, spuse el. Puţini oameni se deranjează să îşi apere de ploaie câinele de pază.

Agitat, se duse mai aproape. Mastifful mârâi ameninţător, dar era bine legat. Edgar îşi scoase toporul viking de la centură.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Ulf.

Edgar nu îi răspunse. Cu câteva lovituri de topor, demolă coteţul câinelui, apoi folosi lama ca să scobească pământul de sub el. După câteva minute, toporul lui lovi ceva metalic.

Se aşeză în genunchi lângă groapa pe care o săpase şi începu să scoată noroiul cu mâinile. Încet, începu să apară forma rotunjită a unui obiect ruginit, din fier.

— Ah, exclamă el când recunoscu forma.

— Ce-i aia? întrebă Den.

Edgar scoase obiectul din groapă şi îl ridică triumfător.

— Casca lui Ironface, anunţă el.

— Asta rezolvă problema, spuse Den. Ulf este Ironface.

— Nu sunt eu. Vă jur! strigă Ulf.

— E adevărat. Nu este el, zise Edgar.

— Atunci, cui îi aparţine casca? întrebă Den.

Ulf ezită.

— Dacă nu vrei să spui, atunci tu eşti.

Ulf arătă apoi spre soţia lui.

— Este a ei! Vă jur! Wyn este Ironface!

— O femeie? zise Den.

Wyn o rupse la fugă brusc, ferindu-se de oamenii şerifului de lângă ea. Aceştia se întoarseră ca să o urmărească şi se ciocniră unii de alţii. Trecură câteva secunde esenţiale, timp în care ea păru pe punctul să scape.

Şi atunci Wigbert aruncă suliţa, care o lovi pe Wyn în coapsă, făcând-o să se prăbuşească la pământ.

Rămase întinsă cu faţa în jos, gemând de durere. Wigbert se duse la ea şi îşi scoase suliţa din piciorul ei.

În cădere, mâneca stângă i se ridicase pe braţ. Pe pielea moale şi albă de pe spatele braţului superior era o cicatrice.

Edgar îşi aminti noaptea luminată de lună, la numai câteva zile după ce familia lui ajunsese la Drengs Ferry. Ferma fusese tăcută până când lătrase Brindle. Edgar văzuse pe cineva cu o cască de fier fugind cu purceluşul sub braţ şi îl doborâse pe hoţ cu toporul lui viking.

Iar Ma îi tăiase gâtul unuia dintre ceilalţi doi hoţi. Acela, se gândi Edgar, trebuia să fi fost Begstan, fratele lui Wyn.

Se aşeză în genunchi lângă Wyn şi măsură cicatricea cu lama toporului său. Avea exact aceeaşi lungime.

— Asta lămureşte lucrurile, îi spuse el lui Den. Eu i-am făcut cicatricea asta. Ea este Ironface.

* * *

Ragna se simţea îngrozitor. Ea era cea care o adusese pe Agnes acolo de la Cherbourg, încuviinţând fericită căsătoria ei cu Offa. Acum, Ragna trebuia să conducă un proces care se putea încheia cu o sentinţă la moarte pentru Offa. Era disperată să-l ierte, dar trebuia să respecte legea.

Sfatul comitatului era o treabă redusă în acel moment. Cei mai mulţi dintre nobilii care trebuiau să participe, în mod normal, erau plecaţi cu Wilwulf să lupte cu vikingii. Ragna era aşezată sub o copertină improvizată; lumea părea să fie în aşteptarea primăverii: era o zi rece, cu cer înnorat şi o ploaie intermitentă, fără niciun indiciu al apariţiei soarelui.

Marele eveniment era procesul lui Wyn, cunoscută acum ca Ironface. Offa era acuzat împreună cu Ulf, fiind amândoi,

în mod cert, colaboratori ai lui Wyn. Toţi se confruntau cu pedeapsa capitală.

Ragna nu ştia cât de multe înţelesese Agnes despre crimele soţului ei. Într-un moment de disperare, ţipase că Ulf era Ironface, aşa că probabil bănuise ceva; dar numise persoana greşită, ceea ce sugera că, de fapt, nu ştia adevărul. Exista un principiu legal general acceptat, conform căruia soţia nu era vinovată de crimele soţului ei dacă nu colaborase cu el, şi, cântărind lucrurile, Ragna şi şeriful Den se hotărâseră să nu o acuze pe Agnes.

Chiar şi aşa, Ragna se simţea sfâşiată. Putea ea să-l condamne pe Offa la moarte şi să o lase văduvă pe Agnes?

Ştia că aşa ar fi trebuit. Întotdeauna susţinuse domnia legii şi avea o reputaţie de corectitudine scrupuloasă. În Normandia, o porecliseră Deborah, după judecătoarea biblică, iar la Outhenham, era numită Ragna cea Corectă. Ea credea că justiţia trebuia să fie obiectivă şi nu considera acceptabil ca o persoană puternică să influenţeze Curtea pentru a judeca în favoarea rudelor sale – şi se luptase cu înverşunare pentru această idee. Fusese dezgustată când Wilwulf îl condamnase pe Cuthbert pentru fals, lăsându-l pe Wynstan să scape. Nu putea acum să facă ceva similar ea însăşi.

Cei trei acuzaţi stăteau aliniaţi în picioare, legaţi de mâini şi de picioare, ca să fie descurajaţi într-o eventuală încercare de evadare. Ulf şi Wyn erau murdari şi îmbrăcaţi în zdrenţe, în timp ce Offa era vertical şi bine îmbrăcat. Casca din fier ruginit a lui Wyn era aşezată pe o masă scundă în faţa scaunului Ragnei, alături de relicvele sfinte pe care trebuiau să jure martorii.

Şeriful Den era acuzatorul, iar printre martorii săi se aflau căpitanul Wigbert, constructorul Edgar şi barcagiul Dreng.

Atât Wyn, cât şi Ulf îşi recunoscuseră vina, spunând că Offa cumpărase de la ei o parte din pradă şi o vânduse în Combe.

Offa nega totul, dar singurul său martor era Agnes. Chiar şi aşa, o mică parte din mintea Ragnei spera că avea să vină cu o apărare care să-i permită să-l declare nevinovat sau, măcar, să-i dea o sentinţă mai uşoară.

Şeriful Den relată povestea arestării, apoi citi lista

persoanelor care fuseseră jefuite – şi, în câteva cazuri, omorâte – de către persoana care purtase casca. Notabilităţile care participau la sfat, în cea mai mare parte clerici importanţi, şi cei câţiva nobili care erau prea bătrâni sau infirmi ca să lupte îşi murmurau furia faţă de persoanele care terorizaseră drumul spre Combe, folosit de cei mai mulţi dintre ei.

Offa se apără cu înverşunare, spunând că Wyn şi Ulf minţeau. Jură că bunurile furate, găsite în casa lui, fuseseră cumpărate de bună-credinţă de la magazine de bijuterii. El declară că, atunci când încercase să fugă de şeriful Den, intrase, pur şi simplu, în panică. Mai spuse că soţia lui îl numise pe Ulf alegând un nume la întâmplare.

Nimeni nu credea un cuvânt din toate acestea.

Ragna spuse că exista părerea unanimă cum că toţi cei trei acuzaţi erau vinovaţi – fără nicio excepţie.

În momentul acela, Agnes se aruncă suspinând pe pământul ud din faţa Ragnei.

— Oh, dar, doamna mea, el este un om bun şi îl iubesc!

Ragna se simţi de parcă un cuţit i se înfipsese în inimă, dar îşi păstră vocea calmă şi fermă.

— Toţi bărbaţii care au jefuit, sau au violat, sau au ucis vreodată aveau o mamă, iar mulţi aveau soţii, care îi iubeau, precum şi copii, care aveau nevoie de ei. Şi totuşi, au omorât bărbaţii altor femei şi au vândut ca sclavi copiii altor oameni sau au furat economiile de o viaţă ale altora, ca să le cheltuiască în berării şi bordeluri. Ei trebuie să fie pedepsiţi.

— Dar am fost slujnica ta timp de zece ani! Trebuie să mă ajuţi! Trebuie să-l ierţi pe Offa – sau va fi spânzurat!

— Eu înfăptuiesc dreptatea, spuse Ragna. Gândeşte-te la toţi oamenii care au fost răniţi şi jefuiţi de Ironface! Cum se vor simţi ei dacă îl las liber doar pentru că este însurat cu slujnica mea?

Agnes scrâşni:

— Dar eşti prietena mea!

Ragna şi-ar fi dorit să spună: „O, foarte bine, poate că Offa nu a vrut să facă rău, nu îl voi condamna la moarte”. Dar nu putea.

— Sunt stăpâna ta şi sunt soţia contelui. Nu voi răsuci

justiţia pentru tine.

— Te rog, doamnă, te implor!

— Răspunsul este nu, Agnes, şi asta încheie discuţia. Cineva să o ia de aici!

— Cum poţi să-mi faci asta? în timp ce oamenii şerifului o prindeau pe Agnes, faţa ei se contorsionă de ură. îl omori pe soţul meu, ucigaşo! Din gură îi curgea salivă în timp ce striga: Vrăjitoareo! Diavol ce eşti! Scuipă şi saliva ei ateriză pe rochia verde a Ragnei. Sper să moară şi soţul tău! ţipă ea în timp ce era trasă de acolo.

* * *

Wynstan privea altercaţia dintre Ragna şi Agnes cu mult interes. Slujnica era într-o stare de furie otrăvitoare şi Ragna se simţea vinovată. Wynstan se putea folosi de asta, deşi nu vedea imediat în ce fel.

Cei vinovaţi fură spânzuraţi în zori, a doua zi. Mai târziu, Wynstan oferi un banchet modest pentru notabilităţile care participaseră la sfat. Luna martie nu era o lună bună pentru festinuri, pentru că mieii şi viţeii din anul acela nu se născuseră încă; prin urmare, pe masa din reşedinţa episcopului fură aşezate platouri cu peşte afumat şi carne sărată, fasole aromată, nuci şi fructe uscate. Wynstan se revanşă pentru mâncarea săracă servind vin din belşug.

În timpul mesei, mai mult ascultă decât vorbi. Îi plăcea să afle cine prospera şi cine rămânea fără bani, care dintre nobili se duşmăneau unii pe alţii şi care erau bârfele murdare, fie ele adevărate sau false. De asemenea, se gândea la povestea cu Agnes. Astfel, îşi aduse doar o contribuţie modestă la conversaţie – şi asta când veni vorba despre stareţul Aldred.

Firavul nobil Cenbryht de Trench, prea bătrân pentru luptă, menţionă că Aldred îl vizitase, cerându-i o donaţie pentru mănăstirea de la Dreng’s Ferry, fie bani, fie – preferabil – o donaţie în teren.

Wynstan aflase despre campania de strângere de fonduri a stareţului Aldred. Din nefericire, se bucurase de câteva succese, deşi mărunte: mănăstirea stăpânea acum cinci cătune, aflate pe lângă Dreng’s Ferry. Oricum, Wynstan

făcea tot ceea ce putea ca să descurajeze donatorii.

— Sper că nu ai fost exagerat de generos, spuse el.

— Sunt prea sărac ca să fiu generos, răspunse nobilul. Dar de ce spui asta?

— Ei bine...

Wynstan nu rata niciodată o oportunitate de a-l înfiera pe Aldred.

— Aud tot felul de poveşti neplăcute, spuse el, prefăcându-se ezitant. Poate că nu ar trebui să spun prea multe, pentru că ar putea să fie doar bârfe, dar se vorbeşte despre orgii cu sclavele.

Asta nu era nici măcar bârfă: Wynstan inventa.

— O, Doamne, spuse nobilul. I-am dat doar un cal, dar acum aş vrea să nu i-l fi dat.

Wynstan se prefăcu a da înapoi.

— Ei bine, s-ar putea ca rapoartele să nu fie adevărate – deşi Aldred s-a mai comportat necorespunzător şi înainte, pe când era novice la Glastonbury. Bine sau rău, ar fi trebuit să combat asta imediat, fie şi numai ca să anihilez zvonurile, dar eu nu mai am autoritate la Dreng’s Ferry.

Arhidiaconul Degbert, aflat la celălalt capăt al mesei, spuse:

— Cu atât mai neplăcut.

Apoi nobilul Deglaf de Wigleigh începu să discute despre veştile de la Exeter şi Aldred nu mai fu menţionat; dar Wynstan era mulţumit. Semănase o îndoială şi nu era prima oară. Capacitatea lui Aldred de a găsi finanţări era limitată serios de curentul subteran de zvonuri răutăcioase. Mănăstirea de la Dreng’s Ferry ar fi trebuit să fie o fundătură, cu Aldred condamnat să-şi petreacă tot restul vieţii sale acolo.

După plecarea oaspeţilor, Wynstan se retrase în camera lui privată împreună cu Degbert şi începu să discute cu acesta despre cum se desfăşurase procesul. Ragna împărţise dreptatea rapid şi corect, asta nu se putea nega. Avea un instinct perfect pentru a stabili vinovaţii şi nevinovaţii. Le arătase multă milă celor nefericiţi şi niciun pic celor păcătoşi. În mod naiv, ea nu făcuse nicio încercare de a folosi legea pentru a-şi urma propriile interese, câştigând prieteni şi pedepsind duşmanii.

De fapt, îşi făcuse un duşman din Agnes – o greşeală prostească, după părerea lui Wynstan, dar una pe care el ar fi putut să o exploateze.

— Unde crezi că ar putea să se afle Agnes la această oră? îl întrebă el pe Degbert.

Degbert îşi frecă chelia cu palma.

— Jeleşte – şi nu îşi va părăsi casa fără un motiv serios.

— Aş putea să-i fac o vizită, zise Wynstan ridicându-se.

— Ar trebui să vin cu tine?

— Nu cred. Va fi o mică discuţie mai intimă: doar văduva îndurerată şi episcopul ei, venit să-i ofere consolare şi sprijin spiritual.

Degbert îi spuse lui Wynstan unde locuia Agnes, apoi episcopul îşi puse pelerina şi ieşi.

O găsi pe Agnes la masă, aşezată în faţa unui bol cu tocană ce părea să se fi răcit fără să fie atinsă. Fu uluită să-l vadă şi sări în picioare.

— Domnule episcop!

— Stai jos, stai jos, Agnes! spuse Wynstan cu voce scăzută, liniştită.

O studie cu interes, pentru că nu îi acordase prea mare atenţie până atunci. Avea ochii albaştri şi strălucitori şi un nas ascuţit. Faţa ei avea o expresie vicleană pe care Wynstan o considera atrăgătoare.

— Am venit să-ţi ofer alinarea Domnului în aceste momente de tristeţe, spuse el.

— Alinare? zise ea. Nu vreau alinare... îmi vreau bărbatul.

Era furioasă şi Wynstan începu să înţeleagă cum ar fi putut să se folosească de asta.

— Nu ţi-l pot aduce înapoi pe Offa, dar aş putea să-ţi ofer altceva, spuse el.

— Ce anume?

— Răzbunare.

— Dumnezeu îmi oferă asta? întrebă ea sceptică.

El înţelese că-i mergea mintea repede – asta o făcea să fie şi mai utilă.

— Căile Domnului sunt misterioase.

Wynstan se aşeză şi bătu cu palma pe bancă, iar Agnes se duse lângă el.

— Răzbunare împotriva şerifului, care l-a acuzat pe Offa?

Sau împotriva Ragnei, care l-a condamnat la moarte? Sau împotriva lui Wigbert, care l-a spânzurat?

— Pe cine urăşti cel mai mult?

— Pe Ragna. Mi-ar plăcea să-i smulg ochii.

— Încearcă să rămâi calmă.

— O voi ucide.

— Nu, n-ai să faci asta. În mintea lui Wynstan prindea contur un plan şi, brusc, îl văzu în întregime. Dar avea să funcţioneze oare? spuse: O să faci ceva mult mai inteligent. O să te răzbuni pe ea în moduri despre care nici măcar nu o să aibă habar.

— Spune-mi, spune-mi, zise Agnes cu respiraţia tăiată. Dacă o va răni, asta am să fac.

— O să te întorci la ea şi o să-ţi reiei vechea poziţie de cusătorească.

— Nu! protestă Agnes. Niciodată!

— Oh, ba da! O să fii spionul meu în casa Ragnei. O să-mi spui tot ce se întâmplă acolo, inclusiv acele lucruri care trebuie să rămână secrete – mai ales acele lucruri.

— N-o să mă primească niciodată înapoi. O să suspecteze motivele mele.

De asta se temea şi Wynstan. Ragna nu era proastă. Dar instinctul o făcea să caute tot ce era mai bun în oameni, nu ceea ce era rău. În afară de asta, se simţea teribil de prost pentru ce i se întâmplase lui Agnes – văzuse asta la proces.

— Cred că Ragna se simte foarte vinovată pentru că ţi-a condamnat bărbatul la moarte. Este disperată să se revanşeze cumva pentru asta.

— Chiar aşa?

— Ar putea să ezite, dar o să te primească. În timp ce spunea asta, el se întrebă dacă era adevărat. Şi pe urmă, tu o să o trădezi exact aşa cum te-a trădat şi ea. O să-i distrugi viaţa. Iar ea nu va afla niciodată.

Faţa lui Agnes strălucea; arăta ca o femeie în extazul actului sexual.

— Da! spuse ea. Da, asta o să fac!

— Bună fată, zise Wynstan.

* * *

Ragna o privi pe Agnes, simţind mustrări de conştiinţă şi regret.

Da, Agnes îşi cerea scuze.

— Ţi-am provocat un rău teribil, doamna mea, spuse ea.

Ragna stătea pe un scaun cu patru picioare lângă foc. Simţea că ea era cea care îi făcuse un rău lui Agnes: îi omorâse soţul. Fusese o decizie corectă, dar deosebit de crudă.

Ezita să-şi arate sentimentele. O lăsă pe Agnes să rămână în picioare, gândindu-se: „Ce ar trebui să fac?”

Agnes spuse:

— Ai fi putut să ordoni să fiu biciuită pentru lucrurile pe care ţi le-am zis, dar nu ai făcut nimic – doar mi-ai arătat mai multă bunătate decât meritam.

Ragna flutură mâna cu indiferenţă. Insultele spuse la furie erau ultimul lucru pentru care se îngrijora.

Cat, care asculta, vedea lucrurile diferit. Ea spuse cu severitate:

— A fost mult mai multă bunătate decât meritai, Agnes.

— Ajunge, Cat, zise Ragna. Pot să vorbesc singură în numele meu.

— Îţi cer iertare, doamna mea.

— Am venit să te rog să mă ierţi, doamna mea, chiar dacă ştiu că nu merit, zise Agnes.

Ragna simţea că amândouă aveau nevoie de iertare.

Agnes continuă:

— Am stat trează toată noaptea ca să mă gândesc, iar acum înţeleg că ai făcut ceea ce era corect, singurul lucru pe care-l puteai face. Îmi pare atât de rău...

Ragnei nu-i plăceau scuzele. Când apărea o ruptură între oameni, aceasta nu putea fi reparată prin cuvinte frumoase. Dar ea dorea să vindece această ruptură.

— La vremea aceea nu puteam să gândesc corect, eram prea disperată, zise Agnes.

Ragna se gândi: „Şi eu aş putea să blestem pe cineva care ar lăsa ca soţul meu să fie executat, chiar dacă şi-ar merita pedeapsa”.

Ragna se întrebă ce să spună. Ar fi putut să se împace cu Agnes? Wilf ar fi dispreţuit ideea, dar el era bărbat.

Dintr-un punct de vedere practic, i-ar fi plăcut să o aibă pe

Agnes înapoi. Pentru Cat era prea dificil să se descurce cu cei trei băieţi ai Ragnei, plus cele două fete ale ei, toţi cu vârsta mai mică de doi ani. De când plecase Agnes, Ragna căutase o înlocuitoare, dar nu găsise femeia potrivită. Dacă Agnes avea să se întoarcă, această problemă urma să fie rezolvată. Iar copiii o plăceau.

Putea să aibă încredere în Agnes după toate cele întâmplate?

— Nu ştii cum este, doamna mea, să descoperi că ţi-ai ales bărbatul nepotrivit.

„Ah, ba ştiu”, se gândi Ragna, apoi înţelese că era pentru prima dată când admitea acest lucru faţă de sine.

Simţi un val de compasiune. Orice păcate comisese Agnes, le făcuse sub influenţa puternică a lui Offa. Se măritase cu un bărbat necinstit, dar asta nu făcea din ea o femeie necinstită.

— Ar însemna mult pentru mine dacă mi-ai spune un cuvânt bun înainte să plec, zise Agnes cu un aer patetic. Spune doar „Domnul să te binecuvânteze”, te rog, doamna mea.

Ragna nu putea să o refuze.

— Domnul să te binecuvânteze, Agnes.

— Pot să-i sărut pe gemeni? Mi-e atât de dor de ei!

Ragna se gândi că ea nu avea copii.

— În regulă.

Cu îndemânare, Agnes îi ridică pe cei doi bebeluşi, ţinând câte unul pe fiecare braţ.

— Vă iubesc pe amândoi, spuse ea.

Colinan, cel mai tânăr dintre gemeni, care era cel mai apropiat de Agnes, întâlni privirea ei, gânguri şi zâmbi.

Ragna oftă şi spuse:

— Agnes, ai vrea să te întorci?

CAPITOLUL 27
Aprilie 1001

Stareţul Aldred avea speranţe mari de la nobilul Deorman de Norwood, care era un tip bogat. Norwood era un oraş-târg care aducea mulţi bani. Soţia de-o viaţă a lui Deorman murise cu doar câteva luni în urmă şi asta ar fi putut să aducă în mintea nobilului ideea vieţii de apoi. Moartea cuiva apropiat îi determina adesea pe nobili să opteze pentru câte o donaţie pioasă.

Aldred avea nevoie de donaţii. Mănăstirea nu era atât de săracă pe cât fusese cu trei ani în urmă – avea trei cai, o turmă de oi şi o mică cireadă de vaci de lapte dar Aldred era ambiţios. Acceptase faptul că nu avea să ajungă niciodată la conducerea abaţiei Shiring, dar acum credea că era posibil să transforme mănăstirea într-un centru de învăţătură. Pentru asta avea nevoie de mai mult decât de câteva cătune. Trebuia să obţină ceva important, un sat prosper, un mic orăşel sau o întreprindere care să producă bani, ca de pildă un port sau drepturile de pescuit pentru un râu.

Sala mare a nobilului Deorman era bogat ornamentată cu decoraţiuni pentru pereţi, pături şi perne. Servitorii lui pregăteau un ospăţ opulent pentru mijlocul zilei şi în aer se simţea o aromă puternică de carne friptă. Deorman era un bărbat de vârstă mijlocie cu vederea proastă, incapabil să i se alăture lui Wilwulf în lupta împotriva vikingilor. În orice caz, avea lângă el două femei îmbrăcate în rochii de culori strălucitoare, care păreau să îl îndrăgească prea mult ca să fie simple servitoare, şi Aldred se întreba dezaprobator care era adevărata lor poziţie. Cel puţin şase copii mici alergau în interiorul şi în afara casei, jucând un joc care implica multe ţipete ascuţite.

Deorman îi ignora pe copii şi nu răspundea la atingerile şi la zâmbetele femeilor, dar îşi îndrepta afecţiunea către un câine mare şi negru, aşezat alături de el.

Aldred trecu direct la subiect.

— Am aflat cu părere de rău despre moartea îndrăgitei tale soţii, Godgifu. Fie ca sufletul ei să se odihnească în

pace!

— Mulţumesc, spuse Deorman. Mai am două femei, dar Godgifu a fost alături de mine timp de treizeci de ani şi îmi lipseşte.

Aldred nu comentă poligamia lui Deorman. Aceasta ar fi putut să fie un subiect de discuţie pentru o altă ocazie. În ziua aceea însă trebuia să se concentreze asupra ţintei lui. Spuse cu o voce adâncă, pe un ton emoţional:

— Călugării de la Dreng's Ferry ar fi încântaţi să ridice rugăciuni solemne zilnic pentru sufletul nemuritor al scumpei doamne, dacă ai dori să ne comanzi asta.

— Am o catedrală plină de preoţi care se roagă pentru ea chiar aici, în Norwood.

— Atunci, eşti cu adevărat binecuvântat – sau mai degrabă ea este. Dar sunt convins că ştii că rugăciunile călugărilor celibatari au mai multă greutate în lumea cealaltă, care ne aşteaptă pe toţi, decât cele ale preoţilor însuraţi.

— Aşa spun oamenii, acceptă Deorman.

Aldred schimbă tonul şi deveni mai vioi.

— În afară de Norwood, eşti şi stăpânul micului cătun de la Southwood, care are o mină de fier. Făcu o pauză: era momentul să formuleze o cerere precisă. Cu o rapidă rugăciune tăcută, spuse: Ai vrea să te gândeşti să faci un dar pios mănăstirii, oferind satul Southwood şi mina lui în memoria lui lady Godgifu?

Îşi ţinu respiraţia. Avea să ia Deorman în derâdere o astfel de cerere? Să izbucnească în râs auzind obrăznicia lui Aldred? Să se simtă jignit?

Răspunsul lui Deorman veni blând. Părea uluit, dar şi amuzat.

— E o cerere îndrăzneaţă, zise el.

— „Cere şi ţi se va da, ne-a spus Iisus; caută şi vei afla; bate la uşă şi ţi se va deschide".

Aldred amintea adesea acest verset din Evanghelia după Matei atunci când solicita daruri.

— Cu siguranţă nu capeţi prea multe pe lumea asta dacă nu ceri, spuse Deorman. Dar mina aia îmi aduce o mulţime de bani.

— Ar putea transforma soarta mănăstirii.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Deorman nu spusese nu, dar se simţea un ton negativ şi Aldred aştepta să afle care era problema.

— Câţi călugări sunt la mănăstirea voastră? întrebă Deorman după un moment de tăcere.

Aldred se gândi că trăgea de timp.

— Opt, împreună cu mine.

— Şi toţi sunt bărbaţi buni?

— Cu siguranţă.

— Pentru că, vezi tu, există zvonuri.

„Am ajuns şi aici”, se gândi Aldred. Simţi un ghem de furie în măruntaie, dar îşi impuse să rămână calm.

— Zvonuri, repetă el.

— Ca să fiu sincer, am auzit că la mănăstirea ta călugării fac orgii cu sclavele.

— Cred că ştiu de la cine ai auzit, spuse Aldred. Nu-şi putea ascunde complet furia, dar reuşi să vorbească liniştit. În urmă cu câţiva ani, am avut nenorocul să descopăr că un om puternic comitea o crimă înfiorătoare şi încă sunt pedepsit pentru acest lucru.

— *Tu* eşti pedepsit?

— Da, prin calomnii de felul acesta.

— Vrei să spui că povestea cu orgiile este o minciună intenţionată?

— Îţi spun că la Dreng’s Ferry călugării urmează cu stricteţe regulile Sfântului Benedict. Nu avem sclave, nici concubine, nici băieţi tineri. Suntem celibatari.

— Hm...

— Dar, te rog, nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Fă-ne o vizită – de preferat fără să ne anunţi. Surprinde-ne şi ne vei vedea exact aşa cum suntem în fiecare zi. Muncim, ne rugăm şi dormim. Te voi invita să împarţi cu noi cina, cu peşte şi legume. Vei vedea că nu avem servitori, nici animale de companie, nici obiecte de lux de vreun fel. Rugăciunile noastre nu ar putea să fie mai curate.

— Ei bine, vom vedea! Deorman dădea înapoi, dar era oare convins? între timp, haide să mâncăm!

Aldred rămase la masă împreună cu familia lui Deorman şi cu servitorii importanţi. Lângă el era aşezată o tânără femeie frumoasă, care îl angrenă într-o discuţie. Aldred era

politicos, dar nu răspundea la flirtul ei. Presupunea că era testat. Dar era o abordare greşită: ar fi putut să-şi dezvăluie slăbiciunea dacă era confruntat cu un tânăr frumos.

Mâncarea era bună – purcel de lapte cu varză de primăvară – şi vinul era tare. Aldred mâncă puţin, sorbind din vin din când în când.

La finalul mesei, în timp ce se strângeau bolurile şi platourile, Deorman îi comunică decizia lui.

— Nu am de gând să vă dau Southwood, spuse el. Dar o să vă dau două livre de argint ca să vă rugaţi pentru sufletul lui Godgifu.

Aldred ştia că nu trebuia să-şi arate dezamăgirea.

— Apreciem foarte mult bunătatea ta şi poţi să fii sigur că Dumnezeu ne va auzi rugăciunile, spuse el. Dar n-ai putea să ne dai cinci livre?

Deorman râse.

— O să vă dau trei, ca o recompensă pentru insistenţa ta, dar cu o condiţie: să nu mai ceri altceva.

— Sunt foarte recunoscător, spuse Aldred, dar în sufletul lui era furios şi revoltat.

Ar fi trebuit să primească mult mai mult, dar calomniile lui Wynstan îl sabotaseră. Chiar dacă Deorman nu credea cu adevărat acele minciuni, îi ofereau o scuză pentru a fi mai puţin generos.

Trezorierul lui Deorman scoase banii dintr-un cufăr, iar Aldred îi depozită în coburii de la şa.

— Nu o să călătoresc singur cu atâţia bani, spuse el. O să mă duc la berăria Oak[10] ca să găsesc nişte însoţitori pentru călătoria de mâine.

Apoi îşi luă rămas-bun. Centrul oraşului se afla la doar câţiva paşi de reşedinţa lui Deorman, aşa că Aldred nu încălecă pe Dismas, ci îl conduse la grajdurile tavernei, meditând la eşecul său. Sperase că influenţa malefică a lui Wynstan n-avea să ajungă atât de departe, pentru că Norwood avea propria sa catedrală şi propriul episcop, dar fusese dezamăgit.

Când ajunse la Oak, trecu de berărie, dinspre care venea sunetul unui grup gălăgios care îşi savura băuturile, şi se

10 Stejar (în lb. engleză în original) (n.tr.).

duse direct la grajduri. Când ajunse acolo, fu surprins să vadă silueta cocoşată, familiară, a fratelui Godleof, descălecând de pe un armăsar pestriţ. Era neliniştit şi părea să fi venit în mare grabă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Aldred.

— Mă gândeam că vrei să afli veştile cât mai repede posibil.

— Ce veşti?

— Abatele Osmund este mort.

Aldred îşi făcu semnul crucii şi spuse:

— Fie ca sufletul lui să se odihnească în pace!

— Hildred a fost numit abate.

— S-au mişcat rapid.

— Episcopul Wynstan a insistat pentru alegeri rapide, pe care le-a şi supravegheat.

Wynstan se asigurase că învingea candidatul său favorit, apoi ratificase decizia călugărilor. Teoretic, atât arhiepiscopul, cât şi regele aveau un cuvânt de spus în această numire, dar avea să fie prea dificil pentru ei să răstoarne faptul împlinit al episcopului Wynstan.

— De unde ai aflat toate astea? întrebă Aldred.

— Arhidiaconul Degbert a adus veştile la mănăstire. Cred că spera să ţi le transmită ţie direct. În special partea referitoare la bani.

Aldred avea o senzaţie neplăcută.

— Continuă.

— Hildred a anulat subvenţia abaţiei pentru mănăstire. De acum încolo, va trebui să ne descurcăm cu banii pe care îi putem obţine singuri – sau să închidem.

Asta era o lovitură. Aldred fu brusc recunoscător pentru cele trei livre primite de la Deorman. Mănăstirea nu era în pericol de închidere iminentă.

Îi spuse lui Godleof:

— Ia-ţi ceva de mâncare! Trebuie să plecăm cât mai curând posibil.

Se aşezară pe pământ, lângă stejarul care dădea numele cârciumii. În timp ce Godleof mânca pâine şi brânză şi bea o cană de bere, Aldred îşi rumega gândurile. Îşi spuse că noul aranjament avea şi avantaje. În practică, de atunci înainte mănăstirea avea să fie independentă: abatele nu o

mai putea controla, amenințând cu tăierea finanțării – asta era o săgeată care nu putea fi trasă decât o singură dată. Aldred avea să îi ceară acum arhiepiscopului de Canterbury o decizie care să facă mănăstirea independentă în mod oficial.

În orice caz, darul lui Deorman n-avea să dureze la nesfârşit, iar căutarea lui Aldred de mijloace care să asigure securitatea financiară devenea urgentă. Ce putea să facă?

Cele mai multe mănăstiri depindeau de acumularea de bogăţie provenită din numeroase donaţii. Unele aveau turme mari de oi, altele primeau chirie de la sate şi oraşe, altele deţineau pescării şi cariere. Timp de trei ani, Aldred muncise neobosit ca să atragă astfel de daruri, dar succesul fusese modest.

Gândurile lui se îndreptară către Winchester şi Sfântul Swithun, care fusese episcop acolo în secolul al IX-lea. Swithun făcuse un miracol la podul de peste râul Itchen. Fiindu-i milă de o femeie sărmană, care-şi scăpase coşul cu ouă, el transformase ouăle sparte în ouă întregi. Mormântul său de la catedrală era o destinaţie foarte populară printre pelerini. Oamenii bolnavi trăiau vindecări miraculoase acolo. Pelerinii donau bani catedralei. Ei cumpărau şi suvenire, etalate în berăriile deţinute de călugări, şi, în general, aduceau prosperitate oraşului. Călugării cheltuiau profiturile pentru mărirea bisericii, astfel încât să poată primi mai mulţi pelerini, care să aducă şi mai mulţi bani.

Multe biserici dispuneau de relicve sfinte: oasele albite ale câte unui sfânt, o aşchie din Sfânta Cruce, un petic uzat de îmbrăcăminte veche, imprimat miraculos cu faţa lui Hristos. În cazul în care călugării îşi conduceau afacerile inteligent – se asigurau că pelerinii erau bine primiţi, aşezau obiectele sacre într-un altar impresionant, făceau publicitate miracolelor –, relicvele atrăgeau pelerini care aduceau prosperitate oraşului şi mănăstirii.

Din nefericire, Dreng’s Ferry nu avea relicve.

Astfel de lucruri puteau fi cumpărate, dar Aldred nu dispunea de suficienţi bani. Oare avea să dea cineva ceva de valoare? se gândi la abaţia Glastonbury.

Fusese novice la Glastonbury şi ştia că abaţia avea o colecţie mare de relicve şi că sacristanul, fratele Theodric,

nu ştia ce putea face cu toate.

Începu să se simtă încântat.

Abaţia deţinea mormântul Sfântului Patrick, sfântul patron al Irlandei, precum şi douăzeci şi două de schelete complete ale altor sfinţi. Abatele n-avea să-i dea lui Aldred un preţios schelet complet, dar abaţia mai deţinea şi numeroase oase ciudate şi bucăţi de îmbrăcăminte, una dintre săgeţile pătate de sânge care îl omorâseră pe Sfântul Sebastián şi o carafă cu vin sigilată de la nunta din Cana[11]. Oare avea să li se facă milă de Aldred vechilor lui prieteni? Părăsise Glastonbury dezonorat, desigur, dar asta fusese cu mult timp în urmă. Călugării, în general, luau partea călugărilor în faţa episcopilor şi nimeni nu-l plăcea pe Wynstan: exista o şansă, se decise Aldred, cu un optimism în creştere.

Oricum, nu avea alte idei mai bune.

Godleof îşi termină masa şi duse carafa de lemn înapoi în berărie. Când ieşi de acolo, spuse:

— Deci mergem înapoi la Dreng’s Ferry?

— Schimbare de plan, spuse Aldred. O să te însoţesc o parte din drum, apoi eu mă duc la Glastonbury.

* * *

Nu era pregătit pentru valul intens de nostalgie care îl copleşi când ajunse să vadă locul în care îşi petrecuse adolescenţa.

Trecu de culmea unui mic deal şi privi în jos spre câmpia plată, mlăştinoasă, înverzită de frunzişul de primăvară, intercalat cu iazuri şi canale ce străluceau în soare. La nord, un canal lat de cinci metri trecea pe la baza unei pante line şi se termina cu un debarcader, aflat lângă o piaţă în care străluceau baloturi roşii de haine, roţi galbene de brânză şi stive verzi de varză.

Edgar îl descususe atent pe Aldred în legătură cu acel canal, punând serios la încercare memoria acestuia înainte să înceapă construcţia canalului de la Outhenham.

---

11 Nunta din Cana – locul primului miracol atribuit lui Iisus, transformarea apei în vin (n.tr.).

Dincolo de sat se înălţau două clădiri din piatră gri, palidă – o biserică şi o mănăstire. În jurul lor se îngrămădeau mai multe clădiri din lemn: adăposturi pentru animale, depozite, bucătării şi locuinţe ale servitorilor. Aldred putea să vadă chiar şi grădina de mirodenii, unde fusese prins sărutându-l pe Leofric, ceea ce atrăsese asupra lui un val de ruşine ce nu mai dispăruse niciodată.

În timp ce se apropia călare, îşi aminti de Leofric, pe care nu-l mai văzuse de douăzeci de ani. Îşi imagină un băiat înalt şi slab, cu faţa roz şi cu păr blond deasupra buzei superioare, plin de o energie adolescentină. Dar Leo probabil că se schimbase. Aldred însuşi era diferit: mai lent şi mai demn în mişcări, cu o atitudine solemnă, cu umbra întunecată a unei bărbi, chiar şi după ce se bărbierea.

Se simţea stăpânit de tristeţe. Deplângea transformarea flăcăului neobosit care fusese odată, care citea şi învăţa, absorbind cunoştinţe chiar în timp ce pergamentele absorbeau cerneala, pentru ca pe urmă, după ce se terminau lecţiile, să folosească la fel de multă energie pentru încălcarea regulilor. Venirea la Glastonbury era un fel de vizită la mormântul tinereţii sale.

Încercă să se descotorosească de acest sentiment în timp ce trecea călare prin satul zgomotos, plin de vânzători şi cumpărători, de tâmplari şi fierari, de bărbaţi care strigau şi femei care râdeau. Îşi croi drum către grajdurile mănăstirii, care miroseau a paie curate şi a cai ţesălaţi. Îi scoase şaua lui Dismas şi lăsă animalul obosit să bea pe săturate din troaca pentru cai.

Trecutul său acolo avea să îl ajute sau să îl împiedice să-şi îndeplinească misiunea? Oamenii aveau să îşi amintească de el cu afecţiune şi să facă tot ce puteau ca să-l ajute sau aveau să îl trateze ca pe un renegat care fusese expulzat pentru comportament necorespunzător şi a cărui revenire nu era bine-venită?

Nu îi mai cunoştea pe grăjdari – care nu erau călugări, ci angajaţi dar îl întrebă pe unul dintre bărbaţii mai în vârstă dacă Elfweard era încă abate.

— Da, e încă sănătos, slavă Domnului, spuse grăjdarul.

— Şi Theodric este sacristan?

— Da, deşi a îmbătrânit de-acum.

Prefăcându-se că întreabă întâmplător, Aldred adăugă:

— Şi fratele Leofric?

— Şeful bucătăriei? Da, e bine şi el.

Şeful bucătăriei era un oficial important al unei mănăstiri, responsabil pentru achiziţionarea tuturor proviziilor.

Unul dintre flăcăi spuse:

— Ei bine, cel puţin e bine hrănit.

Şi ceilalţi începură să râdă. Aldred deduse de aici că Leo luase în greutate.

Grăjdarul mai în vârstă, evident curios, întrebă:

— Pot să te îndrum către o anumită parte a mănăstirii sau către un călugăr anume?

— Ar trebui să-l salut mai întâi pe abatele Elfweard. Presupun că îl găsesc la locuinţa lui?

— Cel mai probabil. Călugării au terminat masa de la miezul zilei şi mai durează o oră sau două până să sune clopotul pentru none.

Slujba nonelor era slujba de la mijlocul după-amiezii.

— Mulţumesc.

Aldred plecă fără a satisface curiozitatea grăjdarului.

Dar nu se îndreptă spre locuinţa abatelui, ci spre bucătărie.

Într-o mănăstire atât de mare, şeful bucătăriei nu căra saci cu făină şi coapse de vită la focul pentru gătit, ci stătea la birou cu o pană în mână. În orice caz, un şef inteligent ar fi lucrat în apropierea bucătarilor, ca să stea cu ochii pe ceea ce intra şi ieşea şi ca să facă furtul cât mai dificil.

Din bucătărie se auzea sunetul oalelor ciocnite, în timp ce servitorii mănăstirii frecau uneltele.

Aldred îşi aminti că, pe vremea lui, şeful bucătăriei lucra într-un şopron înclinat, lipit de bucătărie, dar acum, observă el, în acelaşi loc se afla o clădire mult mai mare, cu o extensie construită din piatră, care era, fără îndoială, o cameră sigură pentru depozitare.

Se apropie neliniştit, tremurând din tot corpul, pentru că nu ştia cum avea să îl primească Leo.

Se opri în cadrul uşii. Leo era aşezat pe o bancă, la masă, în lateralul intrării, astfel încât lumina să-i cadă bine pe locul în care lucra. Avea în mână un ac şi făcea note pe o tabletă de ceară din faţa lui. Nu ridică privirea şi Aldred avu

la dispoziţie câteva momente ca să-l studieze. Nu era tocmai gras, deşi, cu siguranţă, nu mai era băiatul osos pe care şi-l amintea Aldred. Bordura de păr din jurul tonsurii era tot blondă, iar faţa lui era, dacă se putea asta, chiar şi mai roz. Inima lui Aldred se opri pentru o clipă când îşi aminti cu câtă pasiune îl iubise pe omul acela. Şi acum, după douăzeci de ani?

Înainte ca Aldred să-şi poată interoga inima, Leo ridică privirea.

La început, nu-l recunoscu pe Aldred. Ca un om ocupat care trata cu politeţe o întrerupere nedorită, îi oferi un zâmbet superficial şi spuse:

— Cu ce pot să te ajut?

— Să-ţi aminteşti de mine, idiotule! spuse Aldred păşind înăuntru.

Leo se ridică de pe bancă având gura căscată de surprindere şi o expresie de îndoială pe faţă.

— Tu eşti, Aldred?

— Acelaşi, spuse Aldred, ducându-se spre el cu braţele deschise.

Leo îşi ridică palmele într-un gest de protecţie şi Aldred înţelese imediat că nu dorea să fie îmbrăţişat. Probabil că era mai înţelept aşa: oamenii care le cunoşteau istoria ar fi putut să suspecteze că îşi reluau relaţia. Aldred se opri imediat şi făcu un pas înapoi, dar continuă să zâmbească şi zise:

— Mă bucur să te văd.

— Şi eu, spuse Leo vizibil relaxat.

— Am putea să ne strângem mâinile.

— Da, am putea.

Îşi dădură mâna peste masă. Aldred reţinu mâna lui Leo într-a sa doar pentru o clipă, apoi îi dădu drumul. Înţelegea acum că nutrea o mare afecţiune pentru el, dar îşi pierduse dorinţa de intimitate fizică. Simţea acelaşi val de afecţiune pe care îl trăia, uneori, pentru scribul Tatwine, sau pentru amărâtul de Cuthbert, orbul, sau pentru maica Agatha, dar nimic din dorinţa irezistibilă de a se atinge, trup lângă trup, piele pe piele.

— Trage-ţi un scaun! spuse Leo. Pot să-ţi ofer o cană cu vin?

— Aş prefera o carafă cu bere, răspunse Aldred. Cu cât mai slabă, cu atât mai bine.

Leo se duse în depozit şi reveni cu o cană mare din lemn, plină cu bere neagră.

Aldred bău însetat.

— A fost un drum lung şi prăfuit.

— Şi periculos, dacă te întâlneşti cu vikingii.

— Am venit pe drumul din nord. Cred că luptele sunt în sud.

— Ce te aduce aici după toţi aceşti ani?

Aldred îi spuse povestea. Leo aflase deja despre operaţiunea de falsificare – toată lumea ştia despre ea –, dar nu era întru totul conştient de campania de defăimare a lui Wynstan îndreptată împotriva lui Aldred. În timp ce Aldred vorbea, Leo se relaxă, remarcând fără îndoială că nu mai simţea nicio dorinţă de a relua relaţia lor.

— Cu siguranţă deţinem mai multe oase vechi decât avem nevoie, spuse Leo după ce Aldred îşi încheie povestea. Dacă Theodric va fi dispus să-ţi dea o parte dintre ele... ei bine, asta este o altă poveste.

Leo era acum aproape amabil – dar nu pe deplin. Părea să ascundă ceva – poate păstra un secret. „Fie şi aşa, se gândi Aldred, acum nu mai am nevoie să ştiu totul despre viaţa lui, atâta vreme cât este de partea mea”.

— Când eram eu aici, spuse Aldred, Theodric era un bătrân morocănos şi ţepos. Părea să deteste în mod special tinerii.

— Şi a devenit şi mai rău. Dar hai să mergem să discutăm cu el acum, înainte de none. O să fie într-o bună dispoziţie relativă după masă.

Aldred era mulţumit: Leo îi devenise aliat.

Pe când Leo se ridica, apăru un alt călugăr, care începu să-i vorbească. Era cu vreo zece ani mai tânăr decât Aldred şi Leo şi era chipeş, având sprâncene întunecate şi buze pline.

— Ne taxează pentru patru roţi de brânză, dar ne-au trimis doar trei, spuse el înainte să îl observe pe Aldred. Oh! exclamă ridicând din sprâncene. El cine este?

Ocoli masa şi rămase în picioare alături de Leo.

— Acesta este asistentul meu, Pendred, zise Leo.

— Eu sunt Aldred, stareţ la Dreng’s Ferry, rosti Aldred.

Leo explică:

— Aldred şi cu mine am fost novici aici împreună.

Aldred înţelese imediat, doar din felul în care Pendred stătea în apropierea lui Leo şi din urma de nervozitate din vocea acestuia, că erau prieteni intimi – cât de intimi nu putea să spună şi nici nu dorea să ştie.

Fără îndoială, acesta era secretul pe care Leo spera să-l ascundă.

Aldred simţea că Pendred ar fi putut deveni periculos. Din gelozie, ar fi putut încerca să-l descurajeze pe Leo să-l ajute. Aldred trebuia să demonstreze urgent că el nu era o ameninţare. Aruncându-i o privire deschisă, spuse:

— Mă bucur să te cunosc, Pendred.

Vorbi pe un ton serios, astfel încât Pendred să ştie că nu era o simplă politeţe.

— Aldred şi cu mine am fost prieteni foarte buni, spuse Leo.

Aldred adăugă imediat:

— Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

Pendred clătină încet din cap, apoi spuse:

— Sunt încântat să te cunosc, frate Aldred.

Primise mesajul şi Aldred se simţi uşurat.

— O să-l duc pe Aldred să discute cu Theodric, zise Leo. Plăteşte lăptăriei preţul pentru trei roţi de brânză şi spune-le că vor primi banii pentru a patra când ne-o vor trimite.

Îl conduse apoi pe Aldred afară.

Un aliat confirmat, se gândi Aldred, şi un potenţial adversar neutralizat: până atunci, toate fuseseră bune.

În timp ce traversau curtea, privirea lui Aldred căzu asupra canalului:

— Canalul traversează prin argilă toată distanţa? întrebă el.

— Aproape, spuse Leo. Doar la capăt pământul este puţin nisipos. A trebuit să fie căptuşit cu argilă, iar malurile sunt întărite – termenul tehnic este „consolidat” – cu scânduri. Ştiu asta pentru că eu am comandat lemnul ultima oară când a fost înlocuit. De ce întrebi?

— Un constructor numit Edgar m-a întrebat amănunţit despre canalul Glastonbury, pentru că sapă unul la

Outhenham. Este un tânăr strălucit, dar n-a încercat niciodată să construiască un canal.

Intrară apoi în biserica abaţiei. Câţiva călugări mai tineri cântau – poate învăţau un imn nou sau exersau unul cunoscut. Leo îl conduse în partea estică a transeptului sudic, unde era deschisă o uşă masivă legată în fier cu două încuietori. Aceea era trezoreria, îşi aminti Aldred. Intrară într-o cameră fără ferestre, întunecată şi rece, cu miros de praf şi de vechi. Pe măsură ce ochii lui Aldred se adaptau la lumina difuză a unui opaiţ, observă că pereţii erau căptuşiţi cu rafturi pe care se aflau diverse recipiente din aur, argint şi lemn.

În fundul camerei – la capătul dinspre est, adică în zona cea mai sfântă –, un călugăr se afla în genunchi în faţa unui altar micuţ, simplu. Pe altar se afla o cutie cu o lucrătură complicată în argint şi fildeş, fără îndoială un relicvariu.

Cu voce scăzută, Leo îi explică:

— Săptămâna viitoare este ziua Sfântului Savann. Oasele vor fi duse într-o procesiune la biserică, unde se va ţine slujba. Presupun că Theodric îi cere iertare sfântului pentru că îl deranjează.

Aldred încuviinţă. Sfinţii trăiau, într-un anume sens, prin relicvele lor, fiind foarte prezenţi în orice instituţie sfântă care le păstra oasele. Erau mulţumiţi să fie amintiţi şi veneraţi, dar trebuiau să fie trataţi cu mare respect şi atenţie. Orice deplasare la care erau supuşi era însoţită de un ritual complicat.

— Nu vrei să-i nemulţumeşti, murmură Aldred.

În ciuda faptului că şopteau, Theodric îi auzi. Se ridică în picioare cu oarecare dificultate, apoi se întoarse, privi spre ei şi se apropie cu un mers nesigur. Avea în jur de şaptezeci de ani, socoti Aldred, şi pielea de pe faţă îi era căzută şi ridată. Era chel în mod natural şi nu avea nevoie să-şi radă tonsura.

— Ne pare rău că îţi tulburăm rugăciunile, frate Theodric, spuse Leo.

— Nu vă faceţi griji pentru mine – să sperăm că nu l-aţi deranjat pe sfânt, zise Theodric tăios. Acum, haideţi afară înainte să mai spuneţi şi altceva!

Aldred rămase unde se afla şi arătă spre un cufăr mic din

lemn roşu-gălbui de tisă, folosit de obicei pentru arcuri. Se gândi că îl mai văzuse şi înainte.

— Ce se află acolo?

— Câteva oase ale Sfântului Adolphus de Winchester. Doar craniul, un braţ şi o palmă.

— Cred că îmi amintesc. Nu a fost omorât de un rege saxon?

— Pentru posesia unei cărţi creştine, da. Acum, vă rog, afară!

Trecură în transept şi Theodric închise uşa în urma lor.

— Frate Theodric, nu ştiu dacă îţi mai aminteşti de fratele Aldred, zise Leo.

— Eu nu uit niciodată nimic.

Aldred se prefăcu a-l crede.

— Mă bucur să te văd din nou, spuse el.

— Oh, tu eşti! zise Theodric când îi recunoscu vocea. Aldred, da. Ai făcut numai necazuri.

— Iar acum sunt stareţ la Drengs Ferry – unde îi tratez cu severitate pe cei care fac necazuri.

— Şi de ce nu eşti acolo?

Aldred zâmbi. Leo avea dreptate, vârsta nu-i domolise asprimea lui Theodric.

— Am nevoie de ajutorul tău, răspunse Aldred.

— Ce vrei?

Aldred spuse din nou povestea cu Wynstan şi Dreng’s Ferry, explicând nevoia de a deţine nişte mijloace cu care să atragă pelerinii.

Theodric se prefăcu indignat.

— Vrei ca eu să-ţi dau nişte relicve preţioase?

— Mănăstirea mea nu are niciun sfânt de care să aibă grijă. Glastonbury are peste douăzeci. Îţi cer să ai milă de fraţii tăi mai săraci.

— Am fost la Dreng’s Ferry, spuse Theodric. Biserica aia se prăbuşea în urmă cu cinci ani.

— Am consolidat partea de vest. Acum este stabilă.

— Cum ai putut să-ţi permiţi aşa ceva? spuneai că nu aveţi niciun ban.

Theodric îl privi triumfător, gândindu-se că-l prinsese cu minciuna.

— Lady Ragna mi-a oferit gratuit piatră, iar un constructor

tânăr, care se numeşte Edgar, a făcut lucrarea în schimbul faptului că l-am învăţat să scrie şi să citească. Aşa că am rezolvat treaba fără niciun ban.

Theodric schimbă tactica.

— Biserica aceea este un loc de prezentare prea sărăcăcios pentru rămăşiţele unui sfânt.

Era adevărat. Aldred improviză.

— Dacă îmi dai ceea ce vreau, frate Theodric, voi construi o extensie a bisericii, din nou cu ajutorul Ragnei şi al lui Edgar.

— N-are nicio importanţă, spuse Theodric cu hotărâre. Abatele nu-mi va permite niciodată să înstrăinez relicve, chiar dacă eu aş vrea.

Leo spuse:

— Poate că ai dreptate, Theodric, dar hai să-l întrebăm chiar pe abate, nu vrei?

Theodric ridică din umeri.

— Dacă insişti.

Ieşiră din biserică şi se îndreptară către locuinţa abatelui. „Un aliat şi un duşman, se gândi Aldred. Acum, totul depinde de abatele Elfweard”.

În timp ce mergeau spre acesta, Leo întrebă:

— Cum este Edgar, Aldred?

— Un minunat prieten al mănăstirii. De ce întrebi?

— I-ai menţionat numele de trei ori.

Aldred îi aruncă lui Leo o privire tăioasă.

— Mi-e drag de el, după cum ai ghicit atât de inteligent. În schimb, el îi este devotat lui lady Ragna.

Fără s-o spună explicit, Aldred îi confirmă lui Leo că Edgar nu era iubitul lui.

Leo pricepu mesajul.

— În regulă. Înţeleg.

Abatele Elfweard locuia într-o sală mare. Avea două uşi pe o parte, ceea ce sugera două încăperi separate, şi Aldred presupunea că abatele dormea într-una dintre ele şi ţinea întrunirile în cealaltă. Era un lux să dormi singur, dar abatele de Glastonbury era un om important.

Leo îl conduse în ceea ce părea a fi sala de întruniri. Cum acolo nu exista foc, aerul era plăcut şi proaspăt. Pe un perete era atârnată o tapiserie mare cu Buna Vestire, cu

Fecioara Maria într-o rochie albastră cu broderii scumpe, din aur, pe la margini. Un bărbat tânăr, care părea să fie asistentul abatelui, le spuse:

— Îl anunţ că sunteţi aici.

Un minut mai târziu, Elfweard intră în cameră.

Era abate de un sfert de secol, iar acum era un bărbat vârstnic, care mergea cu ajutorul unui baston ţinut cu o mână tremurătoare. Expresia lui era severă, dar ochii îi sclipeau de inteligenţă.

Leo îl prezentă pe Aldred.

— Îmi amintesc de tine, spuse Elfweard sever. Te-ai făcut vinovat de păcatul Sodomei. A trebuit să te trimit departe, să te separ de partenerul tău în păcat.

Era un început prost. Aldred zise:

— Mi-ai spus că viaţa este grea şi că, atunci când vrei să fii un bun călugăr, devine şi mai grea.

— Mă bucur că îţi aminteşti.

— Mi-am petrecut douăzeci de ani amintindu-mi asta, domnule abate.

— Te-ai descurcat bine de când ai plecat de la noi, spuse Elfweard pe un ton mai blând. Trebuie să recunosc asta.

— Mulţumesc.

— Nu că ai fi reuşit să te ţii departe de necazuri.

— Dar au fost necazuri cu un scop bun.

— Poate, zise Elfweard fără să zâmbească. Ce te aduce aici astăzi?

Aldred îşi spuse povestea pentru a treia oară.

După ce termină, Elfweard se întoarse spre Theodric.

— Sacristanul nostru ce are de spus?

Theodric răspunse:

— Nu pot să-mi imaginez că vreun sfânt ar putea să ne mulţumească pentru că îi trimitem rămăşiţele la o mănăstire minusculă din ţara nimănui.

Leofric interveni, luându-i partea lui Aldred:

— Pe de altă parte, un sfânt care primeşte puţină atenţie aici ar putea să fie fericit să facă miracole în altă parte.

Aldred privea spre Elfweard, dar faţa abatelui era de nepătruns.

— Îmi amintesc, zise Aldred, din vremea când mă aflam aici, că multe comori nu erau scoase niciodată în corpul

principal al bisericii, nefiind arătate niciodată călugărilor, ca să nu mai pomenim de congregaţie.

Theodric spuse dispreţuitor:

— Câteva oase, câteva bucăţi de haine pătate de sânge, o şuviţă de păr... Preţioase, da, dar neimpresionante în comparaţie cu un schelet întreg.

Tonul dispreţuitor al lui Theodric fu o greşeală.

— Exact! spuse Aldred, folosind imediat avantajul. Neimpresionante aici, la Glastonbury, după cum spunea fratele Theodric – dar, la Dreng's Ferry, astfel de lucruri ar putea să facă miracole!

Elfweard privi întrebător spre Theodric.

— N-am zis „neimpresionante", sunt sigur, zise Theodric.

— Ba da, ai zis, spuse abatele.

Theodric începea să pară înfrânt.

— N-ar fi trebuit să spun aşa ceva şi retractez, zise el, bătând în retragere.

Aldred simţea că era aproape de succes şi îşi forţă avantajul, cu riscul de a părea disperat.

— Abaţia are câteva oase ale Sfântului Adolphus – craniul şi un braţ.

— Adolphus? spuse Elfweard. Martirizat pentru că se afla în posesia Evangheliei Sfântului Matei, dacă îmi amintesc corect.

— Da, spuse Aldred încântat. A fost omorât pentru o carte. Din cauza asta mi-am amintit de el.

— Ar trebui să fie sfântul patron al bibliotecarilor.

Aldred simţea că se afla la un pas de victorie.

— Cea mai mare dorinţă a mea este să creez o bibliotecă la Dreng's Ferry, spuse el.

— O ambiţie demnă de laudă, zise Elfweard. Ei bine, Theodric, rămăşiţele Sfântului Adolphus nu par să fie o mare comoară la Glastonbury.

Aldred rămase tăcut, de teamă să nu rupă vraja.

Theodric spuse morocănos:

— Presupun că nimeni nu le va remarca lipsa.

Aldred se lupta să-şi ascundă bucuria.

Asistentul lui Elfweard îşi făcu din nou apariţia, aducând o capă, o pelerină liturgică largă, confecţionată din lână albă şi brodată în roşu cu scene biblice.

— Este momentul pentru none, spuse el.

Elfweard se ridică şi asistentul îi aşează capa pe umeri, apoi o încheie în faţă. îmbrăcat pentru slujbă, Elfweard se întoarse spre Aldred.

— Sunt convins că îţi dai seama că natura relicvei nu contează atât de mult pe cât contează felul în care o foloseşti. Trebuie să creezi împrejurările în care să fie posibile miracolele.

— Îţi promit, voi folosi oasele Sfântului Adolphus în cel mai bun mod.

— Şi va trebui să le transporţi la Dreng's Ferry cu toată pompa cuvenită. Nu vrei ca sfântul să fie împotriva ta de la început.

— Nu-ţi face griji, spuse Aldred. Am plănuit lucruri măreţe.

* * *

Episcopul Wynstan stătea în picioare în faţa unei ferestre de la etaj, în palatul său din Shiring, privind dincolo de piaţa aglomerată, spre mănăstirea tăcută de pe partea cealaltă. Fereastra nu avea sticlă – sticla era un lux rezervat regilor –, iar oblonul fusese larg deschis ca să poată intra briza proaspătă de primăvară.

O căruţă cu patru roţi trasă de un bou se apropia de pe drumul dinspre Dreng's Ferry. Era însoţită de un mic grup de călugări, conduşi de fratele Aldred.

Era uluitor cât de enervant putea să fie stareţul sărac lipit al acelei mănăstiri izolate. Pur şi simplu, omul nu recunoştea când era învins. Wynstan se întoarse spre arhidiaconul Degbert, care se afla acolo împreună cu soţia sa, Edith. împreună, Degbert şi Edith culegeau cea mai mare parte a bârfelor oraşului.

— Ce dracu' mai pune la cale blestematul ăla de călugăr? spuse el.

— Mă duc să mă uit, zise Edith, apoi părăsi încăperea.

— Aş putea să ghicesc, interveni Degbert. În urmă cu două săptămâni, a fost la Glastonbury. Abatele i-a dat un schelet parţial al Sfântului Adolphus.

— Adolphus?

— A fost martirizat de un rege saxon.

— Da, acum îmi amintesc.

— Aldred e în drum spre Glastonbury din nou, de data asta ca să îndeplinească ritualurile necesare pentru strămutarea relicvelor. Dar este doar o cutie cu oase. Nu ştiu pentru ce are nevoie de o căruţă.

Wynstan privi căruţa trăgând la intrarea abaţiei Shiring. O mică mulţime curioasă se aduna acolo şi o văzu pe Edith alăturându-li-se oamenilor. Spuse:

— Cum de poate Aldred să plătească pentru o căruţă cu patru roţi şi un bou?

Degbert cunoştea răspunsul la această întrebare.

— Nobilul Deorman de Norwood i-a dăruit trei lire.

— Mare prost e Deorman!

Oamenii se adunau deja împrejur. Aldred trase în jos un fel de husă, dar Wynstan nu putea să vadă ce se afla în căruţă. Apoi husa fu pusă la loc, iar căruţa intră în abaţie şi mulţimea se risipi.

Edith reveni un minut mai târziu.

— Este o efigie în mărime naturală a Sfântului Adolphus! spuse ea încântată. Are o faţă drăguţă – sfântă şi tristă în acelaşi timp.

Wynstan spuse nemulţumit:

— Un idol pentru credincioşii ignoranţi. Presupun că este şi pictat.

— Faţa este albă, la fel ca mâinile şi picioarele, iar roba este gri. Dar ochii sunt atât de albaştri, încât ai zice că te privesc!

Albastrul era cea mai scumpă vopsea, pentru că se făcea din cristale măcinate de lapislazuli. Wynstan spuse încet:

— Ştiu ce pune la cale diavolul ăla alunecos.

— Aş vrea să-mi spui şi mie, zise Degbert.

— O să ducă relicvele într-un turneu. Se va opri la fiecare biserică aflată între Glastonbury şi Dreng’s Ferry. Are nevoie de bani acum, când Hildred i-a tăiat subvenţia, şi vrea să se folosească de sfânt ca să adune fonduri.

— Probabil că va funcţiona, spuse Degbert.

— Nu şi dacă am şi eu ceva de spus! zise Wynstan.

CAPITOLUL 28
Mai 1001

La marginea satului Trench, călugării începură să cânte.

Erau prezenţi toţi cei opt de la mănăstirea Drengs Ferry, inclusiv orbul Cuthbert, plus Edgar, care punea în mişcare mecanismul. Mergeau într-o procesiune solemnă de ambele părţi ale căruţei, cu Godleof ducând boul de inelul trecut prin nas.

Efigia sfântului şi lada din lemn de tisă care conţinea oasele se aflau în căruţă, dar erau acoperite cu o pânză, care le şi împiedica să se mişte.

Sătenii lucrau la câmp. Erau ocupaţi, dar era vremea plivitului, iar asta era o sarcină uşor de abandonat. Când auziră cântecul, se ridicară dintre brazdele verzi de orz şi de secară şi rămaseră în picioare, frecându-şi spinările şi urmărind procesiunea, apoi traversară câmpul până la drum, ca să vadă ce se întâmpla.

Aldred le ordonase călugărilor să nu discute cu nimeni despre misiunea lor. Continuară să cânte cu figuri solemne şi cu privirile îndreptate în faţă. Sătenii se alăturară procesiunii, urmând căruţa şi vorbind între ei în şoapte agitate.

Aldred plănuise cu atenţie fiecare detaliu, dar asta era prima ocazie în care încercau manevra. Se ruga pentru succes.

Căruţa trecea printre case şi îi atrăgea afară pe toţi cei care nu se aflau la muncă pe câmp: femei şi bărbaţi în vârstă, copii prea mici ca să facă diferenţa între recoltă şi buruieni, un cioban cu un miel bolnav în braţe, un tâmplar cu un ciocan şi o daltă, o lăptăreasă care ducea o putină cu unt, în care continua să amestece în timp ce mergea în urma căruţei. Ieşiră chiar şi câinii, mirosind excitaţi robele străinilor.

Ajunseră cu toţii în centrul satului. Acolo se aflau un iaz, o păşune comunală neîngrădită, pe care păşteau câteva capre, o berărie şi o mică biserică din lemn. Era şi o casă mare, probabil aparţinându-i bătrânului nobil Cenbryht, dar el nu îşi făcu apariţia şi Aldred presupuse că era plecat de

acasă.

Godleof răsuci căruţa, astfel încât partea din spate să fie aliniată cu uşa bisericii, apoi scoase boul din jug şi-l lăsă să pască pe păşune.

Acum, călugării puteau să ridice şi să care cu uşurinţă în biserică efigia şi relicvele: exersaseră această manevră, ca să fie încrezători că o puteau face într-o manieră demnă.

Acesta era planul lui Aldred. Dar acum îl văzu pe preotul satului, aşezat în faţa uşii bisericii cu braţele încrucişate. Era tânăr şi părea speriat, dar hotărât.

Era ciudat.

— Continuaţi să cântaţi, le murmură Aldred celorlalţi, apoi se apropie de preot.

— Bună ziua, părinte!

— Bună ziua şi ţie!

— Sunt stareţul Aldred de la Dreng's Ferry şi aduc relicvele Sfântului Adolphus.

— Ştiu, spuse preotul.

Aldred se agită. De unde ştia? Aldred nu vorbise nimănui despre planurile sale. Dar se hotărî să nu intre în această discuţie.

— Sfântul doreşte să-şi petreacă noaptea în biserică.

Bărbatul părea tulburat, dar spuse:

— Ei bine, nu poate!

Aldred se holbă la el uluit.

— Eşti dispus să provoci mânia sfântului, cu oasele lui sacre în faţa ta? Preotul înghiţi în sec.

— Am primit ordine.

— Îndeplineşti voinţa lui Dumnezeu, desigur.

— Voinţa lui Dumnezeu, aşa cum mi-a fost explicată de superiorii mei.

— Ce superior ţi-a spus să îi refuzi Sfântului Adolphus un loc de odihnă temporar în biserica ta?

— Episcopul meu.

— Wynstan.

— Da.

Wynstan îi ordonase preotului să îl refuze – şi, mai rău decât atât, probabil că trimisese acelaşi mesaj la fiecare biserică aflată între Glastonbury şi Dreng's Ferry. Se mişcase iute, trimiţând vorbă atât de repede... Şi cu ce

scop? Doar ca să-i îngreuneze misiunea lui Aldred de a strânge bani? Răutatea episcopului chiar nu avea limite?

Aldred îi întoarse spatele preotului. Sărmanul om era mai înspăimântat de Wynstan decât era de Sfântul Adolphus şi Aldred nu putea să-l condamne. Dar Aldred nu era pregătit să renunţe. Sătenii aşteptau un spectacol şi Aldred avea să le ofere unul. Dacă nu se putea petrece în biserică, avea să se întâmple afară.

Îi spuse încet lui Edgar:

— Mecanismul va funcţiona şi cu efigia pe căruţă, nu-i aşa?

— Da, zise Edgar. Va funcţiona oriunde.

— Atunci, pregăteşte-te.

Aldred se aşeză în faţa căruţei, cu faţa spre săteni, privind în jur; ei rămaseră tăcuţi, iar el începu să se roage. Începu în limba latină; ei nu înţelegeau cuvintele, dar erau obişnuiţi cu asta: de fapt, latina avea să-i convingă pe cei care se îndoiau, dacă exista vreunul, că aceasta era o slujbă bisericească autentică.

Apoi trecu la engleză.

— O, Dumnezeule atotputernic şi etern, care ne arăţi prin calităţile Sfântului Adolphus mila şi compasiunea ta, fie ca sfântul tău să mijlocească pentru noi.

Apoi spuse „Tatăl Nostru” şi sătenii i se alăturară.

După rugăciune, Aldred relată povestea vieţii şi morţii sfântului. Nu erau cunoscute decât faptele esenţiale, dar Aldred improviza liber. îl descrise pe regele saxon ca pe un egocentric furios, iar pe Adolphus, ca pe un om cu un temperament uluitor de plăcut şi cu sufletul curat, care nu putea să fie departe de adevăr, era convins de asta. Îi puse în cârcă lui Adolphus numeroase miracole inventate, având convingerea că sfântul trebuia să le fi înfăptuit – fie pe acestea, fie altele asemănătoare. Mulţimea era cucerită.

La sfârşit, i se adresă personal sfântului, amintindu-le oamenilor că Adolphus era, de fapt, prezent acolo, în satul Trench, umblând printre ei, privind şi ascultând.

— O, Sfinte Adolphus, dacă este cineva aici, în satul creştin Trench, care simte durere astăzi, te rugăm să-i aduci alinare.

Acesta era semnalul pentru Edgar. Aldred ar fi vrut să

privească în spate, dar rezistă tentaţiei, având încredere că Edgar avea să facă ceea ce stabiliseră.

Apoi vocea lui Aldred bubui peste capetele mulţimii.

— Dacă se află cineva aici care a pierdut ceva preţios, te implorăm, o, sfinte, să-l aduci înapoi!

În spatele lui auzi un scârţâit uşor, care îi spunea că Edgar, din spatele căruţei, trăgea uşor de o coardă solidă.

— Dacă este cineva aici care a fost jefuit sau înşelat, adu dreptatea!

Dintr-odată, observă o reacţie. Oamenii din mulţime începeau să arate spre căruţă. Alţii se trăgeau înapoi, murmurând surprinşi. Aldred ştia de ce: efigia, care fusese întinsă pe spate pe podeaua căruţei, începea să se ridice de sub învelitoare.

— Dacă este cineva aici bolnav, adu tămăduire!

Toată lumea din faţa lui Aldred se holba în spatele lui. Cu toţii erau şocaţi. El ştia la ce se uitau: repetase de multe ori cu Edgar scena aceea. Picioarele efigiei rămâneau în căruţă, dar trupul se înclina în sus. Era posibil ca Edgar să fie văzut trăgând de coardă, dar mecanismul pe care îl opera nu era vizibil. Pentru ţărani, care nu văzuseră niciodată scripeţi şi pârghii, statuia părea să se ridice prin propria voinţă.

Când se auzi un oftat colectiv, Aldred presupuse că apăruse faţa.

— Dacă cineva este chinuit de demoni, alungă-i!

Aldred convenise cu Edgar ca ridicarea efigiei să înceapă încet, apoi să continue tot mai rapid; iar acum, când ajunsese în picioare cu o smucitură, ochii se vedeau de pretutindeni. O femeie ţipă şi doi copii o luară la fugă. Câţiva câini lătrară înspăimântaţi. Cei mai mulţi oameni îşi făcură cruce.

— Dacă este cineva aici care a comis păcate, întoarce-ţi privirea spre el, o, sfinte, şi dă-i curajul să mărturisească!

O femeie tânără, care se afla în faţă, căzu în genunchi şi începu să murmure, privind spre ochii albaştri ai statuii.

— Eu am furat, spuse ea. Pe faţă îi curgeau lacrimi. Am furat cuţitul lui Abbe. Îmi pare rău, iartă-mă, îmi pare rău!

Din spatele mulţimii se auzi vocea indignată a unei alte femei.

— Frigyth! Tu!

Aldred nu se aşteptase la asta. El sperase la o vindecare miraculoasă. Oricum, Sfântul Adolphus îi oferise altceva, aşa că avea să improvizeze.

— Sfântul ţi-a atins sufletul, soră, spuse el. Unde este cuţitul furat?

— În casa mea.

— Adu-l acum şi dă-l încoace!

Frigyth se ridică în picioare.

— Repede, fugi!

Ea alergă prin mulţime şi intră într-o casă din apropiere.

— Credeam că l-am pierdut, spuse Abbe.

Aldred se rugă din nou.

— O, sfinte, îţi mulţumim pentru că ai atins sufletul păcătosului şi l-ai făcut să mărturisească!

Frigyth reveni cu un cuţit strălucitor, având mânerul dintr-un os complicat sculptat, şi i-l dădu lui Aldred. El o chemă pe Abbe şi ea păşi în faţă. Avea o privire uşor sceptică: era mai în vârstă decât Frigyth şi, poate, nu era atât de pregătită să creadă în miracole.

— Îţi ierţi vecina? o întrebă Aldred.

— Da, spuse Abbe fără entuziasm.

— Atunci, dă-i sărutul iertării!

Abbe o sărută pe Frigyth pe obraz.

Aldred îi dădu cuţitul lui Abbe, apoi spuse:

— Toată lumea în genunchi!

Apoi începu o rugăciune în latină. Acesta era semnalul la care călugării trebuiau să pornească prin mulţime cu boluri pentru cerşit.

— Un dar pentru sfânt, vă rog! le spuneau ei încet sătenilor, care nu se puteau îndepărta cu uşurinţă pentru că se aflau în genunchi.

Câţiva clătinară din cap şi spuseră:

— N-am bani, îmi pare rău!

Cei mai mulţi însă pescuiră prin pungile de la centură şi scoaseră câţiva bănuţi şi jumătăţi de penny. Doi bărbaţi se duseră la casele lor şi reveniră cu argint. Proprietarul berăriei le dădu un penny.

Călugării îi mulţumeau fiecărui donator, spunând:

— Sfântul Adolphus te binecuvântează!

Moralul lui Aldred era ridicat: sătenii fuseseră copleşiţi. O femeie mărturisise un furt. Cei mai mulţi oameni le dăduseră bani. Evenimentul realizase ceea ce-şi dorea el, în ciuda încercării lui Wynstan de a-l sabota. Şi, dacă funcţionase la Trench, avea să funcţioneze oriunde. Poate că, până la urmă, mănăstirea avea să supravieţuiască.

În planul lui Aldred, călugării urmau să-şi petreacă noaptea în biserică, păzind moaştele, dar acum, acesta trebuia abandonat. Luă o decizie rapidă.

— Vom părăsi satul în procesiune şi vom găsi un alt loc în care să ne petrecem noaptea, îi spuse el lui Godleof.

Aldred mai avea încă un mesaj pentru săteni.

— Puteţi să-l vedeţi din nou pe sfânt, spuse el. Veniţi la biserica din Drengs Ferry în duminica Rusaliilor, de sărbătoarea Rusaliilor. Aduceţi-i pe cei bolnavi, tulburaţi şi îndoliaţi.

Se gândi să le spună să ducă vestea mai departe, dar îşi dădu seama că nu era necesar: multe luni de atunci înainte, toată lumea avea să vorbească despre povestea din ziua aceea.

— Abia aştept să vă întâmpin pe toţi, încheie el.

Călugării reveniră cu bolurile lor şi Godleof înhămă boul la căruţă. Edgar coborî încet efigia, apoi o acoperi cu pânza.

Animalul intră în acţiune. Călugării începură să cânte şi părăsiră încet satul.

* * *

În duminica Rusaliilor, Aldred îi conducea pe călugări la biserică pentru slujba dinaintea zorilor, ca de obicei. Era o dimineaţă înnorată de mai, în anotimpul speranţelor, când lumea era plină de muguri verzi promiţători, purceluşi grăsuni, cerbi tineri şi viţei care creşteau rapid. Speranţa lui Aldred era că turneul pe care-l făcuse cu Sfântul Adolphus avea să îşi atingă obiectivul de a atrage pelerini la Dreng’s Ferry.

Aldred plănuia o extensie din piatră la biserică, dar nu fusese suficient timp ca să o construiască, aşa că Edgar fusese nevoit să ridice o replică temporară, din lemn. O arcadă mare şi rotundă se deschidea din navă într-o parte a

capelei, unde se afla efigia lui Adolphus aşezată pe un soclu. Membrii congregaţiei aveau să participe din navă la slujba care urma să se desfăşoare în prezbiteriu, apoi aveau să se întoarcă, în momentul culminant al ritualului, să-l vadă pe sfânt cum se ridică miraculos şi îi priveşte cu ochii lui albaştri.

Şi atunci, spera Aldred, aveau să facă donaţii.

Călugării trudiseră din sat în sat, cu efigia şi căruţa; Aldred repetase predica lui jalnică în fiecare zi, timp de două săptămâni, iar sfântul băgase teama în sufletele oamenilor. Avusese loc chiar şi un miracol, deşi unul mărunt: o fată adolescentă, care suferea de dureri grave de stomac, îşi revenise brusc când îl văzuse pe sfânt ridicându-se.

Oamenii dăduseră bani, de cele mai multe ori jumătăţi de penny şi mărunţiş, dar se adunaseră, aşa că Aldred ajunsese acasă cu aproape o liră de argint. Era de mare ajutor, dar călugării nu-şi puteau petrece toată viaţa în turneu. Aveau nevoie ca oamenii să vină la ei.

Aldred îi îndemnase pe toţi să-i viziteze în duminica Rusaliilor. Acum, totul era în mâinile Domnului. Nu erau prea multe lucruri pe care le putea face o biată fiinţă umană.

După slujba de dinainte de zori, Aldred se opri în afara bisericii ca să cerceteze cătunul în lumina dimineţii. Crescuse puţin de când se mutase el acolo. Primul nou-venit fusese Bucea Fish, cel de-al treilea fiu al unui vânzător de peşte din Combe şi prieten vechi al lui Edgar. Acesta îl convinsese pe Bucea să înfiinţeze un stand care să vândă peşte proaspăt şi peşte afumat. Aldred încurajase proiectul, în speranţa că o aprovizionare stabilă cu peşte avea să îi ajute pe oamenii din zonă să respecte cu mai multă stricteţe regulile bisericii referitoare la post: ei nu trebuiau să mănânce carne vinerea şi nici în timpul celor douăsprezece nopţi ale apostolilor – şi nici în alte câteva ocazii speciale. Cererea era mare şi Bucea vânduse tot ce se prinsese în capcanele lui Edgar.

Aldred şi Edgar analizaseră dacă Bucea ar fi trebuit să-şi construiască o casă proprie, iar problema îi determinase să schiţeze un plan al satului. Aldred sugerase o grilă de pătrate pentru grupurile de gospodării, modul în care se

realiza planul de obicei, dar Edgar îi propusese ceva nou, o stradă principală, care să urce dealul, şi un drum la înălţime, în unghi drept, pe creasta dealului. La est de strada principală trasaseră o zonă pentru o biserică nouă, mai mare, şi pentru mănăstire. Aldred se gândea că visa cu ochii deschişi, deşi era un vis plăcut.

Chiar şi aşa, Edgar îşi petrecuse o zi ca să marcheze locurile caselor pe strada principală şi Aldred decretase că oricine dorea să construiască pe unul dintre locurile acelea putea să ia gratuit lemn din pădure, fiind scutit de chirie timp de un an. Edgar însuşi îşi construia o casă: deşi petrecea mult timp la Outhenham, în zilele în care se afla la Dreng's Ferry prefera să nu doarmă în casa fraţilor săi, unde trebuia să o audă adesea pe Cwenburg făcând sex cu unul dintre ei, în cel mai zgomotos mod.

Urmând exemplul lui Bucea, încă trei străini se stabiliseră la Dreng's Ferry: un fabricant de frânghii, care folosea întreaga lungime a curţii sale din spate ca să îşi întindă funiile; un ţesător, care construise o casă lungă şi îşi aşezase ghergheful într-un capăt, iar soţia şi copiii în celălalt capăt; şi un cizmar, care-şi ridicase casa alături de cea a lui Bucea.

Aldred construise o şcoală cu o singură cameră. La început, singurul elev fusese Edgar. Acum însă, trei băieţi mici, fiii unor oameni prosperi din zona rurală din împrejurimi, veneau la mănăstire în fiecare sâmbătă, fiecare ţinând câte o jumătate de penny de argint în mâinile soioase, ca să înveţe literele şi cifrele.

Toate acestea erau bune, dar nu suficiente. În ritmul acesta, Dreng's Ferry ar fi putut să devină o mare mănăstire peste o sută de ani. Oricum, Aldred se străduise din răsputeri – până la moartea lui Osmund, când Wynstan îi tăiase subvenţia.

Privi dincolo de râu şi se simţi îmbărbătat când văzu un mic grup de pelerini pe malul celălalt, aşezaţi pe pământ, lângă malul apei, în aşteptarea bacului. Era un semn bun la acea oră matinală. Dar părea că Dreng încă dormea şi nu era nimeni care să traverseze cu bacul. Aldred coborî dealul ca să-l trezească.

Uşa berăriei era închisă, iar ferestrele aveau obloanele

trase. Aldred bătu la uşă, dar nu primi niciun răspuns. Oricum, nu exista încuietoare, aşa că Aldred ridică zăvorul şi intră.

Casa era goală.

Aldred rămase în cadrul uşii, privind în jur nedumerit. Păturile erau îngrijit stivuite, iar paiele de pe jos erau greblate. Butoaiele şi carafele de bere fuseseră luate de acolo şi duse, probabil, în distilerie, care avea încuietoare. Se simţea un miros de cenuşă rece: focul era stins.

Locuitorii plecaseră.

Nu era nimeni care să opereze bacul: asta era o lovitură.

„Ei bine, se gândi Aldred, îl vom pune chiar noi în funcţiune. Trebuie să-i trecem pe pelerinii aceia. Călugării pot să facă asta cu schimbul. Putem să facem asta!”

Nedumerit, dar hotărât, el reveni afară. Şi atunci observă că bacul nu se afla la locul lui. Privi în sus şi în jos pe mal, apoi cercetă malul opus cu sufletul îndoit. Barca nu se vedea nicăieri.

Apoi raţionă logic: Dreng plecase cu cele două soţii ale sale şi cu sclava, luând bacul cu ei.

Unde se duseseră? Lui Dreng nu-i plăcea să călătorească. El părăsea cătunul cam o dată pe an. Rarele lui călătorii erau, de obicei, la Shiring, iar acolo nu puteai să ajungi pe râu.

În amonte, la Bathford şi la Outhenham? Sau în aval, la Mudeford şi la Combe? Niciuna dintre destinaţii nu avea sens, mai ales că-şi luase şi familia.

Aldred ar fi putut să ghicească *unde* dacă ar fi ştiut *de ce*. Ce motiv ar fi putut să aibă Dreng ca să plece?

Apoi înţelese, enervat, că nu era o coincidenţă. Dreng ştia despre Sfântul Adolphus şi invitaţia de Rusalii. Maleficul proprietar al bacului plecase exact în ziua în care Aldred spera ca sute de oameni să vină la biserica lui. Dreng înţelegea că absenţa bacului avea să ruineze planul lui Aldred.

Cu siguranţă o făcuse intenţionat.

Şi, odată ce Aldred îşi dădu seama de aceste lucruri, următoarea deducţie logică fu inevitabilă: Wynstan îl convinsese pe Dreng să facă asta.

Aldred îşi dorea să-i stranguleze pe amândoi cu mâinile

goale.

Îşi reprimă însă aceste pasiuni necreştineşti: furia era inutilă. Ce putea să facă?

Răspunsul îi veni imediat. Barca dispăruse, dar Edgar avea o plută. Nu era legată acolo, lângă tavernă, dar nu era ceva neobişnuit: Edgar o lega uneori lângă fermă.

Moralul lui Aldred crescu. Se întoarse cu spatele la râu şi porni să urce dealul cu pas rapid.

Edgar se hotărâse să-şi construiască noua casă peste drum de noua biserică, chiar dacă nu exista încă o biserică acolo şi, poate, nici n-avea să existe vreodată. Pereţii casei erau ridicaţi, dar acoperişul nu fusese încă asamblat. Edgar stătea pe un balot de paie, scriind cu o piatră pe o bucată mare de ardezie, pe care o fixase într-o ramă din lemn. Făcea calcule concentrat, adunând probabil materialele de care urma să aibă nevoie pentru construcţia din piatră a noii capele a sfântului.

— Unde este pluta ta? îl întrebă Aldred.

— Pe malul râului, lângă tavernă. S-a întâmplat ceva?

— Pluta nu se află acolo acum.

— La naiba!

Edgar ieşi afară ca să verifice şi Aldred îl urmă. Amândoi priviră în vale, spre malul râului. Nu se vedea niciun fel de vas.

— E ciudat, spuse Edgar. Nu puteau să se dezlege accidental amândouă.

— Nu. Aici nu e vorba despre un accident.

— Cine...?

— Dreng a dispărut. Taverna e goală.

— Probabil că a luat bacul... şi mi-a luat şi pluta, ca să ne împiedice să o folosim.

— Exact. Cred că a lăsat-o în derivă câţiva kilometri mai departe. Va pretinde că nu are habar de ce s-a întâmplat cu ea. Aldred se simţea înfrânt. Fără bac şi fără plută, nu putem ajuta vizitatorii să traverseze râul.

Edgar pocni din degete.

— Maica Agatha are o barcă, spuse el. E micuţă – cu o persoană la vâsle şi doi pasageri e înghesuită –, dar pluteşte.

Speranţele lui Aldred încolţeau din nou.

— O barcă mică e mai bună decât nimic.

— O să mă duc înot până acolo, să o implor să ne-o împrumute. Agatha se va bucura să ne ajute, mai ales când va afla ce încearcă să facă Dreng şi Wynstan.

— Dacă începi să treci vizitatorii peste râu, o să trimit un călugăr să te înlocuiască peste o oră.

— Ei vor vrea să cumpere băutură şi mâncare de la berărie.

— Acolo nu există nimic, dar le putem vinde tot ce avem în depozitele mănăstirii. Avem bere, pâine şi peşte. Ne vom descurca.

Edgar alergă la vale, spre malul râului, iar Aldred se grăbi spre casa călugărilor. Era încă devreme: era suficient timp pentru ca pasagerii să treacă peste râu şi să transforme mănăstirea într-o tavernă.

Din fericire, era o zi frumoasă. Aldred le spuse călugărilor să pună câteva mese lungi afară şi să adune toate cănile şi bolurile din sat. Scoase din depozit butoaiele de bere şi bucăţile de pâine, atât proaspătă, cât şi veche. îl trimise pe Godleof să cumpere tot stocul pe care-l avea în magazin Bucea Fish. Pregăti un foc, despică peştii proaspeţi pe care-i avea şi începu să-i gătească. Era rupt de oboseală, dar era fericit.

În curând, începură să apară pelerinii dinspre râu. Şi mai mulţi veneau din direcţia opusă. Călugării începură să vândă. Murmure de nemulţumire se auziră din partea oamenilor care se aşteptau să găsească bere tare, dar cei mai mulţi dintre ei intrară bucuroşi în starea de spirit a improvizaţiilor.

După înlocuirea sa, Edgar îl informă pe Aldred că se forma o coadă tot mai mare la traversarea cu barca şi că unii oameni se întorceau şi porneau spre casă, mai degrabă decât să aştepte. Furia lui Aldred faţă de Dreng începu să crească din nou, dar se forţă să rămână calm.

— Nu avem ce să facem în legătură cu asta, spuse el, turnând bere în cănile de lemn.

Cu o oră înainte de miezul zilei, călugării îi mânară pe pelegrini în biserică. Aldred sperase că nava avea să fie plină şi era pregătit să repete slujba pentru o altă serie de credincioşi, dar nu fu nevoie.

Cu efort, îşi îndreptă gândurile de la organizarea unei berării improvizate la desfăşurarea slujbei. Frazele familiare în latină îl calmară curând. Aveau acelaşi efect asupra congregaţiei, care era deosebit de tăcută.

La final, Aldred le spuse povestea, de acum familiară, a vieţii Sfântului Adolphus şi congregaţia privi ridicarea sfântului. De acum, cei mai mulţi oameni ştiau la ce să se aştepte şi foarte puţini erau, de fapt, înfricoşaţi, dar tot era o privelişte stranie şi minunată.

După aceea, toţi doriră să mănânce.

Câţiva oameni întrebară unde puteau să-şi petreacă noaptea. Aldred le spuse că puteau să doarmă în casa călugărilor. O altă variantă era să-şi găsească adăpost în berărie, deşi proprietarul nu se afla acolo şi nu existau mâncare şi băutură.

Pelerinilor nu le plăcea niciuna dintre variante. Un pelerinaj era o sărbătoare, iar ei se aşteptau la o seară prietenească împreună cu alţii, în care să bea, să cânte şi, uneori, să se îndrăgostească.

Până la urmă, cei mai mulţi porniră spre casă.

La sfârşitul zilei, Aldred stătea pe jos, între biserică şi casa călugărilor, privind la vale, spre soarele roşu care se scufunda, întâlnindu-şi reflexia în apă. După câteva minute, i se alătură şi Edgar. Rămaseră tăcuţi o vreme, apoi Edgar spuse:

— N-a mers, nu-i aşa?

— A mers, dar nu destul de bine. Ideea e bună, dar a fost sabotată.

— O să mai încerci din nou?

— Nu ştiu. Dreng operează bacul şi asta face lucrurile dificile. Ce crezi?

— Am o idee.

Aldred zâmbi. Edgar avea mereu idei şi, de obicei, erau bune.

— Spune-mi!

— N-am avea nevoie de bac dacă am avea un pod.

Aldred se holbă la el.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Vrei ca biserica ta să devină o destinaţie pentru pelerini. Râul este un obstacol important, mai ales cu Dreng

care se ocupă de bac. Un pod va face ca locul acesta să fie mai uşor accesibil.

Fusese o zi cu suişuri şi prăbuşiri emoţionale, dar acum starea de spirit a lui Aldred devenea din adânc pesimistă în plină de speranţă – cea mai mare schimbare de până atunci.

— Se poate face? întrebă el nerăbdător.

Edgar ridică din umeri.

— Avem suficient lemn.

— Mai mult decât putem folosi. Dar ştii cum să construieşti un pod?

— M-am tot gândit la asta. Partea cea mai dificilă va fi să înfigem bine pilonii pe fundul râului.

— Trebuie să fie posibil, pentru că există poduri!

— Da. Trebuie să fixezi piciorul pilonului într-o ladă mare cu pietre, pe fundul râului. Cutia trebuie să aibă vârfuri ascuţite îndreptate în amonte şi în aval şi să fie bine fixată de fundul râului, astfel încât curentul să nu o poată disloca.

— De unde ştii toate lucrurile astea?

— Mă uit la structurile care există.

— Dar te-ai gândit deja la toate.

— Am timp să mă gândesc. Nu am o nevastă cu care să vorbesc.

— Trebuie să facem asta! spuse Aldred încântat. Apoi se gândi la un inconvenient. Dar nu pot să te plătesc.

— Nu m-ai plătit niciodată pentru ceva. Dar încă mai iau lecţii.

— Cât de mult ar dura să construieşti podul?

— Dă-mi doi călugări tineri şi puternici şi cred că pot să-l termin în şase luni sau un an.

— Înaintea următoarei duminici de Rusalii?

— Da, spuse Edgar.

* * *

Sfatul celor o sută de curţi avu loc în sâmbăta următoare şi aproape că se transformă într-o revoltă.

Pelerinii nu erau singurii oameni care fuseseră deranjaţi de dispariţia lui Dreng. Ciobanul Sam încercase să treacă râul cu mieii de un an, ca să-i vândă la Shiring, dar fusese

obligat să se întoarcă şi să mâne turma acasă. Nici alţi câţiva locuitori de pe celălalt mal al râului nu reuşiseră să-şi ducă produsele la târg. Alţii, cărora le plăcea să vină la Dreng's Ferry doar pentru sărbătorile speciale, fuseseră nevoiţi să se întoarcă acasă. Toţi simţeau că fuseseră abandonaţi de cineva pe care erau îndreptăţiţi să se bazeze. Şefii satelor îl ocărau pe Dreng.

— Sunt prizonier aici? protestă Dreng. Îmi este interzis să plec?

Aldred stătea în afara bisericii, pe un scaun mare din lemn, şi prezida sfatul. El îi spuse lui Dreng:

— Oricum, unde ai fost?

— Ce te priveşte pe tine? răspunse Dreng.

Se auziră strigăte de protest şi el dădu înapoi.

— Bine, bine, am fost la Mudeford Crossing să vând trei butoaie de bere.

— Exact în ziua în care ştiai că vor fi sute de pasageri pentru bac?

— Nu mi-a spus nimeni.

Mai mulţi oameni strigară:

— Mincinosule!

Aveau dreptate: era imposibil ca proprietarul berăriei să nu ştie despre slujba specială de Rusalii.

Aldred spuse:

— Când pleci la Shiring, de obicei îţi laşi familia să se ocupe de bac şi de tavernă.

— Aveam nevoie de bac ca să transport berea şi de femei ca să mă ajute să manevrez butoaiele. Am spatele rupt.

Câţiva oameni mormăiau în bătaie de joc: toţi auziseră despre spatele rupt al lui Dreng.

— Ai o fiică şi doi gineri, zise Edgar. Ei puteau să ţină berăria deschisă.

— Nu are niciun rost să ţii berăria deschisă dacă nu este bac.

— Ar fi putut să împrumute pluta mea. Doar că pluta a dispărut în acelaşi timp în care ai dispărut şi tu. Nu ţi se pare ciudat?

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Când ai plecat, pluta mea era legată alături de bacul tău?

Dreng părea hăituit: nu putea să-şi dea seama dacă să răspundă cu da sau nu.

— Nu-mi amintesc.

— Ai trecut pe lângă plută în drumul tău în aval?

— Se poate să fi trecut.

— Ai dezlegat pluta mea şi ai lăsat-o în derivă?

— Nu.

Încă o dată, se auziră strigăte:

— Mincinosule!

Dreng spuse:

— Ascultă! Nu scrie nicăieri că trebuie să operez bacul în fiecare zi. Slujba asta mi-a fost încredinţată de diaconul Degbert. El era stăpânul acestui loc şi nu a pomenit niciodată despre un serviciu de şapte zile pe săptămână.

Aldred zise:

— Acum, eu sunt stăpânul şi spun că este esenţial ca oamenii să poată să treacă râul în fiecare zi. Aici există o biserică şi un magazin de peşte şi ambele se află pe drumul dintre Shiring şi Combe. Serviciul tău nesigur este inacceptabil.

— Adică vrei să spui că vei da serviciul altcuiva?

Câţiva oameni strigară:

— Da!

Dreng spuse:

— Vom vedea ce au de spus despre asta rudele mele puternice din Shiring.

— Nu, nu am să ofer serviciul bacului altcuiva, zise Aldred.

Se auziră murmure şi cineva spuse:

— De ce nu?

— Pentru că am o idee mai bună. Aldred făcu o pauză. O să construiesc un pod.

Oamenii rămaseră tăcuţi, în timp ce încercau să asimileze această informaţie.

Dreng reacţionă primul.

— Nu poţi să faci aşa ceva, spuse el. O să-mi distrugi afacerea.

— Nu meriţi afacerea asta, spuse Aldred. Dar, din întâmplare, asta te va ajuta. Podul va aduce mai mulţi oameni în sat şi mai mulţi clienţi pentru berărie. Probabil că te vei îmbogăţi.

— Nu vreau un pod, spuse el încăpăţânat. Eu sunt omul cu bacul.

Aldred se uită spre mulţime.

— Ce crede toată lumea? Vreţi un pod?

Se auzi un cor de urale. Sigur că voiau un pod. Ar fi economisit mult timp. Şi nimeni nu-l plăcea pe Dreng.

Aldred privi spre Dreng.

— Toată lumea vrea un pod. Am să construiesc unul.

Dreng se întoarse şi se îndepărtă.

CAPITOLUL 29
August şi septembrie 1001

Ragna îşi privea cei trei fii când auzi zgomotul.

Gemenii, în vârstă de şapte luni, dormeau unul lângă altul într-un leagăn de lemn: Hubert era plinuţ şi cu un aer mulţumit, Colinan, mic şi agil. Osbert, în vârstă de doi, era aşezat pe pământ, amestecând cu o lingură de lemn într-un castron gol, în încercarea de a o imita pe Cat, care făcea terci de ovăz.

Zgomotul de afară o făcu pe Ragna să arunce o privire prin uşa deschisă. Era după-amiaza unei zile de vară: bucătarii transpirau în bucătărie, câinii dormeau la umbră, iar copiii se stropeau la marginea iazului pentru raţe. Abia vizibile în depărtare, dincolo de marginea oraşului, câmpurile de grâu galben străluceau în soare.

Părea o atmosferă liniştită, dar din oraş răzbătea o zarvă tot mai zgomotoasă – ţipete, strigăte şi nechezat de cai – şi ea ştiu imediat că armata se întorcea acasă. Inima începu să îi bată mai repede.

Purta o rochie de un albastru-verzui, dintr-o ţesătură uşoară de vară: întotdeauna se îmbrăca îngrijit, un obicei pentru care acum era recunoscătoare, pentru că nu avea timp să se schimbe. Ieşi afară şi rămase în picioare în faţa sălii mari, ca să-şi întâmpine bărbatul. Ceilalţi i se alăturară în grabă.

Întoarcerea armatei era un moment de tensiune agonizantă pentru femei. Tânjeau să-şi vadă bărbaţii, dar ştiau că nu toţi luptătorii se întorceau de pe câmpul de bătălie. Se uitau una la alta, întrebându-se care dintre ele avea să plângă de durere în curând.

Sentimentele Ragnei erau chiar şi mai amestecate. În cele cinci luni în care fusese plecat, sentimentele ei pentru Wilf trecuseră de la dezamăgire şi tristeţe la furie şi dezgust. Încercase să nu-l urască şi să-şi aducă aminte cât de mult se iubiseră odată; apoi se întâmplase ceva care înclinase balanţa. În timpul absenţei sale, Wilf nu trimisese niciun mesaj, dar un soldat rănit se întorsese la Shiring cu o brăţară jefuită de la vikingi, ca dar de la Wilf pentru sclava

lui, Carwen. Ragna plânsese, trântise şi se înfuriase, dar, în cele din urmă, se simţise amorţită.

Da, se temuse pentru viaţa lui. Era tatăl celor trei fii ai lor, iar ei aveau nevoie de el.

Mama vitregă a lui Wilf, Gytha, îmbrăcată în roşul ei obişnuit, ieşi afară şi rămase în picioare la un metru de Ragna. Inge, prima lui soţie, şi Carwen, sclava lui, le urmau îndeaproape. Inge făcuse greşeala să se îmbrace sărăcăcios tot timpul cât fuseseră plecaţi bărbaţii, iar acum era la fel de neîngrijită. Tânăra Carwen, care se simţea limitată de rochiile până în pământ ale femeilor engleze, purta o haină de lucru incoloră, la fel de scurtă ca tunicile bărbăteşti, iar picioarele ei goale erau murdare: sărmana fată părea că face parte, mai degrabă, din grupul copiilor care se jucau la marginea iazului.

Dacă Wilf era în viaţă, Ragna era convinsă că avea să o salute pe ea mai întâi: orice altceva ar fi însemnat o insultă grosolană la adresa soţiei oficiale. Dar cu cine avea să îşi petreacă noaptea? Fără îndoială că toţi îşi puneau aceeaşi întrebare. Acest gând îi amărî şi mai tare dispoziţia.

Zgomotul din oraş sunase la început ca o sărbătoare – strigătele de bun venit ale bărbaţilor şi ţipetele de bucurie ale femeilor –, dar mai apoi Ragna realiză că nu se auzea nici sunetul victorios al cornurilor, nici bubuitul orgolios al tobelor, iar în tropăitul copitelor se simţea descurajare. Uralele entuziaste se transformaseră în exclamaţii de groază.

Se agită îngrijorată: ceva mersese prost.

Armata apăru apoi la intrarea complexului. Ragna văzu un car tras de un bou, cu doi bărbaţi călărind de fiecare parte. În faţa vehiculului era căruţaşul, iar în spatele lui, pe podeaua plată a carului, se afla o persoană culcată. Ragna văzu că era un bărbat şi recunoscu părul blond şi barba lui Wilf. Scăpă un ţipăt scurt: era mort?

Escorta se mişca încet, iar Ragna nu mai putea aştepta. Alergă spre intrare cu celelalte femei în urma ei. Toate resentimentele ei legate de infidelitatea lui Wilf păleau şi tot ce simţea era o îngrijorare sfâşietoare.

Când ajunse la car, procesiunea se opri. Se uită la Wilf: avea ochii închişi.

Îşi ridică fusta şi urcă lângă el. Se aplecă deasupra lui, apoi îi atinse faţa şi îi privi ochii închişi. Faţa lui avea o paloare de moarte. Nu-şi putea da seama dacă respira.

— Wilf, spuse ea. Wilf!

Nu primi niciun răspuns.

El zăcea întins pe o targă aşezată peste o grămadă de pături şi perne. Ragna îi cercetă trupul: umerii tunicii sale erau înnegriţi de sânge vechi. Se uită mai atent la capul lui şi observă că părea deformat. Avea pe craniu o umflătură sau poate mai multe. Suferise o rană la cap – era de rău augur.

Privi spre ceilalţi călăreţi, dar aceştia nu spuneau nimic, iar ea nu reuşea să le citească expresiile. Poate că nici ei nu ştiau dacă era viu sau mort.

— Wilf. Sunt eu, Ragna!

Colţurile gurii lui păreau atinse de fantoma unui zâmbet. Deschise buzele şi murmură:

— Ragna...

— Da, spuse ea. Eu sunt. Eşti viu, slavă Domnului!

El deschise gura ca să vorbească din nou şi Ragna se aplecă mai aproape de el.

— Am ajuns acasă? întrebă el.

— Da, spuse ea, plângând. Eşti acasă.

— Bine.

Apoi ea ridică privirea. Toată lumea părea să aştepte. Înţelese că ea era cea care trebuia să decidă ce era de făcut în continuare.

În clipa următoare, mai înţelese ceva: cât timp Wilfwulf era neputincios, *oricine îi avea trupul avea şi puterea lui*.

— Duceţi carul la locuinţa mea, spuse ea.

Căruţaşul pocni din bici şi boul se opinti înainte. Carul porni spre casa Ragnei. Cat, Agnes şi Bern stăteau în picioare la uşă, iar Osbert era pe jumătate ascuns în fustele lui Cat. Escorta descălecă şi patru bărbaţi ridicară cu grijă targa pe care zăcea Wilf.

— Stop! spuse Gytha.

Cei patru bărbaţi înţepeniră, privind spre ea.

— Trebuie dus la locuinţa mea, zise Gytha. Eu voi avea grijă de el.

Ajunsese să înţeleagă acelaşi lucru ca Ragna, dar nu la fel

de rapid.

Gytha îi oferi Ragnei un zâmbet nesincer, apoi spuse:

— Tu ai atâtea alte lucruri de făcut...

— Nu fi ridicolă! zise Ragna. Îşi auzea veninul din propria voce. Eu sunt *soţia lui*. Se întoarse apoi spre cei patru bărbaţi şi ordonă: Duceţi-l înăuntru!

Ei se supuseră indicaţiilor Ragnei, iar Gytha nu mai spuse nimic.

Ragna îi urmă înăuntru. Ei aşezară targa pe jos, pe stuful de pe podea. Ragna se lăsă în genunchi alături de el şi îi puse mâna pe fruntea fierbinte.

— Dă-mi un castron cu apă şi o cârpă curată, spuse ea fără să ridice privirea.

Îl auzi pe micul Osbert spunând:

— Cine e bărbatul acesta?

— Acesta este tatăl tău, răspunse ea.

Wilf fusese plecat aproape o jumătate de an, iar Osbert îl uitase.

— Ar vrea să te sărute, dar este rănit.

Cat aşeză un castron pe podea, lângă Wilf, şi îi dădu Ragnei o cârpă. Ea înmuie cârpa în apă şi tamponă faţa lui Wilf. După un minut, el arăta ceva mai uşurat, deşi era posibil să fie doar închipuirea ei.

— Agnes, spuse Ragna apoi, du-te în oraş şi cheam-o pe Hildi, moaşa care m-a asistat la naştere când am născut gemenii.

Hildi era cel mai priceput practicant de medicină din Shiring.

Agnes plecă în grabă.

— Bern, vorbeşte cu soldaţii şi găseşte pe cineva care ştie ce i s-a întâmplat contelui.

— Imediat, doamna mea!

Apoi intră Wynstan. Nu spuse nimic, dar rămase în picioare, uitându-se la trupul lui Wilf.

Ragna se concentră asupra soţului ei.

— Wilf, poţi să mă înţelegi?

El deschise ochii şi avu nevoie de multă vreme ca să-şi fixeze privirea asupra ei, dar ea îşi dădu seama că o recunoştea.

— Da, spuse el.

— Cum ai fost rănit?

El începu să se agite.

— Nu-mi amintesc.

— Ai dureri?

— Mă doare capul.

Cuvintele ieşeau încet, dar erau clare.

— Cât de rău?

— Nu prea rău.

— Altceva?

El oftă.

— Foarte obosit.

— E grav, spuse Wynstan, apoi plecă.

Bern reveni cu un soldat numit Bada.

— Nici măcar n-a fost o bătălie, ci mai degrabă o încăierare, spuse Bada pe un ton de scuză, ca şi cum comandantul său n-ar fi trebuit să fie rănit într-o ruşinoasă bătaie nesemnificativă.

— Doar spune-mi cum s-a întâmplat, zise Ragna.

— Contele Wilwulf călărea pe Cloud, ca de obicei, iar eu mă aflam exact în spatele lui. Vorbea concis, ca un soldat care îi dădea raportul superiorului său, şi Ragna era recunoscătoare pentru claritatea lui. Am dat dintr-odată peste un grup de vikingi pe malul râului Exe, la câţiva kilometri în amonte de Exeter. Tocmai atacaseră un sat şi încărcau prada în navele lor – găini, bere, bani, un viţel –, înainte să se întoarcă în tabăra lor. Wilf a sărit de pe cal şi şi-a înfipt sabia într-unul dintre vikingi, omorându-l; dar a alunecat în noroiul de la malul râului şi a căzut. Cloud a călcat pe capul său, iar Wilf a rămas întins, ca şi cum ar fi fost mort. N-am putut să verific imediat – eram atacat şi eu. Dar i-am omorât pe cei mai mulţi dintre vikingi, iar ceilalţi au fugit cu nava. Abia atunci m-am întors la Wilf. Respira şi, până la urmă, şi-a venit în fire.

— Mulţumesc, Bada.

Ragna o văzu pe Hildi în spate, ascultând discuţia lor şi o chemă în faţă. Era o femeie în jur de cincizeci de ani, mică de statură şi cu părul albit. Se aşeză în genunchi lângă Wilf şi îl studie fără să se grăbească. Apoi îi atinse umflătura de pe cap cu vârfurile degetelor. Când apăsă, Wilf se strâmbă, fără să deschidă ochii, şi ea spuse:

— Îmi pare rău! Se uită cu atenţie la rană, dând părul la o parte ca să vadă bine pielea. Uite! îi spuse ea Ragnei.

Hildi ridicase un petic de piele desprinsă, ca să studieze o crăpătură din craniu. Arăta de parcă o aşchie de os sărise de acolo.

— Asta explică tot sângele de pe hainele lui, spuse Hildi. Dar sângerarea s-a oprit de mult.

Wilf deschise ochii, iar Hildi îl întrebă:

— Ştii cum ai fost rănit?

— Nu.

Ea ridică palma dreaptă, ţinând trei degete întinse.

— Câte degete vezi?

— Trei.

Ea ridică apoi palma stângă, cu patru degete la vedere.

— Câte degete sunt în total?

— Şase.

Ragna era disperată.

— Wilf, nu poţi să vezi clar?

El nu răspunse.

— Vederea îi e bună, dar nu sunt la fel de sigură în legătură cu mintea lui, zise Hildi.

— Apără-l, Doamne!

Hildi continuă:

— Wilwulf, cum se numeşte soţia ta?

— Ragna, zise el zâmbind.

Era o uşurare.

— Care este numele regelui?

Urmă o pauză lungă, apoi spuse:

— Rege.

— Dar soţia lui?

— Am uitat.

— Poţi să-i numeşti pe fraţii lui Iisus?

— Sfântul Petru...

Toată lumea ştia că fraţii lui Iisus erau Iacob, Iosif, Iuda şi Simion.

— Ce număr urmează după nouăsprezece?

— Nu ştiu.

— Odihneşte-te, acum, conte Wilwulf!

Wilf închise ochii, iar Ragna întrebă:

— Se va vindeca rana?

— Pielea va creşte la loc şi va acoperi gaura, dar nu ştiu dacă osul o să crească din nou. Trebuie ţinut cât se poate de nemişcat, timp de câteva săptămâni.

— O să mă asigur de asta.

— O să te ajut să-i legi un bandaj în jurul capului, ca să reducem mişcarea. Dă-i să bea vin îndoit cu apă sau bere slabă şi hrăneşte-l cu supă.

— Aşa o să fac.

— Cel mai îngrijorător semn este că şi-a pierdut atât de mult din memorie şi e greu de spus cât de grav este. Îşi aminteşte numele tău, dar nu şi pe al regelui. Poate să numere până la trei, dar nu şi până la şapte – şi, cu siguranţă, nu până la douăzeci. Pentru asta nu poţi să faci nimic altceva decât să te rogi. Uneori, după o rană la cap, oamenii îşi recuperează toate abilităţile mentale, dar alteori, nu. Eu nu ştiu mai mult de atât. Ridică ochii, observând că mai intrase cineva în încăpere, şi adăugă: Şi nici altcineva nu ştie.

Ragna îi urmări privirea. Gytha intrase cu părintele Godmaer, un preot de la catedrală care studiase medicina. Era un bărbat masiv, greoi, având capul ras. Un preot mai tânăr îl urma.

— Ce caută moaşa aici? întrebă Godmaer. Dă-te la o parte, femeie! Lasă-mă să mă uit la pacient.

Ragna se gândi să-i spună să plece; avea mai multă încredere în Hildi. Dar o a doua părere nu avea cum să strice. Se trase înapoi şi ceilalţi o urmară, făcându-i loc lui Godmaer să îngenuncheze lângă Wilf.

Nu era la fel de blând ca Hildi şi, când atinse rana, Wilf gemu de durere. Era prea târziu ca Ragna să mai protesteze.

Wilf deschise ochii şi spuse:

— Tu cine eşti?

— Mă cunoşti, zise Godmaer. Ai uitat?

Wilf închise ochii.

Godmaer întoarse capul lui Wilf într-o parte şi în alta, uitându-se în ambele urechi. Hildi se agită neliniştită şi Ragna spuse:

— Cu blândeţe, te rog, părinte!

— Ştiu eu ce fac, zise Godmaer arogant, dar deveni apoi

mai puţin aspru.

Deschise gura lui Wilf şi se uită înăuntru, apoi îi trase pleoapele şi, în sfârşit, îi mirosi respiraţia.

Apoi se ridică în picioare.

— Problema este excesul de fiere neagră, mai ales în cap, anunţă el. Asta îi provoacă oboseală, letargie şi pierderi de memorie. Tratamentul va fi o trepanaţie – trebuie să scoatem fierea. Dă-mi burghiul cu arc!

Tânărul său însoţitor îi dădu unealta, care era folosită de tâmplari ca să realizeze găuri fine. Capul ascuţit din fier era răsucit pe coarda unui arc; dacă vârful era bine fixat pe o scândură şi corpul arcului era mişcat înainte şi înapoi, vârful se învârtea rapid şi găurea scândura.

Godmaer spuse:

— Acum o să fac o gaură în craniul pacientului, ca să permit răului acumulat să iasă.

Hildi scoase un sunet exasperat.

— Doar o clipă, zise Ragna. Are deja o gaură în craniu. Dacă ar fi existat un exces de orice fel de fluid, cu siguranţă că ar fi ieşit până acum.

Godmaer păru surprins şi Ragna înţelese că el nu ridicase pielea desprinsă şi, prin urmare, nu ştia despre crăpătura din craniu. Dar îşi reveni rapid, îndreptându-şi umerii şi prefăcându-se indignat.

— Sper că nu pui la îndoială judecata unui bărbat cu pregătire medicală.

Ragna ştia să joace acest joc.

— În calitate de soţie a contelui, pun la îndoială judecata oricui, cu excepţia soţului meu. Îţi mulţumesc pentru asistenţă, părinte, chiar dacă nu te-am invitat eu, şi te asigur că am să ţin seama de sfatul dumitale.

Gytha interveni:

— Eu l-am invitat, pentru că este cel mai bun practicant de medicină din Shiring. Nu ai niciun drept să-i refuzi contelui tratamentul recomandat.

— Am să-ţi spun ceva, mamă-soacră, zise Ragna furioasă. O să fac o gaură în gâtul oricui încearcă să facă o altă gaură în capul soţului meu. Acum, ia-ţi preotul lingău şi dispăreţi din casa mea!

Godmaer icni. Ragna înţelese că mersese prea departe –

numindu-l pe Godmaer „preot lingău” era aproape un sacrilegiu –, dar abia dacă îi păsa. Godmaer era arogant, ceea ce-l făcea să fie periculos. Din experienţa ei, preoţii cu pregătire medicală rareori reuşeau să vindece pe cineva şi, de obicei, făceau ca oamenilor bolnavi să le fie şi mai rău.

Gytha îi şopti ceva lui Godmaer, care încuviinţă, apoi îşi ridică fruntea şi ieşi furtunos afară, ducând încă burghiul cu arc. Asistentul îl urmă.

Încă mai erau numeroşi oameni care stăteau acolo inutil, aşa că Ragna spuse:

— În afară de servitorii mei, vă rog pe toţi să plecaţi acum. Contele are nevoie de linişte ca să se facă bine.

Ieşiră cu toţii, iar Ragna se aplecă din nou deasupra lui Wilf.

— O să am grijă de tine, spuse ea. O să fac mai departe ceea ce am făcut în ultima jumătate de an şi o să-ţi conduc domeniul ca şi cum l-ai conduce chiar tu.

Nu primi niciun răspuns.

— Crezi că poţi să răspunzi la încă o întrebare? continuă ea.

El deschise ochii şi buzele i se strâmbară într-o urmă de zâmbet.

— Care este cel mai important lucru pe care vrei să-l fac acum, în calitate de înlocuitor al tău?

Ei i se păru că vede o sclipire de inteligenţă apărând pe faţa lui.

— Numeşte un nou comandant al armatei, zise el, apoi închise ochii.

Ragna se aşeză pe un scaun cu pernă şi îl privi gânditoare. Îi dăduse o instrucţiune clară, într-un moment de luciditate. Ea deducea de aici că treaba armatei nu se încheiase încă şi că vikingii nu fuseseră alungaţi. Bărbaţii din Shiring aveau nevoie să se regrupeze şi să atace din nou. Şi pentru asta aveau nevoie de un nou conducător.

Wynstan ar fi dorit ca fratele său, Wigelm, să fie la conducere, dar Ragna se temea de asta: cu cât Wigelm obţinea mai multă putere, cu atât era mai probabil să-i conteste autoritatea. Alegerea ei ar fi fost şeriful Den, un conducător şi un luptător experimentat.

La sfatul comitatului, unde cele mai multe decizii erau

luate prin consens, ea reuşea deseori să-şi croiască drum prin forţa personalităţii ei, dar pentru această decizie întrevedea o problemă. Bărbaţii urmau să aibă păreri ferme şi să respingă rapid punctul de vedere al unei femei care nu ştia prea multe despre război. Trebuia să fie alunecoasă.

Era deja seară. Timpul trecuse repede. Ragna îi spuse lui Agnes:

— Mergi la şeriful Den şi roagă-l să vină la mine acum. Nu merge împreună cu el – nu vreau ca oamenii să ştie că eu l-am chemat. Trebuie să pară că el ar fi auzit veştile şi ar fi venit să-l vadă pe conte la fel ca toţi ceilalţi.

— Prea bine, spuse Agnes, după care plecă.

Apoi Ragna îi zise lui Cat:

— Să vedem dacă Wilf vrea să bea nişte supă. Caldă, nu fierbinte.

Pe foc fierbea molcom o oală cu oase de berbec. Cat turnă o parte din zeamă într-un bol de lemn şi Ragna simţi parfumul de rozmarin. Rupse câteva bucăţele din miezul unei pâini şi le aruncă în supă, apoi se aşeză în genunchi lângă Wilf, cu o lingură în mână. Luă o bucată de pâine înmuiată, suflă peste ea ca să o răcească şi i-o puse pe buze. El o înghiţi cu oarecare bucurie şi deschise gura după alta.

Când Ragna termină să-l hrănească pe Wilf, Agnes se întoarse, iar Den o urmă câteva minute mai târziu. El se uită la Wilf şi clătină din cap pesimist. Ragna îi relată ceea ce spusese Hildi, apoi îi povesti despre instrucţiunile lui Wilf pentru numirea unui nou comandant al armatei.

— Eşti tu sau Wigelm, iar eu te vreau pe tine, încheie ea.

— Aş fi mai bun decât Wigelm, spuse el. Iar el nu poate să o facă oricum.

Ragna era surprinsă.

— De ce nu?

— Este indispus. N-a participat la nicio acţiune timp de două săptămâni. Din cauza asta nu se află aici – a rămas în apropiere de Exeter.

— Care-i problema?

— Fiere... hemoroizi, intensificaţi de lunile de campanie. Doare atât de tare, că nu poate să stea în şa.

— De unde ştii?

— Am discutat cu nobilii.

— Ei bine, asta face lucrurile mai simple, spuse Ragna. O să pretind că-l doresc pe Wigelm, apoi, când va ieşi la iveală incapacitatea lui, tu vei accepta reticent să-i iei locul.

Den încuviinţă.

— Wynstan şi prietenii lui se vor opune, dar cei mai mulţi dintre nobili mă vor susţine. Nu sunt chiar persoana lor favorită, desigur, pentru că-i oblig să-şi plătească taxele, dar ei ştiu că sunt competent.

— O să ţin sfatul mâine-dimineaţă după micul dejun, spuse Ragna. Vreau să fie clar de la început că tot eu sunt la conducere.

— Bine, zise Den.

* * *

Ziua următoare se anunţă călduroasă, chiar de la prima oră a dimineţii, dar catedrala fu la fel de răcoroasă ca întotdeauna atunci când Wynstan ţinu slujba. El trecu prin toată ceremonia cu o solemnitate maximă. Îi plăcea să facă ceea ce se aştepta lumea de la un episcop: era important să păstreze aparenţele. În ziua aceea se rugă pentru sufletele bărbaţilor care căzuseră în lupta cu vikingii şi pentru însănătoşirea celor răniţi, în special a contelui Wilwulf.

Dar, oricum, gândurile lui nu erau la liturghie. Neputinţa lui Wilwulf deranjase echilibrul de putere din Shiring şi Wynstan era disperat să afle intenţiile Ragnei. Asta putea fi o şansă de a-i slăbi poziţia sau chiar de a scăpa de ea cu totul. Trebuia să fie atent la toate posibilităţile şi mai ales să afle ce punea ea la cale.

Congregaţia era mai numeroasă decât de obicei în cursul săptămânii, fiind îngroşată de familiile îndoliate ale bărbaţilor care nu se mai întorseseră din luptă. Privind în navă, Wynstan o observă în mulţime pe Agnes, o femeie mică, subţire, în haine mohorâte de cameristă. Nu părea cu nimic ieşită din comun, dar ochii ei întâlniră privirea lui Wynstan şi îi transmiseră un mesaj clar: se afla acolo ca să discute cu el. Speranţele lui crescură.

Trecuse jumătate de an de când Ragna îl condamnase la

moarte pe bărbatul lui Agnes, o jumătate de an de când Agnes fusese de acord să fie spionul lui Wynstan în casa Ragnei. În tot acest timp, nu-i adusese nicio informaţie utilă. Oricum, el continuase să-i vorbească o dată pe lună, cu certitudinea că, într-o zi, eforturile lui aveau să fie justificate. Din teama că dorinţa ei de răzbunare ar fi putut să pălească, el o aborda emoţional, tratând-o ca pe o prietenă intimă mai degrabă decât ca pe o servitoare, discutând cu ea pe un ton conspirativ, mulţumindu-i pentru loialitatea ei. Îi lua subtil locul fostului ei soţ, purtându-se afectuos, dar dominant, şi aşteptând supunere fără întrebări. Instinctul îi spunea că aceasta era modalitatea prin care o putea controla.

În ziua aceea ar fi putut să fie răsplătit pentru răbdarea lui.

După terminarea slujbei, Agnes rămase în urmă şi, imediat ce toţi ceilalţi enoriaşi plecară, Wynstan o chemă în prezbiteriu; îşi puse braţul pe umerii ei osoşi şi o trase într-un colţ.

— Mulţumesc pentru că ai venit să mă vezi, draga mea, spuse el cu vocea scăzută, dar intensă. Speram că o să vii.

— Mă gândeam că ai vrea să afli ce plănuieşte.

— Vreau, vreau... Wynstan încerca să pară interesat, dar nu disperat. Tu eşti şoricelul meu, care se strecoară tăcut noaptea în camera mea, se întinde pe pernă şi îmi şopteşte secrete la ureche.

Ea se înroşi de plăcere. El se întreba cum ar fi reacţionat dacă şi-ar fi băgat mâna pe sub fusta ei chiar acolo, în biserică. N-avea să facă asta, desigur: ea era condusă de dorinţa pentru ceea ce nu putea să aibă, cea mai puternică dintre toate motivaţiile umane.

Agnes îl privi un moment lung, iar el simţi nevoia să rupă vraja.

— Spune-mi!

Ea se adună şi zise:

— Ragna va ţine sfatul astăzi, după micul dejun.

— Se mişcă repede, spuse Wynstan. Caracteristic. Dar ce are de discutat?

— Va numi noul comandant al armatei.

— Ah, zise el – nu se gândise la asta.

— Va spune că îl doreşte pe Wigelm.
— Nu poate să călărească în clipa asta. Din cauza asta nu se află aici.
— Ea ştie asta, dar se va preface surprinsă.
— Iscusit.
— Apoi cineva va spune că singura alternativă este şeriful Den.
— Cel mai puternic aliat al ei. Dumnezeule, cu ea la conducerea sfatului şi cu Den la comanda armatei, familia lui Wilf va deveni practic impotentă.
— Aşa mă gândeam şi eu.
— Dar acum, sunt avertizat.
— Ce vei face?
— Nu ştiu încă. În orice caz, n-ar fi avut încredere să-i zică ei. Dar mă voi gândi la ceva. Îţi mulţumesc.
— Mă bucur.
— Sunt vremuri periculoase. Trebuie să-mi spui tot ce face de acum înainte. Este cu adevărat important.
— Poţi să te bazezi pe mine.
— Mergi înapoi la complex şi continuă să asculţi.
— Aşa o să fac.
— Mulţumesc, şoricelul meu.
El o sărută pe buze, apoi îi făcu semn să plece.

* * *

Sfatul era format dintr-un grup mic. Aceasta nu era una dintre întâlnirile regulate şi nu trecuse mai mult de o oră de la convocare. Dar cei mai importanţi nobili veniseră cu armata. Ragna ţinea sfatul în faţa sălii mari, aşezată pe scaunul cu pernă, ocupat de obicei de Wilwulf. Alegerea scaunului era intenţionată.

Oricum, se ridică în picioare ca să vorbească. Înălţimea ei constituia un avantaj. Ea considera că un conducător trebuia să fie deştept, nu înalt; dar observase că bărbaţii erau mai dispuşi să se supună unei persoane înalte; şi, ca femeie, folosea orice armă pe care o avea la îndemână.

Purta o rochie maro cu negru, întunecată, pentru a transmite autoritate, puţin mai largă decât de obicei, pentru ca silueta ei să nu fie evidenţiată. Toate bijuteriile

pe care le avea în ziua aceea erau lipsite de fineţe: pandantivul, brăţările, broşa, inelele. Nu avea nimic feminin, nimic delicat – era îmbrăcată să conducă.

Dimineaţa era momentul ei preferat pentru întruniri. Bărbaţii erau mai sensibili, mai puţin turbulenţi, pentru că băuseră doar o cană de bere slabă la micul dejun. După masa de prânz însă, puteau să fie mult mai dificili.

— Contele este grav rănit, dar avem mari speranţe că îşi va reveni, spuse ea. Se lupta cu un viking atunci când a alunecat în noroiul de pe marginea râului, iar calul său l-a lovit în cap. Cei mai mulţi cunoşteau deja povestea, dar ea se gândea să le arate că nu era ignorantă în privinţa haosului luptelor. Toţi ştiţi cât de uşor se poate întâmpla asta. Era mulţumită să îi vadă pe toţi încuviinţând. Vikingul a murit, continuă ea. Sufletul lui suferă acum în chinurile iadului.

Încă o dată, ea văzu că ei îi aprobau cuvintele.

— Pentru a se reface, Wilf are nevoie de linişte şi pace şi, cel mai important, are nevoie să rămână culcat pentru ca rana sa să se vindece. Din acest motiv, uşa locuinţei mele este blocată pe dinăuntru. Când va dori să vadă pe cineva, îmi va spune mie, iar eu voi convoca persoana respectivă. Nimeni nu va fi primit dacă nu este invitat.

Ea ştia că aceste veşti n-aveau să fie bine primite şi se aştepta la oarecare opoziţie.

Cum era de aşteptat, Wynstan se împotrivi.

— Nu poţi să-i laşi afară pe fraţii contelui.

— Nu pot să ţin pe nimeni afară. Tot ce pot să fac este să urmez ordinele lui Wilf. El va vedea pe oricine doreşte, desigur.

Garulf, fiul de douăzeci de ani al lui Wilf şi Inge, spuse:

— Nu e corect. Tu poţi să ne ceri să facem ce vrei şi să pretinzi că ordinele vin de la el.

Asta era exact ceea ce intenţionase Ragna.

Se aşteptase ca cineva să sublinieze acest lucru şi se bucura că venise de la un flăcău, şi nu de la un bărbat mai în vârstă, respectabil: era mai uşor de respins.

— Ar putea să fie mort, continuă Garulf. Noi de unde să ştim?

— După miros, spuse Ragna aspru. Nu spune lucruri fără

sens.

Gytha interveni:

— De ce ai refuzat să-l laşi pe părintele Godmaer să efectueze operaţia de trepanaţie?

— Pentru că în craniul lui Wilf există deja o gaură. Nu aveţi nevoie de două găuri în fund, iar Wilf nu are nevoie de două găuri în cap.

Bărbaţii începură să râdă şi Gytha tăcu.

Ragna continuă:

— Wilf m-a informat despre situaţia militară.

Fusese Bada cel care făcuse asta, dar astfel suna mai bine.

— Până acum, luptele nu au fost decisive. Wilwulf doreşte ca armata să se regrupeze, să se reînarmeze şi să plece înapoi să termine treaba – dar el nu va mai poate conduce. Aşa că principala sarcină a sfatului, în această dimineaţă, este numirea unui nou comandant. Wilf nu şi-a exprimat vreo dorinţă, dar presupun că fratele său, Wigelm, ar trebui să fie candidatul preferat.

Bada spuse:

— El nu poate să facă asta – nu poate să călărească.

Ragna se prefăcu surprinsă.

— De ce nu?

— Are fundul inflamat, zise Garulf, iar bărbaţii chicotiră.

Bada adăugă:

— Are hemoroizi – situaţia lui e foarte gravă.

— Deci chiar nu poate să călărească?

— Nu.

— Ei bine, spuse Ragna, ca şi cum s-ar fi gândit intens, următoarea alegere ar trebui să fie şeriful Den.

După cum conveniseră, Den se prefăcu reticent.

— Poate că un nobil ar fi mai potrivit, doamna mea.

— Dacă nobilii pot să cadă de acord asupra unuia dintre ei, spuse Ragna, cu îndoială în glas.

Wynstan se ridică de pe banca pe care se aşezase şi păşi în faţă, captând întreaga atenţie.

— Este evident, nu-i aşa? spuse el, deschizându-şi braţele larg şi privind în jur.

Inima Ragnei se opri. „Are un plan, se gândi ea, iar eu nu l-am prevăzut”.

Wynstan continuă:

— Comandantul ar trebui să fie fiul lui Wilf.

— Osbert are doi ani! zise Ragna.

— Vreau să spun, fiul lui cel mai în vârstă. Wynstan făcu o pauză, zâmbind. Garulf.

— Dar Garulf este doar...

Ragna se opri, înţelegând că, deşi ea se gândea la Garulf ca la un flăcău, el avea, de fapt, douăzeci de ani, trupul musculos al unui bărbat şi o barbă complet crescută. Era suficient de vârstnic ca să conducă o armată.

Dacă era sau nu o decizie înţeleaptă... era o altă poveste.

— Toată lumea de aici ştie că Garulf este un bărbat viteaz! spuse Wynstan.

Părea să existe un acord general: Garulf fusese întotdeauna popular printre soldaţi. Dar chiar îşi doreau ca el să decidă strategia?

— Iar noi considerăm că Garulf are inteligenţa necesară ca să conducă o armată? continuă Ragna.

Se gândi imediat că nu ar fi trebuit să spună asta. Era mai bine ca întrebarea să fi venit din partea unuia dintre nobili, a unui războinic. Ei obişnuiau să dispreţuiască orice spunea o femeie în legătură cu acest subiect. Intervenţia ei întări sprijinul pentru Garulf.

— Garulf este tânăr, dar are un spirit agresiv, zise Bada.

Ragna observă că bărbaţii încuviinţau. Dar mai încercă o dată.

— Şeriful are mai multă experienţă.

— La adunarea taxelor! spuse Wynstan.

Toţi izbucniră în râs şi Ragna ştiu că pierduse.

* * *

Edgar nu era obişnuit cu eşecul. Când acesta veni, îl copleşi.

Încercase să construiască un pod peste râu la Drengs Ferry, dar se dovedise imposibil.

Stătea împreună cu Aldred pe banca din faţa berăriei, ascultând sunetul râului şi privind spre ruinele planului său. Reuşise, cu mare dificultate, să construiască o fundaţie pe fundul râului pentru unul dintre pilonii podului, o cutie

simplă, umplută cu pietre, care să ţină baza coloanei fixată pe loc. Modelase apoi o grindă imensă din inimă de stejar, suficient de solidă ca să suporte greutatea oamenilor şi a căruţelor care urmau să treacă. Dar nu reuşea să introducă pilonul în soclul său.

Era seară şi încercase toată ziua sub soarele fierbinte. La sfârşit, aproape toată lumea din sat îl ajutase. Pilonul era ţinut în poziţie cu funii lungi, făcute cu mari eforturi de cel nou-venit, Regenbald Roper. Oamenii de pe ambele maluri trăgeau de funii ca să ţină pilonul în poziţie. Edgar şi alţi câţiva stăteau pe pluta lui, în mijlocul curentului, încercând să manevreze grinda enormă.

Dar totul se mişca: apa, pluta, funiile şi pilonul. Lemnul în sine insista să se ridice la suprafaţă.

La început, fusese un fel de joc şi lumea râdea şi glumea în timp ce se străduiau cu toţii. Câţiva oameni căzuseră în apă, spre hazul general.

Să ţii pilonul sub apă şi, în acelaşi timp, să-l poziţionezi în soclul său ar fi trebuit să fie o treabă posibilă, dar ei nu reuşiseră. Toţi erau frustraţi şi nervoşi. În cele din urmă, Edgar renunţase.

Acum, soarele cobora, călugării se întorceau la mănăstire, iar sătenii se duceau la casele lor. Edgar se simţea învins.

Dar Aldred nu era pregătit să abandoneze proiectul.

— Se poate face, spuse el. Avem nevoie de mai mulţi oameni, de mai multe funii, de mai multe bărci.

Edgar nu credea că avea să meargă. Nu zise nimic.

— Problema a fost că pluta ta se tot deplasa, continuă Aldred. De câte ori împingeai pilonul în apă, pluta se îndepărta de fundaţie.

— Ştiu.

— Ceea ce ne trebuie este un şir întreg de bărci care să se întindă până la mal, legate între ele astfel încât să nu se poată mişca prea mult.

— Nu ştiu de unde să luăm atât de multe bărci, spuse Edgar întunecat; dar îşi putea imagina ce sugera Aldred: bărcile puteau fi legate sau chiar bătute în cuie unele de altele.

Şirul tot s-ar fi mişcat, dar mai lent, mai previzibil şi mai puţin capricios.

Aldred încă fabula.

— Poate două şiruri, câte unul de pe fiecare mal al râului.

Edgar era atât de îngrijorat şi de abătut, încât nu mai era receptiv la idei noi, dar, în ciuda stării lui sufleteşti, era intrigat de ideile lui Aldred.

Asta i-ar fi oferit o platformă mult mai stabilă pentru dificila sarcină. Chiar şi aşa, era posibil să nu fie suficient. Oricum, un alt gând îi dădea târcoale în timp ce îşi imagina cele două rânduri de bărci crescând dinspre maluri şi ajungând până în mijlocul curentului. Aveau să fie stabile, să ofere o platformă solidă pe care să stea...

Spuse brusc:

— Poate că am putea construi podul pe bărci.

Aldred se agită.

— Cum?

— Calea de rulare a podului poate fi aşezată pe bărci în loc să se sprijine pe fundul râului. Ridică din umeri. Teoretic.

Aldred pocni din degete.

— Am mai văzut aşa ceva! spuse el. Pe când călătoream în Ţările de Jos. Un pod construit pe un şir de bărci. îl numeau pod de pontoane.

Edgar se simţea confuz.

— Deci se poate construi!

— Da.

— N-am văzut niciodată aşa ceva. Dar Edgar îl proiecta deja în minte. Trebuie să fie bine proptite de malurile râului.

Aldred se gândi la o posibilă problemă.

— Nu putem bloca râul. Nu este mult trafic, dar există. Contele se va opune, la fel şi regele.

— Putem lăsa un spaţiu în şirul de bărci, peste care întindem calea de rulare, dar suficient de lat încât să poată trece orice barcă fluvială normală.

— Crezi că ai putea să construieşti aşa ceva?

Edgar ezită. Experienţa acelei zile de azi îi subminase încrederea. Dar se gândea că un pod de pontoane era o posibilitate.

— Nu ştiu, spuse el cu o precauţie nou dobândită. Dar cred că da.

* * *

Vara se încheiase, recolta fusese adunată, iar în briză se simţea suflul toamnei când Wynstan plecă împreună cu Garulf ca să-şi unească forţele cu bărbaţii din Devon.

Se presupunea că preoţii n-ar fi trebuit să verse sânge. Regula asta era adesea încălcată, dar Wynstan o socotea, de obicei, o scuză convenabilă ca să evite disconfortul şi pericolele războiului.

Oricum, el nu era un laş. Era mai masiv şi mai puternic decât cei mai mulţi bărbaţi şi era bine înarmat. Pe lângă suliţa pe care o purta toată lumea, el avea o spadă cu lamă de oţel, o cască şi un fel de cămaşă de zale fără mâneci.

Călărea împreună cu armata, stricându-şi rutina obişnuită, pentru a fi alături de Garulf. Trăsese sforile pentru ca Garulf să fie numit comandant-şef, fiindcă era singurul mod de a păstra controlul armatei în mâinile familiei. Dar ar fi fost un dezastru dacă Garulf ar fi murit în luptă. Cu Wilf atât de bolnav, Garulf devenise important. Cât timp copiii Ragnei erau mici, Garulf avea o şansă de a moşteni averea şi titlul lui Wilf. El părea să fie singura modalitate prin care familia putea să păstreze controlul armatei, dar şi al comitatului Shiring.

Drumul era o cărare printre dealurile împădurite. Cu o zi înainte să ajungă la întâlnirea stabilită, ieşiră dintr-o pădure şi priviră în lungul unei văi. În capătul îndepărtat, mai îngust, râul devenea un curent rapid ce se îndrepta spre ei. Apoi se lărgea şi devenea mai puţin adânc, trecând peste nişte cascade cu pietre, şi în cele din urmă se transforma într-o cale navigabilă, mai lentă şi mai adâncă.

Şase nave ale vikingilor erau trase la mal, imediat în aval de cascade, legate de malul apropiat într-o linie clară. Se aflau la vreo trei kilometri în amonte de locul în care Wynstan şi soldaţii armatei din Shiring priveau dintre copaci.

Aceasta era prima întâlnire a armatei cu inamicul de când preluase conducerea Garulf. Wynstan simţi cum i se strânge stomacul de emoţie. Un bărbat care nu trăia un spasm de frică înainte de luptă era un prost.

Vikingii îşi încropiseră o mică tabără pe plaja noroioasă –

câteva corturi împrăştiate şi numeroase focuri pentru gătit, care scoteau fuioare de fum. În jur se vedeau cam o sută de bărbaţi.

Armata lui Garulf număra trei sute de oameni: cincizeci de nobili călare şi două sute cincizeci de soldaţi pedeştri.

— Suntem mai mulţi decât ei! spuse Garulf entuziasmat, întrevăzând o victorie uşoară.

Era posibil să aibă dreptate, dar Wynstan nu era convins.

— Suntem mai mulţi decât cei pe care îi putem vedea, spuse el precaut.

— Pentru cine altcineva ar trebui să ne facem griji?

— Fiecare dintre aceste nave poate să ducă cincizeci de oameni – chiar şi mai mulţi dacă se înghesuie. Cel puţin trei sute au venit cu ele în Anglia. Unde sunt ceilalţi?

— Ce contează? Dacă nu sunt aici, nu pot să lupte!

— Ar fi mai bine să aşteptăm până când ne întâlnim cu oamenii din Devon – am deveni mult mai puternici. Iar ei sunt la doar o zi distanţă.

— Ce? spuse Garulf dispreţuitor. Suntem de trei ori mai numeroşi decât vikingii şi tu vrei să aşteptăm până când o să fim de şase ori mai mulţi?

Bărbaţii începură să râdă.

Încurajat, Garulf continuă:

— Ar părea că ne temem. Trebuie să profităm de ocazie.

„Poate că are dreptate”, se gândi Wynstan. În orice caz, oamenii erau dornici de acţiune. Inamicul părea slab, iar ei miroseau sângele. Logica rece nu-i impresiona. Şi poate că logica nu câştiga bătăliile.

Chiar şi aşa, Wynstan spuse îngrijorat:

— Ei bine, atunci haide să aruncăm o privire mai de aproape înainte să luăm o decizie!

— De acord, zise Garulf privind în jur. O să intrăm înapoi în pădure şi legăm caii. Apoi vom merge prin spatele acelei culmi şi vom rămâne nevăzuţi până când vom ajunge mai aproape. Arătă în depărtare. Când ajungem la faleza aceea, vom spiona duşmanul din apropiere.

Toate acestea păreau corecte, se gândi Wynstan în timp ce îşi lega calul de un copac. Garulf înţelegea tactica. Până acum, toate bune.

Armata se deplasă prin pădure şi traversă vârful lin al

culmii, ascunsă de copaci. Pe partea cealaltă se întoarseră, mergând paralel cu valea, în amonte. Oamenii făceau glume despre vitejie şi laşitate, încercând să îşi menţină moralul ridicat. Unul dintre ei spuse că era păcat că nu aveau pe cine să violeze după bătălie; altul adăugă că puteau să-i violeze pe bărbaţii vikingi; al treilea zise că era o problemă de gusturi personale şi toţi râseră din toată inima. Ştiau din experienţă că se aflau prea departe de vikingi ca să fie auziţi, se întreba Wynstan, sau erau doar neglijenţi?

Curând, Wynstan pierdu socoteala distanţei pe care o parcurseseră, dar Garulf nu arăta niciun fel de nesiguranţă.

— Am ajuns suficient de departe, spuse el în cele din urmă, cu vocea mai scăzută de data asta.

Se întoarse către deal, merse în picioare câţiva metri, apoi începu să se târască pentru a se apropia de culme.

Wynstan observă că se aflau, într-adevăr, în apropierea falezei pe care o arătase Garulf mai devreme. Nobilii se furişau pe burtă spre punctul de observaţie, ţinându-şi capetele jos ca să evite să fie descoperiţi de inamicul de dedesubt. Vikingii se ocupau de treburile obişnuite – aţâţau focurile şi aduceau apă de la râu –, fără să fie conştienţi că erau supravegheaţi.

Wynstan simţea greaţă. Le putea vedea feţele şi le auzea vorbăria din când în când. Putea chiar să înţeleagă câteva cuvinte: limba lor era asemănătoare cu engleza. Dar era ameţit la gândul că se afla acolo ca să-i taie pe oamenii aceia cu lama lui, să le verse sângele, să le reteze membrele şi să le străpungă inimile în timp ce încă erau în viaţă, să-i facă să cadă la pământ neajutoraţi, strigând în agonie. Oamenii îl vedeau ca pe un bărbat crud – cum de fapt şi era –, dar ceea ce avea să se întâmple în curând era un fel diferit de brutalitate.

Privi în susul şi în josul râului. Pe malul celălalt, terenul se ridica într-un mic deal. Dacă se mai aflau şi alţi vikingi în zonă, probabil că erau mai departe, în amonte, după ce trecuseră pe jos de cascade şi plecaseră în căutarea unor sate sau a unor mănăstiri pe care să le atace.

Garulf se târî înapoi pe burtă şi ceilalţi îl urmară. După ce ajunse suficient de departe în spatele culmii, se ridică în

picioare. Fără să vorbească, le făcu semn să-l urmeze. Toţi rămaseră tăcuţi.

Wynstan se aştepta ca ei să se retragă pentru mai multe discuţii, dar asta nu se întâmplă. Garulf se duse câţiva paşi mai departe, rămânând în spatele culmii, apoi se întoarse spre o ravenă care cobora pe plajă. Nobilii îl urmară, cu restul oamenilor aproape, în spatele lor.

Acum îi vedeau perfect pe vikingi. Totul se întâmplă apoi cu o asemenea bruscheţe, încât îl luă prin surprindere pe Wynstan. În timp ce coborau dealul pe terenul accidentat, oamenii din Shiring rămaseră tăcuţi, ca să mai câştige câteva secunde suplimentare de surpriză. Curând însă, se întâmplă ca unul dintre vikingi să ridice privirea şi, văzându-i, să scoată un strigăt de avertizare. După aceea armata sparse tăcerea. Strigând şi chiuind, porniră alergând prin ravenă, agitându-şi armele în stânga şi-n dreapta.

Wynstan îşi luă sabia într-o mână şi suliţa în cealaltă şi se alătură hoardei.

Vikingii înţeleseră imediat că nu puteau să câştige. Îşi abandonară focurile şi corturile şi se repeziră spre nave. Stropind în jur prin apa puţin adâncă, tăiară funiile cu cuţitele şi începură să se repeadă la bord; dar, în timp ce făceau asta, englezii ajunseră la plajă şi o traversară în fugă în doar câteva clipe, prinzându-i din urmă.

Cele două tabere se întâlniră pe malul râului. Un val de poftă de sânge îi îneca lui Wynstan celelalte emoţii şi se aruncă în apă, posedat complet de dorinţa copleşitoare de măcel. Îşi înfipse suliţa în pieptul unui bărbat care-şi întorcea faţa spre el, apoi îşi trase spada cu mâna stângă peste gâtul unuia care încerca să fugă. Ambii bărbaţi căzură în apă. Wynstan nu aşteptă să vadă dacă erau morţi.

Englezii aveau avantajul că se aflau mereu în ape mai puţin adânci, prin urmare aveau o libertate de mişcare mai mare. Nobilii din frunte atacară cu săbiile şi suliţele şi omorâră rapid zeci de vikingi. Wynstan văzu că armata inamicului era compusă în special din bărbaţi în vârstă şi slab înarmaţi – unii păreau să nu aibă nicio armă; poate că le lăsaseră pe plajă când o luaseră la fugă. Presupunea că

luptătorii cei mai buni din acel grup fuseseră aleşi pentru echipa de atac.

După explozia iniţială de ură, Wynstan reuşi să-şi recâştige suficient stăpânirea de sine încât să stea aproape de Garulf.

Unii dintre vikingi reuşiseră să ajungă la nave, dar nu puteau să plece nicăieri. Ca să deplaseze şase nave din locul lor de acostare până în mijlocul curentului era nevoie de manevre complicate, chiar şi atunci când navele aveau echipajul complet. Cu doar câţiva bărbaţi la bordul fiecărei nave, prea panicaţi ca să se poată coordona, abia dacă se mişcau, ajungând chiar să se ciocnească. În plus, bărbaţii care stăteau în picioare în nave erau ţinte uşoare pentru mâna de arcaşi englezi care se ţineau departe de confruntare şi trăgeau pe deasupra capetelor camarazilor lor.

Bătălia începea să se transforme într-un masacru. Cu toţi bărbaţii din Shiring angajaţi în luptă, raportul era de trei englezi la un viking. Râul se întuneca de sânge, umplându-se de oameni morţi sau muribunzi. Wynstan se retrase, respirând greu, cu armele pătate de sânge. Se gândi că Garulf avusese dreptate să profite de ocazia aceea.

Apoi privi dincolo de râu şi îl cuprinse o spaimă rece.

Sute de vikingi veneau dintr-acolo. Echipa de atac trebuie să fi fost exact în afara razei vizuale de pe culmea dealului. Alergau pe râu, în aval, şi traversau cascadele, sărind de pe o piatră pe alta şi stropind prin apa puţin adâncă. În câteva momente urmau să ajungă la plajă, cu armele ridicate, dornici de luptă. Descurajaţi, englezii se întoarseră să îi înfrunte.

Cu un fior de teamă, Wynstan observă că englezii erau acum cei depăşiţi numeric. Mai rău, vikingii care abia veniseră erau înarmaţi cu suliţe lungi şi topoare şi păreau să fie mai tineri şi mai puternici decât bărbaţii pe care îi lăsaseră în urmă, să păzească tabăra. Se repeziră în lungul malului şi se răspândiră pe plajă, iar Wynstan presupuse că sperau să-i înconjoare pe englezi şi să-i împingă în apă.

Wynstan privi spre Garulf şi văzu pe faţa lui o expresie de confuzie.

— Spune-le oamenilor să se retragă! strigă Wynstan. În

lungul malului, în aval – altfel o să fim prinşi în capcană!

Dar Garulf părea incapabil să gândească şi să lupte în acelaşi timp.

„M-am înşelat atât de tare! se gândi Wynstan într-un vârtej de disperare şi de teamă. Garulf nu e capabil să comande, pur şi simplu nu are inteligenţa necesară. Greşeala asta ar putea să mă coste viaţa astăzi”.

Garulf se apăra viguros în lupta cu un viking cu barba roşcată. În timp ce Wynstan privea, Garulf primi o lovitură oblică în braţul drept şi scăpă sabia, căzând într-un genunchi; apoi fu lovit în cap de un ciocan învârtit cu sălbăticie de un englez turbat, care îl trăsni după aceea pe vikingul cu barba roşie.

Wynstan îşi lăsă regretele deoparte şi, luptându-se cu panica, încercă să gândească rapid. Bătălia era pierdută. Garulf era în pericol să fie omorât sau luat prizonier – sau sclav. Retragerea era singura speranţă. Iar cei care se retrăgeau primii aveau şanse mai mari să supravieţuiască.

Vikingul cu barbă roşie era ocupat cu englezul turbat. Wynstan avea câteva secunde de răgaz. Îşi băgă sabia în teacă şi îşi înfipse suliţa în noroi, apoi se aplecă, îl ridică pe Garulf, care îşi pierduse cunoştinţa, şi îi aruncă trupul inert pe umăr. Îşi luă suliţa în mâna dreaptă şi se întoarse, ieşind din luptă.

Garulf era un tip înalt şi musculos, dar Wynstan era puternic şi încă nu împlinise patruzeci de ani. îl căra pe Garulf fără prea mare efort, dar nu se putea deplasa rapid cu o asemenea greutate şi se poticnea în ceea ce era pe jumătate mers, pe jumătate alergare în timp ce se îndrepta spre ravenă.

Aruncă o privire în urmă şi văzu că unul dintre vikingii proaspăt sosiţi se desprindea din luptă şi pornea după el.

Găsi puterea să se deplaseze mai repede şi începu să respire mai greu pe măsură ce panta devenea mai abruptă. Auzea în spate sunetul paşilor urmăritorului său. De câte ori arunca priviri în urmă, bărbatul era tot mai aproape de el.

În ultimul moment posibil, se aşeză într-un genunchi, lăsându-l pe Garulf să alunece de pe umărul său pe pământ, şi sări înainte cu suliţa ridicată. Vikingul îşi ridică toporul deasupra capului pentru lovitura fatală, dar

Wynstan se lăsă sub garda acestuia, înfigând vârful ascuţit din fier al suliţei sale în gâtul vikingului şi împingând cu toată puterea. Lama pătrunse uşor şi tăie muşchii şi tendoanele, trecând prin creier şi ieşind prin cealaltă parte a capului. Bărbatul muri fără să scoată un sunet.

Apoi Wynstan îl ridică pe Garulf şi continuă să urce ravena. În vârf se întoarse şi privi înapoi. Englezii erau înconjuraţi acum, iar plaja era acoperită cu morţii lor. Câţiva reuşiseră să scape şi alergau de-a lungul malului, în aval. Ar fi putut să fie singurii supravieţuitori.

Nimeni nu se uita după Wynstan.

Traversă culmea şi coborî dealul până când consideră că se afla în afara razei vizuale, apoi se întoarse şi porni cu trudă pe coastă, spre locul din pădure în care aşteptau caii.

* * *

În timpul unuia dintre momentele de luciditate ale lui Wilf, Ragna îi spuse despre bătălie.

— Wynstan l-a adus pe Garulf acasă fără răni grave, spuse ea ca o concluzie. Dar aproape întreaga armată din Shiring a fost exterminată.

— Garulf este un flăcău curajos, dar nu este conducător, zise Wilf. N-ar fi trebuit să ajungă niciodată la comandă.

— A fost ideea lui Wynstan. Practic a admis că s-a înşelat.

— Ar fi trebuit să-l opreşti.

— Am încercat, dar bărbaţii l-au vrut pe Garulf.

— Îl plac.

Ragna se gândi că era ca în vremurile bune – Wilf şi cu ea discutând ca doi egali, fiecare interesat de părerea celuilalt. Erau împreună mai mult decât fuseseră vreodată. Ea stătea cu el zi şi noapte, ocupându-se de tot ce avea nevoie, şi conducea comitatul în locul lui. Iar Wilf părea să fie recunoscător pentru tot. Rana îi făcuse să se apropie din nou.

Cumva, asta avea loc împotriva voinţei ei. Orice s-ar fi întâmplat, n-avea să mai simtă pentru el niciodată ceea ce simţise pe vremuri. Dar, presupunând că el ar fi dorit să reia vechea lor relaţie pasională, cum ar fi reacţionat ea?

Nu trebuia însă să se hotărască imediat. Pentru moment,

nu puteau să facă sex – Hildi era îngrijorată că orice mişcare bruscă ar fi putut să fie vătămătoare –, dar după ce îşi revenea, era posibil ca el să se întoarcă la felul pasional în care făceau dragoste în primii ani. Faptul că trecuse pe lângă moarte ar fi putut să-i bage minţile în cap. Poate că avea să uite de Carwen şi de Inge, agăţându-se de femeia care-l îngrijise ca să-şi revină.

Ragna ştia că trebuia să se descurce cu orice situaţie avea să îşi dorească el. Era soţia lui, nu avea de ales. Dar nu era ceea ce îşi dorea.

Ea reluă conversaţia.

— Iar acum, vikingii au plecat la fel de brusc pe cât au apărut. Presupun că s-au plictisit.

— Ăsta e felul lor de a fi: atacuri bruşte, raiduri la întâmplare, victorie sau înfrângere imediat, apoi acasă.

— De fapt, se pare că s-au dus pe insula Wight. Aparent, sunt toate semnele că intenţionează să-şi petreacă iarna acolo.

— Din nou? începe să devină o bază permanentă.

— Dar mi-e teamă că ar putea să se întoarcă.

— O, da, spuse Wilf. Ăsta este singurul lucru de care poţi să fii sigură când e vorba despre vikingi. Se vor întoarce.

CAPITOLUL 30
Februarie 1002

— Podul tău este o minune, spuse Aldred.

Edgar zâmbi. Era extrem de mulţumit, mai ales după eşecul iniţial.

— A fost ideea ta, zise el cu modestie.

— Iar tu ai făcut-o să devină realitate.

Stăteau în faţa bisericii, privind în josul pantei, spre râu. Amândoi purtau pelerine grele, care să-i protejeze de frigul iernii. Edgar avea o căciulă de blană, dar Aldred se descurca doar cu gluga lui de călugăr.

Edgar studie podul cu mândrie. Aşa cum prevăzuse Aldred, de fiecare parte a râului se afla câte un şir de bărci care înaintau în apă ca nişte peninsule gemene. Fiecare şir era legat de un ancoraj solid, cu funii care permiteau podului un mic grad de mişcare. Edgar construise bărci cu fundul plat şi cu marginile joase în apropierea malurilor, crescând în înălţime spre mijloc. Erau conectate prin grinzi de stejar, care întăreau structura şi susţineau calea de rulare din cherestea de deasupra. În mijloc se afla un spaţiu, acolo unde podul era cel mai înalt, care avea să permită desfăşurarea traficului pe râu.

Şi-ar fi dorit ca Ragna să vadă podul. Îşi dorea admiraţia ei. Şi-o închipuia privindu-l cu ochii aceia verzi ca marea şi spunând: „Cât de minunat! Eşti atât de deştept dacă ştii cum să faci un asemenea lucru, arată perfect!” Şi o senzaţie de căldură i se împrăştia prin trup, de parcă ar fi băut o cană de mied.

Privind spre Dreng’s Ferry, îşi amintea ziua ploioasă în care ea sosise acolo, cu toată graţia unui porumbel care se aşeza pe o creangă. Se îndrăgostise de ea imediat? Poate doar puţin, dar chiar atunci.

Se întreba dacă Ragna avea să mai vină vreodată.

— La cine te gândeşti? întrebă Aldred.

Edgar era uluit de spiritul pătrunzător al lui Aldred. Nu ştia ce să răspundă.

— La o persoană pe care o iubeşti, evident, spuse Aldred. Se vede pe faţa ta.

Edgar era stânjenit.

— Podul va avea nevoie de întreţinere, zise el. Dar dacă este îngrijit, va rezista o sută de ani.

Ragna ar fi putut să nu mai vină niciodată la Dreng’s Ferry, desigur. Nu era un loc important.

— Priveşte-i pe oamenii care traversează! spuse Aldred. Este un triumf.

Podul era deja intens folosit. Oamenii veneau să cumpere peşte şi să participe la slujbe. De Crăciun, mai mult de o sută de persoane se înghesuiseră în biserică şi asistaseră la ridicarea Sfântului Adolphus.

Oricine traversa plătea un bănuţ, apoi încă unul ca să se întoarcă. Astfel, călugării aveau un venit, iar acesta creştea.

— Tu ai făcut asta, îi spuse Aldred lui Edgar. Mulţumesc.

Edgar clătină din cap.

— Datorită insistenţei tale. Ai trecut prin nenumărate necazuri, datorate în cea mai mare parte răutăţii unor oameni malefici, şi totuşi nu ai renunţat niciodată. De fiecare dată când ai fost doborât la pământ, te-ai ridicat şi ai luat-o de la capăt. Mă uimeşti.

— Dumnezeule, spuse Aldred cu o expresie neobişnuit de mulţumită. Laude cerului!

Aldred era îndrăgostit de Edgar, iar Edgar ştia acest lucru. Iubirea lui Aldred era lipsită de speranţă, pentru că Edgar n-avea să i-o întoarcă niciodată. El nu se putea îndrăgosti niciodată de Aldred.

Edgar simţea la fel pentru Ragna: era îndrăgostit de ea, dar asta n-avea să ducă niciodată nicăieri. Ea nu se putea îndrăgosti niciodată de el. Nu exista nicio speranţă.

Totuşi, era o diferenţă. Aldred părea să se fi împăcat cu felul în care stăteau lucrurile acum. Era convins că n-avea să păcătuiască niciodată cu Edgar, pentru că el nu-şi putea dori asta niciodată.

În schimb, Edgar nutrea din toată inima să-şi împlinească dragostea pentru Ragna. Voia să facă dragoste cu ea, voia să o ceară de soţie, voia să se trezească dimineaţa şi să-i vadă capul împărţind perna cu el. Voia imposibilul.

Nu avea nimic de câştigat dacă visa la asta.

— Taverna este aglomerată, spuse el ca să continue conversaţia.

Aldred încuviinţă.

— Asta se întâmplă pentru că Dreng nu se află acolo, ca să fie grosolan cu toată lumea. Locul se umple întotdeauna de clienţi când el e plecat de acasă.

— Unde s-a dus?

— La Shiring. Nu ştiu de ce, presupun că pentru vreun scop abject.

— Probabil că protestează în legătură cu podul.

— Să protesteze? Unde?

— Bine punctat, zise Edgar. Wilwulf este încă bolnav, se pare, iar din partea Ragnei nu va avea parte de prea multă simpatie.

Edgar era mulţumit văzând că satul era aglomerat. împărtăşea afecţiunea lui Aldred pentru locul acela şi amândoi îşi doreau ca el să prospere. Cu doar câţiva ani în urmă, era o fundătură – o mână de case sărăcăcioase care susţineau doi fraţi leneşi şi corupţi, Degbert şi Dreng. Acum avea o mănăstire, un magazin de peşte, un sfânt şi un pod.

Asta conduse gândurile lui Edgar către un alt subiect.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să construim un zid, spuse el.

Aldred părea nedumerit.

— Nu m-am simţit niciodată în pericol aici.

— În fiecare an, vikingii pătrund tot mai adânc în vestul Angliei. Şi dacă satul nostru va continua să prospere, nu va dura mult până când vor considera că merită să fie atacat.

— Ei atacă întotdeauna pe râuri – dar există un obstacol la Mudeford, vadul acela puţin adânc...

Edgar îşi aminti de vasul viking eşuat pe plaja de la Combe.

— Navele lor sunt uşoare. Pot fi trase peste vaduri.

— Dacă se întâmplă asta, ne vor ataca dinspre râu, nu dinspre uscat.

— Aşa că va trebui să fortificăm mai întâi malul râului, toată zona din jurul cotului. Edgar arătă în amonte spre locul în care râul cotea în unghi drept. Mă refer la o palisadă de pământ, poate întărită cu lemn în unele locuri.

— Şi unde ai pune restul zidului?

— Ar trebui să încep de la marginea apei, chiar dincolo de distileria lui Leaf.

— Atunci, ferma fraţilor tăi ar rămâne în afară.

Lui Edgar îi păsa de fraţii lui mai mult decât le păsa lor de el, dar ei nu se aflau în mare pericol.

— Vikingii nu atacă ferme izolate – nu sunt suficiente lucruri de furat!

— Adevărat.

— Zidul va merge în sus, pe deal, prin spatele caselor de acolo: casa lui Bebbe, a lui Cerdic şi Ebba, a lui Hadwine şi Elfburg, apoi a lui Regenbald Roper şi a lui Bucea Fish. Dincolo de casa mea, va coti spre dreapta şi va coborî până la râu, ca să cuprindă locul pentru noua biserică, în caz că o vom construi vreodată.

— Oh, o vom construi, spuse Aldred.

— Sper să fie aşa.

— Ai încredere, zise Aldred.

* * *

Ragna privea în timp ce moaşa Hildi îl examina cu atenţie pe Wilf. îl pusese să stea pe un scaun, apoi apropiase o lumânare ca să se uite mai atent la rana lui de la cap.

— Ia aia de aici! spuse el. Îmi răneşte ochii.

Ea se mută în spatele lui, astfel încât lumânarea să nu-i strălucească în faţă. Atinse rana cu vârfurile degetelor şi clătină din cap cu satisfacţie.

— Mănânci bine? îl întrebă ea. Ce ai mâncat la micul dejun?

— Terci de ovăz cu sare, răspunse el ursuz. Şi o ploscă de bere slabă. O masă sărăcăcioasă pentru un nobil.

Hildi căută privirea Ragnei.

— A mâncat şuncă afumată şi a băut vin, spuse Ragna încet.

— Nu mă contrazice, zise Wilf iritat. Ştiu ce am mâncat la micul dejun.

— Cum te simţi? îl întrebă Hildi.

— Am dureri de cap, răspunse el. În rest, sunt bine – n-am fost niciodată mai bine.

— În regulă, spuse ea. Cred că eşti pregătit să-ţi reiei viaţa normală. Foarte bine. Se ridică în picioare şi adăugă: Condu-mă până afară pentru o clipă, Ragna!

Clopotul sună pentru masa de prânz în timp ce Ragna o urma afară.

— Fizic şi-a revenit, spuse Hildi. Rana s-a vindecat şi nu mai are nevoie să stea întins în pat. Lasă-l să mănânce în sala mare astăzi. De asemenea, poate să călărească de îndată ce are chef.

Ragna încuviinţă.

— Sex, de asemenea, spuse Hildi.

Ragna nu comentă. Îşi pierduse orice dorinţă de a face sex cu Wilf, dar, dacă el dorea, avea să îi permită, desigur. Avusese mult timp ca să se gândească la asta şi era împăcată cu un viitor de intimitate alături de un bărbat pe care nu-l mai iubea.

Hildi continuă:

— Dar trebuie să fi observat că mintea lui nu mai funcţionează ca înainte.

Ragna încuviinţă: sigur că observase.

— Nu poate suporta lumina, este nervos şi deprimat şi are memoria slabă. Am văzut mai mulţi bărbaţi cu răni la cap de când au reînceput raidurile vikingilor, iar simptomele lui sunt tipice.

Ragna ştia toate acestea.

Hildi părea că se scuză, de parcă ea ar fi fost de vină pentru ceea ce îi spunea.

— Au trecut cinci luni şi nu există semne de îmbunătăţire.

Ragna oftă.

— Vor exista vreodată?

— Nimeni nu poate spune. Este totul în mâinile Domnului.

Ragna luă răspunsul ca pe un nu. Îi dădu lui Hildi doi penny de argint şi zise:

— Mulţumesc pentru că ai fost atât de blândă cu el.

— Sunt aici ca să te slujesc, doamna mea.

Ragna o lăsă pe Hildi şi intră din nou în casă.

— Hildi spune că poţi să iei masa în sala mare, îi zise Ragna lui Wilf. Ai vrea să faci asta?

— Desigur! spuse el. Unde altundeva aş putea să mănânc?

El nu mai mâncase în sala mare de aproape un an, dar Ragna nu-l corectă. îl ajută să se îmbrace, apoi îl luă de braţ şi merseră împreună o scurtă distanţă.

Masa de prânz era deja în plină desfăşurare. Ragna

observă că la masă se aflau inclusiv episcopul Wynstan şi Dreng. Când Wilf şi Ragna intrară, zgomotul conversaţiilor şi râsetele se reduseră, apoi încetară cu totul pe măsură ce ei înaintau. Oamenii se holbau surprinşi: nimeni nu anticipase revenirea lui Wilf. Apoi se auziră aplauze şi urale. Wynstan se ridică, bătând din palme, apoi toată lumea fu în picioare.

Wilf zâmbea fericit.

Ragna îl conduse la scaunul său obişnuit, apoi se aşeză alături de el. Cineva îi turnă o cană de vin, iar el o bău până la fund şi mai ceru.

Mâncă apoi cu poftă şi se amuză la glumele pe care le făceau de obicei bărbaţii, părând să fie vechiul Wilf. Ragna ştia că era doar o iluzie care n-avea să supravieţuiască unei încercări serioase de conversaţie şi descoperi că încerca să-l protejeze. Când el spunea ceva prostesc, ea râdea, de parcă el chiar ar fi intenţionat să fie amuzant; iar dacă era ceva deosebit de stupid, ea sugera că băuse prea mult. Era uluitor cât de multă idioţenie putea să treacă drept umor bărbătesc la beţie.

Spre sfârşitul mesei, el deveni drăgăstos. Îşi băgă mâna sub masă şi îi atinse coapsa prin lâna rochiei, apoi începu să urce încet tot mai sus.

„Iată-ne şi aici”, se gândi ea.

Deşi nu mai ţinuse un bărbat în braţe de aproape un an, era îngrozită de această perspectivă. Dar trebuia să o facă. Acum, asta era viaţa ei şi trebuia să se obişnuiască.

Apoi intră Carwen.

Probabil se strecurase afară de la masă şi se dusese să-şi schimbe hainele, se gândi Ragna, pentru că acum purta o rochie neagră, care o făcea să pară mai în vârstă, şi pantofi roşii, care erau mai potriviţi pentru o curvă. Se spălase pe faţă, iar acum strălucea de sănătate şi de vigoare tinerească.

Privirea lui Wilf fu atrasă imediat.

El zâmbi larg, apoi păru nedumerit, de parcă ar fi încercat să-şi amintească cine era.

În picioare, în cadrul uşii, ea continuă să îi zâmbească, apoi se întoarse să plece şi, cu o mişcare uşoară din cap, îl invită să o urmeze.

Wilf părea nesigur. „Aşa şi trebuie, se gândi Ragna. Este aşezat lângă soţia lui, care l-a îngrijit constant în ultimele cinci luni – nu prea poate să plece de lângă ea ca să fugărească o sclavă”.

Wilf se ridică. Ragna se uită la el cu gura deschisă, de-a dreptul îngrozită. Nu-şi putea ascunde suferinţa: era prea mult. „Nu pot suporta”, se gândi ea.

— Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu! şopti ea. Nu fi prost!

El privi spre ea, părând surprins; apoi întoarse privirea şi li se adresă mesenilor adunaţi acolo.

— În mod neaşteptat... începu el şi ei izbucniră în râs. În mod neaşteptat, descopăr că sunt chemat în altă parte.

„Nu, se gândi Ragna, asta nu se poate întâmpla!”

Dar se întâmpla. Se luptă să-şi reţină lacrimile.

— Voi reveni mai târziu, spuse Wilf, îndreptându-se spre ieşire.

În uşă se opri şi se întoarse, cu acelaşi simţ al momentelor dramatice pe care îl avusese întotdeauna.

— Mult mai târziu! adăugă.

Bărbaţii izbucniră în râs şi el dispăru.

* * *

Wynstan, Degbert şi Dreng plecară în linişte de la Shiring, pe întuneric, ducându-şi caii de căpăstru până la ieşirea din oraş. Doar câţiva servitori de încredere ştiau că pleacă şi Wynstan era hotărât să nu mai afle nimeni altcineva. Aveau un cal de povară încărcat cu un butoiaş şi un sac, pe lângă mâncare şi băutură, dar nu îşi luaseră escortă cu ei. Misiunea lor era periculos de secretă.

Pe drum, erau atenţi să nu fie recunoscuţi. Chiar şi fără escortă, anonimatul nu era uşor de păstrat. Capul chel al lui Degbert era ostentativ, Dreng avea o voce înaltă, distinctivă, iar Wynstan era unul dintre bărbaţii cei mai cunoscuţi din regiune. Aşa că se înveleau în pelerine, îşi îngropau obrajii în gulere şi îşi ascundeau feţele trăgând pe deasupra glugile pelerinelor – ceea ce nu era neobişnuit pe vremea rece şi umedă a lui februarie. Treceau în grabă pe lângă ceilalţi călători, refuzând schimbul obişnuit de

informaţii. Evitau să caute ospitalitate la câte o berărie sau într-o mănăstire, unde ar fi trebuit să-şi arate feţele, şi îşi petrecură prima noapte în casa unei familii de producători de mangal, în pădure, oameni destul de nesociabili, care-i plăteau o taxă lui Wynstan ca să le permită să-şi practice ocupaţia.

Cu cât se apropiau de Dreng's Ferry, cu atât era mai mare pericolul de a fi recunoscuţi. Mai aveau de mers câţiva kilometri, în cea de-a doua zi, când trecură printr-un moment tensionat. Din direcţia opusă se apropia un grup de oameni: o familie, mergând pe jos, femeia cu un bebeluş în braţe, bărbatul cu o găleată cu ţipari, pe care o cumpărase probabil de la Bucea Fish, şi încă doi copii care se târau în urma lor. Dreng murmură:

— Cunosc familia.

— Şi eu, spuse Degbert.

Wynstan îşi îndemnă calul la trap, iar însoţitorii săi făcură la fel. Familia se împrăştie pe marginea drumului. Wynstan şi ceilalţi trecură călare pe lângă ei fără să vorbească. Familia fu prea ocupată să se ferească din calea copitelor ca să se uite cu atenţie la călăreţi. Wynstan se gândea că scăpaseră.

La scurtă vreme ieşiră din drum şi urmară o cărare abia vizibilă printre copaci.

Acum, Degbert preluă conducerea. Pădurea se îndesea şi fură nevoiţi să descalece şi să conducă animalele de căpăstru. Degbert găsi drumul spre o casă veche, ruinată, care fusese probabil locuinţa unui pădurar, abandonată acum de multă vreme. Pereţii sparţi şi acoperişul pe jumătate prăbuşit avea să le ofere oarecare adăpost pentru cea de-a doua noapte.

Dreng adună un braţ de crengi uscate şi aprinse un foc, cu o scânteie de la amnar. Degbert descărcă la rândul său calul de povară. Cei trei bărbaţi se instalară cât de confortabil puteau în timp ce se lăsa noaptea.

Wynstan luă o înghiţitură lungă dintr-o ploscă şi o dădu mai departe. Apoi le aminti instrucţiunile.

— Va trebui să căraţi chiar voi butoiul de smoală în sat, spuse el. Nu puteţi lua calul – ar face prea mult zgomot

— Nu pot să car un butoi, zise Dreng. Am spatele rupt. Un

viking...

— Ştiu. Poate să-l care Degbert. Tu vei duce sacul de zdrenţe.

— Pare destul de greu.

Wynstan îi ignoră bombăneala.

— Ceea ce trebuie să faceţi este simplu. Înmuiaţi zdrenţele în smoală, apoi le legaţi de pod – ideal ar fi de frânghii şi de componentele mai mici din lemn. Nu vă grăbiţi: legaţi-le strâns, nu lucraţi de mântuială! După ce le legaţi pe toate, aprindeţi un lemn uscat, pe care îl folosiţi ca să aprindeţi toate cârpele, una câte una.

— Asta este partea care mă îngrijorează, spuse Degbert.

— Va fi miezul nopţii. Câteva cârpe care ard nu o să trezească pe nimeni. Veţi avea tot timpul din lume. După ce aprindeţi cârpele, mergeţi în tăcere înapoi pe deal. Nu faceţi zgomot şi nu alergaţi până nu ajungeţi unde nu mai puteţi să fiţi auziţi. O să vă aştept acolo cu toţi caii.

— O să-şi dea seama că eu am fost, spuse Dreng.

— Probabil că te vor bănui. Ai fost suficient de prost încât să te opui construcţiei podului, un protest care era condamnat să fie respins, după cum ar fi trebuit să ştii. Wynstan se înfuria deseori din cauza prostiei unor bărbaţi ca Dreng. Apoi însă îşi vor aminti că te aflai la Shiring când a fost incendiat podul. Ai fost văzut în sala mare, în urmă cu două zile, şi vei fi văzut din nou poimâine. Dacă cineva va fi suficient de deştept încât să-şi dea seama că ai dispărut din vedere un timp destul de lung ca să ajungi la Dreng’s Ferry şi să te întorci, eu voi jura că am fost toţi trei la reşedinţa mea în tot acest timp.

Degbert spuse:

— Vor da vina pe bandiţi.

Wynstan încuviinţă.

— Bandiţii sunt nişte ţapi ispăşitori foarte utili.

— Aş putea fi spânzurat pentru asta, zise Dreng.

— La fel şi eu! spuse Degbert. Nu te mai plânge – pentru tine o facem!

— Nu, nu-i adevărat! Faceţi asta pentru că îl urâţi pe Aldred amândoi. Era adevărat.

Degbert îl detesta pe Aldred pentru că, din cauza lui, fusese dat afară din confortabila lui casă parohială. Ura lui

Wynstan era mai complexă: Aldred îl provocase de nenumărate ori. De fiecare dată, Wynstan îl pedepsise; dar Aldred nu-şi învăţase niciodată lecţia. Asta îl înnebunea pe Wynstan. Era de aşteptat ca oamenilor să le fie frică de el. Cineva care îl sfida n-ar fi trebuit să ajungă niciodată să prospere. Blestemul lui Wynstan ar fi trebuit să le fie fatal. Dacă Aldred putea să i se opună, era posibil să le vină şi altora această idee. Aldred era o crăpătură în zid ce putea, într-o zi, să dărâme toată clădirea.

Wynstan se calmă.

— Cui îi pasă pentru ce o facem? spuse el, iar în voce îi răsună furia, în ciuda eforturilor pe care le făcea ca să se controleze. Ceilalţi doi păreau speriaţi. Niciunul dintre noi nu o să fie spânzurat, zise el pe un ton mult mai blând. Dacă va fi nevoie, o să jur că suntem nevinovaţi, iar jurământul unui episcop este mult prea puternic.

Le dădu apoi din nou burduful.

După o vreme, mai puse nişte lemne pe foc şi le spuse celorlalţi să încerce să se odihnească.

— Eu o să rămân treaz, zise el.

Se întinseră pe jos înveliţi în pelerine, dar Wynstan rămase aşezat în fund. Trebuia să ghicească momentul miezului nopţii. Poate că ora exactă nu conta, dar trebuia să fie sigur că sătenii erau în cel mai adânc somn, iar călugării mai aveau câteva ore până la slujba de dinaintea zorilor.

Se simţea inconfortabil – simţea înţepăturile şi durerile unui trup de aproape patruzeci de ani şi se întreba dacă era necesar cu adevărat ca el să doarmă în condiţii aspre, în pădure, împreună cu Degbert şi Dreng; dar cunoştea răspunsul. Trebuia să se asigure că ei îşi îndeplineau conştiincios treaba şi, în acelaşi timp, cu discreţie. La fel ca în cazul celor mai multe sarcini importante, garanţia succesului era supravegherea sa personală.

Era bucuros că se dusese cu Garulf la luptă. Dacă el n-ar fi fost acolo, cu siguranţă băiatul ar fi fost ucis. Acestea erau lucruri pe care un episcop nu ar fi trebuit să fie obligat să le facă. Dar Wynstan nu era un episcop oarecare.

În timp ce aştepta trecerea orelor, medita la boala fratelui său vitreg, Wilf, şi la consecinţele acesteia pentru comitatul Shiring. Lui Wynstan îi era clar, deşi nu oricine vedea asta,

că însănătoşirea lui Wilf era parţială. Ragna încă era principalul canal pentru instrucţiunile lui: ea decidea ce trebuia făcut, apoi pretindea că era dorinţa lui Wilf. Bern Uriaşul încă era responsabil pentru paza personală a lui Wilf, iar şeriful Den se afla la comanda armatei din Shiring, ce mai rămăsese din ea. Însănătoşirea lui Wilf folosea, în principal, la reconfirmarea autorităţii ei.

Evident, Wynstan şi Wigelm erau daţi la o parte. Ei îşi menţineau autoritatea în domeniile lor, Wynstan în dioceză şi Wigelm la Combe, dar aveau prea puţină putere în general. Garulf se refăcuse de pe urma rănilor, dar bătălia dezastruoasă cu vikingii îi distrusese reputaţia şi nu mai avea nicio credibilitate. Gytha era, de mult, lipsită de influenţă în complex. Ragna încă domnea absolut.

Iar Wynstan nu putea să facă nimic în legătură cu asta.

Nu avea probleme să rămână treaz pe măsură ce noaptea înainta. O problemă insolvabilă care îl înnebunea îl ţinea întotdeauna treaz. Din când în când, mai lua câteva înghiţituri de vin, niciodată prea mult. Arunca lemne pe foc, doar atât cât să-l menţină arzând.

Când consideră că era trecut de miezul nopţii, îi trezi pe Degbert şi pe Dreng.

* * *

Brindle mârâia în noapte, dar zgomotul nu-l trezi de-a binelea pe Edgar. Era vag conştient şi îl înţelese ca pe o avertizare tăcută pe care câinele i-o transmitea atunci când cineva trecea pe lângă casă în timpul nopţii, dar recunoştea paşii persoanei respective. Edgar înţelese că nu era nevoie să reacţioneze şi adormi la loc.

După puţin timp, mai târziu, câinele începu să latre. Era diferit: de data asta era urgent, un lătrat înspăimântat care spunea: „Trezeşte-te repede, acum, sunt chiar speriat!”

Edgar simţi miros de ars.

În casa lui, aerul era întotdeauna afumat, aşa cum era în fiecare casă din Anglia, dar ăsta era un miros diferit, mai înţepător, uşor copt şi pătrunzător. În primul moment, se gândi la smoală. În al doilea, înţelese că era un fel de urgenţă şi sări în picioare înspăimântat.

Deschise uşa violent şi ieşi afară. Văzu cu oroare de unde venea fumul: podul ardea. Flăcările licăreau răutăcios în vreo zece locuri diferite, iar pe suprafaţa apei, reflexiile lor dansau cu o strălucire stranie.

Capodopera lui Edgar ardea.

Alergă la vale cu picioarele goale, abia simţind frigul. Incendiul deveni mai puternic în cele câteva secunde de care avu nevoie ca să ajungă la malul apei, dar podul mai putea fi salvat, se gândi el, dacă ar fi putut arunca suficient de multă apă peste el. Intră în râu, îşi făcu mâinile căuş şi stropi cu apă lemnul care ardea.

Înţelese imediat că metoda asta era fără speranţă. Timp de câteva momente, lăsase panica să-l conducă. Se opri, respiră adânc şi privi în jur.

Fiecare casă era acoperită cu reflexii roşii-portocalii. Nimeni altcineva nu se trezise.

— Ajutor! strigă el disperat. Toată lumea! Veniţi repede! Foc! Foc!

Alergă spre berărie şi bătu la uşă strigând. O clipă mai târziu, Blod deschise uşa cu ochii măriţi de spaimă şi cu părul negru încâlcit.

— Adu găleţi şi oale! strigă Edgar. Repede!

Demonstrând o prezenţă de spirit impresionantă, Blod se întinse imediat după uşă şi îi dădu o găleată de lemn.

Edgar sări în râu şi începu să arunce găleţi de apă peste flăcări. Câteva secunde mai târziu, i se alăturară Blod şi Ethel, care aduseră o carafă mare din lut, dar şi Leaf, care veni cu o oală de gătit din fier.

Nu era suficient însă. Flăcările se întindeau mai repede decât puteau să le stingă oamenii.

Apărură apoi şi alţi săteni: Bebbe, Bucea Fish, Regenbald Roper, Cerdic şi Ebba, Hadwine şi Elfburg. Când intrară în râu, Edgar observă că erau cu mâinile goale. Înnebunit de frustrare, strigă:

— Aduceţi oale! Idioţilor, aduceţi oale!

Ei înţeleseră cu un puteau face mare lucru fără recipiente pentru apă şi se întoarseră la casele lor să găsească ce aveau nevoie.

Între timp, focul creştea rapid. Mirosul de smoală scădea, dar bărcile cu fundul plat ardeau puternic şi chiar şi grinzile

de stejar începeau să se aprindă.

Atunci ieşi Aldred din mănăstire, urmat de ceilalţi călugări, toţi ducând oale, carafe şi butoaie mici.

— Mergi în partea din aval! strigă Edgar, însoţindu-şi vorbele cu un gest din mână.

Aldred îi conduse pe călugări în râu, de partea cealaltă a podului, şi ei începură să arunce apă peste flăcări.

Curând, întregul sat li se alătură. Câţiva care ştiau să înoate traversară râul rece şi atacară incendiul din cealaltă parte a podului. Dar chiar şi la capătul apropiat, observă disperat Edgar, pierdeau bătălia.

Maica Agatha sosi împreună cu alte două maici în barca lor micuţă.

Leaf, soţia mai în vârstă a lui Dreng, care era probabil şi beată, nu doar adormită, ieşi din râu împleticindu-se epuizată. Edgar o văzu şi se temu că era în pericol să cadă în flăcări. Ea se prăbuşise în genunchi în noroiul de la malul râului şi se clătina în lateral. Reuşi să se ridice, dar nu înainte ca părul ei să ia foc.

Strigă de durere, apoi se ridică în picioare şi începu să alerge, îndepărtându-se orbeşte de apă, care ar fi putut să o salveze. Ethel plecă după ea, dar Edgar acţionă mai repede. Aruncă găleata şi o luă la fugă. O prinse cu uşurinţă pe Leaf, dar văzu că avea deja arsuri grave, iar pielea de pe faţă i se înnegrea şi crăpa. O aruncă la pământ. Nu avea timp să o ducă înapoi la râu: ar fi fost moartă până să ajungă acolo. Îşi scoase tunica şi o înfăşură în jurul capului ei, sufocând flăcările imediat.

Maica Agatha apăru lângă el. Se aplecă deasupra lui Leaf şi scoase cu blândeţe tunica lui Edgar din jurul capului ei. Era pârjolită, iar câteva fire de păr erau agăţate de fibrele de lână. Apoi atinse pieptul lui Leaf, ca să-i simtă bătăile inimii, dar clătină din cap cu tristeţe.

Ethel izbucni în lacrimi.

Edgar auzi un scârţâit puternic, precum geamătul unui uriaş, apoi o plescăitură zgomotoasă. Când se întoarse, văzu cum capătul îndepărtat al podului se prăbuşea în apă.

I se păru apoi că observă ceva pe mal, undeva mai jos de podul distrus, şi asta îi stârni curiozitatea. Fără să-i pese că era complet dezbrăcat, se duse la mal şi ridică obiectul. Era

o cârpă pe jumătate arsă. O mirosi – după cum bănuia, fusese înmuiată în smoală.

La lumina flăcărilor care se stingeau, îi văzu pe fraţii săi, Erman şi Eadbald, grăbindu-se de-a lungul malului dinspre fermă. Cwenburg se afla imediat în spatele lor, purtându-l în braţe pe Beorn, în vârstă de optsprezece luni, şi trăgând-o de mână pe Winnie, care avea patru ani. Acum, întregul sat se afla acolo.

Îi arătă cârpa lui Aldred.

— Priveşte asta!

La început, Aldred nu înţelese.

— Ce-i asta?

— O cârpă înmuiată în smoală şi aprinsă. Evident, a căzut în apă şi asta a stins flăcările.

— Vrei să spui că iniţial a fost legată de pod?

— Cum crezi că a luat foc podul?

Ceilalţi săteni începură să se adune în jurul lui Edgar, ascultând.

— N-a fost nicio furtună, niciun fulger. O casă putea să se aprindă, pentru că fiecare casă are un foc în mijloc, dar ce putea să aprindă un pod în miezul iernii?

Frigul îi pătrunse, în sfârşit, trupul gol şi începu să tremure.

— Cineva a pus focul, spuse Aldred.

— Când am descoperit incendiul, podul ardea într-o mulţime de locuri diferite. Un incendiu accidental începe într-un singur loc. Aici a fost un piroman.

— Dar cine a făcut asta?

Bucea Fish, care asculta, spuse:

— Trebuie să fi fost Dreng. Urăşte podul.

În schimb, Bucea îl iubea: afacerea lui înflorea.

Fat Bebbe auzi şi ea.

— Dacă a fost Dreng, şi-a omorât propria nevastă, spuse ea.

Călugării îşi făcură cruce, iar bătrânul Tatwine zise:

— Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul!

— Dreng se află la Shiring, zise Aldred. N-ar fi putut să pornească focul.

— Atunci cine? întrebă Edgar.

Nimeni nu-i răspunse la întrebare.

Edgar studie flăcările care se stingeau, evaluând pagubele. Capătul îndepărtat al podului se dusese. În capătul apropiat încă mai străluceau tăciunii şi întreaga structură se înclina periculos într-o parte.

Era de nereparat.

Blod veni la el cu o pelerină în mână şi înţelese după o clipă că era chiar a lui. Probabil se dusese până la casa lui ca să i-o aducă. Îi adusese, de asemenea, şi încălţările.

Îşi puse pelerina pe el. Tremura prea tare ca să se poată încălţa, aşa că Blod se aşeză în genunchi în faţa lui şi îi trase încălţările în picioare.

— Mulţumesc, şopti Edgar.

Apoi începu să plângă.

CAPITOLUL 31
Iunie 1002

De pe calul său, Ragna privea în josul pantei spre satul Dreng's Ferry: podul distrus se înălţa ca o spânzurătoare în piaţă. Lemnul înnegrit era răsucit şi rupt. În capătul îndepărtat nu mai rămăsese nimic în afară de pilastrul bine înfipt în mal: bărcile şi suprastructura se desprinseseră, iar grinzile arse erau împrăştiate pe mal, în aval. În capătul apropiat, bărcile cu fundul plat se aflau încă la locul lor, dar structura de rezistenţă şi calea de rulare se prăbuşiseră formând un morman tragic de tâmplărie distrusă.

Ragnei îi părea rău pentru Edgar. El îi vorbise cu multă pasiune despre podul acela de fiecare dată când se întâlniseră la Outhenham sau la Shiring: provocarea de a construi pe râu, nevoia unei rezistenţe suficiente ca să susţină greutatea căruţelor încărcate, frumuseţea îmbinărilor perfect executate. Îşi pusese sufletul în construcţia acelui pod, iar acum avea probabil inima frântă.

Nimeni nu ştia cine pusese focul, dar Ragna nu avea nicio îndoială în legătură cu cine se afla în spatele operaţiunii. Doar episcopul Wynstan era suficient de malefic încât să facă aşa ceva, dar şi suficient de deştept ca să scape nepedepsit.

Spera să-l întâlnească pe Edgar în ziua aceea, ca să discute despre carieră, dar nu ştia sigur dacă el se afla acolo sau la Outhenham. Ar fi fost dezamăgită dacă n-avea să-l găsească. Oricum, nu acesta era principalul scop al vizitei ei acolo.

Atinse coapsele lui Astrid cu călcâiele şi începu să coboare încet panta spre sat, urmată de însoţitorii ei. Wilwulf se afla împreună cu ea şi o adusese pe Agnes ca servitoare personală – Cat rămăsese la reşedinţă ca să aibă grijă de copii. Ragna era păzită de Bern şi de şase soldaţi.

Wilf îşi petrecea acum zilele în îngrijirea Ragnei, iar nopţile, cu Carwen. Îşi satisfăcea plăcerile aşa cum făcuse întotdeauna; din acest punct de vedere, nimic nu se schimbase. O trata pe Ragna ca pe o masă bogată de la un banchet, de pe care putea să aleagă ceea ce-şi dorea,

lăsând restul acolo, îi iubise trupul până când fusese atras de altul; se baza mai mult decât oricând pe inteligenţa ei, ca să-l ajute să guverneze, şi se purta de parcă ea n-ar fi avut mai mult suflet decât calul lui favorit.

În zilele care trecuseră de la însănătoşirea lui fizică, ea îşi dezvoltase un simţ exagerat al pericolului, o intuiţie care îi spunea că pericolul devenea tot mai mare. Venise la Dreng's Ferry pentru a face ceva în legătură cu asta. Avea un plan şi se afla acolo ca să câştige sprijin pentru acesta.

Drengs Ferry mirosea a bere fermentată, aşa cum mirosea adesea. Trecu călare pe lângă o casă care avea expus în faţa uşii un peşte argintiu pe o lespede de piatră: satul avea primul său magazin de peşte. În partea de nord a micii biserici, nu exista nicio extensie.

Până când ea şi Wilf ajunseră la mănăstire, Aldred şi călugării săi se aliniaseră în faţă ca să-i întâmpine. Wilf şi bărbaţii aveau să doarmă acolo peste noapte; Ragna şi Agnes urmau să meargă pe Insula leproşilor şi să îşi petreacă noaptea la mănăstirea de maici, unde Ragna avea să fie întâmpinată prea călduros de maica Agatha.

Dintr-un motiv oarecare, îşi amintea prima ei întâlnire cu Aldred la Cherbourg. El era chipeş încă, dar faţa lui avea riduri de îngrijorare care nu existaseră în urmă cu cinci ani. Ea calculă că el nu împlinise încă patruzeci de ani, dar părea mai în vârstă.

Îl salută şi spuse:

— Sunt şi ceilalţi aici?

— Aşteaptă în interiorul bisericii, conform instrucţiunilor tale, răspunse el.

Ea se întoarse spre Wilf.

— De ce nu te duci cu bărbaţii la grajduri, să vă asiguraţi că sunt bine îngrijiţi caii?

— Bună idee, spuse Wilf.

Ragna porni spre biserică împreună cu Aldred.

— Văd că ai construit o extindere, spuse ea când se apropiară de intrare.

— Datorită pietrei gratuite de la tine şi a unui constructor care ia lecţii de citire în loc să fie plătit.

— Edgar.

— Desigur. Transeptul cel nou este o capelă laterală

pentru moaştele Sfântului Adolphus.

Intrară apoi în biserică. În navă fusese instalată o masă pe care se afla pergament, o sticlă de cerneală, câteva pene de scris şi un cuţit pentru ascuţit penele. Aşezaţi pe bănci, la masă, se aflau episcopul Modulf de Norwood şi şeriful Den.

Ragna avea încredere în sprijinul lui Aldred pentru planul ei. Şeriful Den îşi dăduse acordul în avans. Nu era prea sigură de Modulf, un bărbat subţire, cu mintea ascuţită. El avea să o ajute dacă planul ei i-ar fi fost de vreun ajutor, altfel nu.

Se aşeză la masă, alături de ei.

— Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi fost de acord să ne întâlnim.

— Este întotdeauna o plăcere, doamna mea, spuse Den.

Modulf adăugă îngrijorat:

— Sunt nerăbdător să aflu motivul acestei invitaţii misterioase.

Ragna trecu direct la subiect.

— Contele Wilwulf este bine din punct de vedere fizic, dar dacă o să iei cina cu el în seara asta, o să-ţi pui câteva întrebări despre mintea lui. Pot să-ţi zic de pe acum că, mental, nu mai este bărbatul care a fost şi există toate indiciile că nu va mai reveni niciodată la normal.

Den clătină din cap.

— Mă întrebam...

— Şi ce înţelegi mai exact prin „mental”? întrebă Modulf.

— Memoria lui este imprevizibilă şi are dificultăţi cu socotelile. Asta îl determină să facă greşeli stânjenitoare. I s-a adresat nobilului Deorman de Norwood cu „Emma” şi i-a oferit o mie de lire pentru calul său. Dacă sunt eu de faţă, ceea ce se întâmplă aproape întotdeauna, râd şi încerc să fac uitat incidentul.

— Astea sunt veşti rele, spuse Modulf.

— Sunt convinsă că, acum, Wilf este incapabil să conducă o armată împotriva vikingilor.

Aldred adăugă:

— Am observat cu câteva minute în urmă că i-ai spus să meargă la grajduri cu bărbaţii şi el te-a ascultat ca un copil.

Ragna încuviinţă.

— Vechiul Wilf s-ar fi zburlit dacă a fi primit ordine de la soţia lui. Dar şi-a pierdut agresivitatea.

— Asta agravează lucrurile, zise Den.

Ragna continuă:

— Cea mai mare parte a oamenilor acceptă explicaţiile mele, dar asta nu va dura la nesfârşit. Bărbaţii mai ageri au observat deja o schimbare, aşa cum s-a întâmplat cu Aldred şi cu Den şi în scurt timp oamenii vor vorbi deschis despre asta.

— Un conte slab îi poate oferi o oportunitate unui nobil ambiţios şi lipsit de scrupule, spuse Den.

— Ce crezi că se poate întâmpla, şerifule? întrebă Aldred.

Den nu-i răspunse imediat.

— Cred că cineva o să-l ucidă, spuse Ragna.

Den încuviinţă scurt din cap: la asta se gândea şi el, dar ezitase să o zică.

Se lăsă o tăcere îndelungată.

Apoi Modulf spuse:

— Dar ce putem să facem în legătură cu asta Aldred, Den şi cu mine?

Ragna îşi reprimă un oftat de satisfacţie. Demonstrase ceea ce avea de demonstrat: îl convinsese pe episcop că aveau o problemă. Acum trebuia să-l convingă şi de soluţie.

— Cred că există o cale să-l protejăm, spuse ea. Va face un testament. Va trebui să fie în engleză, astfel încât Wilf să-l poată citi.

— Şi eu, spuse Den.

Nobilii şi oficialii regelui puteau adesea să citească în engleză, dar nu şi în latină.

— Şi ce va preciza actul? întrebă Modulf.

— Îl va desemna pe fiul nostru, Osbert, moştenitor al averii şi al titlului său, iar eu voi controla totul în numele lui Osbert până când va deveni major. Astăzi, aici, în biserică, Wilf va fi de acord cu acest lucru, iar eu vă cer vouă, trei demnitari, să fiţi martori la voinţa lui şi să vă puneţi semnăturile pe document.

Modulf spuse:

— Eu nu sunt un om de lume. Mi-e teamă că nu înţeleg cum îl protejează asta pe Wilwulf împotriva asasinatului.

— Singurul motiv pentru care cineva ar vrea să-l ucidă pe

Wilf ar fi speranţa de a-i urma în calitate de conte. Vom împiedica acest lucru dacă îl desemnează pe Osbert ca succesor al său.

Den, care era reprezentantul regelui în Shiring, spuse:

— Un astfel de testament nu va avea nicio valabilitate dacă nu este întărit de rege.

— Într-adevăr, spuse Ragna. Dar după ce voi avea semnăturile voastre pe document, îl voi duce regelui Ethelred şi-l voi implora să-şi dea consimţământul.

— Dar regele va fi de acord? întrebă Modulf.

— Moştenirea nu este, în niciun caz, de la sine înţeleasă, spuse Den. Este dreptul regelui să aleagă contele.

— Nu ştiu ce va spune regele, zise Ragna. Ştiu doar că trebuie să-i cer asta.

— Unde se află regele acum, ştie cineva? întrebă Aldred.

Den ştia.

— Din întâmplare, se află în drum spre sud. Se va afla la Sherborne peste trei săptămâni.

— O să-l întâlnesc acolo, spuse Ragna.

* * *

Edgar ştia că Ragna ajunsese la Dreng’s Ferry, dar nu era sigur că avea să o întâlnească. Ea era însoţită de Wilwulf şi veniseră pentru o întâlnire ce urma să aibă loc la mănăstire, implicând încă doi nobili ale căror identităţi fuseseră ţinute secrete. Aşa că fu surprins şi extrem de bucuros când ea intră în casa lui.

Era de parcă soarele ieşise brusc din nori. Edgar avea respiraţia tăiată, de parcă alergase la deal. Ragna îi zâmbea, iar el era cel mai fericit bărbat de pe faţa pământului.

Ea privi în jur, prin casă, şi brusc el văzu totul prin ochii ei: raftul ordonat de unelte de pe perete, butoiaşul de vin şi cutia pentru brânză, oala de gătit de pe foc, care emana o aromă plăcută de mirodenii, Brindle dând din coadă în semn de salut.

Apoi ea arătă spre cutia de pe masă.

— Este frumoasă, zise ea. O făcuse chiar Edgar şi gravase deasupra câţiva şerpi încolăciţi, care simbolizau

înţelepciunea. Ce păstrezi într-o cutie atât de frumoasă? întrebă ea.

— Ceva de preţ. Un dar de la tine, zise el ridicând capacul.

În interior se afla o carte mică, numită *Enigmata*, o colecţie de ghicitori în versuri – era una dintre cărţile favorite ale Ragnei. O primise atunci când învăţase să citească.

— Nu ştiam că ai făcut o cutie specială pentru carte, spuse ea. Ce drăguţ!

— Probabil că sunt singurul constructor din Anglia care are o carte.

Ea îi zâmbi din nou şi spuse:

— Dumnezeu n-a făcut doi ca tine, Edgar!

El simţi căldura copleşindu-l.

— Îmi pare rău pentru incendiul de la pod! zise ea. Sunt convinsă că Wynstan este implicat în povestea asta.

— Sunt de acord cu tine.

— Poţi să-l reconstruieşti?

— Da – dar în ce scop? Poate să fie incendiat din nou. A scăpat o dată, poate să o facă din nou.

— Presupun că da.

Edgar se săturase să discute despre pod. Ca să schimbe subiectul, o întrebă:

— Ce mai faci?

Ea era gata să-i dea un răspuns convenţional, apoi se răzgândi.

— Ca să fiu sinceră, sunt absolut nefericită.

Edgar era surprins: era o mărturisire intimă.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— Wilwulf nu mă iubeşte şi nu sunt convinsă că m-a iubit vreodată – pot spune asta acum, când înţeleg dragostea.

— Dar... păreaţi atât de îndrăgostiţi unul de altul!

— Oh, el nu se putea sătura de mine într-o vreme, dar s-a plictisit. Acum mă tratează ca pe unul dintre prietenii lui bărbaţi. N-a mai trecut prin patul meu de un an.

Edgar nu se putu împiedica să nu se bucure. Era un gând nedemn şi spera ca ea să nu-l poată citi pe faţa lui.

Dar Ragna nu părea să fi observat.

— Preferă să petreacă noaptea cu sclava lui, spuse ea cu dispreţ în voce. Are paisprezece ani.

Edgar şi-ar fi dorit să-şi exprime simpatia pe care o simţea, dar cuvintele erau greu de găsit.

— E ruşinos, spuse el.

Ea lăsă să i se vadă furia.

— Şi nu este ceea ce ne-am promis atunci când am depus jurămintele! N-am fost niciodată de acord cu genul acesta de căsătorie.

El dorea să o facă să vorbească în continuare, pentru că era nerăbdător să afle mai multe.

— Ce simţi acum pentru Wilf?

— Multă vreme am încercat să-l iubesc în continuare; speram să-l câştig înapoi, visam că se va sătura de altele... Dar s-a mai întâmplat ceva. Rana la cap pe care a suferit-o anul trecut i-a deranjat mintea. Bărbatul cu care m-am măritat a dispărut. Jumătate din timp nu sunt convinsă că îşi aminteşte că e însurat cu mine. Mă tratează ca pe o mamă.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Edgar încercă să se apropie şi ea nu se retrase. Îi luă palmele micuţe în ale lui şi fu încântat când simţi strânsoare ei de răspuns. Îi privi faţa şi se simţi mai aproape de fericire decât fusese vreodată. Îi privi lacrimile care-i inundau ochii şi se scurgeau pe obraji, picături de ploaie deasupra unor petale de trandafiri. Expresia ei era o grimasă de durere, dar pentru el ea nu fusese niciodată mai frumoasă. Rămaseră nemişcaţi multă vreme.

Apoi ea spuse:

— Sunt încă măritată totuşi.

Şi îşi retrase mâinile. El nu zise nimic.

— Poţi să-mi dai o gură de vin? spuse ea după ce îşi şterse faţa cu mâneca.

— Orice doreşti.

Scoase vin din butoi într-o cană de lemn.

Ea bău şi îi dădu cana înapoi.

— Mulţumesc. Începea să arate mai normal. Trebuie să trec râul, să ajung la mănăstirea de maici.

Edgar zâmbi.

— N-o lăsa pe maica Agatha să te sărute prea mult.

Toată lumea o plăcea pe Agatha, dar ea avea o slăbiciune.

Ragna spuse:

— Uneori, este o alinare să fii iubit.

Îi aruncă o privire directă şi el înţelese că vorbea şi despre el, nu doar despre Agatha. Era confuz. Avea nevoie de timp ca să se gândească la asta.

După o clipă, ea spuse:

— Cum arăt? O să-şi dea seama cineva de ce am făcut aici?

„Şi ce am făcut aici?” se întrebă Edgar.

— Arăţi bine. „Ce lucru stupid am spus”, se gândi el. Arăţi ca un înger!

— Aş vrea să am puterile unui înger, zise ea. Gândeşte-te ce aş putea să fac!

— Ce ai face mai întâi?

Ea zâmbi, clătinând din cap, apoi se întoarse şi plecă.

* * *

Încă o dată, Wynstan vorbea cu Agnes în colţul prezbiteriului, lângă altar, dar în afara vederii dinspre navă. Pe altar se afla o Biblie, iar lângă picioarele lui erau un coş cu apă sfinţită şi pâinea de împărtăşanie. Wynstan nu avea scrupule să facă afaceri în zonele cele mai sfinte ale bisericii. El îl adula pe Iehova, Dumnezeu din Vechiul Testament, care ordonase genocidul canaaniţilor. Ceea ce era nevoie să fie făcut trebuia făcut, iar Dumnezeu nu avea nevoie de sclifosiţi, considera el.

Agnes era excitată, dar nervoasă.

— Nu cunosc toată povestea, dar trebuie să-ţi povestesc oricum, spuse ea.

— Eşti o femeie înţeleaptă, zise el. Nu era, dar el avea nevoie să o calmeze. Spune-mi doar ce s-a întâmplat şi lasă-mă pe mine să îmi dau seama ce semnificaţie are.

— Ragna a fost la Dreng’s Ferry.

Wynstan auzise despre asta, dar nu ştia ce să înţeleagă din această informaţie. În cătunul acela nu era nimic care să o poată interesa pe Ragna. Avea o slăbiciune pentru tânărul constructor, dar Wynstan era convins că nu avea nicio relaţie cu el.

— Ce a făcut acolo?

— Ea şi Wilf s-au întâlnit cu Aldred şi cu încă doi bărbaţi.

Identităţile celorlalţi doi trebuiau să rămână secrete, dar este un loc atât de mic, încât eu i-am văzut. Erau episcopul Modulf de Norwood şi şeriful Den.

Wynstan se agită. Era interesant, dar mai mult ridica întrebări decât oferea răspunsuri.

— Ai vreo idee despre scopul întâlnirii?

— Nu, dar cred că toţi au fost martori la semnarea unui document.

— O înţelegere scrisă, cugetă Wynstan. Presupun că nu ai apucat să-ţi arunci privirea peste document.

Ea zâmbi.

— La ce mi-ar folosi aşa ceva?

Desigur, ea nu ştia să citească.

— Mă întreb ce pune la cale căţeaua aia franţuzoaică, spuse Wynstan mai mult pentru sine.

Cele mai multe documente se refereau la vânzarea, închirierea sau dăruirea unor pământuri. îl convinsese Ragna pe Wilf să-i transfere vreun teren stareţului Aldred sau episcopului Modulf, ca un dar pios? Dar pentru asta nu era nevoie de o întâlnire secretă. Contractele nupţiale mai puteau fi trecute în scris, dacă implicau schimbarea de proprietate, dar nu părea să fi avut loc vreo căsătorie în Dreng’s Ferry. Naşterile nu erau înregistrate, nici măcar cele regale, dar decesele erau. Şi testamentele se mai scriau: făcuse cineva vreun testament? Ragna ar fi putut să-l convingă pe Wilf să facă asta. El nu-şi revenise complet după rana de la cap şi încă era posibil să moară din cauza ei.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai convins era Wynstan că scopul întâlnirii clandestine a Ragnei era să obţină testamentul contelui înregistrat în scris, în secret şi cu martori.

Problema era că testamentul unui nobil nu valora prea mult. Regele era cel care avea controlul asupra proprietăţii fiecărui nobil decedat şi asta le includea şi pe văduve. Niciun testament nu avea vreo putere dacă nu era ratificat anterior de rege.

Wynstan o întrebă pe Agnes:

— S-a discutat ceva despre o întâlnire cu regele Ethelred?

— De unde ştii asta? întrebă ea. Eşti atât de deştept! Da, l-

am auzit pe episcopul Modulf spunând că se va întâlni cu Ragna la Sherborne, când regele va ajunge acolo.

— Asta este, spuse Wynstan hotărât. A scris testamentul lui Wilf, a avut ca martori un episcop, un şerif şi un abate şi acum va încerca să obţină aprobarea regală.

— De ce ar face aşa ceva?

— Se gândeşte că Wilf o să moară şi vrea ca fiul lor să fie moştenitor, zise Wynstan. îl va convinge pe Wilf să o desemneze pe ea să conducă, în calitate de regent al lui Osbert, până când el devine major – sunt convins!

— Dar şi Garulf este fiul lui Wilf, iar el are douăzeci de ani. Sigur regele îl va prefera pe el unui copil.

— Din păcate, Garulf e un prost şi regele ştie asta. Anul trecut, Garulf a pierdut cea mai mare parte a armatei din Shiring într-o luptă prost aleasă şi Ethelred s-a înfuriat auzind de moartea atâtor luptători. Ragna este femeie, dar e deşteaptă ca o pisică, aşa că regele ar prefera să o aibă pe ea la conducerea comitatului Shiring mai degrabă decât pe Garulf.

— Tu înţelegi totul, spuse Agnes cu admiraţie.

Ea îl privea cu adoraţie şi el se întrebă dacă să-i satisfacă dorinţa evidentă din priviri, dar se hotărî că era mai bine să o lase să spere. O atinse pe obraz, de parcă ar fi fost gata să-i şoptească ceva drăgăstos, dar spuse doar atât:

— Unde ar păstra Ragna un astfel de document?

— În casa ei, în cufărul încuiat, împreună cu banii, spuse Agnes într-o şoaptă înflăcărată.

El o sărută pe buze.

— Mulţumesc, zise el. Ar fi mai bine să pleci.

O privi cum se îndepărtează. Avea o siluetă drăguţă. Poate că, într-o zi, avea să îi ofere ceea ce dorea inima ei.

Dar informaţiile pe care i le adusese nu puteau fi neglijate. Puteau să însemne decăderea finală a puternicei lui familii. Trebuia să discute despre asta cu fratele lui mai tânăr. Wigelm se afla, din întâmplare, la Shiring şi locuia la reşedinţa episcopului, dar Wynstan dorea să aibă un plan de acţiune bine pus la punct înainte să înceapă discuţia. Rămase la catedrală singur, bucuros că avea ocazia să gândească fără să fie întrerupt.

Pe măsură ce medita, îi devenea tot mai clar că necazurile

sale n-aveau să se încheie niciodată dacă nu o distrugea pe Ragna. Problema nu era doar testamentul. În calitate de soţie a unui conte neputincios, Ragna avea putere şi era suficient de inteligentă şi de hotărâtă încât să o folosească în cel mai bun mod.

Orice ar fi hotărât Wynstan, trebuia să acţioneze rapid. Dacă Ethelred confirma testamentul, prevederile acestuia rămâneau săpate în piatră: nimic din ceea ce făcea Wynstan după aceea nu avea să mai schimbe ceva. Ragna nu trebuia să ajungă nici măcar să i-l arate regelui.

Ethelred trebuia să ajungă la Sherborne peste optsprezece zile.

Wynstan părăsi catedrala şi traversă piaţa, îndreptându-se spre reşedinţa sa. îl găsi pe Wigelm la etajul de sus, aşezat pe o bancă, ascuţind un pumnal cu o piatră. Ridică privirea şi îl întrebă:

— Ce te face să fii atât de posomorât?

Wynstan goni doi servitori şi închise uşa.

— Peste un minut o să fii şi tu posomorât, spuse el, apoi îi relată lui Wigelm ceea ce îi povestise Agnes.

— Regele Ethelred nu trebuie să vadă niciodată testamentul ăla! spuse Wigelm.

— Evident, zise Wynstan. Este un cuţit pus la gâtul meu şi al tău.

Wigelm se gândi o clipă, apoi spuse:

— Trebuie să furăm testamentul şi să-l distrugem.

Wynstan oftă. Uneori avea impresia că era singura persoană care înţelegea lucrurile.

— Oamenii fac copii după documente ca să prevină exact genul acesta de probleme. Îmi imaginez că toţi cei trei martori au plecat cu duplicate după întâlnirea de la Drengs Ferry. În cazul, puţin probabil, în care nu există alte copii, Ragna ar putea, pur şi simplu, să-l scrie din nou şi să cheme martorii să-l semneze.

Figura lui Wigelm reveni la obişnuita expresie bosumflată.

— Ei bine, atunci ce putem face?

— Nu putem lăsa situaţia să se perpetueze.

— Sunt de acord.

— Trebuie să distrugem puterea Ragnei.

— Sunt pentru.

Wynstan îl conducea pe Wigelm pas cu pas.

— Puterea ei depinde de Wilf.

— Şi noi nu vrem să luăm asta de la el.

— Nu, oftă Wynstan. Îmi pare rău să spun asta, dar toate problemele noastre ar fi rezolvate dacă Wilf ar muri în curând.

Wigelm ridică din umeri.

— Treaba asta este în mâinile Domnului, după cum vă place vouă, preoţilor, să spuneţi.

— Poate.

— Ce?

— Decăderea lui poate fi grăbită.

Wigelm era uluit.

— Despre ce vorbeşti?

— Există un singur răspuns.

— Bine. Spune-l, Wynstan!

— Trebuie să-l ucidem pe Wilf.

— Ha-ha!

— Vorbesc serios!

Wigelm era şocat.

— E fratele tău!

— Frate vitreg. Şi îşi pierde minţile. Este mai mult sau mai puţin sub controlul vacii normande, ceva ce l-ar face să-i fie tare ruşine de el dacă nu ar fi prea dus cu pluta ca să-şi dea seama ce se întâmplă. Ar fi un gest de bunăvoinţă să-i curmăm viaţa.

— Totuşi... Wigelm îşi coborî vocea, deşi camera era pustie. Să-ţi ucizi fratele!

— Ceea ce e nevoie să fie făcut trebuie făcut!

— Nu putem! spuse Wigelm. Este în afara discuţiei. Gândeşte-te la altceva! Tu eşti marele gânditor.

— Şi nu cred că o să-ţi convină când vei fi înlocuit la conducerea oraşului Combe de cineva care îi plăteşte contelui taxele fără să-i jumulească o cincime.

— Ar putea Ragna să mă înlocuiască?

— Într-o clipă. Ar fi făcut-o deja, doar că nimeni nu ar putea să creadă că Wilf ar fi de acord cu aşa ceva. Odată ce el nu mai este...

Wigelm părea gânditor.

— Regele Ethelred n-ar susţine asta.

— De ce nu? spuse Wynstan. A făcut chiar el aşa ceva.

— Am auzit câteva poveşti despre asta.

— Cu douăzeci şi patru de ani în urmă, regele era fratele vitreg mai vârstnic al lui Ethelred, Edward. Ethelred locuia cu mama lui, Elfryth, care era mama vitregă a regelui. Edward s-a dus în vizită şi a fost omorât de soldaţii lor. Ethelred a fost încoronat în anul următor.

— Ethelred trebuie să fi avut vreo doisprezece ani.

Wynstan ridică din umeri.

— Tânăr? Da. Inocent? Numai Dumnezeu ştie.

Wigelm avea o figură sceptică.

— Nu-l putem omorî pe Wilf. Are o echipă de gărzi de corp comandată de Bern Uriaşul, care este normand şi este de multă vreme servitorul Ragnei.

„Într-o zi, gândi Wynstan, n-o să mai fiu aici ca să gândesc pentru toată familia mea. Mă întreb dacă atunci vor rămâne nemişcaţi, fără să facă nimic, ca o echipă de boi când pleacă plugarul”.

— Să-l ucidem e uşor, spuse el. Cum ne descurcăm după aceea este ceea ce trebuie să ne îngrijoreze. Va trebui să trecem la acţiune în clipa în care este declarat mort, în timp ce Ragna e încă împietrită de şoc. Nu vrem să-l eliminăm pe Wilf doar ca să aflăm că ea preia conducerea oricum. Trebuie să devenim stăpânii comitatului Shiring înainte ca ea să-şi redobândească stăpânirea de sine

— Şi cum facem asta?

— Avem nevoie de un plan.

* * *

Ragna nu era sigură în legătură cu festinul.

Gytha venise la ea cu o cerere rezonabilă.

— Ar trebui să sărbătorim însănătoşirea lui Wilf, zisese ea. Să le arătăm tuturor că el este bine şi capabil din nou.

Desigur, el nu era bine, dar aparenţele erau importante. Oricum, Ragnei nu-i plăcea ca el să bea prea mult: devenea mai rătăcit decât un beţiv obişnuit.

— Ce fel de sărbătoare? întrebase ea echivoc.

— Un festin, spusese Gytha. Aşa cum îi place *lui,* adăugase ea intenţionat. Cu fete care dansează, nu cu

poeţi.

Ragna se gândise, vinovată, că el avea dreptul să se distreze.

— Şi un jongler, spusese ea. Şi un bufon, poate?

— Ştiam că o să fii de acord, zisese Gytha rapid, ca să bată în cuie decizia.

— Trebuie să plec la Sherborne în prima zi a lunii iulie, zisese Ragna. Haide să-l facem în noaptea dinainte!

În dimineaţa aceea, ea îşi făcea planurile şi împacheta bagajele. Era pregătită să plece a doua zi, dar mai întâi trebuia să asiste la întregul festin din seara aceea.

Gytha donase un butoi de mied pentru festivităţi. Făcut din miere fermentată, miedul era dulce şi tare, iar bărbaţii se puteau îmbăta repede cu el. Ragna n-ar fi permis aşa ceva dacă ar fi fost întrebată, dar acum nu dorea să pară că strica distracţia, aşa că nu obiectă. Tot ce putea să facă era să spere că Wilf n-avea să bea prea mult. Vorbi cu Bern şi îi ordonă să rămână treaz, astfel încât să poată avea grijă de Wilf dacă era necesar.

Wilf şi fraţii lui erau în dispoziţie de petrecere, dar, spre uşurarea ei, păreau să bea moderat. Unii dintre soldaţi nu erau atât de reţinuţi, poate din cauză că, pentru ei, miedul era o trataţie rară, iar seara începea să devină zgomotoasă.

Bufonul era foarte amuzant şi trecu periculos de aproape de tentaţia de a-l ironiza pe Wynstan, prefăcându-se că este preot şi binecuvântează o fată tânără, pentru ca apoi să o apuce de sâni. Din fericire, Wynstan nu avea dispoziţia de a se simţi jignit şi râdea la fel de vârtos ca toţi ceilalţi.

După ce se lăsă întunericul, se aprinseră lămpile, masa fu curăţată de holurile murdare şi băutura continuă să curgă. Unii dintre oameni deveneau somnoroşi sau iubăreţi – sau ambele. Adolescenţii flirtau, iar femeile măritate chicoteau când prietenii bărbaţilor lor îşi permiteau libertăţi nevinovate. Dacă aveau loc încălcări mai grave, se întâmplau afară, în întuneric.

Wilf începea să arate obosit. Ragna era pe cale să-i sugereze lui Bern să-l ajute să meargă în pat, dar fraţii lui preluară sarcina: Wynstan şi Wigelm îl apucară fiecare de câte un braţ şi îl escortară afară.

Carwen îi urma îndeaproape.

Ragna îl chemă pe Bern.

— Gărzile de corp sunt, mai mult sau mai puţin, bete. Vreau ca tu să rămâi de pază la ei toată noaptea.

— Da, doamna mea, spuse Bern.

— Poţi să dormi mâine-dimineaţă.

— Mulţumesc.

— Noapte bună, Bern!

— Noapte bună, doamna mea!

* * *

Wynstan şi Wigelm se duseră la casa Gythei şi rămaseră treji până la orele mici ale nopţii, vorbind doar în mod sporadic.

Wynstan îi explicase Gythei planul lui, iar ea fusese şocată şi oripilată de ideea că fiii ei doreau să-l ucidă pe fiul ei vitreg. Contestase deducţia lui Wynstan referitoare la documentul întocmit la Dreng's Ferry: cum putea să fie sigur că era testamentul lui Wilf? Din întâmplare, Wynstan reuşi să-i dea asigurările necesare, pentru că primise informaţii care-i confirmau speculaţiile. Episcopul Modulf îi destăinuise, indiscret, vecinului său, nobilul Deorman de Norwood, iar Deorman îi spusese lui Wynstan.

Gytha acceptase planul lui Wynstan, aşa cum fusese el conceput până la urmă.

— Ceea ce e nevoie să fie făcut trebuie făcut, spusese ea.

Chiar şi aşa, părea tulburată.

Wynstan era încordat: dacă lucrurile mergeau prost şi complotul era dezvăluit, atât el, cât şi Wigelm aveau să fie executaţi pentru trădare.

Obosise încercând să-şi închipuie fiecare obstacol din cale şi planificând cum avea să-l depăşească, dar erau posibile oricând probleme neaşteptate, iar gândul acesta îl ţinea treaz.

Când consideră că venise timpul, se ridică în picioare. Luă o lampă, o curea de piele şi un mic sac de pânză, pe care le pregătise mai devreme.

Wigelm se ridică şi el şi îşi atinse nervos pumnalul cu lamă lungă, aflat în teaca de la centura sa.

Gytha spuse:

— Nu-l faceţi pe Wilf să sufere, se poate?

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, răspunse Wigelm.

— El nu este fiul meu, dar l-am iubit pe tatăl lui. Amintiţi-vă asta!

— Ne vom aminti, mamă, spuse Wynstan.

Cei doi fraţi părăsiră casa.

„Şi iată-ne porniţi!” se gândi Wynstan.

În faţa casei lui Wilf se aflau întotdeauna trei paznici: unul la uşă şi câte unul la fiecare colţ din faţă al clădirii. Wigelm îşi petrecuse două nopţi observându-i, parţial prin crăpăturile din pereţii casei Gythei şi parţial ieşind afară foarte des ca să se uşureze. Aflase că cei trei paznici îşi petreceau cea mai mare parte a nopţii aşezaţi pe pământ, cu spatele sprijinit de pereţii casei, şi aţipind deseori. În noaptea aceea probabil că erau amorţiţi de băutură şi nici n-aveau să ştie că doi criminali intrau în casa pe care o păzeau. Oricum, Wynstan avea pregătită o poveste, în caz că ei erau treji.

Nu erau treji, dar fu surprins să-l găsească pe Bern stând în picioare în faţa uşii lui Wilf.

— Dumnezeu să fie cu tine, domnule episcop, şi cu tine, nobile Wigelm, spuse Bern cu accentul său franţuzesc.

— La fel şi cu tine.

Wynstan îşi revenea rapid din şoc şi se pregătea să pună în aplicare planul de retragere pe care îl concepuse pentru cazul în care străjile nu erau adormite.

— Trebuie să-l trezim pe Wilf, spuse el încet, dar limpede. Este o urgenţă. Aruncă o privire spre cei doi paznici care dormeau. Improvizând, îi spuse lui Bern: Vino cu noi înăuntru – trebuie să auzi ce avem de spus.

— Da, domnul meu.

Bern părea nedumerit, după cum era de aşteptat – cum ar fi putut cei doi fraţi să afle despre o urgenţă în mijlocul nopţii, când nu părea să fi intrat nimeni în incintă pentru a aduce veşti? Dar, deşi era neliniştit, le deschise uşa. Sarcina lui era să-l protejeze pe Wilf, dar nu-şi putea închipui că pericolul venea pentru conte de la cei doi fraţi ai săi.

Wynstan ştia exact ce trebuia să facă acum pentru a contracara intervenţia surprinzătoare a lui Bern – pentru el,

era evident –, dar oare Wigelm îşi dăduse seama? Wynstan putea doar să spere.

Wynstan intră, păşind tăcut pe paie. Wilf şi Carwen dormeau în pat, înveliţi în pături. Wynstan aşează lampa şi sacul de pânză pe masă, dar păstră cureaua în mână. Apoi se întoarse să privească.

Bern închidea uşa în urma lui. Wigelm întinse mâna după pumnal. Apoi Wynstan auzi un zgomot din pat.

Privi spre cei doi şi o văzu pe Carwen deschizând ochii.

Apucă cele două capete ale curelei şi lăsă o lungime de vreo treizeci de centimetri între cele două mâini. În acelaşi timp se lăsă într-un genunchi lângă fata sclavă. Ea se trezi rapid, se ridică, părând înspăimântată, şi deschise gura ca să strige. Wynstan îi trecu rapid cureaua peste cap, i-o trase peste gura deschisă, ca zăbala unui cal, şi strânse puternic. Având căluşul astfel pus, ea putea să scoată doar nişte gâlgâituri disperate. Strânse mai tare cureaua, apoi privi în spatele lui.

Îl văzu pe Wigelm tăindu-i gâtul lui Bern cu pumnalul său lung, cu o crestătură adâncă. „Bine lucrat”, se gândi Wynstan. Când începu să ţâşnească sângele, Wigelm sări din calea lui. Bern căzu. Singurul zgomot fu bufnitura trupului său căzând la pământ.

„Asta este, se gândi Wynstan, acum nu mai e cale de întoarcere”.

Se întoarse şi-l văzu pe Wilf trezindu-se. Mormăiala lui Carwen căpătă un ton nou de urgenţă. Ochii lui Wilf erau acum larg deschişi.

Cu toată capacitatea lui mintală redusă, putea să-şi dea seama ce se petrecea în faţa ochilor săi. Se ridică rapid din pat şi se întinse după cuţitul de la capătul patului.

Dar Wigelm fu mai rapid. Ajunse lângă pat din doi paşi şi se aruncă asupra lui Wilf tocmai când acesta îşi apuca arma. Wigelm îşi trase mâna înarmată în jos, într-o răsucire, dar Wilf ridică braţul stâng şi îndepărtă lovitura lui Wigelm. Apoi se repezi la acesta, dar Wigelm se feri într-o parte.

Când Wigelm îşi ridică braţul pentru încă o lovitură, Carwen se mişcă brusc, surprinzându-l pe Wynstan, care nu o imobilizase atât de bine pe cât credea. Având căluşul încă în gură, ea sări pe Wigelm, lovindu-l cu pumnii şi încercând

să-l zgârie pe faţă, iar Wynstan avu nevoie de un moment ca să tragă de curea şi să o smucească înapoi. Sări peste ea, aterizând pe ambii genunchi. Ţinând strâns cureaua cu mâna dreaptă, îşi scoase pumnalul cu stânga.

Wilf şi Wigelm erau încă încleştaţi, părând că niciunul dintre ei nu reuşea o lovitură decisivă. Wynstan îl văzu pe Wilf deschizând gura ca să strige după ajutor. Ar fi fost dezastruos: planul necesita o crimă înfăptuită în tăcere. Wynstan se aplecă deasupra lui Wilf, în timp ce în gâtul acestuia lua naştere un strigăt. Folosindu-şi toată puterea din mâna stângă, înfipse pumnalul în gura lui Wilf şi împinse cât putu de tare spre gât.

Strigătul fu înăbuşit exact înainte să se audă.

Wynstan suferi un moment de o oroare paralizantă. Vedea panica şi durerea extremă din ochii lui Wilf. Îşi trase cuţitul afară, de parcă ar fi putut cumva să minimalizeze atrocitatea.

Wilf scoase un mormăit sugrumat, de agonie, şi din gură începu să-i curgă sânge. Era chinuit de durere, dar nu murise. Wynstan fusese în luptă şi ştia că oamenii cu răni mortale puteau să sufere multă vreme până să moară. Trebuia să pună capăt chinurilor lui Wilf, dar nu se putea mobiliza să facă asta.

Atunci, Wigelm îi administră lovitura de graţie, înfigând cuţitul în partea stângă a pieptului lui Wilf şi nimerind cu precizie inima. Lama intră adânc şi Wilf înţepeni într-o clipă.

— Fie ca Domnul să ne ierte pe amândoi! spuse Wigelm.

Carwen începu să plângă.

Wynstan ascultă atent: nu se auzea niciun zgomot de afară. Omorul fusese înfăptuit în tăcere şi gărzile nu fuseseră deranjate din mahmureala lor.

Inspiră adânc şi se calmă.

— Ăsta este doar începutul, spuse el.

Se dădu jos de pe Car wen, ţinând încă strâns căluşul, şi o trase în picioare.

— Acum, ascultă-mă cu atenţie, spuse el.

Ea se uită la el înspăimântată. Văzuse doi bărbaţi înjunghiaţi de moarte şi se gândea că ar fi putut să urmeze ea.

— Dă din cap dacă înţelegi ce spun, zise Wynstan.

Ea dădu din cap cu o energie frenetică.

— Wigelm şi cu mine vom jura că tu l-ai ucis pe Wilf.

Ea clătină din cap, dintr-o parte în alta, viguros.

— Poţi să negi asta. Poţi să le spui tuturor adevărul despre ce s-a întâmplat aici în noaptea asta. Poţi să ne acuzi pe mine şi pe Wigelm de crimă cu sânge rece.

El îşi dădea seama, după expresia ei, că era derutată.

— Dar cine o să te creadă? continuă el. Jurământul unui sclav n-are nicio valoare – cu atât mai puţin împotriva celui al unui episcop.

El văzu înţelegerea din ochii ei, urmată de disperare.

— Pricepi în ce poziţie te afli, spuse el satisfăcut. Dar eu o să-ţi ofer o şansă. Te voi lăsa să evadezi.

Ea se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Peste două minute, o să ieşi din incintă şi o să părăseşti oraşul Shiring. O vei lua pe drumul spre Glastonbury. Călătoreşte noaptea şi ascunde-te în pădure în timpul zilei.

Ea privi spre uşă, ca pentru a se asigura că era acolo.

Wynstan nu dorea ca fata să fie capturată, aşa că pregătise câteva lucruri care puteau să o ajute.

— Ia sacul care se află pe masă lângă lampă, spuse el. Conţine pâine şi şuncă, aşa că nu va trebui să cauţi de mâncare vreo două zile. Mai conţine şi doisprezece penny de argint, dar nu-i cheltui până când nu ajungi foarte departe.

El putea să vadă în ochii ei că înţelegea.

— Spune oricui îţi iese în cale că te duci la Bristol ca să-ţi găseşti bărbatul, care este marinar. La Bristol poţi să iei o barcă şi să traversezi estuarul spre Ţara Galilor, iar acolo te vei afla în siguranţă.

Ea încuviinţă din nou din cap, de data asta mai încet, prelucrând înţelesul vorbelor lui şi gândindu-se la el.

Apoi el îi puse cuţitul la gât.

— Acum am să-ţi scot căluşul din gură şi, dacă ţipi, va fi ultimul sunet pe care îl scoţi.

Ea dădu din nou din cap.

Când Wynstan eliberă cureaua, ea înghiţi în sec şi îşi frecă obrajii acolo unde aceasta îi lăsase urme roşii.

Wynstan observă că Wigelm avea stropi de sânge pe mâini şi pe faţă. Presupunea că şi propriul lui trup prezenta

asemenea urme revelatoare. Pe masă se afla un bol cu apă şi se spălă repede, apoi îi făcu semn lui Wigelm să facă acelaşi lucru. Probabil că aveau sânge şi pe haine, dar Wigelm era îmbrăcat în maro şi Wynstan era în negru, aşa că se zăreau doar pete fără identitate, care nu puteau să spună nicio poveste.

Apa din bol deveni roz şi Wynstan o aruncă pe podea.

Apoi îi spuse lui Carwen:

— Pune-ţi pantofii şi pelerina.

Ea făcu ce i se spusese şi el îi dădu sacul.

— Vom deschide acum uşa. Dacă ceilalţi doi paznici s-au trezit, Wigelm şi cu mine îi vom ucide. Dacă dorm, o să trecem tiptil pe lângă ei. Apoi te vei îndrepta rapid şi în tăcere spre poarta complexului şi vei ieşi imediat

Ea încuviinţă.

— Să mergem!

Wynstan deschise puţin uşa şi aruncă o privire afară.

Cei doi paznici dormeau sprijiniţi de zid. Unul dintre ei sforăia.

Wynstan ieşi afară, îi aşteptă pe Carwen şi pe Wigelm, apoi închise uşa. După aceea îi făcu semn lui Carwen şi ea se îndepărtă rapid şi în tăcere.

Îşi permise un moment de satisfacţie: fuga ei avea să fie văzută de toată lumea ca o dovadă a vinovăţiei.

Wynstan şi Wigelm se duseră apoi la casa Gythei. La uşă, Wynstan privi înapoi. Paznicii nu se mişcaseră. El şi Wigelm intrară în casa mamei lor şi închiseră uşa.

* * *

De câteva luni, Ragna dormea prost. Avea prea multe griji: Wilf, Wynstan, Carwen, Osbert şi gemenii. Când adormea, în sfârşit, avea deseori coşmaruri. În noaptea aceea visă că Edgar îl omorâse pe Wilf şi că ea încerca să-l protejeze pe constructor de justiţie, dar de câte ori vocea ei spunea ceva, era înecată de strigătele de afară. Apoi înţelese că visa, dar strigătele erau reale şi se trezi repede, ridicându-se cu inima bătându-i nebuneşte.

Strigătele erau înfricoşătoare. Doi sau trei bărbaţi urlau, iar o femeie vorbea pe un ton foarte ascuţit. Ragna fugi

afară şi se uită după Bern, care dormea de obicei chiar în interior, lângă uşa ei; apoi îşi aminti că îl trimisese să-l păzească pe Wilf.

O auzi pe Agnes spunând cu o voce speriată:

— Ce-i asta?

Apoi Cat zise:

— S-a întâmplat ceva.

Vocile lor speriate treziră copiii şi gemenii începură să plângă.

Ragna îşi trase pantofii în picioare, apoi smulse pelerina şi ieşi.

Era încă întuneric şi văzu imediat că în casa lui Wilf erau lumini aprinse şi că uşa lui era larg deschisă. Respiraţia i se opri în gât: se întâmplase ceva cu el?

Alergă până la uşa lui şi intră în casă.

La început, nu înţelese scena din faţa ochilor ei. Bărbaţi şi femei se agitau în jur, toţi vorbind cât de tare puteau. În aer se simţea un miros metalic şi văzu sânge pe podea şi pe pat – mult sânge. Apoi îl descoperi pe Bern, zăcând într-o baltă de sânge închegat, cu gâtul tăiat într-un fel oribil, şi icni de oroare şi de disperare. În sfârşit, privirea i se îndreptă spre pat. Printre păturile pătate cu roşu se afla soţul ei.

Lăsă să-i scape un ţipăt pe care-l opri cu pumnul la gură. Era grav rănit şi avea gura plină de sânge negru, uscat. Avea ochii deschişi şi se holba la tavan. Pe pat se afla un cuţit, lângă pumnul lui deschis: încercase să se apere.

Nu era nici urmă de Carwen.

Privind spre trupul mutilat al lui Wilf, ea îşi aminti de bărbatul înalt, cu părul blond, îmbrăcat într-o pelerină albastră, care coborâse de pe vas în portul Cherbourg, spunând într-o franceză proastă: „Am venit să discut cu contele Hubert”. Deşi simţea că avea să plângă, trebuia să pună o întrebare, iar cuvintele ieşiră cu mare greutate:

— Cum s-a întâmplat asta?

Îi răspunse Wuffa, grăjdarul-şef.

— Paznicii au adormit, spuse el. Trebuie executaţi pentru neglijenţa lor.

— Vor fi, zise Ragna, ştergându-şi lacrimile cu degetele. Dar ce spun că s-a întâmplat?

— S-au trezit şi au observat că Bern dispăruse. L-au căutat şi, în cele din urmă, s-au uitat în interiorul casei. Apoi au văzut... – îşi desfăcu braţele –... asta.

Ragna înghiţi în sec şi îşi calmă vocea.

— Nu mai era nimeni aici?

— Nu. Evident, sclava a făcut asta, apoi a fugit.

Ragna se agită: Carwen ar fi trebuit să fie mult mai puternică decât părea ca să ucidă doi bărbaţi atât de puternici cu un cuţit, se gândi ea, dar pentru moment lăsă suspiciunile deoparte.

— Adu-l pe şerif, îi zise lui Wuffa. Trebuie să pornească potera imediat ce se ivesc zorii. Indiferent dacă este sau nu criminalul, Carwen trebuie capturată, pentru că mărturia ei va fi crucială.

— Da, doamna mea, zise Wuffa, apoi plecă grăbit.

În timp ce el ieşea, intră Agnes cu gemenii în braţe. Puţin mai mari de un an, copiii nu înţelegeau mare lucru, dar Agnes începu să strige şi să plângă.

Apoi intră şi Catt de mână cu Osbert, în vârstă de trei ani. Se holbă la trupul inert al lui Bern, bărbatul ei, cu neîncredere şi groază.

— Nu, nu, nu, spuse ea dând drumul mâinii lui Osbert.

Căzu apoi în genunchi lângă trupul lui Bern, clătinând din cap şi suspinând.

Ragna se străduia să gândească corect. Ce trebuia să facă în continuare? Deşi se gândise la posibilitatea morţii lui Wilf şi se temuse că ar fi putut să fie asasinat, evenimentele reale o zdruncinaseră atât de tare, încât abia dacă putea să digere ce se întâmplase. Ştia că trebuia să acţioneze rapid şi hotărâtor, dar era prea şocată şi derutată.

Îşi auzi copiii plângând şi înţelese că ei n-ar fi trebuit să se afle acolo. Pe când se pregătea să-i spună lui Agnes să-i scoată din casă, fu distrasă de Wigelm, care se îndrepta spre uşă cu un cufăr greu de stejar în braţe. Ea recunoscu trezoreria lui Wilf – cutia în care îşi păstra banii.

Se aşeză în faţa lui Wigelm şi spuse:

— Stop!

— Dă-te la o parte din calea mea sau te trântesc la pământ! zise Wigelm. În cameră se lăsă tăcerea.

— Asta este trezoreria contelui, zise Ragna.

— *A fost*.

Vocea Ragnei exprima dispreţul şi repulsia pe care le simţea când spuse:

— Sângele lui Wilf nici măcar nu s-a uscat şi tu deja îi furi banii.

— Preiau conducerea în calitate de frate al lui.

Ragna realiză că Garulf şi Stiggy se aşezaseră de fiecare parte a ei, încolţind-o. Spuse sfidătoare:

— Eu voi decide cine se va ocupa de trezorerie.

— Nu, nu vei decide tu.

— Sunt soţia contelui.

— Nu, nu eşti. Eşti văduva lui.

— Pune lada jos!

— Pleacă din calea mea!

Apoi Ragna îl pălmui cu putere peste faţă pe Wigelm.

Se aştepta ca el să scape cutia, dar se stăpâni şi făcu un semn din cap spre Garulf.

Cei doi tineri o prinseră pe Ragna, apucând-o fiecare de câte un braţ. Ştia că nu putea să scape din strânsoarea lor, aşa că îşi păstră demnitatea şi nu se luptă. Se uită la Wigelm cu ochii îngustaţi.

— Tu nu gândeşti prea repede, spuse ea. Prin urmare, trebuie să fi plănuit asta. Este o lovitură de palat. L-ai omorât pe Wilf ca să poţi să preiei conducerea?

— Nu fi dezgustătoare!

Ea se uită la bărbaţii şi femeile din jurul ei, care priveau scena cu aviditate. Ştiau că era vorba despre cine avea să preia conducerea după moartea lui Wilf. Ea sădise în minţile lor ideea că Wigelm îl omorâse pe Wilf. Pentru moment, nu putea să facă mai mult.

— Sclava l-a ucis pe Wilf, zise Wigelm, apoi trecu pe lângă Ragna şi ieşi.

Garulf şi Stiggy o eliberară pe Ragna.

Ea privi din nou spre Agnes, Cat şi copiii ei şi înţelese că nu rămăsese nimeni în casă. Trezoreria ei, care conţinea testamentul lui Wilf, era nepăzită. Ieşi în grabă afară, lăsându-le pe Cat şi pe Agnes să o urmeze.

Traversă rapid curtea şi intră în casa ei. Se duse glonţ în colţul în care se afla trezoreria. Pătura care o acoperea de obicei fusese îndepărtată şi cufărul dispăruse.

Pierduse totul.

CAPITOLUL 32
Iulie 1002

Ragna ajunse la locuinţa şerifului Den cu o oră înainte de ivirea zorilor. Bărbaţii şi câteva femei se adunau deja pentru poteră, roind prin întuneric şi discutând înfierbântaţi. Caii simţeau starea de spirit a oamenilor şi fornăiau şi băteau din copite nerăbdători. Den îşi termină de înşeuat armăsarul negru, apoi o invită pe Ragna în casă, pentru a putea discuta în linişte.

Panica Ragnei trecuse, iar ea îşi amânase durerea. Acum ştia ce avea de făcut. Înţelegea că era atacată de oameni complet nemiloşi, dar nu era învinsă şi intenţiona să riposteze.

Iar Den avea să fie principalul ei aliat – dacă îl manevra corect.

— Sclava Carwen ştie exact ce s-a întâmplat azi-noapte în casa lui Wilf, zise ea.

— Tu nu crezi că este evident, comentă el, fără să pară surprins.

„Bine, se gândi ea, nu are prejudecăţi referitoare la această problemă”.

— Din contră, cred că explicaţia evidentă este explicaţia greşită.

— Spune-mi de ce.

— În primul rând, Carwen nu părea să fie nefericită. Era bine hrănită, nu o bătea nimeni şi se culca mai tot timpul cu cel mai atrăgător bărbat din oraş. Ce motiv ar fi avut să vrea să fugă?

— Poate că, pur şi simplu, îi era dor de casă.

— Adevărat, deşi nu dădea niciun semn în acest sens. În al doilea rând, dacă dorea să evadeze, ar fi putut să facă asta oricând – nu era niciodată atent supravegheată. Ar fi putut să plece fără să-l ucidă pe Wilf – sau pe oricine altcineva. Wilf dormea adânc, mai ales după ce băuse. Ar fi putut să se strecoare afară.

— Şi dacă se întâmpla ca paznicii să fie treji?

— Putea să spună că se ducea la casa Gythei, locul unde dormea atunci când Wilf nu o voia. Şi atunci, absenţa ei n-

ar fi fost observată vreme de o zi sau chiar mai mult.

— În regulă.

— Iar în al treilea rând – şi cel mai important nu cred că fata aceea micuţă ar fi putut să-i omoare pe Wilf şi pe Bern – nici măcar pe unul dintre ei. Ai văzut rănile. Au fost făcute de un braţ puternic, de către cineva care are forţa să doboare doi bărbaţi viguroşi, amândoi obişnuiţi cu violenţa. Carwen are paisprezece ani.

— Este surprinzător, sunt de acord. Dar dacă nu ea, atunci cine?

Ragna avea o bănuială puternică, dar nu o anunţă imediat.

— Trebuie să fi fost cineva pe care Bern îl cunoştea.

— Cum poţi să fii sigură de asta?

— Pentru că Bern a lăsat criminalul să intre în casă. Dacă ar fi fost un străin, Bern ar fi fost pregătit. Ar fi oprit vizitatorul, l-ar fi interogat, i-ar fi interzis accesul în casă şi s-ar fi luptat cu el totul în afara casei, unde zgomotul ar fi trezit gărzile. Iar trupul lui Bern ar fi fost găsit în afara casei.

— Ucigaşul ar fi putut să-l tragă înăuntru.

— Sunetul luptei l-ar fi trezit pe Wilf, care s-ar fi dat jos din pat şi ar fi atacat intrusul. Evident, asta nu s-a întâmplat, pentru că Wilf a murit în patul lui.

— Deci o persoană care îi era cunoscută lui Bern a apărut în faţa casei şi a fost lăsată să intre. Imediat ce au ajuns înăuntru, Bern, care nu bănuia nimic, a fost surprins şi omorât rapid şi în tăcere. Apoi vizitatorul l-a ucis pe Wilf şi a convins sclava să fugă, pentru ca vina să cadă asupra ei.

— Asta cred că s-a întâmplat.

— Şi motivul pentru crimă?

— Cheia acestei probleme se găseşte în cele două lucruri care s-au întâmplat în confuzia ce a urmat imediat după descoperirea cadavrelor. Când toată lumea era şocată şi uluită, Wigelm a dispărut calm cu trezoreria lui Wilf.

— Serios?

— Şi cineva a furat-o pe a mea.

— Asta schimbă totul.

— Înseamnă că Wigelm încearcă să preia puterea.

— Da, dar asta nu dovedeşte că el a fost criminalul. Faptul că încearcă să pună mâna pe putere poate să fie

oportunism. Ar putea să tragă foloasele din ceva ce nu a stârnit el.

— Posibil, dar mă îndoiesc. Wigelm nu gândeşte suficient de rapid. Mie mi se pare că toată treaba asta a fost plănuită cu grijă.

— S-ar putea să ai dreptate. Miroase a Wynstan.

— Exact.

Ragna era mulţumită şi uşurată. Den o interogase cu atenţie, dar ajunsese să dea ocol aceleiaşi concluzii ca şi ea. Ea continuă rapid:

— Ca să pot contracara această lovitură, am nevoie de Carwen, care să spună povestea la Curtea comitatului.

— S-ar putea să nu fie crezută. Cuvântul unei sclave...

— Unii oameni o vor crede, mai ales după ce le voi explica ce l-a împins pe Wynstan să facă asta.

Den nu comentă asta.

— Între timp, ai rămas fără niciun ban, zise el. Trezoreria ţi-a fost furată. Nu poţi câştiga o luptă pentru putere fără bani.

— Pot să fac rost de alţii. Edgar trebuie să aibă bani pentru mine din vânzarea pietrei de la cariera mea. Iar peste câteva săptămâni, voi avea chiriile de la Saint-Martin.

— Presupun că testamentul lui Wilf se afla în acelaşi cufăr?

— Da – dar tu ai o copie.

— Oricum, acesta nu are nicio valoare fără aprobarea regelui.

— Chiar şi aşa, o să-l citesc la sfat. Intenţiile lui Wilf dovedesc motivele lui Wynstan. Nobilii vor fi influenţaţi de asta: toţi îşi doresc ca ultimele lor dorinţe să fie respectate.

— Adevărat.

Ragna îşi îndreptă din nou atenţia către provocările zilei.

— Nimic din toate astea nu va conta dacă nu o vei prinde pe Carwen.

— Voi face tot ce pot.

— Dar nu pleca tu la conducerea poterei. Trimite-l pe Wigbert!

Den era surprins.

— E de încredere...

— Şi e la fel de rău ca o pisică înfometată. Dar am nevoie de tine aici. Vor face multe lucruri, dar nu mă vor ucide

dacă tu eşti în oraş. Ei ştiu că te vei duce după ei şi că tu eşti omul regelui.

— Poate că ai dreptate. Wigbert este mai mult decât capabil să conducă o poteră. A făcut asta de multe ori.

— Unde ar fi putut să plece Carwen?

— Spre vest, presupun. Îmi închipui că ar vrea să meargă acasă, în Ţara Galilor. Presupun că a plecat pe la miezul nopţii, deci până acum trebuie să fi mers cam cincisprezece kilometri pe drumul spre Glastonbury.

— E posibil să se adăpostească pe undeva pe lângă Trench?

— Exact. Aruncă o privire prin uşa deschisă. E dimineaţă. E timpul să pornească.

— Sper să o găsească.

* * *

Wynstan era mulţumit de evoluţia lucrurilor. Planul lui nu funcţionase perfect, dar mersese totul suficient de bine. Fusese un şoc neplăcut să-l găsească pe Bern în faţa uşii lui Wilf, atent şi treaz, dar el reacţionase rapid, iar Wigelm ştiuse ce să facă; după aceea, totul se petrecuse aşa cum intenţionase el.

Povestea despre Carwen care-i omorâse pe Bern şi pe Wilf era mai puţin plauzibilă decât planul original al lui Wynstan, care era acela că ea îi tăiase gâtul lui Wilf în timp ce dormea; dar oamenii erau proşti şi păreau să creadă. Toţi erau speriaţi de sclavii lor, se gândi Wynstan: sclavii aveau toate motivele să-şi urască proprietarii şi, dacă aveau ocazia, de ce să nu-i omoare pe aceia care le furaseră vieţile? Un stăpân de sclavi nu dormea niciodată liniştit. Şi toate aceste temeri acumulate explodau ca un cazan sub presiune când un sclav era acuzat de uciderea unui nobil.

Wynstan spera ca potera să nu reuşească să o prindă pe Carwen. Nu dorea ca ea să-şi spună povestea în faţa sfatului. Avea să nege orice ar fi spus ea şi să depună un jurământ, dar unii ar fi putut să o creadă pe ea, mai degrabă decât pe el. Era mult mai bine dacă ea ar fi dispărut. Sclavii fugari erau prinşi de obicei, fiind trădaţi de hainele lor zdrenţăroase şi de accentul străin, precum şi de

faptul că nu aveau niciun ban. Oricum, Carwen avea haine bune şi ceva bani, aşa că se bucura de o şansă în plus.

Iar dacă asta eşua, avea un plan de rezervă.

Se afla în casa mamei lui, Gytha, împreună cu fratele său, Wigelm, şi cu nepotul lor, Garulf, după-amiaza târziu, aşteptând întoarcerea grupului care pornise în căutarea lui Carwen, când apăru şeriful Den. Cu un simulacru de politeţe, Wynstan spuse:

— Este o onoare să primim vizita ta, şerifule, cu atât mai preţioasă cu cât este o raritate.

Den nu era răbdător în privinţa glumelor batjocoritoare. Era un bărbat cu părul încărunţit, având în jur de cincizeci de ani, care văzuse prea multă violenţă ca să mai fie prins în cursă de o batjocură oarecare.

— Înţelegeţi, nu-i aşa, că nu toată lumea a fost prostită? zise el.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, spuse Wynstan zâmbind.

— Crezi că eşti deştept – şi chiar eşti dar există o limită pentru lucrurile pe care le poţi face fără să fii pedepsit. Şi am venit ca să-ţi transmit că acum eşti periculos de aproape de această limită.

— Frumos din partea ta, spuse Wynstan pe acelaşi ton sarcastic, fiind totuşi foarte atent la conversaţie.

Genul acesta de ameninţare din partea unui şerif la adresa unui episcop era ceva cu totul neobişnuit. Den era serios şi nu era lipsit de putere. Avea autoritate şi comanda mai mulţi soldaţi şi se bucura de atenţia regelui. Wynstan doar se prefăcea că nu-i pasă.

Dar ce anume stârnise acest gest de ameninţare? Wynstan se gândea că nu doar moartea lui Wilf.

În clipa următoare, află.

— Ia-ţi labele de pe lady Ragna! spuse Den apoi.

Deci asta era.

Den continuă:

— Vreau să înţelegi că, dacă ea moare, voi veni după tine, episcope Wynstan.

— Ce cumplit!

— Nu după fratele sau nepotul tău, nici după vreunul dintre oamenii tăi, ci după tine. Şi nu voi renunţa niciodată.

O să te dobor complet. Vei trăi ca un lepros şi vei muri, ca leproşii, în mizerie şi sărăcie.

În ciuda stăpânirii sale de sine, Wynstan se înfioră. Se gândea la o ripostă sarcastică şi dură când Den se întoarse pur şi simplu şi părăsi casa.

— Ar fi trebuit să-i despic stomacul, prost arogant! spuse Wigelm.

— Din nefericire, nu e prost, zise Wynstan. Dacă ar fi, am putea să-l ignorăm.

Gytha comentă:

— Pisica străină şi-a înfipt ghearele în el.

Wynstan nu avea nicio îndoială că, parţial, era şi din acest motiv – Ragna avea abilitatea să-i vrăjească pe cei mai mulţi bărbaţi –, dar mai era şi altceva. Den dorea de multă vreme să îngrădească puterea familiei lui Wynstan şi uciderea Ragnei ar fi putut să-i ofere un pretext suficient de puternic, mai ales dacă venea la puţină vreme după ce Wynstan apuca frâiele puterii.

Gândurile îi fură întrerupte de Stiggy, prietenul lui Garulf, care năvăli înăuntru agitat, respirând greu. El plecase cu potera, cu instrucţiuni clare din partea lui Wynstan, care îi spusese să se grăbească acasă înaintea grupului dacă sclava Carwen era capturată – o sarcină atât de simplă, încât până şi Stiggy putea să o înţeleagă.

— Au prins-o, spuse el acum.

— În viaţă?

— Da.

— Păcat.

Era momentul să activeze planul de urgenţă. Wynstan se ridică în picioare, iar Wigelm şi Garulf făcură la fel.

— Ea unde este? întrebă el.

— În pădurea dinspre Trench. Câinii i-au luat urma.

— A spus ceva?

— O mulţime de înjurături în galeză.

— Cât de departe sunt acum?

— Cel puţin o oră.

— O să-i întâmpinăm pe drum, zise Wynstan privind spre Garulf. Cunoşti planul!

— Îl cunosc.

Se duseră la grajduri şi puseră şeile pe patru cai, câte unul

pentru fiecare – Wynstan, Wigelm şi Garulf, plus un cal odihnit pentru Stiggy apoi porniră.

O jumătate de oră mai târziu, se întâlniră cu cei din poteră, acum relaxaţi şi victorioşi. Wigbert, căpitanul iute la mânie al şerifului, conducea grupul, iar Carwen mergea împiedicat în spatele calului său, legată de şa şi cu mâinile imobilizate la spate.

Wynstan spuse încet:

— În regulă, băieţi, ştiţi ce aveţi de făcut.

Cei patru călăreţi se împrăştiară într-o linie de-a latul drumului, obligând potera să se oprească.

— Felicitări tuturor! spuse Wynstan cu voioşie. Bună treabă, Wigbert!

— Ce vrei? întrebă Wigbert suspicios, apoi adăugă un gând întârziat: Domnule episcop...

— Acum o să iau în primire prizoniera.

Dinspre grup se auzi un murmur de antipatie. Oamenii din poteră prinseseră infractorul şi aşteptau să se întoarcă victorioşi în oraş. Aveau să primească felicitările cetăţenilor şi băutură gratis toată seara în berării.

Wigbert spuse:

— Am primit ordine să-i predau prizonierul şerifului Den.

— Ordinele tale s-au schimbat.

— Pentru asta trebuie să discuţi cu şeriful.

Wynstan ştia că urma să piardă disputa, dar continuă oricum, pentru că era doar o diversiune.

— Am vorbit deja cu Den. Instrucţiunile lui precizează că tu trebuie să predai prizonierul fraţilor victimei.

— Nu pot să accept asta din partea ta, domnule episcop.

De data asta, se simţi o ironie clară în felul în care pronunţase „domnule episcop”.

Brusc, Garulf păru să-şi piardă cumpătul.

— L-a ucis pe tatăl meu! ţipă el; apoi îşi scoase sabia şi îşi îmboldi calul înainte.

Cei care erau pedeştri se împrăştiară din calea lui. Wigbert mârâi o înjurătură şi scoase sabia, dar prea târziu: Garulf trecuse deja de el. Carwen scoase un strigăt şi se ghemui în spate, dar era legată de şaua lui Wigbert şi nu era în stare să se ferească. Garulf ajunse deasupra ei într-o clipă. Ea avea mâinile legate şi era lipsită de apărare. Sabia lui

Garulf străluci puternic în lumina soarelui când o înjunghie în piept. Inerţia omului şi a calului împinse lama adânc şi ea ţipă. Pentru o clipă, Wynstan crezu că Garulf avea să ridice fata şi să o poarte înfiptă în arma lui, dar când calul o depăşi, ea căzu pe spate, iar el reuşi să scoată sabia din trupul ei suplu. Din rana din piept izbucni sângele.

Printre urletele de protest ale celor din poteră, Garulf îşi întoarse calul şi reveni în locul în care se afla Wynstan; acolo îşi struni calul, înfruntând mulţimea cu sabia lui pătată de sânge ridicată deasupra capului, de parcă ar fi fost pregătit pentru un alt măcel.

Wynstan spuse tare, pe un ton fals:

— Prostule, n-ar fi trebuit s-o ucizi!

— L-a înjunghiat în inimă pe tatăl meu! ţipă Garulf isteric.

Wynstan îl învăţase să spună aceste cuvinte, dar furia lui, alimentată de durere, părea autentică – ceea ce era ciudat, pentru că Wynstan îi spusese cine îl omorâse în realitate pe Wilf.

— Pleacă! spuse Wynstan. Cu voce scăzută, adăugă: Nici prea repede, nici prea încet.

Garulf îşi întoarse calul, apoi privi în urmă.

— S-a făcut dreptate! strigă el.

Apoi se îndepărtă la trap, îndreptându-se din nou spre Shiring.

Wynstan adoptă un ton împăciuitor.

— Asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, spuse el, deşi, de fapt, totul se întâmplase exact aşa cum îşi dorise.

Wigbert era furios, dar tot ce putea să facă era să protesteze.

— A ucis sclava!

— Atunci, va fi judecat la sfatul comitatului şi îi va plăti amenda corespunzătoare proprietarului sclavului.

Toată lumea privea spre fata care sângera de moarte pe pământ.

Wigbert spuse furios:

— Ea ştia ce s-a întâmplat noaptea trecută în casa lui Wilwulf.

— Într-adevăr, ştia, spuse Wynstan.

* * *

Canalul lui Edgar era un succes. Ducea de la cariera din Outhenham până la râu şi era adânc de un metru pe toată lungimea lui. Marginile sale din argilă erau solide şi uşor înclinate.

În ziua aceea lucra în carieră, folosind un ciocan având mânerul scurt, pentru precizie, şi un cap greu din fier, pentru forţă. Aşeza o pană de stejar într-o crăpătură a pietrei, apoi lovea rapid, cu izbituri puternice, care obligau pana să se înfigă mai adânc, lărgind crăpătura până când se desprindea o felie de piatră. Era o zi călduroasă de vară şi el îşi scosese tunica, înfăşurând-o în jurul taliei, ca să se răcorească.

Gab şi fiii lui lucrau în apropiere.

Edgar se gândea încă la vizita Ragnei la Dreng's Ferry. „Uneori, este o alinare să fii iubit", spusese ea, iar el era convins că se referea la dragostea lui pentru ea. îl lăsase să-i ţină mâinile şi după aceea zisese: „Îşi vor da seama ce am făcut?", iar el se întrebase ce anume făcuseră.

Deci ea ştia că el o iubea şi era bucuroasă ştiind asta; în plus, simţise că prin ţinerea aceea de mână făcuseră ceva ce ea nu şi-ar fi dorit să afle şi alţii.

Care era concluzia acestor întâmplări? Era oare posibil ca ea să răspundă la dragostea lui? Era improbabil, aproape imposibil, dar ce altceva ar fi putut să însemne? El nu era sigur, dar simplul fapt că se gândea la asta îl făcea să strălucească şi să se simtă copleşit de căldura interioară.

Edgar obţinuse o comandă importantă de la mănăstirea din Combe, ai cărei călugări primiseră permisiunea regală de a fortifica oraşul cu un val de pământ şi un zid de piatră. Pentru a nu căra fiecare piatră pe distanţa de câteva sute de metri până la râu, Edgar trebuia să o transporte până la capătul canalului.

Acum, pluta era aproape complet încărcată. Edgar aşezase pietrele mai grele la baza încărcăturii, pentru a distribui greutatea şi pentru a stabiliza vasul. Trebuia să fie atent să nu încarce pluta prea mult, pentru a nu se scufunda sub suprafaţa apei.

Adăugă o ultimă piatră şi, pe când se pregătea să plece, auzi tropotul îndepărtat al unor cai rapizi. Privi spre nordul

satului. Drumurile erau uscate şi se vedea un nor de praf ce se apropia.

Starea lui sufletească se schimbă. Sosirea unui număr mare de bărbaţi călare aducea, rareori, veşti bune. Gânditor, privi spre ciocanul greu din mâna sa, apoi încuie uşa casei. Părăsi cariera şi porni rapid pe jos spre sat. Gab şi familia lui îl urmară.

Mulţi alţii avuseseră aceeaşi idee. Bărbaţi şi femei lăsaseră baltă plivirea câmpurilor şi se întorceau în sat. Alţii ieşeau din casele lor. Edgar le împărtăşea curiozitatea, dar era mai precaut. În timp ce se apropia de centru, se adăposti între două case, aruncând o privire printre coteţele de găini, merii din livezi şi grămezile de bălegar, avansând dintr-o curte în alta şi ascultând.

Sunetul copitelor se reduse până la un murmur, apoi încetă şi auzi vocile puternice şi poruncitoare ale bărbaţilor. Căută o poziţie bună de observaţie. Putea să privească de pe un acoperiş, dar ar fi fost remarcat. În spatele berăriei se afla un stejar matur, cu frunzişul des. Se căţără până ajunse la o creangă mai joasă şi se ascunse în frunziş. Atent să nu-şi dezvăluie poziţia, se urcă mai sus, până când reuşi să vadă peste acoperişul berăriei.

Călăreţii îşi struniseră caii pe peticul de iarbă dintre tavernă şi biserică. Nu purtau armuri – era evident că nu simţeau o ameninţare prea mare din partea sătenilor –, dar aveau săbii şi pumnale, fiind pregătiţi pentru violenţă. Cei mai mulţi descălecaseră, dar unul rămăsese călare şi Edgar îl recunoscu pe Garulf, fiul lui Wilwulf. Însoţitorii săi îi adunau pe săteni la grămadă – o exercitare a controlului cu totul inutilă, căci ei se grăbeau oricum spre centrul satului, nerăbdători să afle ce se întâmpla. Edgar putea să vadă părul alb al şefului satului, Seric, care vorbi mai întâi cu Garulf, apoi cu oamenii acestuia, fără să primească însă vreun răspuns. Preotul satului, Draca, se deplasa prin mulţime părând temător.

Garulf se ridică în scări. Un bărbat care stătea în picioare alături de el strigă:

— Linişte!

Edgar îl recunoscu pe prietenul lui Garulf, Stiggy.

Câţiva săteni care continuau să vorbească fură loviţi în

cap cu nişte bâte şi mulţimea amuţi.

— Tatăl meu, contele Wilwulf, este mort, spuse Garulf.

Un murmur de uluire se auzi printre săteni.

Edgar şopti pentru sine:

— Mort! Cum s-a întâmplat oare?

Garulf continuă:

— A murit acum două nopţi.

Edgar înţelese că Ragna era acum văduvă. Se simţi cuprins brusc de căldură, apoi de frisoane şi deveni conştient de bătăile inimii sale.

„Nu se schimbă nimic, îşi spuse el, nu trebuie să devin agitat. Ea este tot o femeie de viţă nobilă, iar eu sunt tot un constructor. Văduvele nobile se mărită cu bărbaţi nobili. Niciodată nu se mărită cu meseriaşi, indiferent cât de buni".

Chiar şi aşa, *se simţea* tulburat şi încântat deopotrivă.

Apoi Seric puse întrebarea care îi trecuse prin minte şi lui Edgar.

— Cum a murit contele?

Garulf îl ignoră şi continuă:

— Noul nostru conte este Wigelm, fratele lui Wilf.

— Nu este posibil, strigă Seric. Nu putea să fie numit de rege atât de repede.

— Wigelm m-a făcut pe mine stăpân în Vale of Outhen, spuse Garulf.

Continua să-l ignore pe şeful satului, care vorbea în numele sătenilor – şi ei începeau să murmure nemulţumiţi.

— Wigelm nu poate face asta, spuse Seric. Vale of Outhen îi aparţine lui lady Ragna.

— De asemenea, adăugă Garulf, aveţi un nou şef al satului. Acesta este Dudda.

Dudda era un hoţ şi un trişor şi toată lumea ştia asta. Din mulţime se auziră strigăte de indignare.

Edgar înţelese că era o lovitură de palat. Ce putea face el?

Seric le întoarse spatele lui Garulf şi lui Stiggy, într-un gest intenţionat care le contesta autoritatea, şi li se adresă sătenilor.

— Wigelm nu este conte, pentru că nu a fost numit de rege, spuse el. Garulf nu este stăpân la Outhen, pentru că valea îi aparţine Ragnei. Iar Dudda nu este şeful satului,

pentru că sunt eu.

Edgar îl văzu pe Stiggy trăgându-şi sabia.

— Atenţie! strigă el, dar în momentul acela Stiggy îşi înfipse sabia în spatele lui Seric, până când aceasta i se blocă în burtă.

Seric ţipă ca un animal rănit şi se prăbuşi. Edgar îşi dădu seama că respira precipitat, de parcă alergase un kilometru: era consecinţa şocului cauzat de vederea unei crime înfăptuite cu sânge rece.

Calm, Stiggy îşi scoase sabia din măruntaiele lui Seric.

— Seric nu mai este acum şeful vostru, spuse Garulf.

Soldaţii începură să râdă.

Edgar văzuse suficient: era îngrozit şi înspăimântat. Primul lui instinct fu să-i spună Ragnei ceea ce văzuse. Coborî rapid din copac, dar, după ce ajunse pe pământ, începu să ezite.

Se afla aproape de râu şi putea să înoate până dincolo, pornin pe drumul spre Shiring în două minute. În felul acesta ar fi avut o şansă foarte bună să se îndepărteze fără să fie văzut de vreunul dintre oamenii lui Garulf. Putea să-şi lase pluta şi încărcătura de piatră la carieră: mănăstirea din Combe trebuia să aştepte.

Dar calul său, Buttress, se afla la carieră şi tot acolo erau şi banii Ragnei. Edgar avea în cufărul lui aproape o livră de argint pentru ea, veniturile din vânzarea pietrei, şi era posibil ca ea să aibă nevoie de bani.

Luă o decizie rapidă. Trebuia să-şi rişte viaţa şi să rămână la Outhenham pentru alte câteva minute. În loc să se îndrepte spre râu, alergă în direcţia opusă, spre carieră.

Avu nevoie doar de câteva minute ca să ajungă acolo. Descuie casa şi scoase cufărul cu bani din ascunzătoare. Vărsă banii Ragnei într-o pungă din piele pe care şi-o legă de centură, apoi încuie casa din nou.

Buttress urcă de bunăvoie pe plută, fiind obişnuită să navigheze, iar Brindle, întotdeauna dornică, în ciuda vârstei, sări imediat. Apoi Edgar dezlegă pluta şi o împinse de la mal.

Nu băgase niciodată de seamă cât de încet mergea pluta pe canal. Nu exista curent ca să o împingă, aşa că singurul impuls venea de la parul pe care-l împingea el. Deşi îşi

folosea toată puterea, viteza abia creştea.

În timp ce trecea pe după curţile din spatele caselor, observă că zgomotul din sat creştea – la fel şi furia oamenilor, se gândi el. În ciuda uciderii lui Seric, sătenii protestau curajos faţă de anunţurile lui Garulf. Nu avea nicio îndoială că avea să urmeze şi mai multă violenţă. Putea să evite asta?

Ajunse în dreptul stejarului în care se ascunsese şi începu să spere că putea să scape fără să fie observat. O clipă mai târziu, speranţele sale se spulberară. Văzu doi bărbaţi şi o femeie care fugeau spre râu. După îmbrăcămintea lor, îşi dădea seama că erau săteni. Un soldat îi urmărea cu sabia în mână şi Edgar îl recunoscu pe Bada. Începuse lupta.

Edgar înjură. Nu putea să-i depăşească: erau mai rapizi decât pluta. În plus, era o treabă periculoasă: dacă Garulf îl prindea, n-avea să-l lase să mai plece din Outhenham. Era recunoscut ca fiind un apropiat al Ragnei şi, în toiul unei lovituri de palat, acesta putea fi un motiv suficient pentru ca Garulf să-l ucidă.

Unul dintre săteni se împiedică şi căzu. Edgar văzu că avea dungi albe de făină în barba întunecată: era Wilmund, brutarul, iar cei doi care se aflau împreună cu el erau soţia lui, Regenhild, şi fiul lor, Penda, acum în vârstă de nouăsprezece ani.

Regenhild se opri şi se întoarse ca să-l ajute pe Wilmund. În timp ce Bada îşi ridica sabia, ea zbură spre el fără nicio armă, cu mâinile întinse ca să-l zgârie pe faţă. El îşi răsuci inutil sabia prin aer, apoi o împinse cu mâna stângă în timp ce ridica dreapta ca să îl lovească din nou pe Wilmund.

Şi atunci interveni Penda. Luă de pe jos o piatră de mărimea unui pumn şi o aruncă spre Bada, lovindu-l în piept suficient de tare încât să-l dezechilibreze, aşa că şi cea de-a doua încercare a lui lovi tot în aer.

Pluta ajunse în dreptul luptătorilor.

Edgar era înspăimântat şi disperat să scape, dar nu putea să privească şi să nu facă nimic în timp ce oamenii pe care-i cunoştea erau atacaţi. Lăsă parul şi sări de pe plută pe malul canalului, apoi îşi scoase ciocanul cu cap de fier de la centură.

Wilmund căzu în genunchi. Bada împunse cu sabia şi, de

data asta, îşi atinse ţinta, deşi oarecum oblic. Vârful sabiei intră în partea moale a coapsei lui Wilmund, aproape de şold, şi pătrunse adânc. Regenhild ţipă şi îngenunche alături de bărbatul ei. Bada îşi ridică arma, intenţionând să se descotorosească de ea.

Edgar alergă spre el cu ciocanul ridicat şi îl lovi cu toată puterea.

În ultima clipă, Bada se mişcă spre stânga, iar ciocanul lui Edgar îl lovi în umăr. Se auzi un trosnet, ca de os rupt, şi Bada urlă de durere. Braţul drept îi atârna moale şi spada îi căzu din mână. Apoi se aruncă la pământ gemând.

Dar Bada nu era singur. Zgomotul paşilor care veneau dinspre sat îl alertă pe Edgar. Privi în spate şi observă că se apropia un alt soldat: era Stiggy.

Regenhild şi Penda îl ridicară în picioare pe Wilmund. El striga din cauza durerii agonizante, dar reuşi să pună un picior în faţa altuia şi se îndepărtară toţi trei. Stiggy îi ignoră pe ţăranii neajutoraţi şi se îndreptă spre Edgar. Având încă ciocanul în mână, era evident că el era cel care îl rănise pe Bada, camaradul lui Stiggy. Edgar ştia că se afla la doar câteva clipe de moarte.

Se întoarse şi se repezi spre canal. Pluta se îndepărtase câţiva metri. Auzi paşi care alergau în urma lui. Când ajunse la margine, sări cu avânt şi ateriză pe pietre.

Când se întoarse, văzu că familia brutarului dispăruse în casă. Erau în siguranţă, cel puţin pentru moment.

Apoi îl văzu pe Stiggy adunând pietre din jur.

Luptându-se cu panica, se întinse pe jos, băgându-şi ciocanul la centură, şi se rostogoli în apă pe cealaltă parte a plutei, în timp ce o piatră mare îi zbura pe deasupra capului. Brindle sări în apă lângă el.

Apucă marginea plutei cu o mână şi îşi feri capul. Auzi o serie de bufnituri şi presupuse că pietrele lui Stiggy le loveau pe cele de la carieră. Buttress tropăia agitată şi spera ca iapa lui să nu fie rănită.

Picioarele lui atinseră apoi malul celălalt al canalului. Se răsuci în apă şi împinse pluta înspre râu cât putea de tare. Îşi scoase faţa deasupra apei doar cât să-şi umple plămânii cu aer, apoi se scufundă din nou.

Observă o uşoară schimbare a temperaturii apei şi

presupuse că se afla la capătul canalului, simţind apa mai rece a râului.

Pluta ieşi pe gura canalului şi el simţi curentul apei. Îşi scoase capul deasupra şi îl văzu pe Stiggy sărind de pe mal spre plută.

Distanţa părea prea mare şi îşi permise să spere că Stiggy avea să aterizeze în apă sau – şi mai bine – să rateze ţinta cu câţiva centimetri, rănindu-se în lemne. Dar Stiggy ateriză la limită. Pentru o clipă, rămase nesigur pe marginea plutei, învârtindu-şi braţele prin aer ca o morişcă, şi Edgar se rugă să cadă pe spate în râu; dar el îşi redobândi echilibrul şi se ghemui, cu ambele palme sprijinite de piatra de la carieră.

Apoi se ridică şi îşi trase sabia.

Edgar ştia că se afla în pericol – un pericol mai mare decât tot ce întâlnise de la confruntarea cu vikingul din lăptăria lui Sunni de la Combe. Stiggy stătea în picioare pe plută cu o sabie în mâini, iar Edgar se afla în apă cu un ciocan la centură.

Poate, se gândi el cu speranţă, Stiggy avea să sară în râu ca să se lupte cu el, pierzând astfel avantajul terenului solid. În apă, ciocanul cu mâner scurt era mai uşor de manevrat decât o sabie lungă.

Din nefericire, prostia lui Stiggy avea limite. El rămase pe plută şi împunse cu sabia spre Edgar, care se feri şi se ascunse sub apă.

Stiggy nu putea să-l rănească acolo, dar, pe de altă parte, Edgar nu putea să respire. Era un înotător puternic şi putea să-şi ţină respiraţia multă vreme, dar, în cele din urmă, tot trebuia să-şi scoată capul la suprafaţă din nou.

Era posibil să fie nevoit să abandoneze pluta. Încă avea banii Ragnei şi ciocanul. Înotă cât putea de adânc, în speranţa că avea să rămână dincolo de lungimea sabiei lui Stiggy, apoi se îndepărtă de plută şi se îndreptă spre malul celălalt, cu teama că urma să simtă în orice clipă vârful spadei în spatele lui. Apa deveni mai puţin adâncă şi el ştiu că ajunsese la marginea râului. Se răsuci şi ieşi la suprafaţă gâfâind.

Se afla la câţiva metri de plută. Stiggy stătea în picioare pe aceasta, cu sabia în mână, privind cu disperare în jurul

lui, fără să-l vadă pe Edgar în apa mai puţin adâncă.

Dacă Edgar s-ar mai fi putut târî câţiva metri, ca să dispară în pădure înainte să-l observe Stiggy, ar fi putut să scape. Stiggy n-avea să ştie unde se dusese. Lui Edgar îi părea rău să o piardă pe Buttress, dar viaţa lui era mai preţioasă. Dacă rămânea în viaţă, putea să-şi construiască o altă plută şi să cumpere un alt ponei.

Apoi Brindle ieşi din apă şi, după ce se scutură ca să se usuce, lătră la Stiggy, care se uită spre câine, apoi îl observă pe Edgar. Prea târziu, se gândi Edgar ridicându-se în picioare.

Stiggy băgă sabia în teacă, apoi apucă parul şi începu să împingă spre mal.

Edgar nu era pe măsura lui Stiggy, care era mai înalt şi mai greu şi avea exerciţiul luptei. El înţelese că singura lui şansă era să-l atace pe Stiggy imediat ce sărea, înainte să apuce să-şi regăsească echilibrul pe uscat şi să-şi scoată sabia.

Edgar îşi trase ciocanul de la centură şi alergă pe malul râului după plută, care se îndepărta încet în aval. Stiggy împingea spre marginea apei.

Apoi îşi scoase sabia şi sări, iar Edgar înţelese că asta era şansa lui.

Soldatul ateriză în apa puţin adâncă şi Edgar se repezi spre el cu ciocanul; dar Stiggy se împiedică şi Edgar rată, reuşind doar o lovitură tangenţială în braţul stâng al lui Stiggy.

Imediat ce păşi pe malul noroios, Stiggy se întinse după sabie.

Cu rapiditate, Edgar îl lovi în genunchi. Nu era o lovitură gravă, dar fu suficientă ca să-l dezechilibreze. Trăgându-şi sabia, Stiggy o răsuci larg, dar îl rată pe Edgar, apoi alunecă în noroi şi căzu.

Edgar sări pe pieptul lui Stiggy, ateriză cu ambii genunchi, simţi cum îi crapă coastele şi ajunse prea aproape pentru ca Stiggy să-şi poată folosi sabia lungă.

Edgar ştia că, probabil, avea ocazia să lovească doar o singură dată, nu mai mult. Prima lovitură putea să fie şi ultima, aşa că trebuia să fie fatală.

Îşi răsuci ciocanul scurt, aşa cum făcea atunci când înfigea

o pană de stejar într-o crăpătură din calcarul carierei, punându-şi toată forţa în braţul drept şi concentrând-o într-o singură lovitură, care trebuia să-i salveze viaţa. Braţul lui era puternic, iar capul ciocanului era din fier, aşa că fruntea lui Stiggy era extrem de vulnerabilă. Era ca şi cum ar fi spart gheaţa groasă dintr-un iaz iarna. Edgar văzu ciocanul zdrobind craniul şi îl simţi scufundându-se în creierul moale de dedesubt. Trupul lui Stiggy rămase inert.

Edgar îşi aminti de Seric, înţeleptul şef al satului şi un bunic iubitor şi grijuliu, şi revăzu scena în care Stiggy îşi înfipsese sabia în trupul sărmanului om; şi, în timp ce privea capul zdrobit al lui Stiggy, se gândi: „Tocmai am făcut lumea un loc ceva mai bun”.

Privi apoi dincolo de râu: nimeni nu observase lupta. Nimeni n-avea să ştie cine-l omorâse pe Stiggy. Garulf şi oamenii lui nu ştiau că Edgar se afla prin apropiere, iar sătenii n-aveau să le spună.

Apoi înţelese că pluta avea să îl dea de gol. Dacă o lăsa acolo, era evident că el îl omorâse pe Stiggy, după care fugise.

Se duse până la plută însoţit de Brindle şi se îmbarcă. O mângâie liniştitor pe Buttress, care tremura, şi recuperă parul, pe care Stiggy îl aruncase în apă.

Apoi începu să împingă în aval către Dreng’s Ferry.

* * *

În complex era o zi fierbinte. Ragna luă de la bucătărie o oală de bronz mare şi puţin adâncă şi o umplu cu apă rece din fântână. Apoi o aşeză în faţa locuinţei ei şi îi lăsă pe copii să se joace în apă. Gemenii, în vârstă de optsprezece luni, stropeau cu palmele, ţipau şi râdeau. Osbert inventă un joc complicat, cu mai multe căni de lemn, turnând apă din una în alta. În curând, toţi erau complet uzi şi fericiţi.

Privindu-i, Ragna trăia un moment rar de fericire. Băieţii ei aveau să crească şi să ajungă bărbaţi, la fel ca tatăl lor, se gândea ea: puternici, dar nu cruzi, înţelepţi, dar nu leneşi. Dacă deveneau conducători, aveau să aplice legile, nu propriile lor capricii. Aveau să iubească femeile fără să le folosească şi să fie respectaţi, nicidecum temuţi.

Curând, buna ei dispoziţie se evaporă când Wigelm se apropie de ea şi spuse:

— Trebuie să discut cu tine.

Wigelm putea să fie confundat cu Wilf, deşi nu pentru multă vreme. Avea acelaşi nas mare, o mustaţă blondă şi o bărbie proeminentă şi mergea la fel de fudul; dar nu avea nimic din şarmul lejer al lui Wilf şi arăta întotdeauna de parcă ar fi fost pe punctul să se plângă de ceva.

Ragna era convinsă că Wigelm fusese implicat într-un fel în asasinarea lui Wilf. Era posibil să nu afle niciodată detaliile, mai ales că sclava Carwen fusese ucisă, dar nu avea nicio îndoială. Simţea o repulsie atât de intensă încât o ameţea.

— Nu am nicio dorinţă să vorbesc cu tine, spuse ea. Pleacă!

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, zise el.

Ea era nedumerită.

— Despre ce vorbeşti? Nu fi prost!

— Eşti un înger. Nu mai există nimeni asemenea ţie.

— Este o glumă grosolană, zise ea privind în jur. Prietenii tăi idioţi se află după colţul casei, ascultând şi chicotind, în speranţa că o să mă faci de râs. Pleacă!

El scoase un inel pentru braţ din tunică.

— Mă gândeam că ţi-ar plăcea acest inel, zise el oferindu-i-l.

Ea îl luă. Era dintr-un argint gravat cu un model cu şerpi încolăciţi, foarte frumos lucrat – ea îl recunoscu imediat. Era cel pe care îl cumpărase de la Cuthbert şi pe care i-l oferise lui Wilf în ziua nunţii.

— Nu-mi mulţumeşti? zise Wigelm.

— Pentru ce? Ai furat trezoreria lui Wilf şi ai găsit inelul acesta în cufăr. Dar eu sunt moştenitoarea lui Wilf, aşa că inelul pentru braţ este deja al meu. Nu-ţi voi mulţumi până când nu îmi vei da înapoi totul.

— Asta s-ar putea aranja.

„Am ajuns şi aici, se gândi ea. Acum voi afla ce vrea cu adevărat”.

— Posibil, spuse ea. Dar cum?

— Mărită-te cu mine!

Şocată de absurditatea propunerii, ea lăsă să-i scape un râset scurt, ascuţit.

— Ridicol!

Wigelm se înroşi de furie şi ea simţi că ar fi vrut să o lovească. Îşi încleştă pumnii, dar reuşi să se stăpânească.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui mie că sunt ridicol! spuse el.

— Eşti deja însurat cu Milly, sora lui Inge.

— O să o trag deoparte.

— Îmi e teamă că nu-mi place obiceiul englezesc cu „trasul deoparte”.

— Acum nu mai eşti în Normandia.

— Biserica din Anglia nu interzice căsătoria unei văduve cu o rudă apropiată? Tu eşti cumnatul meu.

— Cumnat vitreg. Conform episcopului Wynstan, asta este suficient.

Ea înţelese că adoptase o tactică greşită. Oamenii ca Wigelm puteau să găsească întotdeauna căi pentru ocolirea regulilor. Simţindu-se exasperată, spuse:

— Nu mă iubeşti! Nici măcar nu mă placi.

— Dar căsătoria noastră va rezolva o problemă politică!

— Ce măgulitor pentru mine!

— Eu sunt fratele vitreg al lui Wilf, iar tu eşti văduva lui. Dacă ne căsătorim, nimeni nu ne poate contesta pretenţia la titlul de conte.

— Nouă? Vrei să spui că vom conduce împreună? Crezi că sunt atât de proastă încât să te cred?

Wigelm părea furios şi frustrat. Spunea o poveste complet necinstită şi nu era suficient de inteligent încât să o facă – măcar parţial – credibilă, înţelegând că Ragna nu era chiar atât de uşor de prostit, nu mai ştiu ce să spună în continuare. Încercă să pară la fel de cuceritor şi de încrezător ca Wilf.

— După ce ne căsătorim, o să ajungi să mă iubeşti, spuse el.

— N-o să te iubesc niciodată, zise ea – cum putea să exprime lucrul acesta mai clar de atât? Tu ai toate defectele lui Wilf şi niciuna dintre calităţile lui. Te urăsc şi te dispreţuiesc, iar asta nu se va schimba niciodată.

— Căţea! murmură el, apoi se îndepărtă.

Ragna se simţea de parcă tocmai încheiase o luptă. Propunerea lui Wigelm o şocase prin insistenţa sa brutală. Se simţea agresată şi obosită. Se sprijini de peretele casei şi închise ochii.

Apoi Osbert începu să plângă – când îşi băgă noroi în ochi –, iar ea îl ridică şi îi şterse faţa cu mâneca, simţindu-se rapid mult mai liniştită.

Nu mai tremura. Era ciudat cum reuşeau copiii să facă să dispară orice altceva – cel puţin, pentru femei. Niciun nobil englez brutal nu putea fi un tiran mai mare decât un copil.

Respiraţia îi reveni la normal şi continuă să îşi privească băieţii în timp ce se jucau cu apa. Dar, încă o dată, nu apucă să se bucure prea mult de acel moment liniştit, căci apăru episcopul Wynstan.

— Fratele meu, Wigelm, este foarte supărat, începu el.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Ragna nerăbdătoare. Nu pretinde că suferă din dragoste!

— Amândoi ştim că dragostea nu are nimic de-a face cu asta.

— Mă bucur că nu eşti la fel de idiot ca fratele tău.

— Mulţumesc.

— Nu prea e un compliment.

— Ai grijă! spuse el cu o mânie reţinută. Nu eşti într-o poziţie suficient de solidă încât să mă insulţi – pe mine şi familia mea.

— Sunt văduva contelui şi nimic din ceea ce poţi tu să faci nu va schimba asta. Poziţia mea este suficient de solidă.

— Dar Wigelm deţine controlul în Shiring.

— Încă sunt stăpână în Vale of Outhen.

— Garulf s-a dus acolo ieri.

Ragna era uluită – nu aflase despre asta.

Wynstan continuă:

— Le-a spus sătenilor că Wigelm l-a numit pe el stăpân la Outhen.

— Ei nu vor accepta niciodată asta. Seric, şeful satului…

— Seric este mort. Garulf l-a numit pe Dudda şeful satului.

— Outhen este al meu! Este scris în contractul de căsătorie pe care chiar tu l-ai negociat!

— Wilf nu avea niciun drept să ţi-l dea ţie. A fost al familiei noastre de generaţii întregi.

— Chiar şi aşa, el mi l-a oferit mie.

— Evident, intenţiona să fie un dar pe durata vieţii. Viaţa lui Wilf, nu a ta.

— Asta este o minciună.

Wynstan ridică din umeri.

— Ce o să faci în legătură cu asta?

— Eu nu trebuie să fac nimic. Regele Ethelred va numi un nou conte, nu tu.

— Mă gândeam că ai putea să acţionezi în baza acestei iluzii, spuse Wynstan, iar seriozitatea tonului său o înfioră pe Ragna. Lasă-mă să-ţi explic ce gândeşte regele astăzi! Flota vikingilor se află încă în apele engleze – aşa cum ştii, şi-au petrecut iarna pe insula Wight, în loc să se întoarcă acasă. Ethelred a negociat un armistiţiu cu ei – pentru care trebuie să plătească douăzeci şi patru de mii de livre de argint.

Ragna era şocată. Nu auzise niciodată de sume de bani atât de mari.

— Poţi să-ţi imaginezi, continuă Wynstan, cât de preocupat este regele să strângă banii. Pe lângă asta, îşi planifică nunta.

Ethelred fusese însurat cu Elfgifu de York, care murise la naşterea celui de-al unsprezecelea copil al lor.

Wynstan continuă:

— Se va însura cu Emma de Normandia.

Ragna era din nou surprinsă. O cunoştea pe Emma, fata contelui Richard de Rouen. În urmă cu cinci ani, când Ragna plecase din Normandia, Emma era o copilă de doar doisprezece ani. Acum avea şaptesprezece. Ragna înţelese că o tânără din Normandia care se mărita cu regele Angliei putea să-i devină o aliată.

Însă Wynstan avea alte preocupări.

— Cu toate grijile pe care le are pe cap, cât timp crezi că o să-şi piardă regele ca să decidă cine va fi noul conte de Shiring?

Ragna nu răspunse.

— Foarte puţin, zise Wynstan, răspunzând la propria întrebare. Se va uita cine controlează regiunea şi, pur şi simplu, va confirma persoana respectivă. Conducătorul *defecto* va deveni contele legal.

„Dacă asta ar fi adevărat, se gândi Ragna, nu ai fi atât de interesat ca eu să mă mărit cu Wigelm”. Dar nu spuse asta, pentru că tocmai îi venise o altă idee. Ce avea să facă Wynstan când ea avea să refuze categoric cererea în căsătorie a lui Wigelm? Urma să caute o soluţie alternativă. Putea să aibă la dispoziţie câteva opţiuni, dar una îi rămase în minte Ragnei.

Ar fi putut să o ucidă.

CAPITOLUL 33
August 1002

Edgar omorâse până atunci doi oameni. Primul fusese vikingul şi al doilea, Stiggy. Ar fi putut să fie trei, dacă Bada murea din cauza claviculei sfărâmate. Edgar se întreba dacă era un ucigaş.

Soldaţii nu trebuiau să-şi pună această întrebare: omorul era scopul lor în viaţă. Dar Edgar era constructor. Pentru un meseriaş, lupta nu era ceva firesc. Totuşi, Edgar învinsese nişte bărbaţi obişnuiţi cu violenţa. Poate că ar fi trebuit să se simtă mândru: Stiggy fusese un ucigaş cu sânge rece. Chiar şi aşa, era tulburat.

Iar moartea lui Stiggy nu rezolvase problemele. Garulf preluase controlul la Outhen şi, fără îndoială, acum îşi consolida poziţia în faţa sătenilor.

Când Edgar ajunse la Shiring, se duse direct la reşedinţa contelui. Scoase şaua de pe Buttress, o duse la iaz să bea apă, apoi o lăsă liberă pe păşunea din apropiere, împreună cu ceilalţi cai.

În timp ce se apropia de casa Ragnei, se întreba – prosteşte, poate – dacă ea arăta diferit acum, când era văduvă. O cunoştea de cinci ani şi, în tot acest timp, ea îi aparţinuse altui bărbat. Avea să existe o expresie diferită în ochii ei, un alt zâmbet pe faţă, o libertate neobişnuită în felul în care mergea? Ea îl plăcea, ştia asta: dar avea să îşi exprime sentimentele mai liber acum?

O găsi acasă. În ciuda strălucirii soarelui, ea se afla înăuntru, aşezată pe o bancă, privind în gol gânditoare. Cei trei fii ai ei şi cele două fete ale lui Cat îşi făceau somnul de după-amiază, supravegheaţi de Cat şi de Agnes. Ragna se lumină la vederea lui Edgar, ceea ce lui îi făcu plăcere. Îi dădu apoi punga de piele cu argint.

— Câştigurile tale de la carieră. Mă gândeam că ai putea avea nevoie de bani.

— Mulţumesc! Wigelm mi-a luat trezoreria – n-aveam niciun ban până acum. Vor să-mi fure totul, inclusiv Vale of Outhen. Dar regele este răspunzător pentru văduvele din aristocraţie şi, mai devreme sau mai târziu, va avea ceva

de spus în legătură cu ceea ce au făcut Wigelm şi Wynstan. Tu cum eşti?

El se aşează pe bancă lângă ea şi îi vorbi pe un ton foarte scăzut, astfel încât servitorii să nu poată auzi.

— Eram la Outhen. Am văzut când Stiggy l-a ucis pe Seric.

Ochii ei se măriră.

— Stiggy a murit...

Edgar încuviinţă.

Ea puse o întrebare mută: „Tu?”

Din nou, el dădu din cap.

— Dar nu ştie nimeni, şopti el.

Ea îl strânse în tăcere de încheietura mâinii, ca pentru a-i mulţumi, şi el simţi o furnicătură în locul în care pielea ei o atinsese pe a lui. Apoi ea continuă să vorbească normal.

— Garulf este nebun de furie.

— Desigur. Edgar se gândi la tulburarea pe care o văzuse pe faţa ei când intrase şi întrebă: Dar tu ce mai faci?

— Wigelm vrea să se însoare cu mine.

— Ferească sfântul!

Edgar era îngrozit. El dorea ca Ragna să nu se mai mărite cu nimeni, dar Wigelm era o alegere de-a dreptul respingătoare.

— Nu se va întâmpla, adăugă ea.

— Mă bucur să aud asta.

— Dar ce vor face ei?

Pe faţa Ragnei se întipărise o expresie pe care el nu o mai văzuse până atunci, atât de îngrijorare, cât şi de disperare. Edgar şi-ar fi dorit să o ia în braţe şi să o asigure că va avea grijă de ea. Ea continuă:

— Eu sunt o problemă pe care ei trebuie să o rezolve şi nu vor lăsa asta în seama regelui Ethelred – regele nu-i place şi se poate să nu-şi dorească ceea ce îşi doresc ei.

— Dar ce pot să facă?

— Ar putea să mă ucidă.

Edgar încuviinţă.

— Cu siguranţă, asta ar provoca un scandal internaţional...

— Vor spune că m-am îmbolnăvit şi că am murit subit.

— Dumnezeule!

Lui Edgar nu-i trecuse prin minte că ei ar fi putut să ajungă atât de departe. Erau suficient de neîndurători încât să o

ucidă pe Ragna, dar asta putea să-i bage în mare necaz. Oricum, erau dispuşi să-şi asume riscuri.

— Va trebui să te protejăm cumva! spuse el serios alarmat.

— Acum nu mai am nicio gardă personală. Bern este mort, iar soldaţii şi-au schimbat loialitatea în favoarea lui Wigelm.

Cele două servitoare puteau acum să le audă conversaţia, iar Cat reacţionă vehement la ultima observaţie a Ragnei.

— Bestii mizerabile! spuse ea în franceza normandă.

Bern fusese soţul ei.

Edgar îi spuse Ragnei:

— Probabil va trebui să părăseşti acest loc.

— Ar părea că mă recunosc învinsă.

— Va fi doar temporar, până când vei putea să-ţi pledezi cazul în faţa regelui. Ceea ce nu poţi să faci dacă eşti moartă.

— Unde aş putea să mă duc?

Edgar se gândi puţin, apoi spuse:

— Ce zici de Insula leproşilor? în biserica de acolo există un scaun sanctuar. Nici măcar Wigelm n-ar îndrăzni să omoare acolo o femeie nobilă. Orice aristocrat din Anglia ar considera de datoria sa să-l omoare drept răzbunare.

Ochii ei străluciră.

— Este o idee înţeleaptă.

— Ar trebui să plecăm imediat.

— Vrei să vii cu mine?

— Desigur. Când putem pleca?

Ea ezită, apoi se hotărî.

— Mâine-dimineaţă.

Edgar simţea că fusese prea uşor, că era prea bine ca să fie adevărat.

— Ar putea încerca să te oprească.

— Ai dreptate. Vom pleca înainte de răsărit.

— Până atunci, va trebui să fii foarte discretă.

— Da, zise Ragna, apoi se întoarse spre Cat şi Agnes, care ascultau amândouă cu ochii măriţi. Voi două! Să nu faceţi nimic înainte de masă – îndepliniţi doar sarcinile obişnuite. Apoi, după ce se întunecă, împachetăm ce avem nevoie pentru copii.

— Ar trebui să luăm de mâncare, spuse Agnes. Să iau câte

ceva de la bucătărie?

— Nu. Asta ne va da de gol. Cumpără pâine şi şuncă din oraş. Îi dădu lui Agnes trei penny de argint din punga pe care i-o adusese Edgar.

— Nu folosiţi caii voştri, zise Edgar. Şeriful Den o să vă împrumute cai.

— Va trebui să o pierd pe Astrid?

— Ne întoarcem mai târziu după ea, zise el ridicându-se. În noaptea asta voi rămâne la Den. O să vorbesc cu el să vă împrumute nişte cai. Îmi dai de ştire mai târziu, în cursul serii, că e totul pregătit pentru dimineaţă?

— Desigur.

Ea îi luă ambele mâini în ale ei, amintindu-i de conversaţia lor deosebit de intimă din casa lui din Drengs Ferry. Îi mai aşteptau oare şi alte momente la fel de intime? El abia dacă îndrăznea să spere.

— Şi îţi mulţumesc pentru tot, Edgar. Am pierdut socoteala lucrurilor pe care le-ai făcut pentru mine.

El ar fi vrut să-i spună că tot ceea ce făcuse era din dragoste, dar nu de faţă cu Agnes şi Cat; aşa că zise doar:

— Meriţi tot. Şi chiar mai mult.

Ea zâmbi şi îi eliberă mâinile, iar el se întoarse şi plecă.

* * *

— Am putea, pur şi simplu, să o ucidem pe Ragna, spuse Wigelm. Asta va simplifica mult lucrurile.

— M-am gândit şi eu, crede-mă, zise Wynstan. Ne stă în cale.

Se aflau la reşedinţa episcopului, la etajul de sus, şi beau cidru: era o vreme care-ţi făcea sete.

Wynstan îşi aminti de ameninţarea şerifului, care îi spusese că avea să îl ucidă dacă i se întâmpla ceva Ragnei. Dar o nesocoti. Multor oameni le-ar fi plăcut să-l ucidă pe Wynstan. Dacă s-ar fi temut de ei, n-ar mai fi ieşit niciodată din casă.

— Fără Ragna, spuse Wigelm, n-aş mai avea niciun rival la titlul de conte.

— Niciunul convingător. Pe cine ar putea să aleagă regele? Deorman de Norwood este aproape orb. Thurstan de

Lordsborough este un nehotărât care abia dacă poate să se exprime, ca să nu mai vorbim despre conducerea unei armate. Toţi ceilalţi nobili nu sunt decât nişte fermieri înstăriţi. Nimeni nu are experienţa şi cunoştinţele tale.

— Deci...

Wynstan se simţea adesea exasperat fiindcă era nevoit să-i explice lucrurile lui Wigelm de mai multe ori, dar de data asta se confrunta chiar el cu această problemă în propriile gânduri.

— Trebuie să o ţinem sub control, spuse el.

— Şi asta e mai bine decât să o ucidem? Putem să aranjăm ca altcineva să fie învinuit, aşa cum am făcut cu Wilf.

Wynstan încuviinţă, apoi zise.

— Este posibil, dar ar însemna să ne forţăm norocul. Da, am scăpat o dată la mustaţă, deşi mulţi oameni încă nu cred că Wilf a fost ucis de Carwen. Oricum, a doua crimă convenabilă atât de curând după prima ar ridica foarte multe suspiciuni. Toată lumea va presupune că noi suntem de vină.

— Regele Ethelred ar putea să ne creadă.

Wynstan râse dispreţuitor.

— Nici măcar nu se va preface că ne crede. Îi uzurpăm drepturile în două moduri. Mai întâi, forţându-l ce conte să aleagă. În al doilea rând, intervenind în soarta unei văduve.

— Cu siguranţă este mai îngrijorat să strângă cele douăzeci şi cinci de mii de livre.

— Deocamdată, da. Dar, de îndată ce va aduna banii, va putea să facă orice doreşte.

— Aşa că trebuie să o ţinem pe Ragna în viaţă.

— Dacă se poate, da. În viaţă, dar sub control. Wynstan ridică privirea şi o văzu intrând pe Agnes. Şi iată că a venit şoricelul care ne va ajuta să facem asta! El observă că ea căra un coş. Ai fost la cumpărături, şoricelule?

— Provizii pentru o călătorie, domnule episcop.

— Vino aici, stai la mine în poală!

Ea părea surprinsă şi jenată, dar şi încântată. Îşi lăsă coşul jos şi se aşeză pe genunchii lui Wynstan, odihnindu-se, cu spatele drept.

El spuse:

— Şi acum, despre ce călătorie e vorba?

— Ragna vrea să meargă la Dreng's Ferry. Durează două zile.

— Ştiu cât de mult durează. Dar pentru ce vrea să meargă acolo?

— Ea crede că ai putea să o ucizi, atunci când vei înţelege că nu se va mărita cu Wigelm.

Wynstan privi spre Wigelm. Acesta era genul de lucruri de care se temea. Era bine că aflase din timp. Cât de deştept fusese să-şi plaseze un spion în casa Ragnei.

— Ce a provocat treaba asta? spuse el.

— Nu sunt sigură, dar a apărut Edgar cu nişte bani pentru ea şi a fost ideea lui. Ea va locui la mănăstirea de maici şi crede că acolo va fi în siguranţă.

Probabil că avea dreptate, gândi Wynstan. Nu dorea să-şi facă duşmani în toată Anglia.

— Când va pleca?

— Mâine, la răsăritul soarelui.

Wynstan îşi trecu mâna peste sânii lui Agnes şi ea tremură de plăcere.

— Te-ai descurcat bine, şoricelule, spuse el cu căldură. Este o informaţie importantă.

Ea spuse, cu o voce tremurătoare:

— Sunt atât de bucuroasă că eşti mulţumit de mine.

El îi făcu din ochi fratelui său, apoi îşi băgă mâna pe sub fusta ei.

— Atât de umedă deja! spuse el. Se pare că şi eu te-am mulţumit pe tine.

Ea şopti:

— Da.

Wigelm râse.

Wynstan o lăsă pe Agnes să coboare din poala lui.

— Îngenunchează, şoricelule, spuse el, ridicându-şi tunica. Ştii ce să faci cu asta?

Ea îşi aplecă imediat capul spre poala lui.

— Ah, da! suspină el. Văd că ştii!

* * *

Când se lăsă întunericul, Ragna se strecură afară din

complex. Îşi trase gluga peste cap şi se grăbi spre oraş. Era fericită că se ducea să-l vadă pe Edgar. Înţelese că era un sentiment cunoscut: întotdeauna fusese fericită să-l vadă. Iar el îi fusese, fără nicio şovăire, un prieten foarte bun încă de când ajunsese în Anglia.

Îi găsi pe şeriful Den şi pe soţia lui pregătindu-se de culcare. Den îi spuse că Edgar ocupa o casă nefolosită din incintă şi o conduse acolo. Locul era luminat de un singur opaiţ. Edgar stătea în picioare lângă vatră, dar nu era foc: vremea era călduroasă.

Den le spuse vioi:

— Caii voştri vor fi pregătiţi la prima geană de lumină.

— Mulţumesc, zise Ragna. Unii dintre englezi erau oameni decenţi, chiar dacă alţii erau nişte monştri, reflectă ea; dar poate că aşa se întâmpla peste tot. Probabil că mi-ai salvat viaţa.

— Fac ceea ce cred că ar dori regele să fac, spuse el, apoi adăugă: Sunt bucuros să te ajut. Privi spre cei doi cu zâmbet abia schiţat. Vă las să faceţi pregătirile finale.

Apoi plecă.

Inima Ragnei începu să bată mai repede. Rareori fusese singură cu Edgar – atât de rar, de fapt, încât îşi putea aminti fiecare ocazie. Prima dată, fusese în urmă cu cinci ani, la Drengs Ferry, când el o dusese cu barca pe Insula leproşilor. Îşi amintea întunericul, răpăitul ploii care cădea pe suprafaţa râului şi căldura braţelor lui puternice când o purtase în braţe prin apa mică, de la barcă până la ţărm. A doua oară fusese în urmă cu patru ani, la Outhenham, în casa lui de lângă carieră, când ea îl sărutase, iar el aproape că murise de ruşine. Şi a treia oară fusese la Dreng’s Ferry, când el îi arătase cutia pe care o făcuse pentru cartea dăruită de ea, când aproape că recunoscuse că dragostea lui o alina.

Iar asta era a patra ocazie.

— Totul este pregătit, spuse ea, referindu-se la evadare.

— Şi aici.

El nu părea să se simtă prea liniştit.

— Relaxează-te, spuse ea. Nu te voi muşca.

Încercând să schiţeze un zâmbet, el zise:

— Ghinionul meu.

Privindu-l în lumina difuză, ea nu-şi dorea altceva decât ca el să o ia în braţe. Părea lucrul cel mai firesc din lume. Se apropie de el.

— Am realizat ceva, spuse ea.

— Ce anume?

— Noi nu suntem prieteni.

El o înţelese imediat.

— O, nu, zise el. Suntem cu totul altceva.

Ea îşi puse palmele pe obrajii lui, simţindu-i părul moale din barbă.

— O faţă atât de bună, spuse ea. Un bărbat puternic, inteligent şi bun.

El îşi coborî privirea, iar ea continuă:

— Te fac să te simţi jenat?

— Da, dar nu te opri.

Ea se gândi la Wilwulf şi se întrebă cum putuse să iubească un războinic. Fusese o dragoste de fetişcană, îşi spuse. Ceea ce simţea acum era dorinţa unui adult. Dar nu putea să exprime nimic din toate acestea, aşa că se apropie mai mult şi îl sărută.

Fu un sărut lung şi delicat, în timpul căruia buzele lor se explorară cu blândeţe. Ea îl mângâie pe obraji şi pe păr şi îi simţi mâinile în jurul taliei. După un moment lung, ea se desprinse din sărut gâfâind.

— Of, Doamne, spuse ea. Pot să am parte de mai mult?

— Cât de mult doreşti, spuse el. Am pus deoparte.

Ea se simţi vinovată.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că ai aşteptat atât de mult. Cinci ani.

— Am aşteptat zece.

Ea începu să plângă.

— Nu merit o astfel de dragoste.

— Ba da, meriţi.

Ea tânjea să facă ceva care să-l mulţumească, aşa că spuse:

— Îţi plac sânii mei?

— Da... I-am privit intens în toţi aceşti ani, chiar dacă nu făţiş.

— Ai vrea să-i atingi?

— Da, zise el răguşit.

Ea se aplecă şi îşi ridică tivul rochiei, trăgând-o peste cap cu o mişcare rapidă, apoi rămase goală în faţa lui.

— Of, Doamne, şopti el.

O mângâie cu ambele mâini, apăsând uşor şi atingându-i sfârcurile cu vârfurile degetelor. Respiraţia lui se accelera. Ea se gândi că părea un om însetat care găsise un izvor. După o vreme, el spuse:

— Pot să-i sărut?

— Edgar, şopti ea, poţi să săruţi orice doreşti.

El îşi aplecă uşor capul şi ea îl mângâie pe păr, privindu-l în lumina pâlpâitoare în timp ce buzele lui îi atingeau pielea.

Când sărutările lui deveniră mai insistente, ea spuse:

— Dacă sugi, o să primeşti lapte.

El râse.

— O să-mi placă?

Ea iubea felul lui de a fi, pasional şi amuzant deopotrivă.

— Nu ştiu, spuse ea zâmbind.

Apoi el deveni din nou serios.

— Putem să ne întindem?

— Aşteaptă puţin!

Ea se aplecă şi îi ridică marginea tunicii. Când ajunse la nivelul taliei, îi sărută vârful penisului, apoi îi trase îmbrăcămintea peste cap.

Stând întinşi unul lângă altul, ea îi exploră trupul cu mâinile, simţindu-i pieptul, talia, coapsele. Şi el făcea acelaşi lucru: ea îi simţi mâna între picioare şi vârful degetului în despicătura umedă şi se cutremură de plăcere.

Brusc, ea deveni nerăbdătoare. Se rostogoli deasupra lui şi îi conduse penisul în ea, apoi începu să se mişte, la început mai încet, apoi tot mai repede. Privind în jos, spre faţa lui, se gândi: „Nu ştiam cât de mult tânjeam după asta!” Nu erau doar senzaţia, plăcerea, excitaţia, ci mult mai mult de atât: erau intimitatea, deschiderea unuia faţă de celălalt, dragostea.

El închise ochii, dar ea nu voia asta.

— Priveşte-mă! îi spuse. Priveşte-mă! El deschise ochii. Te iubesc, şopti ea, apoi se simţi inundată de bucuria pură de a face acest lucru cu el şi strigă – şi, în acelaşi timp, simţi

convulsia lui în ea.

Continuă aşa preţ de un lung moment, apoi ea se prăbuşi peste pieptul lui, epuizată de emoţie.

În timp ce stătea întinsă alături de el, amintirile ultimilor cinci ani îi reveniră ca un poem uitat. Rememoră înspăimântătoarea furtună prin care trecuse la bordul lui *Angel*; întâlnirea cu banditul care-i furase darul de nuntă pentru Wilf; primul contact cu dezgustătorul Wigelm, care încercase să-i pipăie sânii; şocul veştii că Wilf era căsătorit şi avea un copil; nefericirea ce urmase infidelităţii lui şi relaţiei cu Carwen; groaza asasinării sale; răutatea lui Wynstan. Şi, printre toate acestea, fusese Edgar, a cărui bunătate se transformase în afecţiune şi apoi în dragoste pasională – slavă Domnului, se gândi ea. Slavă Domnului!

* * *

După plecarea ei, Edgar rămase întins multă vreme, într-o ameţeală plină de fericire. Se gândise că fusese condamnat să trăiască două iubiri imposibile, una pentru o femeie moartă şi alta pentru o femeie la care nu putea ajunge. Iar acum, Ragna îi spusese că-l iubea. Ragna de Cherbourg, cea mai frumoasă femeie din Anglia, îl iubea pe Edgar, constructorul…

Retrăi fiecare clipă: sărutul, momentul în care ea se dezbrăcase, sânii ei, felul plin de afecţiune în care îi sărutase penisul, momentul în care îi spusese să deschidă ochii şi să o privească. Se bucuraseră, vreodată, doi oameni unul de celălalt atât de intens? Se iubiseră, vreodată, doi oameni atât de mult?

Ei bine, probabil că da, se gândi el, dar nu prea mulţi.

Cu capul plin de cele mai plăcute gânduri, alunecă în somn.

Clopotul mănăstirii îl trezi. Primul lui gând fu: chiar am făcut dragoste cu Ragna? Al doilea: oare sunt în întârziere?

Da. Făcuse dragoste cu ea şi nu, nu era în întârziere. Călugării se trezeau cu o oră înaintea zorilor. Avea suficient timp.

El şi Ragna nu se gândiseră mai departe de acele două zile. Aveau să plece din Shiring, să călătorească până la

Dreng’s Ferry, să se refugieze la mănăstirea de maici, apoi să se gândească la viitor. Acum însă, nu se putea opri din speculaţii.

Distanţa socială dintre ei nu mai era atât de mare pe cât fusese. Edgar era un meşteşugar prosper, un bărbat important atât la Drengs Ferry, cât şi la Outhenham. Ragna era o femeie de viţă nobilă, dar era văduvă, iar resursele ei financiare erau ameninţate de Wynstan. Prăpastia se micşorase – dar tot era prea mare. Edgar nu vedea nicio soluţie, dar n-avea să lase acest lucru să-i strice fericirea în ziua aceea.

Îl găsi pe şeriful Den în bucătărie, la un mic dejun cu friptură rece de vită şi bere. Edgar era prea încordat şi entuziasmat ca să poată mânca, dar se strădui să guste puţin: ar fi putut să aibă nevoie de forţele sale.

Den privi prin uşă spre cer şi spuse:

— Se luminează.

Edgar începu să se agite: Ragna nu obişnuia să întârzie, indiferent de situaţie.

Se duse apoi la grajduri. Slujbaşii puneau şeile pe cei trei cai pentru Ragna, Cat şi Agnes şi încărcau un cal de povară cu mai multe coşuri pentru provizii. Edgar puse şaua pe Buttress.

Apoi apăru Den şi spuse:

— Totul e pregătit – în afară de Ragna.

— Mă duc la ea, zise Edgar.

Merse grăbit prin oraş. Zorii începeau să strălucească şi dintr-o brutărie se ridica fum, dar nu se întâlni cu nimeni pe drumul spre reşedinţa contelui.

Uneori, poarta de la intrare era încuiată şi păzită, dar nu şi atunci: în anul acela exista un armistiţiu cu vikingii, iar galezii erau într-o perioadă de adormire. El deschise poarta fără zgomot. Complexul era tăcut.

Traversă rapid curtea, îndreptându-se spre casa Ragnei. Bătu puternic la uşă, apoi încercă clanţa. Uşa nu era baricadată din interior. Deschise uşa şi intră.

Dar în casă nu se afla nimeni.

Se agită, dintr-odată foarte speriat: ce se putuse întâmpla?

Nu exista nicio lumină. Încercă să se descurce în întuneric.

Prin vatră alerga un şoarece: asta însemna că era rece. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina difuză ce pătrundea prin crăpătura uşii, observă că multe dintre lucrurile Ragnei erau acolo – rochii atârnate în cuier, cutiile pentru brânză şi carne, căni şi boluri –, dar leagănul copiilor dispăruse.

Ea plecase. Iar vatra rece dovedea că plecase de câteva ore, probabil la puţină vreme după ce îi spusese noapte bună la reşedinţa şerifului Den. Deja ar fi putut să fie la mulţi kilometri în orice direcţie.

Probabil că îşi schimbase planurile. Dar de ce nu îi trimisese niciun mesaj? Poate că fusese împiedicată să facă asta. Iar asta sugera serios că fusese luată împotriva voinţei ei şi că era forţată să nu comunice cu exteriorul. Probabil că Wynstan şi Wigelm erau cei responsabili. Ceea ce însemna că devenise prizonieră.

În interiorul său, se aprinse furia: cum îndrăzneau? Era o femeie liberă, fiica unui conte şi văduva unui alt conte – nu aveau niciun drept!

Dacă aflaseră că ea plănuia să fugă, atunci cine le dezvăluise planul? Poate unul dintre servitorii şerifului sau chiar Cat ori Agnes.

Edgar trebuia să afle unde o ţineau.

Furios, părăsi casa. Era pregătit să-i înfrunte pe Wigelm şi pe Wynstan, dar Wigelm era cel mai aproape. Când se afla la Shiring, dormea în casa mamei lui. Edgar se repezi peste peticul de iarbă spre casa Gythei.

În faţa uşii ei moţăia un soldat, aşezat pe pământ cu spatele sprijinit de perete. Edgar îl recunoscu pe Elfgar, un tânăr puternic, dar foarte amabil. Edgar îl ignoră şi bătu la uşă.

Trezindu-se brusc, Elfgar sări în sus, nesigur pe picioare. Se uită în jurul său şi, cu întârziere, apucă o bâtă, o bucată noduroasă de stejar, cioplită grosolan. Părea că nu era prea sigur cum să o folosească.

Uşa se deschise brusc şi Edgar văzu un alt soldat. Probabil că dormise în prag. Era Fuleric, un tip mai bătrân şi mai agresiv decât Elfgar.

— Wigelm este aici? întrebă Edgar.

— Cine dracu’ eşti tu? zise Fuleric pe un ton agresiv.

Edgar ridică vocea.

— Vreau să-l văd pe Wigelm!

— Dacă nu eşti atent, o să te alegi cu capul cotonogit!

O voce din interior spuse:

— Nu-ţi face griji, Elfgar, nu e decât micul constructor de la Drengs Ferry. Wigelm apăru din întunericul din interior. Dar ar fi bine să aibă un motiv al naibii de bun ca să bată la uşa mea la ora asta matinală.

— Cunoşti motivul, Wigelm. Unde este ea?

— Să nu-ţi închipui că poţi să mă iei pe mine la întrebări – sau vrei să fii pedepsit pentru insolenţă?

— Iar tu vei fi pedepsit pentru răpirea unei femei de viţă nobilă – un delict mult mai grav în ochii regelui.

— N-a fost nimeni răpit.

— Atunci, unde este lady Ragna?

În spatele lui Wigelm apărură soţia lui, Molly, şi mama sa, amândouă ciufulite şi cu ochii somnoroşi.

Edgar continuă:

— Şi unde sunt copiii? Regele va dori să ştie.

— Într-un loc sigur.

— Unde?

Wigelm rânji.

— Sigur nu te gândeai că ai putea să o ai tu?

— Tu eşti cel care a cerut-o în căsătorie.

— Ce? spuse Molly.

Evident, ei nu i se spusese despre propunerea pe care i-o făcuse Ragnei.

— Dar Ragna te-a respins, nu-i aşa? continuă Edgar. Ştia că era o prostie să-l provoace pe Wigelm, dar era prea furios ca să se oprească. Din cauza asta ai răpit-o?

— Ajunge!

— Ăsta este singurul mod în care poţi avea o femeie, Wigelm? Doar răpind-o?

Elfgar se strâmbă. Wigelm făcu un pas în faţă şi-l lovi cu pumnul pe Edgar. Era un bărbat puternic, al cărui unic talent era lupta, şi lovitura fu dureroasă. Edgar se simţea de parcă toată partea stângă a feţei îi luase foc.

Pe când era încă ameţit, Fuleric păşi rapid în spatele lui şi îl imobiliză într-o priză de cunoscător, iar Wigelm îl lovi în stomac. Edgar simţi o senzaţie de panică şi aproape că nu

mai putu să respire. Apoi Wigelm îl lovi în vintre şi Edgar gemu din cauza durerii agonizante. După aceea îl lovi din nou peste faţă.

Când Wigelm luă bâta de la Elfgar, teroarea puse stăpânire pe Edgar. Se temea că avea să fie bătut până la moarte şi că Ragna n-avea să mai fie protejată de nimeni. Văzu bâta rotindu-se spre faţa lui. Îşi întoarse capul, iar lemnul greu îl lovi în tâmplă, trimiţându-i un fulger de durere prin craniu.

Următoarea lovitură îl atinse în piept şi o simţi de parcă i-ar fi rupt toate coastele. Se prăbuşi, pe jumătate inconştient, susţinut doar de braţele lui Fuleric.

Prin ţiuitul din urechi auzi vocea Gythei, care spunea:

— Ajunge! Doar nu vrei să-l omori!

— Aruncaţi-l în iaz! zise Wigelm.

Se simţi apucat de încheieturi şi de glezne şi cărat prin incintă. Un minut mai târziu, simţi cum zboară prin aer. Lovi suprafaţa apei şi se scufundă. Era tentat să zacă acolo şi să aştepte să se înece, punând astfel capăt durerii.

Se răsuci şi îşi puse palmele şi genunchii pe fundul noroios al iazului, apoi reuşi să scoată capul la suprafaţă şi să respire.

Încet, în agonie, se târî până când ajunse la margine.

Auzi apoi vocea unei femei:

— Vai de tine!

Realiză că era Gilda, servitoarea de la bucătărie.

El încercă să se ridice, dar Gilda îl prinse de braţ şi îl ajută. Murmurând printre buzele zdrobite, Edgar spuse:

— Mulţumesc.

— Dumnezeu să-l blesteme pe Wigelm, spuse ea. Îi trecu mâna peste umărul ei şi îl întrebă: Unde vrei să mergi?

— La Den.

— Haide, atunci! spuse Gilda. Te ajut să ajungi acolo.

CAPITOLUL 34
Octombrie 1002

Aldred era încântat văzând cum creştea biblioteca lui. Prefera cărţile în engleză celor în latină, astfel încât să fie utile oricărei persoane ştiutoare de carte, nu doar preoţilor educaţi. Avea Evangheliile, Psalmii şi câteva cărţi pentru slujbe şi toate puteau să fie consultate de orice preot de ţară care nu avea propriile cărţi. Micul lui scriptoriu producea copii ieftine pentru vânzare. Avea şi câteva cărţi de comentarii şi poezie laică.

Mănăstirea prospera, adunând tot mai multe chirii din oraş, iar acum, în sfârşit, primea daruri în pământ de la nobili. La mănăstire se aflau acum şi câţiva călugări novici, precum şi elevi rezidenţi la şcoală. Într-o după-amiază blândă de octombrie, tinerii studenţi cântau psalmi în curtea bisericii.

Toate mergeau bine, în afara faptului că Ragna dispăruse, împreună cu servitorii şi copiii ei. Edgar îşi petrecuse două luni mergând din oraş în oraş şi din sat în sat, dar nu găsise nicio urmă de-a ei. Trecuse chiar şi pe la cabana de vânătoare pe care o construia Wigelm, lângă Outhenham. Nimeni nu o văzuse pe Ragna trecând. Edgar era disperat şi neajutorat, iar lui Aldred îi era milă de el.

Între timp, Wigelm aduna toate chiriile din Vale of Outhen.

Aldred îl întrebase pe şeriful Den de ce regele nu făcea nimic în legătură cu această situaţie.

— Priveşte din punctul de vedere al regelui Ethelred, îi spusese Den. El consideră căsătoria Ragnei ca fiind nelegitimă. A refuzat să o ratifice, dar Wilwulf şi-a văzut de treabă chiar şi aşa. Curtea Regală l-a amendat pe Wilf pentru nesupunere, iar el a refuzat să plătească amenda. Autoritatea lui Ethelred a fost contestată şi, mai grav, mândria lui a fost rănită. El nu va acţiona ca şi cum aceasta ar fi fost o căsătorie perfect legală.

Aldred spusese indignat:

— Aşa că o pedepseşte pe Ragna pentru păcatele lui Wilwulf!

— Ce altceva poate să facă?

— Ar putea să atace Shiring!

— Asta este o măsură extremă: să adune o armată, să ardă satele, să omoare opoziţia, să plece cu cele mai bune bijuterii, să confişte caii şi vitele: este arma supremă a unui rege, dar trebuie folosită doar în cazuri extrem de grave. Vrei să facă asta pentru o văduvă străină, a cărei căsătorie nu a fost acceptată din capul locului?

— Tatăl ei ştie că a dispărut?

— Posibil. Dar o expediţie de salvare din Normandia ar însemna o invazie a Angliei şi contele Hubert nu poate să se descurce cu aşa ceva – mai ales când fata vecinului său este pe cale să se mărite cu regele Angliei. Nunta lui Ethelred cu Emma de Normandia este stabilită pentru luna noiembrie.

— Regele trebuie să domnească, orice s-ar întâmpla; iar una dintre datoriile lui este să aibă grijă de văduvele nobile.

— Ar trebui să-i sublimezi asta chiar lui.

— În regulă, o voi face.

Aldred îi scrisese o scrisoare regelui Ethelred.

Ca răspuns, regele îi ordonase lui Wigelm să o prezinte pe văduva fratelui său.

Aldred se gândea că Wigelm avea să ignore ordinul pur şi simplu, aşa cum ignorase şi în trecut decretele regale, dar de data asta era altfel: Wigelm anunţase că Ragna plecase acasă, la Cherbourg.

Dacă era adevărat, asta explica, cel puţin, de ce nimeni nu reuşea să-i dea de urmă în Anglia. Şi, evident, şi-ar fi luat cu ea copiii şi servitoarele normande.

Edgar mai făcu o vizită la Combe şi află că nimeni nu putea să confirme că Ragna se îmbarcase acolo pe o navă – dar ar fi putut să plece din alt port.

În timp ce Aldred îşi făcea griji pentru Edgar, acesta apăru în persoană. Îşi revenise după bătaia pe care o suferise, cu excepţia faptului că nasul lui era acum puţin strâmb şi că îi lipsea un dinte din faţă. Se apropia de curtea bisericii, însoţit de două persoane pe care Aldred le cunoştea. Bărbatul cu freza în stil normand era Odo, iar femeia blondă şi micuţă era soţia lui, Adelaide. Erau curierii de la Cherbourg, care îi aduceau Ragnei chiriile de la Saint-Martin la fiecare trei luni. Imediat în urma lor veneau trei soldaţi,

escorta lor. De la execuţia lui Ironface, aveau nevoie de mai puţine gărzi.

Aldred îi salută, apoi Edgar spuse:

— Odo a venit să-ţi ceară o favoare, stareţe Aldred.

— Voi face tot ce pot, răspunse Aldred.

— Aş vrea să ai grijă de banii Ragnei în numele ei, spuse Odo cu accentul lui franţuzesc.

— Nu poţi să o găseşti, desigur, zise Aldred.

Odo îşi ridică mâinile într-un gest de frustrare.

— La Shiring mi-au spus că a plecat la Outhenham, iar la Outhenham mi-au spus că se află la Combe – dar noi am venit prin Combe şi ea nu se află acolo.

Aldred clătină din cap.

— Nimeni nu ştie unde este. Desigur că voi avea grijă de banii ei, dacă asta este dorinţa ta. Dar ultimele noastre informaţii spun că ar fi plecat la Cherbourg.

Odo era uluit.

— Dar nu este acolo! Dacă ar fi fost, n-am mai fi venit până în Anglia!

— Sigur că nu, spuse Aldred.

— Atunci, unde naiba este? zise Edgar.

* * *

Ragna, Cat şi copiii lor fuseseră ridicaţi din casa proprie, apoi legaţi la gură de către Wigelm şi un grup de soldaţi. La adăpostul întunericului, fuseseră scoşi din incintă şi îngrămădiţi într-o căruţă cu patru roţi, apoi acoperiţi cu pături.

Copiii erau îngroziţi, iar cel mai rău era că Ragna nu le putea spune vorbe de alinare.

Căruţa se zdruncinase ore întregi pe drumurile prăfuite şi uscate. Din ceea ce putuse să audă Ragna, aveau o escortă de cel puţin şase bărbaţi călare. Oricum, ei erau tăcuţi, vorbind cât mai puţin posibil şi întotdeauna cu voce scăzută.

Copiii plânseseră până adormiseră.

Când căruţa se opri şi păturile fură înlăturate, era ziuă. Ragna observă că se aflau într-un luminiş din pădure. Agnes mergea împreună cu escorta şi Ragna înţelese atunci

că era o trădătoare. Probabil că Agnes o trădase pe Ragna, spunându-i lui Wynstan despre planul ei de a fugi cu Edgar. În tot acest timp, cusătoreasa purtase în ea o ură violentă la adresa Ragnei, pentru că îi condamnase la moarte bărbatul, pe Offa. Ragna blestema sentimentul de milă care o determinase să o reangajeze pe femeie.

Acum, observă că pătuţurile copiilor se aflau în căruţă, împreună cu prizonierii. Dar totul era acoperit. Oare cum arăta ansamblul pentru sătenii care îl vedeau în trecere? Cu siguranţă nu ca o răpire, pentru că femeile şi copiii nu se vedeau. Ragna însăşi ar fi presupus, după escorta înarmată, că sub pături se ascundea o mare cantitate de argint sau alte lucruri valoroase pe care un nobil sau un cleric bogat le transfera dintr-un loc în altul.

Fiindcă nu era nimeni prin preajmă pentru a-i vedea, Agnes îi dezlegă pe copii şi îi lăsă să-şi facă nevoile la marginea luminişului. Ei n-aveau să fugă, desigur, pentru că asta însemna să-şi părăsească mamele. Primiră pâine înmuiată în lapte, apoi fură din nou legaţi, cu gurile astupate. După aceea eliberară mamele una câte una, iar bărbaţii le priviră cu atenţie în timp ce se uşurau şi mâncau, bând şi puţină bere. După ce se încheiară toate acestea, totul fu acoperit din nou cu pături şi căruţa îşi continuă drumul.

Se mai opriră de două ori, la interval de câteva ore.

În seara aceea ajunseră la cabana de vânătoare din pădure a lui Wilwulf.

Ragna mai fusese acolo înainte, în vremurile fericite de la începutul căsătoriei lor. Îi plăcuse întotdeauna vânătoarea şi asta îi amintea de momentul când vânase împreună cu Wilf, în Normandia, ucigând împreună un mistreţ şi sărutându-se apoi pasional. Dar, după ce căsătoria lor începuse să meargă prost, ea îşi pierduse interesul pentru vânătoare.

Îşi amintea că această cabană era îndepărtată şi izolată. Ansamblul avea grajduri, coteţe pentru câini, depozite şi o casă mare. Un îngrijitor şi soţia lui locuiau într-una dintre clădirile mai mici, dar, în afară de ei, nimeni nu avea vreun motiv să vină acolo, mai puţin atunci când participa la o vânătoare.

Ragna şi ceilalţi fură duşi în casa cea mare, apoi dezlegaţi. Îngrijitorul bătu în cuie nişte scânduri peste cele două ferestre, care să împiedice deschiderea obloanelor, şi montă o bară în afara uşii. Soţia lui le aduse o oală cu terci pentru cină. Apoi rămaseră singuri până dimineaţă.

Trecură astfel două luni.

Agnes le aducea întotdeauna mâncarea. Li se permitea să facă mişcare o dată pe zi, dar Ragna nu era lăsată afară niciodată împreună cu cei trei copii. În faţă se aflau în permanenţă doi dintre paznicii personali ai lui Wigelm, Fuleric şi Elfgar. Din câte putea să-şi dea seama Ragna, nu veneau niciodată vizitatori.

Wigelm şi Wynstan nu ar fi putut să-i facă asta unei femei nobile din Anglia. Ea ar fi avut o familie puternică – fraţi, şi părinţi, şi veri cu bani, dar şi soldaţi –, care ar fi început să o caute şi care i-ar fi cerut regelui să le aplice drepturile, iar dacă toate astea n-ar fi funcţionat, ar fi venit la Shiring cu o armată. Ragna era vulnerabilă pentru că familia ei se afla prea departe ca să intervină.

Agnes se bucura să le aducă veşti proaste împreună cu mâncarea.

— Iubitul tău, Edgar, a încasat o bătaie soră cu moartea, spusese ea mai devreme.

— Ştiam că aşa se va întâmpla, răspunsese Ragna.

— El este un prieten *loial*, adăugase Cat.

Agnes ignorase remarca.

— A fost bătut şi învineţit, repetase ea cu o satisfacţie malefică. Fuleric îl ţinea nemişcat în timp ce Wigelm îl bătea cu o bâtă.

Ragna şoptise:

— Dumnezeu să-l aibă în pază!

— Nu ştiu ce să spun despre Dumnezeu, dar Gilda l-a dus la reşedinţa şerifului Den. N-a putut să stea în picioare o zi întreagă.

Cel puţin era viu, se gândi Ragna. Wigelm nu îl omorâse. Având deja probleme cu regele, probabil că Wigelm nu dorea să adauge alte delicte pe lista lui.

Agnes era malefică, dar Ragna putea să o vrăjească astfel încât să le ofere informaţii.

— Nu ne pot ascunde aici prea mult timp, spuse ea într-o

zi. Oamenii ştiu că Wilwulf are o cabană de vânătoare aici – mai devreme sau mai târziu, vor veni să ne caute.

— Nu, nu vor veni, spuse Agnes cu o privire triumfătoare. Wigelm le-a spus oamenilor că locul ăsta a luat foc. Chiar şi-a construit o nouă cabană de vânătoare lângă Outhenham. El spune că vânatul este mai abundent acolo.

Asta fusese ideea lui Wynstan, se gândi Ragna disperată; Wigelm nu era suficient de inteligent ca să se gândească la aşa ceva.

Oricum, exista o limită – încarcerarea lor nu putea fi ţinută secretă la nesfârşit. Pădurea nu era pustie: existau fabricanţi de mangal, căutători de cai, tăietori de lemne, mineri şi bandiţi. Poate că ar fi fost speriaţi de soldaţi, dar nu ar fi putut să fie împiedicaţi să spioneze de după tufişuri. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să se întrebe dacă nu cumva la cabana de vânătoare erau ţinuţi prizonieri.

Urmau să înceapă să circule zvonurile. Oamenii aveau să spună că în casă se afla un monstru cu două capete, sau un sabat de vrăjitoare, sau un cadavru care învia atunci când era lună plină, încercând să iasă din coşciug. Dar cineva avea să facă legătura între închisoare şi femeia nobilă care dispăruse.

Cât putea să dureze până atunci? Stilul de viaţă al oamenilor pădurii presupunea puţine contacte cu orăşenii sau cu ţăranii obişnuiţi. Ei nu vorbeau cu străinii luni la rând. Din când în când, trebuiau să meargă la târg cu un şir de cai proaspăt îmblânziţi sau cu o căruţă de minereu de fier, dar asta avea să se întâmple, cel mai probabil, în primăvara următoare.

Pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, Ragna cădea în depresie. Copiii plângeau tot timpul, Cat era nervoasă, iar Ragna descoperea că nu găsea nicio motivaţie ca să se spele pe faţă dimineaţa.

Şi apoi află că o aşteptau lucruri şi mai rele – mult mai rele.

Făcea crestături pe perete ca să ţină socoteala zilelor şi, cu puţin timp înainte de Halloween, veni Wigelm.

Afară era întuneric şi copiii dormeau deja. Ragna şi Cat stăteau pe o bancă lângă foc. Camera era luminată de un singur opaiţ – nu aveau voie să folosească mai multe.

Fuleric deschise uşa pentru Wigelm, apoi o închise şi rămase afară.

Ragna privi cu atenţie şi văzu că Wigelm nu era înarmat.

— Ce vrei? spuse ea, dar se ruşină imediat pentru nota de teamă pe care o recunoscu în vocea ei.

Cu un gest din mână, Wigelm îi ordonă lui Cat să se ridice, apoi se aşeză în locul ei. Ragna se mută mai departe, încercând să nu stea lângă el.

— Ai avut suficient timp ca să te gândeşti la situaţia în care te afli, zise el.

Cu efort, ea îşi adună o parte din tăria de altă dată.

— Am fost închisă ilegal. De asta mi-am dat seama imediat.

— Eşti neajutorată şi n-ai niciun ban.

— N-am niciun ban pentru că mi-ai furat toţi banii. Apropo, o văduvă are dreptul la returnarea dotei. A mea a fost de douăzeci de livre de argint. Ai furat trezoreria lui Wilf, aşa că îmi datorezi douăzeci de livre de acolo. Cât de repede poţi să-mi dai banii?

— Dacă te măriţi cu mine, îi primeşti pe toţi, spuse Wigelm.

— Şi îmi pierd sufletul. Nu, mulţumesc. Voi lua doar banii.

El clătină din cap cu o falsă tristeţe.

— De ce trebuie să fii aşa o căţea? Ce e greşit în a fi drăguţă cu un bărbat?

— Wigelm, pentru ce ai venit aici?

El oftă teatral.

— Ţi-am făcut o ofertă bună. Mă însor cu tine...

— Cât eşti de binevoitor!

—...şi, împreună, îi vom cere regelui să ne numească la conducerea comitatului Shiring. Eu speram ca până acum să fi avut timp să-ţi dai seama că e avantajos să-mi accepţi propunerea.

— Nu, nu-mi dau seama.

— Nu vei primi o ofertă mai bună. El o apucă de umăr cu putere. Haide, nu poţi să te prefaci că nu mă găseşti atrăgător!

— Să mă prefac? Dă-mi drumul!

— După ce ne-o vom trage o dată, îţi promit că o să mă implori pentru mai mult.

Ea îşi smulse mâna din strânsoarea lui şi spuse:

— Niciodată!

Spre surpriza Ragnei, el se duse la uşă şi bătu în ea, întorcându-i spatele.

— Niciodată înseamnă foarte mult timp, spuse el.

Paznicul deschise uşa şi Wigelm ieşi.

— Slavă Domnului! zise Ragna când uşa se închise.

— Ai avut noroc să scapi, rosti Cat, aşezându-se din nou pe bancă lângă Ragna.

— De obicei, nu cedează atât de uşor, spuse Ragna.

— Tot eşti îngrijorată.

— De fapt, mă gândesc că Wigelm este îngrijorat. De ce crezi că este atât de dornic să se însoare cu mine?

— Cine n-ar fi?

Ragna clătină din cap.

— El nu mă vrea cu adevărat de soţie. Aduc prea multe necazuri. Ar prefera să se culce cu cineva care nu i se împotriveşte niciodată.

— Atunci, de ce?

— Sunt îngrijoraţi din cauza regelui. Deocamdată au obţinut controlul în Shiring şi asupra mea, dar pe parcurs au făcut o mulţime de lucruri care l-au lezat pe Ethelred şi s-ar putea să vină vremea când el va decide să le arate cine conduce Anglia.

— Sau poate că nu, spuse Cat. Regelui îi place viaţa liniştită.

— Adevărat. Dar Wynstan şi Wigelm nu pot prevedea încotro se va îndrepta Ethelred. Oricum, ar avea o şansă mai bună să obţină rezultatul pe care-l doresc dacă eu m-aş mărita cu Wigelm. Şi din motivul ăsta tot încearcă.

Uşa se deschise şi Wigelm intră din nou.

De data asta, era însoţit de patru soldaţi pe care Ragna nu-i cunoştea şi care arătau ca nişte bătăuşi. Probabil că îi adusese cu el.

Cat ţipă.

Bărbaţii le apucară de braţe pe cele două femei, le trântiră pe jos şi le imobilizară.

Toţi copiii începură să plângă.

Wigelm apucă marginea rochiei Ragnei şi o sfâşie, lăsând-o goală, răstignită de încheieturi şi de glezne.

Unul dintre bărbaţi spuse:

— Ia uite, o pereche de porumbiţe grase, pe toţi zeii!

— Nu sunt pentru tine, zise Wigelm ridicându-şi tunica. După ce termin, puteţi să i-o trageţi servitoarei, dar nu ăsteia. Ea va deveni soţia mea.

* * *

Dinspre mare bătea un vânt rece şi Wynstan intră recunoscător în atmosfera caldă şi plină de fum a casei lui Mags din Combe, cu Wigelm în urma lui. Mags îl văzu imediat şi îl luă în braţe.

— Preotul meu favorit! se bucură ea.

Wynstan o sărută.

— Mags, dulceaţă, ce mai faci?

Ea privi peste umărul lui.

— Şi tu eşti la fel de chipeş, frate mai tânăr, spuse ea îmbrăţişându-l pe Wigelm.

— După tine, toţi oamenii bogaţi sunt chipeşi, zise Wigelm amar.

Ea ignoră remarca.

— Staţi jos, prieteni dragi, şi luaţi o cană de mied. Este proaspăt distilat. Selethryth! strigă ea pocnind din degete şi o femeie de vârstă mijlocie le aduse o carafă şi câteva căni – fără îndoială, o fostă prostituată, considerată acum prea bătrână ca să mai poate produce, se gândi Wynstan.

Băură poţiunea dulce şi Selethryth le mai turnă.

Wynstan privea spre femeile aşezate pe bănci, pe lângă pereţii camerei: unele erau îmbrăcate, altele erau învelite în cearşafuri largi, iar o fată palidă era complet goală.

— Ce privelişte minunată, spuse el cu un oftat.

— Am o fată nouă pe care am păstrat-o, spuse Mags. Care dintre voi vrea să-i ia virginitatea?

— Câţi bărbaţi au avut-o până acum? întrebă Wigelm.

Wynstan chicoti.

— Ştii că nu te mint niciodată, protestă Mags. Nici măcar nu o las să stea aici, adăugă, ridicând privirea spre casa de alături.

Wynstan spuse:

— Lasă-l pe Wigelm să ia virgina! Eu am chef de o femeie

cu mai multă experienţă.

— Ce zici de Merry? Te place.

Wynstan zâmbi spre o femeie brunetă, voluptuoasă, în jur de douăzeci de ani, iar ea îi făcu un semn din mână.

— Da, spuse el. Merry mi-ar plăcea. Are un fund aşa de mare...

Merry veni şi se aşeză lângă el, iar Wynstan o sărută.

— Selethryth, adu virgina de alături pentru nobilul Wigelm, spuse Mags.

După câteva minute, Wynstan îi spuse lui Merry:

— Întinde-te pe paie, draga mea, şi să trecem la treabă.

Merry îşi trase rochia peste cap şi se întinse pe spate. Avea pielea roz şi era plinuţă; era bucuroasă pentru că Wynstan o alesese pe ea. El îşi ridică tunica şi se aşeză în genunchi între picioarele ei.

Merry ţipă. Wynstan se trase deoparte nedumerit.

— Ce dracu' e cu femeia asta? spuse el.

Merry scrâşni:

— Are şancru!

Sări în picioare şi îşi acoperi sexul protectoare.

— Nu, nu am, spuse Wynstan.

Tonul lui Mags se schimbă brusc. Fosta ei atitudine de „tot ce-vrei-dragule", fu înlocuită de un ton energic şi autoritar.

— Lasă-mă să văd, episcope! spuse ea ferm. Arată-mi scula!

Wynstan se întoarse.

— Of, Iisuse, spuse Mags. Este un şancru.

Wynstan privi în jos, spre penisul său. Aproape de capăt, văzu o zonă de ulceraţie lungă de câţiva centimetri, cu un punct roşu, furios, în mijloc.

— Nu e nimic, spuse el. Nici măcar nu doare.

Bucuria lui Mags dispăruse, iar vocea ei era rece.

— Nu e chiar nimic, spuse ea cu fermitate. Este Marea Bubă[12].

— Imposibil, zise Wynstan. Marea Bubă duce la lepră.

Mags se înmuie, dar foarte puţin.

— Poate că ai dreptate, spuse ea, şi Wynstan simţi că încerca să îl perie. Dar, orice ar fi, nu te pot lăsa să le-o

12 Denumire populară pentru sifilis (n.tr.).

tragi fetelor mele. Dacă orice fel de bubă se împrăştie în casa asta, jumătate din preoţimea din Anglia va fi nefuncţională cât ai spune „păcat”!

— Ei bine, asta e o lovitură, zise Wynstan simţindu-se doborât.

O boală era o slăbiciune, iar el trebuia să fie puternic. În afară de asta, era excitat şi voia să şi-o tragă.

— Ce mă voi face? spuse el.

Mags reveni la cochetăria ei obişnuită.

— O să primeşti cea mai bună masturbare de care ai avut parte şi o să ţi-o ofer chiar eu, dragul meu preot.

— Ei bine, dacă asta e tot ce poţi să faci...

— În timpul ăsta, fetele vor da un spectacol pentru tine. Ce ai vrea să vezi?

Wynstan se gândi.

— Aş vrea să văd fundul lui Merry biciuit cu o curea.

— Aşa să fie, spuse Mags.

— Oh, nu! şopti Merry.

— Nu te plânge, îi răspunse Mags. Primeşti o plată suplimentară pentru biciuire, ştii asta.

Merry deveni smerită.

— Îmi pare rău, Mags! Nu voiam să mă plâng.

— Aşa-i mai bine, spuse Mags. Acum, întoarce-te şi apleacă-te!

CAPITOLUL 35
Martie 1003

Ragna şi Cat îi învăţau pe copii un cântec despre numărătoare. Osbert, la aproape patru ani, era mai mult sau mai puţin capabil să reproducă o melodie. Gemenii însă aveau doar doi ani şi reuşeau doar să îngâne, dar puteau să înveţe cuvintele. Fetele lui Cat, de doi şi trei ani, se aflau undeva la mijloc. Tuturor le plăcea să cânte şi, ca bonus, învăţau să numere.

Principala ocupaţie a Ragnei, în închisoarea ei, era să-şi ţină copiii ocupaţi cu activităţi din care să înveţe ceva. Îşi amintea poezii, inventa poveşti şi le descria fiecare loc pe care-l vizitase vreodată. Le povestea despre nava *Angel* şi despre furtuna din Canal, despre hoţul Ironface, care îi furase darul de nuntă, şi chiar despre incendiul de la grajdurile castelului din Cherbourg. Cat nu se pricepea atât de bine la poveşti, dar avea un sac fără fund de cântece franţuzeşti şi o voce pură.

Faptul că îi distrau pe copii le împiedica pe cele două femei să se scufunde în mlaştina disperării sinucigaşe.

Când se termină cântecul, uşa se deschise şi un gardian aruncă o privire înăuntru. Era Elfgar, cel mai tânăr, care nu era atât de dur ca Fuleric, fiind mai predispus să arate înţelegere. El îi povestea adesea Ragnei noutăţile. De la el aflaseră că vikingii atacau din nou Ţinutul de Vest, cu temutul rege Swein în fruntea lor. Armistiţiul pe care îl cumpărase Ethelred cu douăzeci şi patru de mii de livre de argint nu durase şi în cel de-al doilea an.

Ragna aproape că spera ca vikingii să cucerească Ţinutul de Vest. Ar fi putut să fie capturată, apoi eliberată pentru recompensă. Cel puţin ar fi reuşit să scape din închisoare.

— Timpul pentru plimbare! spuse Elfgar.

— Unde este Agnes? întrebă Ragna.

— E bolnavă.

Ragnei nu-i părea rău pentru ea. Ura să o vadă pe femeia care o trădase şi care era responsabilă pentru întemniţarea ei.

Uşa deschisă lăsă să intre aerul rece, aşa că Ragna şi Cat

îşi îmbrăcară copiii nerăbdători cu pelerinele, apoi îi lăsară să fugă afară. Elfgar închise uşa şi o încuie pe afară.

După plecarea copiilor, Ragna se lăsă pradă disperării.

Se afla acolo de şapte luni, conform calendarului pe care-l scrijelise pe perete. În stuful de pe jos erau purici, iar în păr avea păduchi; în plus, tuşea rău, iar locul era insalubru: doi adulţi şi cinci copii foloseau o singură oală pentru toaletă, pentru că nu li se permitea să iasă afară în acest scop.

Orice zi petrecută acolo era o zi furată din viaţa ei şi, în fiecare dimineaţă, simţea o ură acerbă atunci când se trezea şi îşi dădea seama că era tot prizonieră.

Iar Wigelm se întorsese cu o zi în urmă.

Din fericire, vizitele lui erau tot mai rare. La început, venea o dată pe săptămână; acum, mai degrabă o dată pe lună. Învăţase să-şi închidă ochii şi să se gândească la priveliştea de pe meterezele castelului din Cherbourg şi la aerul curat şi sărat care-i sufla în faţă până când îl simţea retrăgându-se ca un vierme din corpul ei. Se ruga să-şi piardă cu totul interesul pentru ea, cât mai curând.

Când copiii reveniră, cu feţele înroşite de frig, fu rândul celor două femei să-şi pună pelerinele şi să iasă afară.

Se plimbau în sus şi în jos, ca să se încălzească, iar Elfgar mergea alături de ele. Cat îl întrebă:

— Ce nu e în regulă cu Agnes?

— Are un fel de bube, spuse el.

— Sper să moară din cauza asta.

Urmă o pauză, apoi Elfgar spuse, de dragul discuţiei:

— Nu voi mai rămâne multă vreme aici, nu ar trebui să mă intereseze.

— De ce? întrebă Ragna. O să ne pară rău să te pierdem.

— Pentru că trebuie să merg să mă lupt cu vikingii. El se prefăcea mulţumit, dar Ragna simţi o notă de teamă ascunsă sub bravada lui. Regele adună o armată ca să-l învingă pe Swein Forkbeard.

Ragna se opri din mers.

— Eşti sigur? întrebă ea. Regele Ethelred vine în Ţinutul de Vest?

— Aşa se vorbeşte.

Inima Ragnei începu să bată cu speranţă.

— Atunci, cu siguranţă va afla despre întemniţarea

noastră, zise ea.

Elfgar ridică din umeri.

— Posibil.

— Prietenii noştri îi vor spune: stareţul Aldred, şeriful Den şi episcopul Modulf.

— Da! zise Cat. Iar regele Ethelred este obligat să ne salveze!

Ragna nu era prea sigură de asta.

— Nu-i aşa, doamna mea?

Ragna nu spuse nimic.

* * *

— Asta este şansa noastră să o găsim pe Ragna, îi spuse stareţul Aldred şerifului Den. Nu trebuie să lăsăm această ocazie să ne scape printre degete.

Aldred venise de la Dreng's Ferry la Shiring, special ca să discute cu Den despre acest lucru. Acum îl studia pe şerif, ca să-i descifreze reacţia. Den avea cincizeci şi opt de ani, fiind cu exact douăzeci de ani mai în vârstă decât Aldred, dar aveau multe în comun. Amândoi respectau legea. Reşedinţa lui Den era o mărturie a faptului că îi plăcea ordinea: palisada era bine construită, casele erau aliniate, iar bucătăria se afla cât se putea de departe de grămada de gunoi. Dreng's Ferry dobândise un aspect la fel de ordonat de când preluase Aldred conducerea. Dar existau şi diferenţe: Den îl servea pe rege, iar Aldred îl servea pe Dumnezeu.

Aldred continuă:

— Acum ştim cu siguranţă că Ragna nu a plecat niciodată la Cherbourg. Contele Hubert ne-a confirmat şi i-a trimis o plângere formală regelui Ethelred. Wynstan şi Wigelm au minţit.

Răspunsul lui Den fu prudent.

— Mi-ar plăcea să o ştiu pe Ragna bine şi în siguranţă şi cred că şi regele Ethelred ar vrea asta, spuse el. Dar un rege are probleme complexe, iar diferitele presiuni ce se exercită asupra lui adesea intră în conflict unele cu altele.

Soţia lui Den, Wilburgh, o femeie de vârstă mijlocie, cu părul alb ieşindu-i de sub bonetă, avea o părere mult mai

tranşantă.

— Regele ar trebui să-l bage pe diavolul de Wigelm în închisoare.

Aldred era de acord cu ea, dar abordă o direcţie mai practică.

— Va ţine regele sfat în Ţinutul de Vest?

— Trebuie, spuse Den. Oriunde se duce, supuşii lui îl întâmpină cu cereri, acuzaţii, rugăminţi, propuneri. Nu poate evita să-i asculte şi, atunci, oamenii aşteaptă decizii.

— La Shiring?

— Dacă vine aici, da.

— Aici sau în altă parte, el trebuie să facă *ceva* în legătură cu Ragna!

— Mai devreme sau mai târziu. Autoritatea lui a fost sfidată şi nu poate lăsa asta să rămână aşa. Dar momentul este o altă problemă.

Toate răspunsurile erau „poate”, se gândi Aldred frustrat, dar probabil că aşa era normal pentru regalitate. Într-o mănăstire, în schimb, un păcat era un păcat şi nu exista nicio ezitare. Spuse:

— Noua soţie a lui Ethelred, regina Emma, va fi cu siguranţă un aliat puternic pentru Ragna. Amândouă fac parte din aristocraţia normandă, se cunosc de când erau mai tinere şi s-au măritat cu englezi puternici. Trebuie să fi încercat bucurii şi tristeţi asemănătoare în ţara noastră. Regina Emma va dori ca Ethelred să o salveze pe Ragna.

— Iar Ethelred ar face asta dacă n-ar exista Swein Forkbeard. Ethelred adună armatele ca să meargă la luptă şi, ca întotdeauna, se bazează pe nobili ca să recruteze oameni din oraşe şi sate. Este un moment prost pentru el să se certe cu aristocraţi atât de puternici precum Wigelm şi Wynstan.

„Ceea ce ne conduce la un alt «poate»”, se gândi Aldred.

— Există vreun lucru care ar putea să influenţeze decizia?

Den se gândi o clipă, apoi spuse:

— Ragna însăşi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Dacă Ethelred se va întâlni cu ea, va face orice îi va cere. Este frumoasă şi vulnerabilă – şi văduvă de nobil. Nu va găsi puterea de a-i refuza dreptatea unei femei

frumoase care a fost tratată rău.

— Dar exact asta e problema noastră. Nu o putem aduce în faţa lui pentru că nu o putem găsi.

— Exact.

— Aşa că se poate întâmpla orice.

— Da.

— Apropo, spuse Aldred, în timp ce veneam încoace, m-am încrucişat cu Wigelm pe drum; se ducea în direcţia opusă, cu un mic grup de soldaţi. Nu ştii încotro se îndrepta, nu-i aşa?

— Oriunde s-ar duce, drumul trece prin Drengs Ferry, pentru că nu există alt punct important în direcţia aceea.

— Sper că nu intenţiona să-mi facă necazuri mie.

Aldred plecă spre casă îngrijorat, dar, când ajunse, fratele Godleof îi spuse că, de fapt, Wigelm nu vizitase Dreng’s Ferry.

— Trebuie să se fi răzgândit pe drum şi să se fi întors înapoi dintr-un motiv oarecare, spuse Godleof.

Aldred se agită.

— Presupun că da, rosti el.

* * *

Aldred auzi armata când se afla la mai puţin de un kilometru şi jumătate de Dreng’s Ferry. La început, nu-şi dădu seama ce se auzea. Era un zgomot ca acela din centrul oraşului Shiring în zi de târg: sunetul cumulat a sute de oameni, poate mii, vorbind şi râzând, strigând ordine, înjurând, fluierând şi tuşind, plus nechezatul şi tropăitul cailor şi scârţâitul căruţelor. Putea să audă şi distrugerea vegetaţiei de fiecare parte a drumului noroios, oameni şi cai care doborau plantele, căruţe care treceau peste tufişuri şi arbuşti. Nu putea să fie decât o armată.

Toată lumea ştia că regele Ethelred se afla pe drum, dar traseul lui nu fusese anunţat, iar Aldred era surprins că alesese să traverseze râul la Dreng’s Ferry.

Când auzi vacarmul, Aldred se afla la muncă în noua clădire a mănăstirii, un edificiu de piatră care găzduia şcoala, biblioteca şi scriptoriul. Cu o foaie de pergament pusă peste o placă aşezată pe genunchi, el copia chinuitor

Evanghelia după Matei, cu scrisul minuscul folosit pentru literatura în limba engleză. Muncea plin de râvnă, pentru că asta era o sarcină sfântă. Copierea unei părţi a Bibliei servea unui scop dublu: se făurea o carte nouă, desigur, dar era şi o metodă perfectă de a medita la înţelesurile adânci ale scrierilor sfinte.

Avea o regulă conform căreia întâmplărilor lumeşti nu trebuia să li se permită niciodată să întrerupă ocupaţiile spirituale – dar acesta era regele, aşa că se opri.

Închise cartea Sfântului Matei, puse dopul la cornul cu cerneală, spălă vârful penei într-un bol cu apă curată, suflă peste pergament ca să usuce cerneala, apoi puse totul la loc, în cufărul în care erau păstrate obiectele preţioase. Făcu toate aceste lucruri metodic, dar inima lui o luase razna. Regele! Regele era speranţa lui pentru dreptate. Shiring era sub tiranie şi numai Ethelred putea să schimbe asta.

Aldred nu-l văzuse niciodată pe rege. Era numit Ethelred cel Şovăielnic, pentru că, spuneau oamenii, defectul lui era că asculta sfaturile greşite. Aldred nu era convins de acest lucru. Să spui că regele este prost sfătuit era, de obicei, un mod de a ataca monarhul fără să pară că faci acest lucru.

Oricum, Aldred nu era convins că deciziile lui Ethelred erau dezastruoase. Devenise rege la vârsta de doisprezece ani şi, în ciuda acestui lucru, domnise deja timp de douăzeci şi cinci de ani – o realizare în sine. Era adevărat, Ethelred eşuase în încercarea de a-i înfrânge decisiv pe vikingi, dar ei atacau Anglia de vreo două sute de ani şi niciun alt rege nu reuşise mai multe împotriva lor.

Aldred îşi aminti că era posibil ca Ethelred să nu se afle în compania trupelor care ajungeau acolo în ziua aceea. Poate fusese deturnat de vreo sarcină, stabilind o întâlnire ulterioară cu armata. Regii nu erau robii propriilor lor planuri.

Când Aldred ieşi afară, primii soldaţi se vedeau deja pe malul celălalt al râului. Cei mai mulţi erau tineri gălăgioşi, care purtau arme făcute în casă, în special suliţe şi câteva ciocane şi arcuri. Printre ei se vedeau şi câţiva bărbaţi cu barba căruntă, dar şi câteva femei.

Aldred coborî pe malul râului. Dreng se afla acolo, cu o

expresie de nervozitate.

Blod împingea deja bacul pe partea cealaltă. Câţiva bărbaţi traversară imediat înot, nerăbdători să ajungă pe partea cealaltă, dar cei mai mulţi oameni nu ştiau să înoate; Aldred nu învăţase niciodată. Un bărbat îşi conduse calul în apă şi se agăţă de şa în timp ce calul înota spre malul opus, dar cei mai mulţi cai erau animale de povară, încărcate din greu. În curând se adună o mulţime care aştepta. Aldred se întrebă câţi bărbaţi erau în total şi cât timp avea să le ia să traverseze toţi râul.

Timpul ar fi putut să fie redus la jumătate dacă Edgar s-ar fi aflat acolo cu pluta lui, dar el plecase la Combe, unde îi ajuta pe călugări să-şi construiască zidurile de apărare ale oraşului. În perioada aceea, Edgar se folosea de orice pretext ca să călătorească, astfel încât să continue s-o caute pe Ragna. Nu renunţa niciodată.

Blod ajunse la malul celălalt şi anunţă taxa. Soldaţii îi ignorară cererea şi se îngrămădiră pe barcă – cincisprezece, douăzeci, douăzeci şi cinci. Ei nu aveau nicio idee despre câţi oameni putea să ducă barca în siguranţă şi Aldred o văzu pe Blod certându-se cu înverşunare cu câţiva dintre ei, înainte ca aceştia, reticenţi, să coboare şi să aştepte următorul transport. Când rămase doar cu cincisprezece la bord, începu să împingă.

Când ajunseră la mal, Dreng strigă:

— Unde sunt banii?

— Ei spun că nu au niciun ban, răspunse Blod.

Soldaţii debarcară, împingând-o pe Blod într-o parte.

— Nu trebuia să-i laşi la bord dacă n-au plătit, spuse Dreng.

Blod se uită cu dispreţ la Dreng.

— Treci tu pe partea cealaltă şi vezi dacă te descurci mai bine!

Unul dintre soldaţi ascultă schimbul de replici. Era un bărbat în vârstă, înarmat cu o sabie de calitate, aşa că, probabil, era un fel de căpitan. El îi spuse lui Dreng:

— Regele nu plăteşte taxe. Ai face bine să ajuţi oamenii să traverseze. Altfel, probabil că vor da foc întregului sat.

— Nu e nevoie de violenţă, spuse Aldred. Eu sunt Aldred, stareţul mănăstirii.

— Eu sunt Cenric, unul dintre intendenţi.
— Câţi oameni are armata, Cenric?
— Vreo două mii.
— Sclava asta – singură – nu va putea să-i treacă pe toţi. O să dureze o zi sau două. De ce nu împingeţi bacul chiar voi?
— Ce treabă ai tu, Aldred? spuse Dreng. Nu e barca ta!
— Taci din gură, Dreng! zise Aldred.
— Cine te crezi?
Cenric îi răspunse lui Dreng:
— Taci din gură, bădăran prost, sau îţi tai limba şi ţi-o îndes pe gât!
Dreng deschise gura ca să răspundă, apoi înţelese că Cenric nu făcea ameninţări deşarte, ci spunea exact ceea ce intenţiona să facă. Se răzgândi şi închise rapid gura.
— Ai dreptate, stareţule, e singura cale, spuse Cenric. O să stabilesc o regulă: ultimul bărbat rămas la bord împinge bacul pe partea cealaltă din nou. O să rămân aici timp de o oră ca să mă asigur că vor proceda aşa.
Dreng aruncă o privire peste umăr şi văzu câţiva soldaţi intrând în tavernă. Cu o voce înspăimântată, spuse:
— Ei bine, vor trebui să plătească pentru berea pe care o beau.
— Atunci ai face bine să te duci să-i serveşti, spuse Cenric. O să încercăm să ne asigurăm că oamenii nu se aşteaptă la băutură gratis. Adăugă sarcastic: întrucât ai fost de mare ajutor cu bacul.
Dreng se grăbi înăuntru, iar Cenric îi spuse lui Blod:
— Încă o tură, sclavo, apoi oamenii mei vor prelua treaba de la tine.
Blod se urcă pe bac şi începu să împingă.
Cenric îi spuse lui Aldred:
— Vom avea nevoie să cumpărăm toate proviziile pe care le aveţi voi, călugării – mâncare şi băutură.
— Să văd de ce pot să mă lipsesc.
Cenric clătină din cap.
— O să le cumpărăm indiferent dacă îţi trebuie sau nu, părinte stareţ. Cuvintele lui erau lipsite de răutate, dar nu admiteau împotrivire. Armata nu acceptă „nu” drept răspuns.
„Iar ei vor stabili preţul pentru tot ceea ce cumpără, se

gândi, Aldred, şi nu va exista târguială”.

Apoi puse întrebarea care îi stătuse în gând pe toată durata conversaţiei.

— Regele Ethelred este cu voi?

— O, da. Este în fruntea grosului trupelor, împreună cu nobilii cei mai importanţi. Va ajunge aici în curând.

— Atunci ar fi mai bine să pregătesc masa pentru el la mănăstire.

Aldred plecă de pe malul râului şi urcă dealul până la casa lui Bucea Fish, unde cumpără tot peştele proaspăt de pe tejghea, promiţând să-l plătească mai târziu. Bucea era bucuros să vândă, temându-se că, altfel, marfa lui avea să fie rechiziţionată sau furată.

Aldred reveni la mănăstire şi dădu ordinele pentru cină. Le spuse călugărilor că intendenţilor care aveau să le ceară provizii trebuiau să le răspundă că totul era rezervat pentru rege. Începură să întindă mesele, apoi aduseră vinul şi pâinea, alunele şi fructele uscate.

Aldred descuie o cutie şi scoase o cruce din argint pe un şnur din piele. Şi-o puse în jurul gâtului şi încuie din nou cutia. Crucea avea să le arate tuturor vizitatorilor că el era călugărul aflat la conducere.

Ce avea să îi spună regelui? După ani întregi în care îşi dorise ca Ethelred să vină şi să pună lucrurile la locul lor în regiunea cu legile pe jumătate respectate din Shiring, Aldred îşi dădu seama brusc că era în căutarea cuvintelor pe care să le rostească. Nelegiuirile comise de Wilwulf, Wynstan şi Wigelm constituiau o poveste lungă şi complicată şi multe dintre crimele lor nu puteau fi dovedite cu uşurinţă. Se gândea să-i arate regelui copia lui după testamentul lui Wilwulf; dar asta spunea doar o parte a poveştii şi, oricum, regele ar fi putut să se simtă jignit pentru că îi arăta un testament pe care el nu-l autorizase. Aldred avea nevoie de o săptămână pentru a pune totul pe hârtie – şi, probabil, regele nici n-avea să citească: mulţi nobili ştiau carte, dar cititul nu se număra printre ocupaţiile lor favorite.

Apoi auzi urale: probabil că erau pentru rege. Părăsi mănăstirea şi se grăbi la vale.

Bacul se apropia, împins de un singur soldat. La bord se

aflau un bărbat, care stătea în picioare în capătul din faţă al bărcii, şi un cal.

Bărbatul purta o tunică roşie cu model şi broderie aurie şi o pelerină albastră cu marginile din mătase. Jambierele sale erau legate cu şnururi înguste din piele, iar cizmele erau dantelate, din piele moale. Pe o eşarfă galbenă, din mătase, era atârnată o sabie lungă, în teacă. Era, fără îndoială, regele.

Ethelred nu privea spre sat. Avea capul întors spre stânga şi se holba la ruinele pârjolite ale podului, cu grinzile înnegrite care încă desfigurau suprafaţa apei.

În timp ce Ethelred îşi conducea calul de pe bac pe terenul solid, Aldred văzu că era furios.

Apoi regele i se adresă lui Aldred, înţelegând, după cruce, că el era autoritatea acolo.

— Mă aşteptam să traversez pe un pod! spuse el acuzator.

Asta explica de ce alesese să vină pe ruta aceea, se gândi Aldred.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă regele.

— Podul a fost incendiat, Maiestate, spuse Aldred.

Ethelred îşi îngustă ochii subtil.

— Nu ai spus *a ars* – ai spus *a fost incendiat*. De către cine?

— Nu ştim.

— Dar ai bănuieli?

Aldred ridică din umeri.

— Ar fi o prostie să fac acuzaţii care nu pot fi dovedite – mai ales în faţa unui rege.

— Eu l-aş suspecta pe omul cu bacul. Cum se numeşte?

— Dreng.

— Desigur.

— Dar vărul lui, episcopul Wynstan, jură că Dreng se afla la Shiring în noaptea în care a ars podul.

— Înţeleg.

— Te rog, vino cu mine la umila noastră mănăstire şi serveşte nişte întăritoare, Maiestate!

Ethelred îşi lăsă calul în grija cuiva şi porni pe jos să urce panta alături de Aldred.

— De cât timp va avea nevoie armata ca să traverseze râul ăsta blestemat?

— De două zile.

— La dracu'!

Intrară apoi în mănăstire şi Ethelred privi în jur surprins.

— Ei bine, ai spus „umilă" şi ai vorbit serios.

Aldred îi turnă o cană de vin. Nu exista un jilţ special, dar regele se aşeză pe o bancă, fără să se plângă. Aldred presupunea că nici măcar regele nu putea să fie prea pretenţios când se afla pe drum cu armata. Studiindu-i faţa pe ascuns, Aldred realiză că, deşi Ethelred nu împlinise încă patruzeci de ani, arăta de cincizeci.

Încă nu îşi dăduse seama cum să abordeze problema spinoasă a tiraniei din Shiring, dar discuţia despre pod îi oferise o idee nouă, aşa că spuse:

— Aş putea să construiesc un pod nou dacă aş avea bani.

Era o ipocrizie, pentru că vechiul pod nu-l costase nimic.

— Eu nu pot să plătesc pentru el, zise Ethelred imediat.

Aldred rosti gânditor:

— Dar mă poţi ajuta să plătesc eu.

Ethelred oftă şi Aldred înţelese că probabil auzise cuvinte similare de la jumătate dintre oamenii pe care îi întâlnise.

— Ce vrei? întrebă regele.

— Dacă mănăstirea ar putea să adune taxe şi să ţină o piaţă săptămânală şi un târg anual, călugării şi-ar putea recupera banii şi ar reuşi să plătească pentru întreţinerea podului pe termen lung.

Aldred gândea din mers, improvizând masiv. Nu anticipase această discuţie, dar ştia că avea o oportunitate şi era hotărât să profite de ea. Putea fi singura dată în viaţa lui când avea şansa să discute cu regele.

— Ce te împiedică? întrebă Ethelred.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu podul nostru. Suntem călugări, suntem vulnerabili.

— Ce ai nevoie de la mine?

— Un hrisov regal. În momentul ăsta suntem doar o sucursală a abaţiei din Shiring, constituită atunci când biserica veche a fost închisă din cauza corupţiei – aici falsificau monede.

Faţa lui Ethelred se întunecă.

— Îmi amintesc. Episcopul Wynstan a negat că ar fi avut cunoştinţă despre asta.

Aldred nu dorea să intre în această discuţie.

— Nu avem drepturi garantate şi asta ne face să fim slabi. Avem nevoie de un înscris care să menţioneze că mănăstirea este independentă şi că are dreptul să construiască un pod, să perceapă taxe şi să organizeze o piaţă şi un târg. Atunci, nobilii prădători vor ezita să ne atace.

— Dacă îţi dau acest înscris, o să-mi construieşti un pod nou.

— Aşa voi face, spuse Aldred, sperând în tăcere că Edgar avea să fie la fel de doritor ca înainte să ajute. Şi încă repede, adăugă el optimist.

— Atunci, consideră că s-a făcut, spuse regele.

Aldred nu putea considera faptul împlinit până când nu era înfăptuit.

— Voi pune ca hrisovul să fie scris imediat, zise el. Poate fi semnat cu martori înainte să plecaţi de aici mâine.

— Bine, spuse regele. Acum, ce ai de mâncare pentru mine?

* * *

Wigelm îi spuse lui Wynstan:

— Regele este pe drum. Nu ştim exact unde se află, dar va ajunge aici peste câteva zile.

— Foarte probabil, zise Wynstan neliniştit.

— Şi atunci mă va confirma conte.

Se aflau la reşedinţa contelui. Wigelm acţiona în calitate de conte, deşi nu primise niciodată binecuvântarea regelui. Cei doi fraţi stăteau în picioare în faţa sălii mari, privind spre est, spre drumul care ducea către oraşul Shiring, de parcă armata lui Ethelred putea să apară pe acolo în orice clipă.

Până atunci, nu observaseră niciun semn, deşi un călăreţ singuratic se apropia la trap în aerul rece, iar respiraţia aburindă a calului său se vedea de departe.

Wynstan spuse:

— Încă există o şansă ca el să-l numească pe micul Osbert, cu Ragna regentă a băiatului.

— Am adunat deja patru sute de bărbaţi şi în fiecare zi vin

alţii, spuse Wigelm.

— Bine. Dacă regele ne atacă, armata ne poate apăra, iar dacă nu ne atacă, pot să lupte împotriva vikingilor.

— Oricum ar fi, eu mi-am dovedit capacitatea de a aduna o armată şi, prin urmare, de a fi conte de Shiring.

— Pun pariu că Ragna poate aduna la fel de bine o armată. Dar, din fericire, regele nu o cunoaşte. Cu puţin noroc, dacă îşi vrea trupele, el va considera că va avea nevoie de ajutorul tău.

Wynstan însuşi ar fi putut să reclame titlul de conte. Dar era prea târziu pentru asta, mai târziu cu aproape treizeci de ani. Wilwulf fusese fratele mai mare, iar mama lui îl condusese pe Wynstan cu fermitate pe cea de-a doua cale spre putere – biserica. Dar nimeni nu putea să prevadă viitorul, iar consecinţa neprevăzută a planului grijuliu al mamei sale era aceea că fratele mai tânăr şi încăpăţânat, Wigelm, juca acum rolul de conte.

— Dar avem o altă problemă, spuse Wynstan. Nu-l putem împiedica pe Ethelred să ţină sfat şi nici nu-l putem obliga să nu vorbească despre Ragna. Ne va ordona să o prezentăm – şi atunci, ce putem să facem?

Wigelm oftă.

— Aş vrea să o fi omorât, pur şi simplu.

— Am mai discutat despre asta. Abia am reuşit să scăpăm cu asasinatul lui Wilf. Dacă o ucidem şi pe Ragna, regele ne va declara război.

Călăreţul pe care Wynstan îl văzuse pe drum intră în incintă şi el îl recunoscu pe Dreng. Mormăi iritat.

— Ce mai vrea idiotul ăsta linguşitor?

Dreng îşi lăsă calul la grajduri şi se îndreptă spre sala mare.

— Bună ziua, verii mei, spuse el zâmbind mieros. Sper că sunteţi bine.

— Ce te aduce aici, Dreng? întrebă Wynstan.

— Regele Ethelred a venit în satul nostru, spuse Dreng. Armata lui a traversat cu bacul meu.

— Asta trebuie să fi durat ceva. Ce a făcut în timp ce aştepta?

— A dat un hrisov pentru mănăstire. Au aprobarea regală pentru un pod cu taxă, o piaţă săptămânală şi un târg

anual.

— Aldred îşi construieşte baza de putere, cugetă Wynstan. Călugării ăştia renunţă la lucrurile lumeşti, dar ştiu cum să-şi protejeze interesele.

Dreng părea dezamăgit că Wynstan nu era mai şocat.

— Apoi armata a plecat, spuse el.

— Când crezi că vor ajunge aici?

— Nu vin aici. Au trecut râul înapoi.

— Ce? Acestea erau adevăratele veşti, deşi Dreng nu-şi dădea seama. S-au întors înapoi şi au pornit spre est? De ce?

— A venit un mesaj care spunea că Swein Forkbeard a atacat Wilton.

— Probabil că vikingii au urcat pe râu de la Christchurch, spuse Wigelm.

Lui Wynstan nu îi păsa cum ajunsese regele Swein la Wilton.

— Nu-ţi dai seama ce înseamnă asta? Ethelred a plecat înapoi!

— Deci nu mai vine la Shiring, spuse Wigelm.

— Nu acum, oricum, zise Wynstan, simţindu-se deosebit de uşurat. Adăugă, plin de speranţă: Şi poate că nu prea curând.

CAPITOLUL 36
Iunie 1003

Edgar modela o grindă cu o teslă, o unealtă asemănătoare unui topor, dar cu lama curbată, cu muchia în unghi drept faţă de mâner, proiectată ca să transforme o bucată de lemn într-o suprafaţă netedă, dreaptă. În trecut, o astfel de muncă era o încântare pentru el. Găsea o satisfacţie profundă în mirosul proaspăt al lemnului tăiat, în ascuţimea lamei şi, mai ales, în imaginea limpede, logică, pe care o avea în minte despre structura pe care urma să o creeze. Dar acum lucra fără nicio bucurie, cu gândurile în altă parte, ca o roată de moară care se învârtea la nesfârşit.

Făcu o pauză, îşi îndreptă spatele şi luă o înghiţitură lungă dintr-o bere slabă. Privi dincolo de râu şi observă copacii, care aveau acum frunzişul de un verde proaspăt în lumina palidă a soarelui dimineţii. Din cauza lui Ironface, pădurea aceea fusese pe vremuri un loc periculos, dar acum călătorii se puteau aventura acolo cu mai puţină teamă.

Pe malul apropiat, ferma familiei sale tocmai îşi schimba culoarea din verde în galben, pe măsură ce ovăzul se cocea, şi putea să vadă în depărtare siluetele estompate ale lui Erman şi Cwenburg în timp ce pliveau. Copiii lor erau împreună cu ei: Winnie, acum de cinci ani, era destul de mare ca să-i ajute la plivit, dar Beorn, de trei ani, stătea pe jos şi se juca în pământ. Ceva mai aproape de Edgar, Eadbald se afla la iazul de peşte, băgat până la brâu în apă, scoţând capcana şi cercetându-i conţinutul.

Şi mai aproape, se aflau câteva dintre noile case din sat; multe dintre clădirile vechi fuseseră extinse: berăria avea o distilerie, care, chiar şi acum, degaja aroma înţepătoare a orzului fermentat. Blod preluase distileria după moartea lui Leaf, dovedind că avea talent pentru asta. Chiar în acel moment, Fat Bebbe era aşezată pe banca din faţa berăriei, bând dintr-o ploscă berea lui Blod.

Biserica avea o extensie, iar mănăstirea deţinea o clădire din piatră pentru şcoală, bibliotecă şi scriptoriu. La jumătatea pantei, faţă în faţă cu casa lui Edgar, se curăţa încet un loc pentru biserica nouă, ceva mai mare, care avea

să fie construită acolo într-o zi, dacă visurile lui Aldred deveneau realitate.

Optimismul lui Aldred şi ambiţia lui erau molipsitoare şi cea mai mare parte a satului privea acum cu speranţă spre viitor – dar Edgar era excepţia. Tot ceea ce realizaseră el şi Aldred în ultimii şase ani îi lăsa un gust amar. Nu se putea gândi la altceva în afară de Ragna, care zăcea undeva în captivitate în tot acest timp, în vreme ce el era neputincios şi incapabil să o ajute.

Era pe cale să revină la lucru când Aldred coborî de la mănăstire. Reconstrucţia podului mergea mai repede decât construcţia originală, dar nu cu mult, iar Aldred era disperat de nerăbdător.

— Când va fi gata? îl întrebă el pe Edgar.

Edgar evaluă locul construcţiei. Îşi folosise toporul viking ca să îndepărteze rămăşiţele carbonizate. Lăsase cenuşa inutilă să plutească pe râu, la vale, şi stivuise lemnul pe jumătate ars la marginea râului, ca să fie refolosit ca lemn de foc. Refăcuse pilaştrii solizi de pe ambele maluri, apoi construise rapid o serie de bărci simple, cu fundul plat, care să fie fixate una de alta şi legate de pilaştri, pentru a forma pontoanele. Acum modela structura de rezistenţă, care urma să fie aşezată pe bărci ca să susţină calea de rulare.

— Cât timp? întrebă Aldred.

— Nu lâncezesc, răspunse Edgar iritat.

— N-am spus că lâncezeşti, te-am întrebat cât mai durează. Mănăstirea are nevoie de bani!

Lui Edgar nu-i prea păsa de mănăstire şi se simţea jignit de tonul lui Aldred. În ultima vreme, descoperise că unii dintre prietenii săi deveniseră dezagreabili. Toată lumea părea să vrea ceva de la el, iar el considera cererile lor enervante.

— Sunt singur! spuse el.

— Pot să-ţi mai dau câţiva călugări ca să-i foloseşti ca muncitori.

— N-am nevoie de muncitori. Cea mai mare parte din muncă necesită pricepere.

— Poate că putem să aducem şi alţi constructori ca să te ajute.

— Probabil că sunt singurul meseriaş din Anglia dispus să

lucreze în schimbul unor lecţii de citire.

Aldred oftă.

— Ştiu că suntem norocoşi să te avem şi îmi pare rău că te cicălesc, dar chiar sunt nerăbdător să văd treaba asta terminată.

— Sper ca podul să fie gata până la toamnă.

— Ai putea să-l termini mai repede dacă aş reuşi să găsesc bani pentru încă un meseriaş care să te ajute?

— Îţi doresc să găseşti unul. Însă mulţi constructori de pe-aici au plecat în Normandia, pentru salarii mai mari. Vecinii noştri de dincolo de Canal ne-au luat-o cu mult înainte în construirea castelelor, iar acum se pare că tânărul duce Richard îşi îndreaptă atenţia către biserici.

— Ştiu.

Edgar era nerăbdător din alt motiv.

— Am văzut că un călugăr călător şi-a petrecut noaptea trecută la mănăstire. Avea vreo veste de la regele Ethelred?

După atâtea luni de căutări, Edgar începea să creadă că regele reprezenta singura speranţă pentru găsirea Ragnei şi pentru eliberarea ei.

— Da, spuse Aldred. Am aflat că Swein Forkbeard a devastat Wilton şi a plecat. Ethelred a ajuns acolo prea târziu. Între timp, vikingii au navigat spre Exeter, aşa că regele nostru şi armata lui au plecat într-acolo.

— Probabil că au luat-o pe drumul de coastă, pentru că Ethelred n-a trecut prin Shiring de data asta.

— Corect.

— A ţinut regele sfat undeva în regiunea Shiring?

— Nu, din câte am aflat noi. Nici nu l-a confirmat pe Wigelm conte şi nici nu a emis vreun ordin referitor la Ragna.

— La dracu'! Deja e prizonieră de aproape zece luni.

— Îmi pare rău, Edgar. Îmi pare rău pentru ea şi îmi pare rău pentru tine.

Edgar nu avea nevoie de mila nimănui. Aruncă o privire spre tavernă şi îl văzu pe Dreng în faţă. Stătea în picioare lângă Bebbe, dar privea spre Edgar şi Aldred.

— La ce te holbezi? îi strigă Edgar.

— La voi doi, spuse Dreng. Mă întreb ce mai puneţi la cale.

— Construim un pod.

— Mda, zise Dreng. Aveţi grijă, totuşi... Ar fi păcat dacă ar lua foc şi ăsta.

Râse, apoi se întoarse şi intră în berărie.

— Sper să ajungă în iad, spuse Edgar.

— Oh, aşa va fi, zise Aldred. Dar, cât aşteptăm să se întâmple asta, am un alt plan.

* * *

Aldred se duse la Shiring şi reveni, o săptămână mai târziu, cu şeriful Den şi cu şase soldaţi.

Edgar auzi caii şi ridică privirea de la munca sa. Blod ieşi din distilerie ca să vadă ce se întâmpla. În câteva minute, cea mai mare parte a satului se adunase pe malul râului. În ciuda anotimpului, vremea era rece, cu un vânt răcoros. Cerul era cenuşiu şi ameninţa să plouă.

Soldaţii aveau figurile întunecate şi erau tăcuţi. Doi dintre ei săpară o groapă îngustă în faţa berăriei şi înfipseră în ea un par. Sătenii puneau întrebări, dar nu primeau răspunsuri, ceea ce îi făcea să devină şi mai curioşi.

Oricum, bănuiau că cineva urma să fie pedepsit.

Fraţii lui Edgar auziseră că se întâmpla ceva şi îşi făcuseră apariţia împreună cu Cwenburg şi copiii lor.

După ce parul fu bine înfipt, soldaţii îl prinseră pe Dreng.

— Daţi-mi drumul! strigă el zbătându-se.

Ei îi scoaseră hainele şi toată lumea izbucni în râs.

— Vărul meu este episcop de Shiring! ţipă el. Treaba asta o să vă coste scump!

Ethel, soţia supravieţuitoare a lui Dreng, îi lovea slab cu pumnii pe soldaţi, strigând:

— Lăsaţi-l în pace!

Ei o ignorară şi îl legară pe bărbatul ei de stâlp. Blod privea, lipsită de orice expresie.

Stareţul Aldred se adresă mulţimii:

— Regele Ethelred a ordonat ca aici să fie construit un pod. Dreng a ameninţat să-i dea foc.

— Nu-i adevărat! strigă Dreng.

Fat Bebbe, care privea totul, interveni:

— Totuşi, aşa ai făcut. Eram aici, te-am auzit.

Şeriful Den spuse:

— Eu îl reprezint pe rege. Acesta nu trebuie sfidat.

Toată lumea ştia asta.

— Vreau ca fiecare să se ducă acasă, să găsească o găleată sau o oală şi să o aducă aici rapid.

Sătenii şi călugării se supuseră cu râvnă. Erau nerăbdători cu toţii să vadă ce urma să se întâmple. Printre cei care refuzaseră să se supună erau Cwenburg, fata lui Dreng, şi cei doi soţi ai ei, Erman şi Eadbald.

Când se adună din nou toată lumea, Den spuse:

— Dreng a ameninţat cu focul. Acum, o să-i stingem focul. Vă rog pe toţi să umpleţi vasele în râu şi să turnaţi apa peste Dreng.

Edgar presupunea că Aldred inventase această pedeapsă: era mai mult simbolică decât dureroasă. Puţini oameni şi-ar fi imaginat ceva atât de lejer. Pe de altă parte, era umilitoare, mai ales pentru un bărbat ca Dreng, care se lăuda cu legăturile lui în lumea bună.

Şi era un avertisment. Dreng scăpase de pedeapsă pentru incendierea podului prima dată, pentru că podul acela era al lui Aldred, care nu era mai mult decât un stareţ al unei mănăstiri amărâte, în timp ce Dreng se bucura de sprijinul episcopului de Shiring. Dar acţiunea din ziua aceea a şerifului anunţa că noul pod avea să fie altceva. Acesta îi aparţinea regelui şi nici chiar Wynstan n-ar fi reuşit să salveze pe cineva care îl incendia.

Sătenii începură să arunce apa din râu peste Dreng. Nu era un personaj prea îndrăgit, iar oamenii chiar se bucurau pentru ceea ce făceau. Unii aveau grijă să-i arunce apa direct în faţă, ceea ce-l făcea să-i înjure. Alţii râdeau şi i-o turnau în cap. Câţiva oameni se duseră înapoi să mai umple o dată găleata. Dreng începea să tremure.

Edgar nu umplu nicio găleată, ci rămase să privească scena cu braţele încrucişate. „Dreng nu va uita niciodată asta”, se gândi el.

În cele din urmă, Aldred strigă:

— Ajunge!

Sătenii se opriră şi Den spuse:

— El trebuie să rămână aici până mâine în zori. Oricine îl eliberează înainte îi va lua locul.

Dreng urma să petreacă o noapte rece, se gândi Edgar, dar avea să supravieţuiască.

Den îşi conduse soldaţii la mănăstire, unde probabil aveau să rămână peste noapte. Edgar spera că le plăcea fasolea.

Sătenii se împrăştiară încet, înţelegând că distracţia se terminase.

Edgar era pe punctul să-şi reînceapă lucrul când Dreng îi prinse privirea.

— Dă-i drumul, râzi! spuse el, deşi Edgar nu râdea. Am auzit un zvon despre preţioasa ta doamnă normandă, Ragna.

Edgar îngheţă. Ar fi vrut să se îndepărteze, dar nu putea.

— Am auzit că e gravidă, spuse Dreng.

Edgar se holbă la el.

— Acum, râzi de asta! zise Dreng.

* * *

Edgar se gândi la batjocura lui Dreng. Desigur, era posibil să fi inventat totul. Sau zvonul putea să fie, pur şi simplu, fals: multe zvonuri erau aşa. Dar Ragna chiar ar fi putut să fie însărcinată.

Şi, dacă era însărcinată, Edgar ar fi putut să fie tatăl.

Făcuse dragoste cu ea doar o singură dată, dar putea să fie oricum de ajuns. Noaptea lor de pasiune fusese însă în august, aşa că bebeluşul ar fi trebuit să se nască în mai – dar era deja iunie.

Bebeluşul putea să fie întârziat – sau poate că se născuse deja.

În seara aceea îl întrebă pe Den dacă auzise acest zvon. Den auzise.

— Se spune şi când este sorocul naşterii? întrebă el.

— Nu.

— Ai prins vreo informaţie despre locul în care ar putea să se afle Ragna?

— Nu. Dacă aş fi aflat, aş fi plecat acolo să o salvez.

Edgar purtase conversaţia despre soarta Ragnei de sute de ori. Zvonul despre sarcină nu-l apropia de răspuns – era doar o tortură suplimentară.

Spre sfârşitul lunii iunie, el realiză că avea nevoie de cuie.

Putea să le confecţioneze în ceea ce fusese forja lui Cuthbert, dar trebuia să meargă la Shiring ca să cumpere fier. În dimineaţa următoare puse şaua pe Buttress şi porni împreună cu doi vânători care se duceau la Shiring să-şi vândă blănurile.

Pe la jumătatea dimineţii se opriră la o berărie de pe marginea drumului, cunoscută drept Stumpy's din cauza piciorului amputat al proprietarului. Edgar o hrăni pe Buttress, apoi o lăsă să bea apă dintr-un iaz şi să pască iarba de pe imaş în timp ce el mânca pâine şi brânză, aşezat pe o bancă în lumina soarelui împreună cu vânătorii şi câţiva localnici.

Era pe punctul să plece când pe lângă ei trecură călare câţiva soldaţi. Edgar fu uluit să-l vadă pe episcopul Wynstan în fruntea lor, dar, din fericire, acesta nu-l observă.

Fu chiar şi mai surprins să vadă, călărind împreună cu soldaţii, o femeie micuţă, cu părul alb, cunoscută drept Hildi – moaşa din Shiring.

Se uită după grup în timp ce se pierdea într-un nor de praf, îndreptându-se spre Drengs Ferry. De ce ar fi escortat Wynstan o moaşă? Putea să fie o coincidenţă faptul că se zvonea că Ragna era însărcinată? Poate, dar Edgar presupunea exact opusul.

Dacă duceau o moaşă ca să o asiste pe Ragna, puteau să-l conducă pe Edgar direct la ea.

Îşi luă rămas-bun de la vânători, apoi se urcă pe Buttress şi porni înapoi, pe drumul pe care venise.

Nu dorea să-l prindă din urmă pe Wynstan pe drum: asta ar fi putut să-i aducă necazuri. Dar ei trebuiau să se îndrepte spre Dreng's Ferry: fie aveau să rămână acolo peste noapte, fie aveau să continue să meargă spre Combe. În ambele cazuri, Edgar putea să-i urmărească de la o distanţă discretă până la destinaţie.

De când dispăruse Ragna, avusese multe răbufniri de speranţă şi exaltare, urmate de dezamăgiri care-i zdrobiseră inima. Îşi spuse că şi de această dată putea urma o deziluzie, dar indiciile erau promiţătoare şi nu se putea împiedica să nu simtă un fior de optimism ce îi îndepărta, cel puţin pentru moment, starea deprimantă.

Nu mai văzu pe nimeni pe drum înainte să sosească la Dreng's Ferry, la miezul zilei. Află imediat că Wynstan şi grupul său nu se opriseră acolo: era un loc micuţ şi ar fi văzut cu siguranţă pe câţiva dintre ei în faţa berăriei, bărbaţi care beau şi cai care păşteau.

Intră în casa călugărilor şi îl găsi pe Aldred, care îl întrebă mirat:

— Deja te-ai întors? Ai uitat ceva?

— Ai vorbit cu episcopul? întrebă Edgar fără nicio introducere.

Aldred părea nedumerit.

— Care episcop?

— Wynstan nu a trecut pe aici?

— Doar dacă a umblat în vârful picioarelor.

Edgar era nedumerit.

— Ciudat. A trecut pe lângă mine pe drum împreună cu escorta lui. Trebuiau să fie pe drum încoace – n-au unde să fie altundeva.

Aldred se agită.

— Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie în februarie, spuse el gânditor. Mă întorceam de la Shiring şi Wigelm a trecut pe lângă mine pe drum, mergând în direcţia opusă. M-am gândit că trecuse probabil pe aici şi eram îngrijorat pentru ce ar fi putut să facă nenorocitul acela. Dar când am ajuns, fratele Godleof mi-a spus că nu-l văzuseră în ziua aceea.

— Destinaţia lor trebuie să fie undeva între locul ăsta şi Stumpy's.

— Dar nu există nimic între locul ăsta şi Stumpy's.

Edgar pocni din degete.

— Wilwulf avea o cabană de vânătoare în adâncul pădurii, la sud de drumul spre Shiring.

— Aceea a ars. Wigelm a construit o cabană nouă în Vale of Outhen, unde se vânează mai bine.

— Aşa zic ei, că a ars, spuse Edgar. Este posibil să nu fie adevărat.

— Asta crede toată lumea.

— Mă duc să verific.

— Vin şi eu cu tine, zise Aldred. Dar n-ar trebui să-l chemăm şi pe şeriful Den, să vină cu noi împreună cu câţiva soldaţi?

— Nu sunt dispus să aştept, spuse Edgar cu hotărâre. Ne va lua două zile ca să ajungem la Shiring, apoi încă o zi şi jumătate ca să ne întoarcem la Stumpy’s. Nu pot aştepta patru zile. Ragna ar putea să fie mutată în timpul ăsta. Dacă se află la vechea cabană de vânătoare, o voi vedea chiar astăzi.

— Ai dreptate, spuse Aldred. Pun şaua pe cal.

Îşi mai puse la gât crucea de argint, atârnată pe un şnur de piele. Edgar se declară de acord:

— Oamenii lui Wynstan ar putea să ezite să atace un călugăr care poartă o cruce. Pe de altă parte, s-ar putea să nu ezite.

Câteva minute mai târziu, cei doi bărbaţi se aflau pe drum.

Niciunul dintre ei nu mai fusese la cabana de vânătoare. Incendiată sau nu, nu mai fusese folosită de mulţi ani. Wilwulf plecase la război şi se întorsese grav rănit, iar după moartea lui, Wigelm vânase în alte părţi.

Dar ştiau, în mare, pe unde ar fi trebuit să fie. Între Drengs Ferry şi Stumpy’s exista o potecă ce se îndepărta de drum, mergând în adâncul pădurii, spre sud. Tot ce aveau de făcut Edgar şi Aldred era să o găsească. Dacă într-adevăr cabana arsese şi nu mai era folosită, atunci sarcina lor avea să fie dificilă: intrarea potecii laterale urma să fie acoperită de vegetaţie şi greu de observat. Dar dacă povestea incendiului era o minciună, menită să înlăture suspiciunile, şi oamenii încă foloseau poteca pentru a ajunge la cabană ca să ducă provizii – şi o moaşă –, atunci avea să existe o deschidere vizibilă la marginea drumului, acolo unde tufişurile fuseseră călcate în picioare şi arbuştii deterioraţi sau distruşi.

Edgar şi Aldred făcură câteva incursiuni inutile pe câteva poteci care duceau spre colibe şi gospodării izolate, apoi ajunseră într-un sat micuţ, despre care nu auzise niciunul dintre ei. Aproape că ajunseseră la Stumpy’s când Edgar observă un loc prin care trecuseră în ziua aceea mai mulţi cai: prin tufişuri erau rămurele rupte recent, iar pe cărare era bălegar proaspăt. Inima începu să-i bată mai tare.

— Cred că asta ar putea să fie, spuse el.

Poteca devenea tot mai îngustă, dar dovezile că fusese

traversată recent erau tot mai evidente. Pe lângă speranţă, Edgar începea să simtă şi teamă. Ar fi putut să o găsească pe Ragna, dar, dacă o găsea, avea să dea şi peste Wynstan – şi ce urma să facă acesta? Aldred în schimb părea să nu se teamă, dar el se gândea probabil că Dumnezeu avea să îl protejeze.

Pădurea era bogată, iar vegetaţia proaspăt crescută era abundentă. La fiecare două minute, Edgar observa câte un cerb care se deplasa prin umbra schimbătoare, o dovadă a faptului că nimeni nu vânase pe acolo în ultima vreme. Înaintarea încetinea. Acolo unde atârnau crengi mai joase deasupra cărării, trebuiau să descalece. Merseră pe jos cam un kilometru şi jumătate, apoi încă unul.

Apoi Edgar auzi vocile unor copii.

Îşi legară caii şi porniră pe jos încet, încercând să nu facă zgomot. Se apropiară de marginea unui luminiş mare şi se opriră în umbra unui stejar masiv.

Edgar îi recunoscu imediat pe copii: băiatul de patru ani era Osbert, gemenii de doi ani erau Hubert şi Colinan, iar fetele micuţe erau fiicele lui Cat – Mattie, care avea patru ani, şi Edie, care avea doi. Deşi palizi, copiii păreau să fie într-o stare bună, alergând după o minge.

Dar înfăţişarea lui Cat îl şocă. Părul ei negru era dezlânat şi lipsit de viaţă, iar pielea îi era pătată. Avea o umflătură pe o parte a nasului ascuţit şi, mai rău decât orice, din ochi îi dispăruse scânteia de neastâmpăr. Avea o expresie letargică şi stătea cu umerii căzuţi, privind spre copii fără să manifeste un interes vizibil.

Edgar privi dincolo de Cat, spre casa de lemn aflată în spatele ei. Ferestrele erau blocate, astfel încât obloanele să nu poată fi deschise. Uşa era securizată din exterior cu o bară grea, iar afară, pe o bancă din apropiere, era aşezat un paznic, care privea în partea cealaltă şi se scobea în nas. Edgar îl recunoscu pe Elfgar, băiatul din Shiring. Avea braţul drept acoperit cu un bandaj murdar.

Mai existau alte câteva clădiri şi o bucată de câmp pe care păşteau caii, probabil cei cu care veniseră Wynstan şi oamenii lui.

Aldred şopti:

— Asta este o închisoare secretă. Ar trebui să plecăm

acum, înainte să fim văzuţi. Putem să mergem la Shiring să-l aducem pe Den.

Edgar ştia că Aldred avea dreptate, dar acum, când se afla atât de aproape, nu se putea desprinde.

— Trebuie să o văd pe Ragna, spuse el.

— Nu e nevoie să o vezi. Ea trebuie să fie aici. E periculos să mai rămânem.

— Tu du-te şi adu-l pe Den! Mie nu-mi pasă dacă mă mai ţin închis timp de câteva zile.

— Nu fi atât de prost!

Discuţia lor murmurată fu întreruptă de o voce din spatele lor:

— Cine dracu' sunteţi voi?

Amândoi se întoarseră şi îl văzură pe soldatul numit Fuleric, ţinând în mână o suliţă şi având la centură, băgat în teacă, un pumnal lung. Cicatricele de pe mâinile şi faţa lui dovedeau că supravieţuise multor lupte. Edgar înţelese imediat că rezistenţa fizică avea să fie inutilă.

Aldred adoptă un ton autoritar.

— Sunt stareţul Aldred şi sunt aici ca să vorbesc cu lady Ragna, spuse el.

— O să vorbeşti cu episcopul Wynstan înainte să discuţi cu oricine altcineva, spuse Fuleric.

— Prea bine, zise Aldred, de parcă ar fi avut de ales.

— Pe aici, zise Fuleric, arătând din cap spre o casă aflată la marginea îndepărtată a luminişului.

Edgar se întoarse şi ieşi dintre copaci.

— Bună ziua, Cat, spuse el liniştit. Ce mai faci?

Cat scoase un ţipăt de uimire.

— Edgar! Privi în jur cu o expresie înfricoşată. E periculos pentru tine să te afli aici.

— Nu-ţi face griji, zise el. Ragna e aici?

— Da, spuse Cat ezitând. E însărcinată.

Deci era adevărat...

— Am auzit un zvon.

Când era pe cale să întrebe despre sorocul naşterii, Elfgar se trezi din visare, sări în picioare şi strigă:

— Hei, tu!

— Eşti pe jumătate adormit, băiete! spuse Fuleric. Se ascundeau în pădure.

— Mă cunoşti, Elfgar, zise Edgar. Nu îţi vreau răul. Ce s-a întâmplat cu braţul tău?

— Am fost în armata regelui şi am o rană de suliţă de la un viking, spuse Elfgar mândru. Se vindecă. Dar nu pot să lupt până când nu mă fac bine, aşa că m-au trimis acasă.

— Voi doi! Mergeţi mai departe! spuse Fuleric.

Traversară luminişul, dar, înainte să ajungă la casă, uşa se deschise şi ieşi Wynstan. Când îi văzu pe Edgar şi pe Aldred, păru surprins, dar nicidecum cuprins de groază.

— Deci aţi găsit până la urmă locul ăsta! spuse el voios.

— Am venit să o văd pe lady Ragna, zise Aldred.

— Nici eu nu am văzut-o încă, spuse Wynstan. Am fost... ocupat. Aruncă o privire înapoi, prin uşa deschisă a casei din care ieşise, şi lui Edgar i se păru că o vede pe Agnes.

Asta confirma un alt zvon.

— Ai răpit-o şi ai întemniţat-o împotriva voinţei ei, spuse Edgar. Asta este o crimă şi tu ar trebui să fii făcut responsabil.

— Din contră, spuse Wynstan blând. Lady Ragna a dorit să se retragă din atenţia publică şi să îşi jelească soţul decedat în singurătate, timp de un an. I-am oferit spre folosinţă această cabană izolată, astfel încât să nu fie deranjată. Ea a acceptat recunoscătoare oferta mea.

Edgar îl privi cu ochii îngustaţi. Văduvele se retrăgeau uneori pentru o perioadă de doliu, dar se duceau de obicei la mănăstiri, nu la cabane de vânătoare. Exista vreo şansă ca această poveste cu zâne să fie credibilă? Toţi cei de faţă ştiau că era o minciună sfruntată, dar alţii ar fi putut să nu o considere astfel. Wynstan scăpase de acuzaţia de falsificare cu un şiretlic asemănător.

— Insist să o eliberezi imediat pe lady Ragna.

— Nu se pune problema să o eliberez, spuse Wynstan, încă prefăcându-se dulce şi rezonabil. Şi-a exprimat dorinţa să se întoarcă la Shiring şi am venit aici ca să o escortez acolo.

Edgar se holbă la el, fără să-i vină să creadă.

— O duci înapoi la reşedinţa sa?

— Da. Destul de firesc, doreşte să-l întâlnească pe regele Ethelred.

— Regele vine la Shiring?

— Da, aşa ni s-a spus. Încă nu suntem siguri când.
— Şi o duci pe Ragna să se vadă cu el?
— Normal.
Edgar era zăpăcit. Ce mai punea la cale Wynstan acum? Tonul său plin de bunăvoinţă era, desigur, fals, dar ce intenţii avea în realitate?
— Şi ea îmi va spune acelaşi lucru? zise Edgar.
— Du-te şi întreab-o, spuse Wynstan. Elfgar, lasă-l să intre!
Elfgar deblocă uşa şi Edgar intră. Uşa se închise în urma lui.
Camera era întunecoasă, cu obloanele trase peste ferestre. Mirosea urât, ca în locuinţele sclavilor de la reşedinţa contelui, unde oamenii nu erau lăsaţi să iasă afară peste noapte. Într-un colţ, muştele roiau în jurul unei oale acoperite. Stuful de pe podea ar fi trebuit să fie schimbat de multă vreme. Pe sub picioare mişunau şoareci. Era cald şi neaerisit.
Pe măsură ce vederea i se adapta la semiîntuneric, Edgar văzu două femei stând faţă în faţă pe o bancă, ţinându-se de mâini. Evident, întrerupsese o conversaţie intimă. Una dintre femei era Hildi, care se ridică imediat şi se îndepărtă. Cealaltă trebuia să fie Ragna, dar era aproape de nerecunoscut. Părul ei era de un castaniu murdar, în loc de roşcat-auriu, iar tenul îi era pătat. Rochia ei probabil că fusese cândva albastră, dar acum era de un gri-maroniu şi plină de pete. Pantofii îi erau zdrenţuiţi.
Edgar ridică braţele ca să o îmbrăţişeze, dar ea nu veni spre el.
Trăise acest moment de nenumărate ori în închipuirea lui: zâmbete fericite, sărutări fără oprire, trupul ei lipit de al lui, cuvinte murmurate de bucurie şi dragoste. Realitatea nu era deloc asemenea visurilor sale.
El făcu un pas spre ea, dar Ragna se ridică în picioare şi se trase înapoi.
Înţelese că ea fusese nevoită să facă compromisuri. Spiritul ei fusese zdrobit. Nu era ea însăşi. Trebuia să o ajute să se poarte normal.
Îşi regăsi vocea şi spuse cu blândeţe:
— Pot să te sărut?

Ea îşi coborî privirea. Încă vorbind cu o voce scăzută, liniştită, el o întrebă:

— De ce nu?

— Sunt oribilă.

— Te-am văzut şi mai bine îmbrăcată, zâmbi el. Dar asta nu contează. Eşti tot tu. Suntem împreună. Asta este tot ce are importanţă pentru mine.

Ea clătină din cap.

— Spune ceva, zise Edgar.

— Sunt însărcinată.

— Pot să văd asta, zise el studiindu-i silueta. Umflătura era clar vizibilă, dar nu i se păru foarte mare. Când este sorocul pentru naştere?

— August.

El bănuia asta, dar confirmarea veni ca o lovitură.

— Deci nu e al meu...

Ea clătină din cap.

— Atunci, cine e tatăl?

— Wigelm. Ea îşi ridică, în sfârşit, capul. Oamenii lui m-au imobilizat. Pe faţa ei se citea sfidarea. De multe ori!

Edgar se simţea de parcă ar fi fost doborât. Abia dacă mai putea să respire. Nu era de mirare că ea căzuse în disperare: era un miracol că nu înnebunise.

Când îi reveni vocea, nu ştiu ce să-i spună. În cele din urmă, reuşi să rostească:

— Te iubesc.

Cuvintele lui trecură pe lângă ea fără să o mişte.

Părea amorţită, împietrită, asemenea cuiva care abia dacă era conştient, asemenea unui somnambul. Ce putea el să facă? Dorea să o aline, dar nimic din ceea ce spunea nu părea să o impresioneze. Ar fi vrut să o atingă, dar când ridică braţele, ea se îndepărtă. Ar fi putut să-i înfrângă rezistenţa şi să o îmbrăţişeze oricum, dar el simţea că n-ar fi făcut decât să-i amintească de ceea ce-i făcuse Wigelm. Era neajutorat.

— Vreau să pleci, spuse ea.

— Voi face tot ceea ce îmi ceri.

— Atunci, pleacă.

— Te iubesc.

— Te rog, pleacă!

— Plec. Se îndreptă spre uşă. Într-o zi, vom fi împreună, ştiu asta.

Ea nu spuse nimic. I se păru că vede strălucirea unei lacrimi în ochii ei, dar camera era întunecată şi putea să fie doar dorinţa lui ascunsă.

— Măcar spune-mi la revedere, zise el.

— La revedere.

El bătu în uşă şi aceasta se deschise imediat.

— *Au revoir*, zise el. Te voi revedea în curând.

Ea îi întoarse spatele şi Edgar ieşi din casă.

* * *

Ragna părăsi cabana de vânătoare a doua zi, împreună cu Cat şi copiii. Călătoreau în aceeaşi căruţă care îi adusese acolo. Plecară devreme şi ajunseră la căderea nopţii. Cele două femei erau obosite şi copiii erau irascibili, aşa că se duseră toţi la culcare imediat ce ajunseră în casă.

În dimineaţa următoare, Cat împrumută o oală mare de fier de la bucătărie şi încălzi apă pe foc. Spălară copiii din cap până-n picioare, apoi se spălară şi ele. După ce se îmbrăcă în haine curate, Ragna începu să se simtă din nou ca o fiinţă umană.

Gilda, servitoarea de la bucătărie, veni cu o pâine, unt proaspăt, ouă şi sare şi toţi se aruncară asupra mâncării extrem de înfometaţi.

Ragna avea nevoie să-şi refacă gospodăria şi dorea să înceapă cu Gilda.

— Ai vrea să vii să lucrezi pentru mine? spuse ea în timp ce Gilda se pregătea să plece. Şi fata ta, Winthryth, poate?

Gilda zâmbi.

— Da, te rog, doamna mea.

— Acum nu am bani să te plătesc, dar voi avea în curând. Peste puţină vreme va sosi un curier din Normandia.

— E în regulă, doamna mea.

— Voi vorbi mai târziu cu şeful bucătăriei. Nu spune nimănui nimic deocamdată.

Toate posesiunile Ragnei păreau să se afle acolo. Rochiile ei erau atârnate pe pereţi, arătând de parcă tocmai fuseseră aerisite. Cele mai multe cufere păreau să se afle la

locul lor, cu periile, pieptenii şi uleiurile ei aromate, cu centurile, pantofii şi chiar bijuteriile sale. Doar banii lipseau.

Urma să se întâlnească în scurt timp cu şeful bucătăriei, în faţa căruia trebuia să-şi afirme autoritatea chiar de la început, chiar dacă era un simplu servitor. îmbrăcă o rochie de mătase de un maro aprins şi îşi legă o eşarfă aurie în jurul taliei. Alese o pălărie cu vârful ascuţit şi o brăţară cu pietre preţioase care s-o fixeze, apoi adăugă un pandantiv şi un inel pentru braţ.

Traversă curtea ţinând capul ridicat.

Toţi erau curioşi să vadă cum arăta. Susţinu privirea fiecărei persoane pe lângă care trecea, hotărâtă să nu pară doborâtă de tratamentul rău care îi fusese aplicat. La început, oamenii păreau nesiguri şi nu ştiau cum să reacţioneze, dar mai apoi se înclinau în faţa ei. Vorbi cu câţiva dintre ei şi le răspunse călduros. Presupunea că ei priveau în urmă cu nostalgie, la vremurile în care Wilwulf şi Ragna conduceau reşedinţa, şi se gândi că era puţin probabil ca Wigelm să fie la fel de îndrăgit.

Şeful bucătăriei se numea Bassa. Ragna se îndreptă spre el şi zise:

— Bună dimineaţa, Bassa!

El părea uluit.

— Bună dimineaţa, spuse el, apoi, după o scurtă ezitare, adăugă: „doamna mea!

— Gilda şi Winthryth vin să lucreze în casa mea, zise ea pe un ton care nu admitea comentarii.

Bassa părea nesigur, dar spuse doar atât:

— Foarte bine, doamna mea.

Oamenii nu dădeau niciodată de necaz dacă spuneau asta.

— Pot să înceapă de mâine-dimineaţă, zise Ragna pe un ton mai moale. Asta îţi va lăsa timp să faci alte aranjamente.

— Mulţumesc, doamna mea.

Ragna părăsi bucătăria, simţindu-se mai bine. Se purta ca o femeie puternică şi nobilă, iar oamenii o tratau ca atare.

Pe când se întorcea la casa ei, apăru şeriful Den, urmat de doi dintre oamenii săi.

— Ai nevoie de gărzi de corp, spuse el.

Era adevărat. După ce moartea lui Bern o lăsase neprotejată, fusese uşor pentru Wigelm să o răpească în linişte în mijlocul nopţii. Ea nu dorea să mai fie vreodată vulnerabilă.

— Ţi-i împrumut pe Cadwal şi pe Dudoc până când vei reuşi să-ţi angajezi oamenii tăi, zise Den.

— Mulţumesc. Apoi Ragna fu lovită de un gând. Mă întreb unde aş putea să găsesc gărzi de corp de angajat?

— În toamna asta mulţi soldaţi se vor întoarce din războiul cu vikingii. Cei mai mulţi se vor întoarce la fermele şi la atelierele lor, dar unii dintre ei vor căuta de lucru şi vor avea experienţa necesară ca să devină gărzi personale.

— Bine gândit.

— Ai putea să fii nevoită să-i înzestrezi cu arme corespunzătoare. Şi ţi-aş recomanda jachete groase din piele. Acest echipament le va ţine de cald pe timpul iernii şi le va oferi şi o oarecare protecţie.

— Imediat ce fac rost de nişte bani.

După o săptămână, aveau să vină banii. Stareţul Aldred, care avusese grijă de banii pe care îi aduceau, la fiecare trei luni, Odo şi Adelaide, urma să vină cu ei.

Când apăru, el îi mai aduse şi o foaie de pergament împăturită. Era o copie după testamentul lui Wilf, făcută în scriptoriul său.

— Asta ar putea să te ajute când te vei întâlni cu regele Ethelred, spuse el.

— Am nevoie de ajutor? îl voi acuza pe Wigelm de răpire şi viol. La ambele crime a fost martoră camerista mea, Cat. Apoi îşi puse mâinile pe burtă. Şi, dacă este nevoie de dovezi suplimentare, uite aici!

— Astea ar trebui să fie de ajuns dacă am trăi într-o lume guvernată de legi, zise Aldred. Era aşezat pe un scaun şi se înclină în faţă, spunând încet: Dar oamenii contează mai mult decât legea, după cum bine ştii.

— Sunt convinsă că regele Ethelred va fi jignit de moarte de ceea ce a făcut Wigelm.

— Adevărat. Şi ar putea să-şi îndrepte armata spre Shiring şi să-i aresteze pe Wigelm şi pe Wynstan. Dumnezeu ştie că au făcut destule ca să merite aşa ceva. Dar regele e ocupat să se lupte cu vikingii şi ar putea considera că nu este

momentul potrivit să se lupte cu nobilii englezi care îi sunt aliaţi.

— Vrei să-mi spui că Wigelm va scăpa după toate astea?

— Îţi spun că Ethelred va privi asta ca pe o problemă politică, mai degrabă decât ca pe o simplă problemă de crimă şi pedeapsă.

— La dracu'! Deci cum ar putea să rezolve problema?

— Ar putea să considere că rezolvarea cea mai simplă ar fi ca tu să te măriţi cu Wigelm.

Ragna se ridică în picioare furioasă.

— Niciodată! strigă ea. Sigur nu mă va obliga să mă mărit cu bărbatul care m-a violat!

— Nu cred că te va obliga, nu. Şi, chiar dacă ar fi înclinat să facă asta, presupun că noua lui regină normandă îţi va lua partea. Dar nu vrei să intri în conflict cu regele dacă poţi evita asta. Ai nevoie ca el să te considere prieten.

Ragna se lupta să accepte toate acestea. Îşi amintea că, pe vremuri, era destul de vicleană în politică. Se simţea extrem de furioasă şi de indignată, dar asta nu o ajuta să-şi dezvolte strategia. Avea noroc că Aldred se afla acolo ca să-i deschidă ochii.

— Ce crezi că ar trebui să fac? întrebă ea.

— Înainte ca Ethelred să aibă ocazia să sugereze căsătoria, ar trebui să-i ceri să nu ia nicio decizie pentru viitor înainte de naşterea copilului.

Era o idee rezonabilă, se gândi Ragna. Toată imaginea se schimba dacă murea copilul. Sau mama. Iar aceste două lucruri se întâmplau frecvent.

Aldred probabil că se gândise la asta, dar spuse altceva.

— Lui Ethelred îi va plăcea ideea, pentru că nu va jigni pe nimeni.

Mai important, se gândi Ragna, era că avea să-i lase timp să-şi refacă prietenia cu regina Emma şi să o câştige ca aliată. Nu era nimic mai valoros ca un prieten la Curtea Regală.

Aldred se ridică în picioare.

— Te las să te gândeşti la asta.

— Îţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de banii mei.

— Edgar a călătorit încoace împreună cu mine. Vrei să-l vezi?

Ragna ezită. Se gândea cu regret la ultima lor întâlnire. Fusese prea paralizată de dezgustul de sine ca să se poarte rezonabil. El trebuie să fi fost teribil de supărat din cauza sarcinii, iar dispoziţia ei înrăutăţise lucrurile.

— Sigur că o să-l văd, spuse ea.

Când intră, ea observă imediat cât de bine îmbrăcat era: purta o tunică fină din lână şi încălţări din piele. Nu avea nicio bijuterie, dar centura avea catarama şi capătul din argint frumos decorate. Era prosper.

Iar pe faţa lui era întipărită o expresie de optimism pe care ea o cunoştea foarte bine.

El rămase în picioare şi spuse:

— Mă bucur să te văd.

Apoi îşi deschise braţele şi ea se duse să-l îmbrăţişeze.

Era atent la burta ei, dar o strânse cu putere de umeri. Aproape că o durea, dar nu-i păsa, într-atât de încântată era să se lipească de el. Rămaseră aşa mult timp.

Când se despărţiră, el zâmbea ca un băieţel care câştigase o cursă.

— Ce mai faci? îl întrebă ea zâmbind.

— Sunt bine acum, când eşti liberă.

— Ai terminat podul?

— Nu încă. Dar spune-mi despre tine, ce planuri ai?

— Trebuie să rămân aici până la venirea regelui.

— După aceea ai vrea să vii la Dreng’s Ferry? Planul nostru ar putea să funcţioneze încă. Poţi să te refugiezi la mănăstirea de maici cât timp e nevoie. Şi putem să discutăm în voie despre... viitorul nostru.

— Mi-ar plăcea asta, dar nu pot să-mi fac niciun plan până când nu mă întâlnesc cu regele. El este responsabil pentru văduvele din nobilime. Nu ştiu ce va face.

Edgar încuviinţă.

— O să te las deocamdată. Trebuie să cumpăr fier. Dar ai vrea să mă inviţi la cină?

— Desigur.

— Sunt fericit să stau la masă cu servitorii şi copiii. Ştii asta.

— Ştiu.

— Mai am o singură întrebare, zise el prinzându-i mâinile.

— Spune-mi, zise ea.

— Mă iubeşti?
— Din toată inima.
— Atunci, sunt un bărbat fericit.
O sărută pe buze, iar ea îşi îngădui să se bucure de asta un lung moment. Apoi el plecă.

CAPITOLUL 37
August 1003

Regele Ethelred ţinu sfatul în piaţa din faţa catedralei din Shiring. Toţi cetăţenii oraşului se adunaseră acolo, plus alte sute de oameni din satele din împrejurimi şi cea mai mare parte a nobililor şi a clericilor importanţi din regiune. Gărzile îi croiră Ragnei drum prin mulţime, astfel încât să poată ajunge în faţă, unde stăteau Wynstan şi Wigelm, precum şi toţi ceilalţi nobili de seamă, în aşteptarea regelui. Ea îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre nobili şi se asigură că vorbeşte cu fiecare. Dorea ca toată lumea să ştie că se întorsese.

În faţa mulţimii se aflau două scaune cu patru picioare şi câteva perne, aşezate sub o copertină improvizată, ce fusese ridicată ca să îi ţină umbră regelui în soarele de august. Într-o parte se afla o masă cu materiale pentru scris, iar doi preoţi erau aşezaţi, gata să consemneze documentele la cererea regelui. Aveau şi o balanţă cu braţ, ca să poată cântări sume mari de bani dacă regele impunea amenzi.

Cetăţenii oraşului erau agitaţi. Regii călătoreau mereu dintr-un oraş în altul, dar, chiar şi aşa, un englez obişnuit ajungea rareori să vadă unul în carne şi oase. Toţi erau nerăbdători să observe dacă arăta sănătos şi ce purta noua lui regină.

Un rege era un personaj îndepărtat. În teorie, era atotputernic, dar, în practică, edictele emise de o Curte Regală îndepărtată puteau să nu fie aplicate. Deciziile stăpânilor locali aveau adesea mai multă greutate în viaţa de zi cu zi. Dar lucrurile se schimbau atunci când regele se afla în oraş. Pentru tirani de genul lui Wynstan şi Wigelm, era dificil să sfideze un edict regal care fusese pronunţat în faţa a mii de oameni din zona respectivă. Victimele nedreptăţilor sperau la reabilitare atunci când venea regele.

În sfârşit, Ethelred apăru însoţit de regina Emma. Orăşenii îngenuncheară, iar nobilii se înclinară. Toată lumea îi făcea loc cuplului regal, permiţându-le regelui şi reginei să

meargă spre scaunele lor.

Emma avea optsprezece ani şi era tânără şi drăguţă. Semăna foarte mult cu cea pe care Ragna o văzuse ultima dată în urmă cu şase ani, doar că acum era însărcinată. Ragna zâmbi şi Emma o recunoscu imediat. Spre încântarea Ragnei, regina veni direct spre ea şi o sărută. Vorbind în franceza normandă, spuse:

— Ce plăcut e să vezi o faţă cunoscută!

Ragna era încântată să fie recunoscută drept o prietenă a reginei în faţa bărbaţilor care o trataseră cu atâta cruzime. Îi răspunse în aceeaşi limbă:

— Felicitări pentru căsătorie! Sunt atât de fericită că eşti regina Angliei!

— O să fim atât de bune prietene!

— Sper să fie aşa – dacă nu mă încarcerează din nou.

— Nu o vor face, dacă pot să ajut în vreun fel...

Emma se întoarse şi porni spre scaunul ei. Îi dădu o explicaţie scurtă lui Ethelred, care clătină din cap şi zâmbi spre Ragna.

Era un început bun. Ragna era încurajată de purtarea prietenoasă a Emmei, dar îşi aminti cu emoţie cuvintele „dacă pot să ajut în vreun fel”. Părea că Emma nu era convinsă că putea să controleze evenimentele. Şi era tânără, poate prea tânără ca să fi învăţat trucurile pe care le ştia Ragna.

Ethelred vorbi tare, deşi, chiar şi aşa, probabil că nu putea fi auzit de cei de la marginile mulţimii.

— Prima şi cea mai importantă sarcină a noastră este să alegem un nou conte pentru Shiring.

Aldred îl întrerupse cu îndrăzneală:

— Maiestate, contele Wilwulf a întocmit un testament.

Episcopul Wynstan strigă:

— Care n-a fost ratificat niciodată.

Aldred continuă:

— Wilwulf intenţiona să îţi arate testamentul, Maiestate, şi să îţi solicite aprobarea – dar, înainte să poată face asta, a fost asasinat în patul său, chiar aici, în Shiring.

Wynstan spuse dispreţuitor:

— Atunci, unde este acest testament?

— Se afla în trezoreria lui lady Ragna, care a fost furată la

câteva minute după moartea lui Wilwulf.

— Un testament care nu există, se pare...

Mulţimea se bucura de spectacol – o ciondăneală între doi slujitori ai Domnului, chiar la începutul sfatului. Şi atunci vorbi Ragna.

— Dimpotrivă, spuse ea. Au fost întocmite mai multe copii. Iată una dintre ele, Maiestate.

Ea scoase pergamentul împăturit din rochie şi i-l dădu lui Ethelred.

El îl luă, dar nu îl desfăcu.

— Nu contează nici dacă au fost făcute sute de copii – testamentul nu este valabil, spuse Wynstan.

Ragna continuă:

— După cum se vede din document, Maiestate, ultima dorinţă a soţului meu a fost să-l numeşti conte pe fiul nostru cel mai în vârstă, Osbert...

— Un copil în vârstă de patru ani! spuse Wynstan batjocoritor.

—...iar eu să conduc ca reprezentant al lui până la majorat.

Ethelred interveni:

— Ajunge! făcu o pauză şi toţi rămaseră tăcuţi. Întrucât îşi afirmase puterea, continuă: în astfel de vremuri, contele trebuie să fie capabil să adune o armată şi să-şi conducă oamenii în luptă.

Nobilii adunaţi murmurară aprobator. Ragna înţelese că, oricât de mult o plăceau, nu credeau în ea în calitate de conducător militar. Nu era tocmai surprinsă.

Wynstan spuse:

— Fratele meu, Wigelm, şi-a dovedit de curând abilităţile în acest domeniu, adunând o armată care să lupte alături de tine la Exeter, Maiestate.

— Adevărat, spuse Ethelred.

Bătălia de la Exeter fusese pierdută, iar vikingii jefuiseră oraşul şi plecaseră acasă; dar Ragna decise să nu menţioneze asta. Ea ştia că urma să piardă această dispută. Imediat după victoria vikingilor, regele n-avea să numească o femeie pentru a acţiona în numele contelui şi a conduce bărbaţii din Shiring. Dar asta fusese întotdeauna o speranţă slabă.

Pierduse prima repriză. Dar putea avea de câştigat de pe urma acestei decizii, îşi spuse ea; poate că Ethelred ar fi dorit acum să echilibreze concesia pe care i-o făcuse lui Wigelm cu una pentru ea.

Înţelese că îşi redobândise capacitatea de a gândi strategic. Apatia din temniţă se evapora rapid; se simţea renăscută.

Aldred spuse:

— Maiestate, Wigelm şi Wynstan au încarcerat-o pe lady Ragna timp de aproape un an; i-au confiscat pământurile din Vale of Outhen şi i-au furat veniturile, refuzând să-i înapoieze dota la care este îndreptăţită. Îţi cer acum să protejezi această femeie nobilă de rudele ei prădătoare.

Ragna înţelese că Aldred se apropia cât de mult era posibil de acuzaţia că Ethelred eşuase în îndeplinirea datoriei lui de a proteja văduvele.

Ethelred privi spre Wigelm. Când vorbi, în vocea lui se simţea un ton subliminal de furie:

— E adevărat?

Dar Wynstan îi răspunse în locul fratelui său:

— Lady Ragna a căutat singurătatea ca să jelească. Noi n-am făcut altceva decât să-i oferim protecţie.

— Absurd! spuse Ragna indignată. Uşa mea a fost permanent încuiată! Am fost ţinută prizonieră.

Wynstan spuse cu blândeţe:

— Uşa a fost încuiată ca să nu hoinărească pe afară copiii şi să se piardă în pădure.

Era o scuză palidă, dar avea să o accepte Ethelred?

Regele nu ezită.

— Să încui o femeie nu înseamnă protecţie.

Ragna văzu că nu era uşor de prostit.

Ethelred continuă:

— Înainte să-l confirm conte pe Wigelm, voi cere ca atât Wigelm, cât şi Wynstan să jure că nu o vor încarcera pe lady Ragna.

Ragna îşi permise un moment de uşurare pură. Era liberă – cel puţin pentru moment: jurămintele puteau fi încălcate, desigur.

Ethelred continuă:

— Acum, ce-i cu povestea asta cu Outhen? Credeam că a

primit pământul ca parte a contractului de căsătorie.

— Adevărat, spuse Wynstan. Dar fratele meu, Wilwulf, nu avea dreptul să i-l ofere ei.

Ragna spuse indignată:

— Tu însuţi ai negociat contractul de căsătorie cu tatăl meu! Cum poţi să-l conteşti acum?

Wynstan spuse calm:

— A aparţinut familiei mele din timpuri imemoriale.

— Nu, n-a aparţinut, zise regele.

Toată lumea se uită la el: era o intervenţie surprinzătoare.

Ethelred continuă:

— Tatăl meu l-a oferit bunicului vostru.

Wynstan spuse:

— Ar putea să fie legende...

— Nu sunt legende, zise regele. Am fost martor la prima mână.

Pentru Ragna, era un noroc incredibil.

Ethelred continuă:

— Aveam nouă ani când am fost martor la acest lucru. Asta nu înseamnă „timpuri imemoriale”, n-am decât treizeci şi şase de ani.

Nobilii începură să râdă.

Wynstan arăta de parcă avea să i se facă rău – evident, nu cunoştea istoria terenului.

Ethelred continuă cu hotărâre:

— Lady Ragna va deţine Vale of Outhen şi tot venitul care provine de acolo.

Ragna spuse recunoscătoare:

— Mulţumesc. Şi dota mea?

— O văduvă are dreptul la returnarea dotei, zise Ethelred. Cât de mare a fost?

— Douăzeci de livre de argint.

— Wigelm trebuie să-i plătească Ragnei douăzeci de livre.

Wigelm părea furios, dar nu spuse nimic.

Ethelred zise:

— Fă-o acum, Wigelm! Du-te şi adu douăzeci de livre!

— Nu cred că am atât de mult, spuse Wigelm.

— Atunci, nu eşti un conte prea bun. Poate că ar trebui să mă mai gândesc.

— Mă duc să mă uit, zise Wigelm plecând în viteză.

— Acum, îi spuse Ethelred Ragnei, ce este de făcut cu tine şi copilul pe care-l porţi în pântec?

— Am o cerere, Maiestate. Te rog să nu iei o decizie astăzi. Era abordarea sugerată de Aldred şi Ragna hotărâse că era înţeleaptă. Dar mai adăugă încă o cerere: Aş vrea să merg la mănăstirea de pe Insula leproşilor şi să nasc acolo, îngrijită de maica Agatha şi de călugăriţe. Voi pleca mâine-dimineaţă dacă obţin permisiunea ta. Te rog să aştepţi naşterea copilului înainte să iei o decizie.

Îşi ţinu respiraţia.

Aldred interveni din nou:

— Dacă îmi permiţi să spun, Maiestate, orice plan ai face astăzi ar putea să fie dat peste cap de evenimentele imprevizibile de la naştere. Ferească Cerul, dar copilul ar putea să nu supravieţuiască! Dacă trăieşte, importanţa lui ar putea să difere în funcţie de genul său: băiat sau fată. Şi, în cel mai rău caz dintre toate, mama ar putea să nu supravieţuiască chinului. Toate aceste lucruri se află în mâinile Domnului. Nu pare raţional să aşteptăm?

Ethelred nu avea nevoie să fie convins. De fapt, părea uşurat pentru că nu era nevoit să ia o decizie.

— Aşa să fie, spuse el. Vom reconsidera problema lui lady Ragna după naşterea copilului. Şeriful Den este responsabil pentru siguranţa ei pe durata călătoriei la Dreng’s Ferry.

Ragna obţinuse tot ceea ce putea să spere în mod rezonabil. Putea să plece a doua zi de dimineaţă din Shiring, cu suficienţi bani ca să devină independentă. Şi-ar fi găsit un sanctuar sfânt la călugăriţe. Ar fi pus lucrurile la punct cu Edgar. Aveau să facă un plan.

Nu scăpase din vedere însă faptul că regele nu abordase acuzaţia lui Aldred de răpire. Şi nimeni nu menţionase violul. Dar se aşteptase la asta: Ethelred nu-l putea numi conte pe Wigelm, pentru ca apoi să-l condamne pentru viol. Aşa că acuzaţia fusese uitată, în mod convenabil. Oricum, celelalte decizii ale regelui îi aduseseră o asemenea uşurare, încât era dispusă să accepte întregul pachet cu recunoştinţă.

Wigelm se întoarse urmat de Cnebba, care ducea un mic cufăr. îl aşeză în faţa lui Ethelred şi regele spuse:

— Deschide-l!

Conţinea câţiva saci cu monede. Ethelred arătă spre cântarul de la marginea mesei.

— Cântăreşte monedele!

Ragna simţi o lovitură bruscă şi ascuţită în abdomen. Îngheţă: durerea avea ceva familiar. O mai simţise şi înainte şi ştia ce înseamnă.

Copilul se pregătea să vină.

* * *

Ragna numi bebeluşul Alain. Dorea un nume franţuzesc, pentru că un nume englezesc i-ar fi amintit de tatăl lui. Şi era un cuvânt asemănător cuvântului „chipeş” din limba celtică a bretonilor.

Alain era chipeş. Fiecare bebeluş era drăguţ pentru mama lui, dar acesta era al patrulea copil al Ragnei şi se gândea că era capabilă să fie oarecum obiectivă. Alain avea o piele roz, sănătoasă, un moţ de păr întunecat şi ochii mari, albaştri, care priveau cu o expresie derutată, de parcă ar fi fost nedumerit că lumea putea să fie un loc atât de straniu.

Plângea când îi era foame, sugea rapid la pieptul Ragnei până se simţea îndestulat şi adormea imediat după aceea, de parcă respecta un orar ce i se părea foarte raţional. Amintindu-şi cât de imprevizibil şi de neînţeles fusese Osbert, primul ei născut, se întreba cât de diferiţi erau de fapt copiii ei. Poate că ea era diferită, fiind mai relaxată şi mai încrezătoare acum.

Naşterea nu fusese uşoară, dar fusese mai puţin dureroasă şi epuizantă decât cea anterioară, lucru pentru care era recunoscătoare. Până în acel moment, singura greşeală a lui Alain era aceea că venise prea devreme. Ragna nu avusese ocazia să plece la Dreng’s Ferry pentru izolarea pe care şi-o dorea. Oricum, acum plănuia să meargă acolo pentru recuperare, iar Den îi spusese că regele Ethelred fusese de acord cu asta.

Cat era atât de încântată, de parcă născuse chiar ea. Copiii se holbau la Alain cu multă curiozitate, dar şi cu o urmă de antipatie, de parcă nu erau convinşi că în familie mai era loc pentru încă unul.

Un admirator mai puţin bine-venit era Gytha, mama lui

Wynstan şi Wigelm. Ea veni în vizită şi gânguri la copil, iar Ragna simţi că nu-i putea interzice să-l ia în braţe: era bunica lui, iar faptul că era rezultatul unui viol nu schimba acest lucru.

Chiar şi aşa, Ragna nu se simţea confortabil când îl vedea pe Alain în braţele Gythei. Era neliniştită mai ales pentru că Gytha părea să îşi aroge un fel de posesie.

— Cel mai nou membru al familiei noastre, spuse Gytha. Şi e atât de frumuşel!

— E timpul să-l hrănesc, zise Ragna luându-l înapoi.

Puse copilul la sân şi el începu să sugă cu poftă. Se gândea că Gytha ar fi putut să plece, dar ea se aşeză şi îi privi, de parcă ar fi vrut să se asigure că Ragna făcea lucrurile cum trebuie. Când el făcu o pauză, vărsând puţin lapte pe piept, spre surprinderea Ragnei, Gytha se aplecă şi îi şterse bărbia cu mâneca costisitorului ei costum de lână. Era un gest de afecţiune autentică.

Totuşi, Ragna tot nu avea încredere în Gytha.

Câteva minute mai târziu, unul dintre paznicii Ragnei îşi băgă capul pe uşă şi spuse:

— Îl primeşti pe contele Wigelm?

Era ultima persoană de pe faţa pământului pe care ar fi vrut să o vadă Ragna. Oricum, se gândea că era mai bine să afle ce punea la cale. Spuse:

— Poate să intre, dar singur – fără însoţitori. Iar tu rămâi cu mine cât timp se află aici.

Gytha auzi toate acestea şi faţa i se înăspri.

Wigelm intră cu un aer jignit.

— Vezi, mamă? îi spuse el Gythei. Trebuie să fiu luat la întrebări de un paznic înainte să-mi pot vedea propriul fiu!

Se holbă la sânul dezgolit al Ragnei.

— Gândeşte-te cât de proastă ar trebui să fiu să am încredere în tine! spuse Ragna.

Îl luă pe Alain de la sânul ei, dar el începu să plângă, aşa că ea fu nevoită să-l pună la loc şi să suporte privirea prostească a lui Wigelm.

— Eu sunt contele! zise el.

— Eşti un violator!

Gytha scoase un sunet dezaprobator, de parcă Ragna tocmai spusese ceva nepoliticos. „Nu se compară nici pe

jumătate cu ceea ce mi-a făcut fiul tău”, se gândi Ragna. Era ciudat ca cineva care nu condamnase violul să dezaprobe vizibil menţionarea acestuia.

Wigelm părea pe cale să continue, apoi se răzgândi şi îşi înghiţi replica. Inspiră adânc şi spuse.

— N-am venit aici ca să ne certăm.

— Atunci, de ce ai venit?

El părea neliniştit. Se aşează, apoi se ridică din nou în picioare.

— Să discutăm despre viitor, spuse el în cele din urmă.

Ce-l deranja? Ragna presupunea că pur şi simplu era incapabil să facă faţă politicii la nivel regal. El pricepea teroarea şi constrângerea, dar nevoia regelui de a echilibra presiunile conflictuale era dincolo de puterea sa de înţelegere. Cu el era mai bine să vorbeşti simplu.

— Viitorul meu nu are nimic de-a face cu tine, spuse ea.

Wigelm se scărpină în cap, apoi îşi desfăcu centura şi o strânse la loc, frecându-şi bărbia confuz. Apoi, în sfârşit, spuse:

— Vreau să mă însor cu tine.

Ragna simţi un fior rece în inimă.

— Niciodată, spuse ea. Te rog ca nici măcar să nu mai pomeneşti despre asta.

— Dar te iubesc.

Acest lucru era atât de fals, încât ea aproape că izbucni în râs.

— Tu nici măcar nu ştii ce înseamnă asta.

— Totul va fi diferit. Îţi jur.

— Deci... Ea privi spre Gytha, apoi din nou spre Wigelm. Deci n-o să-ţi mai pui soldaţii să mă ţină la pământ în timp ce mă violezi?

Dinspre Gytha se auzi din nou un sunet dezaprobator.

— Sigur că nu, spuse Wigelm pe un ton de indignare, de parcă nici n-ar fi visat vreodată la asta.

— Este genul de promisiune pe care o femeie tânjeşte să o audă.

— Nu vrei să faci parte din familia noastră? întrebă Gytha.

Ragna se uită la ea uluită.

— Nu!

— De ce nu?

— Cum poţi măcar să-mi pui o asemenea întrebare?

— De ce trebuie să fii atât de sarcastică? spuse Wigelm.

Ragna respiră adânc.

— Pentru că eu nu te iubesc, tu nu mă iubeşti, iar discuţia despre căsătoria noastră este atât de absurdă, încât nici măcar nu pot să mă prefac că te-aş lua în serios.

Wigelm se agită, încercând să-şi dea seama ce voia să spună: nu era prea iute la înţelegerea propoziţiilor mai lungi, observă ea. În cele din urmă, el spuse:

— Deci acesta este răspunsul tău.

— Răspunsul meu este nu.

Gytha se ridică în picioare.

— Noi am încercat, zise ea.

După aceea, ea şi Wigelm plecară.

Ragna se simţi neliniştită. Era o replică de final neaşteptată.

Alain adormise la sânul Ragnei. Ea îl puse în leagănul lui şi îşi aranjă rochia. Materialul era pătat de lapte, dar nu-şi făcea griji pentru asta: în acel moment, o aranja să nu fie prea cochetă.

Se gândea la cuvintele Gythei: „Noi am încercat”. De ce spusese acest lucru? Suna ca o ameninţare voalată, de parcă ar fi zis: „Nu da vina pe noi pentru ce se va întâmpla în continuare”. Dar ce avea să se întâmple în continuare?

Ea nu ştia, iar asta o neliniştea.

* * *

Wynstan şi Gytha se duseră să-l vadă pe regele Ethelred, care locuia în sala mare. Wynstan nu simţea obişnuita lui siguranţă. Regele nu era deloc previzibil. Wynstan putea să prevadă, în mod normal, reacţiile vecinilor săi la diferite probleme: nu era prea dificil să înţelegi ce urmau să facă pentru a obţine ceea ce îşi doreau. Dar provocările pe care le presupuneau acţiunile regelui erau mult mai complexe.

Îşi atinse crucea de la piept, în speranţa că avea să primească ajutorul divin.

Când intrară în sala mare, Ethelred era adâncit într-o discuţie cu unul dintre secretarii săi. Regina Emma nu era de faţă. Ethelred ridică o mână, pentru a le semnala lui

Wynstan şi Gythei să aştepte. Ei rămaseră în picioare la câţiva paşi distanţă, în timp ce regele îşi termina conversaţia. Apoi secretarul plecă şi Ethelred le făcu semn să se apropie.

Wynstan începu:

— Copilul fratelui meu, Wigelm, şi al lui lady Ragna este un băiat sănătos, care pare să supravieţuiască, Maiestate.

— Prea bine! spuse Ethelred.

— Într-adevăr, sunt veşti bune, deşi ameninţă să destabilizeze comitatul Shiring.

— Cum aşa?

— În primul rând, i-ai acordat Ragnei permisiunea să plece la mănăstirea de maici de la Dreng’s Ferry. Acolo, desigur, ea se va afla la adăpost de influenţa contelui. În al doilea rând, ea îl are pe singurul copil al contelui, în al treilea rând, dacă ar fi să moară copilul, Ragna îi mai are pe cei trei fii mai tineri ai lui Wilwulf.

— Înţeleg unde vrei să ajungi, spuse regele. Crezi că ea ar putea să devină figura emblematică a unei rebeliuni împotriva lui Wigelm. Oamenii ar putea spune despre copiii ei că sunt adevăraţii moştenitori.

Wynstan era mulţumit că regele înţelegea atât de repede problema.

— Da, Maiestate.

— Şi tu vrei să-mi propui un plan de acţiune?

— Nu există decât unul singur: Ragna trebuie să se mărite cu Wigelm. Atunci, Wigelm nu mai are rivali.

— Desigur, asta ar rezolva problema, spuse Ethelred. Dar eu nu o să fac asta.

Wynstan explodă:

— De ce nu, pentru numele lui Dumnezeu?

— În primul rând, pentru că ea s-a declarat deschis împotriva acestui lucru. Ar putea foarte bine să refuze să depună jurămintele.

— Poţi să laşi în seama mea asta, spuse Wynstan – el ştia cum să oblige oamenii să facă ceea ce nu voiau să facă.

Ethelred îl privi dezaprobator, dar nu comentă. În schimb, zise:

— În al doilea rând, pentru că i-am promis soţiei mele că nu o voi obliga la o căsătorie.

Wynstan chicoti ca de la bărbat la bărbat.

— Maiestate, o promisiune faţă de o femeie...

— Nu ştii prea multe lucruri despre căsătorie, nu-i aşa, episcope?

Wynstan îşi plecă fruntea.

— Sigur că nu, Maiestate.

— Nu doresc să încalc o promisiune faţă de soţia mea.

— Înţeleg.

— Pleacă şi gândeşte-te la o altă soluţie! zise Ethelred, apoi se întoarse în semn de concediere.

Wynstan şi Gytha se înclinară şi părăsiră casa.

Imediat ce ajunseră suficient de departe încât să nu mai poată fi auziţi, Wynstan spuse:

— Deci, o căţea normandă care ne face necazuri o susţine pe cealaltă!

Gytha nu zise nimic. Wynstan aruncă o privire spre mama sa: părea adâncită în gânduri.

Când ajunseră în casa Gythei, ea îi turnă o cană de vin.

Wynstan luă o înghiţitură lungă şi spuse:

— Acum, chiar nu mai ştiu ce să fac.

— Am o sugestie, zise Gytha.

* * *

Wynstan veni la casa Ragnei şi îi spuse:

— Trebuie să purtăm o discuţie serioasă.

Ea îl privi cu suspiciune: dorea ceva, desigur.

— Nu-mi cere să mă mărit cu fratele tău, spuse ea.

— Nu cred că înţelegi situaţia în care te afli.

Vorbea cu aroganţa lui obişnuită, doar că acum îşi atingea întruna crucea de la piept. Ea se gândi că ăsta era un semn al unei lipse de încredere mascate, ceea ce era neobişnuit pentru Wynstan.

— Luminează-mă! zise ea.

— Poţi să pleci de aici oricând doreşti.

— Aşa a spus regele.

— Şi poţi să iei copiii lui Wilwulf.

Ea avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă implicaţiile, dar când înţelese, se îngrozi.

— Voi lua *toţi* copiii mei! spuse ea. Inclusiv pe Alain.

— Nu ţi se oferă această opţiune, zise Wynstan atingându-şi din nou crucea. Poţi să pleci din Shiring, dar nu-l poţi lua cu tine pe singurul fiu al contelui.

— Este copilul meu!

— Este – şi e normal să vrei să-l creşti chiar tu. Din cauza asta trebuie să te măriţi cu Wigelm.

— Niciodată!

— Atunci, trebuie să laşi copilul aici. Nu există o a treia alternativă.

În adâncul stomacului Ragnei se instală o gaură rece. Fără să vrea, privi spre leagăn, ca pentru a se asigura că Alain era încă acolo. Copilul dormea profund.

Wynstan adoptă un ton mieros.

— Este un bebeluş minunat. Chiar şi eu pot remarca asta.

În complimentul lui nesincer era ceva atât de malefic, încât Ragna simţi că ameţeşte.

— Va trebui să-l cresc eu, spuse Ragna. Eu sunt mama lui.

— Nu ducem lipsă de mame. Gytha, propria mea mamă, îşi doreşte să se ocupe de primul ei nepot.

Asta o înfurie pe Ragna.

— Ca să îl poată creşte aşa cum v-a crescut pe tine şi pe Wigelm? spuse ea. Să devină crud, egoist şi violent?

Spre surprinderea ei, Wynstan se ridică.

— Nu te grăbi, zise el. Gândeşte-te la asta! Dă-ne de ştire ce decizie ai luat, în timpul necesar.

Apoi ieşi din casă.

Ragna ştia că trebuia să se opună imediat şi cu sălbăticie.

— Cat, spuse ea, mergi şi roag-o pe regina Emma să vină să mă vadă imediat ce poate!

După ce Cat plecă, Ragna căzu pe gânduri. I se oferise o eliberare falsă? Să i se permită să plece doar dacă îşi lăsa copilul în urmă nu era deloc libertate. Cu siguranţă regele nu putea să dorească asta.

Ragna o aştepta pe Cat să revină cu un mesaj care să-i spună când putea să o vadă pe regina Emma, dar când reveni, Cat îi spuse cu răsuflarea tăiată:

— Doamna mea, regina este aici!

Emma intră în casă.

Ragna se ridică şi se înclină, apoi Emma o sărută.

— Tocmai m-am întâlnit cu episcopul Wynstan, spuse

Ragna. El spune că, dacă nu mă mărit cu Wigelm, îmi vor lua copilul.

— Da, spuse Emma. Gytha mi-a explicat asta.

Ragna se agită: probabil că Gytha se dusese să discute cu Emma în acelaşi timp în care Wynstan vorbea cu Ragna. Era ceva plănuit şi coordonat.

— Regele ştie despre asta? întrebă ea.

— Da, spuse Emma din nou.

Faţa Emmei o înspăimânta pe Ragna. Părea îngrijorată, dar nu îngrozită sau şocată. Pe faţa ei se citea milă, iar asta era îngrijorător.

Ragna simţea că pierdea din nou controlul asupra vieţii ei.

— Dar regele m-a eliberat. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu poţi fi încarcerată şi că regele nu te va obliga să te măriţi cu un bărbat pe care-l urăşti; dar nici nu poţi lua cu tine copilul contelui. Singurul lui fiu, cred.

— Atunci, nu sunt deloc liberă!

— Ai de făcut o alegere dificilă. N-am prevăzut asta. Regina se îndreptă spre uşă. Îmi pare foarte rău!

Apoi plecă.

Ragna simţea că trăia într-un coşmar. Pentru o clipă, se gândi să aleagă prima opţiune: să-şi abandoneze copilul, lăsându-l să fie crescut de Gytha. Ar fi făcut orice ca să evite căsătoria cu dezgustătorul Wigelm. Şi, până la urmă, Alain era rezultatul unui viol. Dar, imediat ce se uită cum dormea liniştit în pătuţul lui, ştiu că nu putea să facă asta nici dacă ar fi obligat-o să se mărite cu cinci bărbaţi ca Wigelm.

Apoi Edgar intră în casă. Ea îl văzu printre lacrimi şi se ridică, iar el o cuprinse în braţele sale.

— E adevărat? o întrebă el pe Ragna. Toată lumea spune că va trebui să te măriţi cu Wigelm sau să renunţi la Alain!

— E adevărat, spuse Ragna.

Lacrimile îmbibau lâna tunicii lui.

— Ce vei face? întrebă Edgar.

Ragna nu-i răspunse.

Ce vei face? întrebă el din nou.

— Îmi voi părăsi copilul, spuse ea.

* * *

— Nu, nu, asta nu va rezolva problema! spuse Wynstan furios.

— Se întâmplă, zise Wigelm. Edgar o ajută să-şi împacheteze toate posesiunile. Va lăsa copilul în urmă.

— Dar încă îi va avea pe cei trei fii mai tineri ai lui Wilwulf. Oamenii vor spune că ei sunt adevăraţii moştenitori. Nu stăm cu mult mai bine.

— Va trebui să o ucidem, zise Wigelm. Este singura cale să scăpăm de ea.

Se aflau în casa mamei lor, iar ea îi întrerupse.

— Nu o puteţi ucide pe Ragna, spuse Gytha. Nu chiar sub nasul regelui. Nu va putea să vă lase să scăpaţi cu asta.

— Putem să dăm vina pe altcineva.

Gytha clătină din cap.

— Nimeni nu a crezut cu adevărat ultima oară. A doua oară nici măcar nu se vor preface că vă cred.

— O vom face după plecarea regelui, spuse Wigelm.

— Idiotule, până atunci Ragna va fi ascunsă, în siguranţă, la mănăstirea de maici de pe Insula leproşilor! zise Wynstan.

— Ei bine, atunci ce vom face?

— O să ne calmăm toţi, spuse Gytha.

— La ce foloseşte asta? întrebă Wigelm.

— Vei vedea. Doar ai răbdare.

* * *

În noaptea aceea, Edgar şi Ragna dormiră împreună în casa ei. Stătură întinşi pe stuf unul în braţele celuilalt, dar nu făcură dragoste: erau prea deprimaţi. Edgar se consola cu faptul că o ţinea în braţe pe Ragna. Ea îşi lipea trupul de al lui într-un fel ce părea drăgăstos, dar şi disperat.

În timpul nopţii hrăni copilul de două ori. Edgar moţăia, dar suspecta că Ragna nu dormea deloc. Se treziră imediat ce se lumină de ziuă.

Edgar se duse în centrul oraşului şi închirie două căruţe pentru călătorie. Le aduse în incintă şi le trase în faţa casei Ragnei. În timp ce copiii primeau micul dejun, el încărcă cele mai multe bagaje într-o căruţă. Aşeză toate pernele şi

păturile în cealaltă, pentru ca femeile şi copiii să stea confortabil. Puse şaua pe Buttress şi o înhămă pe Astrid în frâul din faţă.

Obţinea lucrul la care tânjea de mulţi ani, dar nu se putea bucura. Se gândea că, până la urmă, Ragna ar fi reuşit să treacă peste pierderea lui Alain, dar se temea că ar fi putut să dureze foarte mult.

Toţi purtau haine şi încălţări de călătorie. Gilda şi Winthryth veneau cu ei, la fel şi Cat şi gărzile personale. Ieşiră toţi din casă, îndreptându-se spre căruţe. Ragna îl ducea pe Alain, iar Gytha aştepta să-l ia.

Servitorii şi copiii se urcară în căruţă.

Toată lumea o privea pe Ragna.

Ea se duse spre Gytha, cu Edgar alături de ea. Ezitând, privi la Edgar, apoi la Gytha, apoi la bebeluşul din braţele ei. Pe faţă îi curgeau lacrimi. Se întoarse cu spatele la Gytha, apoi se răsuci din nou. Gytha se întinse după Alain, dar Ragna nu o lăsă să-l ia. Rămase în picioare între cei doi, preţ de un lung moment, apoi îi spuse Gythei:

— Nu pot să fac asta. Se întoarse spre Edgar şi adăugă: îmi pare rău!

Apoi, ţinându-l pe Alain strâns la pieptul ei, intră înapoi în casă.

* * *

Nunta era uriaşă: oamenii veneau din tot sudul Angliei. Un conflict dinastic important fusese rezolvat şi toţi doreau să devină prieteni cu partea care câştigase.

Wynstan privea în jurul sălii mari cu un sentiment de profundă satisfacţie. Mesele lungi erau încărcate cu produsele unei veri călduroase şi ale unei recolte bogate: bucăţi mari de carne, pâine nouă, piramide de alune, fructe şi carafe cu bere şi vin.

Oamenii se înghesuiau unii în alţii ca să-şi prezinte respectul în faţa contelui Wigelm şi a familiei sale. Wigelm era aşezat lângă regina Emma, privind în jur cu un aer îngâmfat. În calitate de conducător, avea să fie neinspirat, dar brutal de hotărât, însă cu îndrumarea lui Wynstan avea să ia deciziile corecte.

Iar acum era însurat cu Ragna. Wigelm nu o plăcuse cu adevărat niciodată – Wynstan era convins de asta –, dar o dorea în felul în care bărbaţii doreau uneori o femeie doar pentru că aceasta îi respingea. Aveau să fie nefericiţi împreună.

Ragna, singura ameninţare pentru dominaţia lui Wynstan, era zdrobită. Stătea în capul mesei, lângă rege, cu bebeluşul în braţe, şi arăta de parcă era gata să se sinucidă.

Regele părea satisfăcut de vizita lui la Shiring. Judecând din punctul de vedere regal, Wynstan presupunea că Ethelred era mulţumit că numise noul conte şi că se descotorosise de văduva celui vechi, că îndreptase greşeala încarcerării Ragnei şi că o împiedicase să fugă cu copilul contelui – şi toate astea fără vărsare de sânge.

Nu erau prea multe semne ale prezenţei taberei Ragnei. Şeriful Den se afla acolo, arătând de parcă simţea în jur un miros greu; Aldred se întorsese la mica lui mănăstire, iar Edgar dispăruse. Era posibil să se fi întors la cariera Ragnei de la Outhenham, dar ce mai putea să-şi dorească acum, când dragostea vieţii lui se măritase cu un alt bărbat? Wynstan nu ştia şi nici nu îi prea păsa.

Exista chiar şi o veste bună: umflătura de pe penisul lui Wynstan dispăruse. Fusese foarte înspăimântat, mai ales atunci când prostituatele îi spuseseră că asta putea să ducă la lepră – dar fusese, evident, o alarmă falsă şi totul revenise la normal.

„Fratele meu este conte, iar eu sunt episcop, se gândi Wynstan mândru. Şi niciunul dintre noi nu are încă patruzeci de ani. Abia am început”.

* * *

Edgar şi Aldred stăteau la marginea apei şi priveau înspre cătun. Târgul de Sfântul Mihail era în desfăşurare. Sute de oameni traversau podul, făceau cumpărături din piaţă şi stăteau la coadă pentru a vedea oasele sfântului. Vorbeau şi râdeau, fericiţi să cheltuiască puţinii bani pe care îi aveau.

— Locul este înfloritor, spuse Edgar.

— Sunt foarte mulţumit, zise Aldred cu lacrimi pe faţă.

Edgar era stânjenit şi mişcat. Ştia de mulţi ani că Aldred era îndrăgostit de el, deşi nu-i spusese niciodată asta.

Privi apoi în cealaltă parte. Pluta lui era legată la malul râului, în aval de pod. Buttress, poneiul său, stătea în picioare pe plută. Alături se aflau toporul lui viking, toate uneltele sale, precum şi un cufăr care conţinea câteva posesiuni preţioase, inclusiv cartea pe care i-o dăruise Ragna. Lipsea Brindle, câinele lui, care murise din cauza vârstei.

Aceasta fusese picătura care umpluse paharul. Se gândise deseori să plece de la Dreng's Ferry, iar moartea lui Brindle îl făcuse, în sfârşit, să se hotărască.

Aldred îşi şterse ochii cu mâneca şi spuse:

— Chiar trebuie să pleci?

— Da.

— Dar Normandia e atât de departe...

Edgar plănuia să-şi împingă pluta în jos pe râu, până la Combe, şi acolo să ia o navă spre Cherbourg. Avea să îl întâlnească pe contele Hubert şi să îi spună veştile despre căsătoria Ragnei cu Wigelm. În schimb, avea să îi ceară contelui să-l îndrepte către un mare şantier de construcţii. Auzise că un meseriaş bun îşi putea găsi cu uşurinţă de lucru în Normandia.

— Vreau să fiu cât se poate de departe de Wigelm, Wynstan şi Shiring – şi de Ragna, spuse el.

Edgar nu o mai văzuse pe Ragna de la nuntă. Încercase, dar fusese întors din drum de servitori. În orice caz, nu ştia ce ar fi putut să-i spună. Fusese obligată să facă o alegere dificilă, iar ea îşi pusese copiii pe primul loc, ceva ce ar fi făcut cele mai multe femei. Edgar avea inima frântă, dar nu putea să o învinovăţească.

— Ragna nu este singura persoană care te iubeşte, spuse Aldred.

— Mi-e drag de tine, zise Edgar. Dar... ştii tu, nu în felul acela.

— Ăsta e singurul lucru care mă salvează de păcat.

— Ştiu.

Aldred îi luă mâna lui Edgar şi o sărută.

— Dreng ar trebui să vândă bacul, spuse Edgar. Ragna ar

putea să-l cumpere pentru Outhenham. Acolo nu au nicio barcă.

— O să-i sugerez asta.

Edgar îşi luase rămas-bun de la familie şi de la săteni. Nu mai avea ce să facă acolo.

Dezlegă pluta, păşi pe ea şi o împinse departe de mal.

În timp ce luă viteză, trecu pe lângă ferma familiei. La sugestia lui, Erman şi Eadbald construiau o moară de apă, o copie a uneia pe care o văzuseră mai în aval. Erau meseriaşi suficient de buni – tatăl lor îi învăţase bine. În plus, erau prosperi, bărbaţi importanţi în oraş. Îi făcură cu mâna când trecu pe lângă ei şi el observă că deveniră voinici. Edgar le făcu semn: avea să îi fie dor de Wynswith şi de Beorn, nepoata şi nepotul lui.

Vasul prindea viteză. Normandia era mai călduroasă şi mai uscată decât Anglia, presupunea el, pentru că se afla mai la sud. Se gândea la cele câteva cuvinte franţuzeşti pe care le prinsese din discuţiile dintre Ragna şi Cat. Ştia şi puţină latină, din timpul lecţiilor cu Aldred. Avea să se descurce.

Urma să aibă o nouă viaţă.

Aruncă o ultimă privire înapoi. Podul lui domina priveliştea şi schimba dramatic cătunul. Cei mai mulţi oameni nu îl mai numeau după vechiul său nume – Dreng’s Ferry (Bacul lui Dreng). În zilele acelea, îl numeau Kings Bridge (Podul regelui).

PARTEA A PATRA
ORAŞUL
1005-1007 d.Hr.

CAPITOLUL 38
Noiembrie 1005

Nava catedralei din Canterbury era rece şi întunecată în după-amiaza aceea de noiembrie. Lumânările luminau scena neclar, aruncând umbre ce păreau nişte fantome neobosite. În prezbiteriu, zona cea mai sfântă a bisericii, arhiepiscopul Elfric murea încet. Mâinile lui palide erau împreunate peste o cruce de argint, strângând-o la piept. Avea ochii deschişi, dar se mişcau foarte puţin. Respiraţia îi era regulată, deşi superficială. Părea să se bucure de cântecul călugărilor din jurul lui, pentru că, de câte ori se opreau, începea să se agite.

Episcopul Wynstan rămase mult timp îngenuncheat pentru rugăciune la picioarele arhiepiscopului. Se simţea el însuşi bolnav. îl durea capul. Dormea prost. Se plângea de oboseală ca un bătrân, deşi avea doar patruzeci şi trei de ani. Şi avea o umflătură roşie şi inestetică pe claviculă, pe care o ascundea ridicându-şi pelerina mult peste gât.

Pentru că se simţea în felul acesta, nu dorise să călătorească de-a lungul Angliei pe vreme de iarnă, dar avea motive foarte convingătoare. Dorea să devină următorul arhiepiscop de Canterbury. Asta l-ar fi făcut cel mai important cleric din sudul Angliei. Şi lupta pentru putere nu putea fi purtată de la distanţă: trebuia să se afle acolo.

Considerând că se rugase suficient de mult ca să-i impresioneze pe călugări cu pietatea şi respectul său, se ridică în picioare şi se simţi brusc ameţit. Îşi săltă braţul şi reuşi să-şi aşeze palma pe o coloană de piatră ca să se echilibreze. Era furios: ura să-şi arate slăbiciunea. Toată viaţa lui de adult fusese un bărbat puternic, de care ceilalţi se temeau. Şi ultimul lucru pe care îl dorea era ca aceşti

călugări de la Canterbury să creadă că avea o sănătate şubredă. Nu-şi doreau un arhiepiscop bolnav.

După un minut, capul i se limpezi şi putu să se întoarcă şi să se îndepărteze cu o încetineală respectuoasă.

Catedrala din Canterbury era cea mai mare clădire pe care o văzuse vreodată Wynstan. Construită din piatră, în formă de cruce, avea o navă lungă, transepturi laterale şi un prezbiteriu scurt. Turnul de deasupra crucii avea în vârf un înger din aur.

Catedrala din Shiring ar fi încăput de trei ori în interior.

Wynstan se întâlni apoi cu vărul său, Degbert, arhidiacon de Shiring, în transeptul de nord al catedralei Canterbury. împreună, se îndreptară spre mănăstire. O ploaie rece biciuia verdeaţa din curtea pătrată. Câţiva călugări care se adăposteau sub acoperiş tăcură respectuoşi când se apropiară de ei. Wynstan se prefăcu la început că nu-i observă, apoi pretinse că era uluit de prezenţa lor.

Spuse pe tonul cuiva care era devastat de tristeţe:

— Sufletul vechiului meu prieten pare să şovăie să părăsească definitiv catedrala pe care a iubit-o.

Se lăsă un moment de linişte, apoi un tânăr călugăr deşirat zise:

— Elfric este prietenul tău?

— Desigur, spuse Wynstan. iartă-mă, frate, cum te numeşti?

— Eu sunt Eappa, domnule episcop.

— Frate Eappa, am ajuns să-l cunosc pe iubitul nostru arhiepiscop pe vremea când era episcop de Ramsbury – care se află nu prea departe de catedrala din Shiring. Când eram tânăr, el m-a luat sub aripa sa, ca să spun aşa. Sunt nemăsurat de recunoscător pentru înţelepciunea şi îndrumarea sa.

Nimic din toate acestea nu era adevărat. Wynstan îl dispreţuia pe Elfric, iar sentimentul era probabil reciproc. Dar călugării îl credeau pe Wynstan. El era uimit adesea văzând cât de uşor îi putea prosti pe oameni, mai ales având o anumită poziţie. Bărbaţii care erau atât de naivi meritau tot ceea ce li se întâmpla.

— Ce fel de lucruri ţi-a spus? întrebă Eappa.

Wynstan inventă ceva în inspiraţia momentului.

— Mi-a spus că ar trebui să vorbesc mai puţin şi să ascult mai mult, pentru că înveţi atunci când asculţi, nu atunci când vorbeşti. „Ajunge cu asta”, se gândi el. Spune-mi, cine crezi că va fi următorul arhiepiscop?

Un alt călugăr zise:

— Alphage de Winchester.

Bărbatul îi era cunoscut. Wynstan îl privi mai de aproape: mai văzuse faţa aceea rotundă şi cafenie.

— Ne cunoaştem, nu-i aşa, frate? spuse el îngrijorat.

Degbert îi întrerupse:

— Fratele Wigferth vizitează regulat Shiring. Canterbury deţine proprietăţi în Ţinutul de Vest şi el vine să adune chiriile.

— Da, desigur, frate Wigferth, mă bucur să te revăd. Wynstanâşi amintea că Wigferth era un prieten al stareţului Aldred şi se decise să fie precaut. Pentru ce cred oamenii că Alphage va fi succesorul arhiepiscopului?

— Alphage este călugăr, la fel ca şi Elfric, răspunse Wigferth. Iar Winchester este cea mai importantă catedrală a noastră după Canterbury şi York.

— Foarte logic, spuse Wynstan, deşi, poate, nu hotărâtor.

Wigferth insistă:

— Alphage a comandat construirea faimoasei orgi bisericeşti de la Winchester. Se spune că poate fi auzită de la o distanţă de mulţi kilometri!

Wigferth era, evident, un admirator al lui Alphage, se gândi Wynstan – sau poate că era, pur şi simplu, împotriva lui Wynstan, pentru că era prieten cu Aldred.

— În conformitate cu regula Sfântului Benedict, spuse Wynstan, călugării au dreptul să-şi aleagă propriul abate, nu-i aşa?

— Da, dar Canterbury nu are un abate, răspunse Wigferth. Suntem conduşi de un arhiepiscop.

— Sau, ca să o spunem altfel, arhiepiscopul este abate.

Wynstan ştia că privilegiile călugărilor nu erau foarte clare. Regele pretindea dreptul de a numi un arhiepiscop – şi la fel pretindea şi papa. Ca întotdeauna, regulile nu erau atât de importante precum oamenii. Avea să fie o luptă, iar cel mai puternic şi mai deştept urma să învingă.

Wynstan continuă:

— În orice caz, va fi nevoie de un bărbat măreţ, care să se ridice la nivelul standardelor stabilite de Elfric. Din câte am auzit, el a condus cu înţelepciune şi dreptate.

Lăsă un uşor semn de întrebare la finalul propoziţiei sale. Eappa muşcă momeala.

— Elfric are idei foarte stricte despre aşternut, spuse el, şi ceilalţi începură să râdă.

— Cum aşa?

— El crede că unui călugăr ar trebui să-i fie interzis luxul unei saltele.

— Ah...

Călugării dormeau adesea pe plăci de lemn, uneori fără niciun fel de pernă. Ososul Eappa probabil considera acest lucru ca fiind foarte neconfortabil.

— Eu am crezut întotdeauna că toţi călugării au nevoie de somn, astfel încât să fie perfect treji atunci când îşi îndeplinesc canoanele, spuse Wynstan şi călugării clătinară din cap.

Un călugăr numit Forthred, care avea cunoştinţe medicale, părea să nu fie de acord.

— Bărbaţii pot să doarmă perfect pe plăci de lemn, spuse el. Autoprivaţiunea este cuvântul nostru de căpătâi.

— Ai dreptate, frate, deşi trebuie să ajungi la un echilibru, nu-i aşa? zise Wynstan. Călugării nu trebuie să mănânce carne în fiecare zi, dar o friptură de vită o dată pe săptămână îi ajută să-şi menţină puterile. Călugărilor nu ar trebui să li se permită să aibă animale de companie, dar uneori e nevoie de o pisică pentru a prinde şoarecii.

Călugării îşi murmurau aprobarea.

Wynstan făcuse destul pentru o singură zi ca să se prezinte drept un conducător indulgent. Dacă insista mai mult, ei ar fi putut să-l suspecteze că făcea doar favoruri curtenitoare – ceea ce era adevărat. Se întoarse şi intră în biserică.

— Trebuie să facem ceva în legătură cu Wigferth, îi murmură el lui Degbert imediat ce nu mai puteau fi auziţi. Ar putea să devină conducătorul unei tabere anti-Wynstan.

— Are o soţie şi trei copii la Trench, spuse Degbert. Ţăranii de acolo nu ştiu că este călugăr, ei cred că este un preot obişnuit. Dacă îi dezvăluim secretul aici, la Canterbury,

lucrul ăsta ar putea să-l submineze.

Wynstan se gândi o clipă, apoi încuviinţă.

— Ideal ar fi ca Wigferth să lipsească din Canterbury atunci când călugării vor lua decizia. Trebuie să mă gândesc la asta. Între timp ar trebui să discutăm cu trezorierul.

Trezorierul Sigefryth era călugărul cu cel mai înalt rang după arhiepiscop şi Wynstan avea nevoie să-l atragă de partea lui.

— Are o casă de lemn exact în afara faţadei de vest a bisericii, spuse Degbert.

Traversară nava şi ieşiră prin marea poartă de vest. Wynstan îşi trase gluga pe cap, să se ferească de ploaie. Se grăbiră apoi să traverseze terenul noroios până la următoarea clădire.

Trezorierul era un bărbat micuţ şi chel, cu un cap mare. îl întâmpină pe Wynstan cu îngrijorare, dar fără teamă. Wynstan spuse:

— Nu este nicio schimbare în starea iubitului nostru arhiepiscop.

— Poate că putem să fim binecuvântaţi cu prezenţa lui încă puţin timp, zise Sigefryth.

— Nu prea mult, din nefericire, spuse Wynstan. Cred că toţi călugării de aici îi sunt recunoscători lui Dumnezeu pentru că te afli alături de ei, Sigefryth, ca să te ocupi de afacerile de la Canterbury.

Sigefryth primi complimentul cu o clătinare din cap.

Wynstan zâmbi şi spuse pe un ton lejer:

— Întotdeauna am considerat că trezorierul are o slujbă imposibilă.

Sigefryth părea nedumerit.

— Cum aşa?

— El trebuie să se asigure că există întotdeauna destui bani, dar nu are niciun control asupra modului în care se cheltuiesc!

Sigefryth îşi permise, în sfârşit, un zâmbet.

— E adevărat!

Wynstan continuă:

— Eu cred că un abate sau un stareţ – sau oricine joacă acest rol – ar trebui să-şi consulte trezorierul în legătură cu

cheltuielile, nu numai cu veniturile.

— Asta ar preveni o mulţime de probleme, spuse Sigefryth.

Era suficient, se gândi din nou Wynstan. Trebuia să se facă plăcut, dar într-un mod care să nu fie prea evident. Acum era momentul să se ocupe de Wigferth.

— Anul acesta, mai mult decât în oricare alt an, trezorierul are motive să fie îngrijorat. A fost o recoltă slabă şi oamenii traversează o perioadă de foamete.

— Morţii nu plătesc chirii.

„Un bărbat care nu este sentimental, se gândi Wynstan. Îmi place asta”. Spuse:

— Şi vremea proastă continuă. În tot sudul Angliei sunt inundaţii. Pe drum încoace a trebuit să fac ocoluri lungi.

Era o exagerare. Plouase abundent, dar asta nu îl întârziase mai mult de câteva zile.

Sigefryth scoase un sunet înţelegător.

— Şi pare că devine tot mai rău. Sper că nu plănuieşti vreo călătorie.

— Nu pentru o vreme. Avem de adunat chiriile de Crăciun de la acei chiriaşi ai noştri care mai sunt în viaţă încă. O să-l trimit pe fratele Wigferth în regiunea voastră.

— Dacă vrei ca Wigferth să ajungă aici până la Crăciun, trimite-l degrabă, spuse Wynstan. O să aibă nevoie de mult timp.

— Aşa o să fac, zise Sigefryth. Mulţumesc pentru avertizare.

„Atât de naiv”, se gândi Wynstan cu satisfacţie.

Wigferth plecă a doua zi.

* * *

Fiii Ragnei se băteau cu bulgări de zăpadă. Gemenii, de patru ani, se aliau împotriva lui Osbert, care avea şase ani. Alain, în vârstă de doi ani, mergea încă împiedicat, dar ţipa şi râdea împreună cu fraţii lui.

Membrii micii gospodării a Ragnei priveau împreună cu ea: Cat, Gilda, Winthryth şi Grimweald, garda personală. Grimweald era inutil: fiind unul dintre soldaţii lui Wigelm, probabil că n-avea să o protejeze pe Ragna împotriva

persoanei cu cele mai mari şanse să o atace.

Oricum, era un moment fericit. Toţi cei patru băieţi ai Ragnei erau sănătoşi. Osbert învăţa deja să scrie şi să citească. Nu era viaţa pe care şi-o dorise Ragna şi încă tânjea după Edgar, dar existau lucruri pentru care era recunoscătoare.

După ce devenise conte, Wigelm nu mai dori să fie deranjat cu detaliile administrative de la Combe, aşa că Ragna acţiona ca înlocuitor al său şi, practic, deveni consilier de Combe şi de Outhen, deşi Wigelm încă făcea vizite şi ţinea sfat.

Wigelm apăru acum însoţit de tânăra sa concubină, Meganthryth. Rămaseră în picioare alături de Ragna, privind la jocul băieţilor. Ragna nu vorbea cu Wigelm şi nici măcar nu-l privea. În cei doi ani de când erau soţ şi soţie, dezgustul pentru el se adâncise: era crud şi foarte limitat.

Din fericire, nu trebuia să se afle lângă el prea mult timp. În cele mai multe nopţi, se îmbăta şi trebuia să fie cărat în pat. Când era suficient de treaz, îşi petrecea nopţile cu Meganthryth, care, chiar şi aşa, nu-i născuse niciun copil. Ocazional, vechea lui dorinţă îl copleşea şi venea să o caute pe Ragna. Ea nu i se împotrivea, dar închidea ochii şi se gândea la altceva până când el termina. Lui Wigelm îi plăcea sexul împotriva dorinţei femeii, dar îl deranjau şi îl descurajau indiferenţa şi apatia vizibilă a Ragnei.

Osbert aruncă un bulgăre mare şi îl lovi pe Alain în faţă. Băieţelul cel mic fu mai întâi şocat, apoi izbucni în lacrimi şi fugi spre Ragna. Ea îi şterse obrajii cu mâneca şi îl consolă.

— Nu fi plângăcios, Alain! spuse Wigelm. Este doar zăpadă, nu doare.

Tonul lui aspru îl făcu pe Alain să suspine şi mai tare.

— Are doar doi ani, murmură Ragna.

Lui Wigelm nu-i plăceau certurile: era mai priceput la luptă.

— Nu răsfăţa băiatul, spuse el. Nu vreau un fiu mototol. Va ajunge războinic la fel ca tatăl lui.

Ragna se ruga în fiecare zi ca Alain să crească într-un mod cât mai diferit posibil de tatăl lui. Dar nu mai spuse nimic: discuţiile cu Wigelm erau inutile.

— Şi să nu începi să-l înveţi să citească, adăugă Wigelm;

el însuşi nu ştia să citească. Asta este pentru preoţi şi femei.

„Vom mai vorbi despre asta”, se gândi Ragna, dar nu spuse nimic.

— Să-l creşti cum trebuie, adăugă Wigelm. Altfel...

Se îndepărtă şi concubina lui îl urmă.

Ragna simţi un fior. Ce voia să spună cu aceste cuvinte?

O văzu apoi pe Hildi, moaşa, apropiindu-se prin curtea înzăpezită. Ragna era întotdeauna bucuroasă să stea de vorbă cu ea. Era o femeie bătrână şi înţeleaptă, iar aptitudinile ei medicale mergeau mult dincolo de naşterea copiilor.

— Ştiu că nu-ţi place de Agnes, începu Hildi.

Expresia Ragnei se înăspri.

— Mi-a plăcut suficient de mult până când a devenit o trădătoare.

— Este pe moarte şi imploră iertarea ta.

Ragna oftă. O asemenea cerere era greu de refuzat, chiar şi atunci când venea de la femeia care îi distrusese viaţa.

Îi spuse lui Cat să supravegheze băieţii şi plecă împreună cu Hildi.

În oraş, albul imaculat al zăpezii fusese deja întinat de gunoaie şi de urme noroioase de paşi. Hildi deschise drumul spre o casă micuţă, aflată în spatele palatului episcopului. Locul era murdar şi mirosea urât. Agnes zăcea întinsă pe stuful de pe podea, învelită într-o pătură. Pe obraz, lângă nas, avea o umflătură roşie, oribilă, cu un crater mizerabil în mijloc.

Privirea ei se învârtea prin cameră de parcă n-ar fi ştiut unde se află. Ochii i se opriră apoi asupra Ragnei şi spuse:

— Te cunosc.

Era un lucru ciudat: Agnes locuise cu Ragna mai mult de un deceniu, dar vorbea de parcă ar fi fost cunoştinţe îndepărtate.

— Devine confuză, spuse Hildi. Face parte din boala ei.

— Am o durere de cap teribilă, zise Agnes.

Hildi i se adresă:

— Mi-ai cerut să o aduc pe lady Ragna să te vadă, ca să-i poţi spune cât de rău îţi pare...

Figura lui Agnes se schimbă. Brusc, păru să-şi fi recăpătat

toate facultăţile mintale.

— Am făcut lucruri malefice, spuse ea. Doamna mea, vei putea să mă ierţi vreodată pentru că te-am trădat?

Rugămintea era irezistibilă.

— Te iert, Agnes, spuse Ragna cu sinceritate.

— Dumnezeu mă pedepseşte pentru ceea ce am făcut, zise Agnes. Hildi spune că am lepra curvelor.

Ragna era şocată: auzise de această boală, care se răspândea prin contact sexual. Începea cu dureri de cap şi cu ameţeli, provocând deteriorarea creierului, şi, în cele din urmă, îl înnebunea pe bolnav. Pe un ton scăzut, o întrebă pe Hildi:

— Este fatal?

— Boala în sine, nu, dar bolnavul este atât de slăbit şi de predispus la accidente, încât moartea poate să apară destul de curând din alte cauze.

Ragna ridică vocea şi i se adresă lui Agnes.

— Avea Offa boala asta? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Hildi clătină din cap.

— Agnes nu a luat-o de la bărbatul ei.

— De la cine, atunci?

— Am păcătuit cu episcopul, spuse Agnes.

— Wynstan?

— Şi Wynstan are boala, spuse Hildi. La el evoluează mult mai încet decât s-a întâmplat la Agnes, aşa că el nu ştie încă, dar eu am văzut toate semnele. E obosit tot timpul şi are ameţeli. Şi are o umflătură pe gât. Încearcă să o ascundă sub pelerină, dar eu am observat-o – arată exact ca aceea de pe faţa lui Agnes.

— Dacă va afla, o să ţină totul strict secret, spuse Ragna.

— Da, încuviinţă Hildi. Dacă oamenii vor şti că urmează să înnebunească, ar putea să-şi piardă puterea.

— Exact, zise Ragna.

— Eu nu voi spune nimănui, niciodată. Sunt prea înspăimântată.

— Şi eu, zise Ragna.

* * *

Aldred se simţea uşor ameţit în timp ce privea grămezile de monede de argint de pe masă.

Fratele Godleof era trezorierul mănăstirii de la King's Bridge şi adusese cufărul cu banii din seiful aflat în vechiul atelier al lui Cuthbert, aşezându-l pe masă. Număraseră împreună monedele de argint. Ar fi fost mai rapid să le cântărească, dar nu aveau o balanţă.

Până atunci nu avuseseră nevoie de una.

— Mă gândeam că vom avea probleme cu banii anul acesta, după foamete, spuse Aldred.

— Partea bună în toată treaba asta este că foametea i-a determinat pe vikingi să plece acasă, zise Godleof. Am câştigat mai puţin decât de obicei, dar tot este destul. Avem taxele de la pod, chiriile de la cei care au tarabe în piaţă şi donaţii de la pelerini. Şi să nu uităm că am primit patru donaţii substanţiale în teren anul trecut, iar acum adunăm chiriile de pe acesta.

— Succesul aduce succes. Dar trebuie să fii şi cheltuit o mulţime.

— Am hrănit oamenii înfometaţi la mulţi kilometri în jur. Dar am şi construit o şcoală, un scriptoriu, o cantină şi un dormitor pentru toţi călugării noi care ni s-au alăturat.

Era adevărat: Aldred pornise bine pe drumul către împlinirea visului său, un centru de învăţătură şi şcolarizare.

Godleof continuă:

— Cele mai multe dintre clădiri sunt din lemn, aşa că nu au costat prea mult.

Aldred se holbă la bani; muncise din greu ca să consolideze finanţele mănăstirii, dar acum descoperea că se simţea inconfortabil cu atâta bogăţie.

— Am depus un jurământ de sărăcie, spuse el, pe jumătate pentru el însuşi.

— Nu sunt banii tăi, zise Godleof. Îi aparţin mănăstirii.

— Adevărat. Totuşi, nu putem să stăm şi să ne bucurăm de ei. Iisus ne-a învăţat să nu adunăm bogăţii pe pământ, ci în Ceruri. Toate acestea ne-au fost date cu un scop.

— Ce scop?

— Poate că Dumnezeu vrea să construim o biserică mai mare. Cu siguranţă avem nevoie de ea. Acum, duminica,

trebuie să ţinem trei slujbe separate, iar biserica este înţesată la fiecare dintre ele. Chiar şi în timpul săptămânii, uneori, pelerinii stau la coadă cu orele ca să vadă oasele sfântului.

— Stai aşa, spuse Godleof. Ce vezi în faţa ta nu este suficient ca să plăteşti piatra pentru biserică.

— Dar vor continua să vină şi mai mulţi bani.

— Cu siguranţă sper la asta, dar nu putem prevedea viitorul.

Aldred zâmbi.

— Trebuie să avem credinţă.

— Credinţa nu aduce bani.

— Nu, dar este mult mai bună decât banii. Aldred se ridică în picioare. Haide să încuiem toate astea, apoi o să-ţi arăt ceva!

Puseră cufărul înapoi în seif, apoi părăsiră mănăstirea şi începură să urce dealul. Acum existau case de ambele părţi ale străzii – şi toate îi plăteau chirie mănăstirii, îşi aminti Aldred. Ajunseră în dreptul casei lui Edgar. Aldred ar fi trebuit să o ofere altui chiriaş, dar o păstrase goală din motive sentimentale.

Faţă în faţă cu casa lui Edgar se afla piaţa. În ziua aceea nu era zi de piaţă, dar, chiar şi aşa, câţiva comercianţi optimişti se aflau acolo în ciuda vremii reci, oferind ouă proaspete, prăjituri, alune sălbatice şi bere făcută în casă. Aldred îl conduse pe Godleof dincolo de piaţă.

În partea îndepărtată începea pădurea, dar de acolo se tăiase mult pentru cherestea.

— Aici se va ridica noua biserică. Edgar şi cu mine am făcut un plan al oraşului cu mulţi ani în urmă.

Godleof se holba la jungla de tufişuri şi rădăcini de copaci.

— Toate acestea ar trebui să fie curăţate foarte bine.

— Desigur.

— De unde vom lua piatra?

— De la Outhenham. Lady Ragna probabil că ne-o va da gratis, ca o donaţie pioasă, dar va trebui să angajăm un pietrar.

— Sunt multe lucruri de făcut.

— Într-adevăr – deci, cu cât începem mai repede, cu atât mai bine.

— Cine va proiecta biserica? Nu e ca şi cum ai construi o casă, nu-i aşa?

— Ştiu. Inima lui Aldred începu să bată mai rapid. Trebuie să-l aducem înapoi pe Edgar.

— Nici măcar nu ştim unde se află.

— Poate fi găsit.

— De către cine?

Aldred era tentat să conducă el însuşi căutarea. Oricum, asta era imposibil. Mănăstirea era înfloritoare, dar el era conducătorul. Dacă lipsea săptămâni sau luni întregi, cât avea să dureze călătoria în Normandia, puteau să meargă prost o mulţime de treburi.

— Fratele William ar putea să meargă, spuse el. S-a născut în Normandia şi a trăit acolo până la doisprezece sau treisprezece ani. Şi o să-l trimit pe tânărul Athulf cu el, pentru că Athulf este neobosit.

— Astăzi nu este prima dată când te gândeşti la asta.

— Adevărat. Aldred nu voia să admită cât de des visase cu ochii deschişi să-l aducă pe Edgar acasă. Haide să vorbim cu William şi cu Athulf!

În timp ce coborau dealul spre mănăstire, Aldred observă un bărbat în robă de călugăr, care traversa podul călare. Silueta i se părea familiară şi, pe măsură ce se apropia, Aldred îl recunoscu pe Wigferth din Canterbury.

Îl întâmpină călduros şi îl conduse apoi la bucătărie ca să-i ofere pâine şi bere.

— E cam devreme ca să aduni chiriile de Crăciun, spuse Aldred.

— M-au trimis mai din timp ca să scape de mine, spuse Wigferth cu amărăciune.

— Cine voia să scape de tine?

— Episcopul de Shiring.

— Wynstan? Ce caută la Canterbury?

— Încearcă să devină arhiepiscop.

Aldred era îngrozit.

— Dar credeam că va fi Alphage de Winchester!

— Eu încă mai sper că va fi Alphage. Dar Wynstan s-a băgat inteligent pe sub pielea călugărilor şi, mai ales, pe sub cea a lui Sigefryth, trezorierul. Mulţi dintre ei i se opun acum lui Alphage. Iar corpul călugărilor nemulţumiţi poate

să devină o belea îngrozitoare. Regele Ethelred ar putea să-l numească pe Wynstan doar de dragul unei vieţi liniştite.

— Ferească sfântul!

— Amin, adăugă Wigferth.

* * *

O ninsoare proaspătă îi oferi Ragnei ocazia de a-i învăţa pe copii câteva litere. Îi dădu fiecărui băiat câte un băţ şi spuse:

— Cu ce literă începe numele lui Osbert?

— Ştiu eu, ştiu eu, spuse Osbert.

— Poţi să o desenezi?

— E uşor.

Osbert desenă un cerc mare, inegal, în zăpadă.

— Şi voi, ceilalţi, desenaţi litera cu care începe numele lui Osbert. Vedeţi, e rotundă, la fel ca forma buzelor voastre atunci când spuneţi începutul numelui său.

Gemenii reuşiră să deseneze nişte cercuri grosolane. Alain avea dificultăţi, dar principalul scop al Ragnei era să-i înveţe că toate cuvintele erau formate din litere.

— Cu ce literă începe Hubert? întrebă ea.

— Ştiu eu, ştiu eu, spuse Osbert din nou, apoi trasă un H acceptabil în zăpadă.

Gemenii îl copiară, mai mult sau mai puţin, iar Alain desenă trei beţe ce păreau aruncate la întâmplare, dar ea îl lăudă oricum.

Cu colţul ochiului, Ragna îl văzu pe Wigelm şi înjură în barbă.

— Ce se petrece aici? spuse Wigelm.

Ragna încercă să inventeze ceva în impulsul momentului. Arătând spre cercuri, spuse:

— Englezii sunt aici, pe dealuri. Şi peste tot în jurul lor... Arătă spre celelalte mâzgăleli... vikingii. Ce se întâmplă mai departe, Wigelm?

El o privi cu suspiciune.

— Vikingii îi atacă pe englezi, spuse el.

— Şi cine învinge, băieţi? zise Ragna.

— Englezii! ţipară toţi.

„Dacă ar fi măcar adevărat”, se gândi Ragna.

Apoi Alain dezvălui jocul: arătând spre cercul grosolan pe care-l desenase Osbert, spuse:

— Ăsta e numele lui Osbert.

Zâmbea mândru şi privea spre tatăl lui, pentru a fi lăudat.

Dar acest lucru nu avea să se întâmple. Wigelm îi aruncă o privire dură Ragnei.

— Te-am avertizat.

Ragna bătu din palme.

— Haideţi să mergem înăuntru să luăm micul dejun! spuse ea.

Băieţii alergară în casă, cu Wigelm urmărindu-i.

Ragna îi urmă mai încet: cum avea să-l educe pe Alain? Să locuiască atât de aproape de Wigelm făcea să fie dificil să-l păcălească. Îi sugerase deja de două ori că avea să încredinţeze creşterea lui Alain altcuiva. Ragna nu putea suporta asta, dar nici nu putea să-l lase pe Alain să devină un ignorant, mai ales că fraţii lui învăţau.

În timp ce terminau micul dejun, intră stareţul Aldred. Probabil că sosise cu o zi în urmă de la King's Bridge şi îşi petrecuse noaptea la abaţia din Shiring. El acceptă o cană cu bere caldă şi se aşeză pe bancă.

— Voi construi o biserică nouă, spuse el. Cea veche e prea mică.

— Felicitări! Probabil că mănăstirea prosperă dacă plănuieşti un asemenea proiect.

— Cred că ne vom putea permite, cu voia Domnului. Dar ne-ar ajuta mult dacă vei continua să ne permiţi să luăm piatră gratis de la Outhenham.

— Aş fi bucuroasă să fac asta.

— Mulţumesc.

— Dar cine va fi meşterul constructor?

Aldred îşi coborî vocea, astfel încât servitorii să nu-l poată auzi.

— Am trimis mesageri în Normandia ca să-l implore pe Edgar să vină înapoi.

Inima Ragnei se opri.

— Sper că-l vor putea găsi.

— Vor naviga până la Cherbourg şi vor începe prin a discuta cu tatăl tău. Edgar mi-a spus că îl va întreba pe contele Hubert unde ar putea să găsească de lucru.

Inima Ragnei se umplea de speranţă. Avea să vină Edgar acasă într-adevăr? Era posibil să nu dorească. Clătină din cap cu tristeţe.

— A plecat pentru că eu m-am măritat cu Wigelm – şi sunt în continuare măritată cu Wigelm.

Aldred spuse optimist:

— Am încredere că perspectiva de a proiecta şi a construi propria biserică de la zero va fi suficientă ca să-l atragă.

— Ar putea să fie – i-ar plăcea asta, zise Ragna zâmbind. Apoi se gândi la o altă posibilitate. Ar fi putut să cunoască o fată acolo.

— Posibil.

— Ar putea chiar să fie însurat de acum, spuse ea descurajată.

— Va trebui să aşteptăm să vedem.

— Sper să vină, şopti Ragna.

— La fel şi eu. I-am păstrat casa neocupată.

Ragna ştia că şi Aldred îl iubea – şi chiar cu mai puţine speranţe decât ea.

Tonul lui Aldred deveni vioi, de parcă îi citise gândurile şi dorea să schimbe subiectul.

— Mai este ceva ce trebuie să te rog – o altă favoare.

— Spune!

— Arhiepiscopul de Canterbury este pe moarte şi Wynstan se străduieşte să devină succesorul lui.

Ragna se cutremură.

— Ideea că Wynstan ar putea să devină conducătorul spiritual al întregii părţi de sud a Angliei este obscenă.

— Ai vrea să-i spui asta reginei Emma? Tu o cunoşti, iar ea te place, aşa că te va asculta pe tine mai mult decât pe oricine altcineva.

— Ai dreptate, mă va asculta, spuse Ragna.

Şi mai exista ceva ce Aldred nu ştia: Ragna îi putea spune reginei că Wynstan avea o boală care avea să îl facă să înnebunească lent. Cu siguranţă, era suficient ca să-l determine pe rege să nu-l numească arhiepiscop.

Dar Ragna n-avea să facă niciodată asta. Nu putea să-i transmită această informaţie Emmei sau oricui altcuiva. Wynstan ar fi aflat cu uşurinţă ce anume îi blocase numirea şi ar fi urmat represalii. Wigelm l-ar fi luat pe Alain de lângă

Ragna, ştiind că aceasta era cea mai severă pedeapsă pe care o putea aplica.

Se uită la Aldred şi se simţi tristă. Faţa lui exprima optimism şi hotărâre. Era un om bun, dar ea nu putea să-i dea ceea ce îi cerea. Bărbaţii diabolici păreau să reuşească întotdeauna în ceea ce făceau, se gândi ea: Dreng, Degbert, Wigelm, Wynstan. Poate că întotdeauna avea să fie astfel pe pământ.

— Nu, spuse ea. Sunt prea speriată de ceea ce Wynstan şi Wigelm ar putea să-mi facă pentru a se răzbuna. Îmi pare rău, Aldred, nu te pot ajuta!

CAPITOLUL 39
Primăvara 1006

Meseriaşii care lucrau la noua biserică de piatră se opriră pentru o pauză la jumătatea dimineţii. Fiica maestrului zidar, Clothild, îi aduse tatălui ei un castron cu bere şi nişte pâine. Giorgio, un constructor din Roma, îşi băgă pâinea în bere, ca să o înmoaie, apoi începu să o mănânce.

Edgar era adjunctul meşterului şi, în timpul pauzei, se ducea de obicei la cabana acestuia, o colibă înclinată, ca să discute ce ordine mai trebuiau date pentru restul zilei. După mai mult de doi ani în care nu comunicase decât în franceza normandă, Edgar ajunsese să vorbească fluent limba.

Clothild căpătase obiceiul de a aduce pâine şi bere şi pentru Edgar. El îi dădea o parte din pâine câinelui său cel nou, Coalie, care era negru şi mustăcios.

Biserica se construia pe un teren care era înclinat de la vest la est, ceea ce era o provocare, în sine. Pentru a păstra perfect orizontal nivelul podelei, de unde pornea în jos o criptă cu stâlpi masivi, avea să construiască o platformă care să susţină capătul dinspre est.

Edgar era încântat de proiectul lui Giorgio. Nava urma să aibă două rânduri paralele de arcade semicirculare uriaşe, susţinute de piloni puternici, astfel încât oamenii din absidele laterale să poată vedea întreaga lăţime a bisericii şi să poată participa la slujbă o congregaţie mare. Edgar nu şi-ar fi imaginat niciodată un proiect atât de îndrăzneţ şi era destul de convins că nici altcineva din Anglia n-ar fi putut. Muncitorii francezi erau la fel de uluiţi: era ceva complet nou.

Giorgio era un bărbat micuţ, morocănos, trecut de cincizeci de ani, dar era cel mai talentat şi creativ constructor pe care-l cunoscuse Edgar vreodată. Făcuse desenele în ţărână cu un băţ, explicându-i cum aveau să fie modelate cheile de boltă şi pietrele din arcade cu ajutorul unor cofraje, astfel încât, dacă ar fi fost aşezate una lângă alta, să arate ca o serie de inele concentrice.

— Înţelegi? întrebase el.

— Da, desigur, zisese Edgar. Este extrem de inteligent.

— Să nu spui că înţelegi dacă nu e adevărat! adăugase Giorgio iritat.

Giorgio se aştepta adesea să piardă mai mult timp explicând lucruri pe care Edgar le prindea imediat. Asta îi amintea lui Edgar de discuţiile cu tatăl lui.

— Explici lucrurile atât de clar, spuse el, făcându-l pe Giorgio să se umfle în pene.

Clothild îi dădu un platou cu pâine şi brânză şi el începu să mănânce înfometat. Ea rămase aşezată în faţa lui. În timp ce Edgar continua să discute forma cheilor de boltă cu Giorgio, ea îşi desfăcea şi îşi încrucişa repetat genunchii, arătându-i pulpele puternice şi bronzate.

Era atrăgătoare şi îngrijită şi avea o personalitate relaxată şi, în plus, arătase destul de clar că îl plăcea pe Edgar. Avea douăzeci şi unu de ani, fiind doar cu cinci ani mai tânără decât el. Era adorabilă, doar că nu era Ragna.

Înţelesese, cu mult timp în urmă, că el nu iubea aşa cum iubeau cei mai mulţi bărbaţi. Părea să devină orb în faţa tuturor femeilor, mai puţin una singură. Îi rămăsese credincios lui Sungifu mulţi ani după moartea ei. Acum îi era credincios unei femei care se măritase cu un alt bărbat – cu alţi doi bărbaţi, de fapt. Uneori îşi dorea să fi fost construit diferit. De ce nu se putea însura cu o fată plăcută? Ea ar fi fost caldă şi afectuoasă cu el, aşa cum era cu tatăl ei. Iar Edgar ar fi putut să se culce între pulpele acelea puternice şi bronzate în fiecare seară.

Giorgio spuse:

— Trasăm pe pământ o jumătate de cerc de aceeaşi dimensiune cu arcada şi o rază din centru spre circumferinţă, apoi aşezăm o piatră pe circumferinţă, astfel încât să fie în unghi drept cu raza. Dar marginile pietrei, acolo unde se îmbină cu pietrele vecine, trebuie să fie uşor înclinate.

— Da, spuse Edgar. Astfel desenăm încă două raze de fiecare parte, iar acestea ne dau înclinarea corectă pentru marginile pietrei.

Giorgio se holbă la el.

— De unde ai ştiut asta? întrebă el iritat.

Edgar trebuia să aibă grijă să nu-l jignească pe Giorgio

prin faptul că ştia prea multe. Constructorii îşi protejau cu străşnicie ceea ce numeau „misterele” meseriei lor.

— Mi-ai spus cu ceva timp în urmă, minţi Edgar. Îmi amintesc tot ceea ce îmi spui.

Giorgio se înmuie.

Edgar văzu apoi doi călugări traversând şantierul. Priveau în jur plini de uimire – probabil că nu mai văzuseră niciodată o biserică atât de mare pe cât urma să devină aceea. Ceva din înfăţişarea lor îl făcu pe Edgar să presupună că erau englezi. Dar cel mai în vârstă vorbea în franceza normandă.

— Bună ziua, maestre zidar, spuse el politicos.

— Ce doriţi? întrebă Giorgio.

— Căutăm un constructor englez numit Edgar.

„Mesageri de acasă, se gândi Edgar, simţind un amestec de încântare şi de teamă. Vor fi veşti bune sau veşti rele?”

Observă că Clothild părea descurajată.

— Eu sunt Edgar, spuse el în limba engleză.

Călugărul oftă uşurat.

— Ne-a luat mult timp să te găsim, zise el.

— Cine sunteţi? întrebă Edgar.

— Suntem de la mănăstirea din King’s Bridge. Eu sunt William şi acesta este Athulf. Putem să avem o discuţie privată cu tine?

— Desigur.

Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu se afla la mănăstire când plecase Edgar. Înţelese că locul se extindea. Îi conduse prin şantier către stiva de cherestea, unde era mai puţin zgomot. Se aşezară pe grămezile de scânduri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Edgar. A murit cineva?

— Am venit cu altfel de veşti, spuse William. Stareţul Aldred s-a hotărât să construiască o biserică nouă, din piatră.

— La jumătatea pantei? în faţa casei mele?

— Exact acolo unde ai plănuit tu.

— A început lucrul?

— Când am plecat noi, călugării curăţau rădăcinile de copaci de pe loc şi începeau să sosească primele livrări de piatră de la cariera Outhenham.

— Cine va proiecta biserica?

William făcu o pauză, apoi spuse:

— Noi sperăm că tu.

Deci asta era...

— Aldred ar vrea să te întorci acasă, continuă William, confirmând deducţia lui Edgar. Ţi-a păstrat casa nelocuită. Tu vei fi maestrul constructor. Ne-a ordonat să aflăm cu cât este plătit un maestru constructor aici, în Normandia, şi să îţi oferim acelaşi salariu. Şi orice altceva ai dori să mai ceri.

În realitate, exista un singur lucru pe care şi-l dorea Edgar. Ezita să-şi dezvăluie sufletul în faţa acestor doi străini, dar, probabil, toată lumea din Shiring îi cunoştea povestea. După un moment, spuse:

— Lady Ragna este încă măritată cu contele Wigelm?

William părea că se aşteptase la această întrebare.

— Da.

— Locuieşte împreună cu el la Shiring?

— Da.

Licărirea de speranţă din sufletul lui Edgar se stinse.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc la propunerea aceasta. Voi doi aveţi unde să dormiţi?

— Este o mănăstire în apropiere.

— O să vă dau răspunsul mâine.

— Ne vom ruga să fii de acord.

Călugării se îndepărtară şi Edgar rămase unde se afla, gândindu-se la discuţia ce tocmai se încheiase. Privi spre o femeie trupeşă care amesteca într-un munte de mortar cu o lopată din lemn, abia observând-o. Îşi dorea să se întoarcă în Anglia? Plecase pentru că nu suporta să o vadă pe Ragna măritată cu Wigelm. Dacă se întorcea, avea să îi întâlnească adesea. Iar asta ar fi fost o tortură.

Pe de altă parte, i se oferea slujba cea mai importantă: el ar fi fost maestrul. El urma să decidă pentru fiecare detaliu al noii biserici. Putea să creeze o clădire magnifică, în stilul nou, radical, pe care i-l arătase Giorgio. Ar fi putut să dureze zece ani, poate douăzeci sau mai mult. Ar fi însemnat toată viaţa lui.

Se ridică de pe scândura din grămada de cherestea şi se întoarse la lucru. Clothild plecase. Giorgio lucra la o piatră de model, desenând cercul şi razele pe care i le descrisese mai devreme. Edgar era pe punctul să-şi reia treaba

curentă – respectiv să confecţioneze suportul de lemn, numit cofraj, ce avea să ţină pietrele în loc până când se întărea mortarul –, dar Giorgio îl reţinu.

— Ţi-au cerut să te duci acasă, spuse Giorgio.

— De unde ştii?

Giorgio ridică din umeri.

— Pentru ce altceva ar fi venit tocmai din Anglia?

— Vor să le construiesc o biserică nouă.

— Te vei duce?

— Nu ştiu.

Spre surprinderea lui Edgar, Giorgio îşi puse uneltele jos.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, zise el. Tonul lui se schimbase şi, dintr-odată, părea vulnerabil. Edgar nu-l mai văzuse niciodată în felul acesta. M-am însurat târziu, spuse Giorgio nostalgic, de parcă ar fi retrăit momentul. Aveam treizeci de ani când am întâlnit-o pe mama lui Clothild, Domnul să-i odihnească sufletul! făcu o pauză şi, pentru o clipă, Edgar se gândi că avea să plângă; apoi Giorgio scutură din cap şi continuă: Treizeci şi cinci când s-a născut Clothild. Acum am cincizeci şi şase. Sunt un bărbat bătrân.

Cincizeci şi şase nu însemna bătrân, dar nu era momentul să-l contrazică.

— Am dureri de stomac, continuă Giorgio.

Asta era explicaţia pentru ieşirile lui nervoase, se gândi Edgar.

— Nu pot să ţin mâncarea în mine, zise el. Trăiesc cu pâine înmuiată. Edgar se gândise că Giorgio îşi înmuia pâinea pentru că aşa îi plăcea.

— Probabil că nu o să mor mâine, continuă Giorgio, dar s-ar putea să nu mai am de trăit decât un an sau ceva mai mult.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama, se gândi Edgar. Au existat toate indiciile. Aş fi putut să ghicesc. Ragna şi-ar fi dat seama de multă vreme”.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. Sper să nu se adevereasc㠖

Giorgio contrazise această posibilitate cu o fluturare din mână.

— Pe măsură ce mă gândesc la viaţa care urmează, îmi dau seama că două lucruri sunt importante pentru mine,

spuse el. Privi în jur, spre şantier. Unul este biserica asta. Privirea lui reveni la Edgar. Celălalt este Clothild.

Faţa lui Giorgio se schimbă din nou şi Edgar văzu o emoţie pură: omul îşi dezvăluia sufletul.

Giorgio continuă:

— Vreau ca cineva să aibă grijă de amândouă după moartea mea.

Edgar se holba la el, gândindu-se: „Îmi oferă nu doar slujba lui, ci şi pe fata lui”.

— Nu te duce acasă, spuse Giorgio. Te rog!

Era un apel din inimă, căruia era greu să-i rezişti, dar Edgar reuşi să spună:

— Va trebui să mă gândesc la asta.

Giorgio încuviinţă.

— Desigur.

Momentul de intimitate se terminase. Se întoarse şi îşi reluă lucrul. Edgar se gândi la asta tot restul zilei şi cea mai mare parte a nopţii. „Când plouă, toarnă”, se gândi el. Să devină maestru constructor era apogeul ambiţiilor sale şi i se ofereau două astfel de poziţii într-o singură zi. Putea să devină maestru zidar fie acolo, fie acasă. Ambele i-ar fi adus satisfacţii profunde, Dar cealaltă jumătate a alegerii îl ţinea treaz: Clothild sau Ragna?

Nu era o alegere adevărată. Ragna ar fi putut să rămână măritată cu Wigelm pentru următorii douăzeci de ani. Chiar dacă Wigelm murea tânăr, ea ar fi putut să fie obligată din nou să se mărite cu un nobil ales de rege. În apropierea zorilor, Edgar înţelese că, dacă se întorcea în Anglia, ar fi putut să-şi petreacă restul vieţii tânjind după o femeie pe care era posibil să nu o aibă niciodată.

Se gândi că îşi petrecuse prea mulţi ani trăind în felul acesta. Dacă rămânea în Normandia şi se însura cu Clothild, n-avea să fie fericit, dar ar fi putut să trăiască liniştit.

De dimineaţă le spuse călugărilor că hotărâse să rămână acolo.

* * *

Wigelm veni în patul Ragnei într-o seară caldă de

primăvară, când pomii erau în floare. Deschiderea uşii îi trezi şi pe servitori, şi pe ea. Le auzi pe cameriste mişcându-se pe stuful de pe podea, iar Grimweald, paznicul ei, mârâi, dar copiii rămaseră adormiţi.

Când nu era avertizată din timp, nu avea ocazia să se ungă cu ulei. Wigelm se întinse lângă ea şi îi trase îmbrăcămintea deasupra taliei. Ea scuipă în grabă în palmă şi îşi umezi vaginul, apoi desfăcu picioarele supusă.

Se resemnase cu asta. Se întâmpla doar de câteva ori pe an. Spera doar să nu rămână din nou însărcinată. îl iubea pe Alain, dar nu-şi dorea un alt copil cu Wigelm.

Dar de data asta, era diferit. Wigelm se mişca înăuntru şi în afară, dar părea incapabil să ajungă să fie satisfăcut. Ea nu făcea nimic ca să-l ajute. Ştia, din discuţiile între femei, că, atunci când nu exista dragoste, alte femei se puteau preface excitate, doar ca să se termine mai repede; dar ea nu se putea convinge să joace acest rol.

Curând, erecţia lui dispăru. După alte câteva eforturi fără speranţă, el se retrase.

— Eşti o căţea rece, spuse el lovind-o peste faţă.

Ea suspină: se aştepta să fie bătută şi ştia că gardianul ei n-avea să facă nimic ca să o protejeze. Apoi Wigelm se ridică şi ieşi.

A doua zi de dimineaţă, avea partea stângă a feţei umflată, la fel şi buza superioară, dar îşi spuse că putea să fie mult mai rău.

Wigelm intră în casa ei în timp ce copiii luau micul dejun. Ea observă că nasul lui mare era străbătut acum de linii de culoarea vinului, ca o pânză de păianjen roşiatică, din cauza faptului că obişnuia să bea prea mult – o trăsătură urâtă pe care nu o văzuse cu o noapte în urmă, la lumina focului.

El se uită la ea şi spuse:

— Ar fi trebuit să te pocnesc şi pe partea cealaltă, ca să arate la fel.

Ei îi trecu prin minte o remarcă sarcastică, dar reuşi să se abţină. Intuia că el era într-o stare de spirit periculoasă. Simţea un fior rece: poate că pedepsirea ei nu se încheiase. Spuse pe un ton neutru:

— Ce vrei, Wigelm?

— Nu-mi place felul în care îl creşti pe Alain.

Asta era o melodie veche, dar ea auzi un ton nou de răutate în vocea lui.

— Are doar doi ani şi jumătate – e încă un bebeluş, spuse ea. Are destul timp ca să înveţe să lupte.

Wigelm scutură din cap cu hotărâre.

— Tu vrei să-l înveţi chestii femeieşti – cititul, şi scrisul, şi altele asemenea.

— Regele Ethelred ştie să citească.

Wigelm refuza să se lase antrenat într-o dispută.

— O să preiau sarcina creşterii băiatului.

Ce putea să însemne asta? Ragna spuse disperată:

— Îi voi da o sabie de lemn.

— Nu am încredere în tine.

Multe dintre lucrurile pe care le spunea Wigelm puteau fi ignorate de obicei. El profera ameninţări şi înjurături care nu însemnau mare lucru şi uita ce spusese în câteva minute. Dar acum, Ragna avu sentimentul că nu erau doar ameninţări deşarte. Speriată, întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Îl iau pe Alain să locuiască în casa mea.

Ideea era atât de ridicolă, încât, la început, Ragna abia dacă o luă în serios.

— Nu poţi! spuse ea. Nu poţi să ai grijă de un copil de doi ani.

— Este fiul meu. Voi face aşa cum doresc.

— Îi vei şterge mucii?

— Nu sunt singur.

Fără să-i vină să creadă, Ragna spuse:

— Te referi la Meganthryth? Vrei să i-l dai lui Meganthryth să-l crească? Are şaisprezece ani!

— Multe fete de şaisprezece ani sunt mame.

— Dar ea nu este!

— Nu, dar va face aşa cum îi spun eu, în timp ce tu îmi ignori complet dorinţele. Alain abia dacă ştie că are un tată. Dar voi face astfel încât să fie crescut conform principiilor mele. Trebuie să devină bărbat.

— Nu!

Wigelm se îndreptă spre Alain, care era aşezat la masă, părând speriat. Cat păşi între cei doi, dar Wigelm o apucă

de partea din faţă a rochiei cu ambele mâini şi o împinse în zid. Ea ţipă, lovindu-se de scândurile de lemn, şi se ghemui la pământ.

Toţi copiii începură să plângă.

Wigelm îl ridică pe Alain, care urla terorizat, şi îl băgă sub braţul stâng. Ragna se apropie de Wigelm şi încercă să-l desprindă pe Alain. Wigelm o lovi atât de tare în lateralul capului, încât, pe moment, îşi pierdu cunoştinţa.

Rămase întinsă pe podea. Când ridică privirea, îl văzu pe Wigelm ieşind, cu Alain zbătându-se şi ţipând sub braţul lui.

Se strădui să se ridice în picioare şi se îndreptă clătinându-se spre uşă. Wigelm traversa curtea către casa lui. Ragna era prea ameţită ca să alerge după el şi, oricum, ştia că risca să fie bătută din nou.

Se întoarse înăuntru. Cat era aşezată pe podea şi îşi freca locul loviturii prin claia de păr negru.

— Cât de rău eşti rănită? o întrebă Ragna.

— Nu cred că am ceva rupt, spuse Cat. Dar tu?

— Mă doare capul.

— Ce pot să fac ca să ajut? întrebă Grimweald.

Răspunsul Ragnei fu sarcastic.

— Continuă să ne protejezi ca de obicei, spuse ea.

Paznicul ieşi din casă.

Copiii încă plângeau şi femeile încercară să-i aline.

— Nu pot să cred că l-a luat pe Alain, spuse Cat.

— El vrea ca Meganthryth să crească băiatul, ca să devină un bătăuş prost la fel ca tatăl lui.

— Nu poţi să-l laşi să scape cu asta.

Ragna încuviinţă: nu putea să lase lucrurile astfel.

— Voi vorbi cu el, spuse ea. Poate că reuşesc să îl fac să devină raţional.

Nu era prea optimistă, dar trebuia să încerce.

Părăsi casa şi traversă curtea spre casa lui Wigelm. În timp ce se apropia, îl auzea pe Alain plângând. Intră fără să bată la uşă.

Wigelm şi Meganthryth stăteau de vorbă în picioare, iar femeia îl ţinea pe Alain şi încerca să-l facă să tacă. De îndată ce copilul o văzu pe Ragna, ţipă: „Mami!”

Instinctiv, Ragna se îndreptă spre el, dar Wigelm o opri.

— Lasă-l în pace, spuse el.

Ragna se uită la Meganthryth: era scundă şi durdulie şi ar fi putut să fie drăguţă, dar avea o anumită expresie a gurii care sugera lăcomie. Totuşi, era femeie: chiar avea să refuze ea să lase un copil să meargă la mama lui?

Ragna îşi întinse braţele spre Alain, dar Meganthryth îi întoarse spatele.

Era de-a dreptul îngrozită de faptul că o femeie putea să facă asta şi sufletul i se umplu de dezgust.

Se întoarse dinspre Alain şi i se adresă lui Wigelm, făcând eforturi disperate să vorbească pe un ton calm şi rezonabil.

— Trebuie să discutăm despre asta, zise ea.

— Nu. Eu nu discut. Eu îţi spun ce se va întâmpla.

— O să-l faci pe Alain prizonier şi îl vei ţine închis în casă? Asta îl va transforma într-un nevolnic, nu într-un războinic.

— Sigur că nu o să fac asta.

— Atunci se va juca în curte împreună cu fraţii lui şi se va duce cu ei atunci când ei vor pleca acasă; şi, în fiecare zi, va trebui să faci ceea ce tocmai ai făcut. Iar când nu vei fi aici, ceea ce se întâmplă adesea, cine îl va târî pe băieţel departe de familia lui, în timp ce se zbate şi ţipă după mama lui?

Wigelm părea zăpăcit: evident nu se gândise la nimic din toate acestea. Apoi faţa i se lumină şi spuse:

— Când călătoresc, îl voi lua cu mine.

— Şi cine va avea grijă de el pe drum?

— Meganthryth.

Ragna aruncă o privire spre ea: părea îngrozită. Evident, nu fusese întrebată înainte. Dar îşi ţinu gura închisă.

Wigelm continuă:

— Plec mâine la Combe. El poate să vină cu mine. Aşa va ajunge să afle despre viaţa unui conte.

— Vei lua un băieţel de doi ani într-o călătorie de patru zile?

— Nu văd de ce nu.

— Şi când te întorci?

— Vom vedea. Dar el nu va mai locui cu tine niciodată.

Ragna nu reuşi să se mai controleze şi începu să plângă.

— Te rog, Wigelm, te implor, nu face asta! Uită de mine, dar ai milă de fiul tău!

— Îmi e milă de el pentru că este crescut de un cârd de

femei şi transformat într-un efeminat. Dacă aş lăsa să se întâmple asta, va creşte şi va ajunge să-şi urască tatăl. Nu, rămâne aici.

— Nu, te rog...

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta. Ieşi afară!

— Doar gândeşte-te, Wigelm...

— E nevoie să te ridic şi să te arunc pe uşă?

Ragna nu mai putea îndura o altă bătaie.

— Nu, suspină ea, plecându-şi capul.

Încet, se întoarse şi porni spre uşă. Privi înapoi spre Alain, care încă ţipa isteric şi îşi întindea braţele spre ea. Cu un efort uriaş, se întoarse şi ieşi.

* * *

Pierderea celui mai mic copil al ei lăsă o gaură în inima Ragnei. Se gândea mereu la el. Oare îl ţinea Meganthryth curat şi hrănit? Era sănătos sau suferea de vreo boală de copii? Se trezea noaptea şi plângea după ea? Trebuia să se forţeze să şi-l scoată din minte, cel puţin pentru o parte a zilei, altfel avea să înnebunească.

Încă nu renunţase la el – n-avea să renunţe niciodată. Aşa că, atunci când regele şi regina veniră la Winchester, Ragna plecă acolo ca să pledeze în faţa lor.

Ragna nu-l mai văzuse pe Alain de o lună. Vizita lui Wigelm la Combe se transformase într-un turneu de primăvară al regiunii şi ţinuse copilul cu el. Părea că intenţiona să rămână departe de Shiring pentru o perioadă mai lungă.

Wynstan se afla tot la Canterbury, pentru că încleştarea referitoare la numirea noului arhiepiscop se lungea; aşa că ambii fraţi reuşiră să rateze sfatul regal, ceea ce o încurajă pe Ragna.

Oricum, prefera să nu-şi pledeze cauza în faţa lumii. Era disperată, dar încă putea să gândească în termeni de strategie. Sfatul deschis era imprevizibil, mai ales că nobilii din zonă ar fi putut să-i ia partea lui Wigelm. Ragna prefera să discute liniştit, în particular.

După marea slujbă de la catedrală din duminica Paştelui, episcopul Alphage oferi o masă la palatul lui pentru nobilii

de seamă adunaţi la Winchester. Ragna fu invitată şi văzu în asta o mare oportunitate. Plină de speranţă, îşi repeta mereu ceea ce avea să îi spună regelui.

Paştele era cea mai importantă sărbătoare a anului bisericesc, dar şi o sărbătoare regală, aşa că devenea un mare eveniment social. Oamenii purtau cele mai bune haine ale lor şi cele mai scumpe bijuterii, iar Ragna făcu la fel.

Casa episcopului era bogat mobilată, cu bănci cioplite din lemn de stejar şi tapiserii colorate. Cineva pusese în foc mlădiţe de măr, ca să parfumeze fumul. Pe masă erau aranjate farfurii din bronz şi căni cu margini din argint.

Ragna fu întâmpinată cu multă căldură de cuplul regal, ceea ce o încurajă. Le spuse amândurora că Wigelm îl luase pe Alain de lângă ea. Regina Emma era mamă – născuse un fiu şi o fiică în primii patru ani ai căsătoriei sale cu Ethelred –, aşa că avea să o compătimească, fără îndoială.

Dar Ethelred o întrerupse pe Ragna înainte să-şi termine prima propoziţie din discursul pe care-l pregătise.

— Ştiu totul despre povestea asta, spuse el. Pe drum încoace ne-am întâlnit din întâmplare cu Wigelm şi copilul.

Pentru Ragna, erau veşti proaste.

Ethelred continuă:

— Am discutat despre problema asta cu el.

Ragna era disperată: sperase că povestea ei avea să îi şocheze pe rege şi pe regină, întărindu-le compasiunea. Din nefericire, Wigelm ajunsese primul la ei. Ethelred auzise deja versiunea lui, care era distorsionată.

Ragna trebuia să se lupte cu asta. Fiind un conducător experimentat, Ethelred ştia că nu trebuia să creadă tot ceea ce auzea.

Ea spuse cu emfază:

— Maiestate, nu poate să fie corect ca un copil de doi ani să fie rupt de lângă mama lui.

— Cred că este foarte dur şi i-am spus asta lui Wigelm.

Regina Emma zise:

— Foarte adevărat. Băiatul este de aceeaşi vârstă cu Edward al nostru şi, dacă el ar fi luat de lângă mine, mi s-ar frânge inima.

— Sunt de acord, draga mea, spuse Ethelred. Dar nu e

treaba mea să le spun supuşilor mei cum să-şi conducă familiile. Responsabilităţile regelui sunt apărarea, dreptatea şi o monedă stabilă. Creşterea copiilor este o problemă privată.

Ragna deschise gura ca să-l contrazică. Regele era şi un conducător moral şi avea dreptul să-i mustre pe nobilii care nu se comportau corespunzător. Însă atunci o văzu pe Emma scuturând rapid din cap şi abandonă ideea. Un moment de gândire îi confirmă că Emma avea dreptate. Când un conducător vorbea atât de tranşant, nu putea fi convins să se răzgândească. Dacă ea insista, nu făcea decât să-l îndepărteze pe Ethelred. Era greu, dar îşi controlă dezamăgirea şi furia. Plecând fruntea, spuse:

— Da, Maiestate.

Cât timp avea să fie despărţită de Alain? Oare nu pentru totdeauna?

Apoi altcineva captă atenţia cuplului regal şi Ragna se întoarse într-o parte, încercând să nu plângă. Poziţia ei părea lipsită de speranţă. Dacă regele nu o ajuta să-şi ia fiul înapoi, atunci cine o putea face?

Wigelm şi Wynstan aveau toată puterea, ăsta era blestemul. Puteau să scape cu aproape orice ar fi făcut. Wynstan era deştept, iar Wigelm era grosolan – şi amândoi erau dispuşi să-l sfideze pe rege şi să desconsidere legea. Dacă putea să facă ceva ca să le slăbească poziţia, n-avea să stea pe gânduri. Dar părea că nimic nu-i putea opri.

Când Aldred se apropie de ea, îl întrebă:

— S-au întors mesagerii tăi din Normandia?

— Nu, spuse el.

— Sunt plecaţi de câteva luni.

— Probabil că e greu să-l găsească. Constructorii se mută deseori. Trebuie să meargă acolo unde se află lucrarea.

Ea observă acum că el părea îngrijorat şi distras.

— Ce mai faci? îl întrebă.

— Înţeleg că regii evită conflictul de câte ori este posibil, spuse el furios. Dar, uneori, regele trebuie să conducă!

Ragna avea exact aceeaşi nemulţumire, dar astfel de lucruri trebuiau spuse în privat. Se uită în jur neliniştită, dar nu părea să fi auzit nimeni.

— Ce te face să spui asta?

— Wynstan i-a ameţit pe toţi la Canterbury, aşa că acum există o tabără anti-Alphage. Şi Ethelred ezită, pentru că nu vrea să aibă necazuri cu călugării.

— Vrei ca regele să pună piciorul în prag, să anunţe că Wynstan nu este potrivit să devină arhiepiscop şi să-l impună pe Alphage, indiferent de opinia călugărilor.

— Mi se pare că regele ar trebui să adopte o atitudine morală!

— Călugării aceia, care trăiesc atât de departe de Shiring, pur şi simplu nu ştiu ceea ce ştim noi despre Wynstan.

— Adevărat.

Ragna îşi aminti brusc ceva ce putea să îi dăuneze lui Wynstan. Aproape că uitase, în angoasa ei legată de Alain.

— Ce-ar fi dacă...

Ezită. Se hotărâse să păstreze secretul de teama represaliilor. Dar Wigelm făcuse deja ceea ce era mai rău. Pusese în aplicare ameninţarea pe care o anunţa de atâta vreme: îi luase Ragnei copilul. Iar cruzimea lui urma să aibă consecinţe pe care, fără îndoială, el nu le prevăzuse: nu mai avea cu ce să o ameninţe.

În timp ce se gândea la asta, înţelese că se eliberase. Începând de atunci, avea să facă tot ce îi stătea în puteri ca să-i distrugă pe Wigelm şi pe Wynstan. Chiar dacă era periculos, era pregătită să-şi asume riscul. Merita, dacă putea să-i submineze pe cei doi fraţi.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai putea să le dovedeşti călugărilor că Wynstan nu este potrivit? spuse ea.

Aldred deveni dintr-odată atent.

— Ce vrei să spui?

Ragna ezită din nou. Era dornică să-i slăbească poziţia lui Wynstan, dar, în acelaşi timp, se temea de el. Îşi adună tot curajul şi spuse:

— Wynstan are lepra curvelor.

Aldred rămase cu gura căscată.

— Să ne ferească Domnul! Serios?

— Da.

— De unde ştii?

— Hildi a văzut o excrescenţă pe gâtul lui, care este specifică acestei boli. Şi Agnes, amanta lui, a avut acelaşi tip de umflătură şi a murit.

— Dar asta schimbă totul! spuse Aldred înfocat. Regele ştie despre asta?

— Nu ştie nimeni în afară de Hildi şi de mine – şi acum, şi tu.

— Atunci trebuie să-i spui!

Teama o făcu pe Ragna să rămână tăcută un moment, înainte de a continua:

— Aş prefera ca Wynstan să nu ştie cine a răspândit vestea.

— Atunci îi voi spune chiar eu regelui, fără să menţionez numele tău.

— Aşteaptă... Deşi Aldred se grăbea, Ragna trebuia să se gândească la cea mai bună abordare. Trebuie să ai grijă cu regele. Ethelred ştie că tu îl preferi pe Alphage şi ar putea să privească intervenţia ta ca pe o opoziţie la voinţa lui.

Aldred părea frustrat.

— Trebuie să folosim această informaţie!

— Desigur, spuse Ragna. Dar ar putea să existe căi mai bune.

* * *

Episcopul Wynstan şi arhidiaconul Degbert participau deseori la întâlnirile din sala capitulară, unde călugării discutau problemele zilnice ale mănăstirii şi ale catedralei. Nu era ceva obişnuit ca vizitatorii să participe la aceste întâlniri, dar fratele Eappa sugerase asta, iar trezorierul Sigefryth devenise un aliat al lui Wynstan. Se îndreptau acum spre prima întâlnire de după Paşte.

După lectura din Evanghelie, Sigefryth, care prezida întrunirile, spuse:

— Trebuie să decidem ce să facem cu păşunea de pe malul râului. Localnicii o folosesc pentru păşunat, deşi ne aparţine nouă.

Wynstan nu era interesat de un astfel de subiect, dar adoptă o expresie îngrijorată. Trebuia să pretindă că îl interesa tot ceea ce îi afecta pe călugări.

Fratele Forthred, călugărul medic, spuse:

— Noi nu folosim câmpul acela. Nu poţi să-i învinuieşti.

— Adevărat, spuse Sigefryth, dar dacă le permitem să îl

trateze ca pe o proprietate comunală, am putea să avem necazuri în viitor, când vom avea nevoie de el.

Fratele Wigferth, care tocmai se întorsese de la Winchester, spuse:

— Fraţii mei, iertaţi-mă că vă întrerup, dar există ceva mult mai important despre care consider că ar trebui să discutăm imediat.

Sigefryth nu prea putea să refuze o asemenea pledoarie puternică din partea lui Wigferth.

— Prea bine, spuse el.

Wynstan ciuli urechile. Se luptase cu ideea de a pleca la Winchester de Paşte. Nu-i plăcea să rateze un sfat regal atât de aproape de casă. Dar, până la urmă, se hotărâse că era mai important să ia pulsul lucrurilor de acolo, de la Canterbury. Acum era nerăbdător să afle ce se întâmplase la Winchester.

— Am participat la sfatul regal de Paşte, spuse Wigferth. Mulţi oameni mi-au vorbit despre problema următorului arhiepiscop de Canterbury.

Sigefryth se simţea jignit.

— De ce ar vorbi cu tine? spuse el. Ai pretins că ai fi reprezentantul nostru? Eşti doar cel care adună chiriile!

— Într-adevăr, aşa este, zise Wigferth. Dar dacă oamenii vorbesc cu mine, sunt obligat să-i ascult. Este o chestiune de bune maniere.

Wynstan avea un sentiment neplăcut.

— Nu contează asta, spuse el nerăbdător din cauza acestei dispute despre etichetă. Ce spuneau, frate... frate...?

Nu-şi putea aminti numele călugărului care fusese la Winchester.

— Mă cunoşti bine, episcope. Numele meu este Wigferth.

— Desigur, desigur. Şi ce spuneau?

Wigferth părea speriat, dar hotărât.

— Oamenii spun că episcopul Wynstan este inapt să devină arhiepiscop de Canterbury.

— Asta e tot? Asta nu depinde de *oameni*! zise Wynstan dispreţuitor. Papa este cel care oferă podiumul.

— Vrei să spui pallium[13], zise Wigferth.

Wynstan realiză că pronunţase greşit. Palliumul era o eşarfă brodată, oferită de papă noilor arhiepiscopi ca simbol al aprobării sale. Jenat, Wynstan îşi negă eroarea.

— Asta am spus şi eu – pallium.

Sigefryth interveni:

— Frate Wigferth, au spus şi pentru ce obiectează faţă de alegerea episcopului Wynstan?

— Da.

Camera era tăcută şi neliniştea lui Wynstan se adâncea. Nu ştia ce avea să urmeze şi ignoranţa era periculoasă.

Wigferth părea să fie bucuros că îi fusese adresată întrebarea. Privi în jurul sălii capitulare şi ridică vocea, pentru a se asigura că era auzit de toată lumea.

— Episcopul Wynstan are o boală numită lepra curvelor.

Imediat se declanşă nebunia. Toţi vorbeau în acelaşi timp. Wynstan sări în picioare şi urlă:

— E o minciună! E o minciună!

În mijlocul sălii, Sigefryth striga:

— Linişte, vă rog, toată lumea, linişte, vă rog! Când ceilalţi obosiră să strige, spuse: Episcop Wynstan, ce ai de zis despre asta?

Wynstan ştia că ar fi trebuit să rămână calm, dar era enervat.

— Spun că fratele Wigferth are o soţie şi un copil în satul Trench, din vestul Angliei, şi că, în calitate de călugăr păcătos, nu are nicio credibilitate.

Wigferth spuse cu răceală:

— Chiar dacă acuzaţiile ar fi adevărate, nu au nicio influenţă în problema stării de sănătate a episcopului.

Wynstan înţelese imediat că o luase pe o cale greşită. Ceea ce spusese el suna ca o acuzaţie „ochi pentru ochi”, ceva ce putea să fie inventat pe moment. Părea să-şi fi pierdut talentul. Se gândi: „Ce se întâmplă cu mine?”

Se aşeză, ca să pară mai puţin deranjat, şi spuse:

— De unde să ştie aceşti *oameni ceva* despre sănătatea mea?

---

13 Bandă în formă de cruce, însemnul distinctiv al arhiepiscopilor catolici (n.tr.).

Imediat ce cuvintele îi ieşiră din gură, înţelese că făcuse o altă greşeală. Într-o dispută, nu era indicat niciodată să pui o întrebare: asta îi lăsa, pur şi simplu, oponentului spaţiu de manevră.

Wigferth se folosi de ocazie.

— Episcop Wynstan, amanta ta, Agnes din Shiring, a murit din cauza leprei curvelor.

Wynstan era redus la tăcere. Agnes nu fusese niciodată amanta lui – doar câte un răsfăţ ocazional. El ştia că murise – veştile îi parveniseră printr-o scrisoare a diaconului Ithamar. Dar diaconul nu specificase din ce cauză murise şi Wynstan nu fusese suficient de interesat ca să întrebe.

Wigferth continuă:

— Unul dintre simptome este confuzia gândirii: uiţi numele oamenilor, încurci cuvintele. *Spui podium* în loc de *pallium*, de exemplu. Starea mentală a bolnavului se înrăutăţeşte şi, în cele din urmă, acesta înnebuneşte.

Wynstan îşi regăsi vocea.

— Sunt de condamnat doar pentru o soarbere a limbii?

Călugării izbucniră în râs şi Wynstan înţelese că făcuse încă o greşeală: intenţionase să spună *o scăpare a limbii*. Era umilit şi înfuriat.

— Nu voi înnebuni! mugi el.

Wigferth nu terminase.

— Semnul inconfundabil al bolii este o umflătură mare, roşie, pe faţă sau pe gât.

Mâna lui Wynstan zbură spre gât, ca să acopere buboiul; şi, o clipă mai târziu, înţelese că se dăduse de gol.

Wigferth spuse:

— Nu încerca să o ascunzi, episcop Wynstan!

— E doar o bubă, spuse Wynstan.

Reticent, îşi îndepărtă mâna.

— Dă-mi voie să mă uit, zise Forthred, apropiindu-se de Wynstan.

Acesta fu nevoit să-l lase: orice altceva însemna recunoaşterea. Rămase aşezat în timp ce Forthred îi examina umflătura.

Apoi, în sfârşit, Forthred se îndreptă.

— Am mai văzut astfel de inflamaţii şi înainte, spuse el. Pe feţele unora dintre cei mai răi şi nefericiţi păcătoşi din oraş.

Îmi pare rău, domnule episcop, dar ceea ce spune Wigferth este adevărat. Ai lepra curvelor.

Wynstan se ridică.

— Voi afla cine a lansat această minciună murdară! strigă el, bucurându-se de o palidă consolare când observă o urmă de teamă pe feţele călugărilor. Se îndreptă spre uşă. Şi când îl voi găsi, îl voi ucide! îl voi ucide!

* * *

Wynstan fumegă pe tot timpul lungii călătorii de întoarcere la Shiring. îl agresă pe Degbert, urlă la proprietarii de taverne, pălmui servitoarele şi îşi biciui calul fără milă. Faptul că uita mereu cele mai simple lucruri îl făcea să fie şi mai furios.

Când ajunse acasă, îl apucă pe Ithamar de pieptul tunicii şi îl trânti de perete urlând:

— Cineva a început să vorbească prin târg că sufăr de lepra curvelor – cine este?

Faţa de copil a lui Ithamar se albise de groază. Reuşi să murmure:

— Nimeni, jur!

— Cineva i-a spus lui Wigferth din Canterbury.

— Probabil că a inventat.

— Din ce cauză a murit femeia? Nevasta consilierului... cum o chema?

— Agnes? De paralizie.

— Ce fel de paralizie, prostule?

— Nu ştiu! S-a îmbolnăvit, apoi i-a apărut o bubă uriaşă pe faţă; după aceea a înnebunit şi a murit! De unde să ştiu ce fel de paralizie?

— Cine a avut grijă de ea?

— Hildi.

— Asta cine mai e?

— Moaşa.

Wynstan îi dădu drumul lui Ithamar.

— Aduceţi moaşa la mine acum!

Ithamar se grăbi să dispară şi Wynstan îşi scoase hainele de călătorie şi se spălă pe mâini şi pe faţă. Asta era cea mai mare criză din viaţa lui. Dacă toată lumea ajungea să

creadă că avea o boală care îl făcea neputincios, atunci puterea şi bogăţia aveau să se îndepărteze de el. Trebuia să ucidă zvonurile din faşă şi primul pas era să-l pedepsească pe cel care le pornise – oricine ar fi fost acela.

Ithamar reveni după câteva minute cu o femeie micuţă, cu părul alb. Wynstan nu-şi putea da seama cine era sau de ce o adusese Ithamar.

Ithamar spuse:

— Hildi, moaşa care a îngrijit-o pe Agnes când era pe moarte.

— Desigur, desigur, spuse Wynstan. Ştiu cine este.

Acum îşi amintea că ajunsese să o cunoască atunci când o dusese la cabana de vânătoare ca să verifice sarcina Ragnei. Era formală, dar avea un aer de încredere calmă. Părea nervoasă, dar nu atât de înspăimântată cum erau alţi oameni când erau chemaţi la Wynstan. Presupunea că ameninţările şi şmecheriile nu funcţionau cu această femeie.

Luându-şi o mină tristă, spuse:

— Sunt în doliu după draga mea Agnes.

— Nu puteam face nimic ca să o salvăm, spuse Hildi. Ne-am rugat pentru ea, dar rugăciunile noastre n-au fost auzite.

— Zi-mi cum a murit, spuse el lugubru. Adevărul, te rog! Nu vreau minciuni amabile.

— Prea bine, domnule episcop. La început, era obosită şi avea dureri de cap. Apoi a început să fie confuză. I-a apărut o mare bubă pe faţă. În cele din urmă, şi-a pierdut minţile. La urmă, a făcut febră şi a murit.

Enumerarea i se păru îngrozitoare: erau cele mai multe dintre simptomele pe care le amintise şi Wigferth.

Wynstan îşi suprimă teama care ameninţa să-l copleşească.

— A vizitat-o cineva pe Agnes în timpul bolii?

— Nu, domnule episcop. Toţi erau speriaţi să nu ia şi ei boala.

— Cu cine ai mai discutat despre aceste simptome?

— Cu nimeni, domnule episcop.

— Eşti sigură?

— Destul de sigură.

Wynstan presupunea că femeia îl minţea. Se hotărî să-i ofere o surpriză.

— Avea lepra curvelor?

El observă o licărire de frică pe faţa lui Hildi.

— Din cunoştinţele mele, nu există o astfel de boală, domnule episcop.

Ea îşi revenise rapid, dar el îi observase reacţia, iar acum era convins că minţea – dar se decise să nu spună asta.

— Mulţumesc pentru că m-ai consolat în tristeţea mea, zise el. Poţi pleca acum.

Hildi părea foarte stăpână pe sine, se gândi el în timp ce ea pleca.

— Nu pare genul de femeie care să răspândească bârfe scandaloase, îi spuse el lui Ithamar.

— Nu.

— Dar a spus cuiva.

— Este prietenă cu lady Ragna.

Wynstan clătină din cap cu îndoială.

— Ragna şi Agnes se urau una pe cealaltă. Ragna l-a condamnat la moarte pe bărbatul lui Agnes, apoi Agnes s-a răzbunat spunându-mi mie despre încercarea de evadare a Ragnei.

— Nu s-ar fi putut să se împace pe patul de moarte?

Wynstan se gândi o vreme la asta.

— E posibil, spuse el. Cine ar putea să ştie despre asta?

— Cat, camerista ei franţuzoaică.

— Ragna se află la Shiring în clipa asta?

— Nu, a plecat la Outhenham.

— Atunci, ar trebui să mă duc să o vizitez pe Cat.

— Nu-ţi va spune nimic.

Wynstan zâmbi.

— Nu fi atât de sigur!

Plecă de la reşedinţa sa şi urcă dealul spre complexul contelui. Se simţea revigorat. Pentru moment, mintea lui era liberă de confuzia care îl afecta uneori în perioada aceea. Cu cât se gândea mai mult, cu atât părea mai probabil să existe o legătură între Agnes, Ragna şi Wigferth din Canterbury, prin Hildi.

Wigelm era încă plecat de acasă şi reşedinţa era tăcută. Wynstan se duse direct la casa Ragnei şi le găsi pe cele trei

slujnice îngrijind copiii.

— Bună ziua, spuse el.

El ştia că femeia cea mai drăguţă dintre cele trei era cea mai importantă, dar nu-şi putea aminti numele ei.

Ea îl privea cu teamă.

— Ce vrei? zise ea.

Accentul ei franţuzesc îi aminti cine era.

— Tu eşti Cat, zise el.

— Lady Ragna nu se află aici.

— Păcat, pentru că doream să-i mulţumesc.

Cat păru ceva mai puţin speriată.

— Să-i mulţumeşti? spuse ea sceptică. Ce a făcut pentru tine?

— A vizitat-o pe draga mea Agnes pe patul de moarte.

Wynstan aşteptă reacţia lui Cat. Ar fi putut să spună: „Dar doamna mea nu a vizitat-o niciodată”. În acest caz, Wynstan avea să se întrebe dacă spunea adevărul sau nu. Dar Cat nu spuse nimic.

— A fost un gest frumos din partea ei, continuă Wynstan.

Urmă încă un moment de linişte, apoi Cat spuse:

— Mult mai frumos decât merita Agnes.

Asta era. Wynstan se străduia din greu să nu zâmbească. Presupunerea lui era corectă. Ragna se dusese să o viziteze pe Agnes. Probabil că observase simptomele, pe care apoi i le explicase Hildi. Căţeaua franţuzoaică se afla în spatele acestor zvonuri.

Dar continuă să se prefacă.

— Îi sunt deosebit de recunoscător, mai ales că eu mă aflam departe şi nu puteam să-i ofer alinare lui Agnes. Vrei, te rog, să-i transmiţi stăpânei tale ce ţi-am zis?

— Cu siguranţă voi face asta, spuse Cat pe un ton amuzat.

— Mulţumesc, zise Wynstan.

„Nu e nimic în neregulă cu mine, se gândi el, sunt la fel de ascuţit la minte ca întotdeauna”.

Apoi plecă.

* * *

Wigelm se întoarse o săptămână mai târziu şi Wynstan se duse să-l vadă în dimineaţa următoare.

Îl văzu în curte pe Alain, alergând de colo până colo cu Ragna şi ceilalţi trei fii ai ei, toţi foarte bucuroşi să fie din nou împreună. O clipă mai târziu, din casa lui Wigelm ieşi Meganthryth, care îl strigă pe Alain să vină la masă. Băiatul spuse:

— Nu vreau!

Ea repetă chemarea, dar el se îndepărtă în fugă.

Ea fu obligată să alerge după el. Alain nu împlinise încă trei ani şi nu putea să alerge mai repede decât un adult sănătos, aşa că ea îl prinse curând şi îl ridică în braţe. El făcu un acces de furie, strigând, zbătându-se şi încercând să o lovească în mod repetat cu pumnii lui micuţi.

— Vreau la mami! ţipa el.

Jenată şi enervată, Meganthryth îl duse în casa lui Wigelm, iar Wynstan îi urmă. Wigelm ascuţea un pumnal cu lama lungă pe o piatră udă. Ridică privirea, iritat de ţipetele copilului.

— Care-i problema cu băiatul ăla? spuse el furios.

Meganthryth îi răspunse la fel de nervoasă:

— Nu ştiu, nu e fiul meu.

— Asta este numai vina Ragnei. Pentru Dumnezeu, aş vrea să nu mă fi însurat niciodată cu ea. Salut, Wynstan! Voi, preoţii, sunteţi înţelepţi că nu vă căsătoriţi niciodată.

Wynstan se aşeză.

— Mă gândeam că ar putea să fi venit timpul să ne descotorosim de Ragna, spuse el.

Wigelm zise, brusc interesat:

— Am putea?

— Acum trei ani, aveam nevoie ca ea să se alăture familiei noastre. Era o cale prin care puteam să neutralizăm opoziţia la numirea ta în rolul de conte. Dar acum eşti stabil. Toată lumea te-a acceptat, chiar şi regele.

— Iar Ethelred are nevoie de mine, spuse Wigelm. Vikingii se întorc în forţă, atacând pe toată coasta de sud a Angliei. La vară vor urma mai multe bătălii.

Meganthryth îl aşeză pe Alain şi îi puse în faţă pâine unsă cu unt, iar el tăcu şi începu să mănânce.

— Aşa că nu mai avem nevoie de Ragna, spuse Wynstan. În plus, a devenit o bătaie de cap. Alain nu o va uita atâta vreme cât ea locuieşte în acest complex. Iar ea este un

spion în tabăra noastră. Cred că este cea care a răspândit zvonul că am lepra curvelor.

Wigelm îşi coborî vocea:

— Putem să o ucidem?

Încă nu învăţase să fie subtil.

— Va provoca necazuri, spuse Wynstan. De ce nu o tragi deoparte, pur şi simplu?

— Divorţ?

— Da. E uşor de rezolvat.

— Regelui Ethelred nu-i va plăcea.

Wynstan ridică din umeri.

— Ce poate să facă? îl sfidăm de mulţi ani. Tot ce face este să ne dea amenzi pe care noi nu le plătim.

— Aş fi fericit s-o fac.

— Atunci, fă-o. Şi ordonă-i să părăsească Shiring!

— M-aş putea însura din nou.

— Nu încă. Lasă-i regelui timp să se obişnuiască oarecum cu acest divorţ.

Auzind toate acestea, Meganthryth îi spuse lui Wigelm:

— Vom putea să ne căsătorim?

— Vom vedea, zise Wigelm evaziv.

— Wigelm are nevoie de mai mulţi fii, iar tu pari să fii stearpă, îi spuse Wynstan.

Era o observaţie crudă, iar ei îi dădură lacrimile.

— S-ar putea să nu fiu. Iar dacă voi deveni soţia contelui, va trebui să mă tratezi cu respect.

— Prea bine, spuse Wynstan. De îndată ce vacile încep să facă ouă.

* * *

Ragna era, în sfârşit, liberă.

Dar era şi tristă. Nu-l mai avea pe Alain – şi nici pe Edgar. Dar n-avea să mai aibă parte nici de Wigelm, nici de Wynstan.

Aflată sub dominaţia lor timp de aproape nouă ani, înţelegea acum cât de deprimată se simţise în toţi aceşti ani. Teoretic, femeile din Anglia aveau mai multe drepturi decât femeile normande – controlul asupra proprietăţii lor fiind unul dintre drepturile importante –, dar, în practică,

aplicarea legii se dovedise dificilă.

Îi spusese lui Wigelm că ea avea să continue să conducă în Vale of Outhen. Plănuia să rămână în Anglia cel puţin până la întoarcerea din Normandia a mesagerilor lui Aldred. După ce urma să afle care erau planurile lui Edgar, putea să-şi facă planurile ei.

Îi scrise tatălui ei, spunându-i ce se întâmplase, şi le încredinţă scrisoarea curierilor care îi aduceau banii de patru ori pe an. Contele Hubert avea să fie furios, era convinsă de asta, deşi nu-şi dădea seama ce ar fi putut să facă el în această privinţă.

Slujnicele împachetară: Cat, Gilda şi Winthryth doreau toate să plece cu Ragna.

Ea îl rugă pe Den să-i împrumute doi gardieni pentru călătorie. Imediat ce avea să se stabilească, urma să îşi angajeze propriile gărzi personale.

Nu i se permitea să-şi ia rămas-bun de la Alain.

Încărcară caii şi plecară dimineaţa, devreme, cu puţină agitaţie. Multe dintre femeile din complex ieşiră din casele lor ca să-şi ia rămas-bun în tăcere. Toată lumea considera că Wigelm se comportase ruşinos.

Plecară călare din incintă şi porniră pe drumul spre King’s Bridge.

CAPITOLUL 40
Vara 1006

Ragna se instală în casa lui Edgar.

Fusese ideea lui Aldred. îl întrebase pe el, în calitate de stăpân al locului, unde putea să îşi stabilească locuinţa la King's Bridge, iar el îi spusese că păstrase casa neocupată, în speranţa că Edgar avea să se întoarcă. Niciunul dintre ei nu se îndoia că Edgar avea să dorească să locuiască împreună cu Ragna – dacă venea acasă.

Casa avea aceeaşi formă şi aceleaşi dimensiuni ca multe altele, doar că era mai bine construită. Plăcile verticale, montate margine lângă margine, erau etanşate cu lână îmbibată în smoală, asemenea carenei unei nave, aşa că ploaia nu putea pătrunde nici chiar în timpul celor mai puternice furtuni. La unul dintre capetele clădirii exista o a doua uşă, care ducea spre un coteţ pentru animale. În extremităţile casei existau găuri pentru fum, ceea ce făcea mult mai plăcut aerul din casă.

Ragna simţea că spiritul lui Edgar era foarte prezent acolo, în combinaţia de meticulozitate şi inventivitate cu care fusese construită casa.

Mai fusese o dată acolo. El îi arătase atunci cutia pe care o construise pentru cartea dăruită de ea. Îşi amintea rastelul ordonat pentru unelte, butoiul de vin şi cutia de brânză, precum şi pe Brindle, care dădea din coadă – acum, toate acestea erau duse. Îşi mai amintea şi cum îi ţinea mâinile în timp ce plângea.

Se întreba unde locuia el acum.

În timp ce îşi aranja locuinţa, spera în fiecare dimineaţă că aceea era ziua în care mesagerii aveau să se întoarcă aducând veşti de la el, dar nu venea nicio veste. Normandia era o regiune mare, iar Edgar putea să nici nu se mai afle acolo: ar fi putut să se mute la Paris sau chiar la Roma. La fel de bine, mesagerii puteau să se fi pierdut. Era posibil să fi fost jefuiţi şi ucişi. Sau să le fi plăcut mai mult Franţa decât Anglia şi să se fi decis să nu revină acasă.

Şi chiar dacă îl găseau pe Edgar, el ar fi putut să nu dorească să se mai întoarcă. Ar fi putut să fie însurat. Ba

chiar să aibă un copil care să înveţe să vorbească în franceza normandă. Ea ştia că nu ar fi trebuit să-şi facă prea multe speranţe.

Oricum, nu avea să trăiască precum o femeie amărâtă, refuzată. Era bogată şi puternică şi avea să demonstreze asta. Îşi angajă un croitor, un bucătar şi trei paznici. Cumpără trei cai şi angajă un grăjdar. Începu să construiască grajduri, depozite şi o a doua casă, pe un teren din apropiere, pentru toţi aceşti servitori suplimentari. Făcu o călătorie la Combe şi cumpără tacâmuri, echipament pentru gătit şi decoraţiuni pentru pereţi, în timp ce se afla acolo, angajă un constructor de nave ca să-i construiască o barjă care să o transporte de la Kings Bridge la Outhenham. Mai comandă şi construirea unei săli mari la Outhenham, pentru ea.

Avea să viziteze Outhenham în curând, pentru a se asigura că Wigelm nu încerca să-i uzurpe autoritatea acolo – dar deocamdată se concentra asupra noii ei vieţi la Kings Bridge. În absenţa lui Edgar, principala atracţie a locului era şcoala lui Aldred. Osbert avea şapte ani, iar gemenii cinci, şi toţi trei mergeau la lecţii dimineaţa, şase zile pe săptămână, împreună cu trei călugări novici şi cu o mână de băieţi din vecinătate. Cat nu dorea ca fetele ei să fie educate – se temea că asta avea să le dea idei despre situaţia lor –, dar când băieţii veneau acasă, ei le împărtăşeau ceea ce învăţaseră.

Ragna nu se putea obişnui cu absenţa lui Alain. Îşi făcea griji pentru el tot timpul: când se trezea, se întreba dacă îi era foame, după-amiaza, spera că nu era prea obosit, seara, că ştia că, în curând, avea să fie trimis la culcare. Aceste gânduri inutile ajunseră să-i ocupe tot mai puţin timp, dar durerea ei se afla permanent acolo, într-un colţ al minţii. Refuza să accepte că separarea ei de copil era permanentă. Ceva trebuia să se întâmple. Ethelred ar fi putut să se răzgândească şi să-i ordone lui Wigelm să-i înapoieze copilul. Wigelm ar fi putut să moară. În fiecare seară se gândea la astfel de posibilităţi fericite şi în fiecare noapte plângea înainte să adoarmă.

Îşi reînnoi relaţia cu Blod, sclava lui Dreng. Se înţelegeau bine, ceea ce era extrem de surprinzător: erau atât de

îndepărtate social, încât ar fi putut să trăiască în lumi diferite. Dar Ragnei îi plăcea atitudinea de nepăsare faţă de viaţă a lui Blod. Şi amândouă împărtăşeau o afecţiune profundă pentru Edgar. Acum, la berărie, Blod era cea care făcea berea, gătea şi avea grijă de soţia lui Dreng, Ethel. Din fericire, Blod era acum obligată rareori să se prostitueze, îi spuse ea Ragnei.

— Dreng spune că sunt prea bătrână, zise ea crispată într-o zi în care Ragna se duse la tavernă ca să cumpere un butoi cu bere.

— Câţi ani ai? o întrebă Ragna.

— Douăzeci şi doi, cred. Dar, oricum, întotdeauna am fost prea ursuză ca să satisfac bărbaţii. Aşa că el a cumpărat o fată nouă acum, când face atât de mulţi bani în zilele de târg.

Stăteau în picioare în faţa berăriei şi Blod arătă spre o fată îmbrăcată într-o rochie scurtă, care scufunda o găleată în râu. Lipsa oricărui acoperământ pentru cap indica faptul că era o sclavă care se prostitua, dar lăsa să se vadă şi o claie deasă de păr roşu-închis, care-i cădea în valuri peste umeri.

— Asta este Mairead. Este irlandeză.

— Pare foarte tânără.

— Are cam doisprezece ani – aceeaşi vârstă pe care o aveam şi eu când am fost adusă aici.

— Săraca fată!

Blod era brutal de practică.

— Dacă bărbaţii sunt dispuşi să plătească pentru sex, vor dori ceva ce nu primesc acasă.

Ragna o studie pe fată cu mai multă atenţie: avea o anumită rotunjime, ce nu provenea de la prea multă mâncare.

— E însărcinată cumva?

— Da – şi e mult mai avansată decât pare, dar Dreng nu şi-a dat seama încă. Este complet ignorant când vine vorba despre astfel de lucruri. Oricum, se va înfuria. Bărbaţii nu plătesc la fel de mult pentru o fată însărcinată.

În ciuda spiritului dur şi practic al lui Blod, Ragna simţi în tonul ei o anumită afecţiune pentru Mairead şi era bucuroasă că sclava avea pe cineva care să aibă grijă de ea.

Îi plăti lui Blod pentru bere şi fata rostogoli un butoi afară din berărie.

Dreng însuşi ieşi din coteţul găinilor cu câteva ouă într-un coş. Se îngrăşa şi şchiopăta mai tare decât înainte. O salută superficial din cap pe Ragna – nu se mai deranja să-i ureze o zi bună acum, când decăzuse din favoruri – şi trecu mai departe. Respira greu, deşi nu făcea cine ştie ce efort.

Ethel apăru în uşa berăriei. Şi ea părea bolnavă. Ragna ştia că se apropia de treizeci de ani, dar arăta mult mai în vârstă. Motivul nu era doar decăderea datorată căsătoriei cu Dreng. Conform maicii Agatha, Ethel avea o afecţiune internă, care o obliga să se odihnească mult.

Părând îngrijorată, Blod spuse:

— Ai nevoie de ceva, Ethel? Femeia clătină din cap şi luă cele câteva ouă de la Dreng, apoi dispăru din nou în interior. Trebuie să am grijă de ea, spuse Blod. Nimeni altcineva nu o face.

— Dar cumnata lui Edgar?

— Cwenburg? N-ai să o vezi având grijă de mama ei vitregă. Blod începu să împingă butoiul în sus, spre deal. Voi duce ăsta până la casa ta.

Se aplecă să-şi facă treaba şi Ragna observă că era o femeie puternică.

Peste drum de casa Ragnei, Aldred supraveghea un grup amestecat de călugări şi de muncitori, care smulgeau rădăcinile de copaci şi curăţau tufişurile de pe locul viitoarei biserici. Le observă pe Ragna şi pe Blod şi se îndreptă spre ele.

— În curând vei avea un rival, îi spuse el lui Blod. Plănuiesc să construiesc o berărie aici, în piaţă, şi să o închiriez unui bărbat din Mudeford.

— Dreng va fi scandalizat, zise Blod.

— Întotdeauna e scandalizat de ceva, răspunse Aldred. De acum, oraşul este suficient de mare pentru două berării. În zilele de târg am putea să avem şi patru.

— O berărie este un loc pe care o mănăstire îl poate avea în proprietate? întrebă Ragna.

— Aceasta nu va avea prostituate, zise Aldred cu o privire severă.

— Bravo ţie! spuse Blod.

Ragna privi spre râu şi văzu doi călugări care traversau podul călare. Călugării din Kings Bridge călătoreau mult acum, când mănăstirea deţinea proprietăţi în tot sudul Angliei, dar ceva din înfăţişarea celor doi îi făcu inima să bată mai repede. Hainele le erau şifonate, pielea de pe bagajele lor părea uzată, iar caii erau obosiţi. Veneau de departe.

Aldred urmări privirea Ragnei şi spuse cu un fior de agitaţie:

— Ar putea să fie William şi Athulf, care se întorc din Normandia, în sfârşit?

Dacă era aşa, Edgar nu era împreună cu ei. Ragna simţi atât de puternic durerea dezamăgirii, încât se schimonosi de parcă ar fi fost biciuită.

Aldred se grăbi să coboare dealul ca să-i întâmpine, iar Ragna şi Blod îl urmară.

Călugării descălecară şi Aldred îi îmbrăţişă pe amândoi.

— Aţi ajuns în siguranţă acasă, spuse el. Slavă Domnului!

— Amin, răspunse William.

— L-aţi găsit pe Edgar?

— Da, deşi a durat multă vreme.

Ragna abia dacă îndrăznea să spere.

— Şi ce a răspuns la propunerea noastră? întrebă Aldred.

— A refuzat invitaţia, spuse William.

Ragna îşi puse mâinile la gură, ca să se împiedice să strige de disperare.

— A oferit vreun motiv? întrebă Aldred.

— Nu.

Când îşi regăsi vocea, Ragna spuse:

— E însurat?

— Nu...

Ea simţi ezitarea din răspuns.

— Atunci, ce?

— Oamenii din oraşul în care locuieşte spun că se va însura cu fata maestrului zidar şi că va deveni, până la urmă, el însuşi maestru.

Ragna începu să plângă. Acum, toţi se uitau la ea, dar ei nu-i păsa deloc de mândria ei.

— Atunci, şi-a construit o viaţă nouă acolo?

— Da, doamna mea.

— Şi nu vrea să o părăsească.
— Îmi pare rău!
Ragna nu se mai putu stăpâni şi izbucni în hohote de plâns. Se întoarse şi urcă panta în grabă, căutându-şi drumul spre casa ei printr-o ceaţă de lacrimi. Odată ajunsă înăuntru, se aruncă pe paiele de pe podea şi plânse nestăvilit.

* * *

— Mă întorc la Cherbourg, îi spuse Ragna lui Blod cu hotărâre, o săptămână mai târziu.
Era o zi călduroasă şi copiii se stropeau în apa puţin adâncă de la malul râului. Ragna stătea pe banca din faţa berăriei, pentru a-i supraveghea, şi bea însetată dintr-o cană cu berea lui Blod. Pe o păşune de lângă berărie, un câine bine antrenat supraveghea o mică turmă de oi. Ciobanul, Theodberht Clubfoot, se afla înăuntru.
Blod stătea în picioare alături de Ragna. După ce o servise cu bere, rămăsese să mai discute.
— E păcat, doamna mea, spuse Blod.
— Nu neapărat.
Ragna era hotărâtă să nu se simtă învinsă. Era adevărat, nimic nu mersese conform planurilor ei, dar avea să ia ceea ce era mai bun din toate. Încă avea în faţă cea mai mare parte a vieţii ei şi intenţiona să o trăiască din plin.
— Când vei pleca? o întrebă Blod.
— Nu încă. Trebuie să petrec puţin timp la Outhenham înainte să plec. Pe termen lung, ideea mea era să am două case bune, una aici şi alta la Outhenham, şi să revin în Anglia în fiecare an, ca să am grijă de proprietăţile mele.
— De ce? Ai putea să angajezi pe cineva care să se ocupe de treaba asta, astfel încât să nu faci decât să stai întinsă şi să numeri banii.
— N-aş putea face asta. Întotdeauna am considerat că destinul meu este să fiu conducător: să împart dreptatea şi să ajut ca locul să devină mai prosper.
— De obicei, bărbaţii sunt cei care conduc.
— De obicei, dar nu întotdeauna. Şi nu mi-a plăcut niciodată să stau degeaba.

— Eu n-am încercat niciodată.

Ragna zâmbi.

— Sunt convinsă că nu ţi-ar plăcea.

Cwenburg, soţia lui Erman şi Eadbald, trecu pe lângă ele cu un coş de peşti argintii, proaspăt scoşi din iaz, unii dintre ei încă mişcând din cozi. Ragna presupunea că se ducea la Bucea Fish. Cwenburg fusese întotdeauna plinuţă, îşi amintea Ragna, dar acum era destul de grasă. La douăzeci şi ceva de ani, îşi pierduse aspectul viguros al tinereţii şi nu mai era deloc atrăgătoare. Oricum, fraţii lui Edgar păreau mulţumiţi cu ea. Era un aranjament neobişnuit, dar funcţiona deja de nouă ani.

Cwenburg se opri ca să discute cu tatăl ei, Dreng, care tocmai ieşea dintr-o magazie cu o lopată în mână. Întotdeauna era puţin surprinzător să vezi oameni care de obicei erau neprietenoşi şi ursuzi arătând afecţiune, se gândi Ragna. Apoi gândurile ei fură întrerupte de un strigăt de furie care venea din berărie.

O clipă mai târziu, Theodberht se repezi afară, strângându-şi cureaua.

— E însărcinată! spuse el furios. Nu plătesc un penny pentru o curvă însărcinată!

Dreng ieşi afară în grabă, cu lopata încă în mâini.

— Ce înseamnă asta? spuse el. Care e problema?

Theodberht îşi repetă plângerea, strigând cu toată puterea.

— Nu ştiam asta! zise Dreng. Am plătit o liră pentru ea în piaţa din Bristol şi asta se întâmpla cu nici măcar un an în urmă.

— Dă-mi banii înapoi! spuse Theodberht.

— Fată blestemată! O să-i dau o lecţie!

— E vina ta că e însărcinată, Dreng, nu înţelegi asta? zise Ragna.

Dreng îi răspunse Ragnei cu un formalism ursuz:

— Doamna mea, ele rămân însărcinate doar dacă le place săşi-o tragă, toată lumea ştie asta. Scormoni în punga de la centură şi îi dădu lui Theodberht un penny de argint. Mai ia o cană de bere, prietene, şi uită de curvă.

Theodberht luă banul, fără nicio plăcere, şi se îndreptă spre păşune, fluierându-şi câinele.

— Ar fi băut cinci litri de bere şi ar fi rămas peste noapte, spuse Dreng cu amărăciune. Poate că ar mai fi plătit pentru încă o tură mâine-dimineaţă. Acum am pierdut banii ăia.

Intră şchiopătând.

Ragna îi spuse lui Blod:

— Ce prost! Dacă o obligă pe sărmana fată să se prostitueze, e aproape sigur că va rămâne însărcinată mai devreme sau mai târziu – nu ştie asta?

— Cine ţi-a spus că Dreng ar fi un om raţional?

— Sper că nu o va pedepsi pe biata fată.

Blod ridică din umeri.

— Legea spune că niciun om nu poate să omoare sau să bată un sclav fără motiv, zise Ragna.

— Dar cine decide dacă are sau nu un motiv?

— Eu, de obicei.

Auziră din interior un strigăt de durere, apoi un răget de furie urmat de mai multe suspine. Ambele femei se ridicară în picioare, apoi ezitară. Timp de câteva secunde, fu linişte. Blod spuse:

— Dacă asta e tot...

Apoi o auziră pe Mairead ţipând şi se repeziră înăuntru.

Fata se afla întinsă pe jos, acoperindu-şi burta cu braţele. Avea o rană la cap şi sângele roşu şi strălucitor îi îmbiba părul roşcat. Dreng stătea în picioare deasupra capului ei, ţinând lopata cu ambele mâini şi striga incoerent. Soţia lui, Ethel, era ghemuită într-un colţ, privind cu o expresie îngrozită.

Ragna strigă:

— Opreşte-te imediat!

Dreng coborî lopata cu putere peste trupul lui Mairead.

— Încetează! repetă Ragna.

Cu coada ochiului, o observă pe Blod apucând găleata de stejar ce era ţinută pe un cârlig în spatele uşii. În timp ce Dreng ridica din nou lopata ca să o lovească pe Mairead, Blod săltă găleata grea şi îl lovi. Dreng se împletici, scăpă lopata şi îşi duse o mână la piept.

Blod lăsă găleata jos.

Dreng căzu în genunchi şi spuse gemând:

— Iisuse, doare!

Ragna îngheţă, holbându-se la el. De ce îl durea? Doar nu

suferise nicio bătaie – el era cel care o lovise pe Mairead. Era un act de răzbunare al lui Dumnezeu?

Dreng se clătină înainte, apoi căzu cu faţa pe piatra din jurul vetrei. Ragna sări spre el şi îl apucă de glezne, trăgându-l departe de flăcări. Trupul său era flasc. îl rostogoli: nasul lui mare fusese spart în cădere şi avea sânge pe toată faţa şi pe bărbie.

Nu se mai mişca.

Ragna îi puse palma pe piept: părea să nu mai respire şi nu-i putea simţi bătăile inimii.

Se întoarse spre Mairead.

— Cât de rău eşti rănită? o întrebă ea.

— Capul meu este o agonie, spuse fata. Se rostogoli şi se ridică în picioare, cu mâna pe burtă. Dar nu cred că a rănit copilul.

Apoi Ragna auzi vocea lui Cwenburg din cadrul uşii.

— Tată! Tată!

Intră alergând şi aruncă rapid coşul cu peşte, apoi căzu în genunchi lângă Dreng.

— Vorbeşte cu mine, tată!

Dar Dreng nu se mişca.

Cwenburg privi peste umăr, la Blod.

— Tu l-ai omorât! sări în picioare strigând: Sclavă criminală, o să te omor!

Se repezi la Blod, dar Ragna interveni: o apucă din spate şi îi prinse ambele braţe, reţinând-o.

— Stai locului! îi ordonă ea.

Cwenburg încetă să se mai zbată, dar încă ţipa:

— Ea l-a omorât! L-a lovit cu găleata aia!

Blod încă ţinea găleata de stejar în mână.

— N-am lovit pe nimeni, spuse ea. Aşează găleata la loc, în cui. Tatăl tău era singura persoană care lovea pe cineva.

— Mincinoaso!

— A folosit lopata aia ca s-o lovească pe Mairead.

— Spune adevărul, Cwenburg, zise Ragna. Tatăl tău o bătea pe Mairead şi în timpul ăsta a suferit un fel de atac. A căzut la pământ, cu faţa în jos, iar eu l-am tras afară din foc. Dar era deja mort.

Cwenburg se lăsă moale şi Ragna o eliberă uşor; se prăbuşi apoi pe podea, plângând. Probabil că era singura

persoană care avea să plângă pentru Dreng, se gândi Ragna.

Câţiva săteni se înghesuiră în casă, holbându-se la trupul lui Dreng. Apoi intră Aldred: observă trupul de pe podea şi îşi făcu cruce, murmurând o rugăciune.

Ragna era persoana cu cel mai înalt rang din încăpere, dar Aldred era stăpânul locului şi, în mod normal, era responsabil pentru dreptate. Oricum, el nu era interesat de conflictele pentru întâietate, aşa că se duse direct spre Ragna şi spuse:

— Ce s-a întâmplat?

Ea îi povesti cum decurseră lucrurile.

Apoi Ethel se ridică şi vorbi pentru prima dată.

— Ce o să se aleagă de mine? spuse ea.

— Ei bine, acum eşti proprietara berăriei, zise Aldred.

Ragna nu se gândise la asta.

Cwenburg îşi reveni brusc şi, ridicându-se în picioare, zise:

— Nu, nu este. Tatăl meu dorea ca eu să moştenesc berăria.

Aldred se agită.

— A făcut un testament?

— Nu, dar mi-a spus mie.

— Asta nu contează. Văduva moşteneşte totul.

— Ea nu poate să conducă o berărie! spuse Cwenburg dispreţuitoare. E mereu bolnavă. Eu pot, mai ales că Erman şi Eadbald mă vor ajuta.

Ragna era convinsă că Edgar n-ar fi fost de acord cu asta. Spuse:

— Cwenburg, tu, Erman şi Eadbald sunteţi deja bogaţi, cu iazul de peşte, moara de apă şi muncitorii plătiţi care lucrează la fermă. Chiar vrei să-i furi unei văduve mijloacele de trai?

Cwenburg păru să se ruşineze şi rămase tăcută.

— Dar eu nu sunt foarte puternică, zise Ethel. Nu cred că mă pot descurca singură.

— Te voi ajuta eu, zise Blod.

Ethel se îndreptă spre ea.

— Chiar mă vei ajuta?

— Va trebui să o fac. Acum îmi eşti stăpână – şi ai şi casa.

Mairead se aşeză de cealaltă parte a lui Ethel.

— Eşti şi stăpâna mea!

— O să vă eliberez prin testamentul meu, promit. Pe amândouă.

Dinspre sătenii care priveau se auzi un murmur de aprobare: eliberarea sclavilor era considerat un act de pietate.

— Mulţi martori au auzit această promisiune generoasă, Ethel, zise Aldred. Dacă vrei să te răzgândeşti, va trebui să o faci acum.

— Nu mă voi răzgândi niciodată.

Blod şi Mairead o îmbrăţişară pe Ethel, apoi Blod spuse:

— Noi, trei femei, putem să ţinem berăria şi să avem grijă de copilul lui Mairead – şi vom face mai mulţi bani decât a făcut vreodată Dreng.

— Da, spuse Ethel. Poate că suntem în stare.

* * *

Wynstan se trezi într-un loc ciudat. Ameţit, privi în jur. Era o piaţă care nu-i era familiară. Era o zi de vară, iar oamenii cumpărau şi vindeau ouă şi brânză, pălării şi pantofi, peste tot în jurul lui. Putea să vadă o biserică, suficient de mare ca să fie o catedrală. Alături de ea se înălţa o casă frumoasă. Peste drum era o construcţie care arăta ca o mănăstire. Pe dealul din spatele pieţei se ridica o clădire mare, îngrădită, probabil reşedinţa unui nobil important, poate chiar a unui consilier. Era speriat. Cum ajunsese să se piardă? Nu putea nici măcar să-şi amintească în ce fel ajunsese acolo. Simţea că tremură de groază.

Un străin se înclină spre el şi spuse:

— Bună dimineaţa, domnule episcop!

Se gândi: „Sunt episcop?”

Străinul îl privi mai atent şi spuse:

— Te simţi bine, Sfinţia Ta?

Dintr-odată, toate reveniră la locul lor. Era episcop de Shiring, biserica era catedrala lui, iar casa de lângă ea era reşedinţa sa.

— Sigur că mă simt bine, se răsti el.

Străinul, pe care Wynstan îl recunoştea acum ca fiind măcelarul, pe care-l ştia de peste douăzeci de ani, se

îndepărtă rapid.

Nedumerit şi înspăimântat, Wynstan se grăbi spre casă.

Acolo îi găsi pe vărul lui, arhidiaconul Degbert, şi pe Ithamar, diaconul de la catedrală. Soţia lui Ithamar, Eangyth, turnă o cană de vin.

— Ithamar are nişte veşti, zise Degbert.

Ithamar părea speriat. Nu spuse nimic în timp ce slujnica aşeza cana de vin pe masa din faţa lui.

Wynstan era furios din cauza episodului de pierdere a memoriei şi spuse nerăbdător:

— Ei bine, continuă, spune tot!

Ithamar zise:

— Alphage a fost numit arhiepiscop de Canterbury.

Wynstan se aştepta la asta. Oricum, simţi crescând în el o furie nebună. Incapabil să se controleze, apucă o cană de pe masă şi zvârli conţinutul în faţa lui Ithamar. Nefiind satisfăcut de asta, răsturnă masa. Eangyth ţipă, aşa că el îşi strânse pumnul şi o lovi în cap cât de tare putea. Ea căzu şi rămase nemişcată şi se gândi că o omorâse; apoi ea se dezmetici, ridicându-se şi fugind imediat din cameră. Ithamar o urmă, ştergându-şi ochii cu mâneca robei.

Degbert spuse nervos:

— Calmează-te, vere! Stai jos! Bea o cană cu vin! Ţi-e foame? Vrei să-ţi aduc ceva de mâncare?

— Of, taci din gură! spuse Wynstan, dar se aşeză şi bău vinul pe care i-l dădu Degbert.

După ce se calmă, Degbert spuse acuzator:

— Mi-ai promis că mă faci episcop de Shiring.

— Acum nu pot, nu-i aşa? răspunse Wynstan. Nu este niciun post liber, prostule!

Degbert arăta de parcă tocmai auzise o scuză jalnică.

— Este vina Ragnei, continuă Wynstan. Ea a stârnit zvonul acela ridicol despre faptul că am lepră. Furia lui începea să revină şi simţea că fierbe. Pedeapsa ei a fost mult prea uşoară. Tot ce am făcut a fost să-i luăm unul dintre copii. I-au mai rămas trei care să o consoleze. Ar fi trebuit să mă gândesc la ceva mult mai rău. Ar fi trebuit să o trimit să lucreze în casa lui Mags până când vreun marinar jegos i-ar fi dat *ei* lepra curvelor.

— Ştii că ea se afla în cameră atunci când a murit fratele

meu, Dreng? Presupun că ea l-a omorât. Au inventat ceva cum că ar fi suferit un fel de atac în timp ce-şi bătea sclava, dar eu sunt convins că Ragna a avut ceva de-a face cu asta.

— Nu-mi pasă cine l-a omorât pe Dreng, spuse Wynstan. Poate că a fost vărul meu, dar era un prost şi la fel eşti şi tu. Ieşi afară!

Degbert plecă şi Wynstan rămase singur.

Ceva era în neregulă cu el. Izbucnise într-o furie nestăpânită când primise veştile, care nu făceau altceva decât să-i confirme aşteptările. Aproape că o ucisese pe soţia preotului. Mai rău, cu doar câteva minute mai devreme, uitase nu numai unde se afla, dar şi cine era.

„Înnebunesc”, îşi spuse şi acest gând îl umplu de groază. Nu putea să ajungă nebun. Era inteligent, era nemilos şi obţinuse întotdeauna ceea ce voia. Aliaţii lui era recompensaţi, iar duşmanii lui erau distruşi. Perspectiva nebuniei era atât de îngrozitoare, încât era de nesuportat. Îşi închise ochii strâns şi lovi cu ambii pumni în masa din faţa lui: „Nu, nu, nu!” Avea o senzaţie de cădere, de parcă ar fi sărit de pe acoperişul catedralei. Urma să lovească pământul în orice clipă, să se zdrobească şi să moară. Se străduia să se împiedice să ţipe.

Pe măsură ce groaza se domolea, se gândea tot mai mult la posibilitatea de a sări de pe acoperiş. Avea să lovească pământul, să sufere un moment de agonie insuportabilă, apoi să moară. Dar cât de tare avea să fie pedepsit pentru păcatul sinuciderii?

Era preot, se putea aştepta la iertare. Dar oare şi pentru sinucidere?

Putea să se spovedească, să ţină slujba şi să moară într-o stare de graţie, nu-i aşa?

Nu putea. Urma să moară condamnat.

Degbert se întoarse, aducând capa brodată pe care Wynstan o folosea la slujbe.

— Eşti aşteptat în catedrală, spuse el. Doar dacă nu preferi să ţin eu slujba...

— Nu, o voi ţine eu, zise Wynstan ridicându-se.

Ithamar trase veşmântul peste umerii lui Wynstan.

— Acum câteva momente îmi făceam griji pentru ceva,

spuse el agitându-se brusc. Nu-mi amintesc despre ce era vorba.

Ithamar nu spuse nimic.

— Nu contează, zise Wynstan. Nu putea să fie prea important.

* * *

Ethel era pe moarte.

Ragna stătea în berărie noaptea, până târziu, împreună cu Blod, cu Mairead şi cu nou-născutul lui Mairead, Brigid, multă vreme după ce clienţii ieşeau împleticindu-se pe uşă. Camera era luminată de un opaiţ care fumega. Ethel era întinsă, stând nemişcată şi cu ochii închişi. Avea respiraţia superficială şi faţa cenuşie. Maica Agatha spusese că îngerii o chemau şi ea se pregătea să plece.

Blod şi Mairead plănuiau să crească împreună copilul.

— Nu vrem niciun bărbat şi nici nu avem nevoie de vreunul, îi spuse Blod Ragnei.

Ea nu era surprinsă de sentimentele lor, după viaţa pe care fuseseră obligate să o trăiască! Dar mai era ceva: Ragna avea sentimentul că pasiunea lui Blod pentru Edgar se transferase asupra lui Mairead. Era doar o senzaţie şi nu era sigură, dar, cu certitudine, n-avea să întrebe nimic.

Puţin mai târziu, Ethel se duse liniştită: nu surveni nicio criză, ci, pur şi simplu, încetă să mai respire.

Blod şi Mairead o dezbrăcară, apoi îi spălară trupul. Ragna le întrebă pe cele două sclave ce planuri aveau în continuare. Ethel spusese că avea să le elibereze şi Aldred le asigurase că făcuse un testament. Se puteau întoarce la casele lor, dacă asta îşi doreau; dar părea că plănuiau să rămână împreună.

— Nu pot să călătoresc spre Irlanda cu un copil în braţe şi fără niciun ban, spuse Mairead. Nu că aş şti unde anume în Irlanda se află casa mea. E un cătun de pe coastă, dar asta e tot ce pot să-ţi spun. Dacă locul are vreun nume, eu nu l-am auzit niciodată. Nici măcar nu-mi mai amintesc câte zile am stat pe nava vikingilor înainte să ajungem la Bristol.

Ragna ar fi putut să o ajute cu ceva bani, desigur, dar banii n-aveau să rezolve problema.

— Şi tu, Blod? întrebă ea.

Blod părea gânditoare.

— Au trecut zece ani de când nu mi-am mai văzut casa din Ţara Galilor. Toţi prietenii mei din copilărie trebuie să fie căsătoriţi şi să aibă copii. Nu ştiu nici măcar dacă părinţii mei mai sunt în viaţă sau au murit. Nu sunt sigură cât de multe mai ştiu din limba galeză. Nu mi-am închipuit niciodată că voi spune asta, dar aproape că simt că locul ăsta este casa mea.

Ragna nu era convinsă. Părea să fie altceva la mijloc. Deveniseră Blod şi Mairead atât de ataşate una de alta, încât nu mai doreau să se despartă?

Veştile despre moartea lui Ethel se răspândiră curând şi, la puţină vreme după ivirea zorilor, Cwenburg apăru împreună cu cei doi soţi ai ei. Bărbaţii păreau somnoroşi, dar Cwenburg deveni imediat agresivă.

— Cum ai îndrăznit să-i speli trupul? spuse ea. Asta era treaba mea – eu sunt fiica ei vitregă!

— N-au vrut decât să fie de ajutor, Cwenburg, spuse Ragna.

— Nu-mi pasă. Acum, berăria este a mea. Vreau ca ele să plece de aici.

— Nu mai sunt sclave, zise Ragna.

— Dacă Ethel şi-a ţinut promisiunea...

— Oricum, nu poţi să le arunci afară din casă fără să le avertizezi din timp.

— Cine spune asta?

— Eu, răspunse Ragna.

— Erman, du-te şi adu-l pe stareţ! zise Cwenburg. Când Erman plecă, Cwenburg adăugă: Sclavele ar trebui să aştepte afară.

— Poate că tu ar trebui să aştepţi afară până când Aldred confirmă că berăria este a ta acum, zise Ragna. Dă-i drumul! Ieşi afară! Altfel va fi mai rău pentru tine.

Bosumflată, Cwenburg ieşi ezitând, iar Eadbald o urmă.

Ragna îngenunche lângă trupul fără viaţă, împreună cu Blod şi cu Mairead.

Aldred apăru după câteva minute, purtând o cruce de argint pe un şnur de piele. Cwenburg şi cei doi soţi ai ei intrară după el. Aldred făcu semnul crucii şi spuse o

rugăciune deasupra cadavrului, apoi scoase o mică foaie de pergament din punga de la centură.

— Acestea sunt ultimele dorinţe ale lui Ethel, precizate în testamentul ei, spuse el. Scris de mine la cererea sa, cu doi călugări drept martori.

Dintre cei prezenţi, doar Ragna putea să citească, aşa că trebuiau să se încreadă că Aldred avea să le spună exact ce dorise Ethel.

— După cum a promis, le eliberează pe Blod şi pe Mairead, continuă el.

Cele două sclave se îmbrăţişară şi se sărutară zâmbind. Prezenţa lui Ethel le umbrea bucuria, dar erau fericite.

— Mai există o singură altă prevedere, spuse Aldred. Ea îşi lasă toate posesiunile lumeşti, inclusiv berăria, lui Blod.

Blod rămase cu gura căscată.

— Este a mea? spuse ea fără să-i vină să creadă.

— Da.

— Nu poate să facă asta! ţipă Cwenburg. Mama mea vitregă nu poate fura berăria tatălui meu, pentru ca apoi să i-o ofere unei curve galeze – o sclavă!

— Ba poate, zise Aldred.

— Şi tocmai a făcut-o, spuse Ragna.

— Este nefiresc!

— Nu, nu este, spuse Ragna. Când Ethel era pe moarte, Blod a fost cea care a îngrijit-o, nu tu.

— Nu, nu!

Cwenburg se repezi afară, încă urlând şi protestând, iar Erman şi Eadbald o urmară stânjeniţi.

Zgomotul se potoli pe măsură ce Cwenburg se îndepărta de berărie.

Blod privi spre Mairead.

— Vei rămâne să mă ajuţi, nu-i aşa?

— Desigur.

— O să te învăţ să găteşti. Dar fără curvăsăreală.

— Iar tu poţi să mă ajuţi cu copilul.

— Desigur.

În ochii lui Mairead apărură lacrimi şi încuviinţă fără niciun cuvânt.

— O să fie bine, spuse Blod, întinzându-se şi apucând mâna lui Mairead. O să fim fericite.

Ragna se bucura sincer pentru ele – şi mai simţea ceva ce nu putea identifica.

După câteva momente, înţelese despre ce era vorba: era invidioasă.

* * *

La fiecare câteva luni, Giorgio, maestrul zidar, îl trimitea pe Edgar la Cherbourg ca să cumpere provizii. Era o călătorie de două zile, dar nu exista niciun loc în apropiere de unde să poată obţine fier pentru unelte, plumb pentru ferestre şi calcar pentru mortar.

Când plecase ultima oară, Clothild îl sărutase şi îi spusese să se întoarcă repede. El nu o ceruse în căsătorie încă, dar toată lumea îl trata ca şi cum ar fi fost deja membru al familiei lui Giorgio. Nu se simţea chiar confortabil cu felul în care se strecurase, cu paşi mici, în rolul de logodnic al lui Clothild, fără o decizie formală: părea un bărbat slab. Dar nu era suficient de nefericit din cauza asta ca să se despartă de ea.

La câteva ore după sosirea la Cherbourg, îl găsi un mesager care îi transmise ordinul contelui Hubert de a se duce să-l vadă.

Edgar se mai întâlnise o singură dată cu Hubert, la sosirea lui în Normandia, în urmă cu aproape trei ani. Atunci, Hubert fusese amabil cu el. Bucuros să afle veşti despre iubita lui fiică, discutase îndelung cu Edgar despre viaţa din Anglia şi îl sfătuise în legătură cu şantierele pe care putea să găsească de lucru.

Acum, Edgar urca din nou dealul către castel şi se minuna întruna de mărimea acestuia. Era mai mare decât catedrala din Shiring, care fusese, până atunci, cea mai mare clădire pe care o văzuse vreodată. Un servitor îl conduse într-o sală mare de la etaj.

Hubert, trecut acum de cincizeci de ani, se afla în capătul îndepărtat al camerei şi vorbea cu contesa Genevieve şi cu chipeşul lor fiu, Richard, care părea să aibă în jur de douăzeci de ani.

Hubert era un bărbat mărunt, cu mişcări vioaie: conformaţia foarte diferită a Ragnei, care era înaltă şi

statuară, provenea de la mama ei. Dar Hubert avea părul roşu-auriu şi ochii verzi ca marea, ceea ce era oarecum o risipă la un bărbat, după părerea lui Edgar. La Ragna însă, făceau o impresie extrem de puternică.

Servitorul îi făcu semn lui Edgar să aştepte lângă uşă, dar Hubert îi prinse privirea şi îl chemă imediat.

Edgar se aştepta ca Hubert să-l privească indiferent, aşa cum o făcuse şi înainte, dar de data asta, în timp ce se apropia de conte, văzu că acesta părea furios şi ostil. Se întrebă ce făcuse ca să-l înfurie astfel pe tatăl Ragnei.

Hubert spuse tare:

— Spune-mi, Edgar, englezii cred în căsătoria creştină sau nu?

Edgar nu avea idee despre ce era vorba, aşa că tot ce putea să facă era să răspundă cum credea de cuviinţă.

— Domnul meu, ei sunt creştini, deşi nu respectă întotdeauna învăţăturile preoţilor.

Fu pe cale să adauge „la fel ca normanzii” dar se reţinu. Nu mai era un adolescent şi învăţase să nu mai facă pe deşteptul.

— Sunt barbari! spuse Genevieve. Sălbatici!

Edgar presupunea că atitudinea lor avea legătură – într-un fel sau altul – cu fata lor. Întrebă neliniştit:

— S-a întâmplat ceva cu lady Ragna?

— A fost trasă deoparte! spuse Hubert.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Ce dracu’ înseamnă asta?

— Înseamnă divorţ, explică Edgar.

— Fără niciun motiv?

— Da. Edgar avea nevoie să fie sigur că înţelegea corect. Deci Wigelm a tras-o deoparte pe Ragna?

— Da. Iar tu îmi spui că aşa ceva este legal în Anglia!

— Da, zise Edgar, simţindu-se de parcă fusese brusc lovit de trăsnet.

Ragna era liberă!

Hubert continuă:

— I-am scris regelui Ethelred şi i-am cerut o recompensă pentru asta. Cum poate permite ca nobilii să se poarte precum animalele de la fermă?

— Nu ştiu, domnul meu, zise Edgar. Un rege poate să dea

ordine, dar aplicarea acestora e o altă problemă.

Hubert pufni, ca şi cum asta ar fi fost o scuză jalnică.

— Îmi pare teribil de rău că oamenii din ţara mea i-au făcut aşa ceva! spuse Edgar.

Dar minţea.

CAPITOLUL 41
Septembrie 1006

Ragna îşi reclădea viaţa, făcându-şi de lucru în fiecare zi, ca să nu se gândească la pierderea lui Edgar şi a lui Alain. De Sfântul Mihail se duse la Outhenham în noua ei barjă, ca să adune chiriile.

Barja avea nevoie de doi vâslaşi puternici. Ragna îşi luă cu ea calul, pe Astrid, astfel încât să poată călări prin toată zona, pe slujnica cea nouă, Osgyth, precum şi un soldat tânăr, un băiat cu părul negru, Ceolwulf – amândoi din King's Bridge. Se îndrăgostiseră unul de altul în timpul călătoriei şi se tachinau şi chicoteau de câte ori credeau că Ragna nu se uita la ei; aşa că amândoi erau oarecum distraşi de la îndatoririle lor. Ragna era înclinată să fie indulgentă: ştia cum era să fii îndrăgostit. Spera ca Osgyth şi Ceolwulf să nu afle niciodată ceea ce ştia ea, respectiv câtă nefericire şi suferinţă putea să provoace dragostea.

Noua sală mare de la Outhenham nu era încă terminată, dar vechea casă a lui Edgar de la carieră era liberă, aşa că se stabili acolo împreună cu Osgyth şi cu Ceolwulf. Îi plăcea locuinţa, din motive sentimentale. La carieră mai exista o singură altă casă, cea a lui Gab.

Vâslaşii stăteau la berărie.

Ea ţinu sfatul, dar nu fu nevoie să facă dreptate sau să medieze dispute. Era o perioadă fericită a anului: recoltele erau în hambare, burţile erau pline de pâine, iar merele roşii zăceau la pământ, aşteptând să fie adunate; în plus, în anul acela vikingii nu ajunseseră atât de departe spre vest, ca să strice totul. Când oamenii erau fericiţi, nu prea aveau chef de ceartă, aşa că existau mai puţine probleme. În adâncurile întunecate ale iernii, bărbaţii îşi strangulau nevestele şi îşi înjunghiau rivalii, iar în timpul foametei de primăvară, femeile furau de la vecinii lor ca să-şi hrănească odraslele.

Fu bucuroasă să vadă canalul lui Edgar în condiţii bune, cu marginile drepte şi malurile solide. În schimb, era deranjată de faptul că sătenii căpătaseră prostul obicei de a arunca gunoiul în apă. Pe acolo nu era curent, prin urmare canalul

nu se curăţa singur, aşa cum se întâmpla cu râul, iar pe alocuri mirosea sordid. Ea stabili o regulă strictă în această privinţă.

Pentru a pune în aplicare acest lucru, precum şi alte edicte, îl destitui pe Dudda şi numi un nou şef al satului – unul dintre bătrânii comunităţii, grăsunul proprietar al berăriei, Eanfrid. Un proprietar de tavernă era, de obicei, o alegere bună pentru postul de şef: casa lui era deja centrul vieţii satului, iar el era adesea un personaj cu o autoritate neoficială. Eanfrid avea simţul umorului şi era plăcut de ceilalţi.

Stând în faţa berăriei cu o cană de cidru în mână, discuta cu Eanfrid despre veniturile ei de la carieră, care scăzuseră mult de la plecarea lui Edgar.

— Edgar este unul dintre acei oameni care fac bine indiferent de ce s-ar ocupa, spuse Eanfrid. Găseşte-ne un altul ca el şi o să vindem mai multă piatră.

— Nu există altul ca Edgar, zise Ragna cu un zâmbet.

Continuară să discute despre o epidemie ce omorâse câteva oi şi despre care Ragna credea că era provocată de faptul că acestea erau lăsate să pască pe solul argilos şi umed, apoi conversaţia lor fu întreruptă. Eanfrid îşi ridică fruntea şi, o clipă mai târziu, Ragna auzi sunetul a treizeci de cai sau mai mulţi, care se apropiau încet, fără să tropăie sau să meargă la trap. Era zgomotul care însoţea deplasarea anturajului unei femei nobile, plecate într-o călătorie lungă.

Soarele roşu al toamnei se afla spre vest: vizitatorii aveau să decidă, fără îndoială, să rămână peste noapte la Outhenham. Satul urma să îi întâmpine cu sentimente amestecate. Călătorii aduceau argint: cumpărau mâncare şi băutură şi plăteau pentru cazare. Dar puteau să aducă şi beţivi şi fete enervante sau să stârnească lupte.

Ragna şi Eanfrid se ridicară. Un minut mai târziu, îşi făcură apariţia călăreţii, trecând printre case spre centrul satului.

În fruntea lor se afla Wigelm.

Ragna se simţi stăpânită de teamă. Bărbatul acesta o încarcerase, o violase şi îi furase copilul. Ce tortură nouă îşi mai imaginase pentru ea? îşi stăpâni tremuratul. I se împotrivise întotdeauna – avea să facă din nou.

Lângă Wigelm era nepotul lui, Garulf, fiul lui Wilwulf şi al lui Inge. Acum avea douăzeci şi cinci de ani, dar Ragna ştia că nu era mai înţelept decât fusese pe când era adolescent. Arăta ca Wilf, cu barba blondă şi umerii largi ai bărbaţilor familiei. Se strâmbă când se gândi că se măritase cu doi dintre ei.

Eanfrid murmură:

— Ce vrea Wigelm de a venit aici?

— Numai Dumnezeu ştie, răspunse Ragna cu o voce tremurată, apoi adăugă: Şi poate Satana.

Wigelm îşi opri calul prăfuit şi spuse:

— Nu mă aşteptam să te văd aici, Ragna.

Ea se simţi oarecum uşurată. Remarca lui dovedea că nu plănuise această întâlnire. Orice rău ar fi încercat să-i facă avea să fie o improvizaţie.

— Nu ştiu de ce eşti surprins, spuse ea. Doar eu sunt stăpână în Vale of Outhen. Ce treabă ai aici?

— Sunt conte de Shiring. Călătoresc prin ţinutul meu şi intenţionez să-mi petrec noaptea aici.

— Outhenham îţi urează bun venit, conte Wigelm, spuse Ragna cu un formalism rece. Te rog să intri în berărie şi să serveşti nişte întăritoare.

El rămase pe cal şi zise:

— Tatăl tău i s-a plâns regelui Ethelred.

— Sigur că a făcut asta. Îşi recăpătase o parte din curaj. Comportamentul tău a fost ruşinos.

— Ethelred mi-a dat o amendă de o sută de livre de argint pentru că te-am tras deoparte fără permisiunea lui.

— Bine.

— Totuşi, n-am plătit amenda, spuse Wigelm şi începu să râdă din toată inima.

Apoi descălecă, iar oamenii lui îi urmară exemplul. Cei mai tineri se apucară să scoată şeile de pe cai, iar bărbaţii mai în vârstă intrară în berărie şi cerură de băut. Ragnei i-ar fi plăcut să se retragă, dar simţea că nu-l putea lăsa pe Eanfrid să se descurce singur cu vizita aceea – era posibil să aibă necazuri, iar autoritatea ei l-ar fi putut ajuta.

Se plimbă o vreme prin sat, străduindu-se să rămână în afara vederii lui Wigelm. Le spuse tinerilor să-şi lase caii să pască pe o păşune din apropiere, apoi alese casele în care

urmau să-şi petreacă noaptea Wigelm şi anturajul său. Optă pentru locuinţele unor cupluri în vârstă sau ale unor tineri proaspăt căsătoriţi, cu copii mici, evitând casele în care se aflau fete adolescente. Obiceiul era să îi plătească proprietarului casei un penny pentru găzduirea a patru bărbaţi şi era de aşteptat ca familia să îşi împartă micul dejun cu oaspeţii.

Draca, preotul satului, care creştea vite pentru carne, sacrifică un juncan tânăr şi i-l vându lui Eanfrid, care făcu un foc în spatele tavernei şi prăji articulaţiile într-o clipă. În timp ce aşteptau carnea, bărbaţii beau bere şi Eanfrid goli rapid două butoaie şi îl deschise pe al treilea.

Îşi petrecură o oră intonând cântece răguşite despre violenţă şi sex, apoi deveniră certăreţi. Pe când Ragna începuse să se teamă că o bătaie era iminentă, Eanfrid le servi friptura, cu pâine şi ceapă, iar mâncarea îi făcu să tacă. După masă începură să se îndrepte spre casele în care urmau să doarmă şi Ragna consideră că se putea duce la culcare în siguranţă.

Se întoarse la casa ei de la carieră, împreună cu Osgyth şi cu Ceolwulf, şi blocă bine uşa. Aduseseră cu ei pături, dar încă nu era foarte frig, aşa că se întinseră pe paie, înveliţi doar în pelerine. Ceolwulf se întinse de-a curmezişul uşii, aşa cum trebuia să facă un paznic, dar Ragna surprinse o privire între cei doi tineri şi presupuse că aveau de gând să se apropie mai târziu.

Rămase trează mai mult de o oră, enervată de apariţia surprinzătoare a duşmanului ei, Wigelm; până la urmă însă, alunecă într-un somn agitat.

Se trezi cu sentimentul că nu dormise prea mult. Se ridică şi privi în jur agitată, întrebându-se neliniştită ce anume o deranjase. La lumina focului, observă că Osgyth şi Ceolwulf plecaseră. Presupunea că doriseră să fie singuri şi se strecuraseră în pădure, probabil într-un tufiş, descoperind sexul la lumina lunii.

Acum era mai puţin înclinată să fie indulgentă: era de presupus că ei ar fi trebuit să aibă grijă de ea şi să o protejeze, nu să se strecoare afară şi să o lase singură în miezul nopţii. Amândoi aveau să fie concediaţi de îndată ce se întorceau la King’s Bridge.

Apoi auzi un bărbat care vorbea cam tare şi incoerent şi presupuse că era Gab. Probabil că vocea lui fusese ceea ce o trezise. Oricum, se afla în siguranţă în spatele uşii încuiate; apoi înţelese că Osgyth şi Ceolwulf lăsaseră uşa neîncuiată ca să poată ieşi afară.

Beţivul se apropia şi ea recunoscu vocea. Nu era Gab, ci Wigelm, înţelese ea cu un fior de teamă.

Îi găsise cu uşurinţă casa, în ciuda stării sale, se gândi ea într-o străfulgerare de groază – pur şi simplu, urmase canalul –, dar era un miracol că nu căzuse în apă şi nu se înecase.

Sări să blocheze uşa, dar ajunse cu o clipă prea târziu. În timp ce îşi apăsa mâinile pe bara grea din lemn, uşa se deschise şi Wigelm păşi în interior. Ea sări în spate cu un ţipăt de teamă.

Wigelm era desculţ şi fără pelerină, în ciuda frigului nopţii de toamnă. Nu purta centura şi nu avea sabie sau vreun cuţit, ceea ce îi conferi o oarecare linişte Ragnei. Arăta de parcă abia se ridicase din pat şi nu se deranjase să se îmbrace cum se cuvenea.

Un miros puternic şi acru de bere se simţea în jur.

El se uită spre ea la lumina focului, de parcă n-ar fi fost sigur cine era. Se clătină şi ea înţelese că era foarte beat. Pentru o clipă speră cu optimism că ar fi putut să leşine chiar atunci, acolo, dar expresia lui nedumerită se clarifică şi spuse cu voce tărăgănată:

— Ragna. Da... Te căutam.

„Nu pot să suport asta, se gândi Ragna. Nu mai pot să sufăr din cauza acestui bărbat. Vreau să mor”.

Încercă să-şi ascundă disperarea.

— Te rog să pleci!

— Întinde-te!

— Voi ţipa. Gab şi soţia lui mă vor auzi.

Nu era convinsă că era adevărat: cele două case se aflau la oarecare distanţă. Dar ameninţarea ei era ineficientă şi dintr-un alt motiv.

— Şi ce o să facă? spuse el dispreţuitor. Eu sunt contele.

— Ieşi afară din casa mea!

El o pălmui puternic. Prinsă pe nepregătite şi surprinsă de cât de puternic era, în ciuda faptului că era beat, Ragna

căzu pe spate. Lovitura îi tăie respiraţia.

— Închide gura şi desfă picioarele! spuse el.

— Nu poţi să faci asta! Nu mai sunt soţia ta.

El se bălăngăni înainte. Era evident că intenţiona să aterizeze peste ea, dar, în ultima clipă, ea se rostogoli într-o parte şi el căzu cu faţa în podea. Ragna se ridică pe braţe şi în genunchi, dar, în acelaşi timp, el se întoarse pe spate şi o apucă de braţ, trăgând-o spre el.

Încercând să-şi păstreze echilibrul, ea îşi mişcă piciorul şi, fără să vrea, îi înfipse genunchiul în burtă. El gemu. Ragna mişcă şi celălalt picior, astfel încât ambii genunchi să ajungă în abdomenul lui, apoi îi apucă braţele şi i le lipi de pământ. În condiţii normale, ar fi putut să o arunce de pe el cu uşurinţă, dar acum nu reuşi să se elibereze.

Era o răsturnare de situaţie ironică. Pentru prima dată, el se afla la mila ei.

Dar ce avea să facă?

El începu să îşi mişte capul dintr-o parte în alta, ţinând ochii închişi, în timp ce horcăia:

— Nu pot să respir.

Ea înţelese că genunchii ei îi presau plămânii, dar nu se mişcă pentru a-i uşura situaţia – era prea înspăimântată de perspectiva ca el să-şi redobândească puterea.

Însă părea să aibă convulsii şi se simţea un puternic miros de vomă. Din colţurile gurii i se scurgea un lichid, iar braţele şi picioarele îi erau flasce.

Ragna auzise despre bărbaţi beţi care leşinau şi mureau înecaţi în propria vomă. Înţelese într-o clipă că, dacă Wigelm murea, ea avea să îl recapete pe Alain: nimeni nu putea susţine că trebuia să fie crescut de Meganthryth. O cuprinse un val de speranţă. S-ar fi rugat ca Wigelm să moară, doar că o asemenea rugăciune ar fi părut o blasfemie.

Dar Wigelm nu părea să fie pe moarte. Nasul lui era plin de vomă lichidă, dar încă respira.

Ar fi putut să-l ucidă ea?

Ar fi fost un păcat şi ar fi fost periculos. Ar fi devenit o criminală şi, deşi nu mai era nimeni acolo ca să vadă ce făcea, s-ar fi putut afla cumva.

Dar dorea ca el să moară.

Se gândea la anul petrecut în închisoare, la violurile repetate şi la furtul copilului ei. Intrând cu forţa în casa ei în noaptea aceea, el arătase că tortura n-avea să se sfârşească niciodată, cel puţin atâta vreme cât trăia. Ea îndurase tot ceea ce putea să îndure – trebuia să se termine totul atunci şi acolo.

„Dumnezeu să mă ierte”, se gândi ea.

Făcu o încercare de a-şi retrage mâinile de pe braţele lui. El nu se mişcă.

Apoi îi închise gura şi îşi aşeză palma peste buzele lui, apăsând cu putere.

El abia dacă mai putea să respire pe nas.

După aceea îşi puse arătătorul şi degetul mare de fiecare parte a nasului lui şi îi strânse nările; acum nu mai putea să respire.

Nu îl omorâse încă; mai era timp să se răzgândească, să-l elibereze din strânsoare. Ar fi putut să-l răstoarne şi să-i cureţe mizeria din gură, permiţându-i să respire. Probabil că avea să supravieţuiască.

Supravieţuind, avea să o atace din nou.

Îşi menţinu strânsoarea pe gură şi pe nas. Îi privea faţa în timp ce aştepta. Cât de mult timp putea să trăiască un om fără aer? Habar nu avea.

El tresărea din când în când, dar nu părea să mai fie conştient şi nici nu se putea lupta. Ragna rămase cu genunchii pe burta lui, închizându-i gura cu una dintre palme şi nasul cu cealaltă. Apoi orice mişcare încetă.

Murise oare?

Casa era tăcută. Tăciunii din foc nu făceau niciun zgomot şi nici nu se auzea vreun sunet dinspre stuful de pe podea. Nici de afară nu se auzea nimic.

Brusc, Wigelm deschise ochii. Şocul o făcu să ţipe de groază.

Se uită îngrozit la Ragna şi încercă să-şi mişte capul, dar ea se aplecă în faţă, apăsând şi mai tare cu ambele mâini şi ţinându-l nemişcat.

El se holbă la ea, cu o panică pe jumătate conştientă, preţ de un lung moment încărcat de tensiune. Se temea pentru viaţa lui, dar nu se putea mişca – era asemenea unui om care trăia un coşmar.

— Aşa se simte, Wigelm, spuse ea cu vocea încărcată de dezgust. Asta înseamnă să fii neajutorat, la mila unui ucigaş.

Dintr-odată, eforturile lui slabe încetară şi ochii i se rostogoliră în cap.

Cu toate acestea, Ragna îşi menţinu strânsoarea. Era cu adevărat mort? Abia dacă putea să creadă că bărbatul care o torturase atât de mult timp ar fi putut să părăsească lumea pentru totdeauna.

În sfârşit, îşi adună curajul şi reduse presiunea exercitată pe nasul şi pe gura lui. Faţa lui părea neschimbată. Îi puse mâna pe piept, dar nu simţi bătăile inimii.

Îl omorâse.

„Dumnezeu să mă ierte”, se rugă ea.

Se trezi tremurând incontrolabil. Îi tremurau şi mâinile, şi umerii şi îşi simţea coapsele atât de slăbite, încât simţea nevoia să se întindă.

Se luptă să-şi controleze trupul. Lucrul pentru care trebuia să se îngrijoreze acum era cum aveau să reacţioneze oamenii. Nimeni n-avea să creadă că era nevinovată. Contele, marele ei duşman, murise în mijlocul nopţii şi nu era nimeni altcineva de faţă în afară de ea. Dovezile o incriminau.

Era o criminală.

În sfârşit, se stăpâni şi se ridică în picioare.

Încă nu se terminase. Argumentul cel mai puternic împotriva ei avea să fie acela că trupul lui se afla acolo, cu ea. Trebuia să-l mişte. Dar unde putea să-l ducă? Răspunsul era evident.

În canal.

Tovarăşii beţi ai lui Wigelm aveau să presupună că se dusese să se uşureze. În starea în care se afla, putea să leşine cu uşurinţă, să cadă în canal şi să se înece înainte să-şi poată reveni. Era exact ceea ce li se întâmpla beţivilor care căzeau.

Dar nimeni nu trebuia să o vadă când se descotorosea de corp. Trebuia să se mişte repede, înainte ca Osgyth şi Ceolwulf să se sature de giugiuleală şi să se întoarcă, înainte ca unul dintre oamenii pe jumătate treji ai lui Wigelm să înceapă să se întrebe de ce dura atât de mult şi

să înceapă să-l caute.

Îl apucă de un picior şi se clătină. Era nevoie de mai mult efort decât se aşteptase. îl trase un metru, apoi se opri. Era prea mult. Era un bărbat greu şi inert şi părea imposibil să-l care.

Însă nu se putea lăsa doborâtă de o problemă atât de simplă. Calul ei, Astrid, se afla pe o păşune din apropiere. Dacă se dovedea necesar, Ragna putea aduce iapa ca să-i tragă trupul – deşi asta cerea timp şi creştea riscul de a fi descoperită. Ar fi mers mai rapid însă dacă ar fi putut să-l aşeze pe Wigelm pe ceva, un fel de placă. Îşi aminti de pături.

Luă una dintre ele şi o întinse pe podea, alături de Wigelm. Cu un efort considerabil, îl rostogoli pe pătură, apoi apucă marginea dinspre capul lui şi trase. Nu era uşor, dar era posibil – astfel, îl trase pe podea şi îl scoase pe uşă.

Privi în jur la lumina lunii şi nu văzu pe nimeni. Casa lui Gab era întunecată şi liniştită. Osgyth şi Ceolwulf trebuiau să fie tot în pădure şi nu se vedea nimeni care să-l caute pe Wigelm. Doar locuitorii nopţii o înconjurau: o bufniţă ţipă prin copaci, un mic rozător trecu pe lângă ea rapid şi un liliac tăcut coborî în picaj undeva în apropiere.

Se decise că se putea descurca fără Astrid, chiar dacă la limită. îl trase pe Wigelm încet prin carieră. De câte ori îl mişca, sunetul trupului târât pe piatră o speria, dar nu era suficient de tare încât să fie auzit din casa lui Gab.

De la carieră, terenul urca uşor şi munca ei devenea mai dificilă. Deja gâfâia din cauza efortului. Se odihni un minut, apoi se forţă să-şi reia strădania. Nu mai era foarte mult.

În sfârşit, ajunse la canal. îl aşeză pe margine, apoi îl rostogoli în apă. Se auzi un plescăit care ei i se păru foarte sonor şi din apa tulburată se ridică un miros de putreziciune. Apoi suprafaţa apei se linişti şi Wigelm rămase nemişcat, cu faţa în jos. Observă o veveriţă moartă care plutea în apropiere de capul lui.

Se odihni un minut, respirând greu, dar înţelese aproape imediat că nu era suficient de bine. Cadavrul era încă destul de aproape de casa ei ca să ridice suspiciuni: trebuia să-l ducă mai departe.

Dacă ar fi avut o funie, l-ar fi legat, apoi ar fi mers de-a

lungul malului trăgându-l pe Wigelm prin apă. Dar nu avea.

Se gândi apoi la echipamentul de călărie: Astrid se afla pe câmp, dar şaua şi restul harnaşamentului se aflau în casă. Se întoarse acolo. împachetă pătura şi o aşeză la baza grămezii, în speranţa că starea ei n-avea să fie observată în următoarele zile. Apoi desprinse frâiele de pe zăbală.

Se întoarse la canal: tot nu se zărea nimeni. Se întinse peste apă şi apucă de păr cadavrul. îl trase spre ea, apoi îi trecu frâul în jurul gâtului. Se ridică în picioare, trase de frâu şi porni de-a lungul malului canalului înapoi, spre sat.

O parte din ea exulta la gândul că Wigelm era acum atât de lipsit de putere, încât îl putea trage după ea ca pe un animal idiot.

Cercetă împrejurimile, privind permanent spre umbrele dintre copaci, speriată că ar fi putut să nimerească în orice clipă peste un hoinar în noapte. La lumina lunii, observă o pereche de ochi galbeni, ceea ce o făcu să se teamă până când înţelese că se uita la o pisică.

Pe măsură ce se apropia de sat, auzea oameni vorbind tot mai tare, înjură. Părea că absenţa lui Wigelm fusese totuşi remarcată.

Încă nu se afla suficient de departe de carieră ca să înlăture suspiciunile. Ca să-şi odihnească braţul, schimbă mâna şi începu să meargă cu spatele, dar nu putea să vadă pe unde călca. După ce se împiedică de două ori, îşi puse din nou la muncă braţul obosit. Începeau să o doară şi picioarele.

Apoi observă câteva lumini mişcându-se printre case. Oamenii lui Wigelm îl căutau, aproape sigur. Erau prea beţi ca să-l caute sistematic, iar strigătele lor erau incoerente. Dar, chiar şi aşa, unul dintre ei ar fi putut să o zărească din întâmplare. Şi dacă era prinsă trăgând corpul lui Wigelm de-a lungul canalului, n-avea să mai existe nicio îndoială în legătură cu vinovăţia ei.

Continuă să se deplaseze. Unul dintre căutători se îndreptă spre canal cu o lampă. Ragna se opri, se întinse pe pământ şi rămase nemişcată, urmărind mişcarea săltăreaţă a luminii. Ce avea să facă dacă venea mai aproape? Ce poveste putea să le spună ca să explice prezenţa cadavrului lui Wigelm şi frâul ei?

Dar lumina părea să se deplaseze în direcţia opusă şi curând se estompă. Când dispăru, se ridică din nou şi continuă.

Trecu prin spatele câtorva case din sat, apoi se hotărî că ajunsese suficient de departe. Wigelm fusese incapabil să meargă în linie dreaptă, aşa că nu se dusese pe cel mai scurt drum spre canal, ci se împleticise prin zonă la întâmplare.

Se lăsă în genunchi, lângă apă, şi desprinse frâul de pe gâtul lui Wigelm. Apoi împinse corpul în mijlocul canalului.

— Calea spre iad, murmură ea.

Se întoarse şi porni grăbită spre carieră.

Nu se vedea nicio mişcare în jurul casei lui Gab sau a lui Edgar. Spera că porumbeii nu se întorseseră în absenţa ei: nu era sigură cum avea să le explice ce anume făcuse.

Traversă cariera cu paşi tăcuţi şi intră în casă. Nu se afla nimeni acolo.

Îşi reluă locul pe paie şi închise ochii.

„Cred că am scăpat nepedepsită”, se gândi ea.

Ştia că ar fi trebuit să se simtă copleşită de vină, dar tot ce putea face era să se bucure.

Nu mai reuşi să doarmă. Retrăia în minte noaptea aceea, din momentul în care auzise vocea tărăgănată a lui Wigelm până la graba finală, de-a lungul canalului. Se întreba dacă făcuse suficient pentru ca moartea lui să pară un accident la beţie. Exista ceva la cadavru care ar fi putut să ridice suspiciuni? Fusese oare observată de cineva care nu i se arătase? Fusese remarcată în vreun fel absenţa ei din casă?

Auzi scârţâitul uşii şi presupuse că Osgyth şi Ceolwulf se întorceau. Se prefăcu imediat că doarme adânc. Apoi se auzi un sunet uşor când bara era aşezată la locul ei – prea târziu, se gândi ea revoltată. Auzi paşii lor, în vârful picioarelor, un chicotit înfundat şi un foşnet scurt, în timp ce se întindeau pe stuf. Presupuse că Ceolwulfâşi reluase poziţia de pază la uşă, întinzându-se de-a curmezişul astfel încât nimeni să nu poată intra fără să-l trezească.

În curând, cei doi tineri respirau regulat.

Evident, nu aveau nicio idee despre drama petrecută acolo în timpul nopţii. Iar Ragna înţelese acum că neglijenţa lor avea să lucreze în favoarea ei. Dacă erau întrebaţi,

aveau să jure că se aflaseră în casă toată noaptea, păzindu-şi stăpâna, după cum prevedea datoria lor. Necinstea lor îi oferea ei un alibi.

În curând avea să vină o nouă zi, o zi fericită, prima ei zi într-o lume fără Wigelm.

Abia dacă îndrăznea să se gândească la Alain. Cu Wigelm mort, era suficient de sigură că avea să-şi recapete copilul? Nimeni n-ar fi dorit ca Meganthryth să-l crească acum, când Wigelm nu mai era prin preajmă ca să-i terorizeze – dar oare aşa era? N-ar fi avut niciun sens, dar era posibil să se întâmple asta doar în ciuda ei. Wigelm nu mai era, dar fratele său malefic, Wynstan, era încă în viaţă. Oamenii spuneau că Wynstan înnebunea, dar asta îl făcea să fie şi mai periculos.

Căzu apoi într-o moţăială neliniştită şi se trezi când auzi bătăi în uşă – trei lovituri rapide şi imperioase. O voce spuse:

— Doamna mea! Sunt Eanfrid.

„Acum, urmarea”, se gândi ea.

Se ridică, se şterse la ochi şi îşi netezi părul, apoi spuse:

— Lasă-l să intre, Ceolwulf!

Când se deschise uşa, ea observă că se iveau zorii. Eanfrid intră: avea faţa roşie şi gâfâia din cauza efortului de a căra o greutate considerabilă într-un mers rapid. Fără nicio introducere, el spuse:

— Wigelm a dispărut.

Ragna adoptă un ton de eficienţă vioaie.

— Unde se afla când l-ai văzut ultima oară?

— Era în berăria mea cu Garulf şi cu ceilalţi. Apoi am adormit.

— L-a căutat cineva?

— Oamenii lui au hoinărit prin zonă, strigându-l jumătate din noapte.

— N-am auzit nimic. Ragna se întoarse spre servitorii ei. Voi aţi auzit ceva?

Osgyth spuse repede:

— Nimic, doamna mea. Aici a fost linişte pe tot timpul nopţii.

Ragna era nerăbdătoare să-i provoace pe amândoi să mintă.

— A ieşit vreunul dintre voi afară în timpul nopţii, ca să se uşureze sau din oricare alt motiv? întrebă ea.

Osgyth scuturǎ din cap şi Ceolwulf spuse cu hotărâre:

— Eu nu m-am mişcat din locul meu de la uşă.

— Bine, spuse ea.

Era mulţumită. Acum, avea să le fie foarte greu să-şi modifice povestea.

— S-a luminat, aşa că ar trebui să organizăm o căutare sistematică.

Porniră spre sat. Vederea canalului îi aduse Ragnei gânduri negre, dar le împinse într-un ungher al minţii. Se duse apoi la casa preotului şi bătu la uşă. Biserica nu avea o clopotniţă, dar Draca avea un clopot de mână. Preotul cu capul ras îşi făcu apariţia în uşă şi Ragna spuse vioi:

— Împrumută-mi clopotul, te rog!

El i-l aduse şi ea sună cu putere.

Oamenii se treziseră deja şi veniră imediat pe peticul de verdeaţă dintre berărie şi biserică. Alţii îi urmară, legându-şi centurile şi frecându-se la ochi. Cei mai mulţi dintre oamenii lui Wigelm arătau rău din cauza petrecerii de peste noapte.

Când se adună toată lumea, soarele era deja pe cer. Ragna spuse tare, astfel încât toată lumea să o poată auzi.

— Vom forma trei echipe de căutare. Tonul ei nu admitea comentarii. Arătă spre preot. Draca, ia cu tine trei săteni şi cercetaţi păşunea din vest.

Mergeţi pe lângă margini şi parcurgeţi toată distanţa până la malul râului. Apoi îl alese pe brutar, un bărbat solid, de încredere. Wilmund, ia trei soldaţi şi cercetaţi câmpul arat de la est. La fel, asiguraţi-vă că veţi fi meticuloşi şi mergeţi până la canal.

Wilmund avea să descopere cadavrul dacă era suficient de meticulos, în sfârşit, se întoarse spre Garulf, pe care nu şi-l dorea în preajmă, şi spuse:

— Garulf, ia-i pe toţi ceilalţi şi mergeţi în pădurea dinspre nord. Acolo este cel mai probabil să se afle unchiul tău. Presupun că s-a pierdut în ameţeala beţiei. Poate că-l veţi găsi dormind într-un tufiş. Oamenii începură să râdă. În regulă, să-i dăm drumul!

Cele trei echipe porniră în căutarea contelui.

Ragna ştia că trebuia să se poarte normal.

— Mi-ar prinde bine micul dejun, îi spuse ea lui Eanfrid, deşi, în realitate, era prea zdruncinată ca să-i fie foame. Dă-mi nişte bere, pâine şi un ou.

Apoi porni spre tavernă.

Soţia lui Eanfrid îi aduse o carafă cu bere şi o bucată de pâine şi îi prăji rapid un ou. Ragna bău berea şi se forţă să mănânce, simţindu-se mai bine în ciuda lipsei de somn.

Ce aveau să spună soldaţii când urma să fie găsit corpul? În noapte, Ragna presupusese că aveau să tragă concluzia evidentă – că Wigelm murise într-un accident la beţie. Dar acum înţelegea că mai existau şi alte posibilităţi. Aveau să bănuiască o înşelăciune? Şi, dacă bănuiau asta, ce puteau să facă? Din fericire, nu se afla nimeni acolo care să poată contesta autoritatea Ragnei.

Aşa cum intenţionase ea, grupul lui Wilmund găsi cadavrul.

Dar Ragna nu prevăzuse şocul pe care avea să-l resimtă la vederea cadavrului bărbatului pe care-l omorâse.

Wigelm fu adus în sat de Wilmund şi de unul dintre oamenii din anturajul său, Bada. De îndată ce îl văzu, Ragna se simţi cuprinsă de groază.

Cu o noapte în urmă, fusese înspăimântată până când murise Wigelm; apoi fusese copleşită de uşurarea că scăpase de el. Acum, îşi amintea că ea îl sufocase şi că îi privise faţa în tot acest timp, clipă de clipă, în timp ce viaţa îi părăsea trupul. Atunci nu simţise nimic în afară de teroare, dar acum, când îşi amintea scena, i se făcea rău din cauza vinovăţiei.

Văzuse de multe ori oameni morţi, dar acum era ceva diferit. Simţea că era pe cale să leşine, să plângă sau să ţipe.

Se luptă să rămână calmă. Trebuia să conducă o anchetă şi să o gestioneze cu atenţie. Nu trebuia să pară prea nerăbdătoare să ajungă la concluzia evidentă. Şi nici să arate vreo teamă.

Le ordonă bărbaţilor să întindă corpul pe o masă lungă, în biserică, şi trimise mesageri care să cheme înapoi celelalte două echipe de căutare.

Toată lumea se îngrămădea în biserica micuţă, şoptind cu

respect şi privind faţa albă a lui Wigelm, precum şi apa din canal ce picura pe podea de pe hainele lui.

Ragna începu să discute cu Garulf, care avea cel mai înalt rang din anturajul lui Wigelm.

— Noaptea trecută, îi spuse ea, te aflai printre ultimii băutori de la berărie. I se părea că vocea îi suna nefiresc de calm, dar nimeni altcineva nu părea să observe asta. L-ai văzut cumva pe Wigelm adormind?

Şocat şi speriat, Garulf părea să aibă probleme în a da răspunsul la o întrebare simplă.

— Hm, nu ştiu... stai puţin, nu, cred că am închis ochii înaintea lui.

Ragna îl dirija subtil.

— După aceea, l-ai mai văzut?

El se scărpină în bărbie.

— După ce am aţipit? Nu, am dormit. Dar... stai puţin! Da. Trebuie să se fi trezit, pentru că s-a împiedicat de mine şi asta m-a deşteptat.

— I-ai văzut faţa?

— La lumina focului, da. Şi i-am auzit şi vocea.

— Ce spunea?

— A spus: „Mă duc să mă uşurez în canalul lui Edgar”.

Câţiva dintre oameni începură să râdă, apoi se opriră brusc când realizară că nu era potrivit.

— Şi pe urmă a ieşit?

— Da.

— Şi mai târziu ce s-a întâmplat?

Garulf îşi regăsea calmul şi părea să devină mai coerent.

— După un timp, m-a trezit cineva şi mi-a spus: „Wigelm pare să se uşureze de multă vreme”.

— Şi tu ce-ai făcut?

— M-am culcat la loc.

— L-ai mai văzut, după aceea?

— Nu. În viaţă, nu.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Cred că a căzut în canal şi s-a înecat.

Dinspre mulţime se auzi un murmur de aprobare. Ragna era mulţumită. Îi condusese spre concluzia pe care şi-o dorea, lăsându-i, în acelaşi timp, cu impresia că era propria lor concluzie.

Privi în jur prin biserică.

— L-a mai văzut cineva pe Wigelm după ce a părăsit taverna în mijlocul nopţii?

Nu răspunse nimeni.

— Atunci, din câte ştim noi, cauza morţii pare să fie înecul accidental.

Spre surprinderea ei, Bada, soldatul care ajutase la transportarea lui Wigelm de la canal la biserică, spuse dezaprobator:

— Eu nu cred că s-a înecat.

Ragna se temuse de o asemenea intervenţie. Îşi ascunse neliniştea şi afişă o expresie de curiozitate.

— Ce te face să spui asta, Bada?

— Am mai scos şi înainte oameni înecaţi din apă. Când îi ridici, curge o mulţime de lichid din gura lor. Este apa pe care au înghiţit-o, apa care i-a ucis. Dar când l-am ridicat pe Wigelm, n-a curs nimic.

— Este curios, dar nu sunt convinsă că asta ne poate conduce la vreo concluzie. Ragna se întoarse spre brutar. Tu ai văzut asta, Wilmund?

— N-am observat, zise brutarul.

Bada insistă:

— Eu am văzut, totuşi.

— Ce crezi că înseamnă asta, Bada?

— Demonstrează că era mort dinainte să ajungă în apă.

Ragna îşi aminti cum îi ţinuse nasul şi gura lui Wigelm, ca să nu poată respira. Imaginea aceea îi revenea mereu în minte, indiferent cât de tare se străduia să o alunge. Făcu un efort să se gândească la următoarea întrebare.

— Atunci, cum crezi că a murit?

— Poate că l-a omorât cineva, apoi a aruncat trupul în apă. Bada privi sfidător în jur, prin biserică. Cineva care îl ura, poate. Cineva care se simţea nedreptăţit de el.

Ragna era inclusă în aceste acuzaţii. Toată lumea ştia cât îl ura pe Wigelm. Dacă acuzaţiile erau rostite în public, se simţea încrezătoare că sătenii aveau să îi ia apărarea cu loialitate; dar nu dorea ca lucrurile să ajungă atât de departe.

Se deplasă încet în jurul cadavrului. Cu greutate, reuşi să spună cu o voce calmă şi încrezătoare:

— Vino mai aproape, Bada! Priveşte cu atenţie!

Începerea rămase tăcută. Bada făcu aşa cum i se spusese.

— Dacă nu s-a înecat, din ce cauză a murit?

Bada nu spuse nimic.

— Vezi vreo rană? Sânge? Măcar o vânătaie? Pentru că eu nu văd.

Brusc, se sperie de un gând nou. Cureaua pe care o folosise ca să tragă cadavrul în lungul canalului ar fi putut să lase o urmă roşie. Discret, privi cu atenţie pielea de pe gâtul lui, dar, spre uşurarea ei, nu se vedea nimic.

— Ei bine, Bada?

Posac, Bada rămase tăcut.

— Altcineva? zise Ragna spre mulţime. Veniţi cât de aproape doriţi. Cercetaţi trupul! Căutaţi orice semn de violenţă!

Mai mulţi oameni păşiră în faţă şi cercetară de aproape cadavrul lui Wigelm. Unul câte unul, cu toţii clătinară din cap şi se întoarseră la locurile lor.

Ragna spuse:

— Uneori, oamenii mor subit, mai ales unul care se îmbăta în fiecare seară, de ani întregi. Este posibil ca Wigelm să fi suferit un fel de atac în timp ce se uşura în canal. Poate că a murit şi apoi a căzut în apă. S-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar nu există niciun semn că ar fi fost altceva decât un accident, nu-i aşa?

Încă o dată, mulţimea îşi murmură aprobarea.

Bada se încăpăţână să continue.

— Am auzit vorbe, spuse el, cum că, dacă un criminal atinge cadavrul victimei sale, mortul va sângera din nou.

Ragna fu străbătută de un fior. Şi ea auzise despre aceste lucruri, deşi nu văzuse niciodată să se întâmple aşa ceva şi nici nu credea cu adevărat. Dar acum, avea să testeze adevărul acestei superstiţii.

Îi spuse lui Bada:

— Pe cine ai vrea să vezi că atinge trupul?

— Pe tine, zise Bada.

Ragna se luptă să-şi ascundă frica. Prefăcându-se complet încrezătoare, spuse:

— Să privească toată lumea!

Din nefericire, nu-şi putea stăpâni cu totul tremuratul

vocii. Ridică braţul drept, apoi îl coborî încet.

Conform versiunii pe care o auzise ea, când avea să atingă trupul lui Wigelm, urma să înceapă să îi curgă sânge din nas, din gură şi din urechi.

Apoi, în sfârşit, mâna ei se aşeză deasupra inimii lui Wigelm.

O lăsă acolo un moment îndelungat. Biserica era tăcută. Trupul era înfiorător de rece şi ea simţea că leşină.

Nu se întâmplă nimic.

Cadavrul nu se mişcă. Nu curse sânge. Nimic.

Simţindu-se ca şi cum tocmai i-ar fi fost salvată viaţa, ea ridică mâna şi mulţimea oftă uşurată.

— Mai suspectezi şi pe altcineva, Bada? întrebă ea apoi.

Bada clătină din cap.

— Wigelm a murit în canal, pe când era beat, zise Ragna. Acesta este un verdict şi ancheta s-a încheiat.

Oamenii începură să părăsească biserica, discutând între ei. Ragna ascultă tonul murmurului colectiv şi simţi convingerea oamenilor.

Dar sătenii nu erau singurii oameni pe care trebuia să îi convingă. Oraşul Shiring era mult mai important. Trebuia să se asigure că versiunea ei despre desfăşurarea evenimentelor, aşa cum susţinea în verdictul de la Outhenham, era repetată în berării şi în bordeluri a doua zi.

Şi pentru asta trebuia să ajungă acolo prima.

Bărbaţii cei mai susceptibili să-i creeze necazuri erau Garulf şi Bada. Se gândi la o cale prin care să se asigure că aveau să fie reţinuţi acolo, la Outhenham.

Îi chemă pe amândoi.

— Voi doi sunteţi responsabili pentru trupul contelui, spuse ea. Mergeţi acum la Edmund, tâmplarul, şi spuneţi-i că i-am ordonat să construiască un coşciug pentru Wigelm. Ar trebui să fie în stare să-l termine până diseară sau până mâine. Apoi trebuie să escortaţi trupul la Shiring, pentru a fi înmormântat în cimitirul catedralei. Aţi înţeles?

Bada privi spre Garulf.

— Da, zise Garulf.

Părea să fie mulţumit că exista cineva care îi spunea ce să facă.

Bada însă nu era la fel de ascultător.

— Bada, ai înţeles? repetă Ragna.

Era obligat să dea înapoi.

— Da, doamna mea.

Ragna avea să plece imediat, fără să-i avertizeze. Încet, spuse:

— Ceolwulf, găseşte vâslaşii şi adu-i la carieră.

Ceolwulf era suficient de tânăr ca să fie rebel din când în când.

— Pentru ce? întrebă el.

Ea spuse cu o severitate rece:

— Să nu îndrăzneşti să mă chestionezi! Fă ceea ce ţi s-a spus!

— Da, doamna mea.

— Osgyth, vino cu mine!

Întoarse acasă, îi spuse lui Osgyth să împacheteze. Când ajunse Ceolwulf, îi ordonă să pună şaua pe Astrid.

Unul dintre vâslaşi întrebă:

— Ne întoarcem la King’s Bridge?

Ragna nu dorea să ofere nimănui ocazia de a-i trăda planurile.

— Da, spuse ea.

Era pe jumătate adevărat însă.

După terminarea pregătirilor, ea porni călare de-a lungul canalului împreună cu servitorii, care o însoţeau pe jos. Pe malul râului, se îmbarcară pe barjă.

Apoi le spuse vâslaşilor să o treacă pe malul celălalt. Întrucât auziseră cum îl certase pe Ceolwulf pentru insolenţa lui, nu-i puseră nicio întrebare.

Legară barca şi ea o ajută pe Astrid să coboare de pe barjă.

— Ceolwulf şi Osgyth, veniţi cu mine! spuse ea. Voi doi, duceţi barja la Kings Bridge şi aşteptaţi-mă acolo!

Apoi îşi întoarse calul în direcţia Shiring.

* * *

Ragna era neliniştită din pricina revederii cu fiul ei cel mic.

Nu-l mai văzuse pe Alain de şase luni, ceea ce însemna foarte mult timp pentru un copilaş. Avea trei ani deja. Oare acum credea că Meganthryth era mama lui? Putea măcar

să şi-o amintească pe Ragna? Când avea să-l ia, ar fi plâns după Meganthryth? Ar fi trebuit să-i spună Ragna că tatăl lui era mort?

Dar nu era nevoie să se confrunte cu aceste probleme imediat după sosire. Era deja întuneric. Căutarea şi ancheta de la Outhenham duraseră aproape toată dimineaţa, aşa că ajunse la Shiring seara, când copiii mici dormeau şi adulţii se pregăteau pentru cină. Nu voia să-l trezească pe Alain. Pe când era măritată cu Wigelm, lui îi trecea adesea prin cap să-şi viziteze fiul seara, târziu, şi insista întotdeauna să-l trezească. Alain mormăia somnoros până când era aşezat din nou în pat, iar Wigelm o acuza pe Ragna că-l întorcea pe fiul lor împotriva sa. Dar vina era doar a lui. Ragna n-avea să facă această greşeală. Nu intenţiona să meargă la reşedinţa contelui până a doua zi de dimineaţă.

— În noaptea asta, vom rămâne la şeriful Den, le spuse ea servitorilor.

Îl găsi pe Den aşezat în sala mare împreună cu soţia lui, Wilburgh, în timp ce se pregătea cina.

— Tocmai am sosit de la Outhenham, zise Ragna. Wigelm a murit acolo noaptea trecută.

— Slavă Domnului! spuse Wilburgh.

Den îi adresă întrebarea esenţială.

— Cum a murit? întrebă el calm.

— S-a îmbătat, apoi a căzut în canal şi s-a înecat.

— Nu mă surprinde, zise el clătinând din cap. Totuşi, e păcat că te aflai şi tu acolo. Oamenii te vor bănui pe tine.

— Ştiu. Dar nu existau semne de violenţă pe trupul lui, iar sătenii sunt convinşi că a fost un accident.

— Bine.

— Am nevoie să-mi petrec noaptea la reşedinţa ta.

— Desigur. Haide să te instalăm, apoi noi doi vom discuta despre ce se va întâmpla în continuare.

Den îi oferi o casă liberă: era posibil, se gândi ea, să fi fost aceeaşi în care se culcase cu Edgar pentru prima şi singura dată, în urmă cu patru ani. Îşi amintea fiecare detaliu al felului în care făcuseră dragoste, dar nu mai era sigură în care dintre case se întâmplase. Îşi dorea să poată face dragoste cu el din nou.

Îi lăsă pe Osgyth şi pe Ceolwulf să aprindă focul şi să facă

locul confortabil, apoi reveni în casa lui Den.

— Îmi voi lua înapoi fiul, pe Alain, mâine-dimineaţă. Nu mai există niciun motiv pentru care să stea cu concubina lui Wigelm.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Wilburgh.

— De acord, zise Den.

— Ia loc, doamna mea, spuse Wilburgh.

Aduse o carafă cu vin şi trei căni, iar Ragna spuse:

— Sper că regele Ethelred mă va susţine.

— Cred că aşa va face, zise Den. În orice caz, asta va fi ultima dintre grijile lui.

Ragna nu se gândise la celelalte îngrijorări ale regelui.

— Ce vrei să spui?

— Principala întrebare este cine va deveni conte acum.

Ragna avusese prea multe alte lucruri pentru care să se îngrijoreze: cadavrul, ancheta, încercarea de a ajunge prima la Shiring şi, mai presus de toate, Alain. Dar acum, când Den deschise subiectul, îşi dădu seama că era o problemă de o urgenţă maximă. Şi avea să îi afecteze profund viitorul. Îşi dorea să se fi gândit mai mult la acest lucru.

— Îi voi spune regelui că există doar un singur răspuns practic, zise Den.

Ragna nu-şi dădea seama ce voia să zică.

— Spune-mi!

— Noi doi trebuie să conducem Shiring împreună.

Ragna fu surprinsă şi şocată. Nu spuse nimic un lung moment, iar când reuşi să vorbească, întrebă:

— De ce?

— Gândeşte-te la asta! zise Den. Moştenitorul lui Wigelm este Alain. Fiul tău moşteneşte oraşul Combe. Iar regele l-a desemnat pe Wigelm ca urmaş al lui Wilwulf, aşa că toate pământurile lui Wilwulf îi revin acum lui Alain. Făcu o pauză, ca să o lase să priceapă totul, apoi spuse: Băieţelul tău este acum unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia.

— Sigur că este, zise Ragna, simţindu-se ciudat. Doar că nu m-am gândit la asta.

— Are doi ani, nu-i aşa?

— Mai degrabă trei, de acum, zise Wilburgh.

— Da, spuse Ragna. Are trei ani.

— Aşa că vei fi stăpână peste pământurile lui timp de cel puţin un deceniu de acum înainte. Pe lângă Vale of Outhen.

— Asta depinde de acordul regelui.

— Adevărat, dar nu-mi pot închipui că va opta pentru altceva. Orice nobil din Anglia va dori să vadă cum va gestiona Ethelred această situaţie. Tuturor le place să vadă că bogăţia trece de la tată la fiu, pentru că îşi doresc ca propriii lor fii să-i moştenească.

Ragna sorbi din vin gânditoare.

— Desigur, regele nu trebuie să facă tot ceea ce vor nobilii, dar dacă nu va face asta, ei îi vor provoca necazuri.

— Exact.

— Dar cine va fi noul conte?

— Dacă ar putea să fie o femeie, Ethelred te va alege pe tine. Te bucuri de bogăţia şi de poziţia necesare şi eşti cunoscută ca fiind un judecător drept. Ei te numesc Ragna cea Corectă.

— Dar o femeie nu poate să fie conte.

— Nu. Nici nu poate să adune armate şi să le conducă în lupta împotriva vikingilor.

— Aşa că tu vei face asta.

— Îi voi propune regelui să mă numească pe mine regent până când Alain va fi suficient de în vârstă ca să devină conte. Eu mă voi ocupa de apărarea comitatului Shiring împotriva atacurilor vikingilor şi voi continua să adun taxele pentru rege. Tu vei ţine sfatul, în numele lui Alain, la Shiring, Combe şi Outhenham, şi vei administra sfaturile de importanţă mai mică, în felul acesta, atât regele, cât şi nobilii vor obţine ceea ce îşi doresc.

Ragna era încântată. Nu era lacomă şi nu alerga după bogăţie, poate pentru că nu dusese niciodată lipsă de bani, dar era nerăbdătoare să obţină puterea de a face bine. Simţise de mult că acesta era destinul ei. Iar acum părea să fie pe punctul de a deveni conducătorul comitatului Shiring.

Descoperi că îşi dorea foarte tare viitorul pe care i-l zugrăvise Den. Începu să se gândească în ce fel se putea asigura că se va întâmpla totul întocmai.

— Ar trebui să facem mai mult, zise ea. Gândirea ei strategică era din nou pe poziţie. Îţi aminteşti ce au făcut Wynstan şi Wigelm după ce l-au ucis pe Wilwulf? Au preluat

conducerea imediat, chiar de-a doua zi. Nimeni nu a avut timp să-şi dea seama cum ar fi putut fi împiedicaţi.

Den părea gânditor.

— Ai dreptate. Şi ei aveau nevoie de aprobarea regală, desigur, dar, după ce s-au aflat în poziţiile respective, pentru Ethelred a devenit dificil să-i înlăture.

— Ar trebui să ţinem sfat mâine-dimineaţă – la reşedinţa contelui, în faţa sălii mari. Îi anunţăm pe oamenii din oraş că tu şi cu mine preluăm conducerea – ba nu, că *deja* am preluat conducerea – în aşteptarea deciziei regelui. Se gândi o clipă şi adăugă: Singura opoziţie va veni din partea episcopului Wynstan.

— Este bolnav şi îşi pierde minţile, iar oamenii ştiu acest lucru, spuse Den. Nu are puterea pe care o avea pe vremuri.

— Hai să ne asigurăm de asta! insistă Ragna. Când vom merge la reşedinţă, va trebui să-ţi iei cu tine toţi oamenii, complet înarmaţi – o etalare de putere. Wynstan nu are soldaţi: nu a avut niciodată nevoie, pentru că fraţii lui aveau din belşug. Acum, nu mai are fraţi şi nici soldaţi. Poate să protesteze la anunţul nostru, dar nu poate să facă nimic în această privinţă.

— Ai dreptate, zise Den, privind-o pe Ragna cu un zâmbet straniu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Tocmai ai dovedit că am făcut alegerea corectă, răspunse el.

* * *

De dimineaţă, Ragna era nerăbdătoare să-l vadă pe Alain.

Se strădui să nu se grăbească. Era un eveniment public de o însemnătate uriaşă şi ea învăţase, cu mult timp în urmă, importanţa care trebuia acordată aparenţelor. Se strădui cu minuţiozitate să arate ca o adevărată femeie de viţă nobilă. O lăsă pe Osgyth să-i aranjeze părul într-un stil elaborat, cu o pălărie înaltă, care o făcea să pară şi mai impunătoare. Se îmbrăcă apoi cu cele mai bogate haine pe care le avea cu ea, ca să transmită cât mai multă autoritate.

Dar nu se putu stăpâni prea mult şi plecă înaintea şerifului

Den.

Cetăţenii oraşului urcau deja dealul spre reşedinţa contelui. Era evident că veştile se răspândiseră repede. Fără îndoială, Osgyth şi Ceolwulf discutaseră cu o seară în urmă despre evenimentele de la Outhenham şi jumătate dintre oamenii din oraş aflaseră povestea – versiunea Ragnei – până dimineaţă. Erau avizi cu toţii să afle mai multe.

Den îi scrisese regelui în seara precedentă, înainte să meargă la culcare, şi mesagerul lui plecase deja. Avea să dureze ceva timp până la venirea răspunsului: Den nu era sigur unde se afla regele, iar mesagerul putea să aibă nevoie de câteva săptămâni ca să-l găsească.

Ragna se duse direct la casa lui Meganthryth.

Îl văzu imediat pe Alain: era aşezat la masă şi mânca terci de ovăz cu o lingură, supravegheat de bunica lui, Gytha, de Meganthryth, precum şi de două cameriste. Ragna realiză şocată că nu mai era un bebeluş. Era mai înalt, părul lui negru părea mai lung, iar faţa sa îşi pierduse rotunjimea. Începea să aibă nasul şi bărbia caracteristice bărbaţilor din familia lui Wigelm.

— Oh, Alain, te-ai schimbat! strigă ea şi izbucni în lacrimi.

Uluite, Gytha şi Meganthryth se întoarseră amândouă.

Ragna se aşeză lângă fiul ei. El o privea gânditor cu ochii lui mari şi albaştri şi ea nu-şi dădea seama dacă o recunoştea sau nu.

Gytha şi Meganthryth se uitau la mamă şi fiu în tăcere.

— Îţi aminteşti de mine, Alain? întrebă Ragna.

— Mami, spuse el într-un târziu, de parcă fusese în căutarea cuvântului şi era mulţumit că-l găsise; apoi duse o altă lingură de terci la gură.

Ragna simţi un val de uşurare copleşitor.

Îşi şterse lacrimile şi privi spre cele două femei. Ochii lui Meganthryth erau înroşiţi şi umflaţi, iar Gytha avea faţa albă şi trasă. Auziseră veştile, evident, şi amândouă erau copleşite de durere. Wigelm fusese malefic, dar fusese fiul Gythei şi iubitul lui Meganthryth şi amândouă îl jeleau. Dar Ragna nu simţea prea multă compasiune: ele se complăcuseră în această cruzime monumentală, consimţind să-l ia pe Alain de lângă Ragna, şi nu meritau niciun pic de

simpatie.

— Am venit să-mi iau înapoi copilul, spuse Ragna hotărâtă.

Niciuna dintre femei nu protestă.

Alain puse lingura jos şi întoarse castronul, ca să arate că era gol.

— Am terminat tot, spuse el, aşezând din nou castronul pe masă.

Gytha părea învinsă şi foarte schimbată: maşinaţiunile ei nu duseseră la nimic în cele din urmă.

— Am fost cruzi cu tine, Ragna, spuse ea. A fost o răutate să-ţi luăm copilul.

Era o întorsătură şocantă şi Ragna nu era pregătită să o evalueze.

— Acum recunoaşteţi, zise ea. Când aţi pierdut puterea de a-l mai păstra.

Gytha insistă:

— Tu nu vei fi la fel de rea ca noi, nu-i aşa? Te rog, nu mă ţine departe de singurul meu nepot.

Ragna nu-i răspunse. Îşi îndreptă atenţia spre Alain, care o privea cu atenţie.

Ea se întinse spre copil şi el îşi deschise braţele ca să fie luat în braţe, îl ridică în poală: era mai greu decât îşi amintea şi se gândi că n-avea să-l mai ducă în braţe jumătate din zi. El se aplecă spre ea şi îşi puse capul pe pieptul ei, făcând-o să simtă căldura trupului său micuţ prin lâna rochiei, îl mângâie pe păr cu dragoste.

De afară se auzea sunetul unui grup mare de oameni. Presupunea că sosea Den, împreună cu anturajul său. Se ridică în picioare, încă ţinându-l în braţe pe Alain, şi ieşi din casă.

Den traversa curtea, conducând un grup mare de soldaţi. Ragna i se alătură şi merseră unul lângă altul până în faţa sălii mari, unde îi aştepta o mulţime impresionantă.

Se opriră lângă uşă şi se întoarseră cu faţa spre oameni.

Toţi bărbaţii importanţi din oraş stăteau în picioare în rândurile din faţă ale mulţimii. Ragna observă că şi episcopul Wynstan se afla acolo şi fu şocată de înfăţişarea lui: era slab şi gârbovit şi mâinile îi tremurau. Arăta ca un om bătrân. Faţa lui, în timp ce o privea pe Ragna, era o mască de ură, dar părea prea slab ca să mai facă ceva, iar

slăbiciunea părea să-i alimenteze furia.

Adjunctul lui Den, căpitanul Wigbert, bătu din palme cu putere şi mulţimea tăcu.

— Avem de făcut un anunţ! zise Den.

CAPITOLUL 42
Octombrie 1006

Regele Ethelred ţinea sfat la catedrala Winchester, în faţa unei mulţimi de demnitari înfofoliţi în blănuri, ca să se apere de muşcătura frigului iernii ce se apropia.

Spre încântarea Ragnei, el confirmă tot ceea ce propusese şeriful Den.

Garulf protestă şi văicăreala lui indignată se auzea între zidurile de piatră ale navei.

— Eu sunt fiul contelui Wilwulf şi nepotul contelui Wigelm, spunea el. Den este doar un şerif fără sânge nobil.

Era de aşteptat ca nobilii adunaţi să fie de acord cu asta, pentru că toţi îşi doreau ca fiii lor să devină conducători; dar reacţia lor întârzie să apară.

Ethelred îi spuse lui Garulf:

— Ai pierdut jumătate din armata mea într-o bătălie prostească la Devon.

Regele avea o memorie bună, se gândi Ragna. Auzi murmurul de aprobare al nobililor, care îşi aminteau şi ei de înfrângerea lui Garulf.

— Asta nu se va mai întâmpla din nou, promise Garulf.

Dar regele era neclintit.

— Nu se va mai întâmpla pentru că nu vei mai conduce armata mea niciodată. Den este contele.

Garulf avea, cel puţin, capacitatea de a-şi da seama când cauza lui era pierdută şi rămase tăcut.

Nu era vorba numai despre bătălie, reflectă Ragna. Familia lui Garulf sfidase hotărârile regelui iar şi iar, timp de un deceniu, încălcând ordinele şi refuzând să plătească amenzile. Părea că aveau să scape la nesfârşit, dar acum, în sfârşit, revolta lor ajunsese la final. Până la urmă, exista dreptate – păcat că durase atât de mult să vină.

Regina Emma stătea lângă rege, pe un scaun capitonat similar cu al lui. Se aplecă spre el şi îi murmură în ureche, iar el clătină din cap şi i se adresă Ragnei:

— Cred că fiul ţi-a fost înapoiat, lady Ragna.

— Da, Maiestatea Voastră.

El se adresă apoi Curţii.

— Fie ca nimeni să nu-i mai ia vreodată copilul lui lady Ragna!

Era un fapt împlinit, dar ea fu bucuroasă să primească aprobarea regelui, anunţată în mod public. Îi conferea siguranţă şi încredere în viitor.

— Mulţumesc, zise ea.

După sfat, noul episcop de Winchester oferi un banchet. Participă şi fostul episcop, Alphage, care venise de la Canterbury. Ragna era nerăbdătoare să discute cu el. Era cel mai bun moment ca Wynstan să fie destituit din episcopie şi singura persoană care o putea face era arhiepiscopul de Canterbury.

În timp ce se gândea cum să pună la cale întâlnirea, Alphage rezolvă problema, apropiindu-se de ea.

— Ultima dată când ne-am aflat aici, cred că mi-ai făcut o favoare, spuse el.

— Nu sunt sigură ce înţelegi prin asta...

— Ai dezvăluit, în mod discret, veştile despre boala ruşinoasă a lui Wynstan.

— Am încercat să păstrez secret rolul meu, dar se pare că Wynstan a descoperit adevărul.

— Ei bine, îţi sunt recunoscător pentru că ai pus capăt pretenţiei lui de a deveni arhiepiscop de Canterbury.

— Sunt foarte bucuroasă pentru că am putut să-ţi fiu de folos.

— Deci acum locuieşti la King’s Bridge? întrebă el, schimbând subiectul.

— Acolo este baza mea, deşi călătoresc mult.

— Şi toate merg bine la mănăstirea de acolo?

— Absolut, zâmbi Ragna. Am trecut pe acolo cu nouă ani în urmă şi locul era un cătun amărât cu vreo cinci case, numit Dreng’s Ferry. Acum este un oraş aglomerat şi prosper. Stareţul Aldred a făcut toate acestea.

— Un bărbat de ispravă. Ştii, desigur, că el a fost primul care m-a avertizat în legătură cu încercarea lui Wynstan de a deveni arhiepiscop.

Ragna ar fi dorit să-i ceară lui Alphage să-l destituie pe Wynstan, dar trebuia să trateze problema cu multă grijă. Arhiepiscopul era bărbat şi toţi bărbaţii urau să li se spună ce să facă, mai ales de către o femeie. În viaţa ei, uitase

lucrul acesta de câteva ori şi dorinţele ei fuseseră zădărnicite. Acum, zise:

— Sper că vei trece prin Shiring înainte de întoarcerea la Canterbury.

— Dintr-un motiv anume?

— Oraşul ar fi încântat să primească vizita ta. Şi ai putea să doreşti să-l observi pe Wynstan.

— Cum e sănătatea lui?

— Proastă, dar nu e treaba mea să-mi exprim părerea, spuse ea cu falsă umilinţă. Judecata ta este, fără îndoială, mult mai bună.

Era un lucru rar ca un bărbat să se îndoiască de buna sa judecată.

Alphage încuviinţă.

— Prea bine, spuse el. O să vizitez Shiring.

* * *

Să-l determine să vină în vizită era doar primul pas.

Arhiepiscopul Alphage era călugăr, aşa că se cazăla abaţia Shiring. Asta o dezamăgi pe Ragna, care îşi dorise ca el să stea la reşedinţa episcopului şi să-l observe pe Wynstan mai de aproape.

Wynstan ar fi trebuit să-l invite pe Alphage să ia masa cu el. Oricum, Ragna auzise că arhidiaconul Degbert transmisese un mesaj transparent de nesincer, care spunea că episcopului Wynstan i-ar fi plăcut foarte mult să se întreţină cu arhiepiscopul, dar nu dorea să-i ceară asta de teamă să nu-i deranjeze îndatoririle de călugăr. Părea că Wynstan era nebun doar în anumite faze; iar când era în toate minţile, putea să fie la fel de alunecos ca întotdeauna.

Ragna îi ceru şerifului Den să-l invite pe arhiepiscop la masă la reşedinţa sa, astfel încât Den să-i poată vorbi despre Wynstan; dar rezultatul fu o altă dezamăgire: Alphage refuză. El era sincer ascetic şi prefera cu adevărat să mănânce ţipar prăjit cu fasole în compania celorlalţi călugări, în timp ce asculta lecturile din povestea vieţii Sfântului Swithun.

Ragna se temea că cei doi ar fi putut să nu se întâlnească deloc, ceea ce i-ar fi distrus planul. Oricum, era de la sine

înţeles că arhiepiscopul, aflat în vizită, avea să oficieze slujba de la catedrală duminică şi că Wynstan era obligat să participe – aşa că, spre uşurarea ei, cei doi duşmani erau obligaţi să se întâlnească, în sfârşit.

Întregul oraş participa. Wynstan se şubrezise chiar şi faţă de ultima zi când îl văzuse ea, după moartea lui Wigelm. Părul îi albise şi mergea cu ajutorul unui baston. Din nefericire, starea lui nu era de ajuns pentru a duce la demiterea lui. Jumătate dintre episcopii pe care-i văzuse vreodată Ragna erau bătrâni, cu părul alb şi nesiguri pe picioare.

Ragna credea cu putere în religia creştină şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru influenţa lui civilizatoare, dar nu petrecea prea mult timp gândindu-se la asta. Oricum, slujba o emoţiona întotdeauna, făcând-o să simtă că avea un loc în Creaţie, că avea un sens.

Jumătate dintre gândurile ei se îndreptau spre slujbă şi jumătate spre Wynstan. Era îngrijorată că ar fi putut să treacă prin tot ritualul fără să-şi dezvăluie nebunia. Îndeplinea mişcările mecanic, aproape absent, dar nu făcea nicio greşeală.

Ea urmărea înălţarea Sfântului Duh cu mai multă atenţie decât de obicei. Iisus murise, aşa că păcătoşii puteau obţine iertarea. Ragna îi mărturisise crima ei lui Aldred, care era şi preot, nu doar călugăr. El o comparase cu eroina din Vechiul Testament, ludith, care îi tăiase capul generalului asirian Holofernes. Povestea dovedea că până şi criminalii puteau să fie iertaţi. Aldred îi dăduse o penitenţă de post şi o îndemnase să spere la iertarea păcatelor.

Slujba continua fără nicio manifestare a nebuniei lui Wynstan şi Ragna se simţea frustrată. Se bucurase de oarecare încredere din partea lui Alphage, dar acum părea că o risipise în zadar.

Preoţii îndemnară procesiunea să iasă din catedrală. Brusc, Wynstan ieşi în lateral şi se ghemui pe jos. Alphage îl privea nedumerit. Wynstan îşi ridică poala robei preoţeşti şi defecă pe podeaua de piatră.

Faţa lui Alphage era un portret al groazei.

Totul dură doar câteva secunde. Apoi Wynstan se ridică în

picioare, îşi aranjă din nou roba şi spuse:
— Aşa-i mai bine.
Şi îşi reluă locul în procesiune.
Toată lumea se holba la ceea ce lăsase în urmă.
Ragna scoase un oftat de satisfacţie.
— Adio, Wynstan! spuse ea.

* * *

Ragna se duse călare la King's Bridge în compania arhiepiscopului Alphage, care se întorcea la Canterbury. Era o bucurie să stea de vorbă cu el: era inteligent, educat, sincer în credinţa lui şi totuşi tolerant cu cei care nu erau de acord cu el. Cunoştea chiar şi poezia latină romantică a lui Alcuin, pe care ea o iubise pe vremea adolescenţei. Acum realiza că îşi pierduse obiceiul de a citi poezie. Această obişnuinţă fusese alungată din viaţa ei de violenţă, naşteri şi încarcerare. Dar poate că avea să revină în curând vremea potrivită pentru citirea poeziilor.

Alphage îl destituise imediat pe Wynstan. Neştiind prea bine ce să facă în privinţa episcopului nebun, el îi ceruse sfatul Ragnei şi ea îi recomandase să-l închidă pentru o vreme în cabana de vânătoare în care îşi petrecuse şi ea aproape un an de încarcerare. Era extrem de mulţumită de această întorsătură ironică.

Drumul călare spre King's Bridge i se păru Ragnei un fel de întoarcere acasă, ceea ce era ciudat, se gândi ea, pentru că îşi petrecuse o parte relativ scurtă din viaţa ei acolo. Dar cumva, se simţea în siguranţă. Poate pentru că Aldred conducea oraşul. El respecta legea şi dreptatea şi nu judeca fiecare cauză în funcţie de interesele sale, nici măcar în funcţie de interesele mănăstirii. Dacă ar fi putut întreaga lume să fie aşa...

Pe locul proiectatei biserici noi, observă o gaură uriaşă în pământ. În jurul acesteia se înălţau stive mari de cherestea şi pietre. Evident, Aldred mergea înainte fără Edgar.

Îi mulţumi lui Alphage pentru compania sa şi se îndreptă spre reşedinţa ei, aflată peste drum de şantier, iar arhiepiscopul plecă mai departe, spre grupul de clădiri care formau mănăstirea.

Se hotărâse să nu se mute în casa lui Wilf de la Shiring. Putea să locuiască oriunde în regiune şi ea prefera King's Bridge.

În timp ce se apropia de casa ei – care arăta din ce în ce mai mult precum reşedinţa unui conte –, Astrid scoase un fornăit fericit recunoscând locul şi, o clipă mai târziu, copiii ieşiră alergând – cei patru băieţi ai Ragnei şi cele două fete ale lui Cat. Ragna sări din şa şi îi îmbrăţişă pe toţi.

Era copleşită de o emoţie ciudată, pe care la început nu o recunoscu. După o clipă, înţelese că era fericită.

Nu se mai simţise astfel de foarte multă vreme.

* * *

Clădirea din lemn care fusese pe vremuri casa parohială devenise acum locuinţa lui Aldred şi locul lui de muncă. El îl întâmpină călduros pe arhiepiscopul Alphage, care îi strânse mâna cu bucurie şi îi mulţumi din nou pentru ajutorul pe care i-l oferise în obţinerea arhiepiscopiei. Aldred spuse:

— Sper că ai să mă ierţi, domnule arhiepiscop, dacă îţi spun că am făcut-o pentru Dumnezeu, nu pentru tine.

— Ceea ce este şi mai măgulitor, zise Alphage zâmbind.

Se aşeză şi refuză o cană de vin, dar se servi dintr-un castron cu alune.

— Aveai dreptate în legătură cu Wynstan spuse el. Acum este complet nebun.

Aldred ridică o sprânceană şi Alphage îi explică:

— Wynstan s-a uşurat în catedrala din Shiring în timpul slujbei.

— De faţă cu toată lumea?

— Toţi clericii şi câteva sute de oameni din congregaţie.

— Ferească Sfântul! spuse Aldred. A oferit vreo scuză?

— A zis doar atât: „Aşa-i mai bine!"

Aldred lăsă să-i scape un hohot de râs, apoi se scuză.

— Îmi pare rău, domnule arhiepiscop, dar este aproape amuzant.

— L-am destituit. Arhidiaconul Degbert îi va ţine locul pentru moment.

Aldred se agită.

— Nu am o părere prea bună despre Degbert. El a fost diacon aici pe vremea când locul acesta era o biserică.

— Ştiu – şi nu l-am văzut niciodată cu ochi buni. I-am spus să nu spere să fie promovat episcop.

Aldred era uşurat.

— Atunci, cine îi va lua locul lui Wynstan?

— Sper că tu.

Aldred era uluit: nu se aşteptase la asta.

— Eu sunt călugăr, zise el.

— La fel şi eu, spuse Alphage.

— Dar... vreau să zic... lucrarea mea este aici. Sunt stareţ.

— Ar putea să fie vrerea Domnului ca tu să te muţi.

Aldred îşi dorea să fi avut mai mult timp ca să se pregătească pentru această discuţie. Era o mare onoare să fie numit episcop şi o oportunitate uluitoare pentru lucrarea Domnului în viitor. Dar nu putea suporta gândul de a abandona Kings Bridge. Ce-avea să se întâmple cu noua biserică? Dar cu dezvoltarea oraşului? Cine avea să îi ia locul?

Se gândi la Shiring. Ar fi putut să-şi realizeze visul acolo? Ar fi putut să transforme catedrala din Shiring într-un centru de educaţie de clasă mondială? Mai întâi de toate, ar fi trebuit să se ocupe de un grup de preoţi care deveniseră leneşi şi corupţi sub conducerea lui Wynstan. Poate că ar fi putut să-i demită pe toţi aceşti preoţi şi să-i înlocuiască apoi cu călugări, după exemplul lui Elfric, predecesorul lui Alphage la Canterbury. Dar călugării de la Shiring se aflau sub autoritatea abatelui Hildred, vechiul duşman al lui Aldred. Nu, o mutare la Shiring ar fi tras proiectul înapoi cu mulţi ani.

— Sunt onorat şi flatat şi, în acelaşi timp, surprins, domnule arhiepiscop, spuse el. Dar te implor să mă ierţi, nu pot să părăsesc Kings Bridge!

Alphage părea bulversat.

— Este o mare dezamăgire, spuse el. Eşti un om cu un potenţial neobişnuit – ai putea să ajungi în locul meu, într-o zi –, dar nu vei avansa niciodată în ierarhia bisericii dacă rămâi doar stareţ la King’s Bridge.

Din nou, Aldred simţi că ezită. Puţini clerici ar fi putut să rămână indiferenţi faţă de perspectiva care se deschidea

înaintea lui. Apoi fu lovit de o idee nouă.

— Domnul meu, spuse el, gândind cu voce tare, ar fi imposibil ca sediul diocezei să fie mutat la King's Bridge?

Alphage părea uluit. Evident, şi pentru el era o idee nouă. Spuse ezitant:

— Cu siguranţă am autoritatea să fac acest lucru. Dar aici nu ai o biserică suficient de mare.

— Construiesc o biserică nouă, mult mai mare. Hai să-ţi arăt locul construcţiei!

— L-am observat când veneam încoace. Dar când va fi gata biserica?

— Putem să începem să o folosim cu mult înainte să fie gata. Deja am început să lucrez la criptă. Am putea să ţinem slujbele aici peste cinci ani.

— Cine se ocupă de proiect?

— I-am cerut lui Edgar s-o facă, dar m-a refuzat. Oricum, vreau să aduc un maestru zidar din Normandia. Sunt cei mai buni.

Alphage părea să se îndoiască.

— Între timp, ai fi dispus să călătoreşti la Shiring pentru fiecare sărbătoare importantă – Paşte, Rusalii, Crăciun –, să spunem de şase ori pe an?

— Da.

— Şi aş putea să-ţi dau o scrisoare prin care să-ţi promit că vom stabili sediul episcopal la Kings Bridge imediat ce biserica va fi gata să fie folosită?

— Da.

Alphage zâmbi.

— Negociezi dur. Foarte bine.

— Mulţumesc, domnul meu.

Aldred era triumfător. Episcop la Kings Bridge! Avea doar patruzeci şi doi de ani.

Apoi Alphage deveni gânditor din nou.

— Mă întreb ce să mă fac cu Wynstan.

— Unde se află acum?

— E închis în vechea cabană de vânătoare a lui Wigelm.

Aldred se agită.

— Un episcop încarcerat nu arată prea bine.

— Şi există întotdeauna pericolul ca Garulf sau Degbert să încerce să-l elibereze.

Faţa lui Aldred se lumină.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Ştiu locul tocmai potrivit pentru el.

* * *

La sfârşitul săptămânii, Ragna stătea pe podul lui Edgar, ascultând zgomotul mereu prezent al râului, privind soarele roşiatic care apunea în aval şi amintindu-şi ziua în care ajunsese acolo pentru prima dată, îngheţată, udă, murdară de noroi şi nefericită, cercetând cu dispreţ aşezarea în care trebuia să-şi petreacă noaptea. Ce schimbare!

Pe malul Insulei leproşilor, un bâtlan nemişcat ca o piatră de mormânt privea spre apă cu o concentrare intensă. În timp ce Ragna urmărea pasărea, îşi făcu apariţia un vas, care urca pe râu cu repeziciune. Se uită chiorâş contra soarelui, încercând să-şi dea seama cine era. Văzu o ambarcaţiune cu patru vâslaşi şi un pasager, care stătea în faţă. King’s Bridge era probabil destinaţia lui: era prea târziu ca să meargă mai departe.

Barca se apropie de plaja din faţa berăriei. Ragna observă că la bord se afla un câine negru, aşezat la proră, privind înainte tăcut, dar atent. Ragna recunoscu ceva familiar la silueta pasagerului şi inima păru să-i sară din piept. Arăta aproape ca Edgar. Nu era însă prea sigură: soarele îi bătea în ochi şi putea să fie doar dorinţa ei ascunsă.

Se grăbi de-a lungul podului. În timp ce cobora de pe rampă pe ţărm, intră în umbra lungă a copacilor din depărtare şi reuşi să-l vadă mult mai clar pe călător. El sări de pe barcă, urmat de câinele său, şi se aplecă să lege funia de stâlp; şi atunci, ea ştiu.

Era el.

Într-o străfulgerare de înţelegere, atât de dulce că aproape o durea, ea recunoscu forma umerilor largi, felul încrezător în care se mişca, dexteritatea şi îndemânarea palmelor largi, înclinarea capului său – şi se simţi atât de cuprinsă de bucurie, încât abia mai putea respira.

Se duse spre el, rezistând impulsului de a porni într-o goană nebună. Apoi se opri, lovită de un gând îngrozitor. Inima îi spunea că iubitul ei se întorsese şi că totul avea să

fie bine – dar mintea îi zicea altceva. Îşi aminti de cei doi călugări de la Kings Bridge care îl găsiseră pe Edgar în Normandia. Cel mai în vârstă, William, spusese: „Oamenii din oraşul în care locuieşte spun că se va însura cu fiica maestrului zidar şi că va deveni el însuşi maestru, în cele din urmă”. Făcuse el asta? Era posibil. Iar Ragna îl cunoştea pe Edgar – ştia cu siguranţă că el nu ar fi abandonat o femeie după ce s-ar fi însurat cu ea.

Dar, dacă se însurase, pentru ce venise înapoi?

Acum, inima nu îi mai bătea cu bucurie, ci cu teamă. Îşi reluă mersul în direcţia lui. Observă că pelerina lui era dintr-o lână de calitate vopsită într-un roşu tomnatic, evident scumpă. Continuase să prospere în Normandia.

El termină de legat barca şi ridică privirea. Ea se afla suficient de aproape ca să vadă culoarea minunată şi familiară a ochilor lui căprui. Privi spre faţa lui, la fel de intens precum bâtlanul care se uita la apă. La început, descoperi nelinişte şi înţelese că şi el se întreba, aşa cum făcuse şi ea, dacă iubirea lor supravieţuise celor trei ani de despărţire. Apoi el îi descifră expresia şi înţelese imediat ce simţea ea; şi, în sfârşit, izbucni într-un zâmbet care-i lumină întreaga faţă.

Într-o clipă, ea se afla în braţele lui. El o strângea atât de tare, încât o durea. Ea îşi apăsă palmele pe obrajii lui şi îl sărută pasional pe gură, absorbind mirosul şi gustul lui atât de familiare. îl ţinu strâns multă vreme, savurând senzaţia de fericire pe care i-o dădea corpul lui lipit de al ei.

În sfârşit, ea slăbi strânsoarea şi şopti:

— Te iubesc mai mult decât iubesc viaţa.

— Sunt foarte fericit, spuse el.

* * *

În noaptea aceea, făcură dragoste de cinci ori.

Edgar nu ştia că acest lucru putea fi posibil – pentru el sau pentru oricine altcineva. O făcură o dată, apoi şi a doua oară; după aceea aţipiră o vreme şi o făcură din nou. Pe la mijlocul nopţii, gândurile lui Edgar se îndreptară spre arhitectura bisericii din King’s Bridge, apoi spre Wynstan şi Wigelm; după aceea îşi aminti că era împreună cu Ragna,

în sfârşit, şi că ea se afla în braţele lui – şi îşi dori să facă dragoste cu ea din nou, aşa că se întâmplă şi a patra oară.

După aceea discutară cu voci scăzute, ca să nu îi trezească pe copii. Edgar îi povesti Ragnei despre Clothild, fiica maestrului zidar.

— M-am purtat nemilos cu ea, deşi nu mi-am dorit asta, îi spuse el trist. Ar fi trebuit să-i zic despre tine chiar de la început. Nu m-aş fi însurat niciodată cu ea, chiar dacă mi s-ar fi oferit slujba regelui. Dar, din nou, am fost suficient de prost încât să îmi spun mie însumi că aş putea s-o fac şi am privit-o cu afecţiune, iar ea a înţeles din asta mai mult decât însemna de fapt. El studie faţa Ragnei la lumina focului. Poate că n-ar fi trebuit să-ţi spun asta.

— Va trebui să ne spunem totul unul altuia, zise ea. Ce te-a determinat să vii acasă?

— Tatăl tău. A fost extrem de furios pentru că Wigelm te-a tras deoparte. Era supărat chiar şi pe mine, de parcă eu aş fi fost responsabil. Iar eu eram doar fericit pentru că divorţaseşi.

— De ce ţi-a luat atât de mult timp să ajungi aici?

— Nava mea a fost deturnată de la curs şi am ajuns la Dublin. Mi-era teamă că vikingii mă vor ucide din cauza pelerinei, dar ei m-au luat drept un bărbat bogat şi au încercat să-mi vândă sclavi.

Ea îl îmbrăţişă cu putere.

— Sunt atât de bucuroasă că te-au lăsat în viaţă...

Edgar observă că afară se lumina.

— Aldred va dezaproba relaţia noastră. După standardele lui, suntem păcătoşi.

— Oamenii care dorm în aceeaşi cameră nu fac dragoste neapărat.

— Nu, dar în cazul nostru, nici Aldred, nici altcineva din King’s Bridge nu va avea nici cea mai mică îndoială.

Ea chicoti.

— Crezi că este atât de evident?

— Da.

Ea redeveni serioasă.

— Iubitul meu, vrei să te însori cu mine?

El râse fericit.

— Da! Desigur. Haide să o facem astăzi!

— Vreau să obţin aprobarea lui Ethelred. Nu doresc să-l jignesc pe rege. Îmi pare foarte rău!

— Să-i trimiţi un mesaj şi să primeşti răspunsul ar putea să dureze câteva săptămâni. Vrei să spui că vom locui separat? Nu pot suporta asta.

— Nu, nu cred. Dacă suntem promişi unul altuia şi toată lumea ştie asta, nimeni nu se va aştepta să dormim separat – în afară de Aldred. El tot va dezaproba acest lucru, dar nu cred că va face mare caz.

— Regele va fi de acord cu cererea ta?

— Aşa cred, deşi ar fi fost de ajutor dacă ai fi fost un nobil oarecare.

— Dar sunt constructor!

— Eşti un bărbat bogat şi un cetăţean de frunte, iar eu aş putea să-ţi ofer câteva terenuri cu clădiri – şi, astfel, ai deveni un nobil de ţară. Thurstan de Lordsborough a murit de curând, aşa că tu ai putea să-i iei locul.

— Edgar de Lordsborough.

— Îţi place ideea?

— Nu atât de mult pe cât îmi place de tine, spuse el.

Şi atunci o făcură pentru a cincea oară.

CAPITOLUL 43
Ianuarie 1007

Şantierul catedralei era aglomerat. Cei mai mulţi oameni săpau fundaţiile şi depozitau proviziile. Meseriaşii, angajaţi de Edgar din Anglia, din Normandia şi chiar şi de mai departe, îşi construiau locuinţele – nişte colibe improvizate –, în care puteau să lucreze lemnul şi piatra pe orice vreme. Aveau să înceapă să ridice zidurile de Buna Vestire, pe 25 martie, când nu mai exista pericolul ca mortarul să îngheţe peste noapte.

Edgar îşi construise planul pe sol. Pergamentul era prea scump pentru proiecte, dar exista o alternativă ieftină. Înfipsese câteva scânduri în pământ, ca să formeze un fel de cutie de doi metri pe patru, şi umpluse forma cu un strat de mortar. Zgârieturile în mortar erau albe. Cu ajutorul unui fier ascuţit şi al unui compas, putea să deseneze toate arcadele şi coloanele de care avea nevoie. Albul se estompa în timp, aşa că putea să facă desene noi peste cele vechi, deşi zgârieturile rezistau ani întregi.

Apoi îşi construise propria colibă deasupra planului, doar un acoperiş mare aşezat pe patru stâlpi, astfel încât să poată continua să lucreze atunci când ploua. Era aşezat în genunchi, privind spre fereastra pe care o desenase, când îşi făcu apariţia Ragna şi îl întrerupse.

— A sosit un mesager din partea regelui Ethelred, spuse ea.

Edgar se ridică în picioare, cu inima bătându-i foarte tare.

— Ce spune regele despre căsătoria noastră?

— Spune da! răspunse Ragna.

* * *

Aldred se afla împreună cu maica Agatha, hrănind leproşii cu masa de prânz. Sora Frith rosti mulţumirile pentru hrană, apoi invalizii, bărbaţi şi femei deopotrivă, se adunară în jurul mesei cu castroanele lor din lemn.

— Nu vă împingeţi şi nu vă îngrămădiţi! strigă Frith. Este mâncare pentru toată lumea. Ultimii primesc acelaşi lucru

ca primii!

Ei nu o băgară în seamă.

— Cum se simte? întrebă Aldred.

Agatha ridică din umeri.

— Murdar, nefericit şi nebun – precum cei mai mulţi dintre ei.

Când Aldred ajunsese episcop, destituise toţi clericii lui Wynstan de la catedrala din Shiring, inclusiv pe arhidiaconul Degbert, care sfârşise ca preot de ţară, fără un ban, la Wigleigh. Aldred înlocuise preoţii lui Wynstan cu călugări de la King's Bridge, sub supravegherea fratelui Godleof. Pe drumul spre casă, Aldred îl preluase pe fostul episcop Wynstan de la cabana de vânătoare şi îl adusese pe Insula leproşilor. Acum, Wynstan se afla împreună cu ceilalţi, aşteptându-şi masa.

Îmbrăcat în zdrenţe şi desculţ, Wynstan era murdar din cap până în picioare, extrem de slăbănog şi cu umerii căzuţi. Probabil că îi era frig, dar nu arăta asta. Călugăriţele îi umplură bolul cu o tocană groasă de ovăz şi şuncă şi el mâncă totul rapid, folosindu-şi degetele murdare.

Când termină, ridică privirea şi, după o străfulgerare de recunoaştere, se apropie de Aldred şi de Agatha.

— N-ar trebui să mă aflu aici, spuse el. S-a comis o greşeală îngrozitoare.

— Nicio greşeală, zise Aldred, fără să fie sigur cât de mult putea să înţeleagă Wynstan. Ai comis păcate îngrozitoare – crimă, fals, preacurvie, răpire. Te afli aici din cauza păcatelor tale.

— Dar sunt episcop de Shiring. Voi deveni arhiepiscop de Canterbury. Totul e planificat! Privi în jur cu sălbăticie. Unde mă aflu acum? Cum am ajuns aici? Nu-mi pot aminti.

— Eu te-am adus aici. Şi nu mai eşti episcop, acum sunt eu.

Wynstan începu să plângă.

— Nu e corect, suspină el. Nu e drept.

— Totuşi, este, spuse Aldred. E foarte drept.

* * *

Ragna şi Edgar se căsătoriră la Shiring.

Petrecerea fu găzduită de contele Den. În acea perioadă a anului, era puţină mâncare proaspătă, aşa că Den adusese cantităţi uriaşe de carne de vită sărată şi fasole şi zeci de butoaie de bere şi cidru.

Toţi bărbaţii importanţi din vestul Angliei se aflau acolo şi întregul oraş se îngrămădea în incinta de pe vârful dealului. Edgar se deplasa prin mulţime, întâmpinând oaspeţii, primindu-le felicitările şi salutând oamenii pe care nu-i mai văzuse de mulţi ani.

Toţi cei patru copii ai Ragnei se aflau acolo. „Până la finalul zilei, voi avea o nevastă şi patru fii vitregi”, se gândi el. Era ciudat.

Apoi tonul conversaţiilor se modifică şi auzi sunete de surpriză şi admiraţie. Privi în jur, încercând să descopere motivul acestora, şi o văzu pe Ragna – şi, pentru o clipă, i se opri respiraţia.

Purta o rochie de un galben-închis foarte intens, cu mâneci evazate care se terminau cu panglici brodate, şi o jachetă fără mâneci, din lână fină, galbenă. Boneta de mătase avea culoarea nucilor, culoarea ei favorită, iar materialul era înspicat cu fir de aur. Minunatul ei păr roşu-auriu cobora în spate într-o cascadă. În momentul acela, Edgar ştiu că era cea mai frumoasă femeie din lume.

Ea veni spre Edgar şi îi luă mâinile într-ale ei. El privi în ochii ei verzi ca marea, incapabil să creadă că ea îi aparţinea.

Spuse:

— Eu, Edgar de King’s Bridge şi Lordsborough, te iau pe tine, Ragna de Cherbourg şi de Shiring, să-mi fii soţie şi jur să te iubesc, să am grijă de tine şi să-ţi fiu credincios pentru tot restul zilelor mele.

Ragna îi răspunse încet, cu un zâmbet:

— Eu, Ragna, fiica contelui Hubert de Cherbourg şi stăpână peste Shiring, Combe şi Vale of Outhen, te iau pe tine, Edgar de King’s Bridge şi Lordsborough, să-mi fii soţ şi jur să te iubesc, să am grijă de tine şi să-ţi fiu credincioasă pentru tot restul zilelor mele.

Aldred, care purta o robă de episcop şi o mare cruce de argint pe piept, spuse o binecuvântare în latină pentru căsătoria lor.

Venise momentul ca tinerii să se sărute. Edgar se gândise mulţi ani la asta şi nu intenţiona să se grăbească. Se mai sărutaseră şi înainte, dar acum, pentru prima dată, aveau să o facă fiind soţ şi soţie. Era ceva diferit, pentru că îşi promiseseră să se iubească pentru totdeauna.

El o privi un moment îndelungat. Ea intuia sentimentele lui – ceva ce se întâmpla adesea – şi aştepta zâmbitoare. El se aplecă încet spre ea şi îi atinse buzele cu ale lui. Din mulţime izbucni un ropot de aplauze.

Apoi îşi puse ambele braţe în jurul ei şi o trase cu blândeţe spre el, simţindu-i sânii lipiţi de pieptul lui. Cu ochii încă deschişi, îşi apăsă gura peste a ei. Amândoi îşi deschiseră buzele şi îşi atinseră limbile ezitant, ca nişte adolescenţi, de parcă ar fi încercat asta prima oară. El îi simţi coapsele lipite de ale lui. Ea îşi întinse braţele în jurul lui şi îl trase cu putere, iar cei din mulţime începură să râdă şi să strige încurajări.

Edgar se simţea inundat de o pasiune pe care abia o mai putea suporta. Dorea să o atingă cu fiecare centimetru al corpului său şi îşi dădea seama că şi ea simţea la fel. Pentru o clipă, uită de spectatori şi o sărută ca şi cum ar fi fost singuri; dar asta îi făcu pe oaspeţi să devină şi mai zgomotoşi şi, în sfârşit, el întrerupse momentul.

Privirea lui nu o părăsi pe a ei. Se simţea emoţionat şi aproape îi venea să plângă. Repetând ultimele cuvinte ale jurământului, murmură: „Pentru tot restul zilelor mele”.

Cu lacrimi în ochi, ea spuse:

— Şi ale mele, iubitul meu, şi ale mele.

MULŢUMIRI

Evul întunecat a lăsat puţine urme. Nu multe lucruri au fost consemnate în scris şi au existat puţine imagini. În urmă cu o mie de ani sau mai mult, aproape toate clădirile erau construite din lemn, care a putrezit. Asta lasă mult loc imaginaţiei şi poate crea multe dezacorduri, ceea ce nu e valabil pentru perioada anterioară, a Imperiului Roman, sau pentru perioada următoare, a Evului Mediu. Prin urmare, în timp ce le mulţumesc consilierilor mei istorici, trebuie să adaug că nu am urmat întotdeauna sfatul lor.

Acestea fiind spuse, am primit un mare ajutor de la John Blair, Dave Greenhalgh, Nicholas Higham, Karen Jolly, Kevin Leahy, Michael Lewis, Henrietta Leyser, Guy Points şi Levi Roach.

Ca de obicei, cercetările mele au fost susţinute de Dan Starer, de la Research for Writers din New York City.

În călătoriile mele de cercetare, am fost recunoscător pentru ajutorul primit de la: Raymond Armbrister, la biserica St Mary, Seaham; Véronique Duboc, la catedrala din Rouen; Fanny Grabe şi Antoine Verney, la Muzeul Tapiseriilor din Bayeux; Diane James, la biserica Holy Trinity Minister, Great Paxton; Ellen Marie Naess, la Viking Ship Museum; Ourdia Slab, Michel Jeanne şi Jean-François Campario, la abaţia Fécamp.

Mi-a făcut plăcere, în mod special, să-i întâlnesc pe Jenny Ashby şi The English Companions.

Editorii mei au fost Brian Tart, Cherise Fisher, Jeremy Trevathan, Susan O pie şi Phyllis Grann.

Printre membrii familiei şi prietenii care au comentat schiţele cărţii se numără John Clare, Barbara Follett, Marie-Claire Follett, Chris Manners, Charlotte Quelch, Jann Turner şi Kim Turner.